Karácsonyi és ujévi ajándék

REMEKIRÓK
képes kiadása

A «Remekirók képes könyvtára». Szerkeszti Radó Antal, külön kapható kötetei diszkötésben. Életrajzi bevezetéssel és jegyzetekkel.

Berzsenyi Dániel válogatott munkái	K 6.–
Csokonai válogatott munkái	« 6.–
Deák Ferencz válogatott munkái	« 6.–
Firduszi A Sahnáméből	« 6.–
Garay János válogatott munkái	« 6.–
Homeros Iliása	« 6.–
« Odysseiája	« 6.–
Kazinczy Ferencz válogatott munkái	« 6.–
Kisfaludy Károly válogatott munkái 2 kötet	« 12.–
Kisfaludy Sándor összes költeményei 2 kötet	« 12.–
Kölcsey Ferencz válogatott munkái	« 6.–
Leopardi és Musset költeményei	« 6.–
Mikes Kelemen Törökországi levelei	« 6.–
Molière remekei	« 6.–
Petőfi Sándor összes költeményei 2 kötet	« 10.–
Régi magyar költészet 2 kötet	« 12.–
Schiller költeményei	« 6.–
Shakspere remekei 3 kötet	« 18.–
Széchenyi István gr. művei 2 kötet	« 12.–
Tóth Ede válogatott művei	« 6.–
Tóth Kálmán válogatott költeményei	« 6.–
Zrinyi Miklós válogatott munkái	« 6.–

VAS GEREBEN
összes regényei.

Illusztrált diszkiadás.
13 kötet diszkötésben ára 72 kor. 80 fill.

1. A régi jó idők	K 5.60
2. Nagy idők, nagy emberek	« 5.60
3. Pörös atyafiak	« 5.60
4. A nemzet napszámosai	« 5.60
5. Egy alispán	« 5.60
6. Garasos arisztokratia	« 5.60
7. Tekintetes urak	« 5.60
8. Jurátus élet	« 5.60
9. Életunt ember	« 5.60
10. Dixi. Adomák	« 5.60
11. II. József császár és kora	« 5.60
12. Pariagi képek. — Tormagyökerek	« 5.60
13. Vas Gereben élete. Irta Barabás Ábel	« 5.60

JAKAB ÖDÖN
munkái

Árgirus. Tündérmese 4 énekben. 8 fénynyomatu képpel. Diszkötésben	K 10.–
Élet. Elbeszélések. Füzve	K 2.–
Falu. Elbeszélések. Kimnach rajzaival. Diszkötésben	K 5.60
Hangok az ifjuságból. Költemények. Diszkötésben	K 5.60
Komédiák. Elbeszélések. Diszkötésben képekkel	K 5.60
Nyár. Költemények. Diszkötésben	« 4.50
Pihenő. Elbeszélések. Neogrády rajzaival. Diszkötésben	K 5.60
Pásztortüzek. Költemények. Diszkötve	« 4.–
Szilágyi és Hajmási. Költő beszély. Neogrády képeivel. Diszkötésben	K 3.60

BENICZKYNÉ
regényei

A fátyol titka. Diszkötésben	K 3.–
Végzetes tévedés. 2 köt. Diszköt.	« 6.–
Az élet könyve. Diszkötésben	« 3.40
Hiuság. 2 kötet. Diszkötésben	« 5.20

Magyar költők
nyolczadrétü diszkiadása

Pompás, egyöntetü diszkötésben, aranymetszéssel. Kritikai összkiadások, jegyzetekkel és életrajzi bevezetéssel ellátva.

Arany János összes munkái, hátrahagyott iratai levelezése 12 kötet	K 100.–
Arany László összegyüjtött művei 5 kötet	« 35.–
Bajza József összes munkái 6 kötet	« 40.–
Czuczor Gergely összes költői művei 3 kötet	« 20.–
Garay János összes munkái 5 kötet	« 32.–
Gyulai Pál összes munkái 6 kötet	« 38.–
Tompa Mihály összes költeményei 4 kötet	« 30.–
Vajda János költeményei	« 9.–
Vörösmarty Mihály összes munkái 8 kötet	« 60.–

ARANY JÁNOS BALLADÁI

Royal folio facsimile kiadás **Zichy Mihály rajzaival** *Remek diszkiadás*

Az összes 24 ballada fényes amateur félbőrkötésben K 170.— Diszes vászonkötésben K 150.—

Külön kiadások pompás diszkötésben.

Ünneprontók, Hidavatás, Török Bálint, Zách Klára	K 36.–
Tengeri-hántás, Egri leány, Éjféli párbaj, Vörös Rébék, Szőke Panni, Árva fiu, Endre királyfi, Szibinyáni Jank, Méh romancza	« 60.–
Ágnes asszony, V. László, Mátyás király, Tetemre hivás, Bor vitéz, Walesi bárdok, Ünneprontok, Török Bálint, Hidavatás, Zách Klára, Rákóczyné, Szondy két apródja, Bot bajnok, Rozgonyiné, Pázmány lovag	« 96.–

KÖLTŐK ALBUMA
Jelenkori magyar költők verseiből

Összeállitotta **Radó Antal.**

Nagy negyedrétalaku diszmü 35 elsőrangu művész számos szövegilluszträcziójával és 28 heliogravur mümellékletel.

Pompás magyar stilü diszkötésben	K 56.–
Kis 4º albumkiadás képekkel, diszkötésben	« 15.–
8º-alaku diszkiadás	« 10.–
Kis 8º-alaku aranyozott diszkötés	« 6.–
Emlékkiadás selyembetéttel	« 9.–

DÓCZI LAJOS
munkái

Első végleges kiadás.

Tiz pompás cabinet alaku diszkötésben K 80.—

Csók. Vigjáték diszkötésben	« 7.–
Faust. Goethe tragédiája	« 9.–
Széchy Mária. Szinmü	« 7.50
Carméla. Elbeszélések	« 7.–
Beszélyek és vázlatok.	« 7.–
Schiller költeményei	« 9.–
Utolsó szerelem. Vigjáték	« 7.50
Schiller. Wallenstein-trilógia. Két kötet	« 15.–
Goethe költeményei	« 11.–

Összes művek

Magyar Remekirók. Kis nyolczadrétü teljes egyöntetü kiadása diszkötésben.

Arany János összegyüjtött munkái 7 kötet	K 46.–
Arany László összegyüjtött művei 5 kötet	« 30.–
Bajza József összes munkái 6 kötet	« 35.–
Czuczor Gergely összes költői művei 3 kötet	« 16.–
Kisfaludy Károly minden munkái 6 kötet	« 20.–
Kisfaludy Sándor minden munkái 8 kötet	« 30.–
Kölcsey Ferencz minden munkái 6 kötet	« 32.–
Tompa Mihály összes költeményei 4 kötet	« 12.–
Virág Benedek minden munkái 3 kötet	« 16.–
Vörösmarty Mihály összes művei 6 kötet	« 24.–

SZINMŰVEK
diszkötésben.

Shakspere szinművei. Albumalaku képes diszkiadás, angol művészek rajzaival. 36 szindarab 6 kötetben, 600 képpel. Diszkötésben	K 100.–
Shakspere szinművei. 8º alaku kiadás. 6 diszes vászonkötésben	K 30.–
Hymfy dalai. Irta Berczik Árpád. Vigjáték 2 felvonásban. R. Hirsch Nelli rajzaival. Diszes amateurkötésben	K 20.–
Ellinor királyleány. Irta Dóczi Lajos. Vigjáték. Diszkötésben	K 5.–
Vegyes párok. Irta Dóczi Lajos. Szinmü. Diszkötésben	K 6.–
Bacsányi. Irta Fényes Samu. Szinmü. Diszkötésben	K 3.60
Iphigenia Taurisban. Irta Goethe Tragédia. Diszkötésben	K 4.–
Barnhelmi Minna. Irta Lessing G. E. Vigjáték 12 képpel. Diszkötésben	K 4.80
Szinművek. Irta Rákosi Jenő. Diszkötésben	K 6.–
Nero anyja. Irta Tardos (Krenner) Victor. Tragédia. Diszkötésben	K 4.40

Idegen költők
diszes kiadása

Anthologia a XIX. század franczia lyrájából 2 kötet	K 9.50
Aristo Örjöngő Lorántja. Félbőrkötés	« 10.–
Burns R. költeményei	« 7.20
Firduszi Szijavusz	« 3.60
« Zál és Rudábé	« 2.40
« Feridun és fiai	« 3.20
Goethe Herman és Dorottya 8 fénynyomattal	« 5.–
Goethe költeményei	« 11.–
Idegen költők albuma	« 10.–
Kalidasza Szakuntala	« 4.–
Leopardi összes lyrai költeményei	« 4.80
Lessing Bölcs Náthán	« 4.–
Longfellow költeményeiből	« 4.–
Moore Tamás Lalla Roukh	« 4.–
Musset költeményeiből	« 3.–
Nala és Damajánti	« 3.–
Négy orosz költő (amateurkötés)	« 6.–
Olasz költőkből	« 3.20
Petrarca összes szerelmi szonettjei	« 4.80
Schiller költeményei	« 4.–
Svéd költőkből	« 5.60
Tennyson király-idylljei	« 6.–

KÖLTEMÉNYEK

Arany János kisebb költeményei. 2 kötet. Elzevir gyémántkiadás. Diszkötésb.	K 10.80
Kis 8º kiadás. Diszkötésben	« 6.40
16º kiadás. Diszkötésben	« 5.–
Toldi, Toldi szerelme, Toldi estéje. Irta Arany János. 8º kiadás. Diszkötésb.	K 8.–
16º kiadás. Diszkötésben	« 5.–
Őszikék. Irta Arany János. Elzevir kiadás. Diszkötésben	K 3.60
Arany és Petőfi levelezése. Diszkötésben	K 5.20
A délibábok hőse. Irta Arany László. Amateur kötésben	K 9.–
Remény, emlékezet. Irta Bartók I. Diszkötésben	K 4.–
Ujabb költemények. Irta Bartók I. Diszkötésben	K 4.–
Csató Pál. Szépirodalmi munkái. Kötve	K 8.–
Debreczeni M. Költői művei. 2 kötet. Kötve	K 14.–
Költemények. Irta Dóczi Lajos. Diszkötésben	K 6.40
Árnyak és sugarak. Irta Feleki Sándor. Diszkötésben	K 4.–
Költemények. Irta Gyulai Pál. 2 kötet. Diszkötésben	K 12.–
Himfy szerelmei. Irta Kisfaludy Sándor. Diszkötésben	K 4.–
Első könyvem. Irta Lampert Géza. Diszkötésben	K 5.–
Ujabb költemények. Irta Lévay József. Diszkiadás	K 5.–
Összes költemények. Irta Lévay József. 2 kötet. Diszkötésben	K 10.–
Dalok és történetek. Irta Radó Antal. Diszkötésben	K 3.60
Kisebb költemények. Irta Szász K. 2 kötet. Diszkötésben	K 10.–
Jó és rossz napokból. Irta Torkos László. Diszkötésben	K 4.–
Költemények. Irta Vajda János. Diszkötésben	K 9.–
Dalok. Irta Vargha Gyula. Diszkötésb.	« 4.–
A honvéd világból. Irta Zalár József. Diszkötésben	K 5.–

TÓTH KÁLMÁN
összes költeményei.
Életrajzi bevezetéssel ellátta **Endrődy Sándor.**
Két diszkötésben
Ára 16 korona.

Gyulai Pál költeményei
R. Hirsch Nelli rajzaival.
Rendkivül diszes kiadás, pergament-kötésben. 19. századbeli antiqueveretü diszitéssel, csattal vagy eleféntcsontszerü kötésben selyemre nyomtatott czimképpel, finom cartonban, 19 heliogravurral és 9 autotypiával külön. papiron.
Ára 65 korona.

Vezércsillagok.
Velős mondatok és költői gondolatok hazai és külföldi remekirók műveiből.
4. javitott és bővitett kiadás.
Nagy 8-rét alak. — Ára amateurfélbőrkötésben K 14.–

Hires szerelmesek.
50 képpel. — Kék habos selyemkötésben, aranyszegélylyel K 10.–

Hires asszonyok.
Vázlatok a világtörténet nevezetes nőalakjairól.— 50 művészi képpel. — Vörös habos selyemkötésben, aranyszegélylyel K 10.–

VÖRÖSMARTY
Epikai költeményei
Diszkötésben 5 kor.
*
Lyrai költeményei
Diszkötésben 5 kor.

Magyar Regényirók
képes kiadása.
A legértékesebb magyar regények egyöntetü 60 kötetben.
Szerkeszti Mikszáth Kálmán.
Mintegy 1000 művészi illusztráczióval 60 kötet diszes kötésben 300 korona.

Remekirók Képes Könyvtára
Szerkeszti **Radó Antal.**
A magyar és a világirodalom kincsesháza. Elsőrangu hazai és külföldi művészek képeivel.
50 kötet diszkötésben 250 kor. Egy-egy sorozat 7 kötet, 35 kor.
Eddig öt sorozat (35 kötet) jelent meg.

Magyar Remekirók
A magyar irodalom főművei
A teljes 55 kötetes munka ára diszes vászonkötésben 220 korona.
Egy-egy sorozat, 5 kötet ára 20 korona.

Megrendelhetők Lampel R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai) részv.-társ.-nál Budapest, VI., Andrássy-út 21. sz.

53. SZ. 1905. (52. ÉVFOLYAM.) SZERKESZTŐ HOITSY PÁL. FŐMUNKATÁRS MIKSZÁTH KÁLMÁN. BUDAPEST, DECZEMBER 31.

Szerkesztőségi iroda: IV. Reáltanoda-uteza 5.
Kiadóhivatal: IV. Egyetem-uteza 4.

Előfizetési feltételek: Egész évre 16 korona. Félévre 8 korona. Negyedévre 4 korona. A «Világkrónika»-val negyedévenként 80 filléressel több.

Külföldi előfizetésekhez a postailag meghatározott viteldij is csatolandó.

SZÉKELY BERTALAN.

HALHATATLANOK BIRÁJA AZ IDŐ, és valljuk meg, igazságos birája. Ha valakit, szellem emberét bántalom ért, méltánytalanság, megnemértés üldözött, elégtételt nyer az időtől előbb vagy utóbb. Múlt és jelen egyaránt szolgáltatja példáit az idő igazságosztó erejének s a példák sorában ime helyet kapott végre Székely Bertalan, a mi nagy festőművészünk is. Elérte azt, a mit festőművész Magyarországon külsőségben elérhet: igazgatója lett a második, vagy Lotz-féle mesteriskolának. Hetven eves koráig kellett várnia, a mig megkapta azt, a mi megillette; a minek igéretével a fiatal magyar művészt idegenből hazaszólították. Hetven éves koráig kellett várnia, a mig mesteriskolát kapott ő, a ki először hirdette nálunk a mesteriskolai művésznevelés helyes elveit, és először sürgette ennek az intézménynek a megteremtését.

Mennyi keserűséget, mennyi vádat takar el és enyhít meg ez a fordulat, a mely meghozta elégtételét a nagy művésznek, a ki a magyar történeti, a freskó- és az arczképfestésnek legnagyobb mestere, s a kit a viszonyok mégis hosszú időn át háttérbe szorítottak. Székely Bertalan nevét félszázad óta ismerik országszerte és a külföldön, s mindenkor nagy volt müveinek híre és becsülete. De mennél jobban elismerte kora ezt a nagy mestert, annál érthetetlenebb a mód, a melylyel ezt a jelentős egyéniséget az őt megillető vezető polczról leszorították. Ki tette, mi tette? A mások hibája, vagy a maga egyéni sajátossága okozta-e: azt eldönti majd a magyar művészet története, a melynek egyik legnagyobb és legjelentősebb fejezetét a Székely Bertalan neve fogja megjelölni. De bizonyos, hogy Székely Bertalan évtizedek óta elzárkózott műtermébe s ott őszült meg, a komoly, kitartó és jelentős munka közepett, a melyet mint alkotóművész, mint a képzőművészet elméletirója és mint tanítómester végzett. Szinte

SZÉKELY BERTALAN MŰTERMÉBEN. — Jelfy Gyula fényképe.

Saját festménye Ernszt Lajos történeti gyüjteményében.
SZÉKELY BERTALAN IFJÚKORI ARCZKÉPE.

társtalan magányban élt ott, nem érintkezve mással, mint tanitványaival és legrégibb barátainak igen szűk körével. Gyermekkorától fogva érzékeny, elmélyedésre, bölcselkedésre hajló lelkét elriasztotta a művészeti közélettől sok olyan jelenség, a mely sem művészi felfogásával, sem szigorú erkölcsi világnézetével nem férthetett meg. Szinte elszakadt a korától, hogy háborítatlanúl járhasson a maga útján, a melyet szenvedésteljes fiatalságában rendkivüli erélylyel keresett, nagy fáradsággal és kitartással meg is talált, s a melyen haladva elérte egyéniségének teljes és nagyszabású kibontakozását.

Rászokott az önállóságra egész életében. Igazi vezető, utmutató nélkül futotta meg növendékpályáját. Sem itthon, sem a külföldön valódi mestere nem akadt. Egy-egy jóakaró művész tanácsán, meg a sablonos iskolai tanításon kivül nem volt semmi, a mi szellemét fejlődésében segítette volna. «A fiatal művésszsel — irja maga Székely Bertalan — nem törődik senki. Hiába csatlakozik néhány tehetségesebb, fejlettebb társához, tőlük sem nyer utmutatást, mert hisz ők maguk sem igen tudnak eligazodni. Mindenféle benyomások tervszerütlen befogadásával igy vész el igen sok idő.» Székely Bertalan fiatalon belátta ezt és megkezdte azt a bámulatos autodidakta-munkát, a mely régi nagyobb alkotásaiból és a természet megismeréséből, valamint a kettőnek egybevetéséből szerezvén okulást, tehetségét egészen sajátos, egyéni irányban fejlesztette ki. A képzőművészet minden ágára kiterjedő roppant elméleti tudása, a melyet igy szerzett, nem bénította meg művészi alkotóerejének sem sokoldalúságát, sem közvetetlenségét. Sőt ellenkezőleg, szárnyat adott képzeletének s képessé tette őt a legkülönfélébb művészi feladatok megoldására.

Ezekkel a tulajdonságaival lett ő az első jelentékeny egyéniség a magyar művészet történetében, a melyben föllépése olyanféle, mint volt Vörösmarty Mihályé az irodalomban. Sőt az ő megjelenése még meglepőbb és váratlanabb. Az irodalomban hosszu, a nemzet széles rétegeit érintő nyelvtisztitó és izlésnemesitő, a mellett teljesen nemzeti szellemü harcz előzte meg Vörösmarty föllépését, s ezt a harczot egész sor kiváló iró- és poétaszellem vivta. Székely Bertalannak nem volt előfutára, sem jelentősebb festőegyéniségekben, sem a magyar művészeti mozgalom nagyobb terjedelmében. De föllépésének annál nagyobb volt a hatása. Ha egyebet nem ért el, mint hogy Lotz Károlyt nemesebb és komolyabb művészi irányba terelte, már akkor jelentős szerepet töltött volna be. De Székely Bertalan megalkotta történelmi festményeinek hosszú sorát, a melyekben először nyilvánult meg önállóan a magyar nemzeti szellem, olyan időben, a mikor még Than és Lotz is idegen festőművészi irányokat utánzott s a mikor a nemzet lelke csak az irodalmi alkotásokban szólalt meg. Ez a nemzeti szellem persze nem külsőségekben mutatkozott, a miben sokan még manapság is keresik, hanem a fölfogás eredetiségében, a megcsinálás önállóságában és, mint mondani szokás, a kép lelkében. Magyar érzését a külföldön való tanulás nem hogy gyengitette volna, inkább megedzette s arra ösztökélte, hogy önállóságban, eredetiségben versenyre keljünk a külföld művészetével. Ő maga egyéniségének nagy képességeivel szerencsésen valósította meg ezt a törekvést. De hogy a nemzeti szellem tovább plántálódjék, nevelni akarta a jövendő művésznemzedéket. A magyar művészet önállóságának, eredetiségének gondolata tette őt a művésznevelés előharczosává s birta rá arra, hogy képalkotó munkája mellett tanitó mesterévé is szegődjék az *ifjúságnak*. Felhasználni azt, a mit külföldön megtanult, átadni a növendéknek a maga tapasztalatait, megkimélni őt attól a fáradságos uttól, a melyet ő maga megfutott, a mig a művészetnek erre a nagy polczára eljutott: ez volt Székely Bertalan gondolata. Ugy tervezte, meg is irta, hogy a művésznevelés mesteriskolában történjék. A mester körül, úgy mint régen, dolgozzanak a tanitványai, annyi, a mennyinek helye van, s az, a kit a mester maga mellé elfogad. A közvetetlen érintkezés közepette, a műterem és az együttes munka intimitásában sokkal természetesebb és biztosabb a tanitás és az okulás utja, mint az ex kathedra való professzoros oktatásban. Eszméjét nem fogadták el, hanem kinevezték tanárnak a tisztán iskolás alapon szervezett mintarajziskolához. A mikor pedig mesteriskolát alapitottak, mesterül mást tettek az élére.

A nagy szándék sikertelensége és a mellőzés miatt való keserűségének közepette sem ernyedt el Székely Bertalan egyénisége. Csalódva egyik törekvésében, annál nagyobb erővel fordult egyéb, az élettől elvontabb czéljai: a képalkotás és a festés elmélete felé. A tanitómestert megbénitották: annál szabadabb lett a művész és a tudós. «A rosz és buta szerencse helyett rámosolygott az okos és becsületes szerencsétlenség» — irja ő maga.

Mindakettő ritka sokoldalúságban, nagyságban jelentkezik Székely Bertalan müveiben.

Mint művész egyképen mester a festés mindenik müfajában. Arczkép, genre, táj, illusztráczió, történeti és egyházi festés; mindegyikben elsőrendü alkotásokkal ajándékozta meg a magyar művészetet s dicsőséget szerzett a maga magyar nevének a külföldön olyan időben, a mikor magyar festészetről még alig lehetett beszélni. Bécs, München, Berlin, Drezda, Páris az ő sikereinek nagy állomásai még a hetvenes években s külföldi műtörténeti művek már akkor «az osztrák császárság legnagyobb művészei» közé sorolják őt. Holott akkor még meg sem alkotta életének legnagyobbszerü munkáit: a pécsi dóm és a Mátyás-templom festményeit, a melyek a dekorativ művészet mesteralkotásai. De a nagy nyilvánosság előtt már ismert és ismertetett művein kivül egész sor olyan festménye van Székely Bertalannak, a melyet az utóbbi évtized elvonultságában festett a maga gyönyörűségére, vagy a mely régtől fogva ismeretlenül maradt volt műtermében. A Vasárnapi Ujság, mely Székely Bertalan műveit mindenkor képben és irásban ismertette, s mely elsőnek bizta meg őt a hatvanas években illusztrativ feladatokkal, ezúttal az ismeretlen művek sorából is bemutat néhányat.

Székely Bertalannak, a tudósnak, a festőművészet nagy teoretikusának bemutatására, sajnos, nincs mód e hasábokon. De elméleti és irodalmi munkássága, bár a nagy nyilvánosság elé könyvalakban alig került, minden művészi körben annyira ismert és nagyra tartott, hogy puszta jelzése is elegendő e nagy egyéniség képének teljessé tételére. A festőművészet elveinek, módszereinek, technikájának nincs nálánál alaposabb, mélyebben látó ismerője. Irott elméleti müveiben ötven év tapasztalatának, mély gondolkodásának és kutatásának minden eredménye van összefoglalva az elmének olyan erejével, a művészet olyan tiszta felfogásával és olyan eredetiségével, hogy hozzá hasonlót alig találunk a művészeti irodalomban.

Évtizedek bántó csalódásai után néhány év óta útban a Székely Bertalan igazsága. Előbb az országos Mintarajziskolának lett igazgatója — nehány év előtt, — most pedig a mesteriskola élére került. A kései elismerés lerójja részben *régibb idők* mulasztását a nagy emberrel szemben, a kinek érdemét a *régiek* közönye nem kisebbitette, s a mostaniak elismerese csak méltó piedesztálra állitja.

Lándor Tivadar.

A NAGY FASORBAN.

Azon a hosszú fasoron végig,
A hol előbb még pezsgett a nyár,
Alig jár ember és a ki jár is,
Lehajló fejjel, hallgatva jár!

Álomra készen, vetkezve állnak
A hosszú nagy fák s merengenek:
Mit is kereshet most itt ez ember?
Egymásra néznek: ki érti meg?

Talán a nyáron ép e fasorban
Üzött szines, szép ábrándokat
S jön értök, hátha itt megtalálja
A sok lehulló levél alatt.

A sok lehulló levél alatt, hol
Napfény, dal, álom úgy összejő,
S kékellő ködből szövődik rájuk
Csillaghimzetlen bús szemfedő.

Csak járja, járja hallgatva útját,
Zizegve rezzen rá sok levél,
Míg frissen ásott sírokba oldalt
Tetszhalott rózsát temet a tél.

Pihenj te is meg, vívódó ember
Ne járd kutatva a holt avart,
A természetnek letört világát
Nyugvó csendjében már ne zavard.

Az álmodó fák, tetszhalott rózsák
Szíve nyugodt már s alázatos,
Letünt tavasznak megsápadt zöldjén
A tél kegyetlen' végig tapos.

Minden kis rózsa azzal pihen le,
Hogy majd tavaszra új létre kél,
Az ember is csak jár-jár az útján
S lehajló fejjel — remél, remél.

A téli csendben oly más most minden
A mit az ember útközbe lát, —
Magam is mindig hallgatva járok
Azon a hosszú fasoron át.

Szávay Gyula.

JAKSITY MILETA VERSEIBŐL.

Az utolsó fecskéhez.

Szótlan hunyorgatsz ott az eresz alatt,
Remegve, fázva a csípős hidegben . . .
És barna kebled tollát borzolod föl,
Mikor a szellő nyirkos szárnya lebben.

Röpülni, szállni — nincsen semmi kedved;
A préda, zsákmány — légy, bogárka — nem kell . . .
Álmát aluszsza az egész természet
S megrakva válla sűrű ködteherrel.

Madárka szállj, szállj társaid nyomába,
Havat-terítő szél ne érjen itten!
Én is röpülnék, — óh, csak volna szárnyam!
De sorsomúl, lásd, mást szabott az Isten:

Kinézek nappal keskeny ablakomból
A puszta kertre, a borongó égre
S nem láthatok mást, mint lehulló lombot
S ködöt, a melynek nincs seholse vége;

Figyelem éjjel, eltünődve. ébren,
A mit a puszta, tar galyak recsegnek,
A szélsüvöltést, jajjait viharnak,
Szizegve hulló nádját az eresznek . . .

Egyedül.

Bús őszi alkony . . . Még nem ég a lámpa,
A félsötétség nem kellemetlen,
Társ is vetődött kicsiny szobámba:
Egy kis tücsök szól csirpelve itten.
Tanyája ott a kemencze mellett,
Ott gyujt rá a szomorú dalra . . .
A czérnaszál hang oly fájva reszket,
Hogy féltem: a bú még elszakasztja!
Átzúg a szélvész a puszta tarlón . . .
Elhallgat a kis tücsök ijedten . . .
— És mintha minden szál elszakadt vón',
Mely e világhoz kötötte lelkem?!

Ködben.

A hegygerinczről hömpölygve száll a
Sűrű köd a völgybe . . .
A rosz időknek már ijesztget árnya,
Zordon, méla csöndje.
Távol harangszó — vajj' ki tudja honnan?! —
Üti a fülem meg . . .
Oly sírva zúg, búg! . . . Valahol halott van,
Valakit temetnek!
És száll a köd, száll; messze, messze tájra
Ráterítve leple . . .
Minek is élni? . . . Hát remélni? — Fájva
Ötlik az eszembe.
Hiszen mahonlap majd a sűrű ködben
Mások hallgatóznak,
S — valahol messze, épen én fölöttem,
Nekem harangoznak!

Szerb eredetiből forditotta: *Szászy István.*

BUGYINSZKY BÁCSI.

Irta P. Ábrahám Ernő.

Szomorú őszi délután volt. Sűrű eső verte az ablakot, a melyen keresztül borongva néztem a házak felé. Gyermekkoromra gondoltam, s a sok halvány, elmosódott emlék közül lassan-lassan a Bugyinszky bácsi rég elfelejtett alakja bontakozott ki. Ablakunk alatt járt a hivatalába, s mikor feltünt a sarkon terebély, zömök alakja, szepegve neszeltem előle a kapunk alá, s elébb ki nem mertem dugni az orromat, mig a szomszéd utczán nem sejtettem.

Féltem tőle, mert a Kandia-utczán lakott és én a Kandia-utczának még csak a tájékára se merészkedtem. Különös neve miatt rablókkal, a kandiákkal népesitette be fantáziám, s Bugyinszky bácsit is rablónak hittem.

Mikor még Molnárék a Szent Anna-utczán laktak, egyszer-kétszer a Kandia-utczán keresztül mentünk hozzájuk. De az régen volt, s elemista koromban már csak homályos képet rajzolt róla az emlékezetem. Hosszú, szűk, kissé kanyargós, sikátorszerű utcza jutott eszembe, ha rá gondoltam. Vakablakok, durván vakolt magas kőkerítések tették rideggé, titokzatossá.

Egy kovácsműhelyre különösen jól emlékeztem, s még ma is látom a marczona, kormos arczú legényeket, a mint hangosan pengetik a szikrázó vasat, s minden ütés után csörömpölve táncoltatják a kalapácsukat. Sokat gondoltam egy másik jelenetre is. Vacsoráról jöttünk haza, s az utcza közepe táján egyszer csak egy fel-felvillanó tűzfoltot láttam közeledni dereknyi magasságban. Néha elő-előveselet a vak sötétben egy-egy pillanatra, s rögtön rá megint ki-kialudt. Nem tudtam, mi lehet, s szorosabban simultam az apámhoz. Csak, mikor egész közel villant fel a tűzfolt, láttam, hogy Bugyinszky bácsi megy el mellettünk egy törpével. Annak a szivarja vereslett, mikor szivta. Mindez még titokzatosabbá, félelmetesebbé tette előttem a Kandia-utczát, s Bugyinszky bácsit. Abban az időben egy gyilkosság is történt a Kandia-utczán, s nékem mindjárt Bugyinszky bácsi jutott eszembe. Bizonyosnak hittem, hogy ő volt a gyilkos.

Elbeszélésem idején negyedik elemista voltam, s a nagytemplomban vig gáztunk. Tőlem Zrinyi kirohanását kérdezték. Szórul-szóra tudtam, mert a mi jó öreg tanitónk, Kállay bácsi — Isten nyugtassa szegényt! — előre megmondta, ki mit felel. Épen le akartam ülni, azzal a büszke tudattal, hogy Zrinyinek már csak az én feleletemért is érdemes volt kirohanni, mikor Káposztás bácsi, az egyik esküdt, hozzám fordult:

— Hát aztán, kis fiam, tudnál-e még egy olyan bátor embert mondani, mint a milyen Zrinyi Miklós, vagy Kinizsi volt?

Gondolkozás nélkül vágtam rá:

— Tudnék.

— Kit?

— Bugyinszky bácsit.

Csak homályosan rémlik előttem a hosszú évek ködén át, milyen hatást keltett a váratlan válasz; hanem arra világosan emlékszem, hogy Bugyinszky bácsi, a kit lopva az egész vizsga alatt szemmel tartottam, s a ki addig mozdulatlanul ült a padban, alig győzött feszelegni, Kállay bácsi pedig a hátam mögé állt, s hangosan sugta: Dobó István, Do—bó Ist—ván.

Késő volt. Már megkérdezte Káposztás bácsi:

— Hát aztán miért tartod olyan bátor embernek Bugyinszky bácsit?

Egy perczig haboztam. De csak kivágtam:

— Mert sötét este is végig mer menni a Kandia-utczán.

A következő perczben az egész gyülekezet nevetett. S nékem úgy tetszett, hogy a szószék, az orgona, a komoly dór oszlopok is mind nevetnek. Még Veréb bácsira is ráragadt a jókedv, s szinte a könnye is folyt. Pedig mióta a földbe tette a lányát, soha mosolyogni se láttam.

Csak Bugyinszky bácsi pattant fel mérgesen. Azt ajánlotta az apámnak, hogy ne igen kimélje a virgácsot, s miután kijelentette, hogy ő rajta nincs mit nevetni, dohogva ott hagyta a templomot.

Ez az eset gondolkodóba ejtett. Mit nevettek

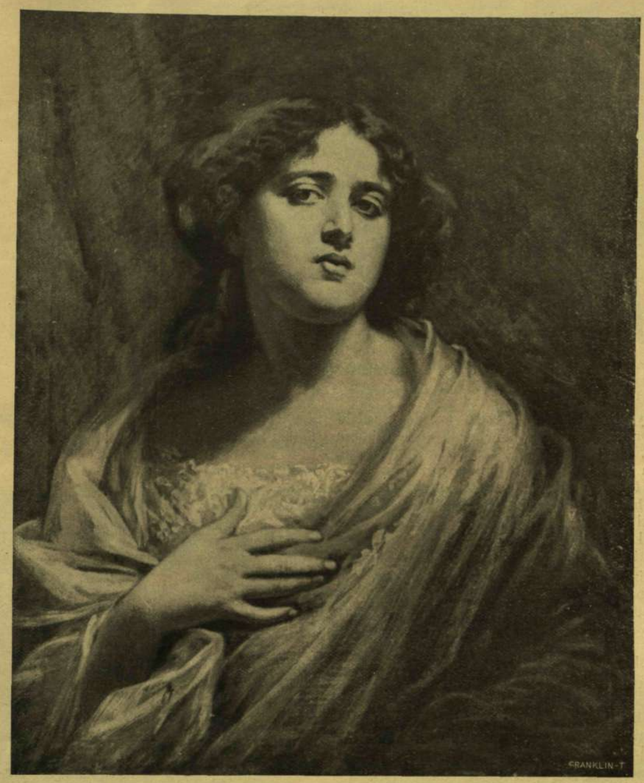

NŐI TANULMÁNYFEJ.
SZÉKELY BERTALAN MŰVEIBŐL.

KÉPTÁR KÖNYVTÁR

MÓR PÜSPÖK VISSZATÉRÉSE. (Falfestmény a pécsi székesegyházban.)

Bugyinszky bácsin? Hiszen az, hogy valaki bátor, nem nevetséges. Józan gyereköszt önöm volt, s kezdtem sejteni, hogy a mit mondtam, nem lehet olyan nagy dolog, mint a milyennek tartottam, különben nem nevettek volna. De hát mért is nem mutatkozik Bugyinszky bácsi legalább hébe-hóba rabló ruhában, késsel, karddal, pisztolylyal? Tán nem is rabló — ötlött az eszembe.

Vizsga után, bár még messze volt az ősz, gimnázistának éreztem magam, a mi növelte az önérzetemet. Szégyeltem magam előtt, hogy gyáva vagyok.

— Ej — gondoltam, — meg kell tudnom, mitől félek?

Kerülgetni kezdtem a Kandia-utczát. Megmegálltam a szélén, s szemügyre vettem minden házát egész a kanyarulatig. Nem találtam rajtuk semmi különöst. Csak egy pár vakablak, s három kőkerités tették az utczát egy kicsit rideggé; de ez csak addig tünt fel, mig meg nem szoktam. Biztosan az alsó végén laknak a rablók, gondoltam. Hetek teltek el, mig odáig bátorkodtam. Ott is csak olyan közönséges házak sorakoztak egymás mellé, akár a Csapó vagy a Péterfia-utczán. Épen, hogy kisebbek voltak; olyanok, mint zugutczákon rendesen. Nyár végére elvesztette előttem a Kandia-utcza a titokzatosságát, félelmetességét, s vele együtt elvesztette Bugyinszky bácsi is. Az éveken át tartott félelmet csúfolódás váltotta fel. Ha jönni láttam, husz-huszonöt lépésnyire bevártám, s fügét, orrot és szamárfület mutattam neki, s úgy kiabáltam:

— Nem félek már, Bugyinszky bácsi! Fogjon meg, ha tud!

Eleinte egyszer-kétszer megkergetett, de nem tudott elcsipni, s meg kellett elégednie azzal, hogy a pipaszár boldogabb végével megfenyegessen. A mire még szemtelenebbül vigyorogtam reá.

Még abban az évben, mindjárt ősz elején valami hazafias ünnep volt. A szinházban diszelőadást rendeztek. Megnézte az egész város, s Bugyinszky bácsi is ott ült az egyik támlásszéken, majdnem a páholyunk alatt. A darab tárgya a szabadságharcz volt, s az egyik jelenetben Bem apónak húznak el egy nótát. Az egész közönség felállott, s nékem is mondta az apám:

— Állj fel, fiam, ez a lengyel himnusz!

Akkor hallottam először a lengyel himnuszt, s éreztem, hogy valami nagy, érthetetlen szomoruság sir benne. Bugyinszky bácsira néztem, s egyszer csak látom, hogy egy nagy öreg könnycsepp pereg le az arczáról, utána a másik, a harmadik, aztán a többi.

Először láttam felnőtt embert sirni, s épen Bugyinszky bácsit! Megrendültem. Hát ilyen erős, bátor embernek is lehet bánata? Vajjon mért sir? Talán meghalt valakije. De akkor hallottam volna róla! Kérdezősködni nem akartam, magamtól pedig sehogyse jöttem a dolog nyitjára, pedig az ágyban is sokat tépelődtem rajta.

Másnap, mikor a hivatalába ment Bugyinszky bácsi, megint csúfolni akartam. De hirtelen eszembe jutott, mi történt a szinházban. Lassan elébe mentem. Nem tudom, miért, de nem féltem tőle.

— Ne verjen meg, Bugyinszky bácsi, nem csúfolom többet.

— Hát eddig miért csúfoltál?

Nem feleltem.

— S miért nem csúfolsz ezután?

— Mert olyan szomorú Bugyinszky bácsi. Tegnap sirni láttam. Miért sirt?

Megsimogatta a fejemet.

— Gyerek vagy te még, fiam, nem érted. De ha majd megnősz, megérted, s majd akkor érezni fogod, hogy lengyelnek, magyarnak nem szégyen sirni.

Ennek már több, mint tiz éve. Azóta megértettem miért sir a lengyel, a magyar, ha sir. S most, hogy az eső veri az ablakomat, s a házak felé nézve, gyermekkorom emlékei közül a Bugyinszky bácsi zömök, terebély alakját látom kibontakozni, újra végig gondolom ezt a históriát. Azóta se láttam szegény Bugyinszky bácsit. Nem is hallottam róla. Az élet elszakitott szülőföldemről, s ő is egy azok közül, a kikkel többet nem igen találkozom. Mi lett belőle? Vajjon él-e még, s hallja-e az éledő szabadságnak a Kárpátokon átal hozzánk verődő hangjait? Vajjon készül-e haza, a mint régen tervezte, hogy egyik kezébe zászlót ragadjon, a másikba kardot? Miért is, hogy az élet az embert úgy elszakasztja azoktól, a kik valami úton, módon a szivébe lopóztak?

A MODORI TEMPLOM OLTÁRKÉPE.

SZÉKELY BERTALAN MÜVEIBŐL.

GRÓF SZÉCHENYI ISTVÁN KIADATLAN LEVELE A NEMZETISÉGI KÉRDÉSRŐL.

Az 1839/40 országgyülés a magyar nyelvre vonatkozó eredményeinek, de inkább vitáinak ellenhatásaképp a horvátországi illyrek és a felsőmagyarországi tótok közt rendszeres izgatás jelei mutatkoztak, a melyek politikusainkat nemcsak aggodalomba hozták, hanem a panszlavizmus ellen sorompóba szólitották.

A többek közt gróf Fáy Istvánnak, az ismeretes conservativ mágnásnak, sem volt inyére az izgatás s 1841 január 28-án Széchenyihez fordult, hogy «tűzokádó tollával» «tüzzel vassal» keljen ki a panszlavizmus ellen.

Széchenyinek ismeretesek e téren liberális elvei. A levelet alkalmasnak találta arra, hogy Fáy előtt is hangsúlyozza elvét, azt t. i., hogy tüzzel vassal nem szabad ez ügyben fellépni, csak lelki *felsőbbséggel*, mert «a durva erő mindig és mindenütt végkép meggyőzetett, és meg fog győzetni a lelki erő által».

Ezen érdekes levele, a melyben igéri egyébként, hogy a kérdést fejtegetni fogja s így hires 1842-iki akadémiai beszédére némileg világot vet és a melyet e napokban ajándékozott Kostyán Ferencz ny. huszárezredes az Akadémia

I. ENDRE KIRÁLY MEGKORONÁZÁSA.

FALFESTMÉNY-VÁZLAT A RÉGI ZENEAKADÉMIA RÉSZÉRE.

Széchenyi-Muzeumának, egész terjedelmében így hangzik:

Méltóságos Gróf, Tisztelt Hazámfia!

Jóllehet rendkívül el vagyok foglalva s tán nagyobb mértékben mint egyébkor, mégis kötelességemnek tartom Méltóságodnak Január 28-áról hozzám irányzott becses levelére, habár csak nehány sorral is — minden idővesztés nélkül válaszolni; mert egy-egy fontosabb tárgy valóban nincs, mint az, melyet Nagyságod érinteni méltóztatik.

Méltóságos úr várton-várja — mint soraiból kivenni szerencsém van — hogy én is úgy szólván «tüzzel vassal» vagy inkább «tűzokádó tollammal» a panslavismus ellen kikeljek. Édes grófom, jó lélekkel mondhatom, már igen sokat tettem a panslavismus ellen. Az én modorom azonban az óhajtott czél elérésére más mint az, melyet sokan követnek; minthogy felfogásom szerint «tüzzel vassal» csak holt testet gondolok megváltoztathatónak, élőt azonban tüz és vas megsemmisithet ugyan, de más alakba készíteni soha nem fogja, sőt eredeti állás- s formájában még inkább lebilincseli azt.

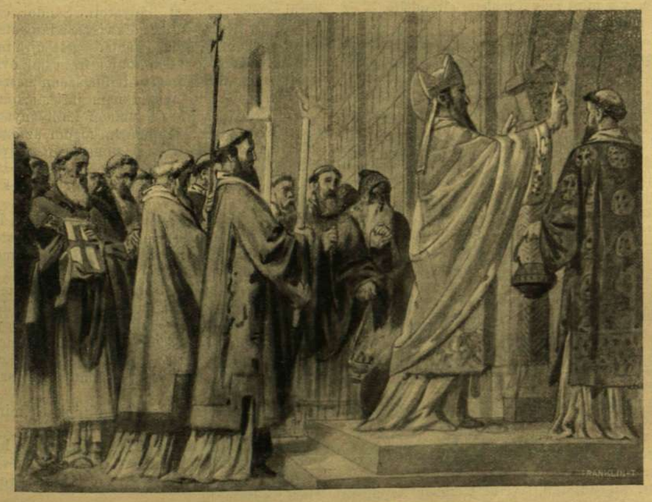

MÓR PÜSPÖK FÖLSZENTELI A PÉCSI TEMPLOMOT.

SZÉKELY BERTALAN MÜVEIBŐL.

Nemzetiség csak lelki felsőbbség által öregbithető és azért látunk az emberiség évrajziban növekedő s olvadozó nemzeteket, a mint t. i. lelki felsőbbség által gyulpontot képezve magokhoz varázsolnak — vagy lelki felsőbbség hija miatt másoktól elnyeletnek. — Így történt már, hogy anyagilag hódító nemzet a hódított által olvasztatott el, t. i. — ha ezen utolsóban több lelki felsőbbség vala. — Vagy más szavakkal: A durva erő mindig és mindenütt végkép megyőzetett és meg fog győzetni a lelki erő által.

Miveljük mi magyarok magunkat csak annyira ki — hogy nem bitorlott hir és név, — de valósággal más nemzeteknél magasb helyet foglaljunk a természetben — mint például Galilei, jóllehet ő is csak ember, bizonyosan nemesb és magasb lény vala, mint egy golyvás stajer paraszt, noha bár ez sem kevésb mint ember, és ne kételkedjünk, Nemzetünk nőni fog'. — Vannak idők, mikor az emberiség, vagy legalább nemzetek alvásban léteznek — alvásban — mely nem halál, de halálhoz hasonló. — Ilykor tán lehetne «tüzzel vassal» boldogulni, — mert a hatás tán nem szülne ellen hatást — mi egyébiránt problema, — de éber nemzetek ellen — mikor minden hat és okvetlen ellen hatást szül, erővel semmit sem nyerhetni, hanem annál bizonyosb a vesztség.

Ha Isten éltet, és erőm nem fogy, fogom egyéb iránt tollal is és sajtó által — ha lehet: — a Panslavismus ügyét fejtegetni. — Éljen addig is a nemes gróf, jó erőben, és ha nékem nagy örömet akar tenni, engedje, hogy a Pesti Casinonak, mint tagtársat előterjeszthessem. Egyesület az — mire szükségünk van, — diszítse Méltóságod ezen nemzeti központosítási intézetet szives hozzájárulásával — becsüljön meg «jóvá hagyó soraival» minélelőbb. — Ki is legmélyebb tisztelettel maradok Méltóságodnak Pesten Február 8-ikán 1841 hű honfitársa

Gróf Széchenyi István.

ERŐDI BÉLA.

ERŐDI BÉLA.

Udvari tanácsossá kineveztek már eddig is különböző körökből való tekintélyesebb férfiakat, csak épen a középiskola emberei közül nem lett még eddig senki udvari tanácsosi czím révén méltóságos úr. Most már ilyen is van *Erődi* Béla, a budapesti tankerület főigazgatója személyében. Az erről szóló királyi kinevezés nemcsak a középoktatás munkásaira öröm, hanem az irodalomra is, melynek Erődi évtizedek óta rendkívül buzgó és hivatott munkása.

Kevés oly tevékeny, igazán fáradhatatlan emberünk van, mint Erődi. Ügyszólván kora ifjúsága óta mindig a közművelődés, a tudomány és az irodalom szolgálatában áll s mindig annyi munkát végez, a mely három embernek is elég volna. Mint fiatal ember, orientalistának indult, előbb Vámbérytől tanulta a török és perzsa nyelveket, azután huzamosabb ideig Konstantinápolyban tartózkodott s ott bővitette tanulmányait. De nem busás állami vagy más ösztöndijjal utazott, hanem maga kereste a kenyerét is hirlapirással, nyelvtanitással, a mivel épen lehetett. Nagyobb utakat tett a Balkánon, Kis-Ázsiában, Egyiptomban, egy ideig pedig tolmács volt a török vasutak építésénél. Ez időben vetette meg szokatlan terjedelmű nyelvismereteinek alapjait, melyeket később is mindig bővített külföldi utazásai során.

Hazatérve tanár lett a főváros egyik reáliskolájában s nagy arányú irodalmi munkásságot fejtett ki. Ő volt a török és perzsa költészet remekeinek első irodalmi szinvonalon álló forditója s ismertetője; lefordított Firduszi két nagy epizódot, a Feridúnt és a Zál és Rudabét, Szádi Gulisztánját, egy keleti anthologiát, stb. Fordításait széltében olvasták s általuk fordult nálunk melegebb figyelem a mohamedán kelet gazdag költészete felé. Útleirásokkal, hirlapi czikkekkel is ismertette kelet vidékeit és népeit. A mi kötetekben megjelent, csak kis része irodalmi munkásságának, hirlapi czikkeinek száma tömérdek s megjelenésükkor figyelmes olvasóközönségre találtak, mert jól voltak irva s tartalmuk is kivált a napi irodalom pillanatnyi értékű tömegéből.

A hirlapirástól s az irodalomtól később elvonták hivatalos gondjai, de teljesen hűtlen nem lett hozzá maig sem, mert ezután is gyakran jelentek meg könyvei, felolvasásai, czikkei. A Földrajzi Társaságnak 1874-től 1882-ig titkára, majd 1893-tól az idei évig elnöke volt s itt hozta nyilvánosságra útleirásai, földrajzi munkái java részét. Tagjai közé sorolta mindjárt alakulása után a Petőfi-Társaság is.

A tanári pályán, melyen sokoldalú egyéb elfoglaltsága mellett is nagy sikerrel és kiváló paedagogiai érzékkel működött, mind szélesebb hatáskört nyert. 1882-ben a fiumei állami gimnázium igazgatója s a fiumei iskolák tanfelügyelője lett. Fiumében nehéz feladatot oldott meg: az akkor még új magyar állami gimnázium iránt fölébresztette az olasz polgárság bizalmát s ezzel lehetővé tette, hogy az olasz fiúk bevonassanak a magyar művelődés körébe. Tapintata, nagy műveltsége, igazi ügybuzgalma miatt nagyon sajnálták a fiumeiek, mikor 1888-ban a kolozsvári tankerület főigazgatója lett. Két év múlva már visszakerült a fővárosba, mint a Ferencz József-intézet kormányzója, 1892-ben pedig a budapesti tankerület főigazgatója lett. Ebben az állásában nagy, fáradságos és nemzeti fontosságú feladat nyilt meg előtte: a fővárosban folyton szaporodó középiskolák vezetése. Évről-évre mind újabb középiskola nyilik meg Budapesten, mindegyik népesebb a vidék bármely iskolájánál. Ennyi s ily nagy intézet paedagogiai és adminisztráczióbeli vezetésének felügyelete nem mindennapi tulajdonságokat kiván meg s Erődi a rendkivüli feladatnak közmegelégedésre felel meg. Humánus bánásmódja, jóindulatú méltányossága, komoly ügyszeretete megnyerte részére úgy a tanárokat, mint a tanulókat s azok szüleit.

A mellett sokat fáradozott a magyar szellemi életnek külföldi megismertetésében is nemzetközi kongresszusokon, kiállításokon, a miben nagy segitségére volt Európa majd minden nyelvére kiterjedő nyelvtudása. A legutóbbi st. louisi világkiállítás alkalmával Amerikában tartott földrajzi kongresszuson is ő képviselte a magyar tudományt s tekintélyt szerzett a magyar névnek.

Erődi Bélát a ritka kitüntetés java erejében, 59 éves korában éri. Ő ezt bizonyára csak buzdításnak fogja tekinteni munkássága lankadatlan folytatására.

AZ AUSTERLITZI CSATA.

Száz esztendeje annak a nagy csatának, mit I. Ferencz ausztriai császár és I. Sándor orosz czár egyesült seregei Austerlitz mellett Napoleon hadai ellen vivtak. A trafalgári csata századik évfordulóját fényesen megünnepelték az angolok: a három császár csatájának évfordulóján Páris egyik templomában misét mondtak, ugy a mint még Napoleon elrendelte, — ez volt minden megemlékezés.

Nekünk magyaroknak van okunk a franczia háborúk idejére gondolni, mert a magyar nemzet királyhűségét és a dinasztiához való ragaszkodását fényesen igazolta, midőn a háboruk folytatására megajánlott minden vér- és pénzáldozatot.

1805 őszén nyilvánvaló volt, hogy Ferencz császár és Napoleon között ismét összeütközésre kerül a dolog. A kik ellene voltak a vérontással járó csatának, megpróbálkoztak a békéltetéssel, Maguntziában kongresszuson akarták elintézni az ellentéteket diplomáczia utján. Ezen a kongresszuson az orosz czár, Napoleon, Anglia és Ferencz császár talán megegyezésre is juthattak volna, de Napoleon arra a hirre, hogy Anglia biztatására Sándor czár és Ferencz császár szövetkeztek ellene, Németországba tört és Ulmnál Mack seregeivel hamarosan végzett. Hadjáratában félre tett minden iméletet, maga mondá: «ezuttal nem fogom politikámat nagylelkűséggel mérsékelni».

Ferencz császár Memmingenben nagy hadi tanácsot tartott, melyben a közelfekvő hadtestek vezetői részt vettek. Ezek az osztrák generálisok majdnem kivétel nélkül tehetetlen öreg emberek voltak, kiket fényes állásukba csak a protekczió juttatott, s velük szemben Napoleon tábornokai ifju, tetterős emberek, kiket a legszegényebb sorsból kiváló katonai talentumuk emelt föl.

Napoleon a háboru előtt kiegészitette seregeit, katonának ez időben annyira szükiben volt, hogy még a külföldi egyetemeken tanuló ifjakat is haza hivatta s besoroztatta katonának.

A magyar országgyülés október 13-án ült össze, s Ferencz személyesen nyitotta meg. Az ország nehéz viszonyok között sinylett, s a császárnak az a törekvése, hogy Magyarországot az örökös tartományok közé sorozza, féltékennyé tette a rendeket. Az uralkodó mindent elkövetett, hogy az országot a franczia forradalmi eszmék elől elszigetelje, ezért a külföldel való érintkezést elzárta, mivel tönkre tette a kereskedelmet s az ország mezőgazdaságát. A főispánokkal igyekezett a rendet fentartani és a nép hangulatát irányitani, de csekély eredménnyel, mert ezeknek a kirendelt királyi biztosoknak nem sok tekintélyük volt; mindenütt a tekintélyesebb főnemesek intézték a nemzeti mozgalmat. Az országgyülés szervezte a nemesi felkelést, hogy szükség esetén az országot megvédelmezhessék. Arra a hirre, hogy Napoleon esetleg Magyarországba is bevonulhat, a koronát Budáról Munkácsra vitték.

Napoleon a Magyarország és királya közötti viszonyt iparkodott hasznára forditani az által, hogy bizalmatlanná tegye Ferenczet az ország iránt. Ez a törekvése sikerült is, mert Bécs megszállása után a császár nem Magyarországban vonta meg magát, mint előbb tervezte, hanem Morvaországba ment, s csak az uralkodó ház tagjait küldte Kassára. Ferencz Bécset védelem nélkül hagyta el, bízva a franczíák emberségében és Napoleon bár kiméletlen akart lenni, e várossal szemben a nagylelkűségnek olyan mértékét gyakorolta, a mire alig van példa.

November 12-én vonult be Napoleon Bécsbe, s Hulint a város helytartójának kinevezve, Lobkovicz herczeg palotájába szállásolta.

Az orosz czár szeptember 15-dikén Wilnánál szemlét tartott seregei fölött, s november végén már találkoztak Ferencz császárral. Tervük az volt, hogy Károly főherczeg seregeit bevárják, s csak akkor ütköznek meg Napoleonnal. Murat herczeg huszáraival Visau mellett portyázott, mikor hirtelen szembekerült az orosz kozákokkal. Nem vette tréfára a dolgot, hamarosan visszafordult, mire az oroszok Visaut elfoglalták s a czár ide helyezte hadiszállását.

Mikor Napoleon erről értesült, Savary nevű adjutánsát küldötte Sándor czárhoz, hogy próbálja meg a békés megoldást. Savary Konstantin nagyherczeg vendége volt három napig, s ez idő alatt szemügyre vette az oroszok készülődéseit, különösen az szúrt neki szemet, hogy túlságosan biznak erejükben és a győzelmet egész biztosra veszik. Napoleon további hadműveleteit Savary értesitéseire alapította s igyekezett az ellenség önbizalmát még inkább növelni az által, hogy magát gyengének tüntette fel. Éjjel három mérföldet hátrált seregével, mintha valami váratlan veszteség érte volna s tábora körül széles sánczot hányatott. Sándor czár Dolgoruky herczeg által adta vissza a látogatást, a ki Napoleonnal a béke lehetőségeit újra meg hányta-vetette, de látva, hogy a franczíák óvintézkedéseket tesznek, igen fenhéjázóan beszélt. A tárgyalás eredménynyel nem járt s azonnal készülődtek a csatára. Napoleon kiáltványt intézett katonáihoz: «én magam fogom az egész csatát intézni és hogy biztonságban legyek, jóval hátra maradok töletek, de ha szükség lesz rám is, meglátjátok, hogy legelől leszek a tűzben.»

Az egyesült osztrák-orosz hadak Prerau közelében állottak fel, a franczíák pedig az Austerlitz és Brünn közötti hegyeket szállották meg. Ferencz császár azt óhajtotta, hogy várják be Károly főherczeg segitségét, de a czár siettette a megütközést épen azért, mert erejében túlságosan bizakodott. A csata előestéjén még egyre tanakodtak, hogy megütközzenek-e? Napoleon ezalatt gyalog bejárta egész táborát s lelkesítette katonáit. Egy öreg gránátos igy szólt hozzá:

— «Csak a szemed legyen rajtunk és mindnyájan hősök leszünk».

Napoleon a parancs kiadását másnap hajnalra halasztotta. A jel a csata megkezdésére az egész táboron végighangzó kiáltás volt: éljen a császár!

Hajnalban az összes marsalok Napoleon körül állottak s pár percz mulva a parancsot megkapva, vágtattak csapatjukhoz.

Deczember második volt, Napoleon császárrá koronáztatásának évfordulója. Sűrű köd ereszkedett és olyan hideg volt egész éjen át, hogy a közeli tavak befagytak. A franczia sereg mozdulatlanul állott. A szövetséges seregek két ágyulövésnyire közeledtek és csapatonként masiroztak el, oly mozdulatokat téve, mintha a franczia sereg jobb szárnyát akarnák bekeriteni. Ekkor felhangzott a franczia táborban — éljen a császár! — és e perczben kiváltak Murat huszárjai s az orosz csapatok felé robantak. Erre megszólaltak az orosz ágyúk, de a franczia császárok olyan csellel, mintha a tulnyomó erődolgait vették volna, gyorsan visszavonultak, kevés embercsoportokat közelebb csalják. Az orosz sance korán Pavoust marsalra bukkantak, s a hogy ők egy kegykezdődött. Murat az ellenség nek története ért, s egy órai küzdelem után az lesz feljegyezvén, hogy balszárnyát elvágta, míg a meg voltak győn tudott ellenállani a franczia cziozmás visszavonult Austerlitzig. Itt volt be fog világra és Ferencz császár s azonnal jelt kerek fele általános visszavonulásra. Kutusow késő unokaöcscse, a ki az ütközet fővezére volt, hogy rendetlen, hogy a zürzavar elkerültessék kitvén életülő seregek egyesittessenek. Délután is, mert ő már csak a franczia jobb szárnyon fogja az, vágyúzás. Az orosz balszárnyat az ausmit ever völgybe szorították s ezek a befagyott kákat on próbáltak menekülni, de a jég beszaLe, s a kiket az üldöző franczíák el nem tiporták, azok a vizbe fulladtak. Az osztrák-orosz hadak harminczezer embert vesztettek, mig a franczíák csak hétezret.

Az orosz hadakat a franczíák teljesen körülzárták, ugy hogy egy ember sem menekülhetett el. Két nap mulva Ferencz császár meglátogatta Napoleont és fegyverszünetet kért. Ez alkalommal előbbi szövetségeseiről, az angolokról igy nyilatkozott: «olyan kereskedők, kik Európát tüzbe-lángba boritanák csak azért, hogy az egész világ kereskedelmét lefoglalják maguknak.»

Ferencz császárt táborába a szemfüles Savary kisérte el, hogy az orosz czárral seregei kapitulácziója felől értekezzék. Az oroszok szabad elvonulást nyertek, de azzal a feltétellel, hogy egy megszabott utirányon azonnal hazaindulnak. Utjok Magyarországon vezetett keresztül, s a nép mindenütt jól ellátta őket eleséggel, a katonáknak pénzük volt elég, még a közlegények is aranynyal fizettek.

Napoleon visszavonult Bécsbe, s diadalmasan vitette végig az utczákon az osztrákoktól elvett zászlókat. Pozsonyban megkezdték a békealkudozásokat, Lichtenstein János herczeg és gróf Gyulay Ignácz tárgyaltak Talleyrand miniszterrel. Deczember 26-ikán irták alá a békelevelet, mely szerint Ferencz császár elvesztette Velenczét, Tirolt és Vorarlberget s mindezért kárpótlásul Salzburgot kapta.

Ez a dinasztiának nagy veszteség volt s ismét a magyarokhoz fordultak segitségért. A nemzet mindent megadott. Az áldozatkészséget legjobban jellemzi az, hogy a háboru alatt nagy kárt szenvedett osztrák falvak felsegélyezésére gyüjtést indítottak, s a gazdagok és szegényebbek egyforma áldozatkészséggel ajánlották fel segitségüket. Ezt és minden más áldozatot a magyar király kérésére hozták meg, mert az osztrákot akkor sem igen szivelték.

Jakab Sándor.

DUKA TIVADAR ARANYLAKODALMA.

DUKA TIVADAR.

A szabadságharcz külföldre emigrált vitézei között egész külön helyet foglal el Duka Tivadar. Orvos, de azért karddal s nem operáló késsel szolgálta a hazát, hadsegéde volt Görgeinek; Világos után Angolországban telepedett meg, előkelő orvosi állást kűzdött ki magának Kelet-Indiában, majd onnan visszatérve Európába, tudományos, egyházi és társadalmi munkának szentelte életét. Egy egész emberöltőt tölt már külföldön, mégis hű magyar maradt, ifjukori hazafias lelkesedését átvitte öregkorába is. Hazai összeköttetéseit állandóan fentartotta, lapjainkat gyakran felkereste czikkeivel, tanúlmányaival s kivált a míg hajlott kora ebben nem akadályozta, gyakran hazalátogatott új hazájából a régibe.

Mint honvédnek, vitézségéről fényes bizonyitványt állított ki fővezére, Görgei tábornok, melyben többek közt ezeket mondja:

«Az 1849-ik év április hó 26-iki első komáromi csatánkban, a harcztérnek egyik kiváló fontosságu terep-részét két gyalogaszlóaljjal szállattam meg, hogy azt minden támadás ellen a legvégsőig megvédjék. De az ágyugolyók süvöltésének hatása alatt a zászlóaljak csakhamar pozicziójukat feladván, hátrálni kezdtek. Elejét kellett venni minden áron a hátrálás folytatásának, még pedig legott. E válságos pillanatban kiséretemből egyedül Duka Tivadar hadsegédem állt rendelkezésemre. De ő azonnal felismervén, hogy mi itt teendője, parancs nélkül, rögtöni elhatározással, a hátráló sorokat keresztül törve, felnyargalt ugyanarra a magaslatra, a honnan a zászlóaljak csak az iménti meghátráltak és a hol legsürübben szántották a földet az ellenség golyói, ő ott megállott, a hátrálókat megszégyenitő, de szerencsére egyszersmind nekibátorító példaként és nekem, hogy észre téritsem az ijedtségtől megzavarodottakat, egyszerüen csak oda kellett mutatnom az amott mozdulatlanul álló élő lovas szoborra. Duka Tivadar ezzel kiérdemelte a harmad osztályu érdemrendet s azt az én ajánlatomra meg is kapta.» — Hasonló bátorságot tanusított több más alkalommal is, úgy hogy a vitézségi éremmel is kitüntették.

Indiában Duka nagy érdemeket szerzett azzal, hogy azokon a helyeken járva, a hol *Kőrösi Csoma* Sándor dolgozott és meghalt, felkutatott reá vonatkozólag minden hozzáférhető adatot s visszatérve megirta a nagy magyar utazó életrajzát, mely magyarul és angolul jelent meg. Ugyancsak Indiából sok becses tárgyat küldött a Nemzeti Muzeumnak, a jelenlegi év folyamán pedig keleti könyvtárának egy részét és Kőrösi Csomára vonatkozó iratait díszes szekrénynyel együtt az Akadémia könyvtárának ajándékozta. Sokat buzgólkodott tevékeny élete folyamán a magyar és angol reformátusok közti összeköttetés szilárdításán s egyházi ügyekben mint a nagy angol biblia-terjesztő társulat igazgatósági tagja, tekintélyes szerepet játszik.

Most deczember 10-ikén aranylakodalmát ünnepelte nejével, Taylor Johannával. E családi ünnepre megérkezett fia, Albert Teofil is Ausztráliából, a hol mint orvos működik.

«MÁTYÁS KIRÁLY.»

Hatalmas bérpalota emelkedik a Kerepesi-út és Szentkirályi-utcza sarkán az egykori 19. számmal jelzett egyemeletes, zöldes-szürkére festett, régi modorú ház helyében, melynek utolsó köveit is széthordta már a haladottabb követelmények bontó és pusztító munkája. Igy esett áldozatul az idén a rombolásnak az az emeletes pesti ház is, melynek sokféle irodalmi és művelődéstörténeti vonatkozásai rozoga állapotában is nevezetessé tették a régi idők emlékét. Az épitő felejtett kezdetleges, tökéletlen emlékét. Az épitő munka nagyjában már bevégződött az új bérpalota helyén s mire az első tavaszi sugarak megjelennek, már lakói is lesznek a négyemeletes, magasba nyuló bérlakásnak, de a hagyományok már nem folytatódnak benne, mert a régi, melyet ezek a hagyományok körülvettek, örökre eltűnt szemeink elől. A romboló munkának utolsó mozzanata van még hátra, a leltározás, mely a megbontott falak tömérdekeiből, kiválogatja az értékesebb darabokat és képet rak össze belőlük, hogy oda lehessen illeszteni abba a keretbe, melyben a főváros multjának kedves és vonzó emlékei szunnyadnak.

A leltározó munkát megérdemli valamennyi régisége a mi fővárosunknak, mert igazán *nemzetivé* akkor válik ez a szép város, ha kötőmegéből is a mult hangjai, vagyis a mi történink emlékei szólalnak meg. Ilyen nevezetes vonatkozású, habár kisebb jelentőségü emléke volt a régi Pestnek a kerepesi-út 19. számú ház, másként a «*Mátyás Király.*» A XIX. század elején támadt, abban a korszakban, mikor Magyarországon a politikai és szellemi élet minden ágában a nemzeti öntudat ébredése jelentkezett. Divatba jött ekkor a vendéglők és szállodák hazafias elnevezése, mint a *Zrínyi, Palatinus, Hét választó fejedelem, Hunyadi László, Magyar király* stb., melyek habár német kezekben voltak, azért a magyar história egyes alakjai után neveztettek s belső berendezésükben is ez a szempont érvényesült. Hirlapi közléseken, német nyelvű bedekereken kivül, komoly könyvekben is olvashatunk a mult század eleji főváros vendéglői és kávéházi életéről. *Kohl G. J.* német utazó «Hundert Tage auf Reisen in den österreichischen Staaten» czimü Lipcsében megjelent öt kötetes munkájában például részletes leirását adja a harminczas évekbeli pesti vendéglőknek és kávéházaknak. Az éttermekben és kávéházakban, miként ő feljegyzi, a Deák, Wesselényi, Bezerédy, Kölcsey, Széchenyi, Erdődy, Batthyányi, Pázmándy arczképei láthatók, hazafias ünnepek alkalmával pedig a magyar korona, Szent István, Mátyás király díszes kivilágitásban láthatók a vendéglők kapui fölött vagy az ablakokban. Kohl G. a Mátyás Király-vendéglőről is megemlékezik, mely akkor is a kerepesi-úton volt, azon a helyen, hol a tavaly lebontották. Kohl után a Mátyás Király kedves szavú krónikása *Déryné*, ki az ő elévülhetetlen emlékiratainban több helyütt megemlékezik a vándorszinész truppok, juratusok, sipisták, kövér szerb kereskedők és mindenféle vegyes népség kedvencz találkozó helyéről. Ő maga is több izben szállt meg benne s ilyenkor első dolga volt elrendezkedése után a fogadó szurtos «Hausknecht»-jét rövidke levél kiséretében *Prepeliczay* Samuhoz, a Tudományos Gyüjtemény segédszerkesztőjéhez meneszteni, a ki aztán szivdobogva jött az öreg Mátyásba, hogy az ő kedves ideáljával találkozzék. 1837-ben, a Nemzeti Szinházhoz való szerződtetése évében is itt volt szállva Déryné és itt látogatták meg őt Mátray Gábor, a nagyétvágyú Kovacsóczy Mihály «szerkesztő», Egressy Gábor, Kovácsné és többi pályatársai. Az 1838-iki nagy árviz idején Mátyás Királyt is, Dérynét is tetemes károk érték. A Déryné podgyászai a Mátyás-fogadó «állás»-ában voltak ugyanis elhelyezve; ámde a vizár nemcsak a podgyászt, hanem a Mátyás padlásait, «állás»-ait, falait is tönkre tette, úgy hogy a kár miatt nem lehetett senkit sem felelőssé tenni. A Mátyás árvizi viszontagságairól érdekesen és részletesen beszél Déryné emlékiratában, innen tudjuk meg, hogy Wesselényinek is volt nézy lova az istállóban, miket *Stéger* hiába keresett s hiába igérte a borravalókat, nem tudták nyomra vezetni.

Az árviz után a tetemesen megrongált fogadót restaurálás alá kellett venni, ekkor kapta aztán a mai alakját, azaz a lebontás előtti formáját, homlokzatán Mátyás király czégérjével mely azonmódon a legutóbbi napokig szintén ott maradt. A vizár elvonulása után a régi vidám, főképen lármás élet ujra beköltözött falai közé. *Lauka* Gusztáv irja, hogy a juratusok, ha ferblizni, makaózni vagy faraózni akartak, rendesen a Mátyásba mentek, volt ott mindig «társaság». A forradalom alatt azonban nagy megtisztelтetés érte. A honvéd térparancsnokság szállásolta be magát az ódon épületbe, ez a körülmény egy ideig a nasi-vasi bankok és hatalmas nemzeti ferblizések folyására is csillapitólag hatott. Ebéd idején és esténként az ebédlőterem megtelt tisztekkel, az udvar és a kapu környéke pedig állandóan honvédekkel volt megszállva, kik részben mint szolgálattevők, részben mint jelentkezők kerültek a Mátyás Királyba. Minden-

napos lehetett itten Petőfi is, a mit joggal feltehetünk Aranyhoz 1848 május 17-én intézett leveléből, melyben ezeket irja: «leveleidet czimezd a pesti térparancsnoksághoz: kerepesi-út, Mátyás-fogadó».

A szabadságharcz után ujra a vidéki vásárosoknak és a pesti kártyaspilleréknek volt gyülőhelye a Mátyás Király. Olykor-olykor irók is ellátogattak, de állandó irói társaság nem tudta magát megfészkelni benne. A Felsman «Wegweiser»-je az ötvenes évek végén már úgy említi, mint másodrangú, de még mindig keresett vendéglőt. Egy izben azt állitották, hogy stáczió- (ma: Baross-) utczai házának eladása után Jókai ide költözött volna és itt irta számos regényét, ez azonban tévedés, mert Jókainak nem a Mátyás, hanem a mai *Uránia* szinház helyén volt lakása, hol azelőtt a *Fehér Farkas* állott s a melyben egy ideig Blaháné is lakott. 1809-ben itt volt szállva *Kazinczy* Ferencz a «Numero 9»-ben Vitkovics feljegyzése szerint és itt fogadta a megérkezése hirére megjelent emberek jelentek meg tetőzetén, feszitő-, bontóvasakat alkalmaztak falaiba és folytatták rajta az irtás kegyetlen munkáját. Ma már négyemeletes palota emelkedik a helyén, mely a jövő számára épittetett. A mi a multtal vonatkozásba hozza, egy roskatag, régi, ódon épület, egy mai igényeket már ki nem elégitő ház, melynek történetét hiven elbeszéltük itten, mivelhogy felette már beteljesült az enyészet munkája.

Zuboly.

A SZENTJAKABI OLTÁRKÉP.

Az oltárképek nemes kultusza a «Giottók földjén», szép Itáliában divik sok évszázad óta. Ott van a csodatévő oltárképek földje, az oltárképeké, melyek elé áhitatuk kifejezéseit, rózsaszálakat, szentelt gyertyákat és virágguirlandokat tesznek. Minden vágyában a templom oltárképéhez folyamodik az olasz. Művészi érzésük, ez a sajátos és kivételes tulajdonság

ÚJÉVI VÁSÁR BUDAPESTEN. — Szentmiklóssy Zoltán festménye.

literátorokat és pesti barátait. Rab Ráby czimü regényében Jókai különben részletesebben megemlékezik *erről* a Fehér Farkasról (Budán is volt egy hasonnevü vendégfogadó), de ő is téved, mikor a mai Nemzeti Kaszinót jelöli meg helyéül. A Nemzeti Kaszinó helyén ugyanis a *Kulcsár* István *Hazai Tudósitások* czimü lapjának «szerkesztő hivatala» állott, ellenben a kerepesi-úton volt a Fehér Hattyú, Fehér Ló, Griff, Veres Ökör, Fehér Farkas, Mátyás Király stb., melyek közül az első kettő ma is még fönnáll. Az utolsó tizenöt-húsz év alatt aztán átvedlett polgári bérházzá a Mátyás, vagyis megszolidult és bűnbánó módon vezekelt egykori zajos napjaiért. Egy ideig a Scopál-féle táncterem tette népszerűvé, de ennek megszünte után a vigalom hangjai nem zendültek fel többször a hires épületben. Utoljára azzal lett hiressé, hogy az önsegélyző bank kilenczszázezer korona passzivával benne bukott meg. Legkitartóbb lakója volt különben egyik neves festőművészünk, *Újházy* Ferencz, a ki állitólag két évtizedig egyfolytában lakott a Mátyásban. Mikor ő is kiköltözködött, akkor már elvégeztetett a zajos multú Mátyás-fogadó sorsa. Csákányos közelebb hozza ez egyszerü lelkeket a művészlélek gondolatához és érzéséhez. Köztudomásu, miképen tudja kiérezni ez a nép a művészalkotta képből a művész akaratát, érzékített sóhajait, vallásos áhitatát.

Természetesen oly oltárképről lehet csak szó, mely bár naiv technikával is, de a legmagasabb és legtisztább érzéseket adja vissza a művészből. Egy realizmussal több s egy szentimentalizmussal kevesebb más vétség. Ha valahol, úgy az oltárképnél kell dominálnia az összhangnak minden detailban.

Ép ez okból, az utóbbi évtizedekben, a realisztikus irányzat erőre kapása óta, Olaszországban sok oltárkép került vissza a műtermekbe. Ide misszió kell, egy egész emberi életczél föláldozása, mentve minden külső behatástól. Az oltárkép a templom egyik főékessége, kell, hogy a hivők lelkét magához emelni tudja, egyszerüen, mint maga a természet. Ez a művészet és a hit összeölelkezése.

*

És igy eseményszámba kell mennie, ha egy oltárkép felavatásáról van szó. Nem kisebb esemény, mint az, hogy szent Jakab, e kis hevesmegyei község, templomot kapott, melynek a karcsu tornya ég felé nyúlik és hirdeti egy maroknyi nép vallásosságát. És még valamit. Egy magyar úr bőkezüségét.

A község lelkes plébánosa, Balássy János fáradozása adta az alapot. A derék főtisztelendő azon tépelődött még, hogy ha meglesz a templom, miképen szerezzenek oltárképet. Ekkor állt elő egy derék szentjakabi földbirtokos, hogy ő fődözi az oltárkép költségeit. Megállapodtak a művész kijelölésében is.

Az oltárképet már elvitték rendeltetési helyére. A község védőszentje, Szent Jakab, gazdag diszitményü piedesztálon áll [illegible] halászi öltözékében, áldást osztva [illegible] különösen megragad bennünket [illegible] szett magyar alakok, a szent[illegible] tében. A megjelenő szent [illegible] zattal áll a szürös, öreg fé[illegible] különböző korbeli nők, ol[illegible] festve, melyet csak a régi ol[illegible] pein találunk. A mozgásuk i[illegible]

[illegible]tartani [illegible]kély ered[illegible] a királyi biz[illegible]t; mindenütt [illegible]ték a nemzeti [illegible]vezte a nemesi [illegible]országot meg[illegible]gy Napoleon [illegible]hat, a koro[illegible]

[illegible]lya közötti [illegible]ni az által, [illegible] az ország [illegible]Bécs meg[illegible]országban [illegible]hanem [illegible] ház [illegible]tem

A HÉTRŐL.

Év végén. Egy elmúlt esztendőnek nehéz megcsinálni a mérlegét. Még a historikus számára is nehéz, a ki kellő távlatból nézi az eseményeket, a honnan egységes a kép, mely szemei előtt kibontakozik. Annál nehezebb feladat azok számára, a kik maguk is átélték az eseményeket, részesei voltak a történteknek talán cselekvőleg is, de mindenesetre szenvedőleg, s a kik az esztendő utolsó perczeiben még ott is állanak a cselekvények közvetlen hatása alatt. Bizonyos dolog, hogy a saját korának dolgait az ember legkevésbbé érti. S nagyon kevés ember van, a ki igazán érti. A renaissance korának emberei nem is álmodtak róla, hogy ők egy kiváltságos időnek szülöttei, melynek története a história legfényesebb lapjaira lesz feljegyezve. Ellenben XIV. Lajos kortársai meg voltak győződve róla, hogy az udvarnak az a cziczomás fénye, mely elvakította szemeiket, be fog világitani a jövő századokba is, s az ő koruk felé irigylő szemekkel fog tekinteni a késő unoka. Ez a meggyőződésük odáig ment, hogy rendre irták a sok emlékiratot, megörökitvén életöknek még legbelsőbb intimitásait is, mert hisz az utódot okvetlenül érdekelni fogja az, hogy ez a félisten születési lakomáján mit evett, vagy amaz a félistennő miféle pletykákat terjesztett kebelbarátnéja felől.

Lehetséges tehát, sőt nagyon valószinű, hogy a mi életünk eseményeit egészen más szemmel fogják nézni csak százesztendő múlva is, mint a minő szemmel mi nézzük azokat. A min mi megbotránkozunk, azt akkor talán kicsinylőleg fogják tekinteni. A mi minket hevületre ragad, az akkor talán olyan természetszerű lesz, a mi nem is képzelhető el másként, s a mi ép azért nem is alkalmas lelkesedést kelteni. A mi aggodalommal tölt el bennünket a jövő iránt, talán ép abból fognak kifakadni a nemzet életének legdiszesebb virágai.

De akárki fogja is megírni valamikor ennek az immár végső perczeiben lévő esztendőnek eseményeit, s azt a nemzeti életet, mely az Úr 1905-dik esztendőjében a Duna-Tisza közén folyt, konstatálni lesz kénytelen, hogy bizonyos visszaesés mutatkozott. Irodalmunkban új név nem merült fel olyan, mely dicsőséget hozna reánk. A régiek közül se állott elő senki olyan művel, melyet be nem nőne valamikor az idők moha. Művészeink se alkottak ily szabásu műveket, s legföljebb egy sokáig készült monumentális mű, a Szent István bazilika befejezése fogja viselni ezt a dátumot. A közmunkák és középitkezések terén konstatálni fog kelleni, hogy egyetlen kezdeményező lépés sem történt. A közgazdaságnak csak panaszát lehet majd följegyezni az általános pangás miatt. Az iparnak semmi jelentős haladásáról sem lesz lehetséges megemlékezni, s meg kell majd állapitani, hogy ez olyan esztendő volt, a midőn a magyar szellem igen kevés maradandót alkotott.

Nem kell messze keresnünk ennek a — reméljük csak ideiglenes — visszaesésnek *igazi* okait. A politika befolyásolta az egész nemzeti életet, s a politikai zavarok hatással voltak minden viszonyainkra.

És e tekintetben sajátságos helyzetben vagyunk. Nálunk úgy szólván az egész közélet két tényezőtől van függővé téve; egyrészt a terméstől és időjárástól, másrészt a politikai viszonyoktól.

Nem sok olyan ország van a világon, a hol a politika akkora befolyással birna a nemzet életére, mint minálunk. Bizonynyal hiba lenne ebből azt a következtetést vonni le, hogy ez műveltségünk elmaradott voltának a jele. A politikának túltengése inkább a nemzeti karakterrel, semmint a műveltséggel áll összeköttetésben. Franczia ország népe, és az összes latin fajok koronként ép úgy belemerülnek a politikába, mint mi magyarok, pedig a műveltségnek magas fokán állanak. A törököket viszont még hidegebben hagyják a politikai élet eseményei, mint a németeket, és még se lehetne azt mondani, hogy a török műveltség dolgában egy fokon áll a némettel. A mi minket illet, nálunk egyrészt a temperamentum teszi, másrészt az, hogy más népeknél forróbban szeretjük a hazát. Ez a szeretetünk mély, átható, egész az önfeláldozásig menő, csupán egy hija van. Dolgozni, kitartóan munkálkodni, nem tudunk a haszáért. Ezt az egyet tanuljuk még meg, édes magyarom! S akkor könnyen elviseljük az olyan éveket is, a minő a mostani volt.

*

Az aggodalom baczillusai. A baczillus tudvalévőleg rettenetes jószág. A legveszedelmesebb fenevad. Ez a piczi voltában láthatatlan féreg több embert leterit, mint minden oroszlán meg tigris együttvéve. Bátrabb is, mint ezek a bestiák. Nem húzódik el sivatagok közepébe és őserdők mélyébe, vakmerőbb, mint az éhes farkas, a mely a falvakba betör; a baczillus elől nincs menekvés sehol. Benyomul az italunkba, az ételünkbe, ott hemzseg a levegőben, a melyet beszívunk. Nem csoda tehát, ha aggodalmas emberek, a kik féltik az életüket — és ki nem ragaszkodik az életéhez? — szörnyű módon respektálják ezeket a láthatatlan fenevadakat. Ez a csúf kis bestia a héten megint szörnyű rombolást művelt. Versenyre kelt termetesebb rokonával, a filokszérával. Nem is szőlővenyigéket pusztított el, hanem — fenyőfákat. Egy egész karácsonyfa-erdőt minden égő gyertyájával és aranyos gyümölcsével. Tette pedig ezt a humánus érzés nevében. Azokat a karácsonyfákat értjük, a melyeket a Megváltó születése napján a szegény gyermekeknek szokott állittatni a nemes főváros árvaházakban, iskolákban, intézetekben, hogy érezzék a gyönyörű ünnep fényét és melegét azok a szegény kisdedek is, a kiknek ez az öröm az *otthon* falai között meg nem adatott. Az idén nem termett karácsonyfa ezeknek a gyermekeknek. Azaz,

SZENT JAKAB APOSTOL. — A szentjakabi templom oltárképe Túry Gyulától.

hogy termett, de megette a baczillus. A szegény gyermekek karácsonyfa-ünnepét betiltotta a hivatalos bölcseség, mert kisütötte, hogy ezek az ünnepek *ártanak az egészségnek*. Terjesztik a ragadós betegségeket. Épen ezek az ünnepek. Megértéssel méltányolunk minden óvatosságot és emberséges aggodalmat: de sehol se olvastuk, hogy épen a karácsonyfa viaszgyertyáinak a világossága lenne az, a melynél a baczillusok leghamarább megtalálják a pusztítás útját. És meg vagyunk győződve róla, hogy a kik ezt a nemes határozatot kieszelték, nem mindenütt félnek olyan nagyon a baczillusoktól. Mert ennyi óvatosságot legalább is túlságos soknak tartunk. A baczillus falánk állat, de a falánksága ellen nem lehet az a legemberségesebb védekezés, hogy például azoknak az örömét dobják oda neki, a kiknek az örömből a legkevesebb jutott.

*

Az uralkodás művészete. Egy bécsi tanár, Streintz professzor könyvet irt, a mely a természete szerint kétségtelenül *tankönyv*, a melyet azonban semmiféle iskolában se fognak használni. Nem mintha a könyv rosz volna. Erről szó sincs. A könyv tele van bölcseséggel és jelentős igazságokkal. A mi az alkalmazhatóságát szükebb területre szoritja, mint a melynek az iskola dolgozik, ez az, hogy olyan mesterségre oktat, a melyre igen-igen kevés ifjút szánt a hivatása. Ez a könyv királyfiak számára irodott, az *uralkodás művészetéről* szól, tehát igazában a *trónörökösök kis-kátéja*. Hogy Streintz tanár nem végezett a megirásával se haszontalan, se fölösleges munkát, annak nyilvánvaló bizonysága az, hogy — megirta. Bizonyára, mert látta, hogy szükség van rá. Az uralkodás művészete, mint a világon minden más művészet, karakterében és formájában alá van vetve az idő átalakító hatalmának. Az uralkodás ma más, mint volt századokkal ezelőtt, lehet, hogy nem fáradságosabb, de bizonyos, hogy szövevényesebb mesterség. A változást, a mely az uralkodás régi és új stilusa között mutatkozik, meglehetős szabatossággal határozta meg ez a mondás, a mely állítólag *III. Viktor Emanuelé*, a mostani olasz királyé:

— A fejedelemnek régente úgy kellett uralkodnia, hogy a nép állandóan érezze, hogy uralkodnak rajta; most meg épen ellenkezőleg. Úgy, hogy a nép minél kevésbbé érezze, hogy uralkodnak rajta.

Hogy csakugyan III. Viktor Emanuelé-e ez a definitio, azt ő tudja, de el kell ismerni, hogy ha nem ő mondotta is, mondhatta volna; mert ha nem hirdette is ezt a tant e kiválóan nobilis elméjű és nobilis érzésű fiatal király, de követi. És a nép boldogsága érdekében ez a fontosabb. Pedig ő még nem tanulhatta a Streintz tanár úr könyvéből a helyes uralkodás törvényeit és paragrafusait. Hogy ezentúl az uralkodók el fogják-e fogadni tankönyvnek ezt a munkát, azt persze mi nem tudhatjuk. Lehet, hogy a könyv csakugyan tehet a maga hivatása terén becses és üdvös szolgálatokat. De, úgy tudjuk, van az uralkodás művészetének a Streintz professzor munkájánál már egy sokkal hasznosabb, gazdagabb, tanulságosabb és hitelesebb tanítókönyve is, a melyet fejedelmek és trónörökösök elég sokat nem olvasnak, hogy benne elmélyük, bölcseségük számára mindig új gazdagodást ne találjanak. Ez a könyv *a história*.

*

Egy érdekes házasság. A mi olyan sokszor nem volt igaz, ezúttal tehát igaz, bizonyos sőt hivatalos. A legemlegetettebb Alice a világ minden Alice-ai között, a *polgár herczegnő*, mint a hogy az Oczeánon túl az édesapja politikai ellenfelei nevezik, igaz és teljes nevén Roosevelt Alice kisasszony, az amerikai Egyesült-Államok elnökének leánya menyasszony. Erről az érdekes menyasszonyról igazán bajos lenne valami olyat irni, a mit már meg nem irtak volna, mert Alice kisasszonynak már egy egész irodalma van a világ összes lapjainak utóbbi évfolyamaiban. Nincs az a primadonna, a kinek a neve annyiszor jelent volna meg a lapokban, mint ezé az elmés és rugalmas természetű szép kisasszonyé, a ki pedig nem primadonna, nem művésznő és nem is irónő. Az ő talentuma nem a valamivel való foglalkozásban nyilatkozik meg, hanem abban, hogy mindig tudja magával foglalkoztatni a mások

M. EMIN BEY.

érdeklődését. Ez a képesség, a mely például a primadonnáknál segitő-tehetség, benne önálló művészetté fejlődött és szinte minden cselekedetét beprotezsálta a rotációs gépen nyomódó históriába. Amerikában ő csinálta a *női* öltözködés új formáinak a törvényeit, mint annak idején Edvárd király az úri divatot, mikor még trónörökös volt. Az utazásaival konkurrenciát csinált a német császárnak, a népszerűség mesterfogásaiban pedig szinte tanítómestere lehetett volna a kedves papájának, Roosevelt úrnak. Pedig az is ért ehhez a művészethez. A magáról való beszéltetés mesterségében bár korban elődje, de hozzá képest csak tehetségtelen kezdő volt a franczia köztársaság néhai elnökének, *Faure* Félixnek a leánya, Lucie kisasszony, a ki mint irónő próbálta annak idején kamatoztatni «az elnök leányának» személyes érdekességét. De neki se az ügyessége, se a szerencséje nem volt akkora, mint a Roosevelt kisasszonyé. Az apja meghalt, a könyve megbukott és ő negyven éves fejjel menekült a családi boldogság révébe, egy öreg tudós oldalára. Szép amerikai kollégája ezt is okosabban csinálja. Ő még csak huszonhét esztendős és ha a vőlegénye, *Longworth* úr nála tizenöt esztendővel idősebb és csak egyszerű képviselő is, de igen jóképű úr és milliárdos. Ezeken kivül úgy látszik, megvan az az erénye is, hogy bátor és vállalkozó természetű férfiú. Nehéz helyzetben hatalmas föladatra vállalkozott, mert egy világhirű nő férjének lenni nem irigylendő helyzet. Longworth úr a világ szemében egyelőre nem lesz más, mint a felesége férje: az ő föladata lesz változtatni ezen a kissé keserves helyzeten és úgy fordítani a dolgot, hogy Roosevelt Alice a férje felesége legyen.

M. EMIN BEY.

Török költő.

Az ujabb török irodalom fellendülése a mult század hatvanas éveiben kezdődik. A politikai eseményekkel összefüggésben, egyes irók azon igyekeztek, hogy az öntudatára ébredező nemzet az irodalmában is találjon nemzeti vonásokat. Eladdig főleg az arab és perzsa tradicziókon alapult a török irodalom. És ez irodalom nyelve is olyan volt, hogy csak az érthette meg, a ki arabul és perzsául tudott. A nemzet zöme, a köznép ezt a nyelvet, ezt az irodalmat nem értette, de nem is érthette meg, s ilyen viszonyok közt érték őket utól azok a politikai események, melyek a «nemzet» szó fogalmát felébresztették bennök, és a melyek az irodalomra is átalakító hatással voltak. A lánglelkü *Kemál bey* úgyszólván egy csapásra cselekedte meg e reform-mozgalmat. Költeményeiben, regényeiben, drámáiban és számtalan hirlapi közleményében egy megreformált török nyelven szólalt meg, olyan nemzeti nyelven, mely az arab és perzsa elemeket török kifejezésekkel pótolta és ennélfogva mindenki számára megérthető lett. Törökül a törököknek, ez volt a jelszava. Ő vitte be elsőnek az irodalomba a «haza» és «nemzet» fogalmát és költészete tárgyába nem az általános mohamedán, hanem a sajátosabb török nemzeti elemeket tudta oly óriási költői erővel belevinni, hogy tisztán a maga költői munkálkodásával megteremtette a megreformált török irodalmat. És az ő összes kortársai, irók és politikusok vegyest, megértették őt és követték. Mintegy varázsütésre változik meg a költők nyelvével a hirlapok nyelve is, és európai fogalmak lepik el a török irodalmat, melyeket mohó vágygyal szed magába a török nép zöme és első sorban az ifjuság. A mohamedán költői műformák helyét az európai költészet változatos formái foglalják el, kezdenek regényeket, drámákat és költeményeket irni előbb európai mintára, majdnem fordítások útján, de később önállóan is, a saját nemzeti géniusnak sugallatára. Az európai irodalomtól csak a formát veszik át, de tartalmat saját magukból, a nemzeti felbuzdulás szülte lelkesültségből meritenek. Török tárgy európai formában. Ez jellemzi az ujjáébredt és nemzetivé vált török irodalmat. Ezen az uton haladnak Kemál összes követői, és ennek az iránynak egyik késői visszhangjaként csendül *meg annak a költőnek a hangja is*, a kit ezuttal bemutatni alkalmunk van.

Emin bey ez a kiváló poéta. Tiszta lelkü, nemes érzésü és hazafias szellemü ember, a kinek lelki világa visszatükröződik minden költeményében. A csodaszép Boszporusz partja mellett, Konstantinápoly egyik külvárosában született és gimnáziumi és jogi tanulmányai befejezte után a nagyvezérség irattárnoka, majd a vámhivatal irattári igazgatója lett. Gyakran járt Anatoliába, — onnét való a felesége is — s a török nemzet e bölcsőhelye ihlette meg költészetét, melynek legszebb jellemvonása a rajongó szeretet és ragaszkodás hazájához és nemzetéhez.

Strausz Adolf.

ÚJÉVI VÁSÁR.

Karácsony meg újesztendő ünnepe: az ajándékozás ünnepe. Az esztendő háromszázhatvanöt napjából ezt a pár napot az önzetlenségnek, a legnemesebb örömnek foglalta le a hagyomány. Annak a gyönyörűségnek, a mely a másnak szerzett örömfényéből sugárzik a lelkekbe. Karácsonyra ajándékot adunk a kicsinyeknek, újesztendőkor a nagyoknak. Ezek az ajándékok igazában áldozatok, a melyeket a jövendő kegyes erőinek oltáraira tett a bizó ember: hódol vele a reménységnek, a szeretetnek és a hálának. Nem sok az ilyen áldozati ünnep, mert az embereknek — szüken telik az áldozatra. Az élet olyan keveset ád ingyen, hogy az emberek se lehetnek valami busásan adakozók. A jó akarat könnyen oldódó matéria, hamar elolvad a gond sötét vizében és ez a fekete viz az idén szörnyű módon megáradt, haragos hullámai elborították az egész országot. Elsöpört gátakat, elárasztott virágos kerteket és kegyetlenül alámosta, megrendítette olyan épületek falait is, a melyeket elpusztíthatatlanoknak tartottunk. Ezért volt gyöngébb, halkabb az ajándék-vásár is az idén, mint máskor. De ha nem volt is jó vásár: vásár volt mégis. Az ünnepek előtt való estéken a boltok *mégis* csak megteltek és az utcza forgatagában ott fehérlett a sok könnyű csomag, mint egy alant szálló galambsereg, a mely örömet vitt oda, a hova szánva van. Az öröm, a kedves meglepetés pedig az idén nagyon elkél az embereknek, mert sűrű részük mostanság, sajnos, nem igen van benne.

KELENGYE, MÓRING ÉS ELJEGYZÉSI SZOKÁSOK A HAJDANI PESTEN.

A házasság döntő lépését jól meghánytákvetették a régiek, mielőtt elkövették volna, s könnyelmű hebehurgyasággal nem igen adták fejőket a házasság igájába. A házasság intézményének több erkölcsi jelentőséget is tulajdonitottak, mint ma. Feldult családi élet, rosz, kikapós asszony akadt elég minden időben, hanem azokat is más szemmel nézték, mint mostanság. Viszont a férji hatalom sem volt üres

szó s egy-egy futó felhőt a békés családi élet egén segített eloszlatni a bölcs hatóság beavatkozása is. Erre szolgált a házasélet helyreállításának kényszer útján való elrendelése a családi fészket hütlenül elhagyóval szemben.

De azért ez sem vezetett mindig a kivánt eredményre. Hires fiskus, gazdag ember volt az 1740-es években *Bobics* János pesti szenátor uram, a ki a pozsonyi táblán is megfordult, mint pestvárosi követ, hanem mikor szép aszszony feleségének hitvesi becsületét meggyanusitotta s ez faképnél hagyta, hiába jött a rendelet az esztergomi szentszéktől, hogy három nap alatt térjen vissza férjéhez. Bobicsné hevesen kifakadt a város szolgái előtt: «Inkább az akasztófára megyek, mint férjemhez, a ki hunczut, gazember, mig be nem bizonyitja, hogy én valami állitólagos legénynyel éj idején sétáltam s vele társaloztam. És ha pazarló és rosz gazdasszony vagyok, mint Pozsonyban állitotta, mért kiván vissza mégis?»

Voltak tehát, mint látjuk, a régi világnak is félig rejtve maradt apró botrányai, kipattant titkai, izgató, vagy sikamlós családi krónikái. Ne szellőztessük most ezeket. Nézzük inkább, milyen komoly felfogással voltak általában még a kis polgári körökben is a házasélet gyakorlatiasabb széljai iránt.

ROOSEVELT ALICE.

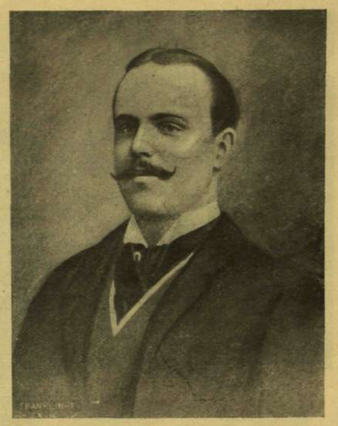

MR. LONGWORTH, ROOSEVELT ALICE VŐLEGÉNYE.

Ha már a szivügyekkel rendbe jöttek a szerelmesek s százszor megfogadták, hogy egymáséi lesznek a sirig, akkor következett a dolog reálisabb része, az anyagi kérdés elintézése: a *móringolás*. Ünnepélyes aktus volt ez, melyet annak rendje szerint irásba foglalva, hites városi személy előtt, örök megőrzésre letettek a város levéltárába. Számtalan ily okiratot tartalmaznak Pest város levéltárának régi fasciculusai. Mint jellemzőt mutatjuk be ezek közül az alább következő, 1752-ből kelt szerződést.

«Alább megh irattak *praesentikus* bizonyságot teszünk, hogy ez mai napon becsületes Ifiu *Papp* Joseph mint vegelegény egyrészről, másrészről pedig *Barbara* Tisztességes leányzó, úgy mint menyasszony között kérés képen jelenlétünkben következendő házasságnak egyessége tétetődött, a mint is

«Elsőben mind a két öszvekelendő Személyek, úgy vegelegény Uram, mint az Menyasszony az Anyaszentegyháznak dicséretes Rendtartása szerint való *copulatióját* egymásnak állandó szivbeli hivségeket ajánlván, igérik és úgy

«Másodszor: Gyakran említett vegelegény uram *titulo Dotalitii* kedves mátkájának oly móddal kevés Jószágotskáját, tudniillik 25 lath ezüstöt. Tisz körmöczi aranynyal készpénzben és 53 Kass méheit, hogyha történetből előbb halála következnek nékie ajánlja és kötelezi, ugy ellenben

«Harmadszor: szerelmes mátkája is *Barbara* azon száz tizenöt forintokat, némely rendbeli öltözetett és ugy ágyi eszközt, melyet *Gerlicher* (Gerliczer) János ságora férhez adván Jó akarattyából eltökéllett szándékából hasonló *conditio* alatt ajánlott, kötelezett és móringképen engedett.

«Negyedszer: valamint a többször említett Házasulandó személyek együtt létekben Istennek kegyelméből dolgok és igyekezetek után szeretnek, közöttök közönséges légyen.

«Ezeknek pedig nagyobb erejére és bizonyosabb valóságára két hasonló *contrae fiscalis Exemplár* megh irattatván, elkészittettet és adatott Pesten *die 15 Mensis Februarii* 1752. *Margalits* János ügy mint bizonyság, Pest város senatora.»

Könnyü kitalálni, hogy a fentebbi sorokban nagyon szerény sorsú emberekről van szó: valami árva leányzóról, a kit ságora házasit ki s valami becsületes, de szegény zenész emberről, a kik nehány év leforgása után mindketten meg is haltak. De gazdagabb polgári családok sem csináltak sok teketóriát a «kistaffirozásból», megelégedtek a legszükségesebbekkel. Szinte mosolyt kelt az a kelengye, a melyet 1774-ben *Kölbl* Katalin adott *Anna Rozália* nevü leányával, a ki pedig tehetős malomtulajdonoshoz, *Herzog* Ádámhoz ment nőül, tagjához annak a hármas czégnek, mely a XVIII. század közepén az *Ybl*-család egyik ősével, *Ybl* (vagy Übl) Ulmossal s a régi pesti életben szintén nagy szerepet vitt *Flór* Lipóttal, ugyanazon *Flór*-családból, melynek egy orvos tagjáról nevezték el később a Flór-intézetet, egyikét birta ebben az időben a legjövedelmezőbb malomvállalatoknak.

Városaink régi háztartási életéhez sok tekintetben érdekes adalékokat szolgáltatnak azok a följegyzések, melyek az új menyecske ruhatárára és egyéb apróságaira vonatkoznak. Elég indiskrétek leszünk a hosszú lisztából egyet-mást elárulni. Mi tagadás? ing bizony csak hét szerepel a női fehérnemüek lajstromában, a nyolczadik egy különösen finom ing, nyakfodorral. Paplant a legszorgosabb kutatás mellett is csak hármat fedezhetünk föl, egyet vörös hárászszal kivarrva, két másikat fehér csipkeszegélylyel; asztalterítőt csak kettőt, azok közül is az egyik viseltes. Toilette mindössze négy van: egy selyem moar, virágos, egy kétszinü tafota, egy kék selyem, és egy karton. De annál több a mindenféle fökötő (barchett, tafota és arany-, ezüstcsipkés), azután a fehér, fekete, kék meg piros kötény, a jó háziasszony eme symbolikus tartozékai. Ellenben az ékszeres láda összes tartalma egy hétsoros gránát nyakfüzér, jóféle apró gyöngyökkel, egy jeruzsálemi olvasó ezüstkereszttel, két ezüst czipőcsatt.

A mi a búrorzatot illeti, az sem tenne ma ki egy teljes szoba-garniturát. Egy kéményfából készült rakott müvű régi irószekrény, egy négyszögletes puhafa-asztal, hat sárga szövettel behúzott szék, egy sárga ablakfüggöny, nehány kisebb-nagyobb kép, úgynevezett *Benici* Fülöp és *Peregrini*-féle akkori modorban vászonra festve, vagy posztóból kivágva *(Fleckel-Arbeit)* s egy kis tükör. Viszont imakönyv és épületes olvasmány legalább egy tuczat, olyan czimekkel mint: «Geistes Unterhaltung», «Königliche Halszierde», «Innerlicher Christ», «Mitleiden der Gesellschaft Marie», «Keresztény tökéletesség», «Megváltó élete», stb.

Akármilyen csekély értéket képviseltek is mai fogalmaink szerint ezek a kelengyék, azért a tartozó kegyelet még sem engedte azokat elbitangolni s halál esetén rendesen visszakövetelték a hozzátartozók a hitvestárstól. Lehetett ebben bizonyos nyárspolgárias felfogásnak is része. A régi idők emberei nem ismertek szentimentálizmust a házasság körüli vagyoni kiadásokban. Egyáltalán nem ütköztek meg azon sem, ha eljegyzés előtt a kérő valamelyik bizalmas embere útján formális faggatás alá vette a szülőket, hogy nincs-e az eladó leánynak valami rejtett testi fogyatkozása, öröklött, vagy gyógyithatatlan nyavalyája?

Nem kisebb embernek, mint a világhirű zeneművésznek, *Liszt* Ferencznek egyik dédszülője tapasztalhatta azt magán. *Liszt* Ferencz Xavér a XVIII. század közepén budai nyerges volt, s hirneves hazánkfia zseniálitásának átöröklésére nézve a biologusokat különösen érdeklő dokumentumot szolgáltat az a körülmény, hogy ennek a Liszt Ferencz Xavérnak *Eleonóra* nejétől származó *Anna Mária* és *Rozália* nevü leánygyermekei közül utóbbi epilepsziában szenvedett s atyja csak úgy birta férjhez adni *Jäger* Márton kerékgyártó mesteremberhez, hogy betegségét titkolva, megigérte, hogy házat vesz veje számára. A házasság létre is jött, de az igéret, úgy látszik, puszta szónál maradt, mert Liszt veje elég gyöngédtelen volt felesége testi állapotának kiméletlen szellőztetését használni fel arra, hogy megvádolja apósát, hogy őt szándékosan megcsalta. Csak éveken át tartó áldatlan családi viszályok után sikerült *Jägernek* elérnie azt, hogy apósával oly egyezségre léphetett, melynek folytán annak házát 450 forintban megtartotta magának, ellenben egy öltözet ruhát, mely anyai örökségkép felesége nővérét, *Liszt* Anna Máriát illette, annak birtokába bocsátott át.

Ha ez a kis epizód nem vonatkozna is a világ hirhedett zenésze családi leszármazására, megerősitve *Lombroso* tételét, hogy a lángelme és az idegélet némely beteges jelenségei közel fonódnak egymásba a testi életfolyamat titokzatos útjain, — akkor is tanulságos és jellemző esete volna a hozományvadászó, érdekházasságoknak, melyekről sokan azt hinnék, hogy a modern világ szomorú kiváltságai, holott már a fentebbiek is meggyőzhették arról, hogy a patriarchális idők erkölcsei sem voltak sokkal jobbak. Önzés, érdek-, pénz- és vagyonhajhászat helyettesítette akkor is igen sok esetben a szív ideálisabb érzelmeit s az úgynevezett «igazi szerelem-szőtte frigyek» csak a költők ajkain éltek.

V.

«MANON.»

A M. Kir. Opera ujdonsága 1905. deczember 22-én.

Ha Wagner Rikárd csakugyan megirta volna a Goethe «Faust»-jából tervezett operáját: ezt a müvet az egész világon müsoron tartanák Gounod «Faust»-ja mellett — épen úgy, mint német szinpadokon ma Zoellner «Faust»-ját és nem egy német, olasz, amerikai stb. operaházban Boito ugyane tárgyú «Mefistofele» czímü dalmüvét folyton adják (és minálunk is sokáig adták). Épen így tettek mindenütt két «La Bohème» czímü olasz operával; Berlinben és Párisban mind a kettő szinen van, nálunk és Bécsben — érdemetlenül — levették a müsorról a Leoncavallo-félét, csak a Puccini-féle van a közönség és az opera-igazgatóság kegyében. Viszont azonban a nálunk tiz évvel ezelőtt bemutatott «Manon Lescaut», Puccini operája, — ugyancsak érdemetlenül — letünt (Bécsben egyáltalában elő sem adták), most ellenben ugyane tárgyú franczia dalmüvet kaptunk: a Bécsben tizenöt év óta rendkivül kedvelt «Manon»-t, Massenet alkotását.

Mindenesetre érdemes volt vele megismerkednünk: hiszen az élő franczia zeneszerzők közt Massenet Gyula és Saint-Saëns Kamill a legismertebb nagyságok, Massenetnek pedig épen «Manon» a mesterműve; negyven éves mát elmult, mikor hozzáfogott, s akkorra már kisebb-nagyobb sikereiből eleget tanult; négy vig opera után megirta volt a «Lahore királya» és «Heródiás» czímü nagyszabású, pompázó tragikus operákat — ezek Budapesten is soká müsoron voltak, — szóval: mind a könnyed, mind pedig a szenvedélyes, pathetikus irányban teljes készséget sajátított el a zeneköltő, mikor férfikora delén, ereje teljében megkapta a Prévost abbé világhirű regényéből készült szöveget.

Az 1720 után játszó darabot Meilhac és Gille öt felvonásban, hat képben irták meg. Röviden ez a tartalma: *I. felvonás:* Számos átutazó vendég érkezik egy amiens-i fogadóba, többek közt egy szép fiatal leány, Manon, a kit kolostorba utaztatnak apácának; unokabátyja, Lescaut, könnyelmű tiszt, őrizetlenül hagyja és kártyázni megy, ezalatt a dúsgazdag öreg adóbérlő Guillot csábitgatja Manont; ezélt ugyan nem ér, de egy előkelő ifju, Des Grieux

Sátrakban tanyázó lakosok Triparuiban.

Peskopio falu vége a földrengés után.

A KALÁBRIAI FÖLDRENGÉS.

lovag, első látásra beleszeret a kecses leányba, ez viszonozza a fellobbant szenvedélyt — s együtt megszöknek. *II. felvonás*: A boldog párhoz betoppan Lescaut, a fiatal De Brétigny-vel; amaz törbe csalja az ifjut, a kit saját családja akar kedvesétől elválasztani; De Brétigny pedig rábeszéli Manont, hogy ne maradjon árván: térjen az ő karjaiba . . . *III. felvonás. Első szín:* Vásári sokaság, Manont körülrajongják, kedvében járnak, az öreg Guillot dúsan megfizeti az operai balletkart, hogy Manon gyönyörködjék a klasszikus tánczban . . . S a hála? semmi: az ünnepelt szépség oda sem figyelt, mióta meghallotta, hogy közelében van régi szerelmese: Des Grieux; hozzá is siet. — *Második szín:* Szent Sulpicius templomának sekrestyéje, az önmagával meghasonlott, életörömet többé nem találó Des Grieux épen pappá szentelése előtt áll, remek templomi szónoklatot tartott, atyja boldog, hogy az ifju csakugyan megkomolyodott; de megjelenik Manon, s hizelgő, szenvedélyes szavai ujra és olyan hatalommal felszítják Des Grieux lappangó szerelmét, hogy ujra egyesülten, ujra — szöknek. — *IV. felvonás* «Transylvania» szálló: voltakép előkelőségek kártyabarlangja. Más kereset híján, Manon rábeszéli Des Grieuxt, hogy játsszék. Emez, undorral ugyan, de mert gyönge jellem, nem bír ellentállani, kénytelen is játszani; mesésen nyer, Guillot hamis játékkal vádolja, s csak apjának közbelépésére nem őt fogják el, hanem Manont, mint bűntársát. *V. felvonás.* A gyarmatokra száműzött rosz nőket a havre-i kikötő felé szállítják, katonai fedezettel. Lescaut meg birja vesztegetni az örsöt, ilyen módon Manon ujra találkozik igaz szerelme tárgyával Des Grieux-vel — s az ő oldalán hal meg a kimerültségtől.

Mindez csak néhány kiszakított részlete a jókora regénynek, sőt részben (pl. Manon végórája) meglehetősen meg van másítva. De a tapasztalt, ügyes szövegirók ezzel nagyon alkalmas anyagot nyujtottak a zeneszerzőnek. Massenet törekedett is jellemzésre: ezért nagyrészt víg opera jellegű stilt adott zenéjének, sűrűn alkalmazva a menuet, gavotte és más ó-franczia szellemű tánczene szertartásos jellegű, avult és mégis bájos hangjait. Legszebbek azonban áriái: Manon ábrándozása és Des Grieux megpillantása, kettősük az I. felvonás végéig; a II. felvonás idilli életének előzenéje, Manon búcsúzása a boldog fészektől, Des Grieux álmának rajongó elbeszélése; a III. sokadalmának előzenéje (menuet), a szin változása után Des Grieux monologja («Egyedül»), Manon esdeklése («Nézz a megtört bűnösre Isten») és a kaczérkodó («Ez a kicsi kéz), a IV. felvonás kártyabarlangjában Manon igérgetései («Ez a szerelmes szív») s az arany csengését utánzó tüzes részlet. Az utolsó felvonás meghat ugyan tárgyánál fogva, de zenéje jórészt csak ismétlés. — Használ Massenet két-három ugynevezett vezérdallamot, de ritkán, s rendesen kerek dallamba foglalva, tehát nem Wagner módjára. A franczia ugyan erős «wagnerizmust» hánytak szemére, — de nem igen voltak tisztában (husz évvel ezelőtt!) Wagner igazi mivoltával.

Általában a «Manon» zenéje nagyon tetszetős és változatos, de igaz érzést keveset találhatni benne. Ezért különb Puccini «Manon Lescaut»-ja: egységesebb, költőibb, csupa szenvedély, hév.

Operaigazgatóságunk azzal is növelni akarta az ujdonság ingerét és sikerét, hogy a legtöbb szerepet két művésszel tanultatta be, s így mutatta be deczember 23-ikán a művet egészen más szereplőkkel, mint előtte való napon. A czimszerepben M. *Szoyer* Ilona fényesebb, de S. *Szamosi* Elza érzőbb, igazabb volt; *Anthes* Des Grieux nagy művészete kissé sulyos volt *Arányi* könnyedebb fiatalsága mellett. *Takáts* (Lescaut) rekedtsége miatt csakis *Beck* derék alakítását láthattuk, *Várady* (Guillet) szintén váltakozás nélkül működött, *Szemere* és *Kornai* (Des Grieux atyja — a «Traviata»-beli apa mása), *Mihályi* és *Dalnoki* (De Brétigny) stb. kisebb szereplők egyaránt jók voltak. Maga *Máder* igazgató tanította be és dirigálta az ujdonságot; az érdekes történet, a szép rococo-jelmezek, a zene és a jó előadás együttvéve meglehetős sikert szereztek «Manon»-nak. *K. I.*

A «VASÁRNAPI UJSÁG» 53-ik évfolyama.

A **«Vasárnapi Ujság»** a legrégibb magyar szépirodalmi és ismeretterjesztő képes hetilap, **évenként több mint 130 íven,** s több mint **ezer képpel,** «*Regénytár*»-ral s rendkívüli mellékletekkel is bővítve *legjelesebb hazai iróink és művészeink közreműködésével* jelen meg.

A «*Vasárnapi Ujság*» újabban **szines képmellékleteket** is ad, több színben művészileg kivitt képeket.

Mikszáth Kálmán kitünő irónk mint **főmunkatárs** működik a «Vasárnapi Ujság» szerkesztőségében s a vele kötött egyezség értelmében *kizárólag* a «Vasárnapi Ujság»-ba irja nagybecsü új szépirodalmi műveit: *regényeit, elbeszéléseit.*

A «Vasárnapi Ujság» 1906-iki előfizetői **díszes kiállitásu ünnepi albumot kapnak ingyen,** becses szépirodalmi és ismeretterjesztő közleményekkel, *öt* szines képmelléklettel és számos, a szövegbe nyomott képpel gazdagon illusztrálva.

Előfizetési föltételeink:

A «Vasárnapi Ujság» negyedévre 4 korona, félévre 8 korona.

A «Vasárnapi Ujság» a Világkrónikával negyedévre 4 kor. 80 fillér, félévre 9 korona 60 fillér.

Az előfizetések a «Vasárnapi Ujság» kiadóhivatalába, Budapest, Egyetem-utcza 4. szám küldendők.

IRODALOM ÉS MŰVÉSZET.

Berczik Árpád új könyve. A magyar közönségnek mindig nyereség egy új könyv Berczik Árpádtól, mert az ő meleg humora, egyszerű, de a magyar levegő által vonzóvá tett mesői, életfelfogásának minden nagyzástól mentt, higgadt józansága fiataloknak, öregeknek egyaránt kedvessé teszik elbeszélő munkáit. Új kötetében tizennégy elbeszélését vette fel «*A figyelmes férj és egyéb elbeszélések*» czímmel; valamennyi derült hangulatú, sok közöttük szeretetreméltó szatirával csipkedő s a legtöbb a gondatlan, derült forma mögött komoly erkölcsi vagy társadalmi tanulságot rejt. Berczik egész élete a magyar irodalom igazi ideáljainak tiszteletében telt el s most is hű marad hozzájuk, a mikor munkásságának fokozódó sikere fokozottabbá tette vénájának buzogását is. Az elbeszélések között több van, melyeket szivesen látott ismerősként üdvözölhet lapunk közönsége, mert hasábjainkon láttak először napvilágot. Ezek is, a többiek is sokaknak fognak jól eltöltött, vidám órákat szerezni.

Szálló igék lexikona. *Tóth* Bélának talán legnevezetesebb munkája a magyar szálló igék terén végzett kutatásai. Nemcsak új utat nyitott velük a mindennapi s az irodalmi magyar nyelvhasználat tudatosabb ismeretére, hanem sokban hozzájárult a szálló igék használatának terjesztéséhez s ezzel a társalgási és az irott beszéd szinesebbé, fordulatosabbá tételéhez is. E tárgyban végzett rendszeres kutatásai eredményét most a legszélesebb körök számára alkalmas formába öntve adta ki újra a szálló igék betűrendes lexikonában, a mely a Tóth Bélát jellemző lelkiismeretes, aprólékos gonddal s könnyen kezelhető berendezéssel van összeállítva. Bevezetésében röviden s világosan tájékoztat a szállóigékről, aztán külön-külön nyolcz fejezetben adja a magyar, latin, görög, franczia, olasz, spanyol, angol és német szállóigéket betűrendben. Kritikai apparátus nélkül, egyszerűen az eredményeket közli, azt, a mire az átlagos mivelt olvasónak szüksége van s ezzel nagyon megkönnyíti a könyv forgatását.

A középkori várak. Középkori várakról sokat olvastunk és olvasunk, de vajjon hány mivelt ember van, a ki némely homályos fogalmakon kivül pontosabban is számot tudna magának adni, hogy épült, milyen elvek és kívánalmak szerint, hogy volt berendezve lakás, védelem stb. dolgában, — általában milyen volt a középkorban egy vár? Pedig történeti szerepük elég fontos arra, hogy a történelemre oly sokat hivatkozó mai világban érdemes legyen többet is tudni róluk a történeti tankönyvek általánosságainál. Az Akadémia most kiadott egy könyvet, melyből nagy részletességgel és pontossággal lehet minden e tárgyú dolgot megtudni. A nagy arányú munka az elhunyt *Könyöki* József, pozsonyi tanár több évtizedre terjedő fáradozásának eredménye s az ő elhunyta után kéziratát *Nagy* Géza, effélé kérdésekben egyik legkiválóbb szakértőnk rendezte sajtó alá, kellő helyesbítésekkel és pótlásokkal. A munka lexikális sorrendben tárgyalja a várak egyes részleteit, berendezési tárgyait stb. Ez megkönnyíti a dolgát azoknak, a kik az egyes részletek iránt érdeklődnek, de nem ártott volna a várakat legalább fővonásaikban egységesen leíró, általánosan tájékoztató ismertetést irni a lexikális czikkek elébe, mert így a sok részlet között a nem szakértő olvasó csak nagy nehézséggel tud magának összefoglaló képet alkotni. Természetesen a magyar várak adják a könyv tartalmának legnagyobb részét, a külföldi példák főleg mint analogiák szerepelnek. A szöveg tartalmasságát nagyon gazdagítják a nagyszámú és érdekes képek, melyek tetemesen megkönnyítik a tájékozódást a várak mindenféle részleteiben.

Mikes Kelemen törökországi leveleiből uj kiadást rendezett s bocsátott közre a «Remekirók képes könyvtára». Mennyi idő elmult a rodostói remete csöndes, magának való munkálkodása óta s mégis mily üdén, frissen, melegen hat még ma is mélabús, férfias kesergése, melancholikus humorizálása, szelid zsörtölődése! Hogy elváltozott, átalakult, gazdagodott, idegen hatásokkal keveredett a magyar nyelv ez idő alatt és Mikes stilusának ma is megvan még az eredeti zamatja, szinei nem hal-ványodtak el egy cseppet sem, fordulatai ma is

meglepően, újszerűen hatnak. S az egyéniség, melyet a minden művelt magyar embernek tetsző sorok közül kiérzünk, oly kedves, rokonszenves, annyira egyesíti magában mindazokat a vonásokat, melyekből képzeletünk a bajokban bölcsen megnyugvó, egyensulyozott kedélyü, mély és meleg szivü, világos értelmü derék magyar ember ideálját összeállítja, — hogy leveleinek olvasása közben szinte élő embernek, mindnyájunk kedves öreg ura-bátyjának érezzük Rákóczi fejedelem hűséges udvari emberét. Uj meg uj kiadásokban ha újra meg újra elolvassuk, mindig megerősödik ez a benső, majdnem mondhatni, bizalmas viszony a kétszáz év előtti iró és a mai olvasó között. A most megjelent uj kiadás igen alkalmas arra, hogy a kik eddig nem ismerték eléggé Mikest, jobban megismerjék, a kik pedig eddig is szerették, még jobban megkedveljék. *Császár* Elemér nagyon gondosan, kellő kritikai apparátussal rendezte sajtó alá s magvas, minden szükséges tudnivalóról pontosan tájékoztató bevezető tanulmányt és jegyzeteket irt hozzá. Tizenkét kép is van a kötetben, melyek a Mikes életével vonatkozásban levő s leveleiben előforduló személyeket és helyeket mutatják be.

Olvasás közben. Egy igen csinos kiállítású, vaskos kötetben gyűjtötte össze e czím alatt a lapokban megjelent jegyzeteit és megjegyzéseit *Ignotus*. Érdekes, eredeti könyv, mint a hogy érdekes, eredeti iró a szerzője is. Éles intelligenczia, sokféle területre terjedő széles ismeretkör és a dolgoknak sajátos, egyéni szempontokból való megitélése jellemzik a könyvet és iróját. Rövid, csattanós élű fejtegetések, melyek néha tárczaczikké szélesednek s apró, epigrammatikus aperçue-k változatos sorozata foglalkozik az élet különböző kérdéseivel, a halál gondolatával, szocziálista izü társadalmi problemákkal, irodalmi és művészeti ügyekkel, politikával stb. Inkább ötletekkel dolgozik, mint igazi mély filozófiai eszmékkel, de ötletei sokszor meglepően találók, mert erős intuiczióból és egyénileg kiforrott világnézletből erednek. Ignotus sokat olvasott, sokat tud s ismeretei anyagával szemben is megőrzi önállóságát. Nézeteivel folytonosan vitázva olvassuk könyvét, gyakran kihívja ellenmondásunkat, de fejtegetéseivel erősen foglalkoztatja s munkára izgatja agyvelőnket. Egy-egy rövid megjegyzéssel, egy találó hasonlattal, néha rávilágít oly igazságokra, melyek csak homályosan, félöntudatban éltek bennünk. Legújabb irodalmunkban kevés oly elmeébresztő olvasmányt találunk, mint Ignotus könyve.

A növényvilág és az ember. *Szutórisz* Frigyesnek ily czímű nagy terjedelmű mivelődéstörténeti munkáját adta ki rendes kiadványai során a Ter-

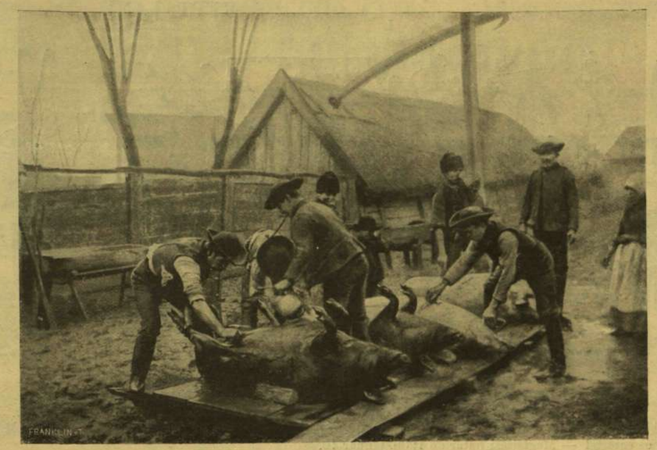

LETISZTÍTÁS.

mészettudományi Társulat. A könyv oly tárgyat dolgoz fel, mely minden embert érdekel, mert a mióta ember él a földön, folyton dolga van a növényvilággal s ezért az idők folyamán az emberiség és a növényvilág közt benső vonatkozás fejlődött ki. A nagy anyag öt fejezetre van osztva. Megértjük ezekből az ember eledele és a növények közti szoros kapcsolatot, megismerjük az izgató és a csillapító növényi anyagokat s felhasználásukat a babonás varázslat és a gyógyítás czéljaira, rövid pillantást vetünk a növény rostja és tejnedve nyujtotta haszonra, a papiros fontosságára, figyelemmel kisérhetjük a növényeknek az ember hitéletében, a költészetben, művészetben és a kertekben való szerepét s végül a rózsa multjáról és jelenéről tudunk meg sok tanulságos dolgot. A szöveget 198 kép élénkíti.

A czirkuszkirály. *Krúdy* Gyula ily czímű ifjusági regényének hőse egy eleven, eszes magyar fiú, a ki az atyai házból megszökve, egy czirkusz-társaság tagja lesz, a legváltozatosabb viszontagságok után bejárja a félvilágot, majd a legnagyobb párisi czirkusz művésze lesz s végül az élet komoly küzdelmeiben megaczélosodva visszatér hazájába s hasznos, nyugodt polgári életet él. Krúdy jó magyar stilusa, élénk elbeszélő kedve s tevékeny képzelete ezt a könyvet bizonyára kedvelt olvasmányává fogja tenni a magyar ifjuságnak.

«A nő és az irodalom» czímmel szép formában irt, tartalmas kis értekezést adott ki dr. *Miklós* Elemér. Azt a szerepet vázolja ideálista gondolkodásra valló melegséggel, melyet nagy magyar irók életében a nők, mint anyák és hitvesek elfoglaltak. A kis tanulmány eredetileg felolvasás volt s mint különlenyomat jelent meg a «Nemzeti Nőnevelés» czímű folyóiratból.

Az oktatás egészségtana. Dr. *Legányi* Gyula, a debreczeni felső kereskedelmi iskola orvosa igen komoly és sok ismerettel bővelkedő, erős indokolású könyvet adott ki e czímen. Az orvos szempontjából birálja a mai iskolát s így természetesen legrészletesebben a testi és szellemi megterhelés kérdésével foglalkozik. Sok tanulságos anyagot hord össze a kérdés megvilágítására, első sorban a hazai viszonyokat tartja szem előtt s van néhány figyelemre méltó javaslata is a reformálásra nézve. Kritikája, melyben mai oktatási rendszerünket részesíti, bizonyára újabb anyagot fog szolgáltatni az iskolázás kérdésében tavaly kezdődött és még mindig folyó nagy vitának s aligha marad hatás nélkül az eszmék fejlődésére.

Új magyar könyvek: *Ignotus: Olvasás közben*: jegyzetek és megjegyzések. Budapest, Franklin-Társulat. Ára négy korona.

Tóth Béla: Szálló igék lexikona. Budapest, Franklin-Társulat. Ára öt korona.

Krudy Gyula: A czirkuszkirály; ifjusági regény. Budapest, Franklin-Társulat kiadása. Ára 2·50 k.

A középkori várak, különös tekintettel Magyarországra. Irta *Könyöki* József tanár. A Magyar Tudományos Akadémia történeti bizottságának megbizásából, sajtó alá rendezte *Nagy* Géza. 676 ábrával. Budapest, Akadémia kiadása. Ára 16 k.

Az Állatok Világa. IX. kötet: Rovarok. Szerkeszti *Lósy* József. Budapest, Légrády testvérek. Egy füzet ára 80 fillér.

A figyelmes férj és egyéb elbeszélések. Irta: *Berczik* Árpád. Budapest, Franklin-Társulat. Ára 3 k.

Közgazdasági tanulmányok. György Endre, a magyar királyi földmivelési miniszter londoni szakkiadósítójának jelentései és tanulmányai *Tallián* Béla magyar királyi földmivelési miniszter megbizásából összeállítva. Budapest, Pallas-Részv.-Társ.

Szutórisz Frigyes: A növényvilág és az ember. Átvizsgálta *Klein* Gyula. Budapest. Természettudományi Társulat kiadása. Bolti ára 18 korona.

Ilosvay Lajos: Bevezetés a szerves chemiába. I. Szénhidrogének. Budapest. Természettudományi Társulat kiadása Ára 7 korona.

Dr. Ruzsitska Béla: Az élelmi szerek chemiai vizsgálata. A Magyar Chemiai Folyóirat X. és XI. évfolyamának mellléklete. 30 ábrával. Budapest, Természettudományi Társulat kiadása. Ára 6 k.

KEZDIK A FELBONTÁST.

DISZNÓÖLÉS DEBRECZENBEN.

HALÁLOZÁSOK.

Elhunytak a közelebbi napokban: Giundani Strada Béla, a vaskorona-rend lovagja, a Heves-Szolnok-Jászvidéki Tisza és Belvizszabályozási Társulat elnöke, 70 éves korában Jászkiséren. — Buchbinder Lipót, a «Pharmacia» igazgatója, Budapesten. — Steiner Berthold gyáros, 77 éves korában Budapesten. — Mikuleczky István köz- és váltóügyvéd, a n.iskolczi Ev. Rev. Egyház volt főgondnoka, 62 éves korában Miskolczon. — Nagyléghi Patzolt Dezső m. kir. adótiszt, 34 éves korában Bártfán. — Nemes Breier Mihály, a rimamurányi

KÉPTALÁNY.

I.

II.

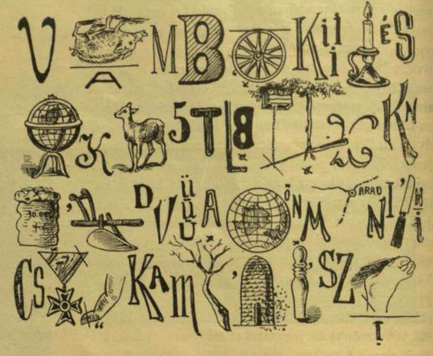

Azok közt, a kik mind a két képtalányt megfejtik, a következő négy díszművet sorsoljuk ki:

1. *«Tompa Mihály összes költeményei.»* Illusztrált albumalaku diszkiadás. — 2. *Vezércsillagok.* Velős mondatok és költői gondolatok hazai és külföldi remekirók műveiből. — 3. *«Költők lugasa.»* Aquarell-czímképpel és 80 illusztráczióval. — 4. Makói Makay Béla: *«Verőfényben.»* Természeti és vadászképek tollal és ecsettel. — Megfejtési határidő 1906. január 10.

A 49-ik számban megjelent képtalány megfejtése: *Bátran álld meg helyedet.*

társulat nyug. tisztviselője, 70 éves korában Rozsnyón. — ZLATÁRY JÁNOS c. kanonok, plébános Varinban, 82 éves korában. — LUCE PÁL 48-as honvéd, 78 éves korában Egerben. — Olaszfalusi KOLLER GÁSPÁR, előszállási uradalmi nyug. kasznár, 84 éves korában Székesfehérvárott.

Özv. CZEBÁNYI GYÖRGYNÉ szül. Sóltz Janka 84-ik évében Lőcsén. — DEÉSY KLÁRA életének 80 ik évében Deésen. — BENKÓ GYULÁNÉ, szül. Eisenstädter Irén 50 éves korában Budapesten. — Özv. SZEDRESSY FERENCZNÉ, szül. Kazal Rozália 64 korában Budapesten. — BOROVITZ ADOLFNÉ, szül. Löwensohn Róza, életének 63-ik esztendejében Budapesten. — ZAKAR ISTVÁNNÉ, szül. Leelőssy Krisztina, Sarkadon, életének 46-ik esztendejében. — Özv. GYURTSÁK FERENCZNÉ szül. Czeripp Amália, 76 éves korában Nagyváradon. — Özv. mezőmadarasi MADARASSY KÁLMÁNNÉ, szül. mezőteremi és vetési Vetéssy Erzsébet 67 éves korában Karancsalja községben. — Özv. DÁNI EDÉNÉ szül. Mayer Mariska, néhai Dáni Ede főgimnáziumi tanár özvegye 38 éves korában Ungvárott. — Paksi SZATHMÁRY MÁRIA 66 éves korában Miskolczon. — EÖTVÖS KÁROLYNÉ szül. Fromm Etelka élete 58-dik évében. — FRANK SÁNDORNÉ szül. Sziklay Margit 33 éves korában Pécsett.

Szerkesztői üzenetek

S. I. Zs. Hogy önképzőköri chriákhoz gondolatmenetet, tájékoztató dispositiót adjunk, arra sajnálatunkra se terünk nincs sem időnk. Tessék a tárgyat önállóan, saját legjobb tudomása szerint megirni, — többet ér az, mintha idegen pórázon jár.

Templom-építésnél. Kezetteljesen, de szárazon elmélkedik olyan dologról, a melyről mióta irodalom van a világon, százan meg százan elmélkedtek s a mire nézve nem tud új, érdekes szempontra emelkedni. Ugyanily dolgokról mennyire más elmélkedéseket olvashat a Hamlet sirásó-jelenetében!

A tábornok úr. Ultra coelos. Ave. Mért ad ily egyszerű verseknek ily bombasztikus latin czímet? Jobbá nem teszi őket vele, mert nagyon prózai nyelven s döczögős verseléssel vannak irva. Pedig van költői érzéke, csak fejletlen és iskolázatlan.

Nagyág. A felajánlott nagyobb munkának alig tudnánk mostanában teret nyitni, mert nagyon el vagyunk halmozva közlendőkkel. Kötetét alaposabban szeretnők méltatni s ezért némi türelmet kérünk.

Álmok. Alaktalan, romantikus ábrándozás, nincs semmi magva.

Nem értesz. Szeretnélek elfeledni. Panasz. Ezeket a dolgokat így szokta megírni egész fiatal korában majd mindenki, rá lehet ismerni a tartalmukról, hogy a szerzőjük még alighanem a gimnáziumba jár.

SAKKJÁTÉK.

2465. számu feladvány. Ursić A.-tól.

SÖTÉT.

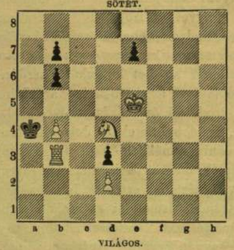

VILÁGOS.

Világos indúl s az ötödik lépésre matot mond.

Felelős szerkesztő: **Hoitsy Pál.**
Szerkesztőségi iroda: Budapest, IV., Reáltanoda-u. 5.
Kiadóhivatal: Budapest, IV., Egyetem-utcza 4.

BELICZAY BÉLA
mézeskalácsos és viaszgyertya-öntő
Budapest, VII., Csányi-utcza 3.
(Saját házában.)
Raktárában kapható saját készitményü **finom mézeskalács, fehér és diszitett viaszgyertya, méz, fehér és sárga viasz, legjobb minőségü viaszmáz kicsinyben**
Telefon 29—05. és nagyban. Telefon 29—05.

Ha őszül a haja
ne használjon mást, mint a
„STELLA"-HAJVIZET,
mert ez nem hajfestő, de oly vegyi összetételü szer, mely a haj eredeti színét adja vissza. **Ugyeje 2 K.**
ZOLTÁN BELA gyógyszertárában,
Budapest, V/49, Szabadság-tér, Sétatér-utcza sarkán. 11136

Vértes-féle Sósborszesz
Minden házban szükséges.

Salvator Természetes vasmentes Lithion-forrás kitünő hatású
vese-, hólyag-, rhenma- és köszvénybántalmaknál, vizeleti nehézségeknél, czukorbetegségeknél a légző- és emésztési szerek hurutainál.
Budapesten, főraktár Édeskuty L. urnál.

Hirdetések felvétetnek a kiadóhivatalban
Budapesten, IV., Egyetem-utcza 4. sz.

5 frtért
szétküld utánvét mellett az
Orsz. Posztóáruház
Budapest, Rottenbiller-u. 4B.
I. emelet.
egy férfiöltönyre 3 méter finom fekete, sötétkék, szürke vagy barna angol gyapjuszövetet.

Csak szavatolt tiszta minőségek!
CACAO Fiume CHOCOLAT
Jelesebb minden más gyártmánynál.

A meddig a készlet tart!
Doktor gróf **HUGONNAY VILMA** orvos megbizásából és előirása szerint készült és törvényesen védett
„NIGRA" növényi hajápolót
(hajszinconserválót)
szállit a megbizott alulirt készitő.
Ára 5 kor., postán 6 kor. 2 üveg 10 kor.-ért bérmentve.
Ártalmatlanságáért és jó hatásáért feltétlen kezesség vállaltatik.
Sziveskedjék egy üveg «Nigra»-hajápolószert küldeni utánvéttel.
Hérdervár, (Győr m.) 1905/IX. 28.
Gróf Khuen Héderváry Károlyné.
A szokásos vásári reklám mellőzésével a bőr ápolására és a bőrkiütések eltávolitására a müvelt közönség figyelmébe ajánltatik a **székely havasi bivalytejjel készült és törvényesen védett**
„ALBA"-szappan, ára 1 korona.
-krém, ára 1·50 kor. Kis adag 1 kor.
-hölgypor, ára 1·50 korona.
Orvosi vélemény: Az Alba-szappan és krém a bőr ápolására, szeplők, stb. eltávolitására a legjobban ajánlható szerek. Dr. gróf Hugonnay Vilma Budapest.
2 szappan, 2 krém, 2 hölgypor 8 kor., bérmentve küld a készitő:
BALÁZSOVICH SÁNDOR
Korona-gyógyszertára és székelyföldi gyógytermékeket feldolgozó szaklaboratoriuma, SEPSISZENTGYÖRGY 5.
Budapesti főraktár Török József gyógyszertárában, Király-utcza 12.

KÖVÉRSÉG KORAI VÉNSÉG.
Istenem, — így sóhajta szer meg szer ember, — mit adnék, ha elhájasodásomtól és emésztési zavaroktól megszabadulhatnék. Lám, nem is kell annyit áldoznl. Tegyen minden hölgy és férfi csak egy kiscsészét **Mandor** szénsavnyitó és vértisztitó porral, biztos az eredmény; ezt tekintélyes orvosi és vegyészeti bizonyitványokkal kimutathatom. — Ne mulassza senki el, erről meggyőződni; hozassa meg a Mandor port, ha be nem válik, a pénzt önként visszaadom. Csekély 2 kor. 80 fill. Mandor doboza, orvosi utasitás és bizonyitványok mellékelve. Utánvéttel a pénz bejküldése mellett; portomentesen diszkréten küldi
Mme Mandl Ida, Budapest, Károly-körut 2/V. sz.
Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utcza 12. sz. 11225

Férfiöltönyt
divatos szabással, gyapjuszövetből készit **mérték után** finom kivitelben **25 kor.-ért**
LICHTMANN SANDOR
szabómester, 11090b
Budapest, Rottenbiller-u. 4B.
I. emelet.
Vidékre minták bérmentve.

KIRNER JÓZSEF utóda **Pirk J.** puskamüves.
(Alapittatott 1808. évben.)
BUDAPEST IV., Bécsi-u. 2., gyár Rózsa-u. 7
Dásan ellátott raktár **legujabb szerkezetü Kettős vadász-fegyverekből**, golyósfegyverek, amerikai Winchester serétes ismétlő-fegyverek, forgópisztolyok, szalonfegyverek és pisztolyok, **töltények és vadász-szerekből, mely-ek jóságáért kezeskedik.** 10846

Dr. Gölis-féle emésztő-por
(1857 óta kereskedelmi czikk.)
Etrendi szer, kitünő hatása van a különösen nehezen emészthető ételek föloldására, valamint az általános emésztésre és igy a test táplálására és erősitésére is. Naponta kétszer használva, evés után egy kávéskanálnyit téve a nyelvre s a szokásos itallal leöblitve, kedvező befolyást gyakorol a hiányos emésztés következtében föllépő jelenségeknél, minők: **gyomorégés, nyálkaképződés, székrekedés, aranyeres bántalmak, altesti pangás** stb.
Ásványviz-gyógymódnál mint elő- vagy utókura, vagy egyidejüleg a gyógymóddal kitünő hatást fejt ki.
Minden doboznak dr. Gölis pecsétjével és a bejegyzett védjegygyel kell lezárva lenni s mindenkor határozottan dr. Gölis-féle emésztő-por kérendő a vétel alkalmával. Egy nagy doboz ára 2 K 52 fillér, egy kis doboz ára 1 K 68 fillér.
Dr. Gölis-féle egyetemes emésztő-por központi szétküldése: **Bécs, I., Stefansplatz 6. (Zwettlhof).** — **Főraktár: Török József** gyógyszertára. **Budapest, Király-utcza 12.** és **Andrássy-ut 26. szám.**

Alapitva 1802. Cs. és kir. udv. szállitók, szerb kir. udv. szállitók.
Állami arany érem 1896. Jury tag. Broncze érem Páris 1900.
Kunz József és Társa
királyi kiválts. nagykereskedők.
Vászon, asztalnemüek, kész fehérnemüek,
menyasszonyi kelengyék,
függöny, ágytakaró és szőnyegáru raktára.
Budapest, V., Deák-tér 1.

PARÁDI ÜVEGGYÁR RAKTÁRA
GÖRÖG ISTVÁN
BUDAPEST
V. ker. Kossuth Lajos utcza 15. sz.
Nagy választék mindenféle üvegekben. Asztali készletek stb.

Igen jutányos árakon

Budapest, I., Mészáros-utcza 58. szám
Gyárt Papirtányért, bonboniert és jardinet-dobozokat. Sajtolt kerek dobozokat, légmentesen elzárható, összehajtható dobozokat, pólyák, kösógyapot, stb. csomagolására. **Hintődobozok,** valamint **húzott lemez-csövek** tetszés szerinti nagyságban. **Teás-dobozok** 1/4 kilogr.-tól 10 kilogr.-ig, valamint 6, 10 és 20 filléres tea csomagolásához.
Gőzerőre berendezve. 300 munkás.
Napi gyártás 150,000 doboz. 11312

Magyarnak Pécs! Németnek Bécs!
Ujévi ajándéktárgyak,
értékes és maradandó becsesel biró, örökemléku, legjobban, megbizhatóbban egyedül csakis honunk első és legnagyobb, legjobb hirnevü óra, ékszer és látszerészeti czégnél
SCHÖNWALD IMRE
magyar órásmester és ékszergyáros, Pécs 122.
Nagy ingyenes árjegyzék szerint vásárolható.
Kockázat nincs!
Nem tetszőért a pénz visszaadatik.

14 karátos arany láncgyürü szivlogóval **10 kor.**, könnyebb **6 K.**

14 karátos aranytüzzománczu amulett **16 korona.** Ezüstből **7 kor.**

Valódi 14 karátos arany kereszt csinos diszletekkel és kővel **7·60 korona.** Ugyanaz doubléval **3 korona.**

Legkedvesebb emlékgyürü valódi arany 3 opál köves logóval **12 korona.**

Valódi 14 karátos fülbevaló ragyogó kövekkel divatos kiállitásban **6.60 korona.**

Nemes opál vagy türkis kövekkel ékitett igen elegáns fülbevaló **15 kor.** (14 kar. aranyból.)

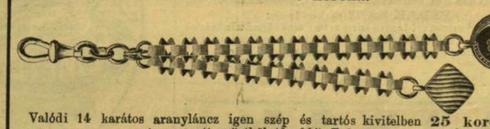

Valódi 14 karátos aranyláncz igen szép és tartós kivitelben **25 korona.** Aranyozott ezüstből (double) **7 korona.**

Brilliánt boutonok, gyürük nyak- és hajékek drágakövekkel ékitve, uri és női arany órák, láncok, mindennemü ékszerek a legnagyobb választékban, meglepő olcsó árak mellett.

Ezüst ékszerek 6, 12, 18, 24 személy részére minden kidolgozásban, ezüst használati és diasztárgyak legmegbizhatóbban vásárolhatók.
Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

14 karátos arany női remontoir 1 fedelü finom zománcz, hátlappal, rendkivül finom szerkezettel **40 korona.**

Nemzeti tula-ezüst remontoir óra rendkivül diszes dupla fedelü tokban, zománcz számlappal finom svájczi köveken járó szerkezettel **18 korona.** Hasonló tula-fémtokban **10 K.**

Valódi 14 karátos arany női remontoir egy gyönyörü tüzzománcz virággal kitünő szerkezettel **50 korona.** Egyszerübb kiállitásban **45 korona.**

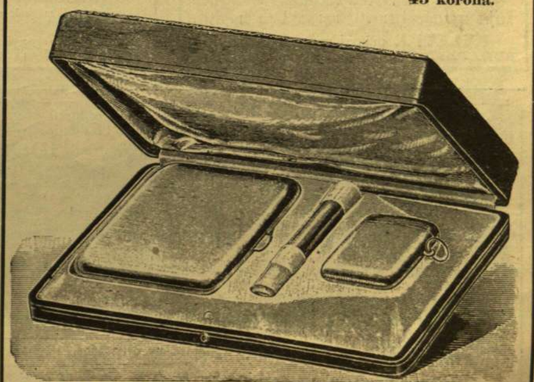

Valódi ezüst szivarka-szelencze, borostyán-szipka és ezüst gyufatartó, rendkivül finom kivitelben elegáns tokban **35 korona.**

LELT. 1905

FEDÁK SÁRI

a Király-Színház művésznőjének alábbi levele legfényesebb bizonyítéka ama ténynek, hogy senkinek sem kell a jövőben haját óráknosságig sütögetni és ezáltal azt rövid időn belül tönkretenni, mert ha az «**Ondulatrice**»-szal haját egyszer bedörzsöli, úgy haja hullámosságot nyer és ezt 8—10 napig megtartja. Legfőbb sikere ezen szernek az, hogy nem oly mesterkélten kolmizottá teszi a hajat, mint a sütővas, hanem, mint jit az ábrán is látható, szép, lapos, most annyira divatos természetes hullámossá. Orvosilag felülvizsgálva, teljesen ártalmatlan. Festett hajaknál is használható. Egy üveg ára **3 kor.** Készítője és feltalálója **P. Boyer** gyógyszerész. Páris, Boulevard Strassburg 12. sz. Megrendeléseket utánvét mellett eszközöl a magyarországi főraktár: **Vanicsek Gyula női fodrász, Budapest, Soroksári-u. 16.**

FEDÁK SÁRI elismerő levele:

Tisztelt Vanicsek úr! Legyen szíves az Ön kitünő «**Ondulatrice**» hajhullámosító szeréből számomra azonnal 1 üveggel küldeni. Igen kitünőnek bizonyult és így a jövőben is állandó rendelője leszek.

Tiszteilettel **Fedák Sári.**

ANYÁK:

Óvjátok gyermekeiteket a hátgerincz elgörbülésétől!

Hátgerincz elgörbülésben szenvedő

15 éves leány műfűző alkalmazása előtt.

a fűző alkalmazásával.

Keleti J. testegyenesztési műintézete készit jótállás és a legolcsóbb gyári árak mellett:

Műfűzőket, Hessing vagy Dollinger tanár rendszere szerint, hátgerincz stb. elferdülésének gyógykezelésére.

Egyenestartók hanyag testtartás meggátlására.

Mellfűzőket plastikai párnázással stb. Női kiszolgálás.

Járó- és támgépeket, Lorenz tanár és Hessing rendszere szerint, a boka- és csipőizület gyulladásánál stb.

Műlábakat és műkezeket a legtökéletesebb technikai kivitelben, több évi jótállás mellett! — **Gyógyszobatorna-készülékek,** valódi amerikai és angol gyártmány, nagy választékban! 10956

Kérjen ingyen és bérmentve legujabb képes árjegyzéket

KELETI J. orvosi műszer-gyáros,
BUDAPEST, IV., Koronaherczeg-uteza 17. sz.

WACHTL ES TÁRSA
BUDAPEST
IV., Eskü-út 6. sz.
(Clotild-palota).

Ajánlja dúsan felszerelt raktárát fényképészeti készülékek és hozzávaló czikkekben.

Az általánosan elismert kitünő **Wellington papirok** és **lemezek** egyedelárusitói.

Arjegyzék díjmentesen.

Hogy ESZMÉNYI KEBELT

elérhessen, *használja ön a* **«Pilules orientales»-t,** *melyek rövid idő alatt a kiálló nyak- és vállcsontokat eltüntetik, a lehelt fejlesztik, erősítik és ismét helyreállítják, a dereknak pedig állandóan kecses embonpoint adnak, a nélkül, hogy a derekat megnagyobbitanák:*

A PILULES ORIENTALES

az egészséget mindenkor előmozdítják és legérzékenyebb véralkat mellett is bevehetők, fiatal leányok által épp ugy, mint hölgyek által, a kiknek keble a szilárdságot elvesztette vagy azt soha sem birta. Körülbelül kéthavi könnyü kezelés. Egy doboz ára utasitással K **6.45**, bérmentve, utánvéttel K **6.75.**

J. Ratié, Pharmacien, **5, Passage Verdau, Paris.**
Ausztria-Magyarország részére: **Török József** gyógyszerész, **Budapest, Király-utcza 12.** 10946

MECHÓDITOTTUK A VILÁGOT!

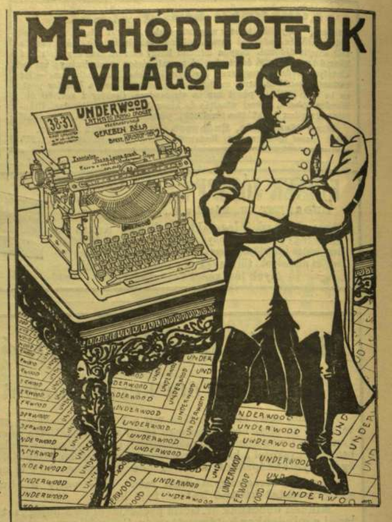

RETHY BÉLA
GYÓGYSZERÉSZ
PEMETEFŰCUKORKA
BÉKÉSCSABÁN
ÁRA 60 fillér.

SERAIL-ARCZKENŐCS,

Mindon ártalmas alkatrész nélkül!

SERAIL-ARCZKENŐCS
ARCZ-SZÉPITŐSZER

az arczot tisztitja, fehériti és bársonypuhává teszi. **Egy tégely ára 1 kor. 40 fill., kis tégely ára 70 fill. Serail-szappan, Epe-szappan** kitünő toilett szappanok a kenőcs használatához. **Serail-crême** nappali használatra, **Serail-ponder** kiváló finom arczpor három szinben, fehér rózsaszin és crême. Egy doboz ára **1 kor.** Készíti **ROZSNYAY MÁTYÁS** gyógyszertára, **Aradon, Szabadság-tér.**

MATTONI-FÉLE
GIESSHÜBLER
TERMÉSZETES
SAVANYÚ-KUT

Sok millió előkelő urhölgy használja
a világhirü Földes-féle

MARGIT-CREMET,

mely zsirtalan, ártalmatlan s rögtön szépit. A **Földes-féle MARGIT-CREME** gyorsan és biztosan ható ártalmatlan szer **szeplők, májfoltok, bőratkák, pattanások, kiütések** s mindennemü **bőrbaj ellen.** A világ legelőkelőbb hölgyei használják és elragadtatással beszélnek annak páratlan és csodás hatásáról. Egy tégely elhasználása után erről mindenki meg fog győződni

Legkedveltebb, legjobb hajfestőszer a

MELANOGENE

fekete és barna szinben.

Ezen kitünő és ártalmatlan készitménynyel hajat, szakált, bajuszt pár percz alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szin állandó és a természetes szintől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerü. Nem piszkit. 10689

Ára 2 korona 80 fillér.

Postán utánvéttellel vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készitő: **Földes Kelemen** gyógysz. **Arad.** Budapesti főraktár: **Török József** gyógysz. Király-u. 12 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

1.50 frt. **2 frt. Roskopf-órák** plombával.

Nikkel vagy acél Roskopf-rendszerü __ frt 1.50
Roskopf-strapaz-óra plombával __ frt 2.—
Duplafedelü __ frt 3.40
Arany-doublé (aranyhoz hasonló) __ frt 3.50
Val ezüst egyfed. frt 3.—
Duplafedelü __ frt 4.—
3 erős fedellel __ frt 5.—
Eredeti evasute-Roskopf (nem rendsz.) frt 3.50

Fenti órák a szűz Mária, magyar korona, szántó földmives vagy ló dombormüvi képével 10 kraal drágábbak.

Kakuk-óra frt 2.50

Zenélő ingaóra

71 cm. magas, önmagától a legszebb dalokat, keringőket és indulókat játszva __ __ frt 6.—
Zene nélkül __ frt 4.—
Ütőmüvel __ __ frt 4.50
Toronyóraütéssel frt 5.—
Ébresztő-órák nikkelből __ __ frt 1.—
Dupla haranggal frt 2.—
Zenélő müvel __ frt 4.25
Kakuk-órák __ frt 3.40
Kerek konyhaórák frt 2.—

Ébresztő-óra 1 frt.

éjjel világitó frt 1·58
Dupla haranggal 2.—

Valódi ezüst Remontoir-óra cs. és kir. fémjelzéssel urak, hölgyek és fiuk részére.

3.— frt. 5.— frt.

Egyfedelü __ frt 3.—
Duplafedelü __ frt 4.—
Aranyszegélyü __ frt 5.—
Három erős fedél. frt 6.—
Ezüst páncéllánc frt—90
14 kar. arany 8 krtól felj.
14 k. aranylánczok 10 krtól
14 kar. arany fülbevaló 1 frt 20 krtól feljebb,
14 karátos aranygyürük kővel 1 frt 80 krtól felj.

Három évi irásbeli jótállás. Meg nem felelőért pénzvisszaküldés. Szétküldés csak utánvéttel.

„A nagy óragyárhoz" czég MAX BÖHNEL, órás, Wien, IV., Margarethenstrasse 38. szám.

A cs. kir. államhivatalnokok szállitója. — Alapitva 1840. — Kérjen nagy árjegyzéket ezer képpel ingyen és bérmentve. 11087

Franklin-Társulat nyomdája, Budapesten (IV., Egyetem-utcza 4.)

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

KÉSŐ SZERELEM.

Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

Első fejezet.

Robogó bérkocsi állt meg Bécs egyik előkelő czukrászboltja előtt, s két fiatal hölgy ugrott ki belőle könnyű lábbal, rózsás arczczal és nevetve léptek be az üzletbe, mintha övék volna a világ minden öröme.

De midőn a nehéz üvegajtó becsapódott utánuk, bizonyos zavar és tájékozatlanság látszott rajtok. Bizonytalanul tekintgettek körül, s egy kisded, kerek asztalnál foglaltak helyet, s a hozzájuk sietö czukrászleánynál fagylaltot, sütéményt rendeltek, de oly halk, tétovázó hangon, hogy az alig értette meg szavokat, s kétszer ismételtette magának mit kivánnak.

A szomszéd asztalkánál egy fiatal ember ült, ki azonnal szemügyre vette őket, s majd az egyiken, majd a másikon felejté szemeit, melyek nagyok, szép kékek és igen komolyak voltak, s legkevésbbé sem birtak kihivó vagy kaczér pillantással; inkább kiváncsiság tükröződött bennök. Tekintete mindamellett zavarba hozta a fiatal hölgyeket, kik úgy látszott, nem voltak ily vizsgálódáshoz szokva, s az ifjabbik súgva mondá társnőjének:

— Rosz helyre ültünk, nagyon közel van a szomszéd asztal.

— Ne törődjünk vele, Betty. Ne mutassuk, hogy észrevettük a ránk függesztett tekintetet, és különösen ne áruljunk el zavart, mert az nagyon feltünő volna.

És igyekeztek teljesen elfogulatlanok lenni, halkan csevegtek és nevettek, a mi azonban nem igen sikerült. Hiába kezdtek érdekesnek látszó társalgásba, a rajtok függő komoly, kérdő szemek hatását folyton érezték, és körülbelül eltalálták, hogy az ifjú, ki már elköltötte fagylaltját s fizetett, csak ő miattuk ült még helyén.

Végre elhozták a mit rendeltek s hozzá kezdtek az evéshez, mindketten mélyen hajtva fejöket a fagylaltra.

És ez a két fiatal fejecske érdemes is volt a szemléletre.

Az idősebb magas, karcsu termetü; feltünő volt hosszú, vékony fehér nyaka, melyen a legkecsesebb fej nyugodott; gazdag, szőke haj göndör gyürükben diszíti magas homlokát, szemei világoskékek voltak hosszú pilláktól beárnyékolva, mig finoman hajlott orra, piros ajkai és gömbölyü álla gyönyörü egészet képeztek.

A fiatalabb barna volt. Nem lehetett oly szépnek mondani, mint társnőjét, de valami előkelőség jellemzé külsejét, mi amannál talán hiányzott, de a mit feltünő szépsége pótolt.

Öltözékök egyszerü nyári ruha volt, fejükön kis kerek szalma kalap. Az ifju bizonynyal nem tudta eltalálni kilétöket, s ez tette érdekessé előtte őket.

Úri leányok, az kétségtelen, — gondolta, — de hát igy ketten egyedül... Minden idősebb kisérő nélkül? Viseletük szolid, csendes, majdnem félénk, mintha először volnának igy magukban. Azt látta, hogy bérkocsin érkeztek, mely várt reájuk, s a nagy üvegablakon át megjegyezte annak számát is. Ha gyalog lettek volna, távolról elkiséri őket az utczán, de igy majd csak a kocsistól kérdezi meg, ki az a két ifju hölgy, s honnét hozta és hova vitte őket?

E gondolatok és találgatások alatt nem vette le szemeit róluk, mi azoknak meglehetős kellemetlen volt, s ezt halkan ki is fejezték egymásnak, mialatt siettek elkölteni ennivalójukat, hogy mielőbb távozhassanak.

— Fizessünk és menjünk, — sugta az ifjabb az idősebbnek, ki azonnal teljesité e kivánságot s készen lévén, elhagyták helyeiket és az ajtó felé siettek.

— Bocsánat hölgyeim, egyikök itt hagyta napernyőjét, — mondá az ifju nagy rémületükre, midőn előtte elhaladtak, de észrevéve, hogy a figyelmeztetőnek igaza van, mindketten hideg, majdnem gőgös fejbólintással intettek köszönetet neki, aztán egyikök visszafutott az otthagyott napernyőért, s felragadva azt, sietve hagyták el az üzletet, és kocsiba ugrottak, természetesen még mindig kisérve az idegen szemeitől.

Alig, hogy a két fiatal hölgy a kocsiban ült, mintha kicserélték volna őket. Szabad folyást engedtek fiatalos jókedvüknek, s majdnem egyszerre kezdtek nevetni.

— Ez kaland volt, Erna, — mondá az ifjabb, — valóságos kaland, de otthon senkinek sem szabad róla tudni. Nagymama nagyon boszankodnék, ha meghallaná.

— Én nem mondom el, de ez a kis csacsogó száj nem igen tud titkot őrizni, — mondá Erna, kezével társnője piros ajkait érintve.

— Oh, én nem beszélek! Már csak azért sem, mert nagymama nem szereti, ha ketten megyünk valahova. Téged még igen fiatalnak tart a garde des dame-ságra, s azt mondja, senkisem gyanitaná, hogy már özvegy vagy.

— Pedig mily mulatságos igy kettesben járni! Bárcsak már idősebb volnék! De hát mit tegyek, öregebbé nem tehetem magam.

— Egy szó mint száz Erna, arról a fiatal emberről nem fogunk beszélni.

— A mint akarod... Bár én nem találnék benne semmit, ha elmondanánk.

— Nem, nem, érdekesebb igy, ha titokban marad. Tudod-e, hogy az az ifju nagyon elegáns és csinos volt, — mondá Betty.

— Én is úgy vettem észre, bár alig pillantottam rá.

— Én is csak futólag! De mily udvariasan adta tudtunkra az ernyő ottmaradását...

— Az szép volt tőle! Mily kár lett volna szép napernyőmért, ha ott felejtem. Inkább a tied maradt volna ott!

Nevetve ejté ki e szavakat Erna, s Betty fölkaczagott, de gyorsan elkomolyodva mondá:

— Akkor az egész nyáron napernyő nélkül kellett volna járnom. Tudod mily fösvény és szigorú a nagymama.

— Én vettem volna helyette neked másikat.

— Azt nem engedtem volna.

— De igen, Erna, vettem volna egy szép fehéret. Arra már rég vágyakozol. Különben nem kérve rá tőled engedelmet, egyszerüen meglepetés lett volna.

Betty melegen szoritá meg Erna kezét, azután tovább fecsegtek, míg a kocsi egyszerre megállt és ők a Norberthy-palota előtt voltak, hol a portás sietett fölnyitni az ajtót, s mindketten kiugrottak.

— Fizesse ki a bérkocsit, — mondá Betty, mit a portás sietett teljesiteni.

— Itthon van a grófné? — kérdé töle Betty.

— Pár perczczel ezelőtt jött haza.

— Megmondta, hogy kikocsikáztunk?

Richter Aurél rajza.

— Bocsánat, hölgyeim, egyikök itt hagyta napernyőjét.

— Nem kérdezte s én sem szóltam róla.

— Helyesen! — kiálták majdnem egyszerre a hölgyek, és fölfutván a lépcsőkön, lakosztályukba siettek.

Ezalatt Norberthy grófné, a palota tulajdonosnője, szalonjában ült és idős házikisasszonyával beszélgetett, ki magas, szikár, kellemetlen arczú, sárgás bőrű hölgy volt, s egyik szemére kancsal, a mi még visszataszítóbbá tette arczkifejezését. Teljesen ellentéte úrnőjének, ki gömbölyű s mosolygó arcza után ítélve, jókedvű, mindig vidám, derült kedvű hölgy lehetett.

— Hova mentek Betty és Erna? — kérdé a grófné elkomolyodva.

— Nem tudom. Én nem vagyok szerencsés bizalmukat birni, s csak azt láttam, hogy bérkocsin mentek el.

— Nem szeretem az ily kirándulásokat; mindkettő igen fiatal arra, hogy egyedül mozogjanak a városban s már meg is tiltottam nekik.

— Betty comtesse bizonynyal nem is tenné, mert ő nem szokott daczolni a tilalmakkal, de Erna grófnő...

— Jól van, jól, Luiz! Maga nem kedveli őt s mindig tud valamit ellene és hátrányára mondani.

— Csalódik méltóságod, nekem Erna grófnő egészen közönyös.

— Tudom, hogy szeretné azt elhitetni, de nem sikerül, mert lépten-nyomon elárulja magát.

— Azt nem vettem észre.

— Persze, hogy nem, de én, ki oly régen ismerem, tudok szavaiból olvasni, — mondá nevetve Norberthyné.

— Ismétlem, csalódik grófné...

— Bizonyos vagyok abban, a mit mondtam. Erna ittléte szálka a maga szemébe, de ki kell jelentenem, hogy hasztalan fondorkodik ellene, ő itt marad addig, míg kedve tartja. Mindnyájan szeretjük, különösen Betty; kedves vendége ő házamnak.

— Csak ne csalódjanak benne.

— Már ismét gyanusítja őt?

— Csak őszinte vagyok, és rendesen kimondom, a mit gondolok.

— Mi kifogása ellene?

— Egy szót sem mondok többet Erna grófnőről... Meg fogja látni méltóságod, hogy igazam volt, s majd visszagondol még szavaimra.

— Menjen Bettyhez, — kiáltott fel türelmetlenül, bosszankodással az öreg hölgy, — és küldje őt ide, beszélni akarok vele.

Luiz kisasszony szó nélkül fordult meg és elhagyta a szobát, hova pár percz mulva Betty lépett be, s mosolyogva csókolt kezet nagyanyjának, kit aznap még nem látott.

— Reggelin volt valahol nagymama? — kérdé a leányka, végig pillantván az öreg hölgy díszes fekete csipke öltözékén, ki fehér hajával, vidám arczával igen jó hatást tett.

— Az angol követné adott nagy dejeunert, s nála voltam.

— Nagy társaság gyült össze?

— Tizenketten voltunk, mint rendesen, csupa jó ismerősök.

— Elmondhatná neveiket?

— Azt hiszem, nem igen érdekelnek téged, kik voltak jelen, miután nem ismered őket. Azonban egy jó régi barátnőmmel jöttem össze, kit hosszú évek óta nem láttam, s ez különösen megörvendeztetett, Dória herczegnővel; magyar születésű, Orlandy grófnő s együtt nevelkedtünk Flórenczben.

— Különös, hogy magyar leányokat Olaszországban neveltetnek.

— Miért különös? Flórenczben egy nagyon híres leány-nevelő intézet van, s a világ minden részéből vannak ott növendékek.

— Mindketten örültek a találkozásnak? — kérdé kiváncsian Betty.

— Természetesen! Ő hosszabb időre jött Bécsbe, s innét magyarországi birtokára utazik.

— Vannak gyermekei?

— Egy fia, ki azonban nem volt meghiva, de meglátogat, s magával hozza a fiatal herczeget.

— A ki bizonynyal nem tud magyarul.

— Ellenkezőleg! A herczegnő sem felejtette el anyanyelvét, s mint mondja, fiát korán megtanítá magyarul, miután az nagy birtokokat örököl hazánkban.

Betty maga sem tudta miért, a czukrászdában látott ifjúra gondolt, mialatt mosolyogva mondá:

— Gyarló magyar nyelv lesz, a mit a fiatal Dória beszél...

— Azt magam is hiszem. Valószinűleg, hogy csak a neve meglegyen magyarságának... De beszéljünk másról. Azt hallom Ernával kikocsikáztatok?

— Nem lehet azt kocsikázásnak mondani. Demmelnél voltunk, ozsonnáztunk, s onnét azonnal visszajöttünk, — viszonzá kissé megzavarodva Betty.

— Az ozsonnát itthon is elkölthettétek volna.

— De az mulatságosabb s mindketten untuk magunkat és egy óra eltelt a napból.

— Miért nem fogattál be? Mehettetek volna a Práterbe. Most nagyon szép ott minden.

— Nem tudtuk, hogy meg volna-e engedve?

— Mindenesetre jobb szerettem volna, mint hogy czukrászüzletbe menjetek.

— Valami rosz van abban?

— Semmi rosz, de én nem szeretem.

— Erna már asszony.

— De nagyon fiatal.

— Az igaz! — mondá Betty. Majdnem fiatalabb külseje van, mint nekem.

— Azt nem mondhatnám. A szőke hölgyek azonban rendesen fiatalabbaknak látszanak koruknál s Erna ezek közé tartozik.

— És mily szép!

— Annál kevésbbé helyes, hogy ketten együtt barangoljatok, s jövőre egyenesen megtiltom.

— A mint parancsolja, nagymama, — szólt elnyomott sóhajjal a leányka, a mi nem kerülte el a grófné figyelmét.

— Nehezedre esik e tilalom?

— Semmi esetre sem örülök neki; — viszonzá mosolyt erőltetve ajkaira Betty. — Alig mehetek szabad levegőre, senkim sincs Ernán kívül, a ki kisérne, s most ettől is el vagyok tiltva...

— Menj Luizzal.

— Nem szenvedhetem őt, örülök, ha nem látom.

— Ez elfogultság, Betty. Luiz hű és erős oszlopa házamnak már huszonnégy év óta. Atyádat ismerte mint ifjú embert, s téged úgy szeret, mintha gyermeke volnál.

— De Erna iránt udvariatlan, s azért haragszom rá.

— Nem kedveli őt, ennyi az egész! Nem hiszem, hogy udvariatlan volna iránta, de nem rokonszenvez vele, s erről nem tehet.

— Igaz, hogy rokonszenvet és ellenszenvet nem lehet erőszakolni, de végre is ő családi, ki köteles érzelmeit eltitkolni.

— Én nem tartom annak. Nekem megbízottam mindenben, s jövőre, ha sétálni mégy, kivánom, hogy ő kisérjen.

— És Erna?

— Ő mehet egyedül, ha akar. Asszony, s útjaiban én nem korlátozhatom, de különben sem marad már Bécsben sokáig.

— Nem tudok erről semmit. És hova megy?

— Azt még nem kérdeztem tőle. Szabad ura tetteinek, s mehet, a hova akar.

— Valószinűleg valami fürdőbe.

— Lehet, de remélem visz magával valami idősebb kisérőnőt.

— Legjobb lenne, ha én mehetnék vele.

— Minő gondolat ez Betty! Mit mondana ehhez atyád.

— Meg vagyok győződve, hogy helyeselné. Ő nagyon kedveli Ernát.

Az öreg nő kisse meglepetve pillantott unokájára, s hévvel kérdé:

— Miért mondod ezt Betty. Hisz te alig láttad őket együtt?

— Apa nagyon a lelkemre kötötte, hogy legyek iránta jó és előzékeny, miután a sors oly mostoha volt iránta.

— Azt nem mondhatnám. Ha valaki huszonkét évvel özvegy, szabad, szép és remélhetőleg annyi vagyonnal bir, mint ő, nem mondhatja mostohának a sorsot.

Betty csodálkozva hallgatta ezt a nyilatkozatot.

— De a leányok nem azért mennek férjhez, hogy özvegyek legyenek, hanem hogy tartozzanak valakihez.

— Te ezeket a dolgokat nem érted, s nem is kellene róluk beszélned. Higyj nekem feltétlenül, és a jövőben ahhoz irányisd tetteidet.

— Ernával tehát nem szabad többé sétálni mennem?

— A legszigorúbban megtiltom ezt, sőt neki magának is meg fogom mondani, nehogy félreértse tilalmamat. És ő meg fog engem érteni.

— Mehetek? — kérdé majdnem mogorván a leányka.

— Nincs több mondani valóm.

Betty távozni akart, de az ajtótól visszatért nagyanyjához, s kiváncsian kérdé:

— Nagymama azt mondta előbb, hogy Erna, «remélhetőleg» nagy vagyonnal bir. Miért csak remélhetőleg?

— Ez ismét oly dolog, melyről nem szeretek veled beszélni, — mondá kellemetlen hatás alatt az öreg grófnő. — De legyen. Legalább értesülve léssz barátnőd vagyoni helyzetéről.

Betty feszült kiváncsisággal várta nagyanyja további szavait.

— Azt tudod, hogy Erna szegény szülőktől származott, de nagy örökösnőként szerepelt a világban, mert nagybátyja, az öreg Szentjóby úgy tudom még él, de halála esetére végrendelkezett igy; azonban ki tudja, nem változtatja-e meg végrendeletét... Az ilyen dolog sohasem biztos és végleges.

— Erna gazdagnak tartja magát.

— Mindenki annak tartja őt, mert nagybátyja gazdag és sok pénzzel látja el.

— Nos akkor...

— Ki tudja, mi történhetik. Az ily örökségek soha sem biztosak.

— És Erna férje után nem örökölt vagyont?

— Vesztőczy szegény ember volt, s alig maradt valami utána, és nekem mindig az a gyanúm volt, hogy Ernát remélt vagyonáért vette nőül, mert mindenki tudta, hogy ő nagybátyja örököse lesz.

— Oh, nagymama! — kiáltott föl Betty, — hisz Erna oly szép és kedves... És végre is, ha akkor szegény volt, mire számíthatott Vesztőczy?

— A leendő örökségre!

— De ha az nem bizonyos?

— Ez csak föltevés részemről. Ne beszélj róla Ernával, kinek nincs semmi kétsége a fölött, hogy egykor nagy örökösnő lesz. És a valószinűség szerint igaza is van.

— Bizonynyal ismét nemsokára férjhez megy.

— Bizonynyal... — mondá kissé vontatottan a grófné.

(Folytatása következik.)

FÉDE.

Regény.

Irta LUIGI DI SAN GIUSTO. — Olaszból forditotta M. Hrabovszky Julia.

Első fejezet.

Mint minden csütörtök délután, a gyermekek ezen a napon is Féde kis terasszán gyültek össze játszani. Valamennyien ott voltak: Mario és Mimi, az egy emelettel lejebb lakó fogorvos gyermekei; a padláslakásból lejött a púpos Nicolo, meg Brunelli Lidia, az ügyvéd leánya is, a kinek sikerült megszabadulnia nevelőnőjétől, hogy részt vehessen abban a nagyon szép játékban, a mely Féde kis terasszán folyt.

Pedig hej! ha ezt Lidia papája tudta volna! Lidia papája nagyon komoly, hallgatag férfi volt; fiatal feleségének halála után gyermekét egy jóraváló nőre bízta, a ki a házát vezette és felvigyázott a gyermekre a hosszú órák alatt, a mig az ügyvéd távol volt az irodájában. Ez a mélabús, komoly ember nem szenvedhette a gyermeklármát, és azt akarta volna, hogy Lidia, ha az iskolából hazajött, csendben játszszék bábújával, vagy a szép képes könyvek egyikében lapozgasson, a melyeket az ügyvéd gyakran vásárolt a leánya számára. Semmiesetre sem akarta azonban, hogy a gyermek felmenjen a harmadik emeletre és játszszék a fogorvos roszszul nevelt gyerekeivel, a rongyos ruhájú Nicolóval, főleg pedig a boglyas Fédével, a ki a legzajosabb, legnyelvesebb kis leány volt a világon.

De Giovannina asszonynak, a kis árva gouvernante-jának, nem volt szíve ahhoz, hogy mindig s mindig nemet mondjon, ha Lidia könyörgött neki. És fájt is neki nagyon, mikor a kis leányt csendesen maga mellett ülni látta, ölében a bábújával, és a mint nagy, szomorú szemekkel merően nézett, a nélkül, hogy megmozdulna vagy kedve lenne valamihez; még az ozsonnájához sem, még a szép viaszkbábú öltöztetéséhez és vetkeztetéséhez sem.

Azért aztán Giovannina inkább eleresztette őt. A kis leány pedig kis madárként repült fel a lépcsőkön és rohant kis barátnőihez, a kik zajos örömmel fogadták. Giovannina asszony pedig rögtön utána, Lidia vidám csevegését, üde kaczagását is hallotta, mikor az első emeleti erkélyről felnézett a kis leányhoz.

Oh! minő gyönyörű játékokat is tudott az a Féde kitalálni! Ezen a napon «dámákat» játszottak, de nagyon mulatságos, egészen új módon. Fédének olyan élénk volt a fantáziája, hogy nála soha senki sem unta magát, még Mario és Nicolo sem, a kik pedig most inkább *lovacskát* játszottak volna.

Mario és Lidia férj és feleség voltak s látogatásokat fogadtak; Lidia bábúja volt a leánykájuk. Mimi és Féde két látogatóba jövő úrhölgyet játszott és Nicolo, a ki a cseléd szerepét vitte, kinyitotta az ajtót, ha a látogatók csengettek.

— Klingiling!

— Dir-dur. — Az ajtó kinyilt.

Két női látogató lépett be. Féde anyjának egy rojtos sálját kötötte a derekára és ekként egy méter hosszú uszályra tett szert, a mi legnagyobb boldogságára szolgált. Mimi megelégedett egy köténynyel, mely hátul felkötve, hosszú női ruhaként szerepelt; ezek a gyerekek különben valamennyien azt látták, a mit épen látni óhajtottak és mindegyik nagyon komolyan játszta a maga szerepét.

— Önagysága ide haza van?

— Igenis, kérem alássan, tessék csak belépni. Tessék.

Az *úrhölgyek* egyet léptek és benn voltak a *szalonban*. A bábú összes bútorai a földön álltak, volt ott: egy láda, egy szekrény, hat piczinyszék és egy asztal, hat gyűszűnagyságú csésze, két kis lábas, hat piczinytál és két bádogvilla. Mivel a bábu túlságos nagy volt arra, hogy székeinek egyikébe beleférjen, szép, kék bársony ruhájában, fején kalappal és a nyakába akasztott karmantyúval, nagy komolyan a földön ült.

— Hogy érzi magát, asszonyom?

— És ön Mario úr? Hogy van?

— Köszönöm, elég jól vagyok, de a gyermekem súlyosan beteg. Azt hiszem tüdőgyulladása van, azért jónak is láttam nem hozni őt magammal. Lehet, hogy meg is hal szegényke! Szegény kicsike! És kívüle nincs több gyermekem... Akkor kénytelen leszek gyászruhát készittetni magamnak. Majd rendelek vagy tizet. Szándékom varrónőt is változtatni. Mit szól ehhez Lidia asszony? Talán jól tenném, ha az ön varrónőjét fogadnám meg? Tudom ugyan, hogy kissé drága; ezer lira kissé sok egy ruháért. Az enyémnek csak ötszáz lirát fizetek; de inkább adok valamivel többet, csak jól legyek öltözve. Nézze ezt a kalapot! Tetszik önnek? Az első párisi divatárusnétól való. Oh, mindössze nyolczszáz lira az ára! Még ebben az évben elmegyek Párisba, csupán azért, hogy még öt kalapot rendeljek magamnak. Szeretnék egy egészen rózsaszínűt, sok, sok tollal! A rózsaszin jól áll nekem, mert szőke vagyok.

— Nem asszonyom, ön barna, — szólalt meg végre Lidia, miután Féde elhallgatott.

Féde csakugyan egészen barna volt.

— Hallgass, te ostoba! A játékban olyan az ember, a mint akarja; én szőke vagyok, — szúrta közbe Féde és folytatta magánbeszédét.

Féde anyjának egy rojtos sálját kötötte derekára.

— Hogy van a kis leánya? Jó napot kedves kicsikém, czukedlit hoztam neked. Ah! kedves Lidia asszony, ha tudná, mennyi vesződségem van a cselédekkel! Az enyém már ismét elment. Aztán minden olyan drága! A tojás tuczatja tizennyolcz soldiba kerül. Lehetetlen ezt így folytatni. Szerencsére mi gazdagok vagyunk. Az uram száz lirát keres havonként; ő tanár. És az ön ura mennyit keres? Minő mesterséget űz ön, Mario úr?

— Én katona vagyok.

— Ah! ön generális! Nagyon szép mesterség, csakhogy én félnék a háborútól. Az én férjem is generális akart lenni, de én nem akartam, mert félek, hogy meg találna halni. Ön nem vesztette el valamelyik lábszárát a csatában, generális úr?

Aztán a mikor Féde megengedte, Mimire került a sor. Mimi elbeszélte, hogy az ő férje Afrikába ment, a cselédje betörte a fejét, a gyerekei roszak és a háza kigyuladt. És mindezt olyan *folyékonyan beszélte el, hogy eszébe sem* jutottak ellentmondásai és állításainak lehetetlensége; ez különben senkinek sem tünt fel. Hisz a mulatság épen abból állott, hogy minél valószínűtlenebb dolgokat gondoljanak ki és hallgassanak meg.

Mindig hosszasan tartott ez a játék. Sohasem lett vége. Lidia bábuja meghalt, aztán eltemették; Mimi asszony megbetegedett, Nicolettóból *orvos* lett és eljött őt gyógykezelni. Féde asszonynak nevenapja volt és nagy ebédet adtak, melyen minden tál étel cseresnyéből és kenyérből állt.

Egy pillanatban azonban majdnem roszul végződött a játék, mert Nicoletto fellázadt, nem akarta folyton a szolga szerepét játszani és egyszer ő is úrhölgy akart lenni.

— Legyen most Mario vagy Mimi a szolga!

— Ostoba! — mondá Féde — Mimi nem is lehetne, *miután ő asszony*.

Mario pedig épenséggel nem akart szolga lenni. Nyolcz éves, üde, szőke, göndörhajú kis fiú volt, épen olyan, mint egy évvel idősebb nővére; ugyanazon rózsás arcz, aranyos fürtök; mindketten hasonlóak voltak a dajkaságból alig kikerült bébékhez és lármásak, makacsok; csupán Féde parancsoló szeszélyeinek voltak készek engedelmeskedni.

— Akkor én nem játszom többé *dámákat*. Ez különben is ostoba játék és nem nekem való, mert én fiú vagyok!

Leültek egymás mellé az erkélyen; Féde, Lidia és Mimi ugyanazon padra és szorosan átölelve tartották egymást. Mario felfordított falován ült, Nicoletto, a ki nem volt annyira finnyás, a földön ült, de kissé távolabb, mivel duzzogott.

Bájos csoport volt. Ez a három leányfej teljesen különbözött egymástól; Féde barna volt, sűrű, kissé borzas hajjal; Lidia szőke, de nem aranyszőke, mint Mimi, hanem előkelően hamvasszőke, és még Nicoletto sem volt csúnya, visszataszító, daczára testi hibájának, a szerencsétlen púpnak, a mely magára vonta a gyermekek figyelmét, ha nem játszottak.

Mert Nicolettónak az arcza épen nem volt szép, hosszúkás, sovány arcz volt, élénk szemekkel, de annyira értelmes, hogy az ember koronként szinte látni vélte, mint czikkázik végig azon a homlokon a kópéság, akár csak egy kis ördögnél. És ez az éleselméjű kifejezés még csak jobban kiemelte az ellentétet Nicoletto és Mario pufók, rózsás arczocskája között.

Ugyanezen ellentét nyilvánult a gyermekek öltözékében is.

Mimi, világoskék, rövid, egészen új, elegáns ruhát viselt, öltözékének minden részlete, a sárga czipő, a kikeményített kötényke, a hajszalag, a gyermek nyakán csüngő arany medaillon, annak a kaczér izlésére vallott, a ki őt öltöztette.

Ez a kis leány büszkesége volt egy boldog, gazdag mamának, a kinek láthatólag nem volt egyéb dolga, mint önmagát és gyermekeit csinositani egész napon át.

Lidia sötétkék ruhába volt öltözve, mely kissé hosszú volt neki; fekete lüszterkötényt viselt, mely szép és drága volt, de elárulta a gouvernante praktikus hajlamait; mert ez a kötény nem piszkolódott be egykönnyen.

Lidiának nem volt mamája, a ki kaczéran rendezze el hosszú, szőke hajfonatait; az ő frizurája szép sima, rendes volt, minden fürt és szalag nélkül.

Féde öltözetében pedig minden stilus sajátszerűen volt egyesítve. Szép kelméből készült *piros ruhája itt-ott el volt szakadozva és nem* varrták meg újra, azonkivül még Féde kicsiny, sovány alakjára is rövid és szűk volt. Elrongyolódott csipkével körülvarrt, kék virágos, fehér köténykéjén, tinta és itt-ott tojássárgájának a foltjai mutatkoztak. Fekete, magassarkú, kivápott czipőt viselt, mely azonban túlságos nagy volt számára; a nyakán rézlánczocskán háromnégykrajczárt érő csecsebecse lógott; a fülében sárga üvegfülbevalók... Valami czigányos, elnyűtt és mégis feltünni akaró volt az öltözékében, a min nevetni lehetett volna és mégis inkább sajnálkozást keltett a szemlélőben.

Csendesen, alig szólva koronként egyet-egyet ültek egymás mellett a gyermekek. De azért a legkevésbbé sem unatkoztak. Boldogok voltak, hogy együtt lehettek ezen az erkélyen, a melyről nézhették az egész udvart, az emeleteken egészen hasonló kis terassze-okkal, melyek valamennyién volt valami érdekes látnivaló.

Az első emeleten egy nagy rózsatövet láttak, mely tele volt virító rózsákkal és egy kisasszonyt, a ki nézte a rózsatövet, leszedte annak sárguló leveleit és majdnem megczirógatta a virágokat; kissé távolabb két öreg cseléd trécselt a konyhaajtóban. A második emeleten a pápaszemes professzor úr, kezében szokásos könyvével, néha felemelte a fejét és rámosolygott a gyermekekre. Szemben velük egy nagy kalitka volt, tele kanári madárral és *Totó* a nagy, komolyan fel s alá sétáló kutya, hol bement, hol kijött a házikójából; a házfedélen egy vastag, szürke macska nyujtózkodott a napon és boldognak látszott lenni, hogy hempereghetett.

Aztán minden emeletről hangok hallatszottak fel; a lakások belsejéből és a lépcsőkről is. Az emberek jöttek-mentek, csapkodták az ajtókat, léptek neszétől, beszédtől, nevetéstől visszhangzott a ház.

Szóval a megszokott látvány volt, a mit egy bérház nyújt, a hol mindenki kölcsönösen ismeri egymást, tudja a másiknak a dolgát és a családi

élet feltárul ezeken az udvarra nyiló erkélyes folyosókon, úgy hogy ki-ki tanulmányozhatja, ha kedve tartja, a többi család életmódját. A gyermekek már annyiszor látták mindezt! Nem volt az számukra ujdonság többé és még sem unatkoztak, elégedettek voltak ezen a juniusi délutánon, mely aranyporral hintett be mindent.

Lidia hirtelen nagyon furcsa kérdést tett:

— Mondd csak Nicoletto, igaz, hogy az apád a halottakat temeti?

Valamennyien ijedten néztek a kis púposra, a ki lángvörös lett.

— Valakinek csak el kell temetni őket, — felelte kedvetlenül. — Mi közöd hozzá?

— Oh! kérlek mondd nekem, — könyörgött Lidia, — milyenek a halottak?

— Istenem, micsoda ostoba vagy! — nevetett Nicoletto. — A halottak hidegek és nem mozdulnak meg többé.

— Nem is hallanak?

— De hogyan? Ha meghaltak!

— Akkor sem, ha nagyon, nagyon kiabálna valaki? Ha például egészen közel, a fülük mellett, néven szólítanák őket és erősen megcsipnék a karjukat?

— Még akkor sem, ha egész napon át ordítanál a fülükbe.

— Oh, ki tudja, miért ne? — vélte Lidia elmerengve. — Mikor az én mamám meghalt, én nem tudtam, hogy halott, csak öt éves voltam még, láttam, hogy mozdulatlanul fekszik az ágyon, de mosolygott. Akkor én nem gondoltam semmire, nem tudtam; később azonban, mikor már megértettem, hogy meghalt, sokszor gondoltam: ha nagyon, nagyon, erősen kiáltva hívtam volna őt!...

— Akkor sem hallotta volna meg, te kis liba! — mondá Nicoletto.

Lidia elhallgatott, de nem volt meggyőzve. Már olyan régóta nyomta ez a dolog az ő szivecskéjét: Ha hívta volna az anyját! Ha például most mellette lenne, mint akkor az ágyon és ő szólítaná őt: «Mama, mama!» Oh, egészen bizonyos volt benne, hogy a mama meghallaná.

— Te nem félsz? — kérdezte Mimi Nicolettótól.

— Mitől? — kérdezte a kis púpos meglepetve.

— A papádtól, a mikor feketébe van öltözve. Brr...

— Mit! Az én papám jó, sohasem ver meg, még akkor sem, ha ivott. A mama, az igen, ő néha megver, de nem fáj.

— Az enyém is megver, — mondá Féde halkan, — Oh! ha még élne az én papám! Ámbár, — tette hozzá, — az én mamám nem rosz.

Aztán valamennyi gyerek nagy fontoskodva elbeszélte apró dolgait a többinek. (Folyt. köv.)

Ezer orvos ajánlja mint legjobb ápolószert egészséges és gyomorbeteg Gyermeknek Kitünően bevált hányás, bélhurut, hasmenés, szorulás sat. eseteiben. Gyermekek kitünően fejlődnek általa és nem szenvednek emésztési zavarokban

Kufeke Gyermek-liszt

Kapni gyógyszertárakban és drogeriákban. Gyár R. Kufeke • BERGEDORF-HAMBURG és WIEN, I.

10053

SZÉPSÉG KIRÁLYNŐJE VAGYOK

mióta az általánosan közkedvelt NORMA-crémet használom, mely vegytiszta, zsir- és higanymentes, az arczbőrre teljesen ártalmatlan, gyorshatásu, néhány nap alatt eltávolit szeplőt, májfoltot, mitessert, ránczokat, az arczunk friss üde arczot kölcsönöz. Norma-crém 1 tégely 2 K, bérmentes küldéssel 2 K 70 fill. 3 tégely 5 K 40 fill.

Norma-puder, mely három szinben kapható, dobozonként 2 korona.

Norma-arczmosóvíz 1 K 60 fillér.

Norma-szappan 80 fillér.

NORMA-hajfestő,

teljesen ártalmatlan, eddig nem létezett hatást ér el annak használatával, a hajnak természetes színét vissza varázsolja. Egyszeri használat négy hétre elegendő. Kapható fekete, barna és szőke szinben. A kezelés teljesen eltér az eddigi használatban levő szerektől, minthogy a festés csakis egy üvegből történik, s nem, mint a más hasonló hajfestékeknél a hol egyszere kétféle szer használata szükséges, arak használati utasitással egy üveg 4 K, bérmentes küldéssel 4 K 70 fill. Két üveg 7 K 20 fill. bérmentve. — Megrendelhető utánvét vagy a pénz előleges beküldése mellett:

VÁROSI GYÓGYSZERTÁR a «Fekete sas»-hoz, Temesvár, Szent-György-tér 1/B.

Főraktár: Török József gyógyszertárában Budapest, Király-uteza 12. és Andrássy-út 10688

SERRAVALLO

China-bora vassal.

Erősitő szer gyengék, vérszegények és lábbadozók számára. Étvágygerjesztő, idegerősitő, vérjavitó szer. 10246

2000-nél több orvosi vélemény.

Kitünő iz.

J. Serravallo — Trieste-Barcola.

Kapható a gyógyszertárakban 1/2 literes üvegekben K 2.40 és 1 literes üvegekben K 4.40.

Mindenütt, minden gyógytárban kapható.

A házban és az uton nélkülözhetetlen szernek van elismerve

Thierry A. gyógyszerész balzsama.

Legjobb hatásu rossz emésztésnél és a vele együtt fellépő betegségeknél, mint felbőfögés, gyomorégés, székrekedés, savképződés, tultelitség érzete, gyomorgörcs, étvágytalanság, katarrhus, gyuladás, gyengeségi állapot, felfuvódás stb., stb. Működik mint görcs- és fájdalomcsillapító, köhögést szüntető, nyálkaoldó és tisztitó szer.

Postán legkevesebb szétküldés 12 kis vagy 6 nagy üveg 5 K költségmentesen, 60 kis vagy 30 nagy üveg 15 K költségmentesen netto.

Kicsinyben eladásnál a raktárakban 1 kis üveg ára 30 fillér, 1 kettős üveg 60 fillér.

Ügyeljünk az egyedüli törvényileg bejegyzett zöld apácza védjegyre: «Ich dien.» Egyedül ez valódi.

Ezen védjegy utánzása, valamint más törvényileg nem engedelyezett, igy forgalomba nem hozható balzsamgyártmányok viszonteladása törvényileg tiltva van. 10547

Egyedüli valódi BALZSAM «Védangyal» gyógytárból THIERRY A. Pregrada-ban, Rohitsch-Sauerbrunn mellett.

Thierry A. gyógyszerész Centifolia-kenőcse

fájdalomszüntető, puhitó, oldó, huző, gyógyitó stb. Legkisebb postai szétküldés 2 tégely 3 K 60 fillér. Kicsinyben eladásnál a raktárakban 1 K 20 fillér tégelyenként. Főraktár Budapesten: Török J., dr. Egger L. I. gyógyszertára; Lugoson Vértes, közvetlen rendelések czimzendők: «Schutzengel Apotheke» des A. Thierry in Pregrada bei Rohitsch-Sauerbrunn.

Az összeg előzetes beküldése esetén a szállitás egy nappal előbb történik, mint utánvéttel és az utánvételi pótdij is megtakaritható, igy ajánlatosabb az összeget előzetesen utalványozni és a megrendelést a szelvényen eszközölni és a pontos czimet megadni.

SCHÖNWALD IMRE magyar órásmester és ékszergyáros Pécsett 122. sz.

Legalkalmasabb, maradandó értékű ajándék-tárgyak! 10588

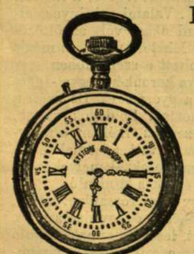

Fél nagyság Roskopf, óra kitünő szerkezettel 6 K 80 fillér; egyszerübb kivitelben, de azért pontos járásu szerkezettel 3 K 80 fillér.

Árvácska, remontoir dupla köpennyel, 3 arany fedél el, rendkivül finom secessiós zománcz kivitel 14 kor. Ugyanez, ezüstből, zománczozva 24 korona.

Finom 14 karátos arany-óra dupla fedéllel, nagyon jó szerkezettel 52 kor.

Vilma, duplaköpennyü arany remontoir, müvészi zománcz munkával 60 korona. Ugyanez II. rendü kivitelben 48 korona.

Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve!

Törvényesen védett Bob-csemege

szerész, Budapest, Károly-körut 5. Kapható a gyógyszertárakban. Nagybani főraktárak: Fodor Márton, Király-uteza 41 és Váczi körut 10., Fodor J. szemben, Gara és Roth, József-körut 74., Molnár és Moser, Koronaherczeg-uteza, Neruda Nándor, Kossuth Lajos-uteza, Szécsi Lajos, Andrássy-ut 78., Stern Zsigmond drogusta. Váczi-körut 42., Rainer J. és társa II., Corvin-tér 12. 9836

név alatt egy olyan finom gyümöles-hashajtó jött forgalomba, mely ugy felnőtteknél, mint gyermekeknél egy «állandóan rendszeresitett», kellemes székletétetelt idéz elő. A gyomrot tisztitja és erősiti. Fővárosi orvosok nagy előszeretettel rendelik székrekedésnél chronikus esetekben is, miután hatása biztos, fájdalmakat nem okoz és teljesen ártalmatlan. Élvezetes ize által kiszoritotta az összes külföldi hashajtókat. Nagyon ajánlják olyan egyéneknek, kik meg akarnak szabadulni a sokféle hashajtó állandó bevételétől. Egy teljes doboz ára 80 fillér. Postán csak öt doboz megy 4 kor.-ért bérmentve. Egyedül készíti: Erényi Béla gyógyszerész, «Sas»-drogueria, Kerepesi ut, Lux Mihály Muzeu-körut 7., dr. Egger Leo, Váczi-körut 17., Török József Király-uteza és Andrássy-ut, Kartschmaroff A., a népszinházzal droguista. Váczi-körut 42. Rainer J. és társa II., Corvin-tér 12. 9836

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

KÉSŐ SZERELEM.

Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

(Folytatás.)

Betty vigan hagyta el a szobát, és ment barátnőjét felkeresni, ki távoli rokonuk volt, s ki előtt nem tartott titkot, de most föltette magában, hogy nem szól arról, a miről nagyanyjával beszélgetett.

Azonban viruló arczocskája nyitott könyv volt Erna előtt, ki kérdezősködvén, miért hivatta nagyanyja, azonnal eltalálta, hogy ő róla volt a szó. S kivallatván őt, akadozva mondta el, hogy nem szabad vele kettesben többé elhagyni a palotát, mert nagyanyja szerint még mindketten igen fiatalok ahhoz, hogy magukban járkáljanak Bécs utczáin.

— Nos, ha igy van, majd Luizt viszszük magunkkal, — mondá vidáman Erna. — Akkor talán nem ismétlődik velünk az, a mi ma történt a czukrászdában.

— De az legkevésbbé sem volt kellemetlen! — kiáltott fel nevetve Betty.

— Betty, Betty! Ha ezt hallaná nagyanyád!

— De nem mondom el előtte... Különben akartam tőled valamit kérdezni, Erna. Nem tünt föl neked, hogy annak a fiatal urnak, ki figyelmeztetett, hogy a napernyőt ott felejtettük, idegen kiejtése volt a németben.

— Úgy meg voltam zavarodva, hogy semmit sem vettem észre... Miért kérdezed ezt?

— Majd megmondom máskor, — viszonzá a kérdezett hamis mosolylyal. — Most még nem szólhatok róla.

Erna figyelmesen pillantott rajta végig.

— Titkai vannak a comtessenek? Te nagyban foglalkozol azzal az idegennel, a mi nekem nem tetszik, — mondá ingerkedve Erna.

— És szabad tudnom, mi kifogásod van ellene? Hisz már tizenhét éves vagyok, s szabad fölnyitnom a szememet.

— Szabad! Sőt hasztalan is tiltanák meg, de én nem szeretnék valami kedvetlenségnek oka lenni.

— Nem értem, mit akarsz ezzel mondani?

— Tulajdonképen semmit. Meglehet, sohasem fogjuk többé viszontlátni azt a férfit, ki bizonynyal idegen, s átutaztában van Bécsben, de úgy látszik, te könnyen hevülsz és lelkesülsz, s ez nem kivánatos a jövőre, s nem szeretném, ha nagyanyád tudná, hogy olyan ember foglalkoztat gondolatban, kit csak egyszer láttál a czukrászdában.

— Gondolatainkat nem lehet parancsszóra kormányozni, — viszonzá kissé neheztelve Betty, ki mint rendesen a felserdült leányok, mindig attól félt, hogy még gyermeknek tartják.

— Az igaz! Azért ne is beszéljünk többé róla, Betty... Addig, míg itt leszek, Luizzal fogunk sétálni menni; ha én elutazom Bécsből, úgyis ő lesz egyedüli kiséröd.

— Remélem, az még sokáig nem fog bekövetkezni, — mondá melegen Betty, s karjait szeretettel füzve barátnője nyaka köré, melegen megcsókolva annak homlokát.

*

Második fejezet.

Dória Henriknek a czukrászüzlet elhagyása után első dolga volt fogadójába, a Grand Hotelbe menni s megbízni egy bérszolgát, hogy keresse meg a bérkocsi-állomásokon az általa megjegyzett számú fogatot és rendelje a fogadó elé.

Egy óra mulva már a megjelölt bérkocsi a szálloda kapuja előtt várakozott a fiatal herczegre, ki egy sétakocsizás alatt a Práterben mindazt megtudta, a mit akart.

— Ki volt az a két fiatal hölgy, kiket ma a Demmel-czukrászathoz vitt? — kérdé a kocsistól.

— A Norbethy-palotában laknak, — viszonzá a kérdezett. — Az egyik az öreg grófné unokája, a másikat nem ismerem, de azt hiszem ő is a palotában lakik, mert többször láttam a grófnőkkel kocsikázni.

— Norberthy grófné? — gondolá az ifjú. Hallotta már ezt a nevet anyjától, Dória herczegnétől, de nem emlékezett annak kilétére, s haza térve kocsikázásából, azonnal anyjához sietett.

— Hol voltál? — kérdé az, belépni látván őt. — Vártalak, hogy együtt menjünk pár látogatást tenni.

— Demmelnél voltam, azután kikocsikáztam, — viszonzá Henrik, helyet foglalva anyja közelében, ki magas, erőteljes, őszbe vegyült fekete hajú hölgy volt. Arczán az egykori szépség nyomai látszottak, öltözéke feltünő gondos, elegáns volt, kissé talán fiatalos korához, de izlésesen összeállitva.

— Mindezt együtt is megtehettük volna, — mondá jóindulatú mosolylyal.

— Nem ismeri anyám a Norberthy nevet? — kérdé Henrik, felelet nélkül hagyva a herczegné megjegyzését.

— Hogyne! — kiáltott fel élénken Dória herczegné. — Norberthy grófné egykor nagyon kedves barátnőm volt. Együtt nevelkedtünk egy flórenczi intézetben, s csodálatos módon ma a követ reggelijén találkoztam vele. De miért kérdezősködöl róla?

— Két feltünő szép és elegáns külsejü hölgyet láttam Demmelnél, s megtudtam, hogy az egyik Norberthy grófné unokája.

— Lám, lám! Nem is tudtam, hogy egykedvűségedből olykor valami mégis fölráz, — mondá mosolyogva a herczegné. — Eddig, fájdalom, nem sokat törődtél a hölgyekkel.

— De ez a két fiatal leány nagyon kedvező hatást tett rám, s szeretném őket közelebbről megismerni.

— Az nem nehéz. Norberthynének úgyis megigértem, hogy meglátogatom. S velem jöhetsz, még pedig mindjárt holnap, — mondá észrevehető örömmel a herczegné, mert leghőbb vágya volt, hogy egyetlen fia megnősüljön, ki már harmincznégy éves volt, nagy vagyon örököse, de eddig nem igen mutatott hajandóságot a nősülésre.

— Majd még gondolkozom rajta, — viszonzá kitérőleg az ifjú, sem igent, sem nemet nem akarva mondani.

— Nincs mit gondolkozni. Láttad a hölgyeket, kivánsz velök megismerkedni, az alkalom és lehetőség megvan rá, s érdemes is megragadni, — viszonzá hévvel Dóriáné.

— Majd meglássuk... De melyik lehet a kettő közül az unoka? Mindkettő egyforma előkelő külsővel bir, s lehetetlen, hogy az idősebbik társalgónő volna.

— Pedig az valószinü! Két fiatal leány nem mehet egyedül czukrászdákba.

— És mégis úgy lesz. Az egyik nagyon fiatal, barna, kedves arczú leányka. A másik szőke, komoly, mintegy huszonkét éves, szebb és érdekesebb a fiatalabbnál, ennek kellene a garde des damesnek lenni, de az lehetetlen.

— Úgy látszik, az idősb jobban megnyerte tetszésedet, — mondá kissé nyugtalanul Dóriáné.

— Sokkal jobban tetszett a szőke nekem. Vajjon ki lehet? — mondá gondolkodva Henrik, nyiltszivüen felelve anyja kérdésére.

— Aztmajd megtudjuk, ha fölkeressük a grófnét... Tehát együtt megyünk?

— Ha valami közbe nem jön, — viszonzá az ifjú, és a következő nap csakugyan fölkeresték a Norberthy-palotát.

A terem, melyben Norberthy grófné fogadta őket, téres-tágas helyiség volt, ellátva minden kényelemmel, s bár bútorzata régi s minden divatos formát nélkülözött, kellemes hatást tett a belépőkre, a mit fokozott a háziasszony nyájas arcza és örvendő mosolya.

A mellékajtó függönyei között Betty lépett be. Richter Aurél rajza.

— Bemutatom neked fiamat, kedves Eszter, — kezdé a herczegné, fiára mutatva, ki az olaszok könnyedségével hajtván meg magát, önkénytelenül körülpillantott a teremben, mintha keresne valakit.

— Számítottam igéretedre, — viszonzá helyet mutatva Eszter grófné.

Mindhárman leültek. Szokásos társalgásba kezdve, néhány perczig a rendes kerékvágásban folyt a beszéd, míg a herczegné látván fia kutató tekintetét, mondá:

— Tegnap a reggelin unokádról beszéltél, ki jelenleg nálad tartózkodik, remélem, megismerteted őt velem.

— Kétségkivül, ha itthon van. Ilyenkor sétálni szokott menni, de ezt azonnal megtudhatjuk.

E szavak alatt csengetett s a belépő komornyiknak meghagyta, hogy kérje nevében hozzájuk Betty comtesset.

Henriken feltünő idegesség látszott, mi a herczegnére is elragadt s mindketten várakozásteljesen pillantgattak az ajtóra, melyen az unokának be kellett lépni.

A *szőke*, vagy a *barna* fog-e megjelenni? Az anya tudta, hogy fia a szőkét várja, s majdnem csalódást érzett, midőn a mellékajtó függönyei között Betty lépett be, kinek fejét sötét, hullámos haj köríté, s megpillantván a vendégeket, kedves arczocskáját lángpirosság önté el.

Megismerve a czukrászdában látott ifjút, zavar és nyugtalanság látszott rajta, s oly ügyetlenül hajtá meg magát, hogy nagyanyja csodálkozva tekintett rá.

A bemutatás után helyet foglalt Henrik közelében, ki egyetlen szóval sem érintette, hogy már találkoztak, s ez nagy megkönnyebbülés volt a leánykának, mert félt, hogy nagyanyja megharagudnék, ha ezt megtudná.

Általános dolgokról folyt a társalgás. A fiatal Dória szeme olykor az ajtó felé tévedt, mintha várna valakit, a ki nem jött, s majdnem egykedvűen beszélgetett Bettyvel, ki alig tudta legyőzni zavarát, s olykor igen ügyetlen feleleteket adott.

Dória herczegné azonban nem lett volna nő, ha minden áron meg nem akarta volna tudni, ki volt a másik leány, a «szőke», s a grófnéhoz fordulva kérdé:

— Mint látom, Eszter, Betty egyetlen unokád, fiadnak nincs több gyermeke?

— Van még egy fia. De az Magyarországból alig mozdul ki, gazdálkodik s nem igen kedveli a zajos társaságot.

— És te meddig maradsz Bécsben?

— A legközelebbi napokban távozom. A versenyidénynek vége, s csak azért maradtam mostanig, mert Bettyt akartam néhány kisebb mulatságba vezetni.

— És sokat mulatott grófnő az ünnepélyeken? — kérdé egykedvűen Henrik, csak hogy mondjon valamit, s érezve, hogy bele kell szólnia a társalgásba.

— Nagyon sokat. Pár versenyen voltam nagymamával, de a nagyobb bálokban még nem vettem részt. A jövő télen leszek bevezetve Budapesten.

— És az év legnagyobb részét hol tölti?

— Falun. Ritkán mozdulok ki onnét.

— Nem unja magát egyedül?

— Több ismerősöm van a szomszédban, s miután ott nevelkedtem, nem is látszik az oly csendesnek, mintha városhoz volnék szokva.

— Ki lehet a szőke társnő, kivel együtt láttam őket? — gondolta Henrik, s újra kérdé:

— Van valami fiatal társalkodónője?

— Nincs senkim. Egyedül vagyok fivéremmel és atyámmal falun, ki azonban ritkán van otthon.

— Azt hittem, van valami társnője, ki a falusi magányt megosztja.

— Bár volna! — kiáltott fel sóhajtva Betty s nagyanyjára pillantott, ki, bár társalgást folytatott a herczegnével, mindamellett hallotta unokája s Dória herczeg beszédét, sőt észrevette, hogy a herczegné is oda hallgat.

— Az mindig baj, ha nincs több leánygyermek a családban, — mondá azért az ifjúhoz fordulva. — Fivér és nővér soha sem érthetik úgy meg egymást, mint a leányok, s fájdalom, Betty már anyját is korán elvesztvén, mindig férfiak társaságára volt utalva.

— Otthon nevelkedett? — kérdé Dóriáné.

— Egy éve, hogy nevelőnőm elment, — viszonzá Betty.

Henrik látta, hogy lehetetlen megtudni, ki volt az, a kivel Bettyt a czukrászboltban látta, s kérdezni nem akarta.

Félórai társalgás után távoztak a vendégek, a nélkül, hogy a «szőke hölgy» kilétéről megtudhattak volna valamit.

Dóriáné fia mellett ülve a kocsiban, észrevette annak lehangoltságát.

— Kedves leánya Eszter unokája, — kezdé a társalgást. — De a másik hölgy szerinted szebb, a kivel együtt láttad őt... Vajjon ki lehet? Valószinűleg valami barátnője, a ki itt lakik Bécsben.

— A bérkocsis azt mondta, hogy együtt szálltak fel a kocsijába s mindkettő a palotában lakik.

— Egyetlen szóval sem említették.

— És én nem kérdezősködhettem. Izetlen kiváncsiságnak látszott volna.

— Norberthyné nem tud arról semmit, hogy már találkoztál unokájával.

— Úgy látszik, Betty nem mondta el neki s legvalószinűbb, hogy a két leány titokban tette a kirándulást. Különben miért hallgatott volna róla, miért tetette volna magát, hogy még sohasem látott s miért nem említette társnőjét, a ki vele volt s a ki otthagyta napernyőjét, én pedig figyelmeztettem őket arra.

— Tehát beszéltél is velök? — kérdé csodálkozva Dóriáné, kinek fia ezt nem említette.

— Csupán pár szót. Majdnem gögösen viszonozták figyelmeztetésemet, azután sietve hagyták el az üzletet, mint két megriadt madár.

— Hogy tetszik neked Norberthyné?

— Látszik rajta, hogy egykor szép lehetett.

— Sokáig nem láttuk egymást s tegnap a véletlen hozott össze, — mondá a herczegné. — Kedves barátnőm volt ő nekem, s örülnék, ha unokája megtetszett volna neked.

— A tetszés különféle, — mondá Henrik szórakozottan. — És én elismerem, hogy Betty szép leány, de most még igen semmit jelentő, ügyetlen és — unalmas.

— Ezek a hibák megszünnek, ha emberek között forog. Minden fiatal leány ügyetlen és unalmas, mert nem tudja, miről beszéljen.

— Miért mondja ezeket nekem? — kérdé nevetve Henrik.

— Csak megjegyzéseidre feleltem, — viszonzá némi zavarral a herczegné.

— Fogadok, hogy ismét házasítani akarna, — jegyzé meg nevetve az ifjú.

— Nem volnék ellene, ha Norberthy Bettyre esnék választásod.

— Mindjárt gondoltam. Tegyen le egyelőre erről a gondolatról, anyám. A házasság komoly dolog, s én nehezen határoznám rá magam.

— Tudom, és félek, hogy elkésel vele. Tegnap, midőn tetszéssel beszéltél a véletlenül látott hölgyekről, örültem, hogy érdeket keltettek benned, s reméltem, hogy az, a ki jobban tetszett a hölgyek közül, Eszter unokája.

— De hát ki lehetett? — kiáltott fel idegesen Henrik. — Egyetlen szó sem esett róla, és még sem hiszem, hogy alantas állású hölgy lehetett volna. Sokkal előkelőbb a külseje, mint Bettyé.

— Hisz azt végre is meg lehet tudni, — mondá élénken a herczegné, ki soha sem látta ilyen érdeklődve fiát, a kivel pedig többnyire együtt voltak, s majdnem lelki közösségben éltek, és most rá is elragadt annak idegessége, mihez egy kis félelem is járult ama másik hölgy kiléte miatt. Hátha nem is érdemes az erre a nagy érdeklődésre.

— De mi módon? — kérdé az ifjú. — Nem tudakozhatom a Norberthy-palotában kilétét.

— Azt nem, de míg itt leszünk, keresd fel többször a grófnőket, s egyszer csak megjelenik a másik is, vagy legalább beszélnek róla.

— Valószinűleg azt fogom tenni, — mondá gondolkozva Henrik, nem véve észre az örömet anyja arczán, ki azt remélte ezzel az ajánlattal, hogy fia majd találkozván Bettyvel, alkalma lesz őt megismerni, s talán megszeretni; másrészt tudta, hogy fia minden háznál kivánatos kérő volna.

És nem csalódott föltevésében Norberthyékre nézve, mert az öreg grófné hasonló álmokban ringatta magát unokájára nézve...

— Mily szerencse volna, — gondolta vendégei távozta után, ha Betty ilyen házasságra tehetne szert, s kedvtelve simogatta meg unokája fürtös haját, ki azonban már alig várhatta, hogy mehessen Ernához és elmondhassa neki a nagy és nevezetes újságot az általuk tegnap látott idegenre nézve, a ki nem volt más, mint Dória Henrik. (Folytatása következik.)

FÉDE.

Regény.

Irta LUIGI DI SAN GIUSTO. — Olaszból fordította M. Hrabovszky Julia.

(Folytatás.)

Mario és Mimi apjuknak majdnem minden kliensét ösmerték és furcsa meg borzalmas dolgokat meséltek kihúzott fogakról, hamis fogsorokról, csudás operációkról; szóval mindazt, a mit étkezés közben az apjuktól hallottak, mert az sohasem beszélt egyébről, mint a mesterségéről. Lidia pedig szeliden panaszkodott papája szigorúsága miatt, a miért nem akarta, hogy neki barátnői legyenek.

— Ha nagy leszek, férjhez fogok menni, — mondá. — Igy legalább lesznek gyermekeim és lesz kivel játszanom.

Nicoletto eszeveszetten nevetett.

— Oh, Istenem! De hát nem érted, hogy ha majd nagy leszesz, nem lesz többé kedved gyerekekkel játszani? Hiszen a nagyok nem játszanak!

— Én, — vélte Féde, — ha nagy leszek, czukrászhoz fogok férjhez menni.

— Oh! én is, — felelte Mimi és mosolygott erre a gondolatra.

— Én nem fogok megházasodni — mondá Nicoletto — phű! az asszonyok... — s megvető mozdulatot tett.

— Én... — kezdte Féde, de hirtelen félbeszakította a szavait és piros lett a boszúságtól. A lakásból türelmetlen hang szólt ki:

— Féde! — és a nyitott ajtóban azonnal megjelent egy nő.

— Mama! — felelte Féde, de nem mozdult.

A nő közeledett. Szőke, magas, körülbelől harminczöt éves lehetett, még szép volt, de bizonyos fiatalos hivalkodással volt öltözve. Nyitott nyakú, rózsaszínű blúzt, mellvédővel ellátott, fodros köténytt és nagyon szoros övet viselt. Nagyon fehér arczának e perczben kemény, türelmetlen kifejezése volt, a hangja érdesen hangzott.

— Hat óra már! Nem jösz megteríteni az asztalt? A doktorka már idehaza van.

Aztán a gyerekekre nézett és tekintete látható roszallással pihent meg Nicolettón.

— Te is itt vagy? — kérdezte kedvetlenül, de az arcza hirtelen felderült, a ránczok, melyek majdnem csunyának tüntették fel őt, elsimultak a homlokán és nagyon kedvesen fordult Lidiához, a ki félénken állott fel.

— Oh! édes kicsikém! — mondá az asszony megczirógatva a leányka orczáit — hogy vagy? És hogy van a papa, édesem? És Giovannina asszony is? Minő jók, hogy megengedik neked, hogy feljőjj az én Fédémhez játszani. Csak jer el mindig kedvesem; mindennap! Oh! minő édes vagy!

Mariónak és Miminek is kijutott a kedveskedésből, de a legédesebb szavakat az asszony mégis csak Lidiához intézte, a ki egészen zavartan hallgatta őt. Nicoletto azonban szótlanul eltünt.

— Hozz ide egy széket — szólt az asszony Fédéhez — a meddig felterítesz, majd én leszek a gyerekekkel.

Féde elhozta a széket, aztán bement a lakásba, szótlanul, csendes boszúsággal, a miért félbe kellett szakítania a szép játékot és beszélgetést...

Az asszony ábrándosan ült az erkélyen, átfogta a kis Lidia derekát, magához szorította, nagyon szentimentálisan, de a gyermek számára kényelmetlen módon.

— Szereted a papádat? — kérdezte a hölgy. — Nagyon szereted? Minő a te papád? Csakugyan jó? Épen olyan jó, mint a minő szép is: ezt megmondhatod neki, mert igaz. Még sohasem láttam nála szebb férfit. Nagyon szeretheted őt, mert hiszen mindenki szereti! Mondd meg ezt neki. És mit csinál madama Giovannina? Kiabál néha reád? Mit? Kissé szigorú. Oh, sohase tagadd, tudom én azt. Én Istenem! úgy van az a szolgaszemélyzettel!... Szegény kicsikém, igy egyedül, anya nélkül! Mama kellene neked. Egy jó mama. Nézzétek csak, hogy van ez a kis leány öltözve, fésülve! Olyan szép és majdnem csunyának tetszik. Ha én lennék a te mamád, úgy járatnálak, mint egy kis herczegnőt. De ez csak a te papádtól függ... Szegény kis angyalom! Jere gyakran hozzám, tudod, hogy úgy szeretlek, mintha a leányom volnál. Még annál is jobban, lásd... még Fédénél is jobban szeretlek.

— Oh, édes kicsikem, — mondá az asszony, megsimogatva a leányka arczát.

Mialatt Lidia, megzavarodva e szavak és hízelgések által majdnem ellenszenvvel hajolt az asszony felé, az első emeletről egy hang szólította őt.

— Giovannina hív — szólt a leányka. — Mennem kell azonnal.

— Lidia — szólt újra sürgetőleg a hang és egy nő jelent meg az elsőemeleti kis teraszszon; negyven év körüli kellemes, határozott külsejű nő nézett fel, könnyedén köszöntötte Regina asszonyt és intett Lidiának, hogy siessen.

Lidia kisiklott az asszony öleló karjai közül.

— Isten veled kincsem! — mondá Regina asszony, még egyszer megcsókolva a leánykát. — Szegény kicsikém! roszul esik neked elmenni! Ha az én leányom lennél, addig hagynálak játszani, a meddig csak neked tetszik!

Mikor a gyermek már eltávozott, és haza mentek Mario és Mimi is, a hölgy még mindig a terasszon maradt, ugyanazon elmélázó állásban és nézett le, az elsőemeleti lépcsőkre, a meddig csak nem látta feljönni Brunelli ügyvédet lassan, fáradt léptekkel, a nélkül, hogy felemelné a fejét.

A szép asszony aztán egyszer, kétszer, addig köhögött, a míg az ügyvéd fel nem nézett és a kalapját tisztelteljesen le nem vette.

— Alig nézett reám, a szamár — mormolá az asszony és kedvetlenül ment be a lakásába.

Második fejezet.

Féde anyja, a kis leányát, miután az megterítette az asztalt, beszélgetésben találta egy tizenhét-tizennyolcz éves sovány, sápadt ifjúval, a ki megpillantva az asszonyt, felállt és tisztelteljesen székkel kinálta meg őt.

— Asztalhoz ülünk, Regina asszony? — kérdezte aztán az ifjú, fiatal gyomrának türelmetlenségével.

— Féde, menj, mondd meg Rosinának, hogy tálaljon — parancsolta az úrnő és leült rendes helyére az asztalfőre, egy hosszú asztalhoz, a melyen azonban csak három személyre volt megteritve.

— Annyi helyünk van, hogy akár tánczolhatnánk az asztalon — jegyezte meg az ifjú. De a ház asszonya ezen az estén nem volt tréfára hangolva és összevont szemöldökkel fogadta e megjegyzést.

Giordano Regina asszony, Féde anyja, nehány nap óta nagyon feketének látta a helyzetét és voltak perczei, a mikor sirni szeretett volna, ha nem fél, hogy elrontja arczának gondos kendőzését, — a mit egy nap sem mulasztott el — és kiveresíti a szemeit.

Mióta csak özvegyen hagyta őt nagyon jó férje, a ki hivatalnoka volt az *Opera Pia di S. Paolo* egyesületnek, és mint özvegy ember vette nőül Reginát, de csak három évig volt a férje, aztán meghalt, az özvegynek még sohasem mentek az ügyei olyan roszul, mint most.

Az elhunyt nagyon csekély összeget, alig ezer lirát hagyott a feleségére, azonfelül ezerötszáz lira nyugdíjat- és haszonélvezetét más ötezer lirának, a melyet tisztán Fédének szánt és a mely ötezer lira teljes épségben megvolt egy közjegyző kezei közt, bármint igyekezett is Regina asszony magához ragadni. E kevés jövedelemmel azért eddig elég szerencséje volt az asszonynak. Miután úgy találta, hogy ilyen csekély jövedelemből nem képes a leányával megélni és irtózott a szegényes életmódtól, valami, negyedik emeleten levő két szobából s konyhából álló lakástól, a durva házi munkáktól, cseléd segitsége nélkül, a leves-húsból álló sovány ebédektől; aztán a mint mondá, még fiatal is volt arra, hogy ekként feláldozza magát, mert nem volt szokva mosogatni, tüzet rakni, piaczra menni és főzni, Regina asszony azt gondolta, inkább majd szobákat ad ki és teljes ellátást is ad nehány disztingvált lakónak. Ezáltal kellemes társaságra tehet szert és nagyobb jólétben élhet.

Ezen vállalkozása nehány éven át egészen jól ment. Kibérelte ezt a harmadik emeleti szép, nagy lakást, a melyből négy szobát kiadott.

Lakói rendesen nála is étkeztek, igy aztán Regina asszony jobban főzethetett és leányával együtt jobb falatokban részesülhetett, nem számítva hogy ezen étkezések mindig nagyon vigak voltak a számos kosztos csevegése, tréfái folytán.

Persze megvolt ennek a dolognak a rosz oldala is. A lakók nem mindig voltak valamennyien olyan disztingváltak, mint Regina óhajtotta volna és voltak velük kellemetlenségei is. Némelyikük pénzt csalt ki tőle, mások megszöktek fizetés nélkül; voltak nagyon rosz hónapok is, a mikor mind a négy szoba üresen állt, de a magas házbért azért fizetni kellett a házi úrnak. Sőt még ennél roszabb dolog is történt. Kerültek olyan lakók, a kik pletykáltak a szomszédokkal, vagy rágalmazták házi-asszonyukat, — *mert szép volt és fiatal*, — sohajtotta Regina asszony. Ezek az emberek nem érdemelték meg az ő jóságát és fekete hálátlansággal fizettek vissza gondoskodásáért. Néha a szive is szenvedett e közben. Szegény Regina asszony! Olyan egyedül volt és némely napon annyira szomorúnak érezte magát!...

És a szivnek is megvannak a maga követelményei; nem igaz? Igy aztán néha több jóakarattal nézte egyik vagy másik lakóját...

Édes pillantások, mosolyok, tudom is én mi volt köztük!... Ártatlan dolgok... persze! aztán már régi dolgok, mert Regina asszony saját kárán okult. Oh! most már nem ül fel ő többé senkinek! Mert végre is, mi volt az ő óhaja? Egy szivet találni, a mely szeresse és főleg megértse őt! Mert sohasem tudták megérteni szegényt! Még a férje sem, az magától értetődik. Édes Istenem! Regina asszonynak egész jóságára volt szüksége, hogy a férjét tűrni tudja! Azóta pedig... soha, soha senki sem értette meg őt.

A férfiak csak beszélni tudnak szépen, de cselekedni... a legkevésbbé sem. Pedig Regina örömest férjhez ment volna újolag, valami derék emberhez, a ki jó szivű, gyöngéd, mint ő... De a férfiak, ha házasságról van szó!... Valamennyi egyforma! Regina asszony ezen az estén is egyre ezeket hajtogatta a doktorka előtt, nem ügyelve Fédére, a ki tágra nyilt szemekkel figyelt, mialatt a levesét ette.

A doktorka is mohón hallgatta Regina asszonyt és hévteljes pillantásokat vetett koronként az özvegyre. Ezek a beszédek egészen felizgatták őt és a nagyon fiatal ember minden idegét rezgésbe hozták.

Leardi Carlo, a doktorka, már két éve lakott az özvegynél, Canavese-ben lakó gazdag földbirtokos család gyermeke volt, a kit azért adták Turinba, hogy az orvostudományt tanulja. Giordano Reginánál helyezték el őt, kérve az özvegyet, hogy anyaként ügyeljen az ifjúra.

De Carlinóból lassanként férfi lett, furcsa dolgokat tanult meg az egyetemen, nem a tanáraitól, de barátaitól. Esténkint most már színházba, vagy kávéházba járt, a hol felébredtek az érzékei, a lelke megnyilott. Már egy kis kalandot is kezdett az utczán egy varróleánynyal és túlcsigázott képzelete őrülten csapongott.

Igy aztán ha megszokta is az első évben Regina asszonyban az anyát látni, most kezdte őt szenvedélyes, kiváncsi szemekkel nézni. Az asszony epedései, alig hervadni kezdő szépsége, kaczérsága, öltözködési módja, a mely azt látszott mondani: «Nézzetek!» — mindez, romantikus, de egyszersmind érzéki szerelemre is lobbantotta az ifjút, bár önmagának sem merte volna ezt bevallani.

Az előző évben a doktorka tanuja volt a szép asszony egyik szerelmi idylljének egy nála lakó fiatal hadnagygyal. Ez a fiatal ember nem volt érzéketlen az asszony bájai iránt és a dolgok nagyon jól haladtak előre; a míg aztán egy szép napon, heves jelenet, könnyek után a hadnagy kiköltözött fegyvereivel és összes podgyászával együtt, alkalmat szolgáltatva Regina asszonynak, hogy a férfiak hálátlansága miatt jajgasson. Ez az eset a doktorkára nagy hatást tett, mert nagyon gyakran emlegette előtte Regina asszony, a kinek ő volt bizalmasa.

A fiú egy perczre kisértetbe jött, hogy párbajra hivja ki a hütelent, megölje őt, vagy megölesse magát általa... Oh, Istenem! Minő gyönyör is lett volna, halálosan megsebesülve feküdni a kórágyon és ott látni maga mellett ez asszonyt, a mint sirva, kétségbeesetten, a legédesebb szavakkal illeti őt... Egy regényt olvasott egyszer, a miben egészen hasonló jelenet fordult elő...

(Folytatása következik.)

Számos helybeli és külföldi orvos ajánlja.
Legjobb táplálék
egészséges és gyomorbeteg
Gyermekeknek
Kapni gyógyszertárakban és drogeriakban.

Kufeke Gyermekliszt

Kitünően bevált erös hányás, bélhurut, székrekedés sat. ellen
Gyermekek
Kitünően fejlödnek tőle és nem bántják őket
emésztési zavarok.
Diet. táplálóanyagok gyára
BERGEDORF-HAMBURG. **R. Kufeke, WIENS.** 10053

SZÉPSÉG KIRÁLYNŐJE VAGYOK

mióta az általánosan közkedvelt **NORMA**-crémet használom, mely **vegytiszta, zsír- és higanymentes, az arczbőrre teljesen ártalmatlan, gyorshatású, néhány nap alatt eltávolít szeplőt, májfoltot, mitesszert, ránczokat,** az arczbőr friss üde szint kölcsönöz. **Norma-crém** 1 tégely 2 K, bérmentes küldéssel 2 K 70 fill. 3 tégely 5 K 40 fill.

Norma-puder, mely három szinben kapható, dobozonként 2 korona.

Norma-arczmosóviz 1 K 60 fillér.

Norma-szappan 80 fillér.

NORMA-hajfestő,

teljesen ártalmatlan, eddig nem létezett hatást ér el annak használatával, **a hajnak természetes színét vissza varázsolja. Egyszeri használat négy hétre elegendő. Kapható fekete, barna és szőke szinben. A kezelés teljesen eltér az eddigi használatban** levő szerektől, minthogy a festés **csakis egy üvegből történik,** s nem, mint a más hasonló hajfestékeknél a hol egyszere **kétféle szer használata szükséges.** Arak használati utasítással egy üveg 4 K, bérmentes küldéssel 4 K 70 fill. Két üveg 7 K 20 fill. bérmentve. — Megrendelhető utánvét vagy a pénz előleges beküldése mellett:

VÁROSI GYÓGYSZERTÁR a «Fekete sas»-hoz, Temesvár, Szent-György-tér 1/B.
Főraktár: **Török József** gyógyszertárában Budapest, Király-uteza 12. és Andrássy-út 10688

Telefon 13-76. Alapittatott 1878.

Hölgyek figyelmébe! 10698

A közóhajnak engedve és hogy egy régen érzett hiányt pótoljon, **Keleti J.** orvos-sebészeti műszergyáros üzlethelyiségeiben **külön női osztályt rendezett be,** hol a nagyérdemü hölgyközönség

kizárólag női kiszolgálásban

részesül. A czég szakszerü vezetés mellett készit: **mindennemü sérvkötőket, haskötőket lógóhas, vese- és gyomorbántalmak** ellen, **görcsérharisnyákat** ferdén nőttek részére, **testegyenészeti gépeket** stb. a legtökéletesebb kivitelben.

Külön osztály betegápolási czikkek és hygienikus gummiáruk részére.

A czég több mint 25 éves fennállása alatt e téren szerzett tapasztalatai folytán bizvást kiérdemelte a nagyérdemü hölgyközönség bizalmát és továbbra is kéri nagyrabecsült támogatását.

Nagy képes árjegyzékkel, szakszerü tanácsokkal és mértékvételi adatokkal szivesen szolgál

KELETI J. orvos-sebészeti műszergyáros,
Budapest, IV., Koronaherczeg-utcza 17. szám,
a m. k. főposta-palota mellett. — Külön bejárat a kapu alatt.

Kárpáti mell-szörp.

Ezen szörp a Magas-Tátrán található gyógyfüvekből és gyökerekből készül és nem tartalmaz semminemü **az egészségre káros hatású alkatrészt,** úgy hogy felnőttek és gyermekek egyaránt használhatják. — Ezen készitmény **enyhitő és oldó hatásánál** és jó izénél fogva előnyben részesül. Nagy üveg **1.60 kor.,** kis üveg **1.— korona.** 10819

Kárpáti mellpasztillák egy doboz ára **50 fillér.**

Kárpáti mell-tea nagy doboz **80 fillér,** kis doboz **40 fillér.**

Kapható a készitőnél:

Molnár Lipót gyógyszerésznél Kassán,

továbbá a főraktárban: **Török József** gyógyszerésznél, VI., Király-uteza 12. sz., és Andrássy-út 26. sz.

Tornaszer

ugy a hadsereg, mint iskolák részére készen vagy megrendelés szerint kapható

Lopos Gyula
tornaszer-készitőnél
Budapest, III. ker., Zsigmond-u. 102.
Árjegyzék kivánatra megküldetik. 10590

Hirdetések felvétetnek a kiadóhivatalban, Budapest, Egyetem-u. 4.

Millennium-telep
NAGYŐSZ.

Legolcsóbb árak.

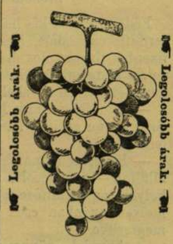

Legolcsóbb árak.

Szép és tartós szőlője

csak annak lesz, a ki **ingyen** kéri **Magyarország legnagyobb szőlőiskolájának árjegyzékét,** a mely szőlőiskola állami segélylyel és állami felügyelet mellett létesült. 10824

„FAKIR“

sziványit, karcsuvá tesz, **szivről, hasról és csipőkről a hájat eltünteti,** miáltal a termet előbbi alakját visszanyeri. Apasztó-sók szerencsés összetétele révén, gyors hatásu és ártalmatlan. Számos hálanyilatkozat! **Ára 8 korona.**

Használat előtt. Használat után.

Utasitással 10725

KISS M. gyógyszertárában, **TISZA-DOB.**

A legdivatosabb frizura könynyüséggel az én törvényesen védett 10850

„STUART MÁRIA“

betétem (hajjal vagy haj nélkül) által érhető el. Biztosit a frizurának nemes alakot és erős tartást és kiválóan könynyü és szellős. Ez az egyedüli hygienikus alapon előállitott hajbetét, mely sem a hajat nem rongálja, sem a fejbőr kigőzölgését nem akadályozza. Egyedüli készitője

A. M. NEDVĚD,
PRAG,
Nekazanka (Graben).

Legnagyobb műterem női hajfestésre, champonálásra (antisept. fejmosás elektr. hajszáritással), hajfestés külön helyiségben és manicure.

Mindenütt, minden gyógytárban kapható.

A házban és az uton nélkülözhetetlen szernek van elismerve

Thierry A. gyógyszerész balzsama.

Egyedüli valódi BALZSAM
«Védjeggyel» gyógytárból THIERRY A.
Pregrada-ban, Rohitsch-Sauerbrunn mellett.

Legjobb hatásu rossz emésztésnél és a vele együtt fellépő betegségeknél, mint *felböfögés, gyomorégés, székrekedés, savképződés, tulteltség érzete, gyomorgörcs, étvágytalanság, katarrhus, gyulladás, gyengeségi állapot, felfuvódás* stb., stb. Működik mint görcs- és fájdalomcsillapító, köhögést szüntető, nyálkaoldó és tisztító szer.

Postán legkevesebb szétküldés **12 kis** vagy **6 nagy** üveg **5 K** költségmentesen, **60 kis** vagy **30 nagy** üveg **15 K** költségmentesen netto.

Kicsinybeni eladásnál a raktárakban **1 kis üveg ára 30 fillér, 1 kettős üveg 60 fillér.**

Ügyeljünk az egyedüli törvényileg bejegyzett zöld apácza védjegyre: **«Ich dien.» Egyedül ez valódi.**

Ezen védjegy utánzása, valamint más törvényileg nem engedélyezett, így forgalomba nem hozható balzsamgyártmányok **viszonteladása** *törvényileg tiltva van.* 10547

Thierry A. gyógyszerész Centifolia-kenőcse

fájdalomszüntető, puhító, oldó, huző, gyógyitó stb. Legkisebb postai szétküldés **2** tégely **3 K 60 fillér.** Kicsinybeni eladásnál a raktárakban **1 K 20 fillér** tégelyenként. **Főraktár Budapesten: Török J., dr. Egger L. I. gyógyszertára; Lugoson Vértes.** Közvetlen rendelések czimzendők: **«Schutzengel Apotheke» des A. Thierry in Pregrada bei Rohitsch-Sauerbrunn.**

Az összeg előzetes beküldése esetén a szállitás egy nappal előbb történik, mint utánvéttel és az utánvételi pótdij is megtakarítható, igy ajánlatosabb az összeget előzetesen utalványozni és a megrendelést a szelvényen eszközölni és a pontos czimet megadni.

PESTI MAGYAR KERESKEDELMI BANK.

HIRDETMÉNY.

Az 1904. évi decczember 28-án tartott rendkivüli közgyülésen elhatároztatott, hogy a bank részvénytőkéje 5000 db. uj részvény kibocsátása által öt millió koronával felemeltessék és hogy ezen uj részvények, melyek 1905 január 1-től részesednek az üzleteredményben, a régi részvények birtokosainak átvételére felajánltassanak.

Ezen határozat alapján a régi részvények birtokosainak a fent emlitett 5000 db. részvényt a következő feltételek mellett ajánljuk fel átvételre:

1. Hat-hat régi részvény alapján egy-egy uj részvény vehető át.

2. Az **átvételi árfolyam 2400.— koronában** állapittatik meg, melyből 1000 korona a részvénytőkére, 1400 korona pedig a rendes tartalékalap javára fog iratni.

3. **Az átvételi jog különben elenyészés terhe alatt 1905. január 2-től kezdve 1905. január 15-ig bezárólag hétköznapokon értékpapirpénztárunknál gyakorolható. Ezen határidő leteltével az átvételi jog megszünik.**

A ki átvételi jogával élni kiván, tartozik a régi részvényeket szelvényiv nélkül, jegyzék kiséretében, melynek ürlapja a bank értékpapirpénztáránál rendelkezésre áll, lebélyegzés végett ugyanott benyujtani és egyidejüleg az első részfizetést készpénzben teljesiteni.

4. A benyujtott régi részvények azonnal lebélyegeztetnek és tiz nap leteltével pedig az első befizetésről szóló elismervény visszaadása ellenében ideiglenes elismervény, illetőleg igazolvány (lásd a 7. pontot) szolgáltatik ki, melyeken ugy a lebélyegzés alkalmával eszközölt, mint a későbbi befizetések nyugtáztatnak.

5. A befizetések a következőkép teljesitendők:

600.— K 1905. január 2-tól—15-ig		10847
600.— » »	február 15-től márczius 1-ig	
600.— » »	április 1-től április 15-ig	
600.— » »	május 15-től május 31-ig.	

Szabadságában áll azonban a részvényeseknek több részletet vagy valamennyit egyszerre a kitüzött határidő előtt is befizetni.

Az összes befizetések után a bank 1905. január 1-től a befizetés napjáig járó 5 százalékos kamatot fog a befizetésekkel egyidejüleg beszedni.

Részletfizetések késedelmessége vagy elmulasztása az alapszabályok 8. és 9. §§ alkalmazását vonja maga után.*

6. Valamennyi részlet befizetése után, de nem 1905. julius 1-je előtt, a fokozatos bélyegilleték lefizetése mellett az ideiglenes elismervények teljesen befizetett részvényekre fognak átcseréltetni.

7. Hatodrészvényre szóló ideiglenes elismervények nem adatnak ki, ha azonban oly részvénytulajdonos, kinek hatnál kevesebb részvénye van, átvételi jogát gyakorolni kivánná, ugy minden régi részvény után egy, az átvételi jog gyakorlását tanusító igazolvány adatik neki.

A teljes befizetés után hat hó ily igazolvány 1905. julius 1-től kezdve egy teljesen befizetett részvényre átcserélhető.

Budapest, 1904. decczember 29. **Az igazgatóság.**

* 8. §. Minden, az esedékesség napján nem teljesitett befizetés után 6% késedelmi kamat jár.
9. §. Az ideiglenes elismervények számai, melyekre a befizetés az esedékesség napján nem teljesittetett, a fizetés elmulasztásának az alapszabályokban foglalt következményeire való utalás mellett három izben közzététetnek. (Alapsz. 70. §.) Hat héttel az utolsó közzététel után joga van a társaságnak kijelenteni, miszerint a késedelmes részvényesek társasági jogaikat, az illető ideiglenes elismervények pedig érvényüket elvesztették és fel van jogositva ez utóbbiak helyett ugyanazon számmal ellátott uj elismervényeket tőzsdeileg eladni. Ezen határozmány az ideiglenes elismervényekre kiterjesztendő.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

KÉSŐ SZERELEM.

Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

(Folytatás.)

Erna csakugyan csodálkozott, a leányka szavait hallva.

— Mily különös véletlen, — mondá nevetve. — S azonnal megismertétek egymást?

— Hogyne, de ő egyetlen szóval sem tett emlitést a czukrászboltról, én pedig szintén őrizkedtem ettől nagymama előtt, ki azt nagyon rosz néven vette volna.

— Vajjon miért hallgatott ő arról?

— Nem tudom, talán meg sem ismert. De az szinte lehetetlen, — mondá kissé elszomorodva Betty. — Akkor ugyancsak kevés hatással voltunk rá.

— Hallgatása gyengédségre mutat. Bizonynyal azt várta, hogy te emlitsd meg a dolgot, s miután nem tetted, ő is hallgatott róla.

— Nem sajnálod, hogy nem jöttél a terembe? — kérdé Betty, kinek ez az érv nemcsak valószinünek látszott, de nagyon tetszett is.

— Legkevésbbé sem. Tudod, hogy nem kivánok új ismeretségeket kötni, kivált olyanokkal, kiket soha sem fogok az életben viszontlátni.

— Miért ne? Dóriának birtokai vannak Magyarországon, s gyakran meg fog fordulni hazánkban.

— Jól beszél magyarul?

— Mint te és én. Kiejtése kissé idegen, de hibákat legkevésbbé sem csinál.

— Nagyon el vagy tőle ragadtatva!

— Nem tagadom, hogy már tegnap nagyon megtetszett. Még soha sem láttam nála szebb és érdekesebb férfit, — viszonzá elpirulva Betty.

— Ő tehát elmondhatja, hogy «jöttem, láttam, győztem».

— Körülbelül!

— Bravó, Betty! Meg kell hogy csókoljalak ezért az őszinteségért, — kiáltott fel nevetve Erna. — Mondja valaki, hogy a házasságok nem az égben köttetnek! Ha ez létrejönne, igazat kellene ez állításnak adni!

— Ki tudja, látom-e őt még valaha?

— Hisz épen most mondtad, hogy olykor Magyarországon fog időzni.

— De fölkeres-e minket?

— Találkozol vele a budapesti farsangon.

— Az még kérdés.

— Vagy nemsokára ismétli látogatását.

— Bárcsak úgy lenne!

— Meglásd, hogy egypár nap mulva ismét el fog jönni.

— Alig hiszem.

— A mit szeretnénk, abban kételkedni szoktunk. Nekem előérzet mondja, hogy még itt találkozol vele.

— Ne kecsegtess hiú reménynyel . . .

— Egészen elégikus hangulatban vagy, — mondá nevetve Erna.

— Mert olyas valamit érzek, a mit még soha sem tapasztaltam.

— Ez igazán gyorsan jött, s talán ha tápot nem nyer, épen oly gyorsan el is fog mulni.

— Soha! — kiáltott fel tiltakozva a leányka.— Tudod, hogy én nem vagyok alávetve a pillanatnyi benyomásoknak. Természetem inkább közönbös, de most változhatatlan, a mit érzek.

Erna idősebb és tapasztabb lévén, nem egészen adott hitelt ennek az állításnak, mindamellett mély hatással voltak rá Betty szavai, s látván idegességét, igyekezett más térre vinni a társalgást.

— Mikor megyünk kalapot próbálni? — kérdé. — Tegnap úgy volt, hogy ma keressük fel a divatárusnőt.

— Mehetünk, de Luizt is magunkkal kell vinnünk, — mondá Betty, kinek arcza egyszerre földerült egy gondolatra, a melyet azonnal szavakba is öntött.

Richter Aurél rajza.

Az ifjú arczán félreismerhetetlen volt az öröm.

— Új és szép kalapban akarom nagymamával visszaadni Dóriáné látogatását. Szóval igen csinos akarok lenni!

Erna elmosolyodott.

— Szép vagy te régi kalapodban is, de jól teszed, ha igyekszel legszebb lenni.

Betty vizsgálódva függeszté a beszélőre szemeit.

— Szeretnék olyan szép lenni, mint te vagy, Erna, — mondá elbátortalanodva saját külseje miatt, — akkor nem kellene új kalap.

— Te nagyon furcsa kis leány vagy, Betty, — viszonzá elmosolyodva Erna. — Én soha sem adtam sokat külsőmre, de tegyük fel, hogy úgy van, a hogy mondod, hogy szebb vagyok nálad. Hát nem tudod, hogy az izlés mily különböző? A szépség oly tulajdonság, a mi mindenkire másként hat, s gyakran a legszebb nem vetélkedhetik a kevésbbé széppel, mert a kinek tetszeni szeretne, annak más izlése van.

— Vannak kifogástalan szépségek.

— De mi nem vagyunk azok, s légy meggyőződve, hogy nem minden férfi kiván magának «kifogástalan» szépségű feleséget.

Bettyt ez az érv kissé felviditotta s este felé, midőn enyhült a meleg, elindultak, Luiztól kisérve, egyik divatárus-üzlet felé, mely a Graben egyik épületének I. emeletén volt, s Betty nagy buzgósággal próbálgatta a kalapokat, mig végre egyet kiválasztott, s mely, úgy látszott, hogy kitünően áll neki.

A divatárusnő megigérte, hogy még aznap hazaküldi a kalapot, és vigan mentek le a lépcsőn. Az utczára érve, Betty bizonytalanul állt meg, s megrántva Erna ruháját, azon két alakra mutatott, kik háttal feléjük egy kirakat tárgyait szemlélték.

— Dóriáék, — súgta a leányka; s már nem lehetett kikerülni őket, mert Henrik visszafordult s köszönt.

— Hol voltak? — kérdé a herczegné, szintén meglátva Bettyt s egyszersmind végigfuttatva szemét a másik hölgyön. Ernáról azonnal eltalálta, hogy ez lehet az, a kiről fia beszélt neki.

— A divatárusnál voltunk, — viszonzá Betty. — Engedje, hogy bemutassam rokonomat, Vesztrőczy Erna grófnőt, — tette hozzá, s a herczegné kezét nyujtva Ernának, fiát is bemutatta neki.

Az ifjú arczán félreismerhetetlen volt az öröm és kellemes hatás, hogy viszontlátja azt, kit két nap óta keresett.

— Mit csinál nagymama? — kérdé Dóriáné, nem véve le szemeit Ernáról, ki a fiatal Dóriával váltott néhány szót.

— Otthon van s várja, hogy lehüljön a levegő. Ő nem szereti a meleget.

— A mi nem is kellemes, s azért Bécs már nagyon üres, a legtöbben széthúzottak innét.

— Mi is nemsokára megyünk, — mondá Betty.

— És rokonuk is velük megy? — kérdé Dóriáné, ismét Ernára pillantva.

— Fájdalom nem, — viszonzá Erna, átvéve a feleletet Bettytől.

— Továbbra is Bécsben marad?

— Másfelé vannak dolgaim, a melyek akadályoznak, hogy Bettyvel menjek.

— Egyedül fog utazni? — kérdé Henrik gróf.

— Egyedül, — mondá elmosolyodva Erna, gyanitván, hogy leánynak tartják, mint legtöbbször történt vele.

E feleleten kissé csodálkozni látszott úgy a herczegné, mint fia, s arczuk önkénytelen kérdő kifejezést nyert.

— Erna özvegy, — sietett mondani Betty. — Azért jöhet, mehet egyedül komornájával . . .

— Ah, azt nem gondoltam, — viszonzá majdnem megzavarodva a herczegné s arczán kissé kellemetlen hatás volt észrevehető, mig ellenben fia szemei örömben villantak fel, a mi sem Luiz, sem Erna és Betty előtt nem maradt észrevétlen.

— Már egy év óta, — folytatta Betty. — Most csak látogatóban van nálunk.

Dóriáné nem felelt erre semmit; búcsút vett a hölgyektől és fiával együtt tovább ment, mig Erna nevetve mondá:

— Kár, hogy nem volt új kalapod a fejeden, Betty. De ki számíthatott e találkozásra?

— A comtessenek nincs szüksége «új kalapra», — jegyzé meg szárazon Luiz s tekintete gúnyos és megrovó volt.

Mindketten csodálkozva néztek reá.

— Erna csak tréfál, — jegyzé meg Betty. — De igaza van. Kár, hogy nem tettem azonnal fejemre a kalapot.

— Lesz még arra sok alkalom, — viszonzá Luiz s epés szemeket vetett Ernára. Azután tovább mentek. A két fiatal hölgy élénken csevegett, megjegyzéseket téve Dória herczegnére.

— Nagyon szép lehetett fiatal korában, — jegyzé meg Erna. — És nagyon elegánsan van öltözve.

— És a herczeg! — kiáltott fel Betty tündöklő szemekkel. — Mily előkelő külseje van!

— Magán hordja származását.

— Mily boldog vagyok, hogy láttam, — súgá Betty halkan, hogy Luiz ne hallja. Ennek azonban nagyon jó füle volt s haza érve első kötelességének ismerte híven jelentést tenni Eszter grófnőnek a történtekről, ki figyelmesen hallgatta végig előadását.

— Betty tehát bemutatta nekik Ernát? — kérdé a grófné elgondolkozva.

— És a herczegné nagyon meg volt lepetve, hallva, hogy özvegy, s a fiatal herczeg nem kevésbbé!

— Miért voltak meglepetve?

— Nos, mert Erna grófnő nagyon fiatal és úgy láttam, a herczegre mély benyomást tett szépsége.

— Már ismét föltevésekbe bonyolódik Luiz, — jegyzé meg kedvetlenül Norberthy grófné.

— Jó szemem van nekem, méltóságos asszonyom, és ha meghallgatja tanácsomat, nem marasztja tovább Erna grófnőt.

Az öreg nő meglepetve pillantott reá.

— Mi összeköttetésben van e megjegyzés beszédünkkel? — kérdé feszülten.

— Nos, mert a herczeg igen kívánatos férj volna Betty comtessenek.

— És aztán?

— De Erna grófnő mellett . . . Nos én nem mondok többet. Ezt is csak a legjobb akarat mondatta velem . . .

— Tudom! De most mehet, olvasni akarok. Luiz elégedetlenül hagyta el a szobát.

— A grófné vak, — mormogta magában, midőn kívül volt az ajtón.

Harmadik fejezet.

A következő nap Norberthy grófné viszontlátogatást tett unokájával Dória herczegnénél.

Az új, rózsákkal díszített kalap és elegáns fehér crêpe de Chine ruha nagyon előnyösen állt Bettyn, s a herczegné tetszéssel legeltette rajta szemeit. Minden szaván a legjobb indulat látszott a leányka iránt, kin azonban ismét az az elfogultság volt észrevehető, mint már az első találkozáskor, mert Henrik herczeg is jelen volt a látogatás alatt, a mire alig számított.

Mindenféléről folyt a társalgás, midőn a herczegné kérdé:

— Ki az a fiatal hölgy, kit tegnap unokád társaságában láttam? Feltűnő kecses alak.

— Távoli rokonom, Vesztrőczy Károlyné. Látogatóban van nálunk.

— És mint Betty mondta, már özvegy. Alig lehet húsz éves?

— Pár évvel idősebb. Férje katonatiszt volt, egy versenyen felbukott lovával s agyrázkódásban halt meg.

A két hölgy észrevette, hogy Henrik herczeg megszakítá Bettyvel a társalgást és beszédökre figyel.

— Ez szomorú, — jegyzé meg Dóriáné. — És hol lakik ő tulajdonképen?

— Nagybátyjánál, a kinél nevelkedett, s kinek örököse lesz, ha az öreg úr még másként nem rendelkezik.

— Az megtörténik olykor, — mondá mosolyogva Dóriáné.

— Itt nem valószínű, — jegyzé meg hévvel Betty. — Mert Szentjóby gróf nagyon szereti Ernát.

— A név ismeretes előttem, — mondá kissé elkomolyodva Henrik herczeg. — Rómában találkoztam egy hasonló nevű öreg úrral, de csak annyit tudtam róla, hogy magyar.

— Akkor ő volt az, mert rendesen déli vidéken tölti a teleket.

— De ott ő egy nő társaságában volt.

— Lehetséges, — mondá gyorsan Dóriáné, egy figyelmeztető pillantással Bettyre. — Bizonynyal rokona volt.

— Tudtunkkal nincs ott neki rokona, — mondá Norberthyné. — De lehetett ismerőse.

— Valószínüleg az volt, — jegyzé meg Henrik, kétes mosolyt rejtve bajusza alá. — És hol lakik Szentjóby gróf?

— Távol a mi vidékünktől, — mondá Betty. — A felső megyék egyikében.

— És innét odamegy Vesztrőczy grófné?

— Egyenesen oda. Ott tölti a nyarat, ha ugyan nem szándékozik utazni, — mondá az öreg grófné, kinek feltűnő volt, hogy annyit kérdezősködtek Ernáról, s gyorsan másfelé terelte a társalgást. Félórai látogatás után búcsút vett, megigértetve barátnőjével, hogy ha a nyár folytán Magyarországban időz, fölkeresi őket falun.

Úgy váltak el, mint a kik végleg elbúcsúztak s azért nagy csudálkozást keltett náluk a következő napon a fiatal herczeg látogatása, ki elfogulatlanul lépett a szalonba, hol együtt találta a hölgyeket s megpillantván Ernát, észrevehető öröm látszott rajta.

— Holnap elutazom anyámmal, — kezdé, — s kivántam még látogatásomat tenni, örülve, hogy a véletlen magyarokkal hozott össze, mert ezentúl több időt szándékozom Magyarországban tölteni.

— És Magyarországnak melyik részében fog időzni herczeg? — kérdé Norberthyné.

— A Duna mellett van egyik birtoka anyámnak s ott töltjük a nyár hátralevő részét.

— Ha ugyan nem fognak nagyon unatkozni, — jegyzé meg mosolyogva Erna.

— Szenvedélyes halász és vadász vagyok s miután erdő és víz lesz körülöttem, jól fognak telni napjaim.

— Reméljük, hogy megkedveli Magyarországot.

— Bizonyos vagyok benne. Nagyon kevés igényem van, s mindenütt jól érzem magam, hol apró szórakozásaim vannak.

Szerényen, majdnem egykedvűen ejté ki Henrik szavait s modora komoly és megnyerő volt.

— Bár közel laknék hozzánk, — mondá Betty őszinte érdekkel. — Én is szeretek horgászni, de nálunk nincs víz s így nem tehetem.

— De ha nincs miben horgászni grófnő, hogy tudja, hogy kedvtelve üzi az említett sportot? — mondá mosolyogva s ingerkedve az ifjú, majdnem úgy, mintha kis gyermekkel beszélne.

Betty elpirult.

— Vannak barátnőim, kik a Duna mellett s folyó partján laknak és azoknál kaptam rá az említett kedvtelésre.

Mindnyájan mosolyogtak a leányka zavarán, mialatt Henrik ismét Ernához fordult:

— Úgy tudom, grófné is Magyarországban tölti a nyarat?

— Nagybátyámnál. Magányos öreg úr, s jó néven veszi, ha vele vagyok, — viszonzá gyanutlanul Erna. De feltünt neki a vendég kétértelmű mosolya, melyet az öreg grófné már előtte való nap is látott ajkán, s a melyet nem tudott megmagyarázni magának.

Azután beszéltek a napi eseményekről, lóversenyről, bálról, mulatságokról, míg a herczeg búcsút vett és távozott, elégedetlenül hagyva a hölgyeket, mert Norberthyné feltünő érdeket látott nála Erna iránt, míg Betty úgy találta, hogy ő vele nagyon keveset foglalkozott.

— Ez a látogatás Ernát illette, — jegyzé meg erőltetett mosolylyal Norberthyné.

— Engem? — kérdé csodálkozva a fiatal nő. — Alig hiszem, hogy Dória miattam tette volna látogatását.

— Mi már elbúcsúztunk tőle tegnap.

— Hisz az nagyon udvarias volt tőle, ha Ernával megismerkedve az utczán, őt is fel akarta keresni, — mondá Betty.

— Minden bizonnyal, — jegyzé meg az öreg nő, de hangja erőltetett volt, s majdnem csalódás látszott arczán.

Még egy ideig beszélgettek, midőn az inas névjegygyel kezében lépett a terembe.

— Egy úr kivánja látogatását tenni méltóságodnál, — mondá Ernának adva át a névjegyet, a ki meglepetve vette azt kezébe s csodálkozva mondá:

— Dr. Lenhóczy Imre jogtanácsos . . . Mit akarhat ez velem? (Folytatása következik.)

FÉDE.

Regény.

Irta LUIGI DI SAN GIUSTO. — Olaszból fordította M. Hrabovszky Julia.

(Folytatás.)

Szerencsére Carlino lecsillapult s Regina asszony továbbra is megtarthatta a bizalmasát és a mi a fődolog volt, nem vesztette el a kosztosát, az egyetlent, a ki azóta a szomorú eset óta számára még megmaradt.

— Nem tudom, minek tulajdonítsam, hogy nincsenek lakóim — mondta az asszony evés közben. — Vártam egy postatisztet és nem jött; említést tettek előttem egy öreg úrhölgyről is . . .

— Tulajdonképen nem szeretek a házamba asszonyokat fogadni, de ez öreg. És ki tudja? Talán jó is lenne, ha jönne; a hírnevem legalább nem szenvedne annyira. Milyen is a világ, édes Istenem! Ha én az affélék közül való lennék . . . A házam tele mindig lenne . . . Nem lennék rászorulva, hogy lakók után nézzek. De ha egy fiatal nő becsületes akar maradni, ha senki, értsen meg jól, senki . . . Isten segíts! Ilyen módon nagyon nehéz megélni. Például vegye csak azt a nyomorultat (a doktorka jól tudta, hogy az a *nyomorult* azonos Bonelli hadnagygyal). Ha én más asszony lettem volna, oh igen! másképen lenne most minden! Vannak dolgok, melyeket nem mondhatok el önnek, mert még gyerek . . . Oh Istenem! Istenem! Milyen szerencsétlen is voltam mindig!

Lassan-lassan könycsepp csillant meg a festett szemhéjak alatt, de nem hullott alá.

A doktor felszivta azt a könycseppet a szemeivel.

— Még mindig gondol rá Regina asszony?

— Hogyne gondolnék? Vagy olyan könnyelmű nő vagyok talán, hogy ilyen gyorsan elfelejtsek ilyesmit? Én jó indulattal voltam az iránt a nyomorult iránt és ő mégis így megcsalt.

— Féde, menj, hozd el a fekete kávét. Aztán már hányszor mondtam neked, hogy nem szeretem, ha olyan dolgokat hallgatsz, a melyeket nem értesz! . . .

Féde eltünt a konyhában, de kigyúlt arcza, csillogó szeme, arra vallott, hogy *valamit* ő is megértett e dolgokból.

— Szerettem őt, talán még most is szeretem! — sóhajtott Regina asszony. — Mikor olyan szép ifjú volt! Emlékszik reá? Szőke volt és az a bajusz, azok a szemek! És mikor reám nézett! . . . Vagy ha azt mondta: Angyalom! Ki ne hitt volna neki? De mit akar? Nekem nincsen élettapasztalatom: olyan fiatalon maradtam özvegyen. Szegény uram annyira féltékeny volt, elzárt a világtól . . . Még soha nem szerettem, soha! És az a nyomorult! Így elhagyni engemet! Istenem! Istenem! . . .

Visszadült székének támlájára, mintha ájulás környezné, lehunyta a szemeit és erősen lihegett; keserű sírás szorongatta a torkát. Carlo megdöbbenve, megzavarodva, a nélkül, hogy az elhagyott nőnek a kezét is érinteni merte volna, nehány érthetetlen, remegő szót dadogott . . .

De Féde bejött a kávéval és az anya erőt vett magán, megnyugodott, nagy elővigyázattal letörülte zsebkendőjével a szemeit, a kávéscsésze után nyúlt és emlékeiben elmerülve, lassú kortyokban itta a kávéját.

— Tudja mit gondoltam, Regina asszony? — szólt hirtelen az ifjú,

— Gondolt? Mit gondolt? — kérdezte az asszony, fájdalmas visszaemlékezéseiből felzavarva.

— Hogyan szerezhetnénk lakókat, kosztosokat — mondá az ifjú egészen elragadtatva az eszméje által.

— Ah! és mit gondolt?

— Hát egészen egyszerűen hirdetést kell közzétennünk egy ujságban. Akár kettőben is. Annál jobb lesz. Egészen rövid kis hirdetést. Mit szól ehhez, Regina asszony? Nem kitünő eszme ez?

— De ki tudja mibe kerül? — szólt a hölgy egészen meglepetve.

— Oh, azt hiszem nagyon kevésbe.

— És hogyan csinálnánk meg ezt a hirdetést? Féde! gyorsan hozz tollat, papirost. De az Isten szerelmére, Carlo úr, a hírnevemnek valahogy ne ártson! Úri nő vagyok és nem szobaasszony.

— Sohase féljen. Jól fogjuk megesinálni. Nos tehát mit írjunk?

«Nagyon szép szobák kiadók, kivánatra teljes ellátással, Giordano Regina asszonynál . . .»

— Nem, nem, a nevemet nem akarom kitenni. Mit szólnának a rokonaim? Mert nekem gazdag rokonaim vannak Carlo úr és ha azok tudnák! Nem, a nevemet nem teszszük ki.

— Akkor tehát hagyjuk ki a nevet. «Nagyon szép szobák kiadók . . .»

— Helyes. De talán odatehetnénk: fiatal

Féde bejött a kávéval.

özvegynél. Igen, azt hiszem így jó lenne. Fiatal, egyedül álló özvegynél . . .

— De Regina asszony! Ez még roszabb, mintha kitennénk a nevét. Ki tudja, hányan gondolnának akkor roszat ön felől?

— Azt akarja talán kiirni, hogy öreg özvegynél? Nem csalhatom meg őket! Ide jönnek abban a hiszemben, hogy öreg nőt találnak, aztán . . . Hánynak elmenne a kedve! Ellenben, ha megmondjuk az igazat . . .

— De nem szükséges sem fiatalt, sem öreget írni. A czím azt hiszem elég.

— Az ilyen dolgokban magának, édesem, nincs semmi tapasztalata. Bízza a dolgot reám, mert én értek ehhez. Gondolja meg, hogy sokan, ha azt olvassák *fiatal özvegynél*, azt fogják hinni, hogy szabadabbak lesznek és a mellett részük lesz a családi életben is. Azt hiszem egészen szükségtelen lenne, ha a pénzt ügyetlenül szerkesztett hirdetésre hiába dobnánk ki.

A doktorka nem mert ellenvetéseket tenni ezen érvelésekre és úgy írta meg a hirdetést, a mint Regina asszony óhajtotta. Az özvegy erre egészen felvidult, hálálkodott a fiatal embernek, azt mondta, hogy jó reményei vannak és hogy, annyi kellemetlenség után, Isten talán küld számára egy kis vigaszt. Aztán felállt.

— Elviszi a hirdetést? Igen? Tegye közzé *minden turini hirlapban, több izben, mert* különben nem használ; aztán . . . majd mondja meg nekem, mit költött.

Leardi Carlo kipirult arczczal és boldogan, de kissé zavartan mondott igent. Tudta jól, hogy e költséget neki kell viselnie és soha sem fogja azt visszakapni, mint annyi más esetben, mikor a szép özvegyért költekezett. De ha némi ijedséggel gondolt is szerény havi pénzére, a sok kiadásra, a mit máris feleslegesen tett, apja szigorára, azért az öröm, hogy a szeretett lényt megajándékozhatja, kielégített hiúsága megvigasztalta, bátorságot öntött beléje.

— Most itt hagylak benneteket gyerekek! Le kell menni egy pillanatra Brunelli ügyvédhez. Tudom, hogy ilyenkor idehaza van — mondá Regina asszony. — Beszélni akarok vele abban a . . . — egy pillanatig habozott, aztán visszaemlékezett — abban a végrendeleti feltétel ügyében, Fédémet illetőleg . . . Az a közjegyző, a ki a pénzt kezeli, mindazt, a mit ő tesz . . . Többen mondták már nekem, hogy azt én is megtehetném. Szóval elmegyek és beszélek Brunelli ügyvéddel . . . Jó éjt. Féde feküdj le azonnal. Maga pedig rosz csont . . . nos! a figyelmébe ajánlom magamat.

Bement a szobájába, hogy letegye kötényét és más ruhát öltsön; az ebédlőben visszamaradottak hallották az ajtók csapkodását majd a folyosón, Regina asszony távozó lépteit. Rosina leszedte az asztalt; nagy zajjal rakta el a tálakat, poharakat, evőeszközöket, a legkevésbbé sem méltatva figyelemre a két fiatalt, a kik az asztalra könyökölve ott maradtak.

Leardi Carlo annyira el volt merülve gondolataiba, hogy még Féde jelenlétét sem vette észre. Az ifjú szivében olyan erős kavarodás volt, olyan szorongás, öröm, melyet ki sem tudott volna mondani. Lelke még rezgésben volt ama hangtól, azon szemek, ama visszafojtott zokogás, azon nő által, a kit olyan nagyon szépnek tartott és kit a mélabú még bájosabbá tett szemében. És a fiatal ember szemei, mialatt merően néztek a függő lámpába, melyet Rosina szietett meggyújtani, csodálatos, csábító dolgokat láttak; gyönyörteljes és bánatos képeket, könyeket, csókokat, epedő és szomorú pillantásokat, piros ajkakat, melyek lankadtak voltak, mint a virágok. Féde is merőn nézett a lámpába. És a világos lámpa lángban nagyon bizarr dolgokat látott, a mik fájdalmasan izgatták és fárasztották az agyát. (Folyt. köv.)

Kufeke Ezer orvos ajánlja mint legjobb áplálékot egészséges és gyomorbeteg **Gyermeknek** Kitünően bevált hányás, bélhurut, hasmenes, szorulás sat. eseteiben. **Gyermekek** kitünően fejlődnek általa és nem szenvednek emésztési zavarokban. Kapni gyógyszertárakban és drogeriákban. Gyár R. Kufeke BERGEDORF-HAMBURG és WIEN, I. **Gyermek-liszt** 10053

Vértes-féle sósborszesz 10591
Minden házban szükséges.

Legujabb különlegesség!
KRYEROL Készíti dr. Fred. Söderlund Upsalában.
Az egyedüli kiváló tanárok és orvosok által kipróbált és ajánlott **fog- és szájápolási-szer minden száj- és fogbetegség ellen,** mely egy hirneves svéd orvos, **dr. Fred. Söderlund** alapos tanulmányai alapján készült és az egészségügyi hivatal által tudományos vizsgálatok alapján elismerteteit. A **Kryerol** a fogvizek gyöngye és minden családban nélkülözhetetlen.
Üvegje kor. 2.40. Med. dr. Jean Jankiewicz.
Kapható gyógyszertárakban **és minden előkelőbb illatszerüzletben.**
Kochmeister Frigyes utóda, Hold-utcza, **Thallmayer és Seitz,** Zrinyi-utcza, **Török Sándor** gyógyszerára, Andrássy-út 26. **Vértes Sándor,** Kristóf-tér, **Zelenkai J. R.** Szervita-tér, **Lueff Sándor,** Váczi-utcza 22., **Joó Gyula,** Erzsébet-körut 52., a magyarországi vidéki városokban minden előkelőbb illatszerüzletben, drogueriában és diszmüárukereskedésben. 10872

Ha őszül a haja ne használjon mást, mint a **„STELLA"-HAJVIZET,** mert ez nem hajfestő, de oly vegyi összetételü szer, mely a haj eredeti szinét adja vissza. Üvegje 2 K.
ZOLTÁN BELA gyógyszertárában, **Budapest, V/49, Szabadság-tér, Sétatér-utcza sarkán.** 10564

A Kalap-király 10521
3, 4, 5 koronás különlegességekben elismert speciálista. Kossuth Lajos-utcza végén, Eskü-út, Klotild-palota.

Kinematograph. Nagyon érdekes gyermekek és felnőttek részére.
Mint «Laterna magica» is használható. 38 cm. magas, 3 szines képszalaggal (Films) és 12 üvegkeppel, petroleumlámpával, reflektorral és használati utasitással együtt dobozban 8 frt 50. Ezzel a kinematographal a fiatalok és öregek által szivesen látott élő képek a falra varázsolhatók. Szerkezete igen pontos és egyszerű, ugy hogy minden gyermek könnyen kezelheti. Közvetlenül megrendelhető:
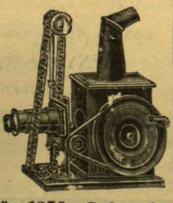
KONRAD JÁNOS
első óragyárában, Brüx 1270. (Csehország).
Gazdagon illusztrált árjegyzékek kinematograph, laterna magica, gözgépek, mech. játékszerekről stb. kivánatra ingyen és bérmentve küldetnek. 10866

Császárfürdő BUDAPESTEN téli és nyári gyógyhely. (1049)
Elsőrangu. E kénesviziu gyógyfürdő páratlan, gözfürdővel és legmodernebb iszapfürdőkkel pompás ásványviz uszodákkal, hő- és kádfürdőkkel.
Prospektus ingyen bérmentve.

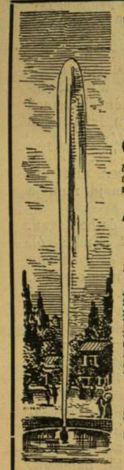

MÁLNÁSI SICULIA GYOGYFORRÁS

bicarbonátokban és konyhasóban a kontinens legdúsabb természetes alkalikus sós savanyu vize. Szikla rétegen átfurt

ÁRTÉZI FORRÁS.

Páratlan étvágygerjesztő és nyálkaoldó. Oldott alkatrészek összege 1 literben 18,3721 grm.

Mintaszerüen berendezett töltőházban baktériummentesen palaczkozva.

Az összes eddig ismert belés külföldi ásványvizek hatását jóval felülmulja a gége, torok, tüdő, gyomor, bél, vese és hólyag hurutos bántalmainál. *Orvosi kitüntetések bebizonyították, hogy négyszerte nagyobb bicarbonát és konyhasó tartalma miatt a seltersi, wychi és gleichenbergi vizeknél* **sokkal ajánlatosabb. A gyomorégést azonnal megszünteti.**

zárkózik a kezelő-tulajdonos:

Siculia természetes szénsavat süritőgyár részvény-társaság

Málnásfürdőn, *(Háromszékmegye.)*

Főraktár Budapesten: 10795

LUX MIHÁLY, Múzeum-körút 7. sz.

Telefon 672.

Kapható minden gyógyszertárban, drogua- és füszerkereskedésben.

A gyógyviz és szénsavgáz 34 m. magas ugrása a **185 m. mélységből.**

Most jelent meg! Most jelent meg!

Dr. MECZNER SÁNDOR

A mükedvelő fényképezés kézikönyve

20873

számos ábrával, négy mümelléklettel, 237 oldal tartalommal. 3 kor. 20 fillér bekülése ellenében bérmentve küldi meg bármely hazai könyvkereskedés vagy a kiadó:

Trócsányi Bertalan könyvkereskedése **Sárospatak.**

Igazi urinő

arczának, keblének, kezeinek alapos ápolására használja mindig a világhirü, 1885-ik év óta törvényileg védett **Kriegner-féle**

CRÈME DE MARGUERITET.

Kérjen mindig határozottan **Kriegner-félét.**

Eredeti nagy tégely 4 kor. Próbatégely 1 kor.

KRIEGNER GYÖRGY gyógyszertára **Budapest, VIII., Kálvin-tér.**

10670

Világhirü, kitüntetett olmützi

Quargli.

Az első olmützi gépüzemü sajtgyár, mely 1839. évben alapittatott, ajánl saját gyártmányából egy póstai küldeményi bérmentve és utánvéttel 3 K 70 fillérért. Nagyobb megrendeléseknél a legolcsóbb árak.

JOSEF MEIXNER, Olmütz, Bahnhof. 10821

SZÉP

mellékkeresetet kaphat mindenki kinek nagy ismeretsége van. Tisztességes, kényelmes foglalkozás. Küldje be czimét U. 13. alatt a következő czimre: Anoncen Bureau des Merkur Manheim. Baden. Postafiók 331.

Próba-babákat

minden kivánt nagyságban, legujabb és legszebb alakban, magánhasználatra is ajánl 10727

A. Ramharter's Nfg.

PETER PEHAM

próba-baba műterme,

Wien, Goldschmidg. 10.

Képes árjegyzék ingyen és bérm.

Hirdetések felvétetnek a kiadóhivatalban, Budapest, Egyetem-u. 4.

30 napi megtekintésre,

árjegyzékem feltételei szerint, **tehát kockázat nélkül** küldöm utánvéttel a **„Népbarát harmonikát"** 663. sz., hogy mindenki annak fölülmulhatatlanságáról meggyőződést szerezhessen. Ezen harmonikának nemcsak a billentyük, de a mély hangok és légszelepek részére is szavatolt ellöríthetlen pergőtollai vannak, továbbá 10 billentyü, 2 register, dupla hangolás, 48 hang, 3 sor trombita, mahagoni színben fényezve, fekete léczezett, színes szélekkel, nikkelveret, duplafavval, fémsarokvédővel. Nagysága 31 × 15 cm. **Darabja 4 frt. Önképző-iskola minden harmonikához ingyen.** Olcsóbb és kisebb harmonikák a harmonika-játszás megtanulására, főleg gyermekek részére, 1 frt 80, 2.— 2.20, 2.40, finomabb harmonikák 4 frt 50, 5.—, 6.—, 7.—, 8.— árjegyzékemből választhatók. **Harmonikáimra nincsenek vámköltségek, mert minden darab csehországi készitmény.** Kérem azt figyelembe venni. **Nincsen kockázat! Becserélés megengedve vagy a pénz vissza.** Sztíkldés utánvéttel az **érezhegyi hangszer-kiviteli czég által:**

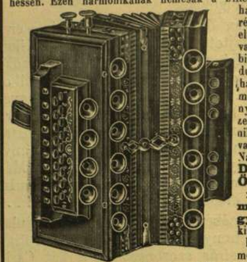

Konrád János Brüx 1140. sz. (Csehország).

Nagy és gazdagon illusztrált árjegyzék 1000-nél több ábrával kivánatra ingyen és bérmentve. 10809

„FAKIR"

szivárit, karcsuvá tesz, szivről, hasról és csipőkről a hájat eltünteti, miáltal a termet előbbi alakját visszanyeri. Apaszló-sók szerencsés összetétele lévén, gyors hatásu és ártalmatlan. Számos hálanyilatkozat! **Ára 8 korona.**

Használat előtt. Használat után

Utasitással 10725

KISS M. gyógyszertárában, TISZA-DOB.

Mindenütt, minden gyógytárban kapható.

A hásban és az uton nélkülözhetetlen szernek van elismerve

Thierry A. gyógyszerész balzsama.

Legjobb hatásu rossz emésztésnél és a vele együtt felléptő betegségeknél, mint felbüfögés, gyomorégés, székrekedés, sav képződés, tulteltség érzete, gyomorgörcs, étvágytalanság, katarrhus, gyniadás, gyengeségi állapot, felfuvódás stb., stb. Működik mint görcs- és fájdalomcsillapító, köhögést szüntető, nyálkaoldó és tisztitó szer.

Postán legkevesebb szétküldés **12 kis** vagy **6 nagy** üveg **5 K** költségmentesen, **60 kis** vagy **30 nagy** üveg **15 K** költségmentesen netto.

Kicsinybeni eladásnál a raktárakban **1 kis üveg ára 30 fillér, 1 kettős üveg 60 fillér.**

Ügyeljunk az egyedüli törvényileg bejegyzett zöld apácza védjegyre: **«Ich dien.» Egyedül ez valódi.**

Ezen védjegy utánzása, valamint más törvényileg nem engedélyezett, igy forgalomba nem hozható balzsamgyártmányok **viszonteladása törvényileg tiltva van.** 10547

Egyedüli valódi BALZSAM

«Védangyal» gyógytárból **THIERRY A.**

Pregrads-ban, Rohitsch-Sauerbrunn mellett.

Thierry A. gyógyszerész **Centifolia-kenőcse**

fájdalomszüntető, puhitó, oldó, huzó, gyógyitó stb. Legkisebb postai szétküldés **2** tégely **3 K 60 fillér.** Kicsinybeni eladásnál a raktárakban **1 K 20 fillér** tégelyenként. **Főraktár Budapesten: Török J., dr. Egger L. I. gyógyszertára; Lugoson Vértes,** közvetlen rendelések czimzendők: **«Schutzengel Apotheke» des A. Thierry in Pregrada bei Rohitsch-Sauerbrunn.**

Az összeg előzetes beküldése esetén a szállitás egy nappal előbb történik, mint utánvéttel és az utánvételi pótdij is megtakarítható, igy ajánlatosabb az összeget előzetesen utalványozni és a megrendelést a szelvényen eszközölni és a pontos czimet megadni.

10635

Titkos álma minden leánynak

minden asszonynak: hogy másokat szép ségben fölülmuljon. Erro a czélra végigpróbálják a legkülönfélébb piperecziklket, gyakran olyant is, a mely sokkal inkább art, mintsem használ. Teljesen ártalmatlan, a mellett igen hatásos, és igy a hölgyek milliótól használt szépség-szer a nemzsirozó. törv. védett Helin. 1 doboz 1 K 20 f. Kaph. gyógy.,drog.,illatsz. Főraktár Budapeten: Török J. gyógysz., Király-u. Bécsben: C. Brady gyógysz., Fleischmarkt.

10708

Kunz József és Társa

GS. és KIR. UDVARI SZÁLLITÓK SZERB KIR. UDVARI SZÁLLITÓK

KIR. KIVÁLTSÁGOS NAGYKERESKEDŐK

VÁSZON, ASZTALNEMÜEK, KÉSZ FEHÉRNEMÜEK.

MENYASSZONYI KELENGYÉK,

FÜGGÖNY, ÁGYTAKARÓ és SZŐNYEGÁRU RAKTÁRA.

ALAPITVA: 1802.

ÁLLAMI ARANY ÉREM 1896 JURY TAG

BRONCE ÉREM PARIS 1900.

BUDAPEST, V. DEÁK-TÉR 1sz.

Törvényesen védett

Bob-csemege

szerész, Budapest, Károly-körut 5. Kapható a gyógyszertárakban. Nagybani főraktárak: Fodor Márton, Király-utcza 41 és Váczi-körut 10., Fodor J. «Sas»-drogueria, Kerepesi-ut, Lux Mihály Muzeu-körut 7., dr. Egger Leo, Váczi-körut 17., Török József Király-utcza és Andrássy-ut, Kartschmaroff A., a népszinházzal szemben, Gara és Roth, József-körut 74., Molnár és Moser, Koronaherczeg-utcza, Neruda Nándor, Kossuth Lajos-utcza, Szécsi Lajos, Andrássy-ut 78., Stern Zsigmond droguista, Váczi-körut 42., Rainer J. és társa II., Corvin-tér 12. 9836

név alatt egy olyan finom gyümölcs-hashajtó jött forgalomba, mely ugy felnőtteknél, mint gyermekeknél egy **«állandóan rendszeresitett»,** kellemes székletételt idéz elő. A gyomrot tisztitja és erősiti. Fővárosi orvosok nagy előszeretettel rendelik székrekedésnél chronikus esetekben is, minthan hatása biztos, fájdalmakat nem okoz és teljesen ártalmatlan. Élvezetes ize által kiszoritotta az összes külföldi hashajtókat. Nagyon ajánljuk olyan egyéneknek, kik meg skarnak szabadulni a sokféle hashajtó állandó bevételétől. **Egy teljes doboz ára 80 fillér. Postán csak öt doboz megy 4 kor.-ért bérmentve.** Egyedül készíti: **Erényi Béla gyógy-**

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

KÉSŐ SZERELEM.

Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

(Folytatás.)

Elhagyta helyét s habozva tekintett az öreg grófnéra.

— Ha nem ismered, ne fogadd, — mondá az neki.

— Ellenkezőleg, ő nagybátyám ügyvédje.

— Azt mondja, most érkezett a vasúton, — jegyzé meg a szolga feleletre várva.

— Bocsássa be a mellékszobába, — mondá Erna, de feltünő halavány volt, mintha valami rosz hirtől félne.

A szolga távozott s a következő perczben lépteket hallottak a mellékszobában, hova az ügyvédet vezették s hova Erna belépett.

Azonnal mosoly ült ajkára, mert megismerte az ügyvédet, kit gyermekkorában gyakran látott nagybátyjánál, de kivel már régen nem találkozott.

— Bocsánatot kérek grófné, hogy látogatásommal zavarom, — kezdé az ügyvéd. — De megérkezvén Bécsbe ezelőtt egy órával, ezt a sürgönyt találtam előre megrendelt szobámban a fogadóban, s tudva, hogy méltóságod itt időz, kötelességemnek tartottam azt tudatni.

— Sürgönyt? — kérdé meglepetve Erna, — s átvette a nyujtott papirost, melyben a következő állt:

«Jöjjön rögtön vissza. A gróf meghalt, nem tudjuk, Erna grófnő merre időz.»

Erna szemei megteltek könnyel.

— Oh, — mondá, sirásra fakadva, — mily szerencsétlenség és én nem voltam mellette!

Az ügyvéd szemében részvét tükröződött s vigasztaló hangon mondá:

— Ez nem volt előre látható. Én pár nappal ezelőtt voltam nála, épen és egészségben hagytam el. Valószinüleg gutaütés vetett végét életének. Ma este indulok vissza.

— És én önnel megyek, — mondá gyorsan Erna. — Mikor kell a vasútnál lennem?

— Fél tizkor indul a vonat, — viszonzá némi zavarral Lenhöczy — s én a perronon várni fogom méltóságodat.

— Helylyel kinálnám meg kegyedet, de egészen meg vagyok zavarodva, — mondá a fiatal nő, ismét könnyekben törve ki s akadozva ejtvén ki szavait. — Megbocsát ha . . .

— Sajnálom, hogy nekem kellett ezt a szomorú hirt közölni. A boldogult gróftól tudtam meg, hogy a grófné Bécsben van rokonainál s megbizott, hogy keressem fel a Norberthy palotában. Ki gondolta volna, hogy az ő halálhirével jövök, — viszonzá az ügyvéd. Ezzel távozott, de midőn az ajtón kivül volt, szomorúan mondá:

— Szegény, szegény szép asszony. Mily nagy csalódások várnak rá . . .

Az öreg grófné és Betty feszülten várták vissza Ernát, megtudni: mit akart nála a jogtanácsos. Erna csakhamar sirva lépett ki a mellékszobából.

— Nagybátyám meghalt, — mondá tompán, egyik székbe esve, s betakarta arczát és zokogott.

— Meghalt! — kiáltott fel megdöbbenve Norberthyné, mialatt Betty barátnőjéhez futott s gyengéd résztvevő szavakkal vigasztalta.

— Ily hirtelen? — kérdé a grófné. — Te nem is tudtál róla, hogy beteg.

— Valószinüleg gutaütés vetett véget életének. Az ügyvéd pár napja nála volt falun, s a legjobb egészségben találta.

— Szerencsés halál! — mondá Norberthyné. — Természetesen elmégy a temetésre?

— Ma este indulok az ügyvéddel.

— Elkisérnénk, bár alig ismertük őt, hogy

Richter Auról rajza.

— Oh, — mondá, sirásra fakadva, — mily szerencsétlenség és én nem voltam mellette!

jelen legyünk a temetésen, de utadban volnánk, mert sok dolgod lesz az örökség átvételével.

— Oh, arra én nem is gondolok.

— Tudom. De te vagy egyedüli örököse s nagybátyád igen nagy vagyont hagyott hátra; nagyon gazdag ember volt.

— Azt hiszem, mert életmódja arra vallott s irántam is oly kegyes volt mindig, hisz nélküle semmim sem lett volna.

— És most nagyon gazdag vagy, — mondá Betty, nem titkolhatva örömét.

Erna nem felelt, szobájába ment, hogy az útra készüljön s nagyanya és unoka ujra egyedül maradva, megbeszélték Erna jövőjét, ki oly nagy vagyont örökölt, a milyennel kevés asszony dicsekedhetett.

Este kikisérték őt a vonathoz. Melegen vettek egymástól búcsút, de Erna nem tudott semmit mondani nekik a legközelebbi jövőről. Egészen meg volt zavarodva. Szerencse, hogy az ügyvéd kisérte őt, ki komoly, bizalmat gerjesztő idős ember volt. Norberthyné figyelmébe ajánlá az ügyvédnek Ernát.

— Az ily fiatal asszony semmiben sem ismeri ki magát, — mondá Norberthyné, — s szüksége van segélyre.

— *Különösen az ő helyzetében,* — viszonzá majdnem szomorúan az ügyvéd.

A grófné meglepetve pillantott rá.

— Miért különösen az ő helyzetében? — kérdé feszülten.

Lenhöczy kitért a felelet elől s miután épen másodikat csengettek, a vonatra kellett ülni, mely kevés percz mulva elrobogott. Norberthyné nyugtalanul gondolt az ügyvéd különös szavaira, melyeket az oly kétértelmü jelentőséggel ejtett ki . . .

Eleinte Erna és az ügyvéd szótalanul ültek egymással szemközt a fülkében, a komorna mellettük a szomszédban volt elhelyezve. Lenhöczy egy ideig a tündöklő csillagokat szemlélte, nem akarván zavarni tekintetével a fiatal nőt, ki szomorúságában gondolataival volt elfoglalva.

— Ki küldte önnek a sürgönyt? — kérdé egyszerre Erna, az ügyvédhez fordulva.

— Név nem volt aláirva, de a titkárnak kellett lenni, ki pár hónap óta a boldogult gróf mellett volt.

— Bátyám titkárt tartott? — kérdé Erna. — Azelőtt sohasem tette.

— Szemei meggyöngültek s levelezéseit másra kellett biznia, — viszonzá némi zavarral a kérdett.

— És megbizott benne? Jól végezte kötelességét a titkár?

— A gróf nagyon kedvelte, s mindig vele volt.

— Fiatal ember?

— Körülbelül harmincznégy éves.

— Ügyes, müvelt ember?

— Miért kérdezi ezt grófné?

— Mert ha alkalmas, megtartom magam mellett. Ő tájékozva van az ügyekről, míg nekem fogalmam sincs a teendők felől.

Az ügyvéd hallgatott.

— Nem helyesli tervemet? — kérdé Erna, csodálkozva az ügyvéd némaságán.

— Előbb találkozni kell vele méltóságodnak, — viszonzá Lenhöczy kitérőleg.

— Önnek nem rokonszenves?

— Az izlés oly különböző. Más kivánalmai vannak egy öreg embernek, s más az ifjú hölgynek.

— Azt hiszem, ilyenféle állásnál nem jön szóba, hogy külsőleg megfelel-e az illető tetszésünknek, — viszonzá kissé büszkén Erna. — Ha megteszi kötelességét, nem lehet ellene kifogás.

— Helyes, — viszonzá szárazon az ügyvéd.

— Tud valami hátrányosat róla? — kérdé a fiatal nő kissé csodálkozva az ügyvéd feleletén, de még inkább hangján, melyen szavát kiejté.

— A legkevesebbet sem, ellenkezőleg pontosnak, rendesnek és igen *ügyesnek* tartom.

Az utolsó két szót majdnem gúnyosan ejté ki, s újra a csillagokat vizsgálta.

Erna majdnem boszankodott rá, és lehunyta szemeit, mintha aludnék, mialatt az ügyvéd lopva egy-egy pillantást vetett reá, s arcza ilyenkor meleg részvétet fejezett ki.

Erna azonban ezt nem vette észre.

Így érkeztek meg Budapestre, honnét a legközelebbi vonattal tovább utaztak. Délben rendeltetési helyökre érve, a vonatnál kocsi várta őket, mely fél óra mulva a ledviczi kastély előtt állt meg, hol a titkár s néhány cseléd várta őket, kik már sürgönyileg az ügyvéd által értesülve voltak a leendő úrnő érkezéséről . . .

A titkár bemutatta magát.

Tibényi Ádám volt a neve. Csinos fiatalembernek lehetett mondani, ki sokat ad külsejére. Divatos öltöny fedte tagjait. Nehéz óralánczy kandikált ki kabátja alól, s újjain gyürük fénylettek, a mi nem kerülte el Erna szemeit.

Szomorú arczczal segíté le az újonjött úrnőt, az ügyvéddel néhány szót váltott, ki feltünő hideg és tartózkodó volt iránta, azután kiki szobájába ment. Erna komornájától kisérve elfoglalta azt a lakosztályt, melyben mint leány lakott s mely nagybátyja életében mindig készen várta őt.

Nem tudta elhatározni magát, hogy azonnal fölkeresse nagybátyja holttestét, ki már a ravatalon feküdt. Csak órák multa után ment be a halottas szobába. Sirva borult rá, ki neki nevelőatyja volt s mindig oly fényesen gondoskodott róla. És még csak meg sem köszönheti most neki, a mit a legutolsó időkig érte tett!

Sokáig állt a ravatal mellett, s őszinte könnyeket hullatott a temetésen, melyre összegyült az egész vidék, az utolsó tisztességet megadni öreg szomszédjuknak, ki az utolsó években kevés időt töltött ugyan már Ledviczen, de azért mindig jó barátjuk maradt.

Mindenki szivesen üdvözölte az új, fiatal és szép örökösnőt, a kivel férjhezmenetele óta alig találkoztak, s ki — nem kételkedtek rajta — azontúl birtokán fog élni.

A temetés után felbontották a végrendeletet.

Senki sem volt jelen, mint a hivatalos személyek: az örökösnő, az ügyvéd és a titkár, ki lesütött szemekkel állt Erna székének háta mögött, s úgy látszott, nem kivánta magát előtérbe tolni.

A végrendelet kurta volt, csak néhány sorból állt s a következőket tartalmazta: A szokásos bevezetés után, melyben a boldogult testét, lelkét az Úrnak ajánlotta, minden vagyonát *feleségének, Tibényi Katalinnak* hagyta, kivel egy év előtt lépett házasságra, s kit kötelezett, hogy kedves unokahugának, özv. Vesztrőczy Károlyné, Szentjóby Ernának évenként háromezer forintot, hatezer koronát, mint évijáradékot fizessen.

Senkiről másról nem volt szó a végrendeletben, még régi cselédjeiről sem emlékezett meg. A jelenvoltak lesütötték szemeiket, Erna meggdermedve ült helyén; csak az ügyvéd ugrott fel székéről, s Tibényire függeszté tekintetét, ki a földre szegezte szemeit, s kerülte Lenhóczy pillantását.

— Szabad megtekintenem az irást? — kérdé az ügyvéd lángoló arczczal. Midőn azt átolvasta és megnézte a dátumot, szó nélkül nyujtá vissza a járásbirónak, ki a végrendeletet felolvasta, megcsóválta a fejét, de nem tett semmi megjegyzést.

— Mikor jött létre ez a házasság? — kérdé Erna.

— Már egy év előtt, — mondá Lenhóczy. — Nem tudott róla senki, s pár hónapja, hogy a boldogult gróf fölkeresett, tudatta velem nősülését, és végrendeletet készittetett, de ez nem az, a melyet én megirtam számára. Az *régibb keletü*, s igy emez az érvényes.

E szavak alatt újra a titkárra szegezte szürós szemeit, de az nem akarta azt látni, s félrefordítá fejét.

Erna ezalatt némileg felocsudott merevségéből.

— Akkor hát nincs mit keresnem többé e házban, — mondá helyét elhagyva, s erőlködése daczára sürü könnyek omlottak arczára.

Ekkor a titkár hozzálépve mondá:

— Grófné addig marad itt, a meddig kedve tartja, s remélem, ezentúl is otthonának tekinti Ledviczet.

— Önnek nővére Szentjóby grófné? — kérdé Erna.

— Szolgálatára, — viszonzá zavarral a kérdett.

— Nos hát mondja meg neki, — folytatta Erna gőgös pillantással, — hogy élvezze az egész vagyont. Sok szerencsét kivánok neki az örökséghez! A nagybátyám által nekem hagyott hatezer koronát pedig nem veszem igénybe. A hagyatéknak legcsekélyebb parányában sem kivánok részesülni. Ma még elhagyom a kastélyt örökre, s csak azt viszem magammal, a mi mindig tulajdonom volt . . . Ne féljen, apró értéktelen tárgyak azok, s nem fogják nővérét megkárositani.

A titkár némán hajtá meg magát, egyetlen szót sem mert kiejteni, de az ügyvéd roszaló morgást hallatott, s tiltakozó mozdulattal akarta elhallgattatni Ernát.

— A grófné most nem tudja, mit beszél, — mondá haragos hévvel. — Azt, a mit kijelentett, ön titkár úr nem fogja tudomásul venni. Legalább fölteszem önről, hogy nem teszi.

— Én észnél vagyok, s tudom, mit akarok, — mondá szenvedélyesen Erna, s szintén elhagyta helyét. — Köszönöm, ügyvéd úr jóindulatát, de újra ismétlem, egyetlen fillért sem fogadok el Szentjóby «grófnétól» . . . Ez elhatározott és megmásíthatatlan akaratom!

E szavak után elhagyta a szobát, emelt fővel, büszkén, egyenes tartással, s oly szép volt, hogy a járásbiró, ki ma először látta, megbüvölve nézett utána s önkénytelenül felkiáltott:

— Bátor asszony! Így még nem láttam csapást elviselni. Bámulnom kell erélyét!

(Folytatása következik.)

FÉDE.

Regény.

Irta LUIGI DI SAN GIUSTO. — Olaszból fordította M. Hrabovszky Julia.

(Folytatás.)

Fényes egyenruhájú hadnagyokat, a kik idegenszerű szavakat suttogtak; puha, öblös karosszékekben visszadült bágyadt nőket, szőke leánykákat, elvarázsolt kastélyokat, melyek tele voltak szép könyvekkel és képekkel. Régi tündérmesék, melyeket olvasott vagy hallott valaha, régi, ki tudja hol látott képek alakjai összevegyültek kis agyában, elmosódott naplementével, minőket gyermekkorában látott, csudás égboltozatokkal, melyeket talán csak megálmodott; óriási országokkal, melyek tele voltak széllel és napsugárral.

Ezeket látta ő a függölámpa lángjában és még más dolgokat is, melyeknek nem volt sem nevük, sem formájuk.

Féde felrezzent, midőn a doktorka felállt és zajt csinált a székével.

— Elmégy Carlo? — kérdezte elkábulva, bizalmasan tegezve az ifjút, a mihez kis gyerek korában szokott, mikor Carlo hozzájuk került. Közönyösen felelte a fiú:

— Igen, a kávéházba megyek.

De még megállt kissé, hogy meggyújtsa szivarját a lámpánál; nehány szippantást tett és elgondolkozva, szórakozottan állva maradt. A szivar kialudt, a fiú észrevette ezt, újra meggyújtotta szivarját, aztán mintegy felébredve álmodozásaiból, elcsodálkozott a körülötte levő nagy csöndön.

Rosina betette maga után az ajtót és nem mutatkozott többé; az ebédlőben nagy csend és nyugalom honolt; az asztalon rajta volt a szokott takaró, a takarónak piros rózsáin pihent Féde feje és két karja.

— Alszol, Féde? — szólt az ifjú nem akarva a gyermeket igy elhagyni. — Jer, elvezetlek Rosinához, hogy lefektessen.

— Nem alszom — felelte a gyermek, a nélkül, hogy megmozdulna. A hangja érdes volt, mintha haragudnék; anyjának a hangja volt néha ilyen.

— Azért mégis álmos vagy; feküdj le — szólt Carlo, némi csodálkozással nézve a barna fejet, a mely oly makacsul feküdt a karokon.

— Nem vagyok álmos.

A fiú most már nevetett.

— Hamar, emeld fel a fejedet, te kis szeszélyes! Hagy lássuk! Nézzük meg, minő szine van a szemednek!

Carlo szelid erőszakkal emelte fel a kis fejet. A kis leány arcza sápadt volt, csak itt-ott voltak rajta piros sávok a ruha ránczainak benyomódásától, a nagy sötét szemek kissé ki voltak vörösödve, mintha sírt volna . . .

— Ohó! mi ez? — kiáltott Carlo. — Szeszélyeskedel? Sírtál? Oh! a szegény kis baba sír! Menj aludni . . . menj aludni!

— Carlo — szólt a kis leány nagyon komoly arczczal — elmégy?

— A kávéházba megyek — felelte az ifjú — te pedig menj aludni.

— Carlo, a te papád nem akarja, hogy este kószálj! Miért mégy a kávéházba?

A kis doktor nagyon meg volt lepetve.

— Mit beszélsz? mit, mit? — szólt és olyan nagy volt a meglepetése, hogy ismét leült. Mit tudsz te? Mibe elegyedel? Tudsz te olvasni? És talán olvasod a leveleimet, melyeket hazulról kapok?

Carlino gyanakodva nézett körül; bántotta őt az a gyanú, hogy talán kémkednek a magángyei után. Aztán Féde! egy ilyen gyerek!

— Én nem — felelte a leányka — de multkor hallottam, mikor a mama Rosinának mondta. A papád nem akarja, hogy kijárj este. Miért mégy hát?

Az ifjú elnémult egy perczre. Maga előtt látta a canavesei szülői házat, az anyját, apját, a mint az asztal körül ülnek a testvéreivel. Maga előtt látta a nagy szekrényt, a hol a gyerekkori játékai álltak és az evőeszközök, a melyek délben és este az asztalon használatban vannak. Egyik kis testvére épen akkora volt, mint Féde . . .

— Szólj, ha nem akarod, ma este nem megyek sehová. Kicsit beszélgetünk együtt, a míg lefekszel. Hány éves vagy, Féde?

— Tiz.

— Féde! micsoda név! Miért hívnak tégedet Fédének?

— A papa neve volt. Federica.

— Oh! Szeretted a papádat? És a mamát szereted Féde, mond? Oh! minő szép a te mamád! . . .

Harmadik fejezet.

A hirdetést az ifjú mégis a saját belátása szerint csinálta meg. Másnap a *Stampá*-ban és a *Popolo*-ban egy szó sem volt a *fiatal özvegyről*; semmi, csakis a *kiadó szobák* és a *jó ellátás* volt felemlitve. Regina asszony dühöngött; rátámadt a doktorkára és jajgatott, hogy nincs a világon senkije, a kiben bizhatna! Leardi Carlino nem merte bevallani, hogy szégyelte azt a hirdetést közzé tenni és hogy féltékeny volt a *fiatal özvegyre*.

Védekezett és azt állitotta, hogy az ujságoknál nem akarták a hirdetését abban a formában elfogadni és ő kénytelen volt azt megváltoztatni.

Regina nem erőltette többé a dolgot, mert egy soldót sem akart volna fizetni; de azért haragot tartott az ifjú iránt. Az első napokban senkisem jelentkezett. És ha a doktorka haza jött, fájdalmasan látta, hogy a szép Regina haragos és ideges, gúnyosan mosolyog rája, szemrehányó szavakkal illeti, vagy pedig sápadt és bágyadt, a világért sem szól, mint az olyan asszony, a kivel nagy igazságtalanság történt.

A kis Féde is megérezte anyja kedélyállapotát. Kemény bánásmódban részesült, minden legcsekélyebbért szemrehányás érte, vagy pedig nem is ügyeltek rá, mintha a világon sem lenne. Most Rosina fésülte őt reggelenként és olyan kegyetlenül czibálta a haját, hogy a szegény kis leány sirt és ficzkándolt, mint durva, kegyetlen kezekben az ángolna.

Rosina, a ki nem czibálta a haját szándékosan, szintén feldühödött és egy napon kétségbeesésében fél üveg olajat öntött arra a rebellis hajzatra és a gyerek olyan fényes és avasszagú hajjal került ki a keze alól, hogy Regina asszony elszörnyűködve kergette el magától a leányát.

Féde azonban hamar megvigasztalódott és elfeledte a haragos kitöréseket, boszúságot, ha az iskolába küldték, a hol egy fiatal, kedves tanitónője volt, főleg pedig, ha megfeledkeztek róla és nyugton hagyták kis barátnőivel a terasszon játszani.

Este aztán boldog volt és kissé később utána, ismét boldogtalan.

Az asztalnál a mama szokott beszédjeit hallgatta, a szemrehányásokat, a panaszokat. Az a titokzatos eset, ama szerencsétlen szerelem, a mire Regina asszony folyton czélzott, egyre jobban érdekelte a gyermeket. És végre már megértette, hogy az anyja szerette az elmult évben itt lakott szőke hadnagyot, de ez nem szereti őt többé. Féde sokat gondolkozott ezen és igyekezett a dolog fontosságát felfogni. Tudta, mit tesz az szeretni valakit. Ő is szerette Lidiát, szerette a tanítónőjét és Carlinót is.

Az anyja iránt nem érzett tulajdonképen valami melegen. Félő bámulatból és tiszteletteljes szeretetből vegyes érzés volt ez. Az anyja annyira szép volt! A világ legszebb asszonyának tartotta őt Féde. Csodálta őt, ha az özvegy hosszú, szőke haját fésülte, ha új kék vagy rózsaszinű blúz simult pihegő keblére; bármit öltött is magára az anyja, a gyermek abban az elegánczia netovábbját látta, anyjának minden tette a szépség megnyilatkozása volt számára.

De a szive azért nem tárult fel az anyja előtt; a kis leány érezte, hogy az anyja egészen más mint ő és a lelkeik sohasem fogják megérteni egymást. Úgy érezte, mintha ő kivül állna egy körön, a melyben a mamája egyedül állt; úgy tetszett előtte, hogy a mamája nem látja őt, ha rája néz, hogy azok a világoskék, feketével sajátszerüen aláhúzott szemek, nem képesek semmi olyasmire irányodni, a mi nem Giordano Regina saját személyisége.

A kis leány tehát arra gondolt, minő bánat lenne az, ha egyike azon személyeknek, a kiket ő szeretett, nem szeretné őt viszont többé. Ismerte már ezt az érzést. Ha a tanitónő más gyermekeket dicsért, ha Lidia Mimit csókolta és ha Leardi Carlino este elment hazulról és egyedül hagyta őt . . . Féde szúrást érzett a szivében és a szemei megteltek fájdalmas könnyekkel. Hátha még Lidia, vagy Leardi Carlino egészen elmentek volna a házából, mint a hadnagy tette! Szegény mama! A gyermek sírhatott volna, ha arra gondolt, mit szenvedhet az anyja!

Csak egyet nem szeretett a mama beszédeiben. Giordano Regina gyakran emlitette azon

Padovani Arturo alig huszonhárom éves fiatal ember volt.

időket, mikor a férje még élt és sohasem beszélt másképen a férjéről, mint sértő szánakozással, vagy gyülölettel. Féde nem emlékezett tulajdonképen az apjára, nagyon is kicsi volt, mikor ez meghalt. Volt azonban egy tekenősbéka medaillonja az apja arczképével, a mi nem kellett többé az özvegynek s Féde gyakran nézte ezt a képet és szokása volt azt a kezében tartani, a mikor est imáját mondta. És az a szelid arcz, a már szürkülő kecskeszakállal, a szomorú szemekkel, olyan benyomást tett a gyermekre, mintha egy jól ismert egyén arcza lenne. És ő a fejébe vette, hogy nagyon jól emlékezik a papájára, mikor az esténként megcsókolta őt a bölcsőjében; felkelt éjjel, hogy inni adjon neki, vagy megczirogassa, vigasztalja, ha félt.

Féde elmondta bizalmasan Rosinának azt is, hogy emlékezik arra is, mikor a papája meghalt. És makacskodott, hogy úgy van, bár a cseléd állitotta, hogy ez lehetetlen.

— Még azt is tudom, hogyan vitték el őt — feleselt a kis leány. — Tudod-e ki vitte el? Nicoletto papája.

A cseléd hitetlenül rázta a fejét, de ő mit sem tudott, mert abban az időben még nem szolgált a Giordano családnál.

Nos, Féde tehát nem akarta, hogy a mamája roszat mondjon a papáról. Egy estén, a midőn Giordano Regina szokása szerint elment egy szomszédnőhöz fecsegni, Féde bátorságot vett magának azt mondani a doktornak:

— Tudod-e? Az én papám jó ember volt és szerette a mamát.

De az ifjú vállat vont, mintha mit sem törődne ezzel és kis idő mulva eltávozott hazulról. Ezen az estén Féde kétszeresen el volt kedvetlenedve. Oh! minő boldog lett volna, ha Carlino ezen az estén vele marad, ha együtt fecseghettek volna, ha a doktorka ott maradt volna az ágya mellett, a mig ő elalszik! Carlino azonban most mindig elment. Bántotta őt Regina asszony roszkedve, azonfelül legujabban egy kis énekesnőbe volt szerelmes és ez elfoglalta őt.

A hirdetést ekközben tizszer ismételték a lapok és a doktorka fizetett, ámbár nagyon vékony kasszája megérezte e kiadást. Megvolt azonban érte a jutalma, mert egy este nagyon vigan találta Reginát. Napközben két egyén tudakozódott a szobák iránt.

És ettől kezdve egész búcsújárás volt a házba. Mindenféle ember jött és Regina válogathatott, hogy csupán *distingvált* emberekkel környezze magát, mint az mindig a vágya volt.

Folytonosan csengettek. Rosina már egészen belésüketült és morgott, Féde pedig kénytelen volt két napig nem menni az iskolába, hogy Rosinának segitsen.

Férfiak és asszonyok jöttek vegyest. Öreg pensionisták, tele követelésekkel, azt akarva, hogy egész napon át őket szolgálják, ápolják; fiatal tanulók tele hévvel, könnyelműséggel, a kik először is azt kérdezték *szabadon járhatnak-e* és joguk van-e éjjelre egy jó *barátot* elfogadni; zajos katonatisztek, a kiket Regina asszony a régi szenvedésekre való visszaemlékezés miatt azonnal visszautasított; pedáns, unalmas külsejű tanárok; mulatós művészek, a kik boldogok voltak új pensiót és új háziasszonyt találhatni, a ki talán hitelezni fog nekik egy hónapra; hely nélküli nevelőnők; foglalkozás nélküli tanitók; elvált nők, minden biztos keresetforrás nélküli *özvegyek*.

Nyolcz nap alatt Regina asszony választott és a háza mintegy varázsütésre átváltozott.

Oda költözött egy hatvan év körüli, özvegy egyetemi tanár, a ki még működött az egyetemen és fiatalos külsővel bírt; továbbá egy harmincz éves vasúti hivatalnok, a ki nőtlen volt és nagy spiritiszta; egy hamburgi nagy vászonkereskedés utazója, a ki a világ minden nyelvét úgy beszélte, hogy nem lehetett kitalálni, minő ország fia és a ki a nyári hónapokat mindig Turinban töltötte.

És végre . . . a szép Arturo.

Padovani Arturo, alig huszonhárom éves, magas, karcsú fiatal ember volt, szemüveget és francziásan nyirt szakállt viselt, nagyon elegáns volt és elragadó bájjal tudott a hölgyek előtt meghajolni és velük kezet szoritani.

— Mindjárt meglátszik, ha valaki a társaságból való — jegyezte meg Regina asszony, a ki különösen szerette a jó modort.

(Folytatása következik.)

Szàmos helybeli és külföldi orvos ajánlja.
Legjobb táplálék egèszséges és gyomorbeteg Gyermekeknek
Kapni gyógyszertárakban és drogeriákban.
Kufeke Gyermekliszt
Kitünően bevált erös hányás, bélhurut, székrekedés sat. ellen
Gyermekek Kitünően fejlödnek tőle és nem bántják ökst emésztési zavarok.
Diet. tápláló anyagok gyára BERGEDORF-HAMBURG. R. Kufeke, WIEN I
10053

A női szépség elérésére, tökéletesitésére és fentartására legkitünőbb és legbiztosabb a
MARGIT-CREME,
mely vegytiszta, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, teljesen ártalmatlan. Ezen világhirü arczkenőcs pár nap alatt eltávolit szeplőt, májfoltot, patinát, bőrtátkát (Mitesser) és minden más bőrbaj. Kisimitja a ránczokat, redőket, himlőhelyeket és az arczot hófehérré, simává és üdévé varázsolja. Ára nagy tégely 2 kor., kis tégely 1 kor.
Margit hölgypor 1 kor. 20 fill., Margit szappan 70 fill., Margit fogpép (Zahnpasta) 1 korona., Margit arczviz 1 korona.
Hamisitványok biróilag üldöztetnek.
Postán utánvéttellel vagy a pénz előzetes bekuldé-e után küldi a készitő: Földes Kelemen gyógysz. Arad.

Legkedvelteb, legjobb hajfestőszer a
MELANOGENE
fekete és barna szinben.
Ezen kitünő és ártalmatlan készitménynyel hajat, szakált, bajuszt pár percz alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szin állandó és a természetes szintől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerü. Nem piszkit. 10689
Ára 2 korona 80 fillér.
Budapesti főraktár: Török József gyógysz. Király-u. 12 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

Szolid belföldi hangszerek szétküldése legolcsóbb gyári árban.

Közvetlen a forrásnál legolcsóbban lehet vásárolni. Szétküldési feltételeim szerint nincsen kockázat, mivel beszerélés megengedve, vagy a pénz visszaadatik. Tanuló-hegedü már frt 2.40, 3.—, 3.50, 4.—, 5.—, 6.—ért. Hangverseny-hegedük frt 7.—, 8.—, 10.—, 12.— Orchester-hegedük erős hanggal frt 14.—, 18.—, 20.— Solo-hegedük frt 23.—, 30.—, 40.—, 60.—, 80.— Hegedüvonó 50, 60, 80, 1 frt, 1.50, 2 frt és feljebb. Piccolok és fuvolák szolid kivitelben, 30, 80 kr., 1 frt, 1.50, 2 frt és feljebb. Clarinetták legfinomabb kivitelben frt 4.50, 5.—, 6.—, 7.— és feljebb. Szétküldés utánvéttel vagy a pénz előleges beküldése mellett.
Erczhegyi hangszer-kiviteli czég
KONRAD JANOS, Brüxben, 1141. sz. (Csehország.)
Gazdagon illusztrált árjegyzék, 1000-nél több ábrával, kivánatra bárkinek ingyen és bérmentve küldetik. 10870

A Kalap-király 10521
3, 4, 5 koronás különlegességekben elismert speciálista. Kossuth Lajos-utcza végén, Eskü-út, Klotild-palota.

„FAKIR"

soványít, karcsuvá tesz, **szivről, hasról és csipőkről a hájat eltünteti,** miáltal a termet előbbi alakját visszanyeri. Apasztó-sók szerencsés összetétele révén, gyors hatásu és ártalmatlan. Számos hálanyilatkozat! **Ára 8 korona.**
Használat előtt. Használat után.
Utasítással 10725
KISS M. gyógyszertárában, **TISZA-DOB.**

Császárfürdő
BUDAPESTEN
téli és nyári gyógyhely. 10420
Elsőrangu, E kénesvizü gyógyfürdő páratlan, gőzfürdővel és legmodernebb iszapfürdőkkel pompás ásványviz uszodákkal, hő- és kádfürdőkkel. Prospektus ingyen bérmentve.

KÖVÉRSÉG KORAI VÉNSÉG.
Használja minden **hölgy** és **férfi** csakis a **Mandor** soványító-port és vértisztitót. Nem létezik az az elhizott, tulfejlődött alak, melyen csak hat hét lefolyása után ne volna eredmény látható, ezért kezeskedem. Ára egy doboz Mandor-pornak 2 korona 80 fillér, étkezési utasitás és orvosi bizonyitványok hozzá ingyen. Mandor Ideál-arcz-krém 1 tégely 1 korona, könyv ingyen hozzá. Utánvéttellel bárhová titoktartás mellett portomentesen küldi 10889
Mme Mandl Ida, Budapest, Károly-körut 2/V. sz.
Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utcza 12. sz.

GERMANDRÉE
PORHANYÓS ÁLLAPOTBAN és TABLETTÁKBAN
Franczia szabadalom. A szepség titka, ideális illattal feltétlenül tartós, egészséges és diszkrét. A **Germandrée** az arczbőrnek egészséges és üde szint ad.
1900 évi Párisi Világkiállitás : **ARANYÉREM**
MIGNOT-BOUCHER, 19, Rue Vivienne, PARIS.

Kinematograph.
Nagyon érdekes gyermekek és felnőttek részére.
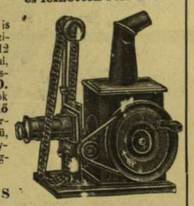
Mint **«Laterna magica»** is használható, 38 cm. magas, 3 színes képszalaggal (Films) és 12 üvegképpel, petroleumlámpával, reflektorral és használati utasitással együtt dobozban **8 frt 50.** Ezzel a kinematographal a fiatalok és öregek által szivesen látott **élő** képek a falra varázsolhatók. Szerkezete igen pontos és egyszerü, ugy hogy minden gyermek könnyen kezelheti. Közvetlenül megrendelhető :
KONRAD JÁNOS
első óragyárában, Brüx 1270. (Csehország).
Gazdagon illusztrált árjegyzékek kinematograph, laterna magica, gőzgépek, mech. játékszerekről stb. kivánatra ingyen és bérmentve küldetnek. 10866

Kováts Béla
kocsigyártó
Budapest, V., Lipót-körut 3.
Ajánlja ujonnan berendezett modern hintó raktárát.
Alapittatott 1886. Képes árjegyzék bérmentve

Vértes-féle sósborszesz 10591
Minden házban szükséges.

6 havi próbára!
3 havi hitel! Teljesen ingyen!
Csak **2 frt 25** lánczczal és tokkal együtt.

és más reklámra világismert czégem óráinak ajánlására nincsen szükség. Már évek óta küldöm magánvevőim **teljes megelégedésére valódi amerikai antimagnes**
System Roskopf Patent-horgony remontoir-óráimat 99. számu ólomzárral
fekete imit. aczél vagy nikkel tokban, Patent-Email számlappal, 36 óráig járó, **pontosan** igazitva, 3 évi irásbeli jótállással, szarvasbőr tokban, nikkel láncz és függővel **2 frt 25** árban. 3 drb 6 frt 50, 6 drb 12 frt 50. Ugyanaz **dupla** fedéllel 3 frt 50. Első **System Roskopf-órák ólomzár nélkül, mint azok mindenütt kis órások és kereskedők által eladatnak, 1 frt 75.** Pénz vissza! vagy becserélés rongálatlan állapotban 6 hónapon belül megengedve. Szétküldés utánv. vagy a pénz előleges beküldése ellenében 3129
KONRÁD JANOS első óragyár által,
Brüx 1138. sz. (Csehország).
Cs. és kir. felesk. becsüs. Kitüntetve a cs. kir. osztrák birodalmi sassal, arany és ezüst kiállitási érmekkel és 100,000 elismerő-levéllel a világ minden tájékáról.
Gazdagon illusztrált árjegyzékek 1000-nél több ábrával kivánatra ingyen és bérmentve küldetnek.

ESZMÉNYI IDOMOK

érhetők el a **Pilules orientales** által, Ratió gyógyszertárából Párisban, Passage Verdeau 5, az egyedüli szer, mely két hónap alatt és a nélkül, hogy az egészségnek ártana, az asszonyi **idomok fejlődését,** valamint a kebel **idomainak szilárdságát** biztositja. Egy üvegese ára használati utasitással együtt 3 frt. Raktár: Török József Budapest, Király-utcza 12. 10232

Vasutak és hadihajók óraművel.
Nagyon célszerü ajándékok fiuk részére.

Sineken szaladó **vonat,** 1-a óraművel, mozdonnyal, 2 szalonkocsival 2 frt 80. Ugyanaz nagyobb órházzal, jelzőpózna val és harangművel 4 frt. Ugyanaz 3 szalonkocsival, vasuti átjáróval és 240 cm. sinkörrel 5 frt. Olcsó vonatok 1 frt 50, 2 frt. és 2 frt 50. Vízben uszó **hadihajók** 1-a óraművel, 23 cm. hosszú 3 frt. 27½ cm. hosszú 4 frt 50, 35 cm. hosszú 6 frt. Közvetlen megrendelhető 10867
KONRÁD JÁNOS első óragyárában, Brüx 1272. (Csehország).
Gazdagon illusztrált árjegyzék kivánatra ingyen és bérmentve.

10708

Kunz József és Társa
CS. és KIR. UDVARI SZÁLLITÓK SZERB KIR. UDVARI SZÁLLITÓK
KIR. KIVÁLTSÁGOS NAGYKERESKEDŐK
VÁSZON, ASZTALNEMÜEK, KÉSZ FEHÉRNEMÜEK.
MENYASSZONYI KELENGYÉK.
FÜGGÖNY, ÁGYTAKARÓ és SZŐNYEGÁRU RAKTÁRA.
ALAPITVA: 1802.
ÁLLAMI ARANY ÉREM 1896 JUBY TAG
BRONCE ÉREM PARIS 1900.
BUDAPEST. V. DEÁK-TÉR 1.sz.

SCHÖNWALD IMRE magyar órásmester és ékszergyáros **Pécsett 122. sz.**
Legalkalmasabb, maradandó értékü ajándék-tárgyak! 10588

Hajnalka, ezüst tula remontoir, dupla köpennyel, 3 ezüst fedéllel, 10 rubinkövel gyönyörü arany betéttel **20 kor.**

Valódi 14 karátos arany, szép ékkővel **12 kor.**

Halálfejes gyürü **2 kor. 40 fill.**

Valódi ezüst gyürü, mely úgy ragyog, mintha a legszebb gyémántokkal lenne kirakva **2 kor.**

Természetes nagyságban, műzománcz, 14 karátos aranyból **10 kor.** ezüst aranyozott **3 kor. 60 fill.**

Párizsi tüzzománcz amulett művészies kivitelben ezüst aranyozott **5 kor.** aranyból **12 kor.**
Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

+ Soványság. +
A legszebb eredmény által kisért szer a **dr. William Hartley tanár amerikai erőtáppora.** *Soványak tartós szép tél testidomokat nyernek.* **Hölgyek remek keblet, 6 hét alatt 20 kiló gyarapodásér: jótállás.** *Vérszegénység, sápkór, idegesség és gyomorbajosoknak kitünő szer. Kitüntetve: Chicago, Berlin, London, Hamburgban.* **— Köszönő-levelek minden országból.** *Dobozonként 1 frt 10 kr. hasz. utasitással. Főraktár Zeisler Mór O. Budapest, VI., Pobmanitzky-u. 61. II. 20.* 10794

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

KÉSŐ SZERELEM.

Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

Negyedik fejezet. (Folytatás.)

Félóra mulva Vesztrőczyné s az ügyvéd az indóháznál voltak, hogy a legközelebbi vonattal visszautazzanak Budapestre.

Lenhóczy ügyvéd nagyon rosz kedvben ült a fülkében, ellenben Erna nyugodtnak, majdnem derültnek látszott.

— Ki hitte volna, — mondá keserü gúnynyal, — hogy egykor igy fogom elhagyni Ledviczet, a hol nevelkedtem, a melyet otthonomnak tartottam, s a melyből most egyszerűen kidobtak.

— Ha már erről beszélünk, grófné, nem állhatom meg, hogy ki ne mondjam eljárása miatt roszalásomat, — kezdé megrovással Lenhóczy.

— Hogy visszautasitottam a kegydijat, melyet egy Isten tudja miféle személytől kellett volna húznom? — kérdé fellobbanva Erna. — Csodálom, hogy azt feltehette rólam.

— De grófné nem tudja, mi a szegénység, s hatezer korona mégis csak valami!

— Nekem semmi, a ki csak ruhára elköltöttem majdnem annyit. Valahogy majd csak megélek . . . Vannak gazdag rokonaim, s férjem után is maradt valamim.

Az ügyvéd megcsóválta fejét.

— Félek, hogy számításában csalódni fog.

— Én nem félek semmitől.

— Igaz, hogy én pesszimista vagyok, de az élet és tapasztalás tett azzá. Szerintem barátaink csak addig vannak, mig nem szorulunk reájuk, a rokonok pedig . . . Nos, azokról jobb nem is beszélni.

De Erna nem osztozott a nézetében. Ő egész életében a sors kedvencze volt. Mindenki vasárnapi köntösben közeledett hozzá; természete vidám és reményteljes volt, alig érte őt szomorúság, minden kedve szerint ment eddig, s nem hihette, hogy most egyszerre mindennek vége legyen rá nézve.

— Hiába akar megijeszteni, ügyvéd úr, — mondá futó mosolylyal, mely azonban kissé szomorúan sikerült. — Most már késő is ezekről beszélnünk. Egyet azonban rosz néven veszek öntől. Miért nem értesített a dolgok állásáról, ha ismerte nagybátyám végakaratát? Miért tett ki azon szégyennek, hogy kiutasitsanak a házból, mint valami cselédet. Ezt sohasem fogom megbocsátani önnek!

Az ügyvéd arcza lángpiros lett e szavakra.

— Miért zavartam volna nyugalmát? Miért szomoritottam volna meg idő előtt? — viszonzá észrevehető rosz kedvvel. — A végrendelet létezett, de a végrendelkező élt, s élhetett volna húsz esztendeig. Addig semmisem változott volna a kegyed sorsában, sőt a testamentum is megváltozhatott volna.

— Ismeri azt a hölgyet, a ki ma özvegy Szentjóby grófné?

— Sohasem láttam. Azt hiszem, sohasem volt Ledviczen, mert hallottam volna róla. Rövid idő előtt tudtam meg, hogy a titkár fivére neki, s talán azért foglalta el azt az állást, hogy kémkedjék sógora körül, midőn az Ledviczen töltötte az időt felesége nélkül. De a boldogult gróf kedvelte, s mint már mondtam méltóságodnak, ügyes és használható ember. Itteni feladatának minden tekintetben fényesen megfelelt. Sőt talán nagyon is ügyesen végzé dolgát.

— És udvarias! — mondá keserü gúnynyal Erna. — Kegyesen felajánlotta nekem tartózkodásul a kastélyt. Úgy látszik, fogalma sincs neki arról a sértésről és megaláztatásról, melyet ez ajánlattal ellenem elkövetett. Tegyük

Richter Aurél rajza.

— Nem, Betty, — viszonzá hidegen a grófné, — Erna nem jön hozzánk.

fel róla, hogy jóindulattal tette, mert meg kell vallanom, hogy legkevésbbé sem látszik gonosznak.

— Én sem tartom őt roszindulatúnak, — mondá az ügyvéd. — Sőt zavart és szégyenkezést láttam rajta. Épen azért nem tartom helyesnek visszautasitását, még pedig oly gőgös modorban, mint grófné tette.

— Hagyjuk e fölött a vitatkozást. Fölhevülésemben s haragomban tettem, de vissza már nem vonhatom, sőt nem is tenném. Azonban szeretném tudni, miféle emberek ezek a Tibényiék, s hol ismerkedett meg nagybátyám velök? Mit tud róluk ügyvéd úr?

— Majdnem semmit! Az öreg gróf sok időt töltött az utolsó években Rómában, s ott történhetett az esküvő, de hogy miért tartotta azt titokban, miért nem hozta nejét Ledviczre, arról nem tudok. Ő nem beszélt róla, sőt midőn elmondta házasságát, akkor sem bocsátkozott részletekbe, én pedig nem kérdezhettem tőle.

Erna hallgatott, gondolatokba merülve tünődni látszott, s az ügyvéd egy ideig nem akarva őt zavarni, szintén hallgatott, de végre megszólalt:

— És mik a tervei, grófné, a legközelebbi jövőre nézve?

— Pár napig Budapesten maradok, honnét megirom Norberthyéknek, mi történt velem, azután Bécsbe megyek hozzájuk, és onnét elkisérem őket falura. Hogy később mihez fogok, az a körülményektől fog függni . . .

Megérkezve a fővárosba, Erna fogadóba szállt, s onnan irta meg levelét Norberthynének. A levélre nem jött válasz, mig végre egy hét mulva Betty irt egy szeretetteljes levelet, tudatva, hogy másnap elhagyják Bécset, birtokukra mennek, a hol majd a nyár folytán remélik Ernát látni.

A fiatal nő nem hitt szemeinek.

Bámulva tekintett a levélre, mely egyetlen szóval sem válaszolt az ő soraira, s egészen úgy volt fogalmazva, mintha az ő levelét nem is kapták volna meg. Hogy ezt a különös dolgot megértsük, szükséges tudnunk a Bécsben történteket Erna elutazása után . . .

Henrik herczeg haza menve anyjához Norberthyéknél tett utolsó látogatása után, oly elragadtatással beszélt Ernáról, hogy a herczegné csodálkozva hallgatta, mert még sohasem látta őt oly lelkesültnek.

Mindamellett mosolyt erőltetett ajkaira, s szives kérdéseket intézett hozzá a szép özvegy felől, nehogy az elkedvetlenedjék, s talán titokban folytassa udvarlását, a mely neki nem volt egészen kedvére, mert ismerte Ernát, kivel csak futólag találkozott.

Henrik azonban jól ismerte anyját, s gyanította, hogy nyájassága erőltetett s érdeklődése Erna iránt tettetett.

— Mama jobb szeretné, ha Betty nyerte volna meg tetszésemet, — mondta azért mosolyogva.

— Eszter kedves barátnőm nekem, s unokája nagyon rokonszenves. Mintha csak őt magát látnám ifjú korában. Ezért nem csodálhatod, hogy választásom inkább rá esett volna, — mondá majdnem mentegetődzve a herczegné. — Azonban örülök, hogy végre valahára van nő, ki felkölti érdeklődésedet, s Vesztrőczynének csak külsejét ismerem, de ez ellen nem lehet kifogásom.

— Elhiszem azt! — kiáltott fel sugárzó szemekkel Henrik. — Még sohasem láttam az övénél bájosabb arczot, karcsúbb termetet és kellemesebb modort.

— Egészen új oldalról ismerlek meg, — mondá nevetve a herczegné. — Nem is tudtam, hogy van valami a világon, a mi ily lelkesedésbe ragadjon.

— Magam sem tudtam, — mondá Henrik, mialatt sötét bőrét pirosság önté el. — És hallgassa meg anyám, a mit most mondok, hogy én nem szándékoztam soha nősülni, de ha Ernát olyannak ismerem meg, mint remélem, nőül fogom venni, s teljesedni fog kivánsága, hogy vagyonom, rangom és nevem egyenes örökös által fog tovább virágozni.

— Nem nagyon gyors elhatározás ez?

— Mondtam, hogy ha olyannak ismerem, mint remélem, s igy elhamarkodásról szó sem lehet.

— Hol és miként fogsz vele közelebbi érintkezésbe lépni?

— Most elutazott Magyarországba, s valószinüleg ott marad. Mi is oda megyünk, s föl fogom keresni, hisz csak találok arra módot.

Ezzel bevégezték a tárgyat. A herczegné nem intézett fiához több kérdést, de még aznap meglátogatta Norberthynét, hogy Ernáról tudakozódjék nála, s valamit megtudjon «leendő menye» felől, kit jó vagy rosz szél fújt fia elébe, úgy hogy nem tudta, örüljön-e, vagy bánkódjék miatta.

Norberthy grófné otthon volt, örömmel fogadta barátnőjét, de mivel feltünő volt jövetele, úgy mint pár nap előtt fiáé, majdnem feszülten várta szavait. Dóriáné teljes őszinteséggel kivánt vele beszélni.

— Már elbúcsúztunk, — kezdé mosolyogva Dóriáné — s csudálkozni fogsz jövetelemen. Azonban olyas valami történt azóta nálam, a mi szükségessé tette, hogy fölkeresselek.

— Bármi is az, örvendek jövetelednek.

— Mint mondtad, Vesztrőczyné neked rokonod, s fiam házadnál ismerte meg. Mit mondhatsz róla nekem? Meg kell neked mondanom, hogy fiam úgy belészeretett, hogy nőül akarja venni.

Norberthyné láthatólag elkomolyodott e nem várt s ránézve lesujtó nyilatkozatra. De igyekezvén elfogulatlannak látszani, mondá:

— Ernáról én csak jót mondhatok. Gyermekkora óta ismerem és kifogástalannak tartom. Szépségét láttad, megnyerő modora megnyeri számára a sziveket, s hogy fiadat megkáprázta tta, nem csodálom . . . Azonban . . .

— Nos, nos, miért hagyod félbe szavaidat?

— Az igazat megvallva én Henriket komolyabb embernek tartottam, semhogy párszori látás után házasságra gondoljon oly valakivel, kit nem ismer, s multjáról nem tud semmit.

— De ő nem most kiván tudtára adni, a mit érez, hanem hosszabb ismeretség után. Engem csak anyai gondoskodásom vezetett hozzád, hogy ha talán szükséges, elejét vegyem egy messze elágazó bajnak.

— Köszönöm bizalmadat, s tehetségem szerint igyekszem annak megfelelni, — viszonzá nyájasan a grófné. — Mást mint jót nem mondhatok Ernáról, de apró részleteket sem az utolsó évekről, sem házasságáról nem közölhetek. Alig tizennyolcz éves korában ment nőül egy szegény katonatiszthez, Vesztrőczy grófhoz, kit sohasem láttam. Mint mondták, szerelemből ment hozzá. Házassága rövid ideig tartott. Két évig gyászolta őt, mulatságokban még ma sem vesz részt, s a nyarat falun fogja tölteni, mert nagybátyja pár nap előtt meghalt, s átveszi örökségét, mely igen tekintélyes.

— Így nem sokat mondhatsz róla. Csak anynyit tudok, hogy szabad és független. Hogy vagyona mennyi van, az nem játszik szerepet. Henrik oly gazdag, hogy neje lehet szegény, csak boldoggá tegye őt . . . Ez a legfőbb kivánságom.

Barátságban vált el a két barátnő, s mig Dóriáné gondolkodva ült kocsiján, a grófné szeretett volna sírni azokon, a miket tőle hallott. Kedves reményei váltak semmivé, s majdnem gyülöletet érzett Erna iránt, kinek levelét másnap kapta. E levélben tudatta vele Erna sorsának szomorúra fordultát . . .

Midőn Bettyvel közlé Erna levelét, az könynyekre fakadt.

— Szegény, szegény Erna, — mondá sirva. — Most mihez kezd? Szerencse, hogy itt vagyunk mi, kiknél a nyarat töltheti. Azonnal irni fogok neki.

De megdöbbent, midőn nagyanyja arczára tekintett, mi legkevésbbé sem mutatott részvétet.

— Nem Betty, — viszonzá hidegen a grófné. — Erna nem jön hozzánk. Fölösleges volna jelenlegi körülményeiben a kényelmes életet folytatnia, melyre ő nálunk számit, s mely úgy sem tarthatna örökké. Jobb, ha mielőbb beletalálja magát szerény helyzetébe, s megszokja a szegénységet, mely reá vár a végzetes események után.

Betty nyitott ajkakkal hallgatta e nyilatkozatot.

— De hát csak nem lehetünk oly kegyetlenek iránta, hogy kérelmét megtagadjuk, — mondá megbotránkozva.

— Irsz neki egy nyájas levelet, kifejezed részvétedet a történtek fölött, s ezzel vége! Valószinűleg nem találkozunk vele hosszú ideig, s különben sem mi vagyunk hivatva, hogy reparáljuk nagybátyjának iránta elkövetett vétkét, melyet alkalmasint ő maga idézett elő.

Betty nem hitt füleinek, de nem volt bátorsága nagyanyja szavaira megjegyzéseket tenni. Elhagyta a szobát és szomorúan ült iróasztalához, hogy Ernának válaszoljon.

Sok fejtörésébe került a levelet megfogalmazni, hogy úgy legyen irva, a mint nagyanyja rendelé, de mindamellett lelkének összes melegségét beleöntse soraiba.

Arra, hogy Erna hozzájuk jöjjön, nem felelhetett, s egyszerűen tudatnia kellett vele, hogy mikor hagyják el Bécset és mely nap indulnak haza, falura.

Hogy milyen hatást tett ez a levél Ernára, tudjuk. Olvasása közben szemeibe könnyek gyültek, nem hitt szemeinek, kételkedett, hogy a levelet Betty irhatta, s eszébe jutottak az ügyvéd szavai: barátaink csak addig vannak, míg nem szorulunk reájuk.

Most betűről betűre megvalósult Lenhóczy állitása, s ő elvesztvén azon menhelyet, a hova vagyona elvesztése után vonulhatott volna, azon tünődött, mit tegyen, hova forduljon, miként rejtse el magát ismerőseinek szemei elől, kikről Norberthyék magatartása után kezdte sejteni, hogy hasonlóan bánnának vele. Még az ügyvédnek is restelte megmondani, hogyan bántak vele rokonai, kik azelőtt mindig oly jó indulatot mutattak iránta. Napokon át tünődött a teendők fölött, s nem tudott határozatra jutni.

A szállodában, hol lakott, nem maradhatott. Budapesten egyáltalában nem kivánt mutatkozni, egész idő alatt nem ment ki lakásából, szobájában étkezett s egyedül komornája, Tóni volt, kivel olykor beszélgetett, ki tudta a történteket, s a legnagyobb részvéttel és ragaszkodással volt szeretett úrnője iránt, ki mindig jó és kegyes volt iránta.

Pénzszükségben egyelőre még nem szenvedett. Nagybátyja mindig bőven ellátta pénzzel, s halála előtt is nagyobb összeget küldött neki. A férje után maradt kis vagyon értékpapirokban volt letéve, de annak jövedelmét oly csekélynek lehetett mondani, hogy tudta, abból megélnie nem lehet.

Állás vagy munka után kellett látnia. De mit kezdjen, mivé legyen, miféle helyet keressen és hogyan? . . . A módról sem volt fogalma, hogy megkezdhesse szándékát, s végre kénytelen volt elhatározni, hogy az öreg ügyvédhez fordul segitségért, s vele szemben félretesz minden álszemérmet . . .

Ez azonban nehéz elhatározás volt s hetekig húzta-halasztotta a vallomást, mig végre levélben kérte őt, hogy a következő nap látogassa meg. Egész éjjel nem aludt, oly idegesnek érezte magát az ügyvéddel való találkozás miatt, kit a délutáni órákra rendelt magához.

(Folytatása következik.)

FÉDE.

Regény.

Irta LUIGI DI SAN GIUSTO. — Olaszból fordította M. Hrabovszky Julia.

(Folytatás.)

Padovani Arturo után, mikor beköltözött Giordano asszony házába, két hordár egy nagy festékes ládát, egy nagy fotografáló-gépet, egy nagy, puskát tartalmazó dobozt hozott, azonfelül egy ládát tele könyvekkel, egy másikat tele keményitett ingekkel és nyakkendőkkel. Nem is szólva az utolsó divat szerinti ruhákkal teli bőröndökről, a sok kalapskatulyáról, a kesztyük és finom zsebkendők tömegéről . . .

Regina asszony egészen oda volt a nagy elragadtatástól s bámulattól és sajátkezüleg akart az ifjúnak holmijai elrakásánál segédkezni. Nemsokára aztán az asszony legszebb szobájának szekrényei tömve voltak a sok fehérneművel, ruhákkal és a meglepően szép egyéb ahhoz valókkal.

Már csak lábbelije is tizenkét pár volt Arturo úrnak; kezdve a nagy vadászcsizmáktól egészen a kecses, kivágott fénymázos báli czipőkig, minden szinben, minden formában.

Mialatt Regina asszony segédkezett, az ifjú Arturo mindent elbeszélt a körülményeiről. Vagyonos családból való árva volt és teljesen független. Novaráról, szülővárosából jött Turinba, hogy ott letegye az ügyvédi vizsgát, a melyet előbb-utóbb le is fog tenni.

De igazi hivatása a művészet volt; a művészet, művészet!

A művészet, akár irodalom, akár festészet, csábította ezt az élénk, könnyen hevülő természetet.

A huszonhárom éves Padovani Arturónak már kifütyülték a szinházban egy szimbolikus drámáját; megjelent tőle már három regény, kissé homályos értelemmel a közönséges olvasók számára; irt már megszámlálhatatlan irodalmi kritikát, melyeknek egy párbaj és becsületsértés miatti elitéltetés volt a következménye; azonfelül sikerült neki egyik festményét a szépmüvészeti kiállításon visszautasittatni, egy festményt, mely a hipermodern iskola stilusa szerint volt megfestve, tele volt jó kvalitásokkal, de több helyen a vászon fehérségét mutatta és a művész megvetését a paletta fölösleges használata iránt.

E naptól fogva új élet kezdődött a Giordano-házban. A négy új lakót nagyon jól elhelyezték a négy legjobb szobában; a doktorkát pedig felkérték, elégedjék meg egy kis szobácskával a nyári hónapok alatt, melyeken át az érdekes, sok nyelvet beszélő kereskedelmi utazó Giordano asszonynál lakott. Leardi Carlino készségesen egyezett ebbe, sőt még boldog is volt, hogy ilyen jó társaságba jutott és hogy eszméje ilyen nagy sikerrel járt.

Azonfelül Padovani Arturo ismeretsége is nagyon hamar felette becses lett számára.

Fiatal, tapasztalatlan lelke csüngött a sokoldalú művészen, a ki teljesen biztosnak látszott lenni maga felől és a kinek termékeny agya forrongott a sok gondolattól, eszménytől és tervtől.

Ha esténként Arturo magával vitte őt és együtt mentek ki, az ifjú nagyon boldog és büszke volt. Együtt látogatták a szinházakat; Arturo elvitte a doktorkát a szinfalak közé és bemutatta néhány szinésznő ismerősének. Carlino számára a dicsőség netovábbja volt ez. Megtanult mindent szépnek találni, a mi Arturónak tetszett; eszméit, itéletét egy neofita hódolatával fogadta.

Arturo nem volt kicsapongó, de szerette, ha különcznek, vagy lángésznek tartják. Előszeretettel kereste a hirlapirók, művészek, vagy szinészek társaságát.

Bőkezüen, minden számitás nélkül költekezett; lakomára hivta azokat, a kiket barátainak nevezett és a kikkel a művészetről és a szépről önkényesen, paradox módon vitatkozott, felolvasva előttük saját dolgozatait is, boldog volt, ha megtapsolták és a tapsokat bőven megfizette, mert a tárczája nyitva állt mindenki számára.

Arturo a főúri művész bizarr, nagylelkű hangján tudott beszélni, a mi általában tetszett, de részben irigyeket és ellenségeket is szerzett neki. Azok iránt, a kik nem tömjéneztek neki, nem tudta magát mérsékelni, nem kegyelmezett nekik és makacsul támadta őket. Ezáltal engesztelhetetlen haragosokat szerzett magának.

Alapjában véve pedig jó fiú volt, csakhogy gondtalan, hiú és önző, a ki büszkén és könnyelműen lapozta az élet könyvének első lapjait . . .

Regina asszony nagyon hamar föllelkesedett érte. Csudálta az ifjú elegánciáját, életmódját, jó tulajdonait és hibáit is. Néha Arturo az éjjelt a kártyaasztal mellett, vagy kétes hirű társaságban töltötte; Regina asszony ilyen alkalmakkor szelid szemrehányásokkal illette őt másnap, de olyan hangon, a mely azt látszott mondani: «Maga egy imádásra méltó rosz csont!» Egy napon Arturo megigérte neki, hogy lefesti őt; a «fiatal özvegy» szive véghetetlen büszkeséggel telt el.

Még a kis Fédére nézve is előnyös volt ez a békés, derült időszak, a mely az otthonában beköszöntött. Mindenki dédelgette, szerette őt; Zanelli tanár az ő kis örömének nevezte; a kereskedelmi utazó vászonmintákat ajándékozott neki, melyekből Féde babaruhát varrt, sőt még Lidiának és Miminek is juttathatott belőlük; a spiritiszta, a kit Martini Eliának hivtak, színes czeruzákat hozott neki haza, melyekkel a kis leány Arturo festészeti modorában rajzolt képeket: Arturo pedig tömte őt édességgel.

A játék most már naponként ismétlődött a kis terrasszon. Junius végén megszüntek az iskolák: délután minden gyermek Féde erkélyén volt, kinyitották a vasrácsot, a mely az erkélyt a lépcsőháztól elzárta és a gyermekek ellepték a lépcsőket is. Rekkenő hőség uralkodott a városban; mintha tűzlángok csaptak volna fel az udvar mélyéből. A ház szundikált a nagy forróságban. Csak a könnyű ruhácskákba öltözött gyermekek, meztelen karokkal és lábszárakkal mozogtak, felhalmozták régi és új játékaikat a küszöbökön, közbe ültek a padokon, vagy a lépcsőkön és nem törődve sem a meleggel, sem a felnőttek álmával, megszakitás nélkül játszottak.

A háztetőn lakó macska tizenkét kis kölyköt hozott a világra, melyekből Giovannina asszony egyet megtartott Lidia számára; ez az új játszótárs volt a gyermeksereg fő gyönyöre.

Egy napon Padovani Arturo Fédének egy piczinyteknősbékát ajándékozott, mely nem volt nagyobb a kis leány öklénél; a kis állat egy csapásra háttérbe szoritott minden bábút és a kis társaság egyéb játékait is.

Most, a kis teknős béka adta a *gyermek* szerepét, ha *dámákat* játszottak.

Sajnálatraméltó volt, hogy julius végén Mario és Mimi falura voltak kénytelenek menni az anyjukkal és Féde, Lidia és Nicoletto egyedül maradtak. De azért nem unatkoztak; hosszú órákon át ültek és a legkülönösebb dolgokat mesélték egymásnak; e mesékben a czicza és a teknősbéka a legfantasztikusabb átalakulásokon mentek keresztül.

Augusztus elején a doktorka is kénytelen volt haza utazni, mert a mamája levelekkel ostromolta, a papa pedig fenyegette, hogy érte jön, ha nem mozdul. Leardi Carlino nagyon nehéz szivvel távozott, megigérte azonban, hogy októberben, úgy mint az előző években is, visszatér, és meglehetősen sok apró adósságot hagyott maga után . . .

— Én is elmegyek, — mondá a szép Arturo egy napon, — kis utazást teszek Svájczban, talán messzebbre is elmegyek . . . Hollandiába, Angolországba . . . Meglehet! De fentartja számomra a szobát, Regina asszony, úgy-e?

És Regina, midőn távozni látta őt, érezte, hogy a szivét a sirás szorongatja és nem tudott egyebet mondani, mint:

— Jöjjön vissza mennél hamarabb!

És a ház ismét szomorúnak, üresnek tetszett.

Negyedik fejezet.

Az ősz valamennyiüket visszahozta, kicsiket, nagyokat egyaránt.

Csakhogy az erkélyen most már ritkábban játszottak; a gyermekek valamennyien iskolába jártak és az idő gyakran esős volt.

Hamar besötétedett; Giovannina asszony nem akarta Lidiát kiereszteni; Mario és Mimi mamája is féltette gyermekeit a köhögéstől, meghüléstől. Csupán Nicoletto jött el koronként. Két lépcsőt is átugorva egyszerre, könyvével kezében jött, megállt Féde rácsa előtt és hivta őt.

A kis leány azonnal előjött, kinyitotta a rácsot és bebocsátotta a fiút az erkélyre.

Elővezették a teknősbékát és játszani kezdtek; de gyakrabban csak fecsegtek és a rövid óra hamar tovarepült. Besötétedett és Fédét hivták, hogy terítse meg az asztalt . . .

Az ebédnél mindnyájan fecsegtek, nevettek, különösen ha Padovani Arturo is közöttük volt. Néha máshová volt meghiva ebédre, vagy ő hivta meg barátait és ilyenkor Regina asszony szomorú volt. De Tomasini Pietro, a kereskedelmi utazó, értett hozzá, miként kell felviditani az asztaltársaságot pompás ötletekkel, szellemes elbeszélésekkel, melyeket úti élményeiből vagy egyedüli olvasmányából, az élczlapokból meritett.

Gáláns is tudott lenni és beszélt sikamlós anekdotákat is, valóban megtörtént vagy csak költött kalandokról. Regina asszony ilyenkor elpirult, lesütötte a szemét és úgy mormogta: «De Pietro úr!» Végre azonban ő is nevetett s megfenyegette ujjaival az elbeszélőt.

Féde hallott mindent, a nélkül, hogy értette volna, miről van szó, gyakran azonban az iskolai feladványaira vagy teknősbékájára gondolt ezalatt. De ezek a beszédek azért mégis elhomályositották kissé a lelkét, mint a lehelet, mikor a kristályt érinti. Füle hozzá szokott bizonyos szavakhoz, az agya bizonyos képekhez, melyek még homályosan, bizonytalanul rajzolódtak le ugyan képzeletében, de azért már nem voltak egészen ujak előtte. És ha ebéd után elszunyókált a széken és senki sem törődött vele, üres beszédek, sikamlós szavak, perverz, finom módon férkőztek a kis szunnyadó lélekhez.

Néha a spiritiszta idézte az elhunytak szellemét. A jelenlevőket egy gömbölyű asztal köré ültette, idegenszerű mozdulatokat tett, hangosan hivta a szellemeket, Zanelli tanár nevetett, de elhallgattatták és neki is lánczba kellett állania a többiekkel és ő is követte kezeivel a táncoló asztalt.

Ezek a kisérletek borzadállyal töltötték el Féde lelkét. Összekuporodva széken, tágra nyilt szemmel, dobogó szivvel, a homályos világításban, majdnem sötétségben, melyet a szellemek kedvelnek, a gyermek nézte az asztalt, melyhez ezek az emberek úgy szóltak, mintha élő lény lenne.

— Szellem! Jöjj el, szellem! Jöjj, jöjj, jöjj! Mozogj, mozogj, mozogj szellem! Gyorsan! Engedelmeskedjél! Ha itt vagy, kopogj egyszer! Gyorsan szellem! Engedelmeskedjél!

A mikor aztán az asztal lassan kopogott egyszer, a kis leánynak úgy tetszett, mintha ökölcsapás érte volna a szivét és elállt a lélegzete.

Aztán táncolni látta az asztalt és ezek az emberek, — még az anyja is! — futottak az asztal után és a legkülönösebb dolgokat mondták!

Féde izzadt vagy sápadt arczokat, kimeredt szemeket, remegő kezeket látott és úgy tetszett előtte, mintha valami hideg fuvalom felemelné a földről a butorokat és embereket.

És valaki, igen . . . valaki, a kinek az érintését csak épen annyira érezte, mint egy pókhálóét, elsuhant mellette; a leányka haja szinte égnek meredt és ő maga is úgy érezte, mintha felemelkednek a helyéről . .

Mikor megértette, hogy a halottakat hívják, a gyermek nem félt többé annyira. A halottak nem voltak ijesztőek előtte. Gyakran beszélt róluk Nicolettóval, a kinek már meg volt a maga, kora érett filozófiája és megtanulta az apjától, hogy tisztelni kell a halottakat, jobban kell tisztelni az élőknél.

Mikor Féde elbeszélte kis barátjának, hogy a mama este a többiekkel a táncoló asztal révén a halottakat hivja, a púpos nevetett. Annyi halottat látott ő már; nem egyszer kisérte el apját és vitte utána a szegeket és a kalapácsot vagy atyja fekete ruháit és jól tudta, hogy a halottak nem mozdulnak meg soha többé.

— Soha, soha sem jönnek többé vissza, értsd meg! — mondá Fédének a fiú.

— Ah, — kiáltott fel a kis leány és ájultan vágódott végig a padlón.

De a gyermek ezt nem hitte el. Hajlandó volt magával elhitetni, hogy a halottak valami módon mégis itt maradnak körülöttünk; nem hitte el, hogy a földben maradnak, a hová temetik őket.

Fédét most titkos gondolat kinozta és mindig nagyobb arányokat öltött a szivében. Minden este, mikor a szellemeket idézték, egész lelkével odafigyelt, de lelke mélyében mindig csak egy szellemet hivott. Ez azonban sohasem jött el!

Ez nagy fájdalmat okozott neki. Miért nem hallja az, a kit ő önmagában hiv; miért nem jöhet el ő hozzája?

Egy este, midőn valamennyien együtt voltak, — ott volt Padovani Arturo is — és már sok megidézett szellem megjelent, a nélkül hogy az idézőket teljesen kielégitették volna, Féde egyszerre csak felállt és merev testtartással, kinyujtott karokkal, hirtelen igy kiáltott fel:

— Hivják a papa szellemét!

Olyan idegenszerűen csengett a hangja, olyan váratlan volt ez a felkiáltás, hogy valamennyiükön borzongás futott végig. Giordano Regina ijedten, szótlanul nézett a gyermekre; a többiek, felizgatva a rémes játék által, hangosabban hivták meg az áramot. Az asztal újra táncolni kezdett és gyorsan kopogott; Mertini Elia tolmácsolta a szavakat . . .

— Én vagyok.

— Ki vagy te?

— Féde apja!

— Ah! — kiáltott fel a kis leány és ájultan vágódott végig a padlón.

Egész éjjel görcsökben feküdt, csak nagy nehezen tudták őt megnyugtatni, magához téríteni. Ezen eset óta a spiritiszta séanceok megszüntek a Giordano házban, vagyis Regina volt legalább annyi elővigyázattal, hogy a szellemeket csak akkor engedte idéztetni, ha Féde már elaludt szűk kis ágyacskájában.

De azért a gyermek egész életében megvolt győződve arról, hogy azon az estén látta az apját, teljesen úgy, mint az arczképen, összes szakállal, szomorú szemekkel és érezte, mikor a haját megsimogatta.

A tél újabb örömöket hozott a Giordano-házba.

Regina asszony több izben rá hagyta magát beszéltetni, hogy egyik vagy másik lakójával a szinházba menjen. Mi rosz van abban? Végig hallgatni egy vigjátékot vagy egy kis zenét, aztán azonnal hazajönni, a legártatlanabb mulatság volt a világon. És első izben történt, hogy szegényke annyi kellemetlenség után, kissé szórakozott.

(Folytatása következik.)

TAKARÉKOSKODNI lehet a sokszorosan kitüntetett, **régóta jól bevált Maggi-ízesítő** helyes használata mellett. **Néhány csepp** — a tálalásnál hozzátéve — **elegendő**, hogy ezáltal gyenge leveseknek, mártá-oknak, főzeléseknek stb. egy pillanat alatt jó és erőteljes ízt adhassunk. **Üvegcsékben 50 fillértől kezdve** (utántöltve 40 fillértől kezdve). Kapható minden fűszerkereskedésben, csemege-üzletben és drogueriában

10874

MAGGI-kitüntetések: 4 nagydij, 26 aranyérem, 6 díszoklevél, 5 tiszteletdij. Hatszor versenyen kivül, többi között az 1889. és 1900-iki párisi világkiállításokon (Maggi Gyula birálóság).

Kufeke Ezer orvos ajánlja mint legjobb táplálékot egészséges és gyomorbeteg **Gyermeknek** Kitünően bevált hányás, bélhurut, hasmenés, szorulás sat. eseteiben. **Gyermekek** kitünően fejlődnek általa és nem szenvednek emésztési zavarokban **Gyermek-liszt**
Kapni gyógyszertárakban és drogeriákban. Gyár R. Kufeke BERGEDORF-HAMBURG és WIEN, I.

A Kalap-király 10521
3, 4, 5 koronás különlegességekben elismert speciálista. Kossuth Lajos-utcza végén, Eskü-út, Klotild-palota.

MATTONI-FÉLE GIESSHÜBLER TERMÉSZETES SAVANYU-KUT

Kocsi-gyártás. 10590
Budapesti kovács- és kocsigyártó-ipartestület védnöksége alatt álló

Kocsi Árucsarnok-Szövetkezet,
Budapest, VII., Kerepesi-út 72.
Ajánl mindennemü hintókocsit.

Serravallo
CHINA-BOR VASSAL
erősitőszer gyengélkedők, vérszegények és lábbadozók számára. Étvágygerjesztő, idegerősitő és vérjavitó szer. 10852
Kitünő iz. Több mint 3300 orvosi vélemény.
J. SERRAVALLO, Trieste-Barcola.
Vásárolható a gyógyszertárakban félliteres üvegekben á K 2.60, egész literes üvegekben á K 4.80.

Helin kétségtelenül a jeleskornak legkitünőbb pipereczikke.
Helin pompás illatu, nem zsirozó, használatban igen kellemes créme.
Helin a kezeknek, karoknak, nyaknak arisztokratikus fehérséget és finomságot ad.
Helin a bőrnek gyöngéd, üde, rózsásan viruló szint kölcsönöz.
Helin nem tartalmaz semmiféle erős anyagot s igy teljesen ártalmatlan.
Helin millió meg millió hölgy által előszeretettel használtatik. 10635
1 doboz Helin (törv. védve) 1 K 20 f. — Kapható gyógyszertárakban, drogueriákban, illatszerészeknél, Főraktár Budapesten: Török J. gyógyszert., Király-utcza. Bécsben: C. Brady gyógyszertárában Fleischmarkt.

HASZNÁLJON **KERPEL KÉZFINOMITÓ FOLYADÉKOT** A KEZET 3 NAP ALATT BÁRSONYSIMÁVÁ ÉS HÓFEHÉRRÉ TESZI. 1 üveg 90 fillér. 4 üveg rendelésnél franko.
KERPEL GYÓGYTÁR BUDAPEST, LIPÓT-KÖRÚT 28.

+ Soványság. +
A legszebb eredmény által kisért szer a **dr. William Hartley tanár amerikai erőtáporа.** *Soványak tartós szép telt testidomokat nyernek.* **Hölgyek remek keblet, 6 hét alatt 20 kiló gyarapodásért jótállás.** *Vérszegénység, sápkór, idegesség és gyomorbajosoknak kitünő szer. Kitüntetve: Chicago, Berlin, London, Hamburghom.* — **Köszönő-levelek minden országból.** *Doboznként 1 frt 40 kr. használ. utasitással. Főraktár Zeisler Mór & Budapest, VI., Podmaniczky-u. 61. II. 20.* 10794

Millennium-telep NAGYŐSZ.
Legolcsóbb árak.

Legolcsóbb árak.
Szép és tartós szőlője
csak annak lesz, a ki **ingyen** kéri **Magyarország legnagyobb szőlőiskolájának árjegyzékét**, a mely szőlőiskola állami segélylyel és állami felügyelet mellett létesült. 3087

Tornaszer
egy a hadsereg, mint iskolák részére készen vagy megrendelés szerint kapható
Lopos Gyula
tornaszer-készitőnél
Budapest, III. ker., Zsigmond-u. 102.
Árjegyzék kivánatra megküldetik. 10590

Világhirü, kitüntetett olmützi
Quargli.
Az első olmützi gépüzemü sajtgyár, mely 1839. évben alapittatott, ajánl saját gyártmányából egy póstai küldeményt bérmentve és utánvéttel 3 K 70 fillérért. Nagyobb megrendeléseknél a legolcsóbb árak.
JOSEF MEIXNER, Olmütz, Bahnhof. 10821

Sachsen-Altenburg.
Technikum Altenburg.
Gép-építés és elektrotechnik. papirtechn. Programm ingy
Állami biztos.

Villamfelszerelési vállalat. 10608

Villamos világitás és motorok, telefon, házisürgöny és villámháritók szakszerü berendezését a biztonsági szabályok szerint eszközli
Id. RIEDER OTTO
BUDAPEST, IV., Irányi-utcza 20. sz. (Király-bazár.)

Próba-babákat
minden kivánt nagyságban, legujabb és legszebb alakban, magánhasználatra is ajánl 10727
A. Ramharter's Nfg. PETER PEHAM
próba-baba müterme, **Wien, Goldschmidg. 10.**
Képes árjegyzék ingyen és bérm.

SZÉP
mellékkereseteket kaphat mindenki kinek nagy ismeretsége van. Tisztességes, kényelmes foglalkozás. Küldje be czimét U. 13. alatt a következő czimre: Anoncen Bureau des Merkur Manheim. Baden. Postafiók 351.

Vértes-féle sósborszesz 10591
Minden házban szükséges.

Igazi urinő arczának, keblének, kezeinek alapos ápolására használja mindig a világhiru, 1885-ik év óta törvényileg védett **Kriegner-féle**
CRÈME DE MARGUERITET.
Kérjen mindig határozottan **Kriegner-félét.**
Eredeti nagy tégely 4 kor. Próbatégely 1 kor.
KRIEGNER GYORGY gyógyszertára **Budapest, VIII., Kálvin-tér.** 10670

Ő felsége Svéd és Norvég királyának udvari szállitója. **Legujabb különlegesség.** Hirneves orvostanárok által elismert és ajánlt
Vademecum Barnangenstől Stockholmban.
Üvegje 4 korona.
Egyedüli száj- és fogviz, mely minden száj- és fogbetegséget biztosan megszünteti. Ezen száj- és fogviz egy előkelő svéd orvos tanulmányainak alapján készült, mely készitmény az egészségügyi tanács által szakszerü vizsgálat alapján elismertetett. — **Vademecum** az összes száj- és fogvizek gyöngye, a mennyiben azokat hatástekben felülmulja és egy családnak sem szabad azt nélkülözni. Egy üveg 3—4 hónaprа elegendő.
Dr. Dunay Károly.
Egyedüli elárusitó **Neoschil Alajos Budapest, Váczi-utcza 2.** 10917

Ha őszül a haja
ne használjon mást, mint a
„STELLA"-HAJVIZET,
mert ez nem hajfestő, de oly vegyi összetételü szer, mely a haj eredeti szinét adja vissza. **Üvegje 2 K.**
ZOLTÁN BELA gyógyszertárában,
Budapest, V/49, Szabadság-tér, Sétatér-utcza sarkán. 10564

Császárfürdő 10630
BUDAPESTEN
téli és nyári gyógyhely.
Elsőrangu. E kénesvizü gőgyfürdő páratlan, gőzfürdővel és legmodernebb iszapfürdőkkel pompás ásványvizz uszodákkal, hő- és kádfürdőkkel. Prospektus ingyen bérmentve

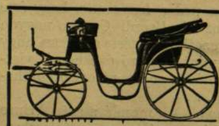
Kováts Béla
koo'gyártó
Budapest, V., Lipót-körut 3.
Ajánlja ujonnan berend. zett **modern** hintó raktárát.
Alapittatott 1886. Képes árjegyzék bérmentve

Szolid belföldi hangszerek szétküldése legolcsóbb gyári árban.

Közvetlen a forrásnál legolcsóbban lehet vásárolni. Szétküldési feltételeim szerint **nincsen kockázat, mivel becserélés megengedve, vagy a pénz visszaadatik. Tanuló-hegedü** már frt 2.40, 3.—, 3.50, 4.—, 5.—, 6.—ért. **Hangverseny-hegedük** frt 7.—, 8.—, 10.—, 12.— **Orchester-hegedük** erős hangzal frt 14.—, 18.—, 20.— **Solo-hegedük** frt 25.—, 30.—, 40.—, 60.—, 80.— **Hegedüvonó** 50, 60, 80, 1 frt, 1.50, 2 frt és feljebb. **Piccolók és fuvolák** szolid kivitelben, 50, 80 kr., 1 frt, 1.50, 2 frt és feljebb **Clarinetták** legfinomabb kivitelben frt 4.50, 5.—, 6.—, 7.— és feljebb. **Szétküldés utánvéttel vagy a pénz előleges beküldése mellett.**
Erczhegyi hangszer-kiviteli czég
KONRÁD JÁNOS, Brüxben, 1141. sz. (Csehország.)
Gazdagon illusztrált árjegyzék, 1000-nél több ábrával, kivánatra bárkinek ingyen és bérmentve küldetik. 10870

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

KÉSŐ SZERELEM.

Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

(Folytatás.)

Rendes szokása szerint ablakánál ülve tölté a délelőtti órákat, nézve a Dunát és az annak partjain levő sürgést-forgást, a föl és alá száguldó propellereket, mialatt szép szemei olykor megteltek könynyel, mely végigpergett meghalványodott arczán . . .

Egyszerre az ajtót hallá nyilni s komornája lépett a szobába.

— Egy hölgy kivánja méltóságodnál látogatását tenni.

— Norberthy grófné vagy Betty comtesse? — kérdé Erna, helyéből felugorva, de a komorna tagadólag rázta fejét.

— Egy ismeretlen. Mély gyászba van öltözve s arcza oly sürün lefátyolozva, hogy nem is láthattam, — mondá.

— Miért nem mondta, hogy nem vagyok itthon?

— Azt állitja, hogy fontos beszéde van grófnéval, s igen kéri, ne utasitsa őt el.

Erna habozott, nem tudta, mire határozza el magát. Bárkivel is kellemetlen volt a találkozás, s egyetlen ismerősére sem emlékezett, a ki gyászban volna.

— Fogadja el grófné, ki tudja, mit akar, — mondá a komorna.

— Bocsássa be, ha már oly sokáig várakoztattuk; valószinüleg kéregető lesz, — mondá végre a grófné, s a tükörbe pillantva, megsimitá haját, mialatt a komorna távozván, pár pillanat mulva az idegen belépett.

Magas, karcsú termetü hölgy volt, s fátyolát félvetve, az alól kellemes hatásu, rokonszenves arcz tünt elő.

— Félve jöttem kegyedhez, — kezdé szelid, majdnem kérő hangon. — Én özv. Szentjóby Ignáczné vagyok.

Erna arcza egyszerre elváltozott. Szép vonásain a rendes kedves kifejezést hideg merevség váltotta fel, s szó nélkül mutatva helyet a vendégnek, majdnem gúnyosan mondá:

— Nem tudom, mi hozta kegyedet hozzám? Megvallom, erre a találkozásra nem voltam elkészülve, és csodálkozásomat kell kifejeznem jövetele fölött.

— Egyszerüen az, hogy bocsánatot akarok grófnétól kérni.

— Tőlem? — kérdé kissé meglepetve Erna, s erejébe került a jó hatást leküzdeni, melyet Szentjóbyné szelid hangja, s kérő kifejezésü szemei, melyek nem voltak különös szépek, de kedves nőies pillantással birtak, — reá tettek.

A vendég csak most foglalta el a mutatott helyet, s térdein összekulcsolta kezeit, mintha gondolkodnék, mit feleljen.

— Tudom, hogy nem várta jövetelemet, — kezdé kis idő mulva. — Sőt azt is sejtem, hogy sohasem szándékozott az életben velem találkozni azok után, a mik történtek, s épen azért én kerestem föl, hogy tőlem hallja házasságom történetét, melyről rajtam és fivéremen kivül nem tud senki, melyről talán kegyed téves felfogással bir.

— Azt hiszem, fölösleges erről beszélni, s visszatérni a mult eseményeire, melyek megtörténtek, meg nem változtathatók, s időfecsérlés úgy önnek, mint nekem, foglalkozni velük, — mondá egykedvüen, majdnem elutasitóan Erna.

De Szentjóbyné nem volt ezen a nézeten, s nem is mutatott neheztelést e kicsinylő hangra.

— Én másként fogom fel a történteket, s ha nem akar meghallgatni grófné, legalább engedje meg, hogy felajánljam házamat, mely önnek otthona volt, s kérem ne tekintsen ellenségének, mert én igazán teljes szivből teszem az ajánlatot.

Richter Aurél rajza.
— Örömmel jöttem és szomorúan távozom . . .

— Kegyed? — kérdé Erna metsző gúnynyal pillantva rajta végig. — És azt hiszi, elfogadhatom én az oly valakitől . . . ?

Hirtelen félbe hagyta szavait, s elforditván fejét, kitekintett azt ablakon.

Szentjóbyné arczát lángpirosság önté el, ajkába harapott, de erőt véve magán, mondá:

— Én egy derék, tiszteletreméltó lelkész leánya vagyok. Boldogult férjem szüleim házából vett nőül, s ha talán kegyednek kifogása volna ellenem, kérem, győződjék meg az ellenkezőről.

— Én semmi ilyfélét nem mondtam, — viszonzá gyorsan Erna, némi szégyenérzettel s majdnem mentegetődzve ejtve ki szavait.

— Rám azt a hatást tette, mintha kilétem ellen volna kifogása. Talán emlékezik a Tibényi névre. Férjemnek egyik birtokán lelkész volt az atyám, s kegyed gyermekkorában megfordult nálunk nagybátyjával.

— Emlékezem a névre, sőt most már arra is, hogy egyszer megfordultam önöknél, és most még jobban csodálkozom nagybátyám házasságán. Mi vihette őt erre?

— Boldogult férjem belém szeretett. Megkérte kezemet, s én vonzódtam hozzá; miután ő szabad, nőtelen és független volt s nem állt útjában semmi, hogy házasodjék, nőül is mentem hozzá.

Erna hallgatott. Érezte, hogy a beszélő érvei igazak és helyesek. Miért lett volna nagybátyja tekintettel ő reá, ki csak rokona volt? De hogy végrendeletében annyira megfeledkezett róla, az mégis csak felesége müve lehetett.

És ezt nem bocsáthatta meg neki.

— Nem vonom kétségbe a kegyed állitását, — mondá azután kissé elpirulva a részegzett szemek tekintete alatt. — Nem is kutattam soha nagybátyám házasságának okait s részleteit, és épen azért nem tudom, miért keresett fel engem kegyed, s miért mondja el nekem ezeket?

— Egyszerüen azért, hogy mint mondtam, fölajánljam azt, a mit elveszitett. Hogy meghivjam Ledviczre, és kérjem, ne haragudjék reám.

Erna a szelid, kérő hangra önkénytelenül elmosolyodott és sokkal enyhébben mondá:

— Ön azt nem hihette, hogy én ajánlatát elfogadjam, de köszönöm. Nem is utasitom *egészen* vissza. Lehet hogy egykor, talán évek mulva felkeresem a ledviczi kastélyt, melyből nagybátyám akarata küszött. Most azonban még fájdalmas volna oda visszatérnem, s ez az oka, hogy meghivását meg kell köszönnöm.

— Csak ez?

— Semmi más, miután tudom származását. Ismertem szülőit. Tisztelem nagybátyám választását, s csupán egy marad még érthetetlen előttem, de annak nincs itt az ideje, hogy kutassam.

— Ne hagyjon távozni a nélkül, hogy azt, a mit nem ért, felderithessem.

— Nem, nem . . . Majd később, egyszer ha — jobban — megismerkedünk.

Nehezen, majdnem erőltetve ejté ki e szavakat Erna, de az özvegy arczán öröm villant keresztül.

— Tehát nincs kizárva, hogy kegyed megbocsát nekem? — kérdé melegen.

— Itt bocsánatról szó sem lehet, — viszonzá újra tartózkodóbban Vesztőczyné. — Kegyed nem vétett ellenem, csak azt tette, a mit helyzetében mindenki tett volna.

Szentjóbyné elhagyta helyét.

— Bevégezetlen dologgal távozom, de legalább megismertük egymást. Ne felejtkezzék el egészen rólam, s tekintse a ledviczi kastélyt ezentúl is úgy, mintha sajátja volna.

Midőn Szentjóbyné távozott, Erna gondolkodva nézett utána s a becsukódott ajtóra. Valami különös melegséget érzett szivében.

Rokonaira, Norberthyékre gondolt, kik oly roszul bántak vele . . . De azután gúnyos és keserü mosoly váltotta fel vonásain az enyhe kifejezést, s halkan mondá:

— A rangot és vagyont már megszerezte, most a rokonokat s előkelő összeköttetéseket keresi . . .

Ötödik fejezet.

Igy gondolkozott látogatója jövetelének czéljáról és mindamellett kellemes hatást érzett annak távozásakor, mert meg kellett vallania, hogy nem várta ezt az ajánlatot, s egyénisége is egészen más volt a látogatónak, mint ő a történtek után magának lefestette.

Szerénynek, majdnem alázatosnak találta, s nyugtalanságot érzett azon gondolatra, hogy nem volt-e iránta nagyon kiméletlen, nagyon

büszke, de hát oly keserűséget érzett szivében, hogy csodálkozott rajta, mikép állhatott egyáltalában szóba vele.

Mit fog ez az egyszerű nő kezdeni azzal a nagy vagyonnal? — gondolta. És ha már idejött s bocsánatot kért tőle, miért nem ajánlotta föl legalább a jövedelem felerészét? Erre a föltevésre azonban elmosolyodott.

Ki tette volna ezt? Vajjon ő így cselekedett volna-e hasonló körülmények között? Bizonynyal nem. De hát ennek a szegény lelkészleánynak fogalma sem volt eddig az élet kellemességeiről, s megelégedhetnék a vagyon felével, ha a másik felét neki átengedné.

Ebéd után komornája örvendő arczczal lépett be és Norberthy grófot jelenté.

Erna örömmel fogadta a még mindig igen gavalléros és fiatalos külsejű idős urat, kinek öltözékén látszott, hogy nehezen válik meg ifjúságától.

— Mily váratlan öröm, kedves bátyám, — kezdé majdnem elérzékenyedve Erna s mindkét kezét nyujtotta vendégének.

— Érted jöttem, — mondá az gyönyörködve s meleg pillantással függesztvén Ernára szemeit.

— Értem? — kérdé csodálkozva a fiatal nő, de öröm villant fel szemeiben.

— És egyszersmind, hogy bocsánatot kérjek Betty leveléért, melyet nagyanyja serkentésére irt.

— Betty beszélt a levélről? — kérdé elpirulva Vesztrőczyné.

— Ő! Megszidtam érte, pedig talán nem is érdemelte meg! Ő köteles nagyanyja parancsát teljesiteni.

— Megvallom, nagy fájdalmat éreztem levele vételekor.

— Tudtam és értem szomorúságodat, — mondá Norberthy oly meleg pillantással, hogy Erna meglepetve hallgatott.

— Anyámnak mindig különös fölfogása volt bizonyos dolgokról, s fájdalom, a kor és az élettapasztalás sem győzték meg őt az ellenkezőről.

Vesztrőczyné kérdőleg tekintett a beszélőre.

— Megmondom őszintén, ő abban a nézetben van, hogy te okot adtál rá, hogy nagybátyád kitagadjon.

A fiatal nő halálsápadt lett, s szemeibe könynyek gyültek.

— Ah! — mondá leverten. — Ilyenfélére nem is gondolhattam . . . Tehát nagynéném büntetni akart? És nem fogad többé magánál?

— Erről szó sem lehet! Én azért jöttem, hogy magammal vigyelek.

— Én pedig köszönöm szivességét és jóindulatát bátyám, de a meghivást nem fogadhatom el.

— Nem tudod megbocsátani anyám elfogultságát! — mondá elmosolyodva a gróf. — Nos, tehát én teljes elégtételt adok neked, s ezennel megkérem kezedet.

Erna a felhőkből esett alá.

— Nőül akar venni? *Engem*, a kitagadott szegény rokont! — rebegte megzavarodva.

— Igen! Ezzel a szándékkal jöttem, sőt már azelőtt is gyakran gondoltam erre, de míg oly nagy örökösnő voltál, sohasem mertem szólni róla.

— Engedje meg, hogy ebben kételkedjem, — viszonzá mosolyogva Erna. — Meg vagyok győződve, hogy azelőtt sohasem gondolt erre. Csupán jó szive sarkalta, hogy ezt az ajánlatot tegye nekem, melyet én lelkem mélyéből köszönök, de nem fogadhatok el.

— Kételkedel szavaimban?

— Bátyám, bár az élet delében van, meg vagyok győződve, hogy sohasem gondolt második házasságra.

— Hogyan állithatod ezt oly biztosan Erna? — kérdé kissé ingerülten a gróf. — Mondd ki őszintén, hogy korosnak tartasz a házasságra!

— A világért se higyje ezt! Alig lehet ötven éves, s mint mondtam, az élet delében van. De nagy gyermekek atyja, kik bizonynyal nem jó szemmel néznék atyjok újbóli nősülését.

— Hát gyermekeimben látod az akadályt? Betty örömriadva fogadná házasságom hirét.

— Ki tudja! Más a barátnő, más a mostohaanya, — viszonzá erőltetett mosolylyal Erna, mert igen kellemetlen volt neki ez a beszédtárgy.

— Tehát kosár, mindenkorra és visszavonhatatlanul.

— Ne vegye annak! Tartson meg jóindulatában továbbra is. Nekem most már alig van barátom, s fájdalmas volna bátyámat is elveszitenem . . .

Norberthy gróf elhagyta helyét.

— Örömmel jöttem és szomorúan távozom . . . Nem tudom Erna, helyesen cselekszel-e? Meglehet, hogy később meg fogod bánni.

— Ki tudná, mi van a jövőben megirva? Én férjhez menni nem szándékozom. Lehet, hogy nagy szegénységnek s csalódásoknak nézek elébe, mint már ebben mostanig is részem volt, de bátorságot érzek magamban, szembe nézni a vészszel, ha ugyan az van rólam megirva . . .

— Csak az beszélhet igy, a ki mint te, oly kevéssé ismeri az életet.

— Tudom, hogy tapasztalatlan vagyok, de bizom Istenben! Miért hagyna el engem, ki soha vétket el nem követtem, ő, a ki annyi sok elhagyatott teremtményéről gondoskodik.

— Isten veled, — mondá kurtán, idegesen a gróf s kezet nyujtott neki.

— Nemde bátyám, nem válunk el haragban?

— Haragban nem, de csalódással szivemben. Azonban igérj meg egyet, — mondá majdnem érzékenyen Norberthy.

— Mi legyen az?

— Hogyha nagyon roszul menne sorsod, hozzám fordulsz.

— Igérem. Bár néném és Betty nagyon roszul bántak velem.

— Anyám elfogultságát nem kell számba venned. Öreg ő, s vannak előitéletei. Bocsáss meg neki.

Erna fejével intett, s a gróf távozott, lehajtott fővel hagyva el a szobát . . .

Alig volt pár perczig egyedül, midőn komornája dr. Lenhóczyt jelenté, kit ő a nap folytán magához kéretett.

— Isten hozta ügyvéd úr! — mondá Erna, szokatlanul vidáman nyujtva kezét az öreg úrnak. — Foglaljon helyet.

— Grófnénak ma szokatlan jó kedve van. Egy öreges urat láttam távozni innét.

— Rokonom volt, Norberthy gróf, ki oly szives ajánlattal keresett fel, hogy kissé visszaadta önbizalmamat.

— Mi volt ez az ajánlat?

— Meghivott házához, de én megköszöntem és nem fogadtam el.

— Roszul tette; bizonyos helyzetekben nem válogathatunk.

— Igaza van; tudom, hogy én badarsággal telt, könnyelmű, meggondolatlan teremtés vagyok. De nem tehetek róla.

Az ügyvéd fürkészve vizsgálta gyönyörű arczát.

— Mit fürkész oly figyelmesen vonásaimon? — kérdé nevetve Vesztrőczyné.

— Nem szabad gyönyörködnünk a szépben?

— Nem is tudtam, hogy ily udvarias tud lenni.

— Tehát beszéljünk másról. Grófnénak ma egy más látogatója is volt.

— Már azt is tudja. Igen, Szentjóby grófné keresett fel.

A «Szentjóby grófnét» gúnyosan ejté ki Erna.

— Tibényi Ádám volt ma nálam, s tudakozta, lehet-e reménye nővérének, hogy ön elfogadja?

— Csak nem hitték, hogy goromba leszek hozzá?

— Azt talán nem, de azt akarta tudni, nővérét egyáltalán bebocsátják-e?

— Megvallom, haboztam, hogy elfogadjam-e.

Az ügyvéd felelni akart e megjegyzésre, azonban meggondolta magát és hallgatott, mert nem kivánta újra figyelmeztetni a grófnét jelenlegi helyzetére, ki azonban kétes mosolyáról eltalálta, mit gondolhatott az ügyvéd s elpirult és bájos arcza elszomorodott.

— Igaza van, — viszonzá sóhajtva. — Elfelejtém, hogy *most* nem igen közeledik hozzám senki s örülnöm kell, ha valaki fölkeres.

— Én azt nem mondtam, s a grófné úgy látszik gondolatolvasó, mert ki akarja találni a mások eszméit.

— Nem ezt gondolta?

— Nem egészen . . . Azonban beszéljünk az özvegyről! Szives volt iránta?

— Nem tudom. Ő inkább *megmondhatná*, miféle hatással távozott.

— Elfogadta ajánlatát?

— Minő gondolat!

— Visszautasította?

— Nem kereken . . . Kilátásba helyeztem, hogy «egyszer» majd felkeresem a ledviczi kastélyt.

— Tehát szójátékkal élt? Öt nem, de a kastélyt. És meg volt ezzel az igérettel elégedve?

— Azt hiszem. Ő sem szellemileg, sem müveltségben nem áll azon a szinvonalon, hogy mint ön mondja a szójáték értelmének különbségét észrevette volna, s jó hangulatban távozott.

— Nos tehát ez el van végezve. És most mondja el grófné, miért hivatott?

(Folytatása következik.)

FÉDE.

Regény.

Irta LUIGI DI SAN GIUSTO. — Olaszból fordította M. Hrabovszky Julia.

(Folytatás.)

Aztán a lakói olyan jól nevelt emberek voltak! Még Zanelli tanár is hozott koronként két szinházjegyet és mondá: «Menjünk, nézzük meg ezt az előadást!» Mind, mind igy tettek. Regina asszonyt eddig még sohasem halmozták el annyi szivességgel, szeretetreméltósággal és *ő még sohasem* sugárzott annyira a boldogságtól. Nagy fényüzést fejtett most ki szép, fiatalos öltözékekben; hosszú órákat töltött el napközben nagy selyem csokrokkal diszitett, kék pongyolában, az ebédlő divánján fekve és Ohnet vagy Gréville regényeit olvasva; kimenőre egy pézsma prémes bundát vásárolt, mely a nyestet imitálta és ha abban kiment, az ajtókból mindenki utána nézett.

Féde öltözékei is egyre feltünőbbek, furcsábbak lettek. Az anyja néha magával vitte őt és ilyenkor szürke prémes, rövid veres kabátkát adott rája, fekete haját kibontva hagyta lelógni a vállain, a fejére nagy tollal diszitett, óriási kalapot tett. Féde szégyelt igy felöltözve az utczára menni és jobban szerette volna olyan fekete bársony köpenyeget, mint a milyent vasárnaponként Lidia viselt.

E közben elérkezett a farsang és új bolondságok áramát hozta a Giordano-házba. Egész napon át folyton jöttek, mentek a házban; a fiatalok halálra fáradtan vetődtek haza reggel;

este pedig zajos pajtások csengettek egyre az ajtón, hogy mulatni vigyék őket magukkal . . . Egy napon Padovani Arturo tréfából meghivta Reginát, jöjjön vele a *Régia* álarczos báljára és az asszony azonnal igent mondott, tapsolt a kezeivel mint egy kis eszeveszett és bolondos örömöt mutatott. A bál estején Féde látta, hogy az anyja magára ölt egy nagyon furcsa, térdig érő, kék ruhát és fölébe egy köténykét, a mint a kis gyermekek viselik. Féde nagyon nevetett ezen. De mikor a mama feltette a tátott, nevető szájú álarczot, melyen a szemek helyén két lyuk volt, a kis leány megijedt és kifutott Rosinához, a ki morogva mosogatott a konyhában.

Féde már csak nagy ritkán találkozott kis barátaival. Az időjárás hideg volt, gyakran havazott vagy esett. Az erkélyeken senkit sem lehetett már látni, minden ajtó zárva volt, Féde, a ki egyedül járt az iskolába, mert Rosinának nem volt már ideje őt elkisérni, néha találkozott a lépcsőn a fogorvos gyermekeivel, a kik nevelőnőjükkel voltak, de Mario és Mimi nem mutatták magukat többé egykori barátaiknak. Elpirultak, ha Fédét megpillantották, zavartan mosolyogtak, a nevelőnő nehány franczia szót mondott nekik, melyeket Féde nem értett ugyan, de azért ő is azonnal elpirult. És a gyerekek sietve mentek fel a lépcsőn, egyedül hagyva hátra Fédét.

A kis leány nagy ritkán látta Nicolettót is, a ki betöltve tizenegyedik évét, egy kárpitoshoz került inasnak. A kis púpos még mindig a régi volt; nevetett, ha a gyerekekkel találkozott és meg is állt egy pillanatra csevegni, de mindig annyira sietős volt az útja!

Lidiát, a kit Féde valamennyi gyermek között a legjobban szeretett, jóformán sohasem látta. De egy napon, midőn havazott és Féde ernyő nélkül jött haza az iskolából, mert elfelejtettek neki esernyőt adni, a kis leány panaszos nyávogást hallott a lépcsőházban és megpillantotta egy sarokban, vadul, fájdalmasan összekuporodva, Lidia macskáját.

— Mimi, Mimi! — szólította az állatot Féde és a kis macska nyávogva szaladt feléje.

A kis leány karjaiba vette, megsimogatta; azt gondolta, hogy a macska bizonyára fázik és éhes. Egy pillanatig habozott, aztán becsengetett Lidia lakásának ajtaján.

Giovannina asszony jött ajtót nyitni és azonnal felismerte a gyermeket és a cziczát.

— Ah, te vagy az Féde! — szólt részvétteljesen, mikor a kis leányt olyan átázottan megpillantotta. — Mimit hozod vissza? Hol volt az a kis hamis? Mindig megszökik és egészen kétségbeejti Lidiát. Jer be Féde, jer be egy pillanatra.

Féde belépett, de valami félő, szorongó érzés szállta meg.

Ez a lakás annyira különbözött az ő otthonától!

Szép, nagy, de komoly volt; egy ernyővel leborított lámpa égett ott és valami olyan méltóságteljes jellege volt mindennek, hogy Féde azt hitte, templomban van.

Lidia kiszaladt és boldog volt, hogy kis barátnőjét és macskáját viszontlátta.

Madame Giovannina azt akarta, hogy a kis leány náluk maradjon kissé, egy csésze kávét adott neki és a kályhához ültette őt, hogy megszáradjon a ruhája.

Aztán egyedül hagyta a kicsinyeket, hogy fecseghessenek. De a leánykáknak már nem volt sok mondani valójuk; zavartan néztek egymásra, mintha kicserélték volna őket.

Midőn Féde távozott, madame Giovannina megkérdezte tőle, nem akar-e másnap velük menni az álarczosokat nézni, miután farsang vasárnapja lesz? És Féde nem hagyott anyjának békét addig, a mig ebbe bele nem egyezett.

— Az ügyvéd leányával mégysz? Nem bánom, elmehetsz, — felelte némi habozás után Regina,

Másnap Féde elment madame Giovanninával és Lidiával a Vittorio-térre a bódékat és álarczosokat nézni. Oh! még sohasem látott ilyet! Soha, senkisem vitte el őt oda! Minő zaj, kiabálás! Ez a tömeg egészen megzavarta, megrészegitette a kis leányt . . .

Aztán minő gyönyörű körhinták voltak ott! . . . Féde azt hitte, álmodik, mikor madame Giovannina beültette őt és Lidiát egy kis kocsiba és az elkezdett olyan gyorsan, gyorsan körbe futni, hogy Féde azt hitte, eláll a lélegzete, . . Oh, Istenem és hányszor mentek körül! Minden körforgás tiz centesimóba került, de Giovannina fizetett mindent, mivel Lidia öt lirát kapott a papájától a körhintára. Innen aztán egy másik körhintához mentek, ez fel s alá ment, mint valami hinta; aztán megint máshová, a hol a kocsi egy sötét alagúton szaladt keresztül és végre a legszebbhez jutottak, a hol nagy falovak voltak kengyelvassal s mindennel ellátva és őrülten, széditő gyorsasággal száguldtak.

Fédének és Lidiának sikerült egy lóra feljutniok, a mi tekintve a nagy tömeget, nem volt könnyü dolog. De mikor aztán fenn voltak, minő gyönyör! Erősen egymásba fogództak és mivel Lidia ült elől, az ő kezeiben volt a gyeplő. És mentek előre, nyargalva a zene hangjaira, a tömeg őrült kiabálásai, fülsiketitő fütyölés, nevetés közepett.

A gyermekek mintegy álomban forogtak körül. A szemük előtt összefolytak a szinek és a világosság, a fülükben az ezer hangból összevegyült bizonytalan hangzavar . . . Alattuk szédületesen bukkantak fel s tüntek el az emberek arczai és ők már madame Giovannina arczát sem tudták megkülönböztetni.

És minden körforgás után, még egyet, és ismét még egyet akartak megtenni . . . De mikor a lovak már ötödször álltak meg, a gouvernante kényszerítette őket leszállani.

— Elszédültök, — mondá Giovannina. — Várjatok legalább egy kicsit.

Nehéz szivvel szálltak le Giovannina segitségével a lóról. De Fédét egyszerre csak letaszitotta a lóról és majdnem a földre lökte egy sietö, goromba *pierrot*, a ki sietett a lovat elfoglalni és felsegitett arra még egy *bébét* és egy *harlekin*-t is. A három álarczos tapsolt a kezével, a *pierrot* trombitált és a *bébé* fejhangon kiabálta:

— Harlekin, végy bérletet tizenkét körforgásra!

A gépezet szédületesen kezdett forogni, a ló a három álarczossal a többiek közé vegyült és eltünt.

Féde becsengetett Lidia lakásának ajtaján.

És Féde mintegy megkövülve, nagy fekete szemeiben végtelen megdöbbenés kifejezésével, maradt vissza.

Megismerte az anyja hangját.

Ötödik fejezet.

A nagyon vig tél után mélabús tavasz következett. Padovani Arturo és Carlino határozottan túlságosan sokat költekeztek és anyagi gondok gyötörték őket. Adósságaik voltak és nem egy váltókövetelés zúdult a fejükre.

Ekkor Padovani Arturo, a ki nem mert többé az ismert kávéházakban mutatkozni, egyszerre nagyon otthonülő lett és az estéket Regina asszony társaságában töltötte, csevegett vele, vagy még gyakrabban felolvasta előtte a verseit és szindarabjait. Regina asszony mindent, kivétel nélkül szépnek talált; elragadtatást mutatott a legszebb részeknél; a szenvedélyes jeleneteknél nehány könnycseppet is törölt ki a szeméből és ha valamit nem értett, csak annál nagyobb bámulatot mutatott.

Nagyon jó hallgatóság volt ez, de Arturo visszaélt azzal, mert ez a tetszés annyival jobban hizelgett neki, mivel egyik szindarabja, melynek czime «Az a másik lélek» volt, nem talált szintársulatot, a mely előadja.

Carlino pedig, a ki hazulról szemrehányásokkal, fenyegetésekkel telt leveleket kapott, újra a tanulásra adta magát. Juliusban le akart tenni nehány vizsgát, hogy ezzel kiengesztelje a papáját, és a jövő vakációban nagyobb zsebpénzt kapjon, a mivel aztán rendezheti a pénzügyeit.

Így aztán este étkezés után Carlino visszavonult a szobájába és a kereskedelmi utazó, a ki ez időben visszatért üzleti útjairól és rendesen éjfél felé szokott hazajönni, mindig világosságot látott a tanuló szobájában. Féde, mikor este bevitte Carlino szobájába az égő gyertyát, óriási könyvek mellé tette le Carlino asztalára.

— Tanulsz! Bravo, Carlino! — mondta komolyan, mintha a fiú volna a gyermek, ő pedig a felnőtt.

A doktorka nevetett, de azért ez a gyermekszájból jött dicséret is jól esett neki és a könyvek gyorsan felnyiltak és Carlino ismét kezdte magát boldognak érezni.

Padovani Arturo bezzeg nem tért vissza a tanulmányaihoz. Nem sokat törődött a diplomájával, mikor — a mint mondá — annyi a diplomás szamár. Ő a müvészetre volt teremtve és miután az irodalom egy idő óta kezdett hálátlan lenni iránta, napjait most festéssel töltötte. Vette a festékes dobozát és kiment a szabadba. Sok óra multán tért csak vissza fáradtan az igaz, de nehány természet után festett tanulmánynyal. Voltak rajtuk valamiféle tavaszias fák, egészen violaszinüek és valamiféle sárga egek is. Regina asszony, a ki egészen váratlanul vérszegény lett, és a kinek az orvos nagy sétákat rendelt, néha ajánlkozott, hogy elkiséri a fiatal embert.

Arturo szivesen vitte őt magával. Az asszony feltünő ruhája, eleganssága és szőkesége minden ember tekintetét magára vonta, a fiatal ember «szerencsés kaland» hőseként tünt fel maga előtt és bizonyos müvészi léhasággal büszkélkedett vele.

Regina szivesen szolgált modellül a vázlatok alakjaihoz és a Giordanóék lakásának falai hamarosan tele voltak aggatva sajátszerü ég-foszlányokkal, sötét erdőrészletekkel, tarka rétdarabkákkal, melyeken a háttérben mindenütt egy rózsaszinü vagy kék alak szerepelt, a kinek azonban az arczát nem lehetett kivenni, de Féde megmagyarázta Rozinának, hogy ez a *mama*.

Féde és Lidia nagyon összebarátkoztak. Lidia ugyan nem járt többé Féde terasszára játszani, mert madama Giovannina nem engedte, de Féde eljárt Brunelliékhez játszani. A teknősbéka még élt és a kis leányok szivesebben játszottak vele, mint a bábúval; a macska kövér és lusta lett és nem akart többé játszani velük. Nagyon gyakran azonban a gyerekek ott hagyták játékaikat és inkább csevegtek, vagy Giovannina kényszeritette őket, hogy sétálni menjenek vele.

— Gyorsan, vegyétek az ugró-kötelet és a labdát; menjünk kissé Valentinóba ugrálni.

(Folytatása következik.)

Számos helybeli és külföldi orvos ajánlja.
Legjobb táplálék
egészséges és gyomorbeteg
Gyermekeknek
kapni gyógyszertárakban és drogeriákban.

Kufeke Gyermekliszt

Kitünően bevált erös hányás, bél-hurut, székrekedés sat. ellen
Gyermekek
Kitünően fejlödnek tőle és nem bántják őket
emésztési zavarok,
Diet. tápláló anyagok gyára
BERGEDORF-HAMBURG. **R. Kufeke, WIEN.** 10053

Kinematograph. Nagyon érdekes gyermekek és felnőttek részére.

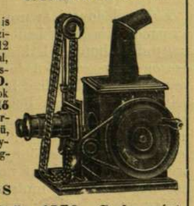

Mint «Laterna magica» is használható, 38 cm. magas, 3 színes képszalaggal (Films) és 12 üvegképpel, petroleumlámpával, reflektorral és használati utasítással együtt dobozban **8 frt 50.** Ezzel a kinematographal a fiatalok és öregek által szívesen látott **élő** képek a falra varázsolhatók. Szerkezete igen pontos és egyszerű, úgy hogy minden gyermek könnyen kezelheti. Közvetlenül megrendelhető:

KONRAD JÁNOS
első óragyárában, Brüx 1270. (Csehország).

Gazdagon illusztrált árjegyzékek kinematograph, laterna magica, gőzgépek, mech. játékszerekről stb. kívánatra ingyen és bérmentve küldetnek. 10866

TÉLI FURDŐKURA A SZT.-LUKÁCSFÜRDŐBEN.

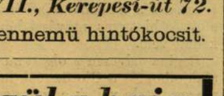

Természetes forró-meleg kénes források. Iszapfürdők, iszapborogatások, mindennemü thermália fürdők, hidrotherapia, massage. Olcsó és gondos ellátás. Ceuz, kösvényty, ideg- bőrbajok és a téli fürdőkura felől kimerítő prospektust küld ingyen a *Szt.-Lukácsfürdő Igazgatósága Budapest-Budán.* 10875

Egyedül létező valódi angol
Szépitőszer
a Balassa-féle valódi angol
UGORKATEJ,
mely azonnal eltávolít minden **szeplőt, májfoltot, pattanást, böratkát** (mitesser), ránczot stb. és az arcznak friss üdeséget, fiatalságot kölcsönöz. Teljesen ártalmatlan. **1 üveg 2 K,** ehhez **ugorka szappan 1 K, pou der 1.20 kor**
Főszétküldési hely: Balassa Kornél gyógyszertára, **Budapest, Erzsébetfalva 15.**
Kaphato minden gyógyszertárban. Főraktár Budapesten: **Török József** gyógytárában Király-utcza 12 és Andrássy-út 26. **Dr. Egger Leó** «Nádor»-gyógytárában, VI., Váczi-körut 17 sz. **Zoltán Béla** gyógyszertárában, Szabadság-tér, továbbá a következő drogueriákban: **Detsinyi Frigyes,** Marokkó-utcza 2. sz., **Fodor Márton,** VII., király-utcza 41., **Lux Mihály,** IV., Muzeum-körut 7., **Neruda Nándor,** IV., Kossuth Lajos-utcza 7., **Molnár és Moser,** IV., Koronaherczeg-utcza 11. 10843

Kocsi-gyártás. 10890
Budapesti kovács- és kocsigyártó-ipartestület védnöksége alatt álló

Kocsi Árucsarnok-Szövetkezet,
Budapest, VII., Kerepesi-út 72.
Ajánl mindennemü hintókocsit.

Ha őszül a haja
ne használjon mást, mint a
„STELLA"-HAJVIZET,
mert ez nem hajfestő, de oly vegyi összetételü szer, mely a haj eredeti színét adja vissza. **Üvegje 2 K.**
ZOLTÁN BELA gyógyszertárában,
Budapest, V/49, Szabadság-tér, Sétatér-utcza sarkán. 10564

MATTONI-FÉLE GIESSHUBLER
TERMÉSZETES SAVANYU-KUT

A **női szépség** elérésére, tökéletesítésére és fentartására legkitünőbb és legbiztosabb a

MARGIT-CREME,
mely vegytiszta, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, teljesen ártalmatlan. Ezen világhirü arczkenőcs pár nap alatt eltávolít szeplőt, májfoltot, pattanást, böratkát (Mitesser) és minden más bőrbajt. Kisimítja a ránczokat, redőket, himlőhelyeket és az arczot hófehérré, simává és üdévé varázsolja. Ára nagy tégely 2 kor., kis tégely 1 kor.
Margit hölgypor 1 kor. 20 fill., **Margit szappan** 70 fill., **Margit fogpép** (Zahnpasta) 1 korona., **Margit arczvíz** 1 korona.
Hamisítványok bíróilag üldöztetnek.
Postán utánvéttellel vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készitő: **Földes Kelemen** gyógysz. **Arad.**

Legkedveltebb, legjobb hajfestőszer a
MELANOGENE
fekete és barna szinben.
Ezen kitünő és ártalmatlan készitménynyel hajat, szakált, bajuszt pár perez alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szin állandó és a természetes szintől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerű. Nem piszkit. 10689
Ára 2 korona 80 fillér.
Budapesti főraktár: **Török József** gyógysz. Király-u. 12 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

Vértes-féle sósborszesz
Minden házban szükséges. 10591

Szolid belföldi hangszerek szétküldése legolcsóbb gyári árban.

Közvetlen a forrásnál legolcsóbban lehet vásárolni. Szétküldési feltételeim szerint **ninesen koczkázat, mivel beseréléshez megengedve,** vagy a pénz visszaadatik. Tanuló-hegedü már frt 2.40, 3.—, 3.50, 4.—, 5.—, 6.—ért. **Hangverseny-hegedük** frt 7.—, 8.—, 10.—, 12.— **Orchester-hegedük** erős hanggal frt 14.—, 18.—, 20.— **Solo-hegedük** frt 25.—, 30.—, 40.—, 60.—, 80.— **Hegedüvonó** 50, 60, 80, 1 frt, 1.50, 2 frt és feljebb. **Piccolók** és **furulyák** szolid kivitelben, 50, 80 kr, 1 frt, 1.50, 2 frt és feljebb **Clarinetták** legfinomabb kivitelben frt 4.50, 5.—, 6.—, 7.— és feljebb. **Szétküldés utánvéttel vagy a pénz előleges beküldése mellett.**
Erezhegyi hangszer-kiviteli czég
KONRAD JÁNOS, Brüxben, 1141. sz. (Csehország.)
Gazdagon illusztrált árjegyzék, 1000-nél több ábrával, kívánatra bárkinek ingyen és bérmentve küldetik. 10870

Serravallo
CHINA-BOR VASSAL
erősitőszer gyengélkedők, vérszegények és lábbadozók számára. Étvágygerjesztő, idegerősitő és vérjavitó szer. 10852
Kitünő fr. Több mint 3500 orvosi vélemény.
J. SERRAVALLO, Trieste-Barcola.
Vásárolható a gyógyszertárakban fölliteres üvegekben á K 2.60, egész literes üvegekben á K 4.80.

6 havi próbára!
3 havi hitel! Teljesen ingyen!

Csak **2 frt 25** láncczal és tokkal együtt.

és más reklámra világismert ezégem óráinak ajánlására nincsen szükség. Már évek óta küldöm magán vevőim teljes megelégedésére valódi amerikai antimagnes
System Roskopf Patent-horgony remontoir-óráimat 99. száma ólomzárral fekete imit. aczél vagy nikkel tokban, Patent-Email számlappal, 36 óráig járó, **pontosan igazitva,** 3 évi irásbeli jótállással, szarvasbőr tokban, nikkel láncz és függővel **2 frt 25** árban, 3 drb 6 frt 50, 6 drb 12 frt 50. Ugyanaz **dupla fedéllel 3 frt 50.** Olcsó System Roskopf-órák ólomzár nélkül, mint azok mindenütt kis órások és kereskedők által eladatnak, **1 frt 75.** Pénz vissza! vagy beseréléshez rongálatlan állapotban 6 hónapon belül megengedve. Szétküldés utánv. vagy a pénz előleges beküldése ellenében 10868
KONRAD JÁNOS első óragyár által,
Brüx 1138. sz. (Csehország).
Cs. és kir. felesk. becsüs. Kitüntetve a cs. kir. osztrák birodalmi sassal, arany és ezüst kiállitási érmekkel és 100,000 elismerő-levéllel a világ minden tájékáról.
Gazdagon illusztrált árjegyzékek 1000-nél több ábrával kivánatra ingyen és bérmentve küldetnek.

KÖVÉRSÉG KORAI VÉNSÉG.
Használja minden **hölgy** és **férfi** csakis a **Mandor** soványitó-port és vértisztitót. Nem létezik az az elhizott, tulfejlődött alak, melyen csak hat hét lefolyása után ne volna eredmény látható, ezért kezeskedem. Ára egy doboz Mandor-porrak 2 korona 80 filler, étkezési utasitás és orvosi bizonyitványok hozzá ingyen. Mandor-Ideál arczkrém 1 tégely 1 korona, könyv ingyen hozzá. Utánvéttel bárhová. Titoktartás mellett portomentesen küldi 10889
Mme Mandl Ida, Budapest, Károly-körut 2/V. sz.
Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utcza 12. sz.

Próba-babákat

minden kivánt nagyságban, legujabb és legszebb alakban, magánhasználatra is ajánl 10727
A. Ramharter's Nfg.
PETER PEHAM
próba-baba műterme,
Wien, Goldschmidg. 10.
Képes árjegyzék ingyen és bérm.

Rozsnyai Mátyás chininczukorkája iztelen chininből.
Legjobb szer láz, váltóláz, malária ellen, különösen gyermekeknek, a kik keserű chinint bevenni nem képesek.
Láz ellen! Nem keserű
Többszörösen kitüntetve, 1869-ben a magyar orvosok és természetvizsgálók fiumei vándorgyülésén 40 arany pályadijjal jutalmazva.
Törvényesen védve.
Valódi, ha minden egyes piros csomagolópapiron ☞ Rozsnyai Mátyás névaláirása olvasható. ☜
Utánzatoktól óvakodjunk.
Főraktár: Budapesten TÖRÖK JÓZSEF gyógyszertárában, valamint minden gyógyszertárban. 10625
Továbbá a készitőnél: **Rozsnyay Mátyás** gyógyszertárában **Arad, Szabadság-tér.**

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

KÉPVISELŐHÁZI KÖNYVTÁR

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

KÉSŐ SZERELEM.

Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

(Folytatás.)

Ernának csak most jutott eszébe az a sok kellemetlen, ránézve majdnem szégyenletes dolog, melyeket az ügyvéddel közölni akart, s pár perczig hallgatott.

— Tanácsát akarom kérni, — mondá aztán a kénytelenség nyomása alatt határozva el magát a beszédre.

— Mire nézve? Parancsoljon velem.

— Olvassa ezt a levelet, s mondja meg, mit tart róla.

Az ügyvéd átvette Betty levelét s végig olvasta.

— Ez igen kedves és meleg levél, — mondá levéve szemüvegét, melyet az olvasáshoz orrára illesztett.

— Tudja, mire válaszolta ezt nekem Norberthy grófné? Mert ez a levél az ő sugallatából eredt, csak a kézirás vall unokájára.

— Azt nem tudom.

— Hozzájok akartam menni, s kértem, hogy fogadjanak be — egy időre.

— Erre azonban egyetlen szó feleletet sem tartalmaznak e sorok.

— Fájdalom! És most, miután e számításomban csalódtam, azt szeretném tudni öntől, a ki ismeri vagyoni körülményeimet, mit tegyek a jövőben?

Lenhóczy gondolkodott.

— Fogadja el Szentjóby grófné ajánlatát, — mondá majdnem bátortalanul.

— Azt nem teszem, nem tehetem.

— Csekély tőkéjét akarja fölemészteni?

— Valami munka és állás után kívánok nézni.

Az ügyvéd elmosolyodott.

— Ezzel a külsővel, ezzel a megjelenéssel és elkényeztetett szokásokkal? . . . Ez csak képzelődés!

— De hát mit tegyek? Rokonaim nem akarnak rólam tudni, s nekem nincs miből élnem.

— Megbocsásson grófné, de én nem tudok erre nézve tanácsot adni.

— De hisz ön oly okos és tapasztalt ember, lehetetlen, hogy az enyémhez hasonló eset még nem fordult volna elő hivatásában.

— Ehhez hasonló nem!

— Hiszen nem oly rendkivüli eset, hogy gazdagból szegény lesz valaki? Napról-napra megtörténik ez.

— Ily körülmények között nem. Már a grófi rang is akadály a megélhetésben, s annyival inkább méltóságod kora és egyénisége.

— Miért?

— Mert . . . mert . . . De ezt meg sem lehet magyarázni, — viszonzá zavarral az ügyvéd. — Én igazán nem tudok más tanácsot adni, mint a melyet mondtam.

— Hogy Ledviczre menjek?

— Hogy oda menjen, a hova hivják, miután ott nem kereshet menedéket, a hol azt nem hajlandók nyujtani.

Erna nem felelt.

— A kenyérkereset gondolatáról tegyen le, — folytatta Lenhóczy élénken, mert habozást látott a grófnőn. — Meg se próbálja ez irányban, hogy lépéseket tegyen, mert csalódásra csak csalódást halmoz . . . Én mondom ezt, ki ismerem az életet.

A fiatal nő nagy izgatottságban ugrott fel helyéről, s összekulcsolt kezekkel állt előtte.

Arczkifejezése megható volt s szemei megteltek könnyel.

— Én nagyon boldogtalan teremtés vagyok, — mondá leverten.

— Bátorság! Az első csapást oly hősiesen viselte, ne hagyja elbátortalanitani magát.

Richter Aurél rajza

Norberthy grófné válaszol Dória herczegné levelére.

— Az első perczben el voltam szédülve, azóta már öntudatra ébredtem.

— Oh, grófné még messze van attól. Még nem tudja, mily keserűségek vannak a világon. De gondolkozzék helyzetén s igazat fog adni nekem.

— Mi tekintetben?

— Hogy a segélyt és jóindulatot bizonyos helyzetben nem szabad elutasitanunk, s addig ragadjuk meg, a míg van alkalmunk reá.

Erna elfordult és letörlé könnyeit.

— Majd gondolkozom, — mondá azután keserű hangon. — Majd gondolkozom, s tudatom elhatározásomat.

Lenhóczy elhagyta helyét, s meghatottan mondá:

— Ne keresítse magát és alkudjék meg helyzetével, grófné.

De Erna arczára tapasztá kezeit és oly heves sirásban tört ki, mely megrázta egész testét.

— Miért sir tulajdonképen? — kérdé megdöbbenve az ügyvéd, ki még sohasem látta őt így elkeseredve.

— Mert oly boldogtalannak érzem magamat, s nem birok erőt venni fájdalmamon.

— Eddig oly nyugodt volt és most egyszerre . . .

— Nyugodtan tűrtem sorsomat, de ma azt kell hinnem, hogy valami fátum üldöz, — kiáltott fel Erna.

— Fátum?

— Tudja-e, hogy félóra előtt oly ajánlatot kaptam ezen a helyen, mely elhagyatottságomnak, szegénységemnek egyszerre végét vetette volna?

— Ajánlatot . . . Kitől?

— Norberthy grőftól. Felajánlotta kezét és szivét s nőül kért és én megtagadtam ajánlatát?

— És miért? — kérdé bámulva az ügyvéd.

— Mert nem szeretem, s nem birok magammal. Inkább a nyomor, mint a tettetés . . .

— Borzad tőle?

— Borzadok attól, hogy két nagy gyermeknek mostohaanyja legyek, kik nem jó szemmel néznék ezt a szövetséget, s borzadok attól, hogy öreg ember neje legyek, ki atyám lehetne.

Az ügyvéd nem felelt, de tekintete mély, igaz részvétet fejezett ki.

— Eladjam magam jólétért, pénzért, én, ki mindig elitéltem az ilyen házasságot? Szerelmet, vonzalmat hazudjak, a mit nem érzek? . . . Oh, ügyvéd úr, én ezt nem tudom megtenni!

— Pedig mennyivel jobb sorsa volna, mint a minőnek most elébe néz. Gondolja meg jól. Talán még visszahívhatja a kérőt.

— Soha! Ez az ügy be van végezve közöttünk.

— És tud erről Norberthy grófné?

— Meg vagyok győződve, hogy sem ő, sem Betty nem is sejtik a gróf szándékát, s nagy csapás lenne az rájuk nézve, kik még házukba sem akartak befogadni.

— Értem, hogy nem kiván közéjök menni, s nem is akarom rábeszélni. De hát akkor menjen Ledviczre.

— Más, vagy jobb tanácsot nem tud adni? . . . Tudja-e, hogy én félek azoktól az emberektől?

— Én sem tartok róluk sokat. De talán tévesen itéljük meg őket.

— Majd gondolkozom rajta . . . De önnek megvallom, hogy én szivből lenézem őket. Nem hozzám valók! Ezt az érzést nem tudom legyőzni, pedig talán helytelen és vétek a büszkeség, de vérünkben van és belénk nevelték. De mindamellett gondolkozom a dologról s tudatom elhatározásomat.

Lenhóczy köszönt és elhagyta a szobát. Fejcsóválva haladt le a lépcsőn, mialatt csendesen mormogott: büszkeségről, határozatlanságról, tapasztalatlanságról, esztelenségről, stb. . . . és nagyon mogorva arczczal lépett ki a kapun.

Hetedik fejezet.

Vesztőczy Erna grófnő története, mint a futótüz terjedt el az arisztokratikus társaságban. Minden kitünőségnek vagy szépségnek vannak irigyei és ellenségei, s voltak Ernának is, kit büszkének, elbizakodottnak tartottak, de mig jól ment a sorsa, mindenki a legnyájasabb arczczal közeledett hozzá.

A hölgyek irigyelték szépségét, vagyonát és függetlenségét, s talán vidámságát is. Mindig jókedvű volt és most tettetett részvéttel szánakoztak rajta, de titokban alig volt valaki, a ki ne érzett volna kárörömet a fiatal nő csalódásán. Hisz így megszünt rájuk nézve vesze-

delmes lenni, s mint hitték, örökre eltünt a társaságból.

Még Luiz is, Norberthy grófné komornája, károrömmel hallotta a várt örökség megsemmisülését, s talán Betty volt az egyedüli, ki igaz szívből sajnálta őt és boldogtalannak érezte magát, hogy barátnőjétől el volt szakitva. Fájt neki, hogy Erna nem válaszolt levelére, s azt sem tudta róla, hol van, merre tartózkodik, kik között él és hogy viseli szomorú sorsát. Végre atyjához fordult és vele közölte az eseményeket, leirva nagyanyja bánásmódját Erna iránt. A gróf a levél hatása alatt kereste a szép fiatal boldogtalan asszonyt, ki iránt ő mindig gyengéd érzelmekkel viseltetett, s ha nem tekinti korát, felnőtt gyermekeit és Erna leendő gazdagságát, régen megkérte volna kezét, de meg volt győződve, hogy kosarat adna neki. Most azonban megtudva csalódását és szegénységét, azt hitte, a kényszer nyomása alatt elfogadja ajánlatát. Oly nőnek, mint Erna, bőrzasztó lehet egy bizonytalan jövőnek elébe nézni, s tekintve anyja bánásmódját iránta, kétszeres reménynyel indult el hozzá ajánlatát megtenni, nem kétkedve, hogy Betty örülne annak, fiával és anyjával pedig nem sokat törődött, sőt örömmel büntette volna az utóbbit őt házasságával, ki oly szivtelen tudott a fiatal elhagyatott nő iránt lenni.

Hogy miért történt ez, arról sejtelme sem volt. Dória herczegről alig hallott, s álmában sem jutott volna eszébe, hogy ezt anyja Bettynek szemelte ki férjül. Pusztán rosszszivűségnek vette és ezt a véleményét közölte is Bettyvel, a nélkül, hogy saját szándékáról értesitette volna őt.

A leányka tehát tovább szomorkodott Erna sorsán, bár titkolta búslakodásának okát és nagyanyja előtt nem is merte mutatni . . .

Dóriáék nem tudtak az eseményekről. Ők elhagyván Bécset, magyarországi birtokukra mentek, de Henrik herczeg folyton azon törte fejét, hol és mikor találkozhatnék Ernával, ki szivét teljes mértékben elrabolta, s erősen ostromolta anyját, írjon Norberthy grófnénak és tudakolja meg a szép özvegy hollétét.

A herczegné, látva fia idegességét s türelmetlen kedélyállapotát, meg is tette kivánságát és magyarországi birtokáról, hol már pár hetet töltött fiával, levelet küldött barátnőjéhez, ki a következőkben válaszolt neki:

«*Napvölgye* 7/22 19 . . . .

Édes Andréa!

Kedves leveledet vettem, s megörvendeztettek annak sorai, mert láttam, hogy gondoltál reám, s érdekel hogylétünk. De jobban örültem volna, ha itt falun fölkeresel fiaddal együtt, kit a legszivesebben üdvözlünk unokámmal együtt.

A mi Ernát illeti, kiről szives vagy tudakozódni, keveset mondhatok róla és nem is a legjobbat.

Nagybátyja meghalt, s egész vagyonát nejére hagyta, kit titokban vett feleségül, a miről Erna nem tudott semmit. A szegény asszony most nagy szegénységben töltheti napjait. Én ugyan meghivtam őt magamhoz, de nem fogadta el meghivásomat, valószinüleg álszeméremből, mert sem velünk rokonaival, sem ismerőseivel és barátaival nem akar találkozni . . . A mi különben természetes, megváltozott, szomorú helyzetében.

Kissé elbizta magát! Annál nagyobb csapás volt ránézve ez a szomorú fordulat. Vagyona alig van, s ha tisztességesen akar élni, kénytelen lesz valamely állást vállalni, ha kap; mert tapasztalásból tudjuk, hogy szép nevelőnőt, vagy társalgónőt, ki a mellett még «grófnő» is, senkisem fogad szivesen házába.

Én magam is nagyon szeretném tudni, hol és merre van, de lehetetlen nyomára jutnom tartózkodásának. Úgy látszik szakitani kiván mindnyájunkkal, a mit én nem helyeslek, mert oly fiatal, szép asszonynak nagyon kell a hirére vigyázni, s a szegénység és szépség együtt, veszedelmes talajra vezethet, különösen, ha oly titokzatosságba van burkolva, mint ő jónak látta tenni . . .

Ennyit Ernáról.

Mikor hagyod el Magyarországot? Hogy vagy a tartózkodással megelégedve? Vannak-e a szomszédban ismerőseid? Én azt a vidéket nem ismerem, s fogalmam sincs róla, kik laknak szomszédságodban.

Ismételve kifejezem kivánságomat, hogy mielőbb láthassalak s maradtam őszinte barátnőd *Eszter.*»

A herczegné felolvasta ezt a levelet fiának, a ki haragos mozdulatot tett s felkiáltott:

— Ez roszakaratú tudósítás. A sorok közt nem jóindulat látszik, s félek, hogy nem is minden valóság benne.

— Én az ellenkező véleményben vagyok, — viszonzá hévvel Dóriáné. — Eszter annyit ir Ernáról, a mennyit tud, s helyzetét helyesen fogja fel. Mire való ez az elrejtőzés? Neki rokonainál kellene lenni, ha csak valami oka nincs a titkolódzásra.

— Nos hát én ezt a titkot fel fogom deríteni, — mondá határozottan Henrik, — s még ma Budapestre utazom.

— Milyen gondolat! — kiáltott fel megdöbbenve Dóriáné, ki ismerte fiát, hogy a mit fejébe vesz, azt rendesen keresztül is szokta vinni.

— Mi kifogása van ellene?

— Mit fogsz abban a rád nézve ismeretlen városban tenni? Senkit sem ismersz, s nem keresheted Vesztrőczy grófnét házról-házra.

— Az nem is szándékom. A szállodákban fogok utána tudakozódni. Neki nincs lakása Budapesten, s ottlétekor bizonyára egyik vagy másik szállodában lakott, a hol emlékezni fognak nevére.

— Meglásd, fölösleges fáradság lesz, — mondá roszalólag a herczegné, ki a levél olvasása után sehogysem kivánta az Ernával való találkozást, s majdnem örült, hogy az ismeretség igy végződött.

— Nekem az nem fáradság . . . A mit szivesen teszünk, az nem alkalmatlan, s nekem Ernát fel kell találnom.

Dóriáné nem mert ellenszegülni fia szándékának, ki nagy szomorúságára másnap elutazott és mint mondta, megkezdi kutatását a szép özvegy után, kit nem tudott feledni.

Ő különben is az az ember volt, ki ha föltett magában valamit, a lebeszélés arról hasztalan volt. Egész erélylyel szándékozott hozzálátni a kutatáshoz, a melyről tudta, hogy pénzzel és kitartással okvetetlen eredményre vezet.

Mindaz, a mit Norberthy grófné levelében olvasott, semmi hatással sem volt reá. Hogy Erna szegény lett, mit törődött ő azzal! Hogy nagybátyja nem hagyott rá vagyont, annak nem ő volt az oka. Hogy eltünt és nem akart rokonaival találkozni, jól tette. A grófné leveléből kitalálta, hogy az nincs jó indulattal iránta, s ezen nem csodálkozott. Hisz Erna sokkal szebb volt, mint Betty és volt alkalma megismerni a női irigységet és cselszövényt, hisz az minden társaságban, minden osztályban és minden országban hasonló szokott lenni . . .

Megérkezve a fővárosba, a Bristol szállodában vett lakást. Véletlenül ugyanabban, hol Vesztrőczyné lakott. Nem akarva időt veszteget ni, tudakozódott a portásnál, ismeri-e a Vesztrőczy nevet. A portás mosolyogva mondá:

— Hogyne, herczeg! A fiatal Vesztrőczy grófné több ideig lakott nálunk a szállodában, s nem sok ideje, hogy távozott.

Dória herczeg meg volt lepetve a szerencsén, mely kedvezett neki, s tovább kérdezősködött.

— És hova ment innét a grófné? Nekem megbizásaim vannak számára.

— Azzal nem szolgálhatok. Elutazott, de hogy hova ment, azt nem tudom.

— Kikkel volt ittléte alatt összeköttetésben? — kérdé tovább Dória. — Nem emlékszik reá, kik látogatták?

— Majdnem senki sem jött hozzá, s ő is alig hagyta el lakását. Azt hiszem gyásza miatt, mert feketében járt. De mégis, egy napon egy gyászba öltözött, sürűn lefátyolozott hölgy kereste, kinek arczát fátyola miatt nem láthattam, s kilétét nem tudom és egy öreg úr, azt hiszem ügyvédje, kit ismerek, Lenhóczy Imre a neve.

— Hol lakik az az öreg úr? — kérdé a herczeg, elővéve jegyzőkönyvét.

— Megtudhatjuk a czimtárban, — viszonzá a portás, s egy nagy könyvet vett elő, melyben keresgélni kezdett.

— Lenhóczy Imre dr. — olvasta fönhangon. — Lakik váczi-utcza 14-dik szám alatt. Vegyen bérkocsit herczeg, s az el fogja a házhoz vinni.

Dória elfogadta a portás tanácsát. Különben is járatlan levén a városban, bérkocsiba ült, s a mondott házhoz vitette magát.

Az ügyvédet otthon találva, bemutatta magát s előadta kivánságát, mondván, hogy anyja nevében jár, ki tudni óhajtaná Vesztrőczy grófné hollétét.

Lenhóczy kissé elkomolyodott, a herczeg beszédét hallván, s tartózkodva felelt.

— Sajnálom, hogy nem tehetek eleget nagyméltóságod kivánatának. Azonban Vesztrőczy grófné oly erősen megtiltotta, hogy hollétét eláruljam, hogy a legjobb akarattal sem tehetem.

— Kegyed azonban tudja, hogy a grófné hol tartózkodik?

— Velem közölte, de, mint említém, titoktartás mellett.

— És mi oka van neki hollétét titkolni?

— Valószinüleg változott helyzete miatt.

— De hisz az nem szégyen, ha gazdagból szegénynyé lett.

— Nem szégyen, de kellemetlen, s ő már mostanig is nem a legjobb tapasztalatokat tette.

— Mi tekintetben? Hisz úgy tudom, még rokonaival sem kivánt találkozni, kik a legszivesebben hivták magukhoz.

— Tévesen van értesülve herczeg. Erna grófnénak első gondolata és óhajtása az volt, hogy Norberthy grófnéhez menjen, ki rokona s azelőtt jó viszonyban voltak. De . . .

— Mi tartóztatta, hogy ez óhajtása teljesüljön? — kérdé élénken Dória.

— A grófné nem is válaszolt levelére, hanem unokájával iratott, a ki kedves, meleg, igazi leányos levélben felelt, melyben igaz részvétét fejezi ki, de a meghivásról egyetlen szó sem volt benne. És Erna grófnét ez nagyon elkeseritette.

— De hisz ez csakugyan a legnagyobb kiméletlenség! — fakadt ki haraggal a herczeg. — Anyámnak ők az ellenkezőt állitották.

— Akkor nem mondtak igazat, mert én olvastam a comtesse levelét.

— Majdnem hihetetlen!

(Folytatása következik.)

FÉDE.

Regény.

Irta LUIGI DI SAN GIUSTO. — Olaszból fordította M. Hrabovszky Julia.

(Folytatás.)

Féde és Lidia csak engedelmességből mentek, de mikor a Valentino fasoraiban voltak, inkább karonfogvást sétáltak és beszélgettek, akárcsak a felnőttek.

Féde megismerkedett Lidia papájával is. Inkább szomorú, mint szigorú férfiú volt; eleintén bizalmatlanul, később szánalommal nézte a leánykát. Féde nem értette, miért nézi őt mindenki szánalommal; Giovannina, a házmesterné, sőt még Anneta, a vasalónő, Nicoletto mamája is.

Talán mert olyan kicsiny és sápadt volt és nem látszott meg rajta, hogy már tizenegy éves. Lidia nehány hónappal fiatalabb volt nála és mégis nagyobb volt egy fejjel.

Juliusban Féde meghivást kapott barátnője gouvernantejától.

— Lidia papája nagyon szép birtokot vásárolt Moncalieriben. Neked is el kellene velünk jönnöd, hogy pár napot együtt tölts Lidiával. Jót tenne neked és Lidia olyan boldog lenne! Mondd meg ezt mamádnak.

Ha megmondta-e Féde! És minő hévvel! Falura menni! Még sohasem látott más falut, mint a Valentinót! Aztán Lidiával menni! Folyton együtt lesznek, a fűben játszanak, virágokat szednek! . . .

Regina asszonyt meglepte ez a meghivás. Aztán azt felelte, hogy úgy kivánja az illem, hogy ezt az ügyvéd úrral megbeszélje. De soha sem talált időt erre; Brunelli ügyvéd nem érdekelte őt többé. Beérte aztán azzal, hogy egy napon, midőn Giovanninával a lépcsőn találkozott, vele beszélte meg a dolgot. Azonnal megegyeztek. Féde falun maradhat, a meddig csak akarják.

— Olyan gyenge az a kis leány, már az igaz. Szüksége van kis friss levegőre.

Regina eddig még sohasem vette észre, hogy a kis leánya gyenge!

Rosina feladata lett Féde holmiainak összecsomagolása és a cseléd ez alkalommal felfedezte, hogy a kis leánynak csak két, nagyon rosz állapotban levő inge van és hogy egyéb fehérneműjét sem lehet idegen szemek birálatának kitenni. Regina asszony azonnal pénzt adott Rosinának, a ki ingeket, nadrágokat és harisnyákat vásárolt egy rövidárú boltban, persze készen. Az ingek kissé nagyok voltak arra a kis testre, de jobb az igy, nemde? A gyermekek úgyis hamar kinőnek a ruháikból.

Féde falura ment.

Az anyja Torinóban maradt és sugárzott az örömtől és reménységtől. Mintha minden nappal fiatalodott volna. A doktorka szerencsésen átesett három vizsgán és hazautazott. Zanelli tanár ezen a nyáron szintén falura ment egy hugához. A kereskedelmi utazónak váratlanul Hamburgba kellett mennie; a spiritiszta idegbajos lett és kénytelen volt magát Oropában egy hidegvizgyógyintézetben kezeltetni. De Padovani Arturo maradt.

Ez alkalommal kénytelen volt lemondani Svájczról és be kellett érnie azzal, hogy reggel és esténkint a kerékpározás alatt szívjon egy kis friss levegőt. A szabadban való festésbe is belefáradt és inkább Regina asszony arczképét festette, régi igérete szerint.

Brunelli ügyvéd csak nagy ritkán hozott Fédének hireket az anyjáról. Az ügyvéd minden héten egyszer, szombaton kiment Moncalieribe Lidia látogatására és egész vasárnapon át kint maradt.

— Látta a mamát? Hogy van a mama? — kérdezte Féde.

— Jól van, — felelte az ügyvéd akkor is, ha mit sem tudott felőle.

Regina asszonyt felszólították, hogy adja át minden megbizásait Fédére vonatkozólag, de ő bizony majdnem mindig megfeledkezett erről. Gyakrabban gondolt arra Rosina, a ki lement a házmesternéhez és megkérte, mondaná meg az ügyvédnek, hogy köszönteti Fédét és mindnyájan jól vannak.

Féde ellenben szorgalmasan küldözgette a

Egesz napon át a szabadban lehettek.

levelező-lapokat anyjának és szeretett volna tőle feleletet kapni.

— Oh, persze! más dolga van a mamának! — felelte egy napon az ügyvéd élesen és Féde, mintegy megsértődve, hallgatott azóta.

Különben nem is gondolt olyan gyakran haza. Olyan boldog volt falun! Istenem minő szép is volt itt! Azok a mezők, a fák, a hosszú, magányos utak; a lepkék, tücskök, virágok! . . . És mindenfelé mehettek, egész napon át künn lehettek, szivták a friss levegőt, élvezték a napsugarat! . . .

A napok csak úgy repültek. A két gyermek korán felkelt s észre sem vették volna, hogy már dél lett, hacsak nem az étvágyukról. Féde élénk fantáziájának tág tere nyilt mindenfelé. A bábú feledésbe merült; mikor annyi élő lény volt itt! Minden zugban egy rovar. A fákra másztak, keresték a tücsköket, a roskadozó falak mentén a gyíkokat fogdosták, összeszedték a csigákat, a szöcskéket és még haza is vittek belőlük.

Egész szenvedélyükké lett ez, Madama Giovannina nem tudott mozdulni többé, hogy a lába alá ne kerüljön egy csiga, ne érintsen egy hernyót, vagy valami csúf rovart ne lásson mászni a falon.

És folytonos ijedt felkiáltásokat hallatott, szidta a gyerekeket, de azok csak nevettek. Ők nem féltek ezektől a mezei rovaroktól.

Hát még a nagy futkosások a mezőkön! A sok éretlen gyümölcs-evés a fákról és az óriási virágcsokrok, melyeket szedtek és ott feledtek a sövényen! És a szél, a mely vitte őket a szárnyain, összeszuszálva a szőke és barna fürtöket; az langyos nyári esők, az ijesztő égzengés, a hűs, árnyékos erdők, a hol a gyermekek majdnem eltévedtek! Oh! minő szép volt mindez! és milyen jól esik erre később a visszaemlékezés!

Ez a gyönyörteljes nyár, fájdalom, tova tünt mint egy villámsugár és összsel Féde és Lidia kénytelenek voltak visszatérni a városba.

— Jaj be kövér lett ez a gyerek! Mennyire megnőtt! — kiáltott fel Rozina, mikor Fédét megpillantotta.

De Féde ijedten vette észre, hogy az anyja megváltozott.

Arczáinak rózsái alatt sápadt és sovány volt. A homloka tele volt barázdákkal, melyeket még jobban kiemelt a rizspor. Ráncz képződött fonnyadt ajkai körül.

Regina megcsólta leányát, látta, hogy kissé szebb, nagyobb lett és elfordította az arczát. De csak azért, hogy a gyermek ne lássa meg szemeiben a könnyeket.

— Mi bajod mama? Beteg vagy? — kérdezte Féde.

— Nem, nem, hagyj el; jól vagyok. Menj Rosinával, rakjátok el a holmiaidat, — felelte Regina.

Az asztalnál Féde kérdezte, hol van Arturo úr? Az asztaltársaság kissé gunyosan, de zavartan is nézett össze; csak a doktorka maradt komoly, Rosina asszony pedig nagyon elpirult.

— A városban ebédel, mi közöd hozzá? Nem illik kiváncsinak lenni, — felelte az anya.

De étkezés után, mikor Regina és a doktorka egyenül maradtak, mialatt Féde leszedni segitett az asztalt, elleste anyja nehány szavát, melyek gondolkodóba ejtették őt.

Anyja halkan, izgatottan beszélt. Carlino a fejét rázta, a vállait vonogatta és félig szánakozó, félig kelletlen arczczal hallgatta.

— Beszéljen maga vele, mondja meg neki világosan . . . Halva akar látni? Ha azt akarja, akkor mondja meg . . . Szóljon neki . . .

— Nem fog eljönni . . . Mit akar még vele . . .? Már mondta nekem . . . — felelte az ifjú.

— Oh! ha maga szólna neki . . . Ha megmondaná . . . Mondja csupán azt, hogy látogasson meg . . . Hogy én akarok beszélni vele . . . Hogy ne kényszeritsen, hogy valami esztelenséget kövessek el.

A doktorka aztán elhagyta a házat és Regina asszony bezárkózott a szobájába.

Este, ebéd előtt, Rosina leküldte Fédét a kapu mellett lakó pékhez, mert elfogyott a kenyér. Már sötét volt, de a gázlángok még nem voltak meggyujtva és midőn Féde visszajött, a lépcsőn két férfit látott a sötétben maga előtt felmenni, a kik halkan beszéltek egymással. De nehány szó azért eljutott egészen hozzá és Féde felösmerte a két hangot: Padovani Arturo és Leardi Carlo beszéltek.

— Ezt nem kellett volna tenned, nem kellett volna tenned . . . Légy türelemmel, — mondta a doktorka.

— Eh! tudom. De mit mondjak! Gondolhattam-e, hogy komolylyá válik a dolog? És öregebb is nálam!

— Kérlek, ne lármázz. Nem lett volna szabad ezt tenned, — felelte vissza Carlino felindultan.

Féde követte őket, nem értett beszédükből semmit, de a szive azért sajátszerűen dobogott. Hagyta őket belépni a lakásba és ő csak kissé később csengetett, hogy meg ne lássák. Követte Rosinát a konyhába és látta, hogy ez nagyon furcsa arczot vág, mintha valami nagy harag és szánalom dúlta volna fel arczát. Nem mert neki kérdést tenni, de olyan merően nézett rá, hogy a cseléd észrevette és hevesen rászólt:

— Mit néz reám úgy? Nem látott még, mi? Menjen inkább és teritse meg az asztalt!

Féde csendesen kiment, de a szive egyre jobban elszorult. De hát mi történt itt? Keresztül ment az ebédlőn, a hol a tanár és a spiritiszta együtt ültek és halkan beszélgettek egymással, de mihelyt a kis leány megjelent, azonnal elhallgattak. Féde kiment és ime a mama szobájából beszéd és sirás hallatszott ki. A gyermekben elhült a vér az ijedtségtől, mozdulatlanul állt a sötétben, nem tudva, mit csináljon. Mert az, a ki sirt, a mamája volt.

— Féde, — kiáltott egy hang erősen, — Féde, és az asztal?

Rosina türelmetlenkedett és a kis leány szorongó szívvel, egyre a sirást hallva, visszafordult az ebédlő felé.

De ime, Rozina hivására, mindannyian az ebédhez jöttek. Mindnyájan, még a mama és Padovani Arturo is. A mamán látszott, hogy sirt, de most már nevetett. A tanár és Arturo köszöntötték egymást.

— Három napig távol voltam . . . falun volt dolgom, — dünnyögött az ifjú.

Az asztalnál minden úgy folyt, mint régente, csak Padovani Arturo volt komoly és csendes. Nevettek, fecsegtek, de mindannyian sietni látszottak és hamarább végeztek az ebéddel, mint rendesen. Aztán egyenként eltüntek. Carlino ment ki utolsónak és az asztal mellett hagyta Reginát és Arturót.

— Jer ide Féde, — mondá Regina asszony, bizonyos ünnepélyességgel fogva kézen a gyermeket, — nézd meg jól Arturo urat, nehány nap mulva ő a te kedves papád lesz.

(Folytatása következik.)

MAGGI-FÉLE LEVES- és ÉTEL-**IZESITŐ**

páratlan a maga nemében és **régóta jól bevált szer, hogy gyenge levesek, mártások, főzelékeknek stb.** egy pillanat alatt meglepő **jó** és **erőteljes ízt adhassunk.**

Kis adag elég. Üvegesékben 50 fillértől kezdve.
Eredeti üvegcsék legolcsóbban utántöltetnek. 10921

Épp ugy ajánlhatók **MAGGI BOUILLON-TOKJAI,** melyekből csupán forró víz ráöntése által kitünő erő- vagy húsleves készithető.
Maggi kitüntetései: Tokokban à 2 adag 20 és 15 fillérért. — Kaphatók minden füszer-csemegekereskedés és drogueriában.
5 nagydij, 32 aranyérem, 6 diszoklevél, 7 tiszteletdij. Hétszer versenyen kivül, többi között az 1889. és 1900-iki párisi világkiállitásokon. (Maggi Gyula jurytag.)

Szolid belföldi hangszerek szétküldése legolcsóbb gyári árban.

Közvetlen a forrásnál legolcsóbban lehet vásárolni. Szétküldési feltételeim szerint **minden kockázat, mivel becserélés megengedve, vagy a pénz visszaadatik. Tanuló-hegedü** már frt 2.40, 3.—, 3.50, 4.—, 5.—, 6.—frt. **Hangverseny-hegedük** frt 7.—, 8.—, 10.—, 12.— **Orchester-hegedük** erős hanggal frt 14.—, 18.—, 20.— **Solo-hegedük** frt 25.—, 30.—, 40.—, 60.—, 80.— **Hegedüvonó** 50, 60, 80, 1 frt, 1.50, 2 frt és feljebb. **Piccolók** és **furulyák** szolid kivitelben, 50, 80 kr., 1 frt, 1.50, 2 frt és feljebb **Clarinetták** legünomabb kivitelben frt 4.50, 5.—, 6.—, 7.— és feljebb. Szétküldés utánvéttel vagy a pénz előleges beküldése mellett.
Erezhegyi hangszer-kiviteli czég
KONRAD JÁNOS, Brüxben, 1141. sz. (Csehország.)
Gazdagon illusztrált árjegyzék, 1000-nél több ábrával, kivánatra bárkinek ingyen és bérmentve küldetik. 10870

A női szépség elérésére, tökéletesitésére és fentartására legkitünőbb és legbiztosabb a

MARGIT-CREME,

mely vegyiszta, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, teljesen ártalmatlan. Ezen világhirü arczkenőcs pár nap alatt eltávolit szeplőt, májfoltot, pattanást, bőrkiütéseket (Mitesser) és minden más bőrbajt. Kisimitja a ránczokat, redőket, hiniálheiyeket és az arczot hófehérré, simává és üdévé varázsolja. Ára nagy tégely 2 kor., kis tégely 1 kor.
Margit hölgypor 1 kor. 20 fill., **Margit szappan** 70 fill., **Margit fogpép** (Zahnpasta) 1 korona., **Margit arczvíz** 1 korona.
Hamisitványok biróilag üldöztetnek.
Postán utánvéttel vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készitő: **Földes Kelemen** gyógysz. **Arad.**

Legkedveltebb, legjobb hajfestőszer a

MELANOGENE

fekete és barna szinben.

Ezen kitünő és ártalmatlan készitménynyel hajat, szakált, bajuszt pár perez alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szin állandó és a természetes szintől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerü. Nem piszkit. 10689
Ára 2 korona 80 fillér.
Budapesti főraktár: **Török József** gyógysz. Király-u. 12 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

Kinematograph. Nagyon érdekes gyermekek és felnőttek részére.

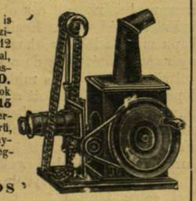

Mint **»Laterna magica«** is használható, 38 cm. magas, 3 szines képszalaggal (Films) és 12 üvegképpel, petroleumlámpával, reflektorral és használati utasitással együtt dobozban **8 frt 50.** Ezzel a kinematographal a fiatalok és öregek által szivesen látott **416** képek a falra varázsolhatók. Szerkezete igen pontos és egyszerü, ugy hogy minden gyermek könnyen kezelheti. Közvetlenül megrendelhető:
KONRAD JÁNOS
első óragyárában, Brüx 1270. (Csehország).
Gazdagon illusztrált árjegyzékek kinematograph, laterna magica, gőzgépek, mech. játékszerekről stb. kivánatra ingyen és bérmentve küldetnek. 10866

Kocsi-gyártás. 10890
Budapesti kovács- és kocsigyártó-ipartestület védnöksége alatt álló

Kocsi Árucsarnok-Szövetkezet,
Budapest, VII., Kerepesi-út 72.
Ajánl mindennemü hintókocsit.

Az egyik mondja a másiknak
10635
és igy már millió hölgy előtt ismeretes, hogy a szépség föntartására és fokozására legjobb szer a törv. védett Helin. 1 doboz 1 korona 20 fillér. Kapható gyógyszertárakban, drog., illatsz. — Főraktár Budapesten: Török J. gyógyszertára, Király-u. Bécsben: C. Brady gyógysz. Fleischmarkt.

KÖVÉRSÉG KORAI VÉNSÉG.
Használja minden **hölgy** és **férfi** csakis a **Mandor** soványitó-port és vértisztitót. Nem létezik az az elhizott, tulfejlődött alak, melyen csak hat hét lefolyása után ne volna eredmény látható, ezért kezeskedem. Ára egy doboz Mandor-pornak 2 korona 80 fillér, étkezési utasitás és orvosi bizonyitványok hozzá ingyen. Mandor Ideál-arczkrém 1 tégely 1 korona, könyv ingyen hozzá. Utánvéttel bárhová titoktartás mellett portomentesen küldi 10889
Mme Mandl Ida, Budapest, Károly-körut 2/V. sz.
Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utcza 12. sz.

GERMANDRÉE
PORHANYÓS ÁLLAPOTBAN és TABLETTÁKBAN
Franczia szabadalom. A szépség titka, ideális illattal feltétlenül tartós, egészséges és üde szint ad.
1900 évi Párisi Világkiállitás: **ARANYÉREM**
MIGNOT-BOUCHER, 19, Rue Vivienne, PARIS.

Császárfürdő
BUDAPESTEN
téli és nyári gyógyhely. 10430
Előrangu. E kénesvizü gőgyfürdő páratlan, gőzfürdővel és legmodernebb iszapfürdőkkel pompás ásványvizu uszodák kal, hő- és kádfürdőkkel. Prospektus ingyen bérmentve

MAGYARHON ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVŰ ÓRAÜZLETE.

Dr. GÖLIS-féle emésztő-por.
(1857 óta kereskedelmi czikk.)
Etrendi szer, kitünő hatása van a különösen nehezen emészthető ételek föloldására, valamint az általános emésztésre és igy a test táplálására és erősitésére is. Naponta kétszer használva, evés után egy kávéskanálnyit téve a nyelvre s a szokásos itallal leöblitve, kedvező befolyást gyakorol a hiányos emésztés következtében fellépő jelenségeknél, minők: **gyomorégés, nyálkaképződés, székrekedés, aranyeres bántalmak, »letsi pangás** stb.
Ásványviz-gyógymódnál mint elő- vagy utókura vagy egyidejüleg a gyógymóddal kitünő hatást fejt ki.
Minden doboznak dr. Gölis pecsétjével és a bejegyzett védjegygyel kell lezárva lenni s mindenkor határozottan **dr. Gölis-féle emésztő-por** kérendő a vétel alkalmával. 10826
Egy nagy doboz ára 2 kor. 52 fill., kis doboz 1 kor. 68 fill.
Dr. Gölis-féle egyetemes emésztő-por központi szétküldése
Bécs, I., Stefansplatz 6. (Zwettlhof.)
Főraktár: Török József gyógyszertára Budapest, Király-utcza 12 és Andrássy-út 26. szám.

A Magyar Országos Központi Takarékpénztár
XXXIII. rendes közgyülését
1905. évi február hó 18-án délután 4 órakor, az intézet helyiségében (IV., Deák Ferencz-utcza 7. szám, I. emelet) tartja meg.
NAPIREND:
1. Az igazgatóság jelentése.
2. Zárszámadások előterjesztése a felügyelő-bizottság jelentésével.
3. Mérleg megállapitása, nyeremény felosztása és kifizetés iránti határozathozatal.
4. Három igazgatósági tagnak megválasztása.
Azon t. részvényesek, kik ezen közgyülésen részt venni szándékoznak, sziveskedjenek részvényeiket az alapszabályok 23. §-a értelmében* f. évi február 15-ig d. e. 12 óráig az intézet pénztáránál letenni, mely alkalommal a mérleg is rendelkezésükre álland.
Az igazgatóság.
* **23. §.** Közgyülésben részt vehetnek mindazon részvényesek, kik három nappal a közgyülés megtartása előtt, a le nem járt szelvényekkel együtt, oly részvényt tesznek le a társulatnál, mely legalább két hóval előbb iratott a letevő saját nevére. 10931

A legjobb arcz-szépitőszer a SERAIL-ARCZKENŐCS,
mely az arczot tisztitja, fehériti és bársonypuhává teszi.
Egy tégely ára 1 kor. 40 fill.
Egy kis tégely ára 70 fillér.
Minden ártalmas alkatrész nélkül!
Serail-szappan kitünő toilett szappanok
Epe-szappan a kenőcs használatához.
Serail-crème. Nappali használatra.
Serail-pouder. Kiváló finom arczpor három szinben, fehér, rózsaszin és créme. Egy doboz ára 1 korona.
Serail-szájvíz. A legjobb szájvíz.
Főraktár: Budapesten, Török József gyógyszertárában. 10625
Kapható továbbá a készitőnél **ROZSNYAY MATYAS** gyógyszertárában, **Aradon, Szabadságtér,** valamint minden más gyógyszertárban.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

KÉSŐ SZERELEM.

[Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

(Folytatás.)

— Ebből láthatja herczeg, hogy kliensnőmnek van oka elvonulni az emberektől, kik, mint most már volt alkalma tapasztalni, ily gyorsan változtatják szeretetöket és jóindulatukat.

— De hát hogy történt mindaz, a mi a grófnét érte? Én rövid ideje vagyok az országban, s nem ismerem az ittlakókat, csak annyit tudtam, hogy Vesztrőczy grófné igen gazdag lesz, ha meghal a nagybátyja, kitől örökölni fog.

— Így is volt. A gróf fivére volt Erna grófné atyjának s ő neveltette az árván maradt gyermeket. Nőtelen lévén, más örököse nem volt, s végrendeletében őt nevezte ki örökösének. Ezt mindenki tudta és a gróf életében is már fényes életmódhoz szoktatta Erna grófnőt.

— És miért tagadta ki halála előtt?

— Mert megnősült, s özvegyére hagyta vagyonát.

— Meg-nő-sült? — kérdé csodálkozva Dória.

— Még pedig a legnagyobb titokban. Én jogtanácsosa voltam, húsz évig vittem ügyeit, s csak pár hónappal ezelőtt közölte velem házasságát, midőn új végrendeletet készittetett.

— És miért tartotta oly nagy titokban? Hisz szabad és nőtelen volt.

— Két oka lehetett arra. Kora, mely felül volt a hatvanon, és nejének alantas származása.

— Valami czirkuszi hősnőt vett el?

— Nem, egy lelkész leányát, ki a gróf egyik birtokán élt szülőivel. Elég jó család, de hát nem grófnénak neveltetett.

— És talán röstelte, hogy Erna grófnőt megkárositotta?

— Azt nem tudom. Egykedvűen, ridegen adta tudtomra házasságát. Nem bocsátkozott részletekbe. Valószinüleg még hosszú ideig remélt élni, s idővel nyilvánossá tette volna házasságát.

— Én láttam egy Szentjóby grófot Rómában. Említettem is Norberthy grófnénak. Hölgy társaságában ült egy fogadó éttermében, s ez valószinüleg . . .

— Ő volt, mert rajta kívül nincs más Szentjóby.

— És Vesztrőczynének semmit sem hagyott?

— Évenként háromezer forintot, de ő azt visszautasította, — mondá zavarral az ügyvéd.

— Jól tette! Ő úgy tudom ötven-hatvan ezer forint jövedelemre számított, s három ezer forint! Ez szégyenletes dolog az örökhagyó részéről.

— Ez az, a mit meg nem foghatok. Gyermekre már nem lehetett kilátása, s nagy vagyonát oly egyszerű nőre hagyta, ki azt sem tudja, mit kezdjen vele.

— Haragudott unokahugára?

— Ellenkezőleg, nagyon szerette. De hát, bár én magam is öreg ember vagyok, legroszabbnak tartom az öreg szerelmeseket.

Dória nevetett.

— De az a hölgy, kit én Rómában láttam, nem volt sem szép, sem nem látszott valami szellemesnek.

— Én csak egyszer találkoztam vele, s itéletet nem mondhatok róla. Azonban arról győződtem meg, hogy szive jó és esze helyén van, — viszonzá Lenhóczy.

— Egyszeri találkozásból nehéz ily itéletet mondani, — jegyzé meg kissé meglepetve Dória.

— Állitásomat nem indokolhatom, mert akkor oly dolgokra kellene hivatkoznom, melyek ellenkeznek titoktartásommal. És végre is, azt hiszem, nem érdeklik valami különösen ezek a dolgok nagyméltóságodat.

— Nem különösen, — viszonzá egykedvüséget tettetve Dória. — Azonban szerettem volna bővebb felvilágositást vinni anyámnak, ki nagyon érdeklődik Vesztrőczy grófné iránt.

— Sajnálom, hogy nem tehetek kedve szerint herczegségednek, — mondá mosolyogva az ügyvéd. — Mindamellett szolgálhatok egy érdekes hirrel.

— És az? — kérdé feszülten Dória.

— Erna grófnénak nagy elégtételül szolgálhat az, hogy Norberthy gróf, az idősebb, pár nap előtt nőül kérte őt.

Dória láthatólag elhalványodott.

— És mit felelt neki a grófné? — kérdé feszülten.

— Hihetetlen, a mit mondok: kosarat adott neki.

— Va-ló-ban? — kérdé akadozva Dória. — De mi hihetetlen van ebben?

— A grófné jelenlegi helyzetében ez nagy szerencse lett volna.

A herczeg vállat vont.

— Én nem tartom annak! Norberthy gróf már idős ember lehet, családja, az öreg grófnénak Erna iránti rosz bánásmódjából itélve, nem szivesen látta volna ezt a szövetséget, s Vesztrőczynének mi öröme lehetne az életből egy koros férj mellett? Ő számithat a legfényesebb házasságra is!

— Ki tudja!

— Szabad ezt a titkot elárulnom anyámnak?

— Nem titok! De azt hiszem, Norberthy grófné nem tudja.

— Kétségbe volna talán esve, de megérdemli Erna iránt való viseletéért.

Mindketten nevettek e megjegyzésre.

— Most még egy kérésem volna önhöz, ügyvéd úr, — mondá Dória.

— Parancsoljon velem.

— Nekem meglehetős kiterjedésű birtokom van Magyarországon, melyet távol élvén nem igen kezelhetek. Vannak ugyan megbizható hivatalnokaim; én legalább azt hiszem róluk, hogy megbizhatók. Azonban arra kérném kegyedet, vállalja el jogtanácsosi czimmel a felügyeletet . . . Ha ugyan nem esnék terhére.

— Legkevésbbé sem! Sőt most már évek óta csakis ilyenekkel foglalkozom. Öreg vagyok, és apró-cseprő pörök már terhemre vannak, — mondá Lenhóczy.

— E szerint megegyezünk. A részletekkel majd bővebben foglalkozunk, ha alkalmam lesz a többszöri találkozásra.

— Bármikor szolgálatára állok.

— Hosszabb ideig szándékozom most az országban maradni, s legközelebb felkeresem önt, de előbb anyámmal kell beszélnem.

Az ügyvéd meghajtá magát. Az ajtóig kisérte vendégét, ki dolgavégeztelen távozott, de a lépcsőn mosolyogva mondá:

— Majd kiveszem belőled, vén róka, Erna hollétét, ha többször összejövünk. Nem nyugszom, mig fel nem találom. Ez az ügyvéd azonban tetszik nekem.

A szállodába érve, anyjának a következő levelet irta:

Budapest, IX/25. 19 . . .

Kedves Anyám.

Annak, a miért a magyar fővárosba jöttem, még nem sikerült nyomára akadnom, azonban kilátásaim vannak, hogy nyomozásom sikerülni fog. Addig megbocsát, ha egyedül hagyom, de ismer, s tudja, hogy nem tudnék nyugodt lenni, félbenhagyott munkával. Rám nézve, a miről szó van, életkérdés!

Talán őrült idegességnek tartja elhatározásomat. De hiszen a szerelem olyan érzés, mely megragadja az emberi szivet, s ha igaz, állandónak is kell lennie! És én ebben a helyzetben vagyok. Sohasem láttam nőt, ki oly hatással lett volna reám, mint Erna, s ma is azt mondom: vagy ő, vagy senkisem lesz feleségem, kivéve, ha nem osztozik érzelmeimben.

Ennyit kedélyállapotom és elhatározásom felől, s még csak azt teszem hozzá, hogy a mit Norberthy grófné irt, az mind tiszta valótlanság. Ő nem hivta Ernát magához, sőt a legkiméletlenebbül bánt vele. Ezt olyan forrásból tudom, mely teljesen megbizható, vagy legalább is én annak tartom. Azonban az öreg grófnét megbüntette fia azzal, hogy nőül kérte Ernát, s kosarat kapott. Még gondolatnak is nevetséges, az a ragyogó szép-

Richter Aurél rajza.

A leány észrevehető zavarba jött.

ségű fiatal nő, és egy ötvenen felül levő ember! . . .

Tudathatja ezt az öreg grófnéval, ha ő talán nem tudná. Nagy elégtétel ez Ernának, ki azonban elég okos volt kosarat adni, s én ezt megtudva boldog vagyok. Képzelje el rémületemet, midőn a föntebbieket hallám, és örömömet a kosár fölött. Nem tudom, mit mond erre a nemes grófné, ki kedves anyámnak csupa valótlanságokat írt levelében, s ha megtudja fia elhatározását, okvetlen szégyenleni fogja tettét.

De hogy prózaibb dolgokról is írjak, tudatom, hogy az uradalomba egy jogtanácsost szerződtettem. Azt hiszem, nem lesz ellene kifogása, s majd személyesem bemutatom őt.

E perczben nem tudom, meddig maradok a fővárosban, de dolgaim végezte után röpülök haza, remélem eredménynyel.

Szerető fia

Henrik.

Mosolyogva tette borítékba a levelet. Tudta, hogy anyja nem nagyon fog neki örülni, de nem irhatott másként mint szive sugalta, s olyan ember volt, ki sem tettetni, sem hazudni nem akart és nem is tudott . . .

És ismerve anyját, sejtelme nem csalta meg, mert Dóriáné a legnagyobb kedvetlenséggel olvasta levelét. Megfoghatatlan volt előtte fia érzelme, s valóban ideges képzelgésnek vette; sehogysem volt inyére Henrik elhatározása.

Óhajtotta, hogy fia nősüljön, de nem Ernához hasonló feleséget kivánt neki. Egy Dória herczegnek, a ki válogathatott a nőkben! Ki ez a Szentjóby Erna? Sem multját, sem családját nem ismerte . . . Azt meg kellett vallania, hogy nagyon bájos és szép. De hát annyi szép leány van a világon, s Henrik már eleget látott a legszebbek közül!

Vajjon miféle bűbájos hatást tehetett reá Erna, hogy így elkábította? Mert az ily érzés nem lehet más mint kábulat. És ezt még csak meg sem mondhatja fiának, nehogy összetűzzenek! Ők, kik mindig a legjobb viszonyban éltek.

Dóriáné korán elvesztvén férjét, egész életét egyetlen fia nevelésének szentelé. Mindig együtt volt vele, s dicsekedhetett, hogy nemcsak ő ragaszkodik hozzá, hanem fia is a leggyengédebb szeretettel környezi.

Midőn férfiúvá fejlődött, sokszor biztatta, hogy házasodjék. Nagy vagyona van, s előkelő név és rang tulajdonosa, — az anyja féltette, hogy elkésik a házassággal, mert sohasem mutatott hozzá hajlamot. Most végre feledésbe ment vágya, Henrik nősülni akar, de nem úgy mint ő kivánta . . . Mennyivel jobb lett volna, ha Erna helyett Betty az, ki megnyeri tetszését, kinek családjának egész multját ismerte. A sors máskép rendezte, s ő fia levelének olvasása után meggyőződött, hogy szerelme nem futó fellobbanás, és elhatározta, hogy sem mellette, sem ellene nem fog semmit tenni. A házasság Isten rendelése, s történjék az, a mit fia óhajt magának.

Nem volt neki kellemes, a mit Henrik irt, de megnyugodott benne, s csak az lepte meg, a mit Norberthynéről tudatott vele, kiről egyszerűen azt irta, hogy hazudott. Ez igen kellemetlen volt neki, és az igazat megvallva, nem is adott ez állításnak hitelt. Sőt annak sem, hogy Norberthy nőül akarta venni Ernát.

Ki tudja, kitől hallotta ezt Henrik? Lehetnek ellenségei Norberthynének, s elhatározta, hogy miután fia hosszabb ideig marad Budapesten, ő meglátogatja barátnőjét s megtudja tőle a valót.

Sürgönyözött Napvölgyre, kocsit kért az állomásra, mire azonnal megjött a válasz, és ő egy nap korán reggel útnak indult, s este felé meg is érkezett az állomásra, hol elegáns fogat várta, s félóra mulva a kastély előtt volt, hol a háziasszony Bettyvel és annak fivérével várta, mert fia nem volt otthon, de haza érkezte a következő nap kilátásba helyezték.

A herczegnét a legnagyobb örömmel és szivességgel fogadták, bár a hölgyek arczán titkolhatatlan csalódás látszott, mert Henrik herczeget is is várták, ki nem jött anyjával.

A herczegné kiváncsian tekintett körül, midőn a társalgó terembe vezették, de talán még nagyobb figyelemre méltatta Norberthy Miklóst, Betty fivérét, ki mint nagyanyja mondta, sohasem mozdul ki falujából.

És az meg is látszott rajta.

Magas, erőteljes termetét vadászruha borította, olyan szabással, mely valamely kisvárosi szabóra vallott, s Dóriáné, ki fiánál a legdivatosabb és legkifogástalanabb öltönyökhöz volt szokva, csudálkozva szemlélte.

De igen rokonszenves volt neki az ifjú, arczán ugyanazon jóság látszott, mint Bettyén, de bőre sötétbarnasága s férfias ereje által erősebb s komolyabb volt kifejezése s valami egykedvűség, sőt magával nem törődés látszott rajta.

Vidám csevegéssel töltötték a napot. Az estebéd kifogástalan volt, s minden jólétről és fényűzésről tanuskodott. A grófné, ki kedves háziasszony volt, elhalmozta vendégét a legapróbb figyelemmel és előzékenységgel, s midőn a herczegnő késő este szobájába ment lefeküdni, Betty kisérte odáig, kit a herczegné nem bocsátott el mindjárt, s behivta szobájába.

Mi volt természetesebb, minthogy feltünés nélkül azonnal Ernáról kérdezősködött, ki oly kedves barátnője volt Bettynek, midőn először találkoztak.

— Nem tudok róla semmit, — viszonzá a leányka sóhajtva. — Irtam neki, de nem válaszolt s jelenlegi tartózkodását sem tudatta.

— Csodálom, hogy nem találom őt itt. A legtermészetesebb lett volna, hogy családjában nálatok keres menhelyet.

A leányka észrevehető zavarba jött, s mélyen elpirult.

— Nagymama nem akarta, hogy hozzánk jöjjön, — viszonzá szomorúan.

Dóriáné látta, hogy fia jól volt értesülve.

— És miért nem . . . Talán valami kifogása van Erna ellen?

— Mi lehetne? Az, hogy szegény lett, nem jelent nála semmit. Ő oly szép, kedves és jó, hogy a vagyon nem játszhatik nála szerepet.

— Ez a te felfogásod, Betty, — mondá szeretettel Dóriáné. — De mindezen tulajdonságokból nem lehet megélni.

— Nem tudom, maradt-e valami vagyona neki?

— Azt én sem tudom. És ha nem, akkor nehéz lesz neki az életfentartás küzdelme, s azért kellett volna barátainak és rokonainak felkarolni őt.

— Én is így gondolkozom, sőt papa, ki igen kedveli Ernát, szintén meg akarta hivni, azonban nagyanyám akarata ellen nem tehettünk semmit. Sőt maga Erna is elvágott közöttünk minden összeköttetést.

— Nem lehetne holléteének utána járni?

— Mi nem tehetjük, de azt hiszem, nem rejtőzhetett el úgy, hogy meg ne lehessen találni.

— Kerestetni kellene, s kutatni hollétét.

— Ha férfi volnék, tehetném; így kezeim meg vannak kötve. Nagymama akaratával nem mernék daczolni.

— Atyád megmondhatná, hol van Erna, — jegyzé meg mosolyogva a herczegné.

— Azt hiszem, ő sem tudja.

— Csalódol . . . Ő nem fél nagyanyád haragjától, sőt nőül akarja venni Ernát.

A leányka összecsapta kezeit.

— Papa nősülni szándékozik? És mi erről semmit sem tudunk! Oh mennyire örülnék neki! Ki mondta ezt herczegnének?

— Biztosan tudom. Nem félnél a mostohaanyától?

— Ernától nem! Ő a legjobb teremtés, kit valaha ismertem, de nem menne papához, — mondá szomorúan.

— Miért nem? Szerelmes valakibe?

— Azt nem tudom. De papa öreg hozzá képest, ő meg nagyon fiatal.

— Mit mondana ehhez nagyanyád?

Betty körülpillantott a szobában, s halkan, de meggyőződéssel mondá:

— Kétségbe volna esve!

— Miért? Nem kedveli Ernát?

— Egy idő óta nem úgy beszél róla, mint azelőtt. És bizonnyal nem óhajtja, hogy fia még egyszer megnősüljön.

— Azt én is hiszem.

— Én pedig nagyon örülnék ennek a házasságnak! Szegény papa, tehát kosarat kapott? Sajnálom őt, de természetesnek tartom, hogy így történt.

Dóriánénak nagyon tetszett az a melegség, melylyel a leányka barátnőjéről beszélt, és látta, hogy egyedül Norberthyné az, ki Erna iránt ellenséges indulattal viseltetik. De vajjon miért? Azt nem tudta kitalálni, bár halvány sejtelme volt, hogy Henrik lehetne az igazi ok, kit a grófné alighanem nagyon óhajtana vejének, s kiről tudta, hogy tetszését a fiatal özvegy nyerte meg.

— Meg fogom tudni nagyanyádtól, mi kifogása van Erna ellen, — végzé a herczegné beszédét, s a leányka kezet csókolván, jó éjt mondott és elhagyta a szobát, hol a herczegné komornája távozta után még hosszasan gondolkozott a Bettyvel folytatott beszéden . . .

A következő nap csakugyan hazaérkezett az öreg grófné fia, Norberthy Károly, s bemutatták a herczegnének.

Csinos, vidám ember volt, a régi szabású magyar úrnak mintaképe. Gyermekei hasonlitottak hozzá, különösen a fia, ki termetben, erőben, egészségben képmása volt, csakhogy komolyabb, mert míg atyja sohasem fogyott ki a tréfából, ő hallgatagon ült a társaságban. Bár jelenleg az idősebb Norberthy is roszkedvű volt, de vendége előtt ezt titkolni igyekezett.

Dória herczegné igen kellemes órákat töltött a Norberthy kastélyban. Megszemlélte a gróf lovait, ki nagy sportman volt. Reggeli után körülkocsikáztak az uradalom szebb részein, s este az ebédnél különös jókedv uralkodott, melynek előidézője a háziúr volt, ki nem fogyott ki az élczekből, s a hölgyek kénytelenek voltak kaczagni elmés ötletein.

— A többek közt Betty, téged érdekelni fog, — mondá leányához fordulva, — Ernáról hallottam a fővárosban. Sőt föl is kerestem.

— Igazán? Mit tud róla? — kiáltott fel a leányka örömmel.

A grófnénak láthatólag kellemetlen volt ez a beszédtárgy, de annál inkább érdekelte a herczegnét, ki rögtön folytatta is:

— Nagyon sajnálom, hogy Ernát nem találtam itt, — mondá tettetett sajnálkozással. — Meg voltam győződve, hogy ő most önöknél tartózkodik.

— Itt lett volna a helye, — viszonzá Norberthy, egy pillantással anyjára.

(Folytatása következik.)

FÉDE.

Regény.

Irta LUIGI DI SAN GIUSTO. — Olaszból fordította M. Hrabovszky Julia.

Hatodik fejezet. (Folytatás.)

Két év mult el, mióta özvegy Giordanónéból Padovani asszony lett.

Ismét enyhe tavaszi délután van; az egykori kis terasszon ismét ott van Féde és Brunelli Lidiával beszélget. Mintha még mindig bábuznának, mert Féde egy pólyát szorongat a karjaiban és abban a pólyában levő rózsaszinű, picziny, gömbölyű arcz és testecske egy csöppel sem nagyobb Lidia egykori hires bábújánál.

Féde jóformán semmit sem változott azóta; mintha most is olyan kicsiny, sovány lenne, mint egykor. Lidia már inkább változott. Szép, tizenhárom éves leányka, magas és szőke, szép hajfonatait még mindig lelógva viseli, de valami új elegancziával és azzal a kecses ügyességgel van öltözve, a mely növeli a szépséget. Lidiának most egy franczia nevelőnője van és jelenleg az rendezi növendékének öltözékeit; Giovannina most már csak a házvezetéssel foglalkozik, mert Brunelli ügyvéd még mindig özvegy.

Lidia arcza szelid és komoly, kissé talán hideg is. Koronként ellátogat így a barátnőjéhez, de gyakran nem teheti, mert még mindig az oskolába jár, azonfelül pedig zongorázni, francziául, angolul és még sok mindenfélét tanul odahaza . . . Aztán azért sem jöhet gyakran, mert az apja még mindig nem nézi egészen jó szemmel a kis Fédével való barátkozását . . . De Lidia szereti Fédét és örömest szökik fel a harmadik emeletre.

Főleg most.

Főleg most, mióta Féde a kis rózsás arczú pólyás babát tartogatja a karjaiban . . . Az a rózsás arczocska, a csöpp karocskák, a finom gyenge ujjacskák az alig látható körmökkel, melyek még nem tudnak karmolni, az a hang, vagyis inkább nyávogás, mely koronként a kis fogatlan szájból előtör, véghetetlenül érdekli a leánykákat.

— Jobb most már a dada? — kérdezé Lidia komolyan.

— Oh, igen, — mondja Féde, — most már jobban érti a dolgát. Tudatlan parasztasszony szegény. Némely dolgot nem képes megérteni. Ezt a szegény Lolát például olyan szorosan akarja bepólyálni, mintha czukorsüveg lenne. Képzeld csak! Pedig a doktor megmondta: «Semmi fásli!» Kénytelen vagyok mindig a háta mögött lenni és a kis leányt kivenni a kezéből. Aztán ha én nem lennék, sohasem mosdatná meg. Én teszem minden reggel a fürdőbe. Ha látnád, minő édes! Ha sír is, azonnal elhallgat, ha a vizbe teszik. Aztán plics, placs! csapkod a kezével és lábával . . . Enni való. De éjjel néha sír ez a kis hunczut. Hé, Lalla, igaz-e, hogy rosz vagy? Roszak ezek a csúnya szemecskék . . . úgy bizony! . . . És rosz ez a csúnya szájacska! Nézd, hogy nevet, nézd, ha csak érintem az állát . . . És még egy hónapos sincs . . . De nézd hát . . nem úgy tesz-e, mintha ismerne engem? . . . Nagyon okos kis leány lesz belőle, meglásd! . . .

— És éjjel sír! Miért? — kérdezte Lidia.

— Ki tudhatja! A doktor azt mondja, kissé fáj valamije. Tudod, ebben a korban! Aztán megvannak már a kis hibái is. Meg bizony. Nem akar a bölcsőben feküdni és én kénytelen vagyok vele fel s alá járni a szobában. Akkor hallgat.

— És nem tehetné ezt inkább a dada? — kérdezte a helyes itélettel biró Lidia.

— A dada! Szegény assszony! Ha látnád hogyan alszik éjjel! Mintha meg lenne halva. Nagyon kifárad nappal. Aztán szoptat; szüksége van pihenésre. Hogy kelne fel éjjel egykét órakor, vagy bárminő órában is, hogy Lollával sétáljon! . . . Nekem azonban ez mit sem tesz. Sőt én még szeretek is felkelni. Úgy sem tudnék aludni, ha Lollát sírni hallom. Az én szobám az övé mellett van.

— Nem vagy álmos éjjel?

— Dehogy! Egy cseppet sem. Mondom neked, hogy örömest teszem. Egy pillanat alatt magamra öltöm a ruhát, aztán veszem a kicsiket és járok és halkan énekelek neki. Lolla azonnal megnyugszik. És én tovább járok fel s alá, fel s alá és énekelgetek. Csak nevess! De mit akarsz, ha én szeretem ezt tenni! Az éjjeli mécses ég és a szoba nekem nagynak, végtelen nagynak tetszik, tele titokzatos árnyakkal. Úgy tetszik, mintha mozogna körülöttem valami és egy lehelet, egy czirógatás érintene . . .

— Szent Isten! — mondta Lidia a szemeit behúnyva.

— Oh! én nem félek! Hisz tudod, hogy sohasem féltem sem az árnyaktól, sem a halottaktól . . . Nem én, sőt ellenkezőleg, lásd, én beszélek velük.

— Oh, tudom, elmesélted nekem, — mondá Lidia elgondolkozva. — De azért mégis jobb lenne, ha a helyett aludnál, tudod-e? Az ilyesmi nem tesz jót az egészségnek.

— Csitt! valaki meg ne tudja. Azt mondanák, őrült vagyok. Nézd csak, Lolla lehúnyja a szemeit. Aludjál kis angyalkám. Aludjál kis szivecském! Miután nem akarsz bejönni velem, Lidia várj meg egy pilianatra, beviszem őt a bölcsőjébe a dadájához. Várj, azonnal jövök.

És Féde csakugyan visszatért, becses terhe nélkül.

— Ezek a tavaszi napok, — magyarázta, — szépek, de még nem elég melegek. A kicsike meghülhetne. Aztán ma már volt kint.

— Mindennap elkiséred, ha sétálni viszik?

— Igen, majdnem mindig, főleg most, hogy az idő szép. Elmegyünk egészen a kertig. Lolla azonnal elalszik. A szabad levegő teszi ezt. Milyen jól érezné magát falun, ha elmennénk!

— Tehát kibéreltétek azt a villát? — kérdezte örömmel. — Szomszédok leszünk?

— Nem hiszem, — felelte Féde szomorúan. — Lalla papája kissé drágának találta. Mert tudod, — folytatá a hangját halkitva, — Lalla papája nem gazdag; aztán ebben az évben kinyomatta a regényét is. Ez nagyon sokba került neki. Azért azt hiszem, nem mehetünk falura.

— Nem jönnél velünk, Féde? Tudod, hogy mindnyájan szeretünk.

— Oh, köszönöm! De hiszen nem rólam van szó. Nekem nincs szükségem levegőváltozásra. De a gyermeknek és a mamának lenne jó.

— Hogy van a mamád? — kérdezte Lidia bizonyos hidegséggel. Ő sem szerette Regina asszonyt.

— Hát csak megvan! Nem épen roszul. De te tudod, a szegény mama annyira ideges! Most főleg, a mióta Lalla megszületett . . . Egy napon a feje fáj, úgy, hogy a szemeit alig tudja nyitva tartani: máskor a szive körül érez szorulást és alig tud lélegzeni. Néha nem képes semmit, de semmit sem enni, legfeljebb egykét tojást. És mindig gyenge. Egyik karosszékből a másikba . . . ha nincs ágyban. Szegény mama!

— És mit szól ehhez Lalla papája? Szereti a kis leányát? — kérdezte még a másik kiváncsian.

— Képzelheted! De mennyire szereti! Fiút szeretett volna ugyan, de azért épen úgy szereti a leányát is.

— Jó ember a ti papátok? — mormolá Lidia.

— Igen . . ! Csakugyan jó. De! . . . A mama azért, lásd Lidia mégsem igazán boldog, nem boldog, — mondá Féde halkan, elszorult hangon.

— Miért? — kérdezte Lidia egészen meghatva.

— Mert . . . Magam sem tudom. Azért . . . mert szeretné ha a férje sokat lenne vele . . . Ha nappal együtt járnának szórakozni és este mindig itthon lenne. Vagy ha megy is a szinházba, de együtt mennének, Lalla papája ellenben . . . hiszen tudod . . . Egy este a szindarabját kell felolvasnia, máskor látogatást kénytelen tenni. Aztán koronként elutazik Milanóba, Velenczébe, tudom is én hová! Egyszer egy könyv, másszor egy jó barát vagy valami úgy hívja el . . . Szóval keveset van idehaza. És a mamával ritkán megy valahová. Ez a baj, látod.

— Oh! — szólt Lidia fenhéjázóan. — Az anyádnak igaza van! Én nem engednék meg ilyesmit az uramnak.

— Oh! édes lelkem! De hiszen ő sem engedi! És jelenetek, könnyek, szemrehányások vannak napirenden, hogy a szivem majd meghasad. De minden hasztalan. Ő így tesz. És nem hallgat senkire, sőt még roszabb, ha valaki szól neki. És aztán . . . vigyázz Lidia, ne mondd el senkinek ezeket a dolgokat; neked elmondom, mert te az én barátnőm vagy. És emlékezel, mit fogadtunk meg egymásnak? . . . Aztán mondom neked, a mama féltékeny!

— Féltékeny! — mormolá Lidia megdöbbenve.

— Az. Tudod minő szivfájdalmat okoz a féltékenység. Tudod magadról, az iskoláról . . . hisz tudod mi az, mikor egy barátnőnk, az a kit szeretünk, mást szeret. Minő szenvedés ez, én Istenem! Az ember egészen gonosz lesz! Ilyen a mama. Féltékeny.

— De kire? — kérdezte Lidia egészen felélénkülve.

— Oh, nem tudom! Mindenkire!

— Mindenkire!

— A mama azt mondja, hogy az ura annyi embert ismer. Fiatal nőkkel, leányokkal találkozik a családoknál, a hová eljár . . . Aztán a mama főleg a színésznőkre féltékeny.

— Oh, a színésznőkre!

— Lásd, igen. Borzasztó nők lehetnek, mondja a mama. Lalla papája azért ismer annyi színésznőt, mert szindarabokat ir, a szinházba és a szinfalak közé is jár, ott beszél velük, sőt az otthonukban is meglátogatja őket. És tudod, a színésznők szebbek, mint más nők.

— Azt hiszed? — kérdezte Lidia.

— Hiszen azt látni lehet a szinházban is. Nem gyönyörűek? Azokban a pompás ruhákban, szépen megfésülve . . . Aztán minő jól beszélnek! Én hiszem, igen, én hiszem, hogy a mamának igaza van.

— De akkor tehát a ti papátok nem szereti a mamádat, — mondá Lidia meggyőződéssel.

Féde felsóhajtott.

— De igen . . . szereti.

— De ha így van, nem kellene hogy a mamádat féltékenynyé tegye.

— Ő azt mondja . . . azt mondja, hogy a mama túlkövetelő. Azt mondja, hogy már ne is legyen szabad neki megnézni egy asszonyt, még az utczán sem . . .

— Oh, a mi azt illeti, ha én férjhez megyek, — jelentette ki Lidia erélyesen, — az bizonyos, egészen bizonyos, hogy a férjemnek rajtam kivül nem lesz szabad más nőre néznie . . .

És a kis leány arcza elhatározott, vad kifejezést öltött, a szemei fénylettek.

— Neked igazad van! — kiáltott fel Féde nagy bámulattal barátnője iránt. — De te olyan szép vagy!

Lidia nevetett és megölelte barátnőjét.

— Oh, miket beszélünk mi itt össze-vissza! — mondta aztán. — Ha a *mademoiselle* hallana bennünket!

— Nos, és ha hallana? . . .

— Azt mondaná, ez nem illik, ezek nem leányokhoz illő beszédek! Szerencsére azonban nincs itt, én pedig bizonyára nem mondom el neki.

— Te nem szereted a *mademoiselle*-t?

— Szeretem, — felelte Lidia vállat vonva. — De nem nagyon. Nem az én barátnőm. Csupán te vagy az én barátnőm. Ámbár az iskolában . . . Igaz . . . mi lesz az iskolával, te?

Féde arcza nagyon elszomorodott.

— Ah, ez az, a mi legjobban bánt engem! — felelte. — Ezt az évet elvesztettem. A mama folyton gyöngélkedett, tudod. És a házban Rosina kénytelen csinálni mindent. Nem győzi, nekem is segitenem kell . . . És a mamának annyi mindenfélére volt szüksége! Aztán a világra jött Lalla . . . Hogyan gondolhattam volna az iskolára? Pedig nagyon, nagyon sajnálom.

— Oh, mi is, mindnyájan sajnáljuk, — mondá Lidia részvéttel.

— Miattatok sajnálom, a miért nem lehettem többé a barátnőimmel . . . Emlékezel? Menynyit nevettünk, fecsegtünk, aztán a tanárok . . . Ah! Istenem! De főleg azt sajnálom, hogy elvesztek egy évet; pedig szeretném valamikor a diplomát elnyerni. Lehet, hogy egykor kénytelen leszek a mamát segiteni, ki tudja!

És a leányka mélabúsan elgondolkozott.

Szegény Féde! Mennyire különbözött ez a beszélgetés a terrasszon az egykoriaktól!

(Folytatása következik.)

Schicht-szappan

„szarvas“ vagy „kulcs“ jegygyel

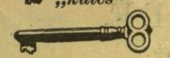

legjobb, legkiadósabb s emiatt legolcsóbb szappan. — Minden káros alkatrésztől mentes.

Tornaszer

ugy a hadsereg, mint iskolák részére készen vagy megrendelés szerint kapható

Lopos Gyula

tornaszer-készitőnél

Budapest, III. ker., Zsigmond-u. 102.

Árjegyzék kivánatra megküldetik. 10590

Mindenütt kapható! Bevásárlásnál különösen arra ügyeljünk, hogy minden darab szappan a „Schicht“ névvel és a fenti védjegyek egyikével legyen ellátva. 10468

Hölgyeknek nem

10635

oly fontos semmi sem, mint a szépség fentartása és fokozása. Nincs oly szer, amely teljes ártalmatlansága mellett oly tökéletesen megfelelne ennek a czélnak, mint a minden körben elterjedt, nem zsírozó, törv. védett Helin I doboz 1 K 20 f. Kaph. gyógysz., drog., illatsz. Főraktár Budapesten: Török J. gyógysz., Király-u. Bécsben: C. Brady gyógysz., Fleischmarkt.

A női szépség elérésére, tökéletesítésére és fentartására legkitünőbb és legbiztosabb a

MARGIT-CREME,

mely vegytiszta, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, teljesen ártalmatlan. Ezen világhirü arczkenőcs pár nap alatt eltávolít szeplőt, májfoltot, pattanást, bőrátkat (Mitesser) és minden más bőrbaj. Kisimitja a ránczokat, redőket, himlőhelyeket és az arczot hófehérré, simává és üdévé varázsolja. Ára nagy tégely 2 kor., kis tégely 1 kor.

Margit hölgypor 1 kor. 20 fill., **Margit szappan** 70 fill., **Margit fogpép** (Zahnpasta) 1 korona., **Margit arczvíz** 1 korona.

Hamisitványok biróilag üldöztetnek.

Postán utánvéttel vagy a pénz előzetes beküldé-e után küldi a készitő: **Földes Kelemen** gyógysz. **Árad.**

Legkedveltebb, legjobb hajfestőszer a

MELANOGENE

fekete és barna szinben.

Ezen kitünő és ártalmatlan készitménynyel hajat, szakált, bajuszt pár perez alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szin állandó és a természetes szintől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerű. Nem piszkit. 10689

Ára 2 korona 80 fillér.

Budapesti főraktár: **Török József** gyógysz. Király-u. 12 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

Kárpáti mell-szörp.

Ezen szörp a Magas-Tátrán található gyógyfüvekből és gyökerekből készül és nem tartalmaz semminemű **az egészségre káros hatású alkatrészt**, úgy hogy felnőttek és gyermekek egyaránt használhatják. — Ezen készitmény **enyhitő és oldó hatásánál** és jó izénél fogva előnyben részesül. Nagy üveg **1.60 kor.**, kis üveg **1.— korona.** 10819

Kárpáti mellpasztillák egy doboz ára **50 fillér.**

Kárpáti mell-tea nagy doboz **80 fillér,** kis doboz **40 fillér.**

Kapható a készitőnél:

Molnár Lipót gyógyszerésznél Kassán,

továbbá a főraktárban: **Török József** gyógyszerésznél, VI., Király-utcza 12. sz., és Andrássy-út 26. sz.

Ha őszül a haja

ne használjon mást, mint a

„STELLA“-HAJVIZET,

mert ez nem hajfestő, de oly vegyi összetételü szer, mely a haj eredeti szinét adja vissza. **Üvegje 2 K.**

ZOLTÁN BÉLA gyógyszertárában,

Budapest, V/49, Szabadság-tér, Sétatér-utcza sarkán. 10564

Császárfürdő

BUDAPESTEN

tóli és nyári gyógyhely. 10580

Elsőrangu. E kénesvizü gyógyfürdő páratlan, gőzfürdővel és legmodernebb iszapfürdőkkel pompás ásványvizi uszodákkal, hő- és kádfürdőkkel. Prospektus ingyen bérmentve

A szabad természet barátainak, a vadász-sport kedvelőinek!

VERŐFÉNYBEN

IRTA

MAKÓI MAKAY BÉLA.

Természeti és vadászképek, melyekhez a szerző 25 eredeti rajzot készitett. A rendkivül diszesen kiállitott 4⅝ alaku kötetben a szerző vonzó előadásban bájos leirásokat közöl és kedves történetkéket mond el, melyek mindegyike lekötí az olvasó figyelmét.

A munka ára díszkötésben **5 korona.**

Kapható

LAMPEL R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai)

részvénytársaságnál,

Budapest, VI., Andrássy-út 21 és minden könyvkereskedésben.

Kávé *finom izért való jótállás mellett.* **5 kiló** bérmentve utánvét mellett.

Superior ... K 11.80
Gyöngy ... ... « 13.—15.—
Java és Guatemala ... ... « 14.—16.—
Portorico és Ceylon ... « 15.60—17.—
stb., stb. Pörkölve kgként 60 fillérrel drágább. Tea 1 kgól kezdve bérmentve utánvét mellett K 6.50, 8.—, 9.—, 10.— egész 22.—ig. Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Julius Weiss, Pilsen V.

Kávébevitel és hygienikus pörkölde villamüzemmel. 10923

+ Soványság. +

A legszebb eredmény által kisért szer a **dr. William Hartley tanár amerikai erőtáppora.** *Soványak tartós szép telt testidomokat nyernek.* **Hölgyek remek keblet, 6 hét alatt 20 kiló gyarapodásért jótállás.** *Verszegenység, nápkór, idegesség és gyomorbajosoknak kitünő szer. Kitüntetve: Chicagó, Berlin, London, Hamburgban.* — **Köszönő-levelek minden országból.** *Dobozonként 1 frt 10 kr. haszn. utasitással. Főraktár Zeisler Mór O. Budapest, VI., Podmaniczky-u. 61. II. 20.* 10794

Mindenütt, minden gyógytárban kapható.

A házban és az uton nélkülözhetetlen szernek van elismerve

Thierry A. gyógyszerész balzsama.

Egyedüli valódi BALZSAM «Védangyals gyógytárból THIERRY A. Pregrada-ban, Rohitsch-Sauerbrunn mellett.

Legjobb hatásu rossz emésztésnél és a vele együtt fellépő betegségeknél, mint fejbőfőjés, gyomorégés, szákrekedés, sav képződés, tulteltség érzete, gyomorgörcs, étvágytalanság, katarrhus, gyuladás, gyengeségi állapot, felfuvódás stb., stb.

Működik mint görcs- és fájdalomcsillapító, köhögést szüntető, nyálkaoldó és tisztító szer.

Postán legkevesebb szátküldés **12 kis vagy 6 nagy** üveg **5 K** költségmentesen, **60 kis vagy 30 nagy** üveg **15 K** költségmentesen netto.

Kicsinyben eladásnál a raktárakban **1 kis üveg ára 30 fillér, 1 kettős üveg 60 fillér.**

Ügyeljünk az egyedüli törvényileg bejegyzett zöld apácza védjegyre: **«Ich dien.» Egyedül ez valódi.**

Ezen védjegy utánzása, valamint más törvényileg nem engedélyezett, igy forgalomba nem hozható balzsamgyártmányok **viszonteladása törvényileg tiltva van.** 10547

Thierry A. gyógyszerész Centifolia-kenőcse

fájdalomszüntető, puhító, oldó, huzó, gyógyitó stb. Legkisebb postai szétküldés **2** tégely **3 K 60 fillér.** Kicsinyben eladásnál a raktárakban **1 K 20 fillér** tégelyenként. **Főraktár Budapesten: Török J., dr. Egger L. I. gyógyszertára; Lugoson Vértes,** közvetlen rendelések czimzendők: **«Schutzengel Apotheke» des A. Thierry in Pregrada bei Rohitsch-Sauerbrunn.**

Az összeg előzetes beküldése esetén a szállitás egy nappal előbb történik, mint utánvéttel és az utánvételi pótdij is megtakaritható, igy ajánlatosabb az összeget előzetesen utalványozni és a megrendelést a szelvényen eszközölni és a pontos czimet megadni.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

KÉSŐ SZERELEM.

Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

(Folytatás.)

Norberthy grófné igen kellemetlenül érezte magát Betty előtt, ki egyedül tudta a társaságban a valót.

— És mit beszélt papának? — kérdé érdeklődve Betty.

Az idősb Norberthy elnevette magát, de arcza elkomolyodott.

— Nem kell az ily kis leányoknak mindent tudni, — mondá enyelgve. — De különben nincs titok benne. Én megkértem kezét, s ő kosarat adott.

Az öreg grófné megdermedve ült helyén.

— Te Ernát — nőül — akartad venni? — kérdé majdnem dadogva.

— Mi van ezen csodálkozni való? — kérdé hidegen Károly gróf.

— A te korodban? Ez igazán bolondság.

— Én nem tartom annak, — mondá a herczegné udvariasan.

— Nemde herczegné? Ötvenkét évvel még megnősülhetünk!

— Másodvirágzás, — mondá gúnyos haraggal Norberthyné.

— És ha az is! Szentjóby hatvan éves volt, mikor megnősült.

— Látjuk is az eredményt. Teljesen megőrült s be hagyta magát fonni a hihetetlenségig.

— Ernára nézve — igen!

— Nevetségessé tette magát a világ előtt.

— Ez egészen más eset lett volt volna, — szólt közbe a herczegné. — Csodálom Ernát, hogy nem ragadta meg az alkalmat.

— Talán más kilátásai vannak, — jegyzé meg bizonyos gunynyal Norberthyné.

— Azok nem lehetnek valami fényesek.

— Ki tudja, — mondá kétértelműen az öreg nő s kérdőleg tekintett Dóriánéra.

— Mindenesetre nagy bátorsággal kell birni arra, hogy ilyen ajánlatot visszautasitson valaki, oly körülmények között, minőkben Erna van, — jegyzé meg a herczegné, nem akarva észrevenni a grófné tekintetét.

— Nemde herczegné, ezt kevés asszony tette volna? — mondá Norberthy.

— Úgy beszélsz, mintha örülnél a kosárnak, — jegyzé meg az öreg grófné majdnem gúnyosan.

— Ellenkezőleg! Fájlalom, hogy Erna nem jött hozzám. De tisztelem okait. Ő talán öregnek talált, s nem akart boldogtalanná tenni.

— A te korodban nősülni valóságos ostobaság lett volna, — mondá Norberthyné kitörve. — a mitől csak a jó sors óvott meg.

— És Erna, — viszonzá nevetve Károly gróf.

Dóriánénak kezdett nem tetszeni ez a vita anya és fiú között, s hogy más irányt adjon a beszédnek, kérdé:

— És kit vett tulajdonképen nőül Szentjóby?

— Senkisem tudja. Úgy mondják, hogy egy lelkész leányát, kivel egyik birtokán ismerkedett meg. Mást nem tudnak róla az emberek.

— Szép a boldogult özvegye? Mert csak igy lehetne érteni az öreg gróf bolondságát, — kérdé az ifjabb Norberthy, ki szó nélkül hallgatta végig a vitát.

— Senkisem látta őt soha. De különben is a szépség relativ fogalom. Azt tartjuk szépnek, a ki hatással van reánk. Az öreg úr mindenesetre beleszeretett, és megkárositott egy oly minden tekintetben kitünő asszonyt, mint

Richter Aurél rajza

E sorokat olvasva, különös vágy támadt Erna szivében.

Vesztrőczyné, kit a legmagasabb polczra lehetne helyezni.

— Az már igaz! — kiáltott fel lelkesülten Betty.

— Én gyermekkora óta ismerem őt, — folytatta az idősb Norberthy. — Gyakran megfordultam Szentjóby házánál, s már akkor szép jövőt jósoltam az árván maradt gyermeknek, de úgy látszik, a sors a mily sok jóban részesitette egyénileg, épen oly mostoha hozzá más tekintetben. Először árván maradt. Azután özvegyen, most pedig vagyon nélkül, s alig huszonnégy éves . . . Sok ez oly fiatal életben, és ki tudja mi minden vár még reá.

A grófné rosz kedvvel hallgatott, míg Dóriáné igy szólt:

— És a mellett nagy szépségével nehéz lesz neki a világban szegényen mozogni, mert nagy kisértéseknek lesz kitéve, más tekintetben pedig külső bája mindenütt útjában áll.

— Nem kell őt félteni, — mondá kétértelműen a grófné s gyorsan másról kezdett beszélni, hogy végét szakitsa a rá nézve kellemetlen társalgásnak, mely már úgy is vérig bosantotta . . .

Másnap a herczegné azzal a meggyőződéssel hagyta el Norberthyéket, hogy a grófné határozottan rosz indulattal viseltetik Erna iránt, és sokat levont értékéből előtte az, hogy neki levelében valótlanságokat irt Vesztrőczynéről.

Hazaérkezve, otthon sürgöny várt reá fiától, mely a következőket tartalmazta:

«Pár órára haza utazom. Kérek az állomásra kocsit 6 óra 40 perczkor.»

Szerencsére még nem volt későn a herczeg kérelmét teljesiteni, mert pár órával előbb érkezett haza Dóriáné utazásából, s örömmel várta fiát. Csak azt nem tudta kitalálni, mit jelent az, hogy csak «pár órára» készül hazajönni, de gyanitotta, hogy fontos hireket hoz, s feszülten várta jövetelét . . .

Hetedik fejezet.

Szomorú őszi nap volt.

Két nap óta szakadatlanul dölt az eső. Erna a kastély ablakánál állt, és búskomoly tekintettel nézte a hegyeket, melyek kékes ködben emelkedtek előtte; s a természet szürkülete hasonlitott az ő belsejéhez.

Egy hónap óta lakott a kastélyban, mely egykor nagybátyjáé volt, s melyet félig már akkor is a magáénak tartott. Most mint vendég jött oda, nagy lelki küzdelem után, de mégis megtette, mert oly szivesen, oly előzékenyen hivták, s Lenhóczy ügyvéd annyira rábeszélte, hogy végre erőt vett magán, és elfogadta özvegy Szentjóbyné meghivását, ki a legnagyobb szeretettel fogadta és vette őt körül.

Sokat habozott és gondolkozott: mit tegyen? Elfogadja-e annak részéről a segitséget, ki oka volt vagyona elvesztésének?

De végre is alig volt választása. Rokonai, kik vele egyenrangúak és gazdagok voltak, rútul bántak vele, ismerősei elkerülték, senki egyetlen életjelt sem adott magáról. Hogy nevelőnőnek, társalgónőnek menjen, arra még nem tudta elhatározni magát, s végre is Szentjóby grófné rokona, nagynénje volt. Származása ellen nem lehetett kifogás, és miután ő ül a birtokban, övé a vagyon, tehát ő a hatalmasabb fél, s neki hálásnak kellett volna lenni azért a szivességért, melylyel hozzá közeledett.

És végre odamenetele csak ideiglenes volt. Távozhatott, a mikor akart, de az idő óta, hogy a kastélyban tartózkodott, nem talált okot a távozásra, s úgy, a hogy lehetett, meg volt elégedve helyzetével.

Semmivel sem kellett harczolnia, csak büszkeségével. Nehezen szokott oly emberek társaságához, kik annyira alatta álltak, hogy azelőtt legfeljebb pár kegyes szót váltott volna velök. Most mint rokont, egyenrangút, kellett tekintenie Szentjóbyné, sőt jólábon kellett lennie Tibényi Ádámmal az egykori titkárral is, ki Szentjóbyné fivére volt, s a kastélyban lakott.

Mindezt azonban megkönnyitették ők maguk; szivélyesek, előzékenyek voltak, de nem kivánták tőle, hogy rokonnak tartsa őket, s majdnem úgy bántak vele, mintha ő volna az úrnő, s ők a vendégek.

Szentjóbynét tegezte, de nagyon hideg és tartózkodó volt Tibényi iránt, ki azt természetesnek látszott találni, s szerény és udvarias volt, mindenben kedvét kereste vendégöknek. Ernának meg kellett vallania, hogy mindketten a legtapintatosabban bánnak vele, s eltalálták azt a határt, melyet sohasem léptek át . . .

Így a fiatal, más élethez szokott nő legkevésbbé sem találta visszataszítónak helyzetét. Egyelőre meg volt elégedve azzal, a mit a sors nyujtott neki elhagyatottságában, s beletalálta magát helyzetébe, de nem szünt meg terveket szőni a jövőre, mert nem akarta hosszú időre igénybe venni nagybátyja özvegyének vendéglátását.

Gyakran gondolkozott azon, hogy honnét, miből ered ez a nagy előzékenység, s nem tudván más okot találni, a lelkiismeretből fakadó érzésnek vette. — Megfosztottak vagyonomtól, — gondolta, — és most kárpótolni akarnak veszteségemért . . .

Ebben a gondolatban állapodott meg, s ezt vette okául annak, hogy úgy Szentjóbyné, mint fivére, igyekeztek vele elfelejtetni csalódását.

Elvonultan éltek. Erna majdnem szégyenlette, hogy a kastélyban tartózkodik s a vidéken, hol számtalan ismerőse volt, senkit sem keresett fel, sőt nem is tudatta ottlétét. Mégis elterjedt hire a környéken, s bár nagy csodálkozást keltett, mindamellett élénken sajnálták őt, s egyre-másra kapta a leveleket, meghívásokat, melyeket nem fogadott el, s napról-napra otthon ült; nem volt más társasága, mint az özvegy, és fivére.

Míg szép napfényes idő volt, ez nem esett terhére. Jött, ment, hosszú sétákat tett a birtokhoz tartozó erdőségben. Kocsizott, mert még megvolt az istállóban régi ponny fogata, melyet leánykorában használt, sőt később Tibényi paripát is szerzett neki, s olykor lovagolt, a mi egykor egyik legkedvesebb mulatsága volt.

Most azonban beállt az ősz, s gyakran napokig esett az eső. Nem léphetett ki a kastélyból, s olvasással tölté idejét, sőt irogatni is próbált, hátha azzal szaporíthatná jövedelmét . . . És így töltötte a meghosszabbodott estéket, s a munka és elfoglaltság megröviditette idejét.

Ha pedig kiderült, és napfényes őszi nap volt, újra folytatta sétáit, kocsikázott és lovagolt, lovásztól kisérve, ki még nagybátyjánál szolgált, s neki régi cselédje volt.

De gyakori kirándulásai nem maradtak észrevétlen a környéken. Szerettek volna találkozni vele. Szépségét, kedvességét nem felejtették el, s már nem egyszer találkozott egy-egy régi ismerősével, különösen férfiakkal, kik megleskelték lovaglásában, s hozzá csatlakoztak. Ez nem volt kellemes neki, de végre is nem futhatott el közelükből.

Már két hónapot töltött a kastélyban, midőn egy napon kedves levelet kapott a szomszéd birtokosnőtől, ki neki leánykori barátnője volt, s ugyanegy évben mentek férjhez, de az szerencsésebb volt házasságában, s most szülőit jött látogatni a vidékre, és megtudván Erna közellétét, a legszivélyesebben írt neki.

E levéllel kezében állt most az ablaknál, s bár már számtalanszor elolvasta, ujra és ujra átfutván azt, nem tudta mit feleljen. A levél a következőképen hangzott:

Kedves Ernám!

Megtudva, hogy a vidéken vagy, siettelek volna felkeresni, azonban bizonyos okok miatt, melyeket nem kell neked magyaráznom, nem mehetek hozzád. — Azonban kérlek, látogass meg te, kit annyira óhajtok látni. Mentegetődző okot nem fogadok el tőled.

Tudom, hogy lovagolni szoktál. Térj be egy órára hozzám, leánykori barátnődhöz, ki türelmetlenül vár.

Álmay Emma.

E sorokat olvasva, különös vágy támadt Erna szivében, látni barátnőjét. Habozott a válaszszal. — Eddig még nem fogadta el senki meghivását, s ha fölkeresi Emmát, egyszerre bent lesz a társaságban, melyet kerülni akart, melyet sorsa változása által elveszitett. Aztán meg már oly szomorú tapasztalatokon ment keresztül!

A levélben érintett okot, mely barátnőjét a hozzájövetelben tartóztatta, könnyű volt eltalálni. Senkisem kivánt az új Szentjóbynéval találkozni. Lenézték őt, s alacsony cselszövőnek tartották, ki hálójába kerité az öreg, hatvan éves grófot és most benne ül abban a vagyonban, mely Ernát illette volna . . .

Mint mondtuk, szomorú esős idő volt, s a fiatal nő nagy levertséget érzett. Unta magát, s erős küzdelmen ment keresztül, de elhatározta, hogy ezt a vágyát is le fogja győzni, mint a hogy legyőzte a többit; egymásután temette el reményeit, s elfordulva az ablaktól, iróasztalához ült, hogy megirja lemondó levelét.

De sehogysem akart az irás menni.

Háromszor, négyszer belekezdett, azután félbenhagyta.

Mit adjon okul, hogy nem kivánja látni barátnőjét, kivel oly szoros barátságban volt, s mily szavakkal utasitsa vissza kérelmét, melyet oly őszinte melegséggel intézett az hozzá?

Ujra kitekintett az ablakon. Ujra a ködbe borult hegyeket szemlélte, melyeket már nagyon unalmasaknak talált, egyforma mozdulatlanságukban. Azután föl és alá járt a szobában, s végre iráshoz fogott és tudtára adta barátnéjának, hogy meghivását köszönettel fogadja, s *el fog menni.*

A levelet elküldte az egyik lovásztól, s este az ebédnél elmondta szándékát a háziaknak, kik ezt a hirt nem a legnagyobb örömmel fogadták.

— En kevéssé vagyok ismeretes a társadalmi szokásokban, — mondá Szentjóbyné, — de azt hiszem, Álmay grófnőnek kellett volna téged először felkeresni.

— Minden bizonynyal, ha ő itthon volna. De ő is csak vendég szülőinél, kik idős emberek, és nem mennek sehova, — viszonzá Erna, némi zavarral ejtvén ki szavait.

Az özvegy nem felelt, de mindkettőjük arczán kellemetlen hatás látszott. Most először Erna nálok léte óta, de most is titkolni igyekeztek ezt a kedvetlenséget.

A következő nap kiderült. Fényesen kelt föl a nap, s Vesztrőczy grófné a legszebb időben ült kocsira komornájával, hogy Porhegyre menjen. Így hivták Emma szülőinek birtokát, és jó kedvvel tekintgetett szét a hervadásában is szép természeten, s számtalan kedves emlék merült föl benne a multból, midőn azelőtt oly gyakran tette meg ezt az utat.

Majdnem mindenütt fák között haladt. Az út az egyik uradalomtól a másikig kétfelől magas topolyfákkal volt beültetve, melyeknek levelei sárgulni kezdtek, de még lombosak voltak, s közülök vidám madár-csicsergés hangzott a levegőbe.

Erna egészen elmerült a madárének vidámságába. Hisz ő is fiatal és pezsgő vérű volt. Alig huszonnégy éves. Üde vér folyt ereiben, az élet pezsgett tagjaiban, s bármily sok csalódás és szomorúság érte is az utolsó időben, az ifju természet nem hagyta magát elnyomni, s most midőn a hűvös őszi szellő szembe fujt arczába és olyan társaságba készült, melyhez szokva volt, szemei visszanyerték tündöklésüket és ajka mosolygott.

A kastély előtti udvarra érve, élvezettel tekintett körül. Életet és mozgást látott mindenfelé. A magas örökzöld között, melylyel a virágtáblák voltak szegélyezve, fiatal csókák ugrándoztak, az öreg gróf kedvencz madarai. A kertész dolgozott a virágágyakban, kis fehér kutyák kergették egymást a fűben, s a kastély előtt fölnyergelt paripákat jártatott föl és alá a lovász kimenetelre készen, szóval sürgés-forgás volt mindenfelé. Erna szemeinek mindez véghetetlenül jól esett.

(Folytatása következik.)

FÉDE.

Regény.

Irta LUIGI DI SAN GIUSTO. — Olaszból fordította M. Hrabovszky Julia.

(Folytatás.)

Még csak tizenhárom éves volt és az élet már is ránehezedett, követelésekkel állt elő és még gyermeki fejét a jövő komoly gondolataival foglalkoztatta.

Az öt gyermek közül, a kik egykor a terraszszon játszottak, már csak kettő maradt együtt. Mimi és Mario nem jöttek fel többé egy idő óta, és alig köszöntötték Fédét, ha vele találkoztak. Nicoletto nem játszott többé és néha, vállán egy deszkával, vagy hóna alatt egy kárpittal, szörnyű komolyan látták elhaladni . . .

De ime, madama Giovannina kihajol az első emeleti erkélyen, felnéz, mint egykor és int Lidiának.

— Sietek, már későn van, — mondja a szőke leányka és a barátnők megcsókolják egymást.

— Szegény Féde! — gondolja Lidia, mialatt a lépcsőn lemegy.

Féde bemegy a lakásba. Terítnie kell, mint egykor is. De már nem Regina asszony lakóira. A ház úrnőjének esküvője után, valamennyi lakó elment. Mert Arturo úr, nagyon természetesen, méltóságán alulinak tartotta szobákat albérletben kiadni és kosztosokat tartani.

A lakást, bár túlságos nagy volt, a fiatal házasok megtartották a nagy házbér daczára, melyet minden negyedben fizetni kellett. De nem volt még idejük lakásváltoztatásra gondolni. Arturo, a ki azon az úton van, hogy nemsokára híres ember lesz belőle, külföldi lapokba ir, a hazai hirlapok számára művészeti és szini kritikákat, azonfelül szindarabokat és regényeket; nem hagyott fel a festészettel és egyéb művészetekkel sem, arról álmodozik, hogy majd új lakást bérel, szépet, elegánsat, tágasat, a hol fogadhatja majd barátait, irodalmi szalont tarthat, a melynek fénypontja ő lesz.

Arturo művészlélek és ezért vagy valami nagyon szépet akar, vagy semmit. S miután nincs módjában megvalósitani fényűző, elegáns álmait, szükségtelen, hogy innét mozduljanak. Jobb itt maradniok, a régi házban, abban a nyomorult harmadik emeleti lakásban.

— Ez csak ideiglenes lakás, — mondja barátainak, a kik ide is elég számosan ellátogatnak, — csupán átmeneti . . . De keresek . . . Majd meg fogjátok látni . . . Én a lakásomat szépnek, gazdagnak álmodom, én esztétikus vagyok. Ez csak ideiglenesen jó. Aztán én keveset is tartózkodom itthon.

Az már igaz volt, hogy keveset tartózkodott odahaza! Villásreggelire még csak haza jött néha, ebédre sohasem. Mindig meg volt hiva valahova, nagyon keresett egyéniség volt mindenütt. Aztán itt volt a szinház és a kártya, mert végre is meg kellett valahogyan keresnie azt a pénzt, a mely csak úgy szétfolyt az újjai között!

Midőn a szép Arturo nőül vette Regina asszonyt, likvidálta a számadásait és nem maradt egyebe nehány ezer liránál és nagyon sok adósságnál.

De azért nem ijedt meg, az igaz. Bizalma volt a jövőben. Vagyis az *ő saját* jövőjében. Dicsőség és pénz, — e kettő az övé lesz. Ki kételkednék abban! Az igaz, hogy megtette azt az ostobaságot, hogy . . . megházasodott, nőül vett egy nálánál öregebb nőt, egy özvegyet minden hozomány nélkül. De türelem! A dolog megtörtént, nem kell többé rágondolnia! Aztán ő különben is sohasem helyezte reménységét a hozományba; nem volt számító. A mi pedig azt illeti, hogy a felesége öregebb nálánál . . . sebaj! hamarább vége lesz a szerelmeskedésnek, ez az egész. Olyan ember mint ő, úgy sem ér rá az olyan bolondságokra.

Neki csak a szabadságára volt szüksége.

A szabadsága pedig most megvolt. Az igaz, hogy jelenetek, könnyek árán, mert hát a felesége — hogyan is nem vette ezt előbb észre? — hiszterikus, érzelgő teremtés volt. De ez is el fog mulni idővel.

Csak legyen Arturo egyszer nagy ember, aztán . . .

Ezen az estén hazajött vacsorálni. Nem volt szerencsés napja; a hitelezők kegyetlenül gyötörték, egy uzsorás nem adott pénzt neki; egyik barátjától nagyon szép regény jelent meg; egy ujság kegyetlenül lerántotta a szindarabját.

Szükségét érezte annak, hogy haza menjen, megnézze a gyermekét, egy szót váltson a feleségével . . . Lalla bölcsője mellett Fédét találta ülve. A fiatal leány nem vette észre Arturo jöttét; a fejét lehajtva tartotta, mintha elszunnyadt volna ő is, miután a kicsikét elaltatta.

— Jó estét Féde, — mondá Arturo.

A leányka felijedt, felemelte a fejét és a fiatal ember látta, hogy az arcza csupa könny.

— Mi bajod Féde? — kérdezte részvéttel. — Te sirsz?

— Nem, papa.

— Te sirtál! Miért?

Féde nem felelt, felállt és megigazgatta Lalla bölcsőjén a takarót.

Egy pillanatig így álltak szótlanul és a fiatal ember érezte, hogy valami nagy komolyság szállja meg a lelkét; valami új, mély érzés és valami váratlan félelem is.

— Féde, kis Fédém, — mormolá Arturo, megragadva a leányka kezeit, — mindig szeretni fogod Lallát úgy-e? Reád bizom őt, kis mama!

Hetedik fejezet.

November vége felé, egy nedves reggelen, Leardi Carlino, a doktorka, a ki épen hogy megérkezett hazulról, a hol a papa és mama nagyon ünnepelték őt diplomája elnyerése alkalmából — gondtalanul járt a Pó kapui alatt és szórakozott tekintettel nézte a kapukra kifüggesztett lakáscédulákat.

A minden évben ismétlődő, unalmas teendő volt ez, a mióta el kellett hagynia Regina asszony házát, a hol pedig olyan jól érezte magát. Azóta, öt év alatt, hatszor változtatott lakást és megszámlálhatatlanul sokszor penziókat és vendégfogadókat. Nem azért épen, mintha a doktorka kényes és nehezen kielégithető lett volna, de mint ő mondani szokta, nem volt szerencséje. Vagy piszkos, rendetlen házakba került, vagy nem volt meg a nyugalma, vagy a társaság nem tetszett neki, vagy — és ez több izben megtörtént — szivére nézve veszélyes szomszédságba került, szóval szegény Carlino a hónapos szobák bolygó zsidaja lett. Most azonban, hogy orvosi diplomájával visszatért Turinba, hogy a *San Giovanni*-kórházban praktizáljon, a boldog papa által pénzzel jól ellátva, a fiatal ember végre ízlése szerinti lakást kereshetett. De nem sok lelkesedéssel, minden elhatározás nélkül tette ezt és inkább nézte a járókelőket, mint a lakáscédulákat.

Leardi Carlino, daczára öréi szeretetteljes fogadtatásának és a belső megelégedésének, hogy végre elnyerte a diplomáját, a mit a húszéves ifjú életének viharos tengerén gyakran fenyegetett hajótörés; daczára a jövő biztos kilátásainak és a nyugalomnak, a mely megszállta a szivét, ha a tevékeny hasznos életre gondolt, melyet megkezdhetett; Carlino mindennek daczára, sápadt, elmerengő, majdnem szomorú volt.

Mert nem régen került ki ama válságok egyikéből, melyek az ifjú lelkekben, érzelmi és értelmi világának erejük szerint, többé vagy kevésbbé hevesek és jótékonyan vagy gyászosan hatnak. Egy szerelme volt ebben az évben és ez a szerelem egészen váratlanul balul ütött ki; Carlino kiábrándult, majdnem kétségbeesett, nagy űrt, mély sebet érzett a szivében. Tanulmányai, melyeknek bánatában, szerencsére egészen neki adta magát, anyjának dédelgetése, a sok dicséret és szeretet, a miben odahaza része volt, majdnem meggyógyították;

Arturo megragadta a leányka kezét.

ámbár ő a gyenge, érzelgő lelkek exaltációjával ragaszkodott a szenvedéseihez, nem akart többé vidám lenni, még akkor sem, ha fiatalsága kacczajra fakasztotta ajkait.

Mialatt így inkább szórakozottan, mint bánatosan ment előre, feltünt neki egy nő, a ki

Féde épen az asztalt terítette.

nehány lépéssel előtte haladt és az összbenyomás, melyet rá ez alak tett, váratlanul felébresztette benne első ifjúságának emlékeit.

A hölgy tisztességesen, sőt némi elegáncziára való törekvéssel volt öltözve, s mégis, egészben véve, volt az öltözékében valami nagyzoló és egyszersmind szegényes is. A világosszürke szoknya nem illett a sötét, esős naphoz és könnyűnek, nagyon is nyáriasnak tetszett; kivágott, magas sarkú, sáros czipők látszottak ki a szoknya alól.

A hölgy vállait fekete selyem csipkével diszitett gallér födte, a minőt két év óta nem viseltek többé; a fejen fekete szalmakalap volt, nagy, vörös, igen elfakult rózsákkal.

A sürű, szőke haj a nyak körül, a karcsú termet fiatal nőre vallott, de az asszony magatartása, járása annyira fáradt, szomorú volt, mintha beteg vagy öreg nő lenne.

A fiatal ember hamar utólérte őt és két kezét nyujtotta feléje.

— Regina asszony!

Az asszony elpirult, egy pillanatig habozott, világos, feketével aláhuzott szemeivel révetegen nézett körül. Carlino észrevette, minő szomorú változáson ment Regina keresztül. Sápadt volt, a festék látszott az arczán, orczái soványsága folytán bizonyos barázdák képződtek, fonnyadt ajkai erősen ki voltak pirositva. Az asszony is a kezét nyujtotta és nézte az ifjút.

— Hogy van? — kérdezte kissé bizonytalan hangon. — Látszik hogy jól, ámbár sápadt kissé. Nem ösmertem volta meg ezzel a szakállal. És a családja odahaza hogy van? Mit csinál a tanulmányaival?

Regina bizonyos mohósággal beszélt, de a gondolata messze járt.

Carlino elmondta, hogy most érkezett meg hazulról, hogy megkapta a diplomáját, vége a tanuló éveknek. Aztán ő is kérdéseket tett.

— Hogy van Féde? Arturo . . . és a kicsike?

Két éve nem látta őket. Eleintén még ellátogatott hozzájuk és találkozott velük itt-ott; aztán meglanyhult köztük az érintkezés és végre egészen megszünt; mitsem hallott egyikről sem.

Regina mindig ugyanazzal a szórakozott, máshová gondoló arczkifejezéssel adott neki felvilágositásokat.

Mindnyájan jól vannak; azóta még egy gyermekök született, a ki most már egy éves, Brunónak keresztelték, de még dajkaságban van.

— Még mindig ott laknak, ugyanabban a házban? — kérdezte Carlino.

— Még mindig ugyanabban a házban.

Egymás mellett haladva, beszélgetve folytatták útjukat és Carlino nézte az elhervadt, megöregedett asszonyt és kereste arczán az egykori szépséget, a bájt, a mely benne annyi év előtt ifjúkori, szerelmes vágyakat ébresztett.

Mindez régen volt; ez a festék, a fekete vonalak a szemek körül, az a karmin az ajkakon, a két túlfehér fog, épen legelől, a melyekről könnyű volt kitalálni, hogy *újak*, csudálkozó, szomorú érzéseket keltettek Carlinóban. De azért az egykori rokonszenv mégsem halt ki egészen az ifjú szivéből és miután visszaemlékezéseibe nem vegyült semmi, a mi nem lett volna tiszta, Carlino mint valami édes, mélabús dologra gondolt a multra, nem lévén oka azt szégyenleni.

— Megengedi, hogy elkisérjem? — kérdezte.

Regina újra elpirult és zavaros, bizonytalan arczot csinált.

— Oh, csak nehány, apró bevásárlást kell tennem . . . magam részére . . . Nem, kérem . . . ne zavartassa magát teendőiben. Hová megy ön?

Carlino nem erőltette a dolgot, megértette, hogy zavarná őt; csupán megmondta, hogy lakást keres.

Az asszony ránézett és a szemei hirtelen felvillantak.

— Tudja mit, — mondá kissé zavarodott hangon, — ha akarná, visszatérhetne hozzánk.

— Hogyan! — kérdezte az ifjú nagy csudálkozással. — Önök ismét *penziót* tartanak?

De látva az asszony zavarát, azonnal megbánta indiszkrét csodálkozását.

Oh Istenem! nem tartanak épen penziót. Csak egyetlen barátjuk, Arturo barátja lakik náluk . . . Csak azért fogadták el, hogy szivességet tegyenek neki. Aztán még mindig abban a nagy lakásban laknak, melyet Arturo nem

akart elhagyni. Sok nekik az a sereg szoba. Aztán a társaság kedvéért is teszik. Arturo gyakran távol van, most majdnem mindig Milanóban tartózkodik . . . könyvei miatt. Tehát jó, ha van egy férfi a házban, már a biztonságra való tekintetből is. Csak ketten vannak Fédével. És Féde is gyakran van az iskolában. Tanítónő akart lenni; épen ebben az évben kapta meg a minősítését, de azért már tanit egy intézetben. Én Istenem! Ilyesmi előfordul néha a családokban, nem igaz? Az ügyek nem a legjobban mennek. Óh, nem! És Carlino ismeri az ő férjét, úgy-e? Tudja milyen ember. Jó fiú, arany szive van, de a feje kissé . . . Ki tehet róla? Nagyon is intelligens, művészlélek. Az ilyen embernek milliók kellenének. Mit sem ért a gyakorlati ügyekhez. Ez okból is szeretné Regina ujból megnyitni a penzióját. És ha a doktorkának talán lenne véletlenül egy barátja...

— De most már nem nevezem önt többé doktorkának, — végezte nevetve, — miután most már valóban doktor lett.

És az asszony egy pillantást vetett rá, mint egykoron, epedő, kaczér pillantást, mintha hirtelen eszébe jutott volna az ifjú gyakori rajongása és még bizna a saját szépségében.

Carlino szivében pedig végtelen szánalom támadt. Megigérte, hogy felkeresi őket a dolog megbeszélése végett és hozzájuk megy lakni. Aztán hirtelen eltávozott, a nélkül, hogy viszszafordulna, hogy ne lássa ezt a meggörnyedt női alakot az esőben.

Igérete szerint visszatért a régi házba és magával hozta egyik barátját is. Annyi idő mulva most látta viszont Fédét is. Most is, épen az asztalt teritette, mint egykor. Már tizenhat tizenhetedik évében járt, de nem sokat nőtt azóta, még mindig sápadt és sovány volt és keveset változott. De mégsem; a szemei mások lettek, mélyek, gondolkozóak, és az arczának is egészen más volt a kifejezése.

(Folytatása következik.)

MAGGI-FÉLE LEVES- és ÉTEL-IZESITŐ

páratlan a maga nemében és a régóta jól bevált szer, hogy gyenge leveseknek, mártásoknak, főzeléknek stb. egy pillanat alatt meglepő jó és erőteljes ízt adhassunk. Néhány csepp elegendő. Kapható minden fűszerkereskedés, csemegeüzletben és drogueriában. Üvegecskékben 50 fillértől kezdve. — Eredeti üvegecskék legolcsóbban utántöltetnek. 10921

MAGGI-kitüntetések: 4 nagydij, 26 aranyérem, 6 diszoklevél, 5 tiszteletdij. Hatszor versenyen kivül, többi között az 1889. és 1900-iki párisi világkiállításokon (Maggi Gyula birálótag).

Bámulatosan olcsó keritések!

Szőlőtermelők figyelmébe!

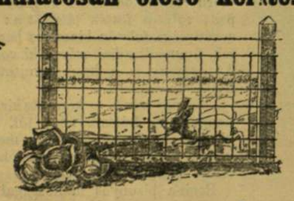

Mezőgazdák figyelmébe!

HAIDEKKER SÁNDOR

sodronyszövet-, fonat- és keritésgyára

Budapest, VIII., Üllői-út 48. szám.

Ajánlja kizárólagosan szabadalmazott **Hungária sodronyfonatát** mint a legolcsóbb és legolcsóbb keritési anyagot, mely előnyeinél fogva felülmult minden eddig alkalmazott sodronykeritést. A szőlő- s mezőgazdaságra nézve rendkivül fontos eme találmány előnyei: Olcsóság!

Horganyozott vassodronyból (nem kell befesteni):

Körülbelül 5 centiméter lyukbőséggel,

készletben: 1 és 2 méter magasságban valamennyiből, 1·50 méter magasságban 1.8, 2.—, 2.2, 2·5 és 2·8 milliméter dróterősségekből.

Sodronyerősség:	1·2	1·4	1·6	1·8	2·—	2·2	2·5	2·8	mm.
Ár □-méterenkint:	40	48	56	64	72	86	100	120	fillér.

Körülbelül 3×5 centiméter (hosszukás) lyukbőséggel:
Készletben: csakis 1 méter magasságban valamennyi dróterősségben.

Sodronyerősség:	1·2	1·4	1·6	1·8	2·—	2·2	2·5	2·8	mm.
Ár □-méterenkint:	58	66	74	82	95	110	130	150	fillér.

Csomagolásért, fűladásért és kezelési költségekért számitok □-méterenkint 1 fillért, de egy küldeménynél legalább 50 fillért.

Célszerüség: A fonat elegendő sürü lévén, még apró baromfi áthatolását is meggátolja; felső és alsó szélei pedig szurósak, tehát az átmászást megnehezitik. A fonat csavart szálai — mint végtelen sodronyrötelek — a kerités hosszirányában futnak, miáltal nagy az ellenálló képessége; a keresztszálak pedig hullámosak, a szálak összeosuszása tehát ki van zárva.

Könnyü kezelés: Készül magunkra, egyszerüen a faducokhoz szegezendő horganyozott kutlós szegekkel, a fonat sima és feszes marad. Nagy előnye a fonat feszessége, a mi lehetővé teszi azt, hogy a fonat bármikor ismét leszedhető és más helyen ismét fölerősitheto. A fonat összekuszálódása ki van zárva. — Feszitő-sodronyok, csavarok stb. alkalmazása fölöslegese. A fonat fölötte egy-két sor tüskésodronyt alkalmazva, a kerités tetszés szerint megmagasitható. — A tüskés sodrony ára méterenként 6 fillér.

Számos elismerővel áll rendelkezésre.

Továbbá gyárt és szállit: közönséges gép- és kezi sodronyfonatokat minden célokra; csinos és erős kivitelü **kapukat és ajtókat**, valamint nyaraló-, park- és erkélyrácsokat vaskeretes sodronyfonat és kovácsolt vasból föld- és kavics rostákat, kosarakat, magtár-ablakrostélyokat, skörszájkosarakat, szikrafogókat, szőlőbogyozórostákat, cséplőgépekbe való gabonaosztályozó-kosarakat stb.

Árjegyzék ingyen és bérmentve — Utánnyos, pontos és gyors kiszolgálás.

A Kalap-király 10521

3 4, 5 koronás különlegességekben elismert speciálista. Kossuth Lajos-uteza végén, Eskü-út, Klotild-palota.

Sachsen-Altenburg. **Technikum Altenburg.** Gépészeti és elektrotechnik. papiritechn. Programm ingy. Állami biztos.

GANZ ÉS TÁRSA VASÖNTŐ ÉS GÉPGYÁR RÉSZVÉNY- ÁRSULAT

LFOBERSDORF, BUDAPEST. RATIBOR.

Városi iroda: Budapest, IV., Ferenczieк-tere 2. 10834

Elektromos világitási és erőátviteli berendezések. *Elektromos nagy vasutak, városi-, bánya- és iparvasutak.* **Turbinák:** *Francis rendszere szerint. Zsilpek és csővezetékek.* **Gázmotorok:** *Kohó-, generátor- és világitógázra 4000 lóerőig és azon tul, petroleum-, benzin- és spiritus-motorok és lokomobilok. Bánki-féle viszbefecskendezéssel.* **Malomberendezések. Hengerszékek. Vasuti kocsik.** *Kocsialkatrészek. Korlouly- és Batona-Varjacsapágyak. Keregöntésü vasuti kerekek és keresztszesek. Forgókorongok, tolópadok és kitérők.* **Darukat és emelőgépek** *kéz-, gőz, petroleum és elektromos erővel való hajtásra.* **Aprítógépek. Kőzuzók. Golyómalmok. Dugattyú- és centrifugalszivattyúk** *nagy emelő magasságra.* **Bányagépek.** *Compressorok. Ventilátorok. Felvonók.* **Transmissiók.** *Vas-, acél- és ércöntvények.* **Füstemésztő készülékek.** *Visszürők. M. sz. 556.*

Dr. GÖLIS-féle emésztő-por.

(1857 óta kereskedelmi czikk.)

Étrendi szer, kitünő hatása van a különösen nehezen emészthető ételek föloldására, valamint az általános emésztésre és igy a test táplálására és erősitésére is. Naponta kétszer használva, evés után egy kávéskanálnyit téve a nyelvre s a szokásos itallal leöblitve, kedvező befolyást gyakorol a hiányos emésztés következtében fellépő jelenségeknél, mint: **gyomorégés, nyálkaképződés, székrekedés, aranyeres bántalmak, altesti pangás stb.**

Ásványviz-gyógymódnál mint elő- vagy utókura vagy egyidejüleg a gyógymóddal kitünő hatást fejt ki.

Minden dobroznak dr. Gölis pecsétjével és a bejegyzett védjegygyel kell lezárva lenni s mindenkor határozottan **dr. Gölis-féle emésztő-por** kérendő a vétel alkalmával. 10826

Egy nagy doboz ára 2 kor. 52 fill., kis doboz 1 kor. 68 fill.

Dr. Gölis-féle egyetemes emésztő-por központi szétküldése

Bécs, I., Stefansplatz 6. (Zwettlhof.)

Főraktár: Török József gyógyszertára Budapest, Király-utcza 12 és Andrássy-út 26. szám.

Próba-babákat

minden kivánt nagyságban, legujabb és legszebb alakban, magánhasználatra is ajánl 10727

A. Ramharter's Nfg.

PETER PEHAM

próba-baba műterme, **Wien, Goldschmidg. 10.**

Képes árjegyzék ingyen és bérm.

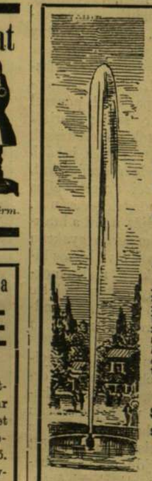

A gyógyvíz és szénsavgáz 34 m. magas ugrása a 185 m. mélységből.

MÁLNÁSI

SICULIA

SZÉKELY GYÓGYFORRÁS

bicarbonátokban, és konyhasóban a kén' thymos legdúsabb **természetes alkalikus sós savanyu vize.** *Szikla rétegen átfur*

ÁRTÉZI FORRÁS.

Páratlan étvágygerjesztő és nyálkaoldó. Oldott alkatrészek összege 1 literben 18,3721 grm.

Mintaszerüen berendezett töltőházban baktériummentesen palaczkozva.

Az összes eddig ismert bel- és külföldi ásványvizek hatását jóval felülmulja a gége, torok, tüdő, gyomor, bél, vese és hólyag hurutos bántalmainál. *Orvosi kitünőségek bebizonyitották, hogy négyszerte nagyobb bicarbonát és konyhasó tartalma mint a selterzi, wychi és gleichenbergi viznél* **sokkal ajánlatosabb. A gyomorégést azonnal megszünteti.**

zétküldi a kezelő-tulajdonos:

Siculia természetes szénsavat sürítőgyár részvény-társaság

Málnásfürdőn, *(Háromszékmegye.)*

Főraktár Budapesten: 10735

LUX MIHÁLY, Múzeum-körút 7. sz.

Telefon 672.

Kapható minden gyógyszertárban, drogua- és fűszerkereskedésben.

A női szépség elérésére, tökéletesitésére és fentartására legkitünőbb és legbiztosabb a

MARGIT-CREME,

mely vegytiszta, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, teljesen ártalmatlan. Ezen világhirü arczkenőcs pár nap alatt eltávolit szeplőt, májfoltot, pattanást, böralkat (Mitesser) és minden más bőrhibát. Kisimitja a ránczokat, redőket, hímlőhelyeket és az arczot hófehérré, simává és üdévé varázsolja. Ára nagy tégely 2 kor., kis tégely 1 kor.

Margit hölgypor 1 kor. 20 fill., **Margit szappan** 70 fill., **Margit fogpép** (Zahnpasta) 1 korona., **Margit arczviz** 1 korona.

Hamisitványok birálag üldöztetnek.

Postán utánvéttel vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készitő: **Földes Kelemen** gyógyszerész, **Arad.**

Legkedvelteбb, legjobb hajfestőszer a

MELANOGENE

fekete és barna szinben.

Ezen kitünő és ártalmatlan készitménynyel hajat, szakált, bajuszt pár perez alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szin állandó és a természetes szintől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerü. Nem piszkit. 10689

Ára 2 korona 80 fillér.

Budapesti főraktár: Török József gyógysz. Király-u. 12 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

KÉSŐ SZERELEM.

Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

(Folytatás.)

Álmay grófné már várta őt. Nyitott ablakán kihajolva üdvözlé. Fehér kendőt lobogtatott felé s midőn Erna könnyü léptekkel futott fel az emeletre, barátnője már a lépcsőknél várta, melegen ölelték meg egymást.

— Mutasd magad! — kiáltott fel Emma grófnő, Ernát fátyolát fölemelve s mosolyogva mondá:

— Még mindig a «szép Erna», de rosszabb kiadásban. Arczod megnyult és igen sovány lett. Talán meg sem ismertelek volna idegen helyen. Mintha nem is te volnál. Már nem is tudsz úgy mosolyogni, mint midőn naprólnapra együtt élveztünk és nevettünk . . .

— Te nem változtál, — mondá kissé érzékeny hangon Erna, — de te boldog vagy s nem ismered a szomorúságot . . .

— Menjünk be és tedd le a kalapodat, köpönyegedet. Csakhogy itt vagy, majd megtanitlak nevetni, s még azt nem tudod úgy mint régen, addig nem eresztelek el Porhegyről.

— Az nem lesz nehéz, — mondá mosolyogva Vesztőczyné. — A te társaságodban fölvidul az ember, s addig maradok nálad, a mig akarod.

— Okos beszéd! Ezt már szeretem hallani, — viszonzá Álmayné, s egymást átölelve mentek az Ernának kijelölt szobákba, és egymás mellé ültek, miután Erna megszabadult kalapjától és felső öltönyeitől.

— Most mondd el, mit művelsz azok között az emberek között, kik a Szentjóby kastélyban laknak . . . Nem irigylem sorsodat.

— Oh, én nem panaszkodhatom reájuk — viszonzá Erna elkomolyodva, — mert nem szeretett róluk beszélni.

— Talán meg is kedvelted őket. Úgy hallom a fiatal fivér csinos, s igazi mesterségére nézve vegyész. Erna, vigyázz magadra.

— Nem értelek! — mondá csodálkozva Vesztőczyné.

— Először, hogy bele ne szeress. Másodszor, hogy valami titkos szerrel el ne bódítson. Az ily vegyész urak veszedelmesek.

— Még mindig nem értelek, — mondá a csodálkozástól tágra nyilt szemekkel Erna. — Az, hogy beleszeressek, ki van zárva, s az elkábitás mi czélból történnék?

— Mindenfélét sugdosnak a vidéken! De meglehet, hogy csak ellenséges indulatból. Az ilyen ujdonsült grófnénak sok irigye és ellensége van, téged pedig sajnálnak és szeretnek.

— Nem igen vettem észre, — viszonzá keserüséggel Erna, vállait könnyedén felvonva.

— Rosz tapasztalatokat tettél?

— Ne beszéljünk erről Emma. Most vidám akarok lenni, s a mi hátam mögött van, azt igyekszem elfelejteni. Beszéljünk rólad.

— Én pedig épen a te körülményeidet kivánom ismerni, melyekről oly különböző dolgokat lehet hallani. Igaz, hogy nagybátyád egészen kitagadott?

— Majdnem! Csekély évi járadékot hagyott számomra, de én nem fogadtam el.

— És miért nem . . . Volt valami okod rá?

— Az egész vagyonra számitottam, s alamizsna nem kellett.

— De hát miből akarsz élni? Van saját vagyonod?

— Csekély. Szerintem azonban a szegénység nem szégyen, csak tisztességgel, becsülettel tudjuk viselni.

— Úgy látszik, lenézed nagybátyád özvegyét, és mégis nálok tartózkodol?

— Szivesen hitt magához. Meglátogatott, bocsánatot kért, és nem is lehet ellene kifogás.

Richter Aurél rajza.

— Minő gondolat! Ez soha sem jutott volna eszembe.

Mint nagybátyám ügyvédje mondja, tisztességes családból származik, s pár hétre elfogadtam meghivását, mert az igazat megvallva, nem volt hova mennem.

Álmay grófné megcsóválta fejét.

— Ez mindenesetre nehéz helyzet volt. Szegény Erna! Ki hitte volna ezt nagybátyádról! De én a te helyedben mégis inkább a járadékot fogadtam volna el, mint a meghivást.

— Ha öreg ügyvédem rá nem beszél, sohasem tettem volna.

— Hogy hivják az ügyvédet?

— Lenhóczy Imre!

— Ah! — kiáltott fel Emma meglepetve.

— Mi bajod?

— Nem a legjobb hirü ember.

— Én az ellenkezőt tudom róla. Nagybátyámnak húsz évig ügyvédje volt, s nekem jó barátom.

— Biztos vagy, hogy nem dolgozik egy kézre az özvegygyel?

— Minő gondolat! Ez sohasem jutott volna eszembe, — mondá meglepetve Vesztőczyné.

— Ujra figyelmeztetlek: vigyázz! Ilyen esetnél résen kell lenni. Ismered a Tibényi családot, melyből az ujdonsült Szentjóby grófné származott?

— A családot nem ismerem, de annyit tudok, hogy a grófné atyja lelkész volt.

— Biztos vagy ebben?

— Tőle magától s az ügyvédtől tudom.

— Ismét az ügyvéd! Kedves Ernám, én nem hittelek oly jóhiszeműnek, sőt mondjuk könynyelműnek.

— De hát mit kellett volna tennem?

— Láttad a végrendeletet?

— Felolvasták előttem.

— Hátha hamis? Hátha nem is nagybátyád akaratát tartalmazza? Már sok mindenféle történt a világon.

— Miért támasztasz bennem kételyeket? Te nem tudod Emma, mi az, oly egyedül lenni, mint én vagyok? — mondá kedvetlenül Erna s szép szemei megteltek könnyel. — Egyedüli barátom az ügyvéd, kit gyermekkorom óta ismerek, s ha benne is kételkednem kellene, igazán nem tudom, elhagyatottságomban mit kezdenék.

— Hát ne beszéljünk most többet ezekről a dolgokról. Különben is férjem lépteit hallom, kit bemutatok neked. Jer, menjünk a társalgó terembe, — mondá a fiatal nő, s felugorva helyéről, Ernát kézen fogva vezette át néhány szobán, hol Álmay grófot találták, kit Vesztőczyné nem ismert. A gróf érdekkel ment elébe, mert nejétől már sokat hallott róla.

Magas, karcsú, igen csinos fiatal ember volt, kellemes, előzékeny modorral, s látszott rajta, hogy a legjobb oldalról kivánja magát Ernának bemutatni.

Ebéd után vidám társaság érkezett a kastélyba, fiatal urak, s pár ifjú asszony, Ernának régi ismerősei, kik mindnyájan igen szivesek voltak vele, s ő boldognak érezte magát a megszokott, és hosszú idő óta nélkülözött társaságban.

Tenniszeztek és este tánczoltak, a miben Erna gyásza miatt nem vett részt, csak ülve gyönyörködött a tánczoló párokban és egy ideig az öreg háziasszonynyal társalgott. Később Álmay gróf foglalt mellette helyet.

— A napokban Norberthyékkel találkoztam Budapesten, — mondá. — Egy olasz herczeg társaságában voltak, ki úgy látszik, Betty comtessenek udvarol, de nevére nem emlékezem.

— Dória, — mondá igen halkan a fiatal nő. — Ismerem őt, Bécsben is járt Norberthyékhez.

— Hogy került Magyarországba?

— Anyja magyar, s birtokai vannak itt, azokat jött megtekinteni. De csodálom, hogy még az országban időz. Akkor azt mondta, hogy csak néhány hétig marad.

— Talán a szerelem tartóztatja, s ez hatalmas mágnes a szivekben.

— Lehet!

Álmay kissé meglepetve pillantott reá, igen kurtának találta a feleletet, s más tárgyról kezdett beszélni.

A vendégek késő éjjel hagyták el a kastélyt és Erna sokáig álmatlanul hevert ágyában.

Maga előtt látta Bettyt, kedves napfényes vonásaival, s fájdalmat érzett, hogy örökre elszakadt tőle, kit igazán szivéből szeretett, de kivel azon bánásmód után, melyben őt részesitették, soha többé nem találkozhatik.

Azonban jól esett neki az a tudat, hogy boldog. Hogy Dória neje lesz, kibe már az első látásra beleszeretett, s a herczeget, bár ő kevéssé ismerte, olyannak tartotta, ki megérdemli ezt a szerelmet. Tudta, hogy jó fiú, s okvetetlen jó férj is lesz. A ki szülőit szereti, az nejéhez is változatlanul fog ragaszkodni.

Mily különös is az emberi élet! Dória midőn együtt voltak, határozottan őt tüntette ki Betty mellett, s miután többé nem találkoznak, elfelejtette és most Bettyhez pártolt.

Ilyen az élet, ilyenek az emberek, s bár ő egy perczig sem ringatta magát álmokban és reményekben, mindamellett gyakran gondolt Dória nemes arczára és okos szemeire, melyek oly nagy melegséggel tekintettek reá.

— Betty boldog lesz, — gondolta minden irigység nélkül, s végre elaludt. Álmodott mindarról, a mit elveszített, s mi az életet oly széppé teszi: ifjúság, szerelem és vagyon!

Nyolczadik fejezet.

Néhány nap eltelte után Erna a hazamenetelről beszélt, de Emma hallani sem akart róla.

— Végre is örökre nem maradhatok itt, — mondá Erna barátnéjának mosolyogva, ki gyakran szokatlanul izgatott volt, ha a jövőjéről beszéltek. Végre ez Ernának is feltűnt s meg is kérdezte okát.

— Te úgy beszélsz ledviczi tartózkodásomról, mintha ott valami veszély fenyegetne. Mondd ki bátran, mit gondolsz? Jobb, ha tudom véleményedet.

— Most még nem mondok semmit! De férjem feltette magában, hogy végére jár, micsoda emberek azok, kik most vagyonodban ülnek. Mert félünk, hogy mindaz a mi történt, nem igaz úton történt, sőt még a végrendelet valódiságában is kételkedünk.

Erna elmosolyodott.

— Kedves Emmám, — mondá enyelegve, — titeket elragad az iránt érzett szeretet, s hiú reményeket keltetek bennem.

— Mindenki ismerte nagybátyádat, s a mi veled történt, azt lehetetlennek látjuk.

— Én is kételkedném, ha a legkisebb gyanu foroghatna fönn. De Lenhóczy ügyvéd oly kifogástalan és megbizható ember, hogy az ő tudtával nem történhetett semmi rosz, s ő készítette a végrendeletet. Tudott a házasságról, és ismeri a mostani grófné származását.

— Mindezt ő mondta neked. De lehet-e szavában bizni? Férjem fölkeresi a boldogult gróf birtokait, s megtudja, hol van az a lelkész, kiről beszéltél, s kit Tibényinek hivnak, és ki atyja volna az özvegynek.

— Nagy szivesség ez részetekről Emma, s köszönöm, de biztosítalak, hogy hasztalan fáradság.

— Azt majd meglássuk. De beszéljünk most arról, mi fog veled a jövőben történni?

— Egyelőre Ledviczen maradok, azután megpróbálok kis jövedelemből élni, és ha az lehetetlen, munka után kell néznem.

— Miféle munkát értesz?

— Azt még nem tudom, talán társalgónői állást keresek.

— Ez igazán nevetséges gondolat. A te rangoddal!

— Eltitkolom, hogy grófné vagyok, mert ez szép czim, de nem jövedelmező.

— És ha kisül, akkor csalónak tartanak.

— Ne kinozz kérlek! Te nem is képzeled, mily nehéz az én helyzetem. Valamihez kell fognom, ha nem akarok nyomorban élni.

— Azt mondanám, hogy maradj egy időre anyámnál, ki egyedül van, mióta én férjhez mentem, de soká nem birnád ki az unalmat.

— Nem fogadnám el ajánlatodat. Miféle czimen venném igénybe szivességét, neki az idegennek, midőn legközelebbi rokonaim sem akarnak rólam tudni? A mi a mulatságot illeti, az gyászomban úgy is ki van zárva, de nem is vágyakozom utána . . .

Gyakran folyt a két barátné között ilyen társalgás, de sohasem vezetett eredményre. Erna csakugyan elbúcsúzott és elhagyta Álmayékat, s ment Ledviczre, hol nagy csodálkozására igen hidegen fogadták, mert már kezdettől fogva nem jó szemmel nézték távozását, s most midőn egy hét mulva visszatért, nem birták titkolni e miatti rosz kedvüket.

Erna nem kérdezte tartózkodásuk és hidegségük okát, pár napig úgy tett, mintha nem venné észre, azután kijelenté, hogy a következő nap távozni fog, s nem veszi igénybe tovább szivességöket; itt tartózkodása már úgy is igen hosszúra terjedt.

Ez a nyilatkozat láthatólag megdöbbentette a testvérpárt. Igyekeztek lebeszélni őt a távozásról, s ujra nagyon szivesek lettek, de Vesztrőczyné elhatározásában megingathatatlan maradt.

Komornájának megparancsolta, hogy csomagoljon, de az utolsó nap alkonyán oly roszul érezte magát, hogy az utazásról le kellett mondania.

Nem tudta, mi baja, csak nagyfokú gyengeségben szenvedett, nem volt étvágya, s koronként erős szédülést érzett és az estét a chaise-longueon töltötte.

Szentjóbyné kifogyhatatlan volt gondoskodásában iránta. Nem mozdult mellőle, s ajánlotta, hogy orvost hozat a közeli mezővárosból, de Erna tiltakozott ellene.

— Majd jobban leszek, — mondá mosolyt erőltetve ajkaira. — Futó baj, mely úgy a hogy jött, elmulik magától.

De nem mult el. Egyik nap jobban, másnap roszabbul érezte magát. Nagy gyengeség vett rajta erőt, s gondolkozni kezdett, miféle baj lehet az, mely oly hirtelen, váratlanul jött, s nem akart elmulni.

Roszullétének harmadik napján levelet kapott Norberthynétől, melyben nagy csodálkozására a következők voltak:

Budapest, IX/16. 190 . . .

Szerencetett kedves Ernám!

Itt vagyok Budapesten, hova utánam küldték Álmay Emma levelét, a melyből megtudtam, hogy pár napig nála voltál Porhegyen s jelenleg Ledviczen tartózkodol.

Régóta kutatjuk hollétedet, most végre a véletlen rá vezetett s nagy csodálkozással tudtam meg, hogy Ledviczet választottad lakóhelyedül.

Bárhol inkább kerestelek volna. Miféle gondolat volt tőled odamenni? Mint rokonod, egyenesen megtiltom, hogy továbbra is ott maradj, s kérlek, jöjj mielőbb a fővárosba, hogy magammal vigyelek falura. Ha pedig nem hallgatnál hivásomra, magam megyek érted, mert valóságos botránynak tartom, hogy a ledviczi vendége légy.

Mielőbb viszontlátni remél

szerető rokonod

Norberthyné.

Ez a levél a fiatal nőt nemcsak meglepte, de a legnagyobb fokú izgatottságba hozta.

Mi történt, hogy igy ír neki Norberthyné? Egész éjjel nem aludt, s nem tudta mire határozza magát.

Menjen? Feleljen a levélre, vagy bevárja Norberthyné jövetelét?

Igen gyengének érezte magát, s újra elhatározta, hogy Emmának ir, ki az ő hollétét tudatta rokonaival, most tehát adjon neki tanácsot, mitevő legyen . . .

Irt is, és kérte Szentjóbynét, hogy küldje el rögtön Álmay grófnénak a levelet, de két napig várt és semmi válasz nem jött rá. Ez megfoghatatlan volt előtte.

Vagy nem jutott a levél kezéhez, vagy már elutazott Porhegyről. Most már ismét nem tudta, mitévő legyen.

Büszkesége azt mondta neki, hogy ne fogadja el rokona meghivását, de a vágy nagyon erős volt nála, hogy kiszabaduljon jelenlegi helyzetéből, s ujra oly emberek között lehessen, ha csak ideiglenesen is, kikhez szokva volt, s kik között érezte, hogy tulajdonképeni helye volna.

Végre írt is Norberthynének. Megköszönte hivását, s tudatta, hogy jelenleg beteg, de ha jobban lesz, azonnal megy Budapestre.

Azonban már valami különös gyanu fészkelte magát szivébe, mert Emma hallgatása megfoghatatlan volt neki, s komornáját megbízta, hogy személyesen vigye a postára a levelet, s ne szóljon senkinek a kastélyban, hova megy.

Tóni, a komorna nagyon szerette asszonyát és komolyan aggódott roszulléte miatt. A helyzettel sehogysem volt megelégedve, s mint minden uraságnál szolgáló cseléd, igen arisztokratikus felfogású volt és a háziakat nemcsak lenézte, de gyűlölte is, mindazért, a mi történt s a mi úrnőjét szegénynyé és boldogtalanná tette.

Ennélfogva rosz magot hintett el a háznál levő cselédség között, kik különben sem voltak megelégedve az új uraséggal. Többnyire megmaradtak régi szolgálatukban, de folyton ócsárolták a grófnét és a nagyságos urat, ki az ördögökkel czimborál, s külön házackában spirituszt égetett és «orvosságokat» készített, melyeket azonban sohasem használt semmire . . .

A komorna siető léptekkel ment a postára, és a levelet föladta, azután megnyugtatta asszonyát, hogy a levél biztosan elment, s Erna e tudatban sokkal jobban aludt ez éjszaka és reggel erősebbnek érezte magát.

Alig hogy elhagyta ágyát, kocsizörgést hallott, s Álmay grófnét látta megérkezni, kinek láttára örömében felsikoltott, s az ajtó felé sietett. De mielőtt odaért, oly erős szédülés vett rajta erőt, hogy a legközelebbi székbe kellett kapaszkodnia, hogy el ne essék.

— Mi bajod? — kérdé belépve a grófné, kit a komorna vezetett asszonyához, s ki halálsápadtan állt helyén, mialatt szemei alatt sötét karikák támadtak.

— Hirtelen roszul lettem, midőn elődbe akartam sietni, — mondá Erna megtörölve homlokát, melyen hideg veriték gyöngyözött.

— Ülj le és mondd el, mi bajod? — kérdé Álmayné kérdő tekintettel a komornára.

— A grófné napok óta roszul érzi magát, s minduntalan ájulás környezi. — viszonzá a komorna, Vesztrőczynét a pamlaghoz vezetve.

Emma grófné megcsóválta fejét.

— És engem nem tudósítottál, Erna, — mondá szemrehányóan. — Mióta vagy beteg?

— Írtam neked nehány napja, s kértelek, hogy keress fel, mert nem mehetek hozzád.

— Nem kaptam meg leveledet. A postán küldted?

— Nem, a háziak voltak szivesek azt Porhegyre küldeni.

— Nos hát nem mondtak igazat . . . Hagyjon magunkra Tóni, — folytatá Álmayné a komornához fordulva. — Fontos beszédem van a grófnéval.

(Folytatása következik.)

FÉDE.

Regény.

Irta LUIGI DI SAN GIUSTO. — Olaszból fordította M. Hrabovszky Julia.

(Folytatás.)

Aztán másképen is volt öltözve; testhez simuló sötét ruhácskákba, magas fehér gallérral, fekete alpakaköténynyel, a mely valami apáczaszerű, de kecses jelleget adott neki.

Elpirult, midőn az ifjút felösmerte és mosolyogva nyujtotta feléje a kezét.

— Oh, Féde kisasszony, mennyire megváltozott! — szólt Carlino, de azonnal hozzátette: — de mégsem; egészen olyan, a minő volt.

Mindketten nevettek és a leány tovább teritette az asztalt, a melyhez leültek az új asztaltársak: Carlino doktor és barátja Zaccaria doktor is. A harmadik kosztos egy bankhivatalnok volt, a ki sokat evett és keveset beszélt.

Arturo nem jelent meg. Az asztalnál ült azonban a kis Lalla, a ki korához képest nagyon jó kis gyermek volt.

Este Carlino elfoglalta egykori szobáját.

A ház tehát még a régi volt, de a viszonyok nagyon megváltoztak azóta; a doktorka azonnal észrevette ezt.

Mintha a nyomor és a szomorúság terjedt volna szét a levegőben.

Egy-egy tárgy itt is, ott is hiányzott; elegáns, majdnem felesleges dolgok, a melyek azonban raffinált kényelemszeretetről tanuskodtak, melyekhez Leardi Carlo azelőtt, még ebben a házban is szokva volt. Régi szobájából eltünt némely butor és nem helyettesitették mással; az ágy, a toilette-asztal, a diván közönségesebb minőségü butorral volt kicserélve.

Így állt a dolog a szalonban és az ebédlőben is.

Egy nagyon szép khinai váza, melyre a doktorka élénken emlékezett, hiányzott, és eltünt egy XV. Lajos-korabeli ezüst művű fali óra is, mely még Regina asszony első házassága idejéből származott.

Az asztal hiányosan, szegényesen volt megteritve.

Bizonyos ezüstneműek, finom majolika tálak, damaszt-abroszok, a melyek azelőtt vasárnaponként vagy különös alkalmakkor szerepeltek, nem voltak többé láthatóak. Féde hiába tett virágokat a terrakotta vázákba, melyek eláruláták, hogy az olcsó árúcsarnokban vásárolták őket, az asztal azért megőrizte szegényes jellegét, a minek láttára a szív elszorult.

De a legroszabb mégis a konyha volt. Vilásreggelire és ebédre olyan ételek kerültek az asztalra, melyek a kurta koresmák felmelegített rossz ételeinek illatára és izére emlékeztettek. Néha ellenben ezek az ételek nagyon is borsosak, fűszeresek voltak. Talán hogy kevésbbé legyen érezhető avas, állott izük, mely azonban mindezek daczára mégis mindig kiérzett. És kevés, nagyon kevés volt mindenből, úgy hogy az adagokat előre ki kellett számitani, még pedig nagy elővigyázattal, — daczára hogy Lalla annyit evett, mint egy kis madár. Féde pedig mindig azt állitotta, hogy neki sok az étel.

Leardi Carlino, a ki daczára szerencsétlen szerelmének, nem tagadhatta meg huszonhárom évének étvágyát, nem mert többé nagy darab húst venni ki a tányérjára és megelégedett a köritésekkel, répával vagy burgonyával.

Barátja, Zaccaria doktor azonban nyiltan panaszkodott Carlino előtt.

— Édes barátom, nyolczvan lirát fizetni havonként és ilyen roszul enni, jobban mondva koplalni, erre nem vagyok képes.

Leardi Carlino nagyon megalázva érezte magát.

A másik, a hivatalnok is, a ki sokat evett és keveset beszélt, úgy viselkedett, hogy abból nem sok jót lehetett jósolni a jövőre.

Padovani Arturo csak ritkán mutatkozott.

És a doktor egészen megdöbbent, hogy enynyire megváltozottnak találta. Sápadt volt, a szeme réveteg, kiálló arczcsontjai ki voltak pirulva, mintha folyton lázban volna. Ha az asztalnál ült, keveset evett és semmit sem beszélt. Gondolatai máshol jártak; mintha egész életmüködése szünetelt volna.

Alig hogy koronként Lalla hangjára összerezzent kissé, a kis leányra nézett, bágyadtan rámosolygott; aztán mintha egy benső hang hivná, megrázkódott és ismét maga elé nézett a levegőbe.

Carlino azonban gyakran hallotta Regina panaszos éles hangját fenyegetőleg, szemrehányóan felhangzani, a mire a férj izgatottan, röviden, dühösen felelt.

Gyakran látta, hogy Féde szemei vörösek, ámbár akkor is szeliden mosolyogtak reája.

Egy éjjel, midőn a doktor későn — lehetett vagy két óra — tért haza, világosságot látott az ebédlőben; meglepetve e fölött, benyitott oda. Az asztalnál Féde ült és irt. Az ajtózörejre felrezzent, Carlinóra emelte sápadt, ijedt arczát és álomtól duzzadt szemeit.

— De Féde! . . . mit csinál?

— Oh, semmit! — védekezett a leány, — ide jöttem, mert itt melegebb van.

— De ebben az órában . . . Miért nincs az ágyában, Féde?

— Oh, én keveset alszom! El kellett végeznem valami kicsiséget . . . A szobámban kialudt a tüz. Nagyon fáztam. Azt hittem, nem fogja észrevenni, hogy itt vagyok.

— Mondja meg, mit ir?

— Semmit. Egy munka másolata csupán. Felkértek erre . . . Az én irásom szépnek mondható . . . Néha tehát felkérnek . . . hogy lemásoljak egyet-mást.

— De . . . fizetnek érte legalább valamit?

— Igen, igen . . . Oh, de hiszen nem valami fárasztó dolog! . . . Nappal nem érek rá; este azonban . . .

— Este! De hiszen most éjjeli két óra van Féde! A gyerekeknek ilyenkor az ágyban kell lenniök.

— Én nem vagyok gyerek! — felelte a leány önérzetesen kiegyenesedve.

Carlino ennek a vézna arczú, sovány kis alaknak a viselkedését látva elnevette magát. De a szánalom magához térítette.

— Oh, Féde! És mindezt lemásolta már?

És Carlino megérintette a halmaz papirost, mely a leány finom, sürü irásával volt teleirva.

— Csekélység az egész, alig került időbe.

— És még mindezt le kell irnia?

A gyalázatos irású, javításokkal teli kézirat rettentő soknak tetszett.

— Nem, nem, csak egy részét. De menjen aludni, Carlino.

— Aludni! És magát itt hagyjam dolgozva? Ezt nem tehetem.

— Nem, nem, én is azonnal megyek. Mindjárt megyek.

— Igazán?

— Igazán. Annyival inkább, mert holnap korán kell felkelnem.

— Miért, Féde?

— Meg kell látogatnom a kis öcsémet, a ki dajkaságban van Rivoliban. Az első vonattal kell indulnom, mert később dolgom van.

— Engedje meg, hogy magával menjek, Féde!

— Oh, igen! Miért ne? De igazán? — kérdezte a leány és az ajkai remegtek az örömtől.

— Igen, igen, igazán. Magával megyek. Annyi mindent szeretnék magától megkérdezni, Féde.

A leány, mintegy megzavarodva, nem felelt.

— De igazán lefekszik most?

— Igen, azonnal, — felelte Féde. — Csak ezt a lapot végzem be még. Jó éjt!

— Jó éjt, Féde; kicsi Féde!

Nyolczadik fejezet.

Még alig hajnalodott, Féde már fenn volt; nem aludt többet négy óránál. De miután meg akarta látogatni kis öcscsét a dajkájánál és idejében otthon akart lenni házi teendői miatt, ezen a reggelen kénytelen volt így cselekedni.

Délután nem mehetett, miután órái voltak a Rinaldi-intézetben, egy magániskolában, a hol naponkint három órán át rekedtre beszélte magát, olvasni tanitva nehány gyereket, a miért harmincz lira havi fizetést kapott.

Mialatt ezen őszi reggel homályos világításában, nagy gyorsan felöltözködött, hirtelen átgondolta e napra szóló házi teendőit; az előtte való napi számadást, a mit a kis pénztárosnőnek nagy takarékossági erőlködéssel sikerült kiegyenlitenie; a napi számadást, a mi bonyolultabb volt mint valaha; a villásreggeli és ebéd étlapját, a melyet Féde, miután észrevette az asztaltársaság elégedetlen arczait, megjavitani óhajtott egy kissé; a szállitók kifizetendő számláit; a mama öltözékét, a mit rendbe kellett hoznia, nehogy az anyja november végén még mindig világosszürke ruhában járjon ki, Lallának trikócskákat kell vásárolnia . . . Szóval egy csomó teendőt, a mi ebben a kevés álom után alig felébredt fejecskében motoszkált és eléje állitotta mi mindent kell elvégeznie e hosszú napon.

Szegény Féde! Még alig hajnalodott és ő már is óhajtotta, bárcsak este lenne. Mikor valamennyien eltávoztak, Lalla aludni ment, Regina asszony elhatározta magát a szobájába vonulni vissza, Rosina megszünt a konyhában a tálakkal csapkodni, minő nyugalom volt akkor! Féde ilyenkor örömest ült le, hogy két-három órán át irjon és nem tartotta keserves dolognak későn fenn maradni, hogy szép egyenletes irásával unalmas dolgokat másoljon, a melyeket sokszor nem is értett.

Akkor legalább nyugton hagyták. Nappal azonban soha, egy pillanatra sem. Egész délelőttje igénybe volt véve odahaza, sohasem készült el a munkával és mindenkinek szüksége volt ő reá, mindenki csak őt hivta.

Vagy talán a kis Lalla, a kit imádott, kevés dolgot adott neki? Féde öltöztette őt, ő adott neki reggelit, ő tartotta maga mellett órákon át a kis leányt és a mellett dolgozott . . . Aztán a mama, a ki egy kissé olyan lett, mint Lalla!

Folyton panaszkodott mint a gyerek, a kinek szüksége van, hogy mindig legyen körülötte valaki, folyton czirógassák, vigasztalják . . . Ilyen lett ő.

Szegény mama! Volt neki elég kellemetlensége! És a papa, a ki néha még a gyereknél is roszabbnak látszott . . . A ki jött, ment, napokra, hetekre eltünt, duzzadt pénztárczával érkezett haza, aztán egyszere csak nem volt többé egy garasa sem és hagyta magát üldözni a hitelezők által . . .

Szent Isten! Féde nem tudta megérteni miként él, mit művel az az ember, mi megy végbe az agyában?! Regényeken, szindarabokon töri a fejét? De ha sohasem ir, ha jóformán soha sincsen otthon! Aztán egy idő óta, már régen, nem látja többé azt a nevet a hirlapokban, sem a szini rovatban.

Ha van pénze, mivel kereste? Féde tudta, hogy Arturo egykor gazdag volt, de majdnem bizonyos volt abban, hogy most már nincs semmije; hányszor hallotta az anyját, mikor az jajgatott, szemére hányta a férjének, hogy kártyázik és adósságokat csinál! . . . Hogyan fognak boldogulni a jövőben? Önmaga miatt Féde bizonyára nem ijedt volna meg; hiszen emberfölötti erőlködéssel végezve tanulmányait, daczára a házi dolognak és gyakori kimaradásainak az iskolából, letette a vizsgáit és elnyerte tanitónői képesitését. Az anyja pedig nem akarta hogy tegye, de ő tudta, ha egy napon tanitónő lehet, ezzel sokat könnyit a háztartáson . . . Csakhogy mi volt ez a harmincz lira havonként? Alig hogy haza hozta, eltünt egy pillanat alatt, mintha csak örvény nyelte volna el.

A mama csakugyan panaszkodott, a miért a leánya ilyen nyomorult összegért a félnapot a házon kivül tölti el. De mit tegyen? Nem jó volt-e ez a harmincz lira Bruno dajkájának és a két kis gyermek ruházkodására? Aztán, majd ha Fédét egy napon kinevezik városi tanitónőnek, másképen lesz! Csakhogy húsz évesnek kell lennie és ő még csak tizenhét éves! . . .

Féde e közben rendbe hozta a szobáját, aztán átment az ebédlőbe, begyujtott a kályhába, hogy a lakók, ha felkelnek, ne panaszkodjanak a hideg ellen . . . A konyhában már ébren találta a cselédet, egy korty kávét adatott magának, nehogy éhgyomorral menjen el, aztán sietve eltávozott, csendben, mély álomban hagyva még a házat.

Leardi Carlino szobája mellett elhaladva, eszébe jutott az ifjú igérete és Féde elmosolyodott. Carlino aludt!

(Folytatása következik.)

Schicht-szappan

„szarvas“ vagy „kulcs“ jegyvel

legjobb, legkiadósabb s ennélfogva legolcsóbb szappan. — Minden káros alkatrésztől mentes.

SZÉP mellékkeresetet kaphat mindenki kinek nagy ismeretsége van. Tiszteséges, kényelmes foglalkozás. Küldje be czimét U. 13. alatt a következő czimre: Anoncen Bureau des Merkur Manheim. Baden. Postafiók 351.

Mindenütt kapható! Bevásárlásnál különösen arra ügyeljünk, hogy minden darab szappan a „Schicht“ névvel és a fenti védjegyek egyikével legyen ellátva. 10468

A női szépség elérésére, tökéletesítésére és fentartására legkitünőbb és legbiztosabb a

MARGIT-CREME,

mely vegyiszta, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, teljesen ártalmatlan. Ezen világhirü arczkenőcs pár nap alatt eltávolit szeplőt, májfoltot, pattanást, bőratkát (Mitesser) és minden más bőrbajt. Kisimitja a ránczokat, redőket, himlőhelyeket és az arczot hófehérré, simává és üdévé varázsolja. Ára nagy tégely 2 kor., kis tégely 1 kor.

Margit hölgypor 1 kor. 20 fill., **Margit szappan** 70 fill., **Margit fogpép** (Zahnpasta) 1 korona., **Margit arczviz** 1 korona.

Hamisitványok bíróilag üldöztetnek.

Postán utánvétellel vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készitő: **Földes Kelemen** gyógysz. Árad. Budapesti főraktár: **Török József** gyógysz. Király-u. 12 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

Legkedveltebb, legjobb hajfestőszer a

MELANOGENE

fekete és barna szinben.

Ezen kitünő és ártalmatlan készitménynyel hajat, szakált, bajuszt pár perez alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szin állandó és a természetes szintől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerű. Nem piszkit. 10689

Ára 2 korona 80 fillér.

A Kalap-király 10521

3, 4, 5 koronás különlegességekben **elismert speciálista.** Kossuth Lajos-utcza végén, Eskü-út, Klotild-palota.

Mindenütt, minden gyógytárban kapható.

A hásban és az uton nélkülözhetetlen szernek van elismerve

Thierry A. gyógyszerész balzsama.

Egyedüli valódi BALZSAM «Védangyal» gyógytárból THIERRY A. Pregrada-ban, Rohitsch-Sauerbrunn mellett.

Legjobb hatasu rossz emésztésnél és a vele együtt fellépő betegségeknél, mint felbőlögés, gyomorégés, székrekedés, savképződés, tultelitségi érzete, gyomorgörcs, étvágytalanság, katarrhus, gyuladás, gyengeségi állapot, felfuvódás stb., stb. Működik mint göres- és fájdalomcsillapító, kőhögést szintető, nyálkaoldó és tisztitó szer.

Postán legkevesebb szétküldés **12 kis** vagy **6 nagy** üveg **5 K** költségmentesen, **60 kis** vagy **30 nagy** üveg **15 K** költségmentesen netto.

Kicsinyben: eladásnál a raktárakban **1 kis üveg ára 30 fillér, 1 kettős üveg 60 fillér.**

Ügyeljünk az egyedüli törvényileg bejegyzett zöld apácza védjegyre: «Ich dien.» **Egyedül ez valódi.**

Ezen védjegy utánzása, valamint más törvényileg nem engedélyezett, így forgalomba nem hozható balzsamgyártmányok **viszonteladása** *törvényileg tiltva van.* 10547

Császárfürdő
BUDAPESTEN
télí és nyári gyógyhely. 10420

Elsőrangu. E kénesvizü gyógy fürdő páratlan, gőzfürdővel és legmodernebb iszapfürdőkkel pompás ásványviz uszodák kal, hő- és kádfürdőkkel. Prospektus ingyen bérmentve

Hirdetések felvétetnek a kiadóhivatalban, Budapest, Egyetem-u. 4.

Világhirü, kitüntetett olmütziQuargli.

Az első olmützi gépüzemü sajtgyár, mely 1839. évben alapittatott, ajánl saját gyártmányából egy póstán küldeményi bérmentve és utánvéttel 3 K 70 fillérért. Nagyobb megrendeléseknél a legolcsóbb árak.

JOSEF MEIXNER, Olmütz, Bahnhof. 10821

Próba-babákat

minden kivánt nagyságban, legujabb és legszebb alakban, magánhasználatra is ajánl 10727

A. Ramharter's Nfg. PETER PEHAM próba-baba müterme, Wien, Goldschmidg. 10.

Képes árjegyzék ingyen és bérm.

Thierry A. gyógyszerész Centifolia-kenőcse

fájdalomszüntető, puhító, oldó, huző, gyógyitó stb. Legkisebb postai szétküldés 2 tégely **3 K 60 fillér.** Kicsinyben eladásnál a raktárakban **1 K 20 fillér** tégelyenként. Főraktár Budapesten: Török J., dr. Egger L. I. gyógyszertára; Lugoson Vértes. Közvetlen rendelések czimzendők: «Schutzengel Apotheke» des A. Thierry in Pregrada bei Rohitsch-Sauerbrunn.

Az összeg előzetes beküldése esetén a szállitás egy nappal előbb történik, mint utánvéttel és az utánvételi pótdij is megtakaritható, igy ajánlatosabb az összeget előzetesen utalványozni és a megrendelést a szelvényen eszközölni és a pontos czimet megadni.

MÁRCIUS IDUSA.

A márciusi nagy napok évfordulóján szives figyelmébe ajánljuk a következő munkákat:

A magyar szabadságharc története.

Irta **Gracza György.** 5 kötetből álló diszmü, a szabadságharc legrészletesebb története. A budavári honvédszobor dombronyomásu képével diszitett remek kötésben 70 korona.

1848. Irta **Gracza György.** *Ára 30 fillér.*

Márciusi dalok. Irta **Abrányi Emil.** *Ára 30 fillér.*

A Magyar Könyvtár 32. és 85. számai. — *A két füzet ára egy kötetbe kötve 1 K 20 f.*

Arany furulya a forradalom költészete. Az 1848/49. szabadságharc idejéből. Kiadta **Áldor Imre.** *Ára 2 kor.*

Az 1848/49-iki szabadságharc története. Irta **Áldor Imre.** *Ára 80 fillér.*

Március 15-iki szózatok. Irta **Jókai Mór.** *Ára 30 fillér.*

Kossuth Lajos élete és működése. Irta **Gracza György.** *Ára 5 kor.*

Kossuth Lajos. Élet- és jellemrajz. 48 képpel. Irta **Vajda Emil.** *Vászonba kötve 2 kor. 80 fillér.*

Kossuth Lajos élete és pályája. Irta **Áldor Imre.** Egy acélmetszettel. *Ára kötve 1 kor. 20 fillér.*

Kossuth Lajos 1848. április 11-én tartott beszéde. — *Ára 30 fillér.* —

A magyar szabadságharc története 1848/49. Irta **Vargyas Endre.** 207 képpel. *Ára füzve 8 korona.* Vászonkötésben 10 korona.

A magyar szabadságharc története. Irta **Brankovics György.** Sok képpel. Ára színes borítékba kötve 4 korona.

Csataképek az 1848/49. szabadságharcból. Irta **Jókai Mór.** Jubiláris diszkiadás Klimsch László-nak, Morelli Gusztáv által fába metszett 68 rajzával. — Ára 6 kor., vászonkötésben 8 kor., pompás diszkötésben 18 kor.

Kapható **LAMPEL R.** könyvkereskedés (Wodianer F. és Fiai) részvénytársaságnál Budapest, VI., Andrássy-ut 21. és minden könyvkereskedésben.

A legjobb arcz-szépitőszer a **SEREIL-ARCZKENŐCS,** mely az arczot tisztitja, fehériti és bársonypuhává teszi.

Egy tégely ára 1 kor. 40 fill. Egy kis tégely ára 70 fillér.

Minden ártalmas alkatrész nélkül!

Serail-szappan kitünő toilett szappanok a kenőcs használatához.
Epe-szappan
Serail-crême. Nappali használatra.

Serail-pouder. Kiváló finom arczpor három szinben, fehér, rózsaszin és crême. Egy doboz ára 1 korona.
Serail-szájvir. A legjobb szájvir.

Főraktár: Budapesten, Török József gyógyszertárában. 10625

Kapható továbbá a készitőnél **ROZSNYAY MATYAS** gyógyszertárában, Aradon, Szabadságtér, valamint minden más gyógyszertárban.

Nem hálairatok és elismerő-levelek, hanem

tények bizonyitják,

hogy a máramarosi liliom-arczkenőcs és arczkrém «Szerecsen» védjegyével a legtökéletesebb szépitőszer a kozmetika terén.

Semmiféle ártalmas szert nem tartalmaz.

Használata liliomtej-szappan 1 darab — 80 kor.
Kis tégely arczkenőcs ... 1.— »
Nagy tégely arczkenőcs ... 2.— »
Kis tégely arczkrém ... 3.— »
Nagy tégely arczkrém ... 4.— »
Liliom-arczpor bármily szinben 1 doboz 1.60 »

Minden esetben, midőn sósborszesz van ajánlva **bedörzsölésül,** illetőleg **szájviz, borogatás, toroköblögetés** vagy **mosdóvizhez** való vegyitésre stb. mint elismert csodáshatásu szerre a «Szerecsen» védjegygyel ellátott ugynevezett

Salicil sósborszeszre

hivom fel figyelmét, hatása kimaradhatatlan. 10820

Kis üv: korona. Nagy üveg 2 korona.

Kapható a készitőnél: **LÁSZLÓ GÉZA** „Szerecsen“-gyógytárában, Máramarossziget. Főraktár: Török József gyógyszertárában Budapesten, Király-uteza és Andrássy-ut, valamint a Nádor gyógyszertárában is.

Kocsi-gyártás. 10890

Budapesti kovács- és kocsigyártó-ipartestület védnöksége alatt álló

Kocsi Árucsarnok-Szövetkezet,

Budapest, VII., Kerepesi-út 72.

Ajánl mindennemü hintókocsit.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

KÉSŐ SZERELEM.

Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

(Folytatás.)

A komorna távozott.

— Velem fogsz jönni Erna, bármily gyengének érzed is magadat. Itt nem maradhatsz. Csalók és veszedelmes emberek között vagy. Férjem utána járt mindannak, a mit tudni akartunk. Tibényi lelkésznek híre sincs sehol, mindaz, a mit neked beszéltek, hazugság.

Erna csodálkozva hallgatta e szavakat.

— Nem hihetem, a mit mondasz, — dadogta.

— Úgy van, a mint mondom. Készülj az útra, nélküled nem megyek haza.

— De ily betegen?

— A kocsira segitünk én és Tóni. A háziakkal nem is érdemes szóba állni. Hazudnak és csalnak, s miután a kezdet megvan, a többi is ki fog derülni.

— De mégis . . .

— Semmi ellenvetés.

Erna csengetett.

— Hozza a grófné kalapját és felöltőjét, — mondá Álmayné a belépő cselédnek.

— A grófné el akar menni?

— Velem jön. Maga pedig készüljön el mindennel. Ma még kocsit küldök érte s követni fog bennünket.

Tóni kérdőleg nézett úrnőjére, ki fejével helyeslőleg intett, s összeszedte minden erejét, hogy felöltözzék és a kocsihoz vezettetve, gyorsan elhajtattak a nélkül, hogy valaki szólt volna Szentjóby grófnénak, ki fivérével az ablakfüggöny mögül leste az elutazást, s dühös kifejezésü arcza mutatta, hogy mily váratlanul érte őket. Midőn a kocsi elhajtott, mindketten lesiettek a lépcsőkön, hol Tóni a kocsinak utána nézve állt.

— Hova ment a grófné? — kérdé tőle Szentjóbyné.

— Az öreg grófné hirtelen roszul lett Porhegyen, s Erna grófnét kivánta látni, — mondá a kérdett és hátat forditott nekik.

— De hisz ő maga is beteg, — jegyzé meg Tibényi.

— Majd jobban lesz a szabad levegőn, — mondá a komorna jelentőségteljesen futtatva rajta végig pillantását.

— És ha roszul lesz az úton?

— Van Porhegyen orvos, a ki majd kideriti, hogy mi baja a grófnénak.

E szavak után magukra hagyta a testvéreket, kik kérdő pillantással tekintettek egymásra.

— Sürgönyözni kell Lenhóczynak, — mondá Szentjóbyné.

— Még pedig azonnal tudatni kell vele Erna távozását.

— Még jobb lesz, ha idehivjuk.

— El fog ő magától is jönni, ha a dolgok állását megtudja.

— Ki gondolt volna erre?

— Szerintem ez előre látható volt, s a kezdet, midőn Erna először Porhegyre ment, maga után vonta a következményeket.

— Csak ne kövesse e hirtelen elutazást még más váratlan dolog.

— A czél, melyért idehivtuk, már el van tévesztve. Meggyőződtünk, hogy általa semmire sem megyünk. Ő maga is büszke, de ismerősei dölyfösebbek, s veled, ha Szentjóby grófné vagy is, nem akarnak érintkezni.

— Majd meghalljuk, mit mond az ügyvéd . . .

Kilenczedik fejezet.

Erna az egész uton küzdött gyengeségével és roszullétével, de a szabad levegő jót tett neki, s lelkiereje is megvédte, hogy el ne ájuljon. Így szerencsésen érkeztek Porhegyre.

Richter Aurél rajza.

— Jöjjön velem, érkezése már be van jelentve.

Ott azonban ágyba kellett feküdnie.

— Mi baja? — kérdé Álmay gróf nejétől, midőn az beteg barátnője szobájából kilépett.

— Ő maga sem tudja. Nagy gyengeség vett rajta erőt néhány nap óta, s minduntalan ájulás környékezi.

— Szerencse, hogy elhoztad a *vegyész úr* közeléből.

— Csak nem gyanakszol reá, *hogy* . . .

— A ki hazudik, az mindenre képes, — viszonzá vállat vonva a gróf.

— *Én nem tudok ilyfélét feltenni*, — viszonzá elhalványodott arczczal Emma, de ha nem lesz jobban, orvost hozatunk.

— Kétségkivül.

— És ha gyanud alapos volna, azt kérdem, mily czélból történhetnek ilyen alávalóság? Ernától nem örökölnek semmit, s a vagyon teljes értékében az övék.

— Várjuk meg, mi történik tovább. Erna ügyvédjét ide kellene hivatni, szeretném látni azt az urat szinről-szinre és beszélni vele.

— Sürgönyözz neki, s nem kétlem, el fog jönni.

És Lenhóczy aznap két sürgönyt kapott, melyeket nyugtalan arczkifejezéssel olvasott, s nem tudta, mire határozza magát.

— Először Porhegyre megyek, — gondolta magában, hol megtudom az ottani felfogást a dolgok állásáról, s csak azután Ledviczre, hogy már informálhassam azt a két ügyetlent, kik úgy látszik, meg vannak ijedve tervök nem sikerültén.

És ugyanaz nap este már Álmay grófnál jelentette magát, kitől a sürgönyt vette.

A gróf saját szobájában fogadta s figyelmesen vizsgálta az előtte eddig ismeretlen embert, ki daczára, hogy bizonyos elfogultságot érzett iránta, jó hatást tett reá.

Egyszerű, őszinte modorúnak találta s idős arcza szelid és derült volt, a legkisebb tettetés vagy elfogultság nélkül.

— Vettem sürgönyét, *gróf úr*, melyből megtudtam, hogy Erna grófnő itt van, s hogy gyengélkedik. Mit parancsol velem?

— Ő semmit ügyvéd úr, — viszonzá a gróf üléssel és szivarral kinálva meg vendégét. — Azonban én kivántam önnel beszélni, még pedig igen fontos dolgokról!

Az utolsó szavakat megnyomva, jelentőségteljes pillantással függeszté az öreg úrra szemeit.

— Rendelkezésére állok.

— Hogy van az, hogy Erna grófné Ledviczen időzött, még pedig az ön rábeszélésére?

— Erre a grófné felelhetne legjobban, — viszonzá elmosolyodva Lenhóczy. — A mi az én rábeszélésemet illeti, ajánlottam neki, hogy odamenjen, mert nem volt hova fordulnia más felé.

— Ezt alig hiszem. De leszámitva azt, hogy neki tilthatta volna büszkesége a Ledviczre való menetelt, önnek kötelessége lett volna arról lebeszélni.

— Ugyan miért? — kérdé szárazon az ügyvéd.

— Legnagyobb ellenségéhez küldeni valakit mindig veszélyes, és a grófné oly fiatal és tapasztalatlan, hogy figyelmeztetnie kellett volna ennek az elhatározásnak a veszedelmeire.

— Veszélyes? — kérdé Lenhóczy. — Miért? Nem tudom, mit ért gróf úr ez alatt a kifejezés alatt.

— Egyszerűen azt, hogy az olyan népség, a mely nem átallotta őt megfosztani vagyonától, életére is törhet.

— Bámulok azon, a mit a gróf úr beszél, — viszonzá majdnem elszörnyűködve az ügyvéd. — *Ez súlyos vád, a mit hallok, s azt tartom, ilyfélét senki ellen sem volna szabad kiejteni.*

— Én pedig jól meggondoltam, a mit mondok, — kiáltott fel szenvedélyesen Álmay. — Nem tudom, ismeri-e jól kegyed az új Szentjóby grófnét és fivérét, de én hazugoknak és csalóknak tartom őket.

Lenhóczy láthatólag megzavarodott, de gyorsan mondá:

— És szabad tudnom, mire alapitja gróf úr ezen gyanuját?

— Sok mindenfélére. De feleljen kérem, ismeri-e őket jól és alaposan?

— Nem. Én csak akkor találkoztam a nővel először, midőn már Szentjóbyné volt.

— Ők azt állitják, hogy szülőik lelkész-család a boldogult grófnak egyik birtokán.

— Én is úgy tudom.

— Ez nem igaz. Biztos tudomásom van róla, hogy Tibényi nevű lelkész nem létezik. Kutattam utána, és sehol senkisem tud róla.

Lenhóczy kissé elhalványodott.

— Bizonyos ön abban, a mit állít, gróf úr?

— Egészen bizonyos! Avagy talán kegyed ismer ily nevű lelkészt?

— Nem, azt nem mondhatom. A mit tudok a testvérpárról, azt tőlük hallottam, s nem kutattam utána. De különben is ez felesleges lett volna.

— Én az ellenkezőt hiszem. Szerintem becsületes ember nem hazudik, és kinek arra szüksége van, az álutakon jár.

— Mindenesetre tudakozódni fogok róla.

— Ezt előbb kellett volna tennie, — mondá szigorúan Álmay, — mielőtt Erna grófnét rábeszélte, hogy hozzájuk menjen.

— Csakhogy itt rögtöni segélyről és megélhetésről volt szó! Az özvegy fölkereste a fiatal grófnét és meghivta magához, sőt hozzám is eljött, s őszinte melegséggel könyörgött, hogy békítsem ki rokonával, mert azt tagadni nem lehet, hogy rokonokká lettek, s miután Erna grófné tanácsot kért tőlem, és én jobbat nem tudtam adni, helyeseltem, hogy menjen Ledviczre . . . Ez volt az én szerepem ebben az ügyben. És kérdem, mi rosz van abban?

— Ha tudni akarja, nos, hát keresse fel ügyfelét. Ottbent fekszik a chaise longue-on, s igen gyanus betegségben szenved.

— Mit mond gróf úr, gyanus betegségben? Mit ért ezalatt? — kérdé meglepetve Lenhóczy.

— Beszéljen vele. A többire nézve itéljen maga . . . Jöjjön velem, érkezése már be van jelentve.

De az ügyvéd nem akarta félbenhagyni a tárgyat, s nem mozdult helyéről.

— Bizonyosat szeretnék tudni arról, a mit méltóságod állít. Kissé nehéz a fölfogásom s a félszavakat nem értem.

— Ha tudni akarja, kimondom, a mit gondolok. Azt hiszem, Vesztrőczynét lassú méreggel akarták elemészteni!

Lenhóczy tágranyilt szemekkel tekintett a grófra, azután nevetett.

— De hát miért? Hisz Erna grófné halálából nekik semmi hasznuk sincs . . . Ah, gróf úr, ez igazán élénk fantáziára mutat.

— Hogy mi hasznuk van abból, nem tudom. De hogy a grófné betegsége nem természetes, azt a leghatározottabban állítom, s orvost hozatok és be is fogom bizonyitani.

— Ha nem volna nős, azt hinném, szerelmes Erna grófnéba, — mondá mosolyogva az ügyvéd, ki mindjobban visszanyerte nyugalmát. — Ugyan, ugyan gróf úr, hogy adhat ily agyréméknek hitelt? Hisz ez puszta képzelődés, még pedig igen káros hatása lehet.

Álmayt bosszantották ezek a szavak, s kétértelmű pillantással mérte végig a beszélőt.

— Lehet, hogy kegyed igen könnyen veszi ezt a dolgot, mi azonban nőmmel együtt aggódunk rajta, s a végletekig megyünk, arról biztositom.

— Csalódik, ha azt hiszi gróf úr, — viszonzá tiltakozva s elkomolyodva az ügyvéd. — Én nagyon is szivemen viselem ügyfeleim sorsát, és különösen Erna grófnéét, de bocsásson meg, az a mit méltóságod állít, oly lehetetlenség, s annyira ki van zárva, hogy a mai században ilyeneket már csak regényekben olvashatunk.

Álmay nem felelt e szavakra, s feltünő hidegen mondá:

— Jöjjön Erna grófnéhoz, ki már bizonnyal várja.

És megindult az ügyvédtől követve, s pár perez mulva Erna grófné előtt állt, ki bájos mosolyával fogadta, s kezét nyújtá felé, melyet Lenhóczy ajkaihoz vont.

Álmay gróf kivül maradt, s betette utána az ajtót.

— Csodálkozik, hogy betegen talál engem, ki soha sem voltam beteg? — kezdé Erna szomorú mosolylyal, mialatt Lenhóczy meglepetve tekintett reá, kinek arcza rózsás szine teljesen hiányzott, s szemeit fekete karikák szegélyezték.

— Csak gyengélkedő grófné, s nem beteg, — viszonzá helyet foglalva vele szemben az ügyvéd. — Pár nap alatt, remélem, jobban lesz.

— Én is remélem. Mióta itt vagyok, már is jobban érzem magamat.

— És mi baja tulajdonképen?

— Azt kell mondanom, hogy tulajdonképen semmi. De halálos gyengeséget érzek, fáradt vagyok, szédülök. Nem tudok enni és aludni, s folyton roszul érzem magamat.

— Ez nem semmi, — mondá fürkészve szegezvén rá szemeit Lenhóczy, s nagy nyugtalanság látszott rajta. — Orvost kell hivatni, a ki fölfedezi a baj csiráját.

— Még várok nehány napig. Mert mióta eljöttem Ledviczről, sokkal jobban vagyok.

— Mikor kezdődött baja?

— Csak néhány nap előtt, miután innét Ledviczre visszatértem. De mindenesetre különös és szokatlan betegség.

— Roszul érezte magát Ledviczen?

— Nem mondhatom, hogy jól. Tudja, hogy nem örömest mentem oda, s nem is szivesen voltam ott. Mielőbb el is szándékoztam menni, mert Norberthynétől szives levelet kaptam, melyben meghitt magához.

— És miért nem ment azonnal?

— Már akkor beteg voltam.

— És ide mégis el tudott jönni.

— Közel van és Álmay grófné támogatott, de majdnem elájultam az uton.

— Hogy vált meg a ledvicziektől?

— Sehogy, — mondá elpirulva Erna. — Azt hiszem, nem is voltam egészen magamnál. Kocsira tettek, ők pedig nem mutatták magukat.

— Oda tehát nem szándékozik visszatérni?

— Soha! — kiáltott fel majdnem borzadva Erna. — Hálátlanság tőlem, de nem volna helyzet, melyben oda vissza mennék.

— Helyesen teszi! Látom, hogy vannak dolgok, melyeket áthidalni *nem* lehet, s ez azok közé tartozik.

— Nem vagyunk összevalók, pedig nem panaszkodhatom reájuk. Jók és előzékenyek voltak irántam.

— Én innét odamegyek, s megviszem grófné köszönetét és ezzel vége!

— Tegye meg kérem. Ha jobban leszek, majd irok az özvegynek, s én is kifejezem hálámat . . . Azonban egy különös dolgot kell önnek felemlitenem.

— Halljuk, mi az. Szentjóby grófnéról kiván beszélni?

— Álmay tudakozódott utána, s megtudta, hogy Tibényi lelkész nem létezik.

— Nekem is emlité ezt, — viszonzá zavarral az ügyvéd. — De kételkedem állitásában.

Erna akart valamit mondani, de hallgatott, Lenhóczy mondá:

— Kivánja grófné, hogy megtudakozzam bővebben ezt a dolgot?

— Most már fölösleges. Álmay kezébe vette s neje azt mondja, hogy nem fog addig nyugodni, *mig meg* nem tudja a valót.

Ekkor Emma lépett a szobába. Fürkészve vizsgálta az ügyvédet, mialatt köszönté, s az érezte, hogy nem a legjobb indulatból ered ez a fürkészés . . .

(Folytatása következik.)

FÉDE.

Regény.

Irta LUIGI DI SAN GIUSTO. — Olaszból fordította M. Hrabovszky Julia.

(Folytatás.)

A leányka halkan, elővigyázatosan lépdelt, nehogy felébreszszen valakit, lement a ködtől még nedves, kissé sötét lépcsőkön és elhaladt Lidia ajtaja előtt.

Lidia is aludt még. Egy pillanatra Féde mintegy maga előtt látta azt a szőke fejet, a mint a vánkosokon pihent, látta azt az alvó arczot és a szive elszorult, majdnem az irigység egy nemét érezte. Ő is jobban szeretett volna még az ágyában lenni, még aludni, aludni egyszer addig, a mig a kedve tartja . . . Mert ő mindig álmosan, nehéz fővel kelt fel, sohasem tudta magát jól kialudni.

A kapuban egy fekete embert és egy kis púpost látott, a ki valamit tartott a karjaiban. Azonnal felismerte őket és visszarezzent. A sirásó volt a fiával; Nicoletto egy kis nyitott koporsót vitt, mely fehér atlaszszal volt kibélelve. Bizonyára a kis púpos készitménye volt; apa és fia ugyanazon szakmában, együttesen működtek: az egyik a koporsókat készitette, a másik a halottakat temette. De ez csak pillanatnyi visszaborzadás volt, Féde nem irtózott ezektől a dolgoktól és rámosolygott Nicolettóra, midőn találkoztak.

Rivoli vasuti állomásától Fédének még gyalogolnia kellett egy darabkát a réteken át. A köd sürű volt arra felé, a talaj nedves és csúszós. Féde lábai besüppedtek, nagyon fárasztó volt erre a járás. De azért Féde ezen a szürke reggelen csak ment, ment előre az elhagyatott mezőkön, a hol olyan fekete kis pontnak tetszett, hogy egészen elveszett a ködös, tág láthatáron.

A kis Bruno nagyon gyenge gyerek volt; egy éves korában még nem tudott állni.

A dajka már elválasztotta, mert hirtelen kifogyott a teje, de azért magánál tartotta tovább is és Regina asszony szivesen hagyta volna nála *évekig is* a kis fiút, mert odahaza ki ért volna rá foglalkozni vele? Ott volt már Lalla, az is elég dolgot adott.

Féde elhozta a dajkának a havi bérét, meleg ruhácskát Brunónak, egy játékot a másik gyereknek, a ki a dajka fia volt. Észrevette azonban, hogy Bruno czipőcskéi elnyüttek, hogy a fökötőit kinőtte és szüksége van köténykékre. Megigérte, hogy mielőbb elküldi, esetleg maga hozza el e dolgokat.

A kis Bruno mindig nagyon sirt testvére távozásakor. A dajka kénytelen volt a gyereket messzire elvinni, hogy a leányka ne hallja a visitását. De azért jól hallotta. Sietve ment vissza a ködös, elhagyott mezőkön, a melyeken jött is, s a fülében *egyre csengett* Bruno hangja:

— Déde! Déde!

Fédének a válás a kis fiutól mindig fájdalmat okozott és elszorult szívvel, kisirt szemekkel tért haza. Miért nem hozhatta el magával a kis számüzöttet? Miért kellett őt idegen házban hagynia, olyan nőnél, a ki nem volt sem az anyja, sem a testvére?

Ilyenkor egész napon át mélabús maradt.

Villásreggelire egészen váratlanul megérkezett Padovani Arturo, komor, több nap óta nem borotvált arczczal. Olyan volt, mint a ki egymásután több éjjel nem feküdt ágyban. Megjelenése dermesztőleg hatott az asztaltársaságra és észre lehetett venni, hogy valamennyien kényelmetlenül érzik magukat. Még Carlino is, a ki ismételten arra gondolt, menynyire megváltozott itt minden.

Villásreggeli után Arturo lefeküdt és mikor Féde hat óra után haza jött az iskolájából, hallotta Rosinától, hogy mostoha apja épen most kelt fel. És Féde, elhaladva anyjának szobája mellett, csakugyan hallotta Lalla papáját nagyon emelkedett hangon beszélni, majdnem kiabálni és közbe kihallatszott Regina asszony éles, panaszos hangja is, mindig ugyanazon szavakat ismételve:

— Nem birom ki tovább! Nem birom ki tovább!

— Már mióta nem birod ki... Már mióta nem birod ki — felelte vissza a férj boszúsan.

Az ajtó félig nyitva állt. Féde erősen kisértetbe jött, ne lépjen-e be. Már régóta szeretett volna anyja férjével nyiltan beszélni, szembe nézni vele, megmondani neki valamit... valamit...

De mit? Nem tudta többé. Szivszorongása közben elfelejtette.

— Hallgass ide, holnap majd meglátjuk... Holnapra van valami reményem — szólt aztán Arturo rögtön rá — ne kiabálj reám te is! Ne kinozd a lelkemet! Az alatt a kis idő alatt is, a mig itthon vagyok! Ha tudnád, minő életet élek! Megkisérlettem mindent, érts meg jól: mindent! De a szerencsétlenség üldöz; semmi szerencsém. Hallgass már! Legalább ma este, legalább egy pillanatig! Akarod? Van két szinházjegyem. Menjünk a *Carignanó*-ba; Reiter játszik ma este.

Féde elment, hogy utána néz az ebédnek. Pillanatra nyugalma volt. Tudta, hogy az anyja el fog menni a szinházba és egy kevés szórakozás jót fog tenni neki. Holnap pedig... a papa azt mondta holnap...

Ebéd után, midőn már minden el volt rakva, mindnyájan elmentek, a mama is, a ki a szinházba felöltötte este még szépet mutató, rózsaszinű selyem blúzát, Féde meglepetve látta, hogy Carlino visszajön.

A fiatal ember alázatosan, zavartan közeledett, a mire a leányka elnevette magát.

— Mi az, Carlino úr?

— Féde, mondja csak, volt ma reggel a kis öcscsénél?

— Voltam.

— És én... *megigértem önnek*... De nem az én hibám, Féde. Miért nem kopogtatott az ajtómon? Rosz természetem van, mert ha elalszom...

Féde vidám kaczaja elállt, mikor meglátta a fiatal ember bünbánó arczát és hallotta ezt a sajátszerű mentegetődzést. Vigasztalni kezdte:

— Majd máskor megyünk el. Egy vasárnap délután, ha akarja. Igy legalább biztos lesz abban, hogy nem fog elaludni.

— Menjünk jövő vasárnap, ha akarja.

— Miért ne? — felelte Féde vigan. — Nekem úgy is el kell ismét mennem, mert valamit viszek a kicsikének és — folytatá, elkomolyodva — nagyon szeretném, ha ön, mint doktor, látná a fiút.

— Miért? Beteg talán?

Beszélgettek a gyerekről és száz egyéb dologról. Főleg pedig Fédéről, kinek szomorú, tevékeny életéről Carlino mindent tudni akart. A fiatal leány, hogy ne vesztegesse idejét, Lalla egyik ruhácskáját kezdte javitgatni; Carlino pedig segitett neki a tűt befüzni és a munkakosárból az ollót, a czérnát előkeresni.

Aztán Carlino is megvallotta, hogy ő sem boldog és elmondta nagy titokzatosan, menynyit szenvedett és hogy az élet minden illusióját elvesztette.

Féde tudni akarta az okát. De az ifjú azt felelte, hogy nem mondhat el neki mindent, mert úgy sem értené meg, hiszen még gyermek.

— Hanem lássa, Féde, annyit mondhatok magának, hogy a szerelem rettenetes valami. Egy napon maga is meg fogja ismerni. Igen, rettenetes.

Carlino felsóhajtott, tragikus arczot vágott, végig simitotta a homlokát és visszagondolt arra a rettenetes dologra.

— Számomra vége mindennek! Soha, soha többé! Soha!

Nem mondta meg, mire vonatkozik ez a *soha többé*, de Féde megértette őt; tudta hogy az ifjú a szerelemre vonatkoztatja, hogy nem fog *soha többé* szeretni! Ő sem... Az igaz, hogy ő még nem is szeretett eddig, de biztos volt benne, hogy *nem is fog soha* szeretni. Olvasott nehány regényt és tudott kivülről nehány szerelmes verset és azt képzelte, nagyon jól tudja, mi a szerelem. Nem neki való dolog, nem is vágyott utána; sok elfecsérelni való idő kell hozzá és semmi egyéb gondolattal nem szabad ilyenkor elfoglalva lenni.

Szomorú beszélgetéseket folytatott a két gyerek, mialatt egymás mellett ültek a lámpa fényénél, mely megvilágította e két fiatal fejet. Kissé később aztán már élénkebben beszélgettek, sőt nevettek is. Min nevettek? Az asztal alá guruló czérna-gombolyagon, Rosina dünnyögésén, valami gyerekkori visszaemlékezésen. Féde növendékein vagy valami diák csinyjén.

Szomorú beszélgetéseket folytatott a két gyerek.

És a fiatal ajkak mosolyra nyiltak, kaczajra fakadtak, mint a hogy virág fakad a viz szélén. Ha a vihar leverte is, ime hirtelen új nyilott helyébe és nyilni fog folyton, a meddig a természet által odahelyzett csira üde és életképes lesz.

— Nevetséges, hogy mi urazzuk és kisasszonyozzuk egymást — mondá egyszerre csak a doktor. — Tegezzük egymást, mint mikor *te* még gyerek voltál. Akarod, Féde?

Kilenczedik fejezet.

Ezen az egészségtelen, nedves télen mindenki influenzában szenvedett Fédééknél. A lakók közül — Zaccaria doktor megúnta a rosz konyhát és nem lakott ott többé — a bankhivatalnok egy egész hónapig ágyban fekvő beteg volt és sem nem evett, sem nem beszélt; Leardi Carlino csak egy kis torokfájásban szenvedett. De a szegény kis Lalla tüdőgyuladást kapott és az élete csak egy hajszálon függött. Szerencse, hogy doktor volt a házban! Ott volt Leardi.

Milyen jó, milyen önfeláldozó volt! Regina asszony nem győzte ezt neki eléggé mondani, ő, a ki gyermekének egész betegsége alatt az ágyban volt, mert minden tagja fájt, bizonyos fájdalmak kinozták, a melyek nem hagyták nyugton.

És Féde folyton fenn virrasztott és járt egyiktől a másikhoz. Ő is köhögött kissé, a torka is fájt és rekedt volt; éjjel egy kis láz bántotta a tagjait. A doktor minden reggel mondta:

— De feküdj hát le, itt vagyok én! Az ágyba veled!

De Féde igy felelt:

— Nem szabad az ilyen kis meghülést komolyan venni.

És az ágyba jóformán sohasem jutott, még éjjel sem.

Néha Lidia is meglátogatta Lallát és hozott neki czukorkákat a köhögés ellen. Leardi Carlino majdnem mindig ott volt olyankor. És a három fiatal lény letelepedett a gyermek ágya körül és végbetetlen vitatkozásokat folytatott; mindenféléről összebeszéltek, a minek tulajdonképen, mint Lidia mondta, nem volt semmi értelme, de azért mindhárman kitünően mulattak.

Féde gyakran felállt és az anyja után nézett. A szegény Regina asszony hol az ágyban, hol a karosszékben ülve, a szerint, a minő napja volt, homlokát kámforos kendőbe göngyölve, sápadt, elváltozott arczczal, epedő szemekkel jajgatott és keserves szemrehányásokkal fogadta a leányát.

Ime, itt fekszik egyedül. Mire várnak még, hogy eltemessék? Hogy a szemeit behúnyja? Oh, már nem sok kell ehhez!

Féde nem felelt. Kedveskedően, szeliden közeledett az anyjához.

— Hogyan érzi ma magát, mama? Kissé jobban?

— Persze hogy jobban. Természetesen jobban, sőt egészen jól is. Kivéve, hogy a mellem úgy fáj, hogy majd meghalok. — meg a lázat, a szédüléseket... a többi mind rendben van.

Így felelt Regina gúnyosan és majdnem haragosan nézett szegény Fédére.

Oh azok, a kiknek semmi bajuk! Azok boldogok, igen! De a kik szenvednek, ugyan mit keresnek még ezen a földön? Sokkal jobb lenne azoknak mindjárt meghalni. És Regina asszony lehúnyta a szemeit, mintha csakugyan meghalna.

Ezen időközökben Lidia és Carlino egyedül maradtak a kis Lalla ágya mellett és folytatták az előbb megkezdett beszélgetést. Miről beszéltek?

Egy új regényről, az időjárásról, az influenzáról, a korcsolyázásról. Néha valami új divatról is, a kedvencz hajszinről vagy arról, illik-e a nőknek bicziklizni.

Mikor Féde visszatért, nagyon nyugodtan folytatta velük a beszélgetést és megmondta a véleményét, de azért sohasem maradt tétlen beszélgetés közben; ügyes kezeiben ritmikus gyorsasággal mozgott mindég valami kézi munka. Carlino néha szórakozott lett, ha ezeknek az ügyes, soha nem pihenő ujjaknak a mozgását követte.

Mire kitavaszodott, Lalla felgyógyult, Féde pedig már csak ritkán köhögött és alig volt rekedt, Leardi Carlino csakugyan elkisérte őt Rivoliba, Brunóhoz.

Az első ibolyáktól illatos vasárnap volt. A derült égen alig futott végig egy-egy átlátszó ködfelhő; az útszéli fák még kopár ágai már fakadoztak. A fecskék bolondosan röpködtek a táviró-drótokon; a madarak hangos csicsergéssel felelgettek egymásnak.

A kis gőzvasuton, mely tele volt vasárnapi közönséggel, a két gyermek szorosan egymásmellé ült egy sarokban; Féde kicsiny alakja majdnem eltünt a párnák között. Mennyit nevettek! A kezeik tele voltak apró csomagokkal, csupa ajándék a dajka és a gyermekek számára. A játékokat Carlino akarta vásárolni, a czukorkákat Lidia ajándékozta.

Hol egy spárga oldódott fel, hol egy papir csúszott ki az ujjaik közül. Minő nevetés lett ebből!

Leardi Carlino nagy komolyan óriási bolondságokat mondogatott, Féde kacagásban tört ki, nem birt uralkodni magán; olyan volt, mintha részeg lenne. Szégyelte magát a kocsiban ülők előtt, a kik nézték őt. Aztán őrült futás következett a réteken át, a dajka lakása felé. A talaj az itt-ott sarjadozó fü között nedves volt.

— Ki ér oda elsőnek? Szaladjunk! — kiáltotta Féde. És mint az erdei nyulak, futni kezdtek mindketten, a meddig Féde elfulladva, köhögve meg nem állott.

— Ah, nem birom tovább!

— Látod? Nem vagyok én gyorsabb? — mondá Carlino diadalmaskodva; de aztán megbánta, hogy megszalasztotta a leányt.

— Azelőtt erősebb voltam — felelte Féde. — Ez a köhögés most bánt kissé.

Brunót a kertben találták, már egymaga tudott járni, csakhogy kis lábszárai még görbék voltak egy kevéssé. Mennyire megörült, mikor a testvérkéjét meglátta! Kiabált, ugrált, csókolta. Leardi Carlino komolyan vette doktor szerepét és jód-vasas szirupot rendelt a gyermeknek. Aztán a recepttel együtt tiz lirát tett a dajka kezébe, a nélkül, hogy Féde látta volna.

(Folytatása következik.)

TAKARÉKOSKODNI

lehet a sokszorosan kitüntetett, **régóta jól bevált MAGGI-féle IZESITŐ** helyes használata mellett. **Néhány csepp** — a tálalásnál hozzátéve — **elegendő**, hogy ezáltal gyenge leveseknek, mártásoknak, főzeléknek stb. egy pillanat alatt jó és erőteljes ízt adhassunk. **Üvegcsékben 50 fillértől kezdve** (utántöltve 40 filléről kezdve). Kapható minden fűszerkereskedésben, csemege-üzletben és drogueriában

MAGGI-kitüntetések: 5 nagydij, 32 aranyérem, 6 diszoklevél, 7 tiszteletdij. Hatszor versenyen kivül, többi között az 1889. és 1900-iki párisi világkiállításokon (Maggi Gyula birálótag).

Bámulatosan olcsó keritések!

Szőlőtermelők figyelmébe! Mezőgazdák figyelmébe!

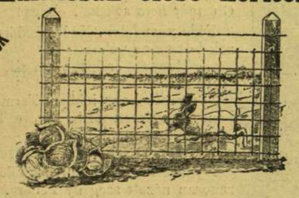

HAIDEKKER SÁNDOR

sodronyszövet-, fonat- és keritésgyára

Budapest, VIII., Üllői-út 48. szám.

Ajánlja kizárólagosan szabadalmazott **Hungária sodronyfonatát** mint a legcélszerübb és legolcsóbb **keritési anyagot**, mely előnyeinél fogva felülmul minden eddig alkalmazott sodronykeritést. A szőlő- s mezőgazdaságra nézve **rendkivül fontos eme találmány előnyei: Olcsóság!**

Horganyozott vassodronyból (nem kell befesteni):

körülbelül 5 centiméter lyukbőséggel,

készletben: 1 és 2 méter magasságban valamennyiből, 1·50 méter magasságban 1.8, 2.—, 2.2, 2·5 és 2·8 milliméter dróterősségtekből.

Sodronyerősség:	1·2	1·4	1·6	1·8	2·—	2·2	2·5	2·8	mm.
Ár □-méterenkint:	**40**	**48**	**56**	**64**	**72**	**86**	**100**	**120**	fillér.

Körülbelül 3×5 centiméter (hosszukás) lyukbőséggel: Készletben: csakis 1 méter magasságban valamennyi dróterősségben.

Sodronyerősség:	1·2	1·4	1·6	1·8	2·—	2·2	2·5	2·8	mm.
Ár □-méterenkint:	**58**	**66**	**74**	**82**	**96**	**110**	**130**	**150**	fillér.

Csomagolásért, földadásért és kezelési költségekért számitok □-méterenkint 1 fillért, de egy küldeménynél legalább 50 fillért.

Célszerüség: A fonat elegendő sürü lévén, még apró baromfi áthatolását is meggátolja; felső és alsó széleí pedig szurósak, tehát az átmászást megnehezíti. A fonat csavart szálai — mint vékony sodronykötelek — a kerités hosszirányában futnak, miáltal nagy az ellenálló képessége; a keresztszálak pedig hullámosak, a szálak összecsavarása tehát ki van zárva.

Könnyü kezelés: Kézzel meghuzva, egyszerüen a faducokhoz szegezendő horganyozott kettős szegekkel, a fonat sima és feszes marad. Nagy előnye a fonat feszessége, a mi lehetővé teszi azt, hogy a fonat bármikor ismét leszedhető és más helyen ismét föllerakható. A fonat összekapcsolása ki van zárva. — Feszitő-sodronyok, csavarok stb. alkalmazása fölösleges. A fonat fölött egy-két sor tüskésodronyt alkalmazva, a kerités tetszés szerint megmagasitható. — A tüskés sodrony ára méterenként **6 fillér.**

Számos elismerővel áll rendelkezésre.

Továbbá gyárt és szállit: közönséges **gép- és kezi sodronyfonatokat** minden féle célokra; csinos és erős kiviteltü **kapukat és ajtokat**, valamint **nyaraló-, park- és orkélyrácsokat** vaskeretes sodronyfonat és kovácsolt vasból **föld- és kavics rostákat, kosarakat, magtár-ablakrostélyokat, ökörszájkosarakat, szikrafogókat**, szőlőbogyozórostákat, **cseplögépekbe való gabonaosztályozó-hengereket** stb.

Árjegyzék ingyen és bérmentve. — Jutányos, pontos és gyors kiszolgálás.

BUDAPESTI GYÁRAK ÉS CZÉGEK.

KNUTH KÁROLY

mérnök és gyáros 10669

Cs. és kir. fensége József főherczeg udv. szállitója.

Gyár és iroda:

Budapest, VII. ker., Garay-utcza 10.

Központi viz-, lég- és gőzfütések, légszesz- és vizvezetékek, csatornázások, szellőztetések, szivattyuk, vizerőmüvi emelőgépek stb.

Tervek, költségvetések, jövedelmi előirányzatok gyorsan készittetnek

KIRNER JÓZSEF

cs. és kir. udv. puskamüves.
(Alapittatott 1808. évben.)
BUDAPEST IV., Bécsi-u. 2., gyár Rózsa-u. 7

Dúsan ellátott raktár **legujabb szerkezetü Kettős vadász-fegyverekből**, golyósfegyverek, amerikai Winchester sérétes ismétlő-fegyverek, forgópisztolyok, szalonfegyverek és pisztolyok, **töltények** és **vadász-szerekből**, mellyek jóságáért kezeskedik.

Sürgönyczim Cartonage. **DAVID KÁROLY ÉS FIA** Telefon szám 41—48.

doboz-papiráru és szab. fémkapocsgyára

Budapest, I., Mészáros-utcza 38. szám. 10651

Gyárt: Papirtányért, bonboniert és jardinet-dobozokat. Sajtolt kerek dobozokat, légmentesen elzárható, összehajtható dobozokat pólyák kötőgyapot, stb. cs magolására. **Hintődobozok**, valamint **huzott lemez-csövek** tetszés szerinti nagyságban. **Teásdobozok** 1/4 kilogr.-tól 10 kilogr.-ig, valamint 6, 10 és 20 filléres tea csomagolásához

Szekrényosipke és köpőládapapir legujabb szin és kivágásban.

Állandó kiállitás a fenti czikkekből a városligeti iparcsarnokban megtekinthető.

Használat előtt — és után.

Má-Hilla

(törv. védve) egy csalhatlan, első autoritásoktól megvizsgált és mellegen ajánlott kosmetikum, mely csodás hatásával eltüntet **redöket és arczránczokat** és helyrehozza a nem szép arczformákat és arczvonásokat. Minden **Ma-Hilla**-val kezelt arcz már a 3—4 napon jóval megifjodik. Az arczbőr üdévé, bársonypuhává, rózsássá és vakitóan fehérré válik. **Szeplőt, böratkát, pörsenéseket, májfoltokat, vörös orrt** s minden egyéb **arcztisztátlanságot** meglepő gyorsan **tüntet** el a nélkül, hogy a legkisebb nyomot is visszahagyná.

Ma-Hilla ára K 3·85.

Eredménytelen esetben a pénzt visszaadom. Minden **Ma-Hilla** küldeményhez teljesen ingyen mellékelek egy próbadoboz **Ma-Hilla**-arczpori és egy darab **Ma-Hilla** szépitő szappant. Pontos használati utasitás hozzá adatik. Diszkrét küldés a pénz előzetes megküldése, avagy utánvét mellett az európai raktárból:

LEO LATEINER,
Wien, I/78, Wollzeile 31.
Budapesten kapható **Török József** gyógytárában Király-u. 12. és Andrássy-út 26. 10938

Világhirü, kitüntetett olmützi

Quargli.

Az első olmützi gépüzemü sajtgyár, mely 1839. évben alapittatott, ajánl saját gyártmányából egy póstai küldeményt bérmentve és utánvéttel 3 K 70 fillérért. Nagyobb megrendeléseknél a legolcsóbb árak.

JOSEF MEIXNER, Olmütz, Bahnhof. 10821

Ha őszül a haja

ne használjon mást, mint a

„STELLA"-HAJVIZET,

mert ez nem hajfestő, de oly vegyi összetételü szer, mely a haj eredeti színét adja vissza. **Üvegje 2 K.**

ZOLTÁN BELA gyógyszertárában,
Budapest, V/49, Szabadság-tér, Sétatér-utcza sarkán. 10564

KÖVÉRSÉG KORAI VÉNSÉG.

Használja minden **hölgy** és **férfi** csakis a **Mandor** szivnyitó-port és vértisztitót. Nem létezik az az elhizott, tulfejlődött alak, melyen csak hat hét lefolyása után ne volna eredmény látható, ezért kezeskedem. Ára egy doboz Mandor-pornak 2 korona 80 fillér, étkezési utasitás és orvosi bizonyitványok hozzá ingyen. Mandor ideál-arczkrém 1 tégely 1 korona, könyv ingyen hozzá. Utánvéttellel bárhová titoktartás mellett portomentesen küldi 10889

Mme Mandl Ida, Budapest, Károly-körut 2/V. sz.
Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utcza 12. sz.

KWIZDA FERENCZ JÁN.

cs. és kir. osztr.-magy., román kir. és bulgár fejed. udv. szállító,
Kerületi gyógyszerész Korneuburgban Bécs mellett.

Kwizda Fluidja 10681

Kigyó védjegygyel

(TURISTA-FLUID).

Régi jóhiru diétet.-kosm. szer (bedörzsölésre az emberi test izmainak és inainak erősitésére és edzésére. Eredményesen használva turisták, kerékpárosok s lovaglók által nagyobb túrák utáni erősitésre és erőgyüjtésre.

Arak: 1/1 palaczk K 2.—
1/2 palaczk K 1.20

Kapható minden gyógyszertárban. — Képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

Főraktár Magyarország részére: **Török József** gyógyszerésznél, Budapest, Király-utcza 12 és Andrássy-ut 26. az.

MAGYARHON ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVÜ ÓRAÜZLETE.

ÓRÁK, ÉKSZEREK 10-évi jótállással

RÉSZLETFIZETÉSRE

Képes árjegyzék bérmentve. Javitások pontosan eszközöltetnek.

Igen hatásos vérszegenység, sápkor, neurasthenia esetei ben. Egy üveg ára **2.40** kor. Egy **6** üveget tartalmazó postaláda **12.12** kor. franco küldve.

Főraktár Budapesten: **Török József** gyógyszertára.

Továbbá a készitőnél: **Rozsnyay Mátyás** gyógyszertárában **Aradon**, Szabadság-tér, valamint minden más gyógyszertárban.

Rozsnyay vasas china bora.

A Rozsnyay-féle vasas chinabor egyike a legelterjedtebb és leghatásosabb gyógyboroknak. Magyar édes borral készitve, a külföldi készitményekkel nemcsak kiállja a versenyt, hanem azokat felül is mulja. Vérszegényeknek különösen ajánlható.

Számos elismerő nyilatkozat. Több kórházban van alkalmazva. 10625

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

KÉSŐ SZERELEM.

Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

Tizedik fejezet. (Folytatás.)

Az ügyvéd Porhegyen léte semmi eredményre sem vezetett. Álmay gróf leginkább azért hivta őt magához, hogy személyesen megismerje, s azáltal akarta kifürkészni egyéniségét, és megtudni, mennyire bizhat benne Erna, ki oly jó és igaz barátjának tartá őt.

Megismerkedett vele, de nem tudott tiszta itéletet formálni egyéniségéről. Egy párszor zavarba látta őt jönni, de ez nem bizonyitott semmit. Eredhetett az szégyenből is, hogy nem helyes tanácsokat adott Ernának, s azt most röstelte, vagy kellemetlen volt neki az egész esemény s leginkább azért, hogy ennyi ember tudott arról.

Lenhóczy még egy napot töltött a kastélyban, s azt mondá: nyugodtan távozik, mert Erna grófnőn javulást látott. És valóban, Erna mintha föléledt volna zsibbadtságából, jobb kedve lett, erősebbnek érezte magát, s orvosról hallani sem akart. Ha az idő engedte, legtöbb idejét a szabadban tölté.

Lenhóczy a Dória herczeggel való találkozást nem említé előtte, pedig már másodszor is találkozott a herczeggel, s megkötötték a szerződést, az ő uradalmi jogtanácsosságára nézve, a mivel oly fényes fizetés járt, hogy Lenhóczy nem akarta előre nem látható eseményeknek kitenni, s félt, hogy az utóbbi események elkedvetleníthetnék Dóriát. Mert hogy a herczeg szokatlan érdekkel viseltetik Erna iránt, azt éles szeme már az első alkalommal észrevette.

Az egész idő alatt, melyet Porhegyen töltött, nyugodtnak és jókedvűnek mutatta magát. De csak mutatta, mert nem volt az. Többször, ha egyedül volt szobájában, elővett egy kis könyvet, mely az örökösödési eljárásról szólt, s nagy figyelemmel olvasta át annak XVI-ik törvényczikkét, melyben a következők álltak:

«A végrendelet vagy kir. közjegyzőnél van letéve, vagy pedig magánőrizetben marad. Ha a végrendelkező meghal, az, a ki a végrendeletet őrzi, köteles azt azonnal vagy a haláleset felvételére jogosult közegnek átadni, vagy pedig saját választása szerint a hagyatéki eljárásra illetékes kir. járásbiróságnak bemutatni.

A haláleset felvételére jogosult a községi jegyző, városokban pedig az erre rendelt városi hivatalnok. Ha a végrendeletet annak adják át, az köteles azt a járásbiróságnak megküldeni.

A hagyatéki eljárásra azon kir. járásbiróság illetékes, melynek területén az örökhagyónak utolsó rendes lakhelye volt.

Ha az örökhagyó nem a rendes lakhelyén halt meg, a végrendelet a fentiek szerint az elhalálozás helyéhez legközelebb székelő járásbirósághoz is küldhető.

A kir. járásbiróság a végrendelet kihirdetésére határnapot tűz ki, és erről a tudvalevő érdekelteket értesiti.

Érdekeltek alatt értendők a legközelebbi rokonok. Ha az érdekeltek nincsenek jelen, a kihirdetés két tanu előtt történik. Ha a végrendeletet a közjegyző mutatja be, a kihirdetés a közjegyző jelenlétében azonnal eszközlendő.

Ezek szerint a kihirdetésnél rendszerint a kihirdetést végző kir. járásbiró vagy albiró, esetleg annak segédje, egy aljegyző vagy joggyakornok, mint a jegyzőkönyv vezetői, továbbá esetleg a kir. közjegyző, a rokonok vagy egyéb érdekeltek, vagy két tanu.

A biró a végrendelet kihirdetéséről jegyzőkönyvet vesz fel, és a kihirdetés idejét magára a végrendeletre feljegyzi és aláirásával bizonyitja . . .»

— Minden rendben van, — súgta ilyenkor, minden egyes átolvasás után. — Kifogás itt nem lehet.

De mindamellett mogorván ült a vasuti fülkében, s rosz kedélyhangulatban érkezett Ledviczre. Az állomáson fogadott kocsija zörgésére a háziak kifutottak, s ő szó nélkül fogott velük kezet. Vastag szemöldökei komoran húzódtak össze éles, szúrós szemei fölött s a szobába érve elfojtott dühvel mondá:

— Miféle dolgok történtek itt Erna grófnével, ki halálos betegen érkezett a porhegyi kastélyba?

— Nem történt vele semmi, — viszonzá vállat vonva Tibényi Ádám, de kissé elhalványodott az ügyvéd haragját látva.

— Mindenki megbetegszik egyszer-másszor, — folytatta az özvegy, de hangja mentegetőző volt. — Ernát sok minden érte az utolsó időben, s nem csoda, ha kimerült.

— Tudják-e, mit sejtettek velem Porhegyen?

— Fogalmunk sincs róla.

— Nem mondták szóval, de tudják, hogy Tibényi vegyész . . . és mérgezésre gondolnak.

A testvérpár erőltetve nevetett.

— Ezt csak együgyű emberek tételezhetik föl, — viszonzá vállat vonva Tibényi, de szája széléig elhalványodott, a mi nem kerülte el az ügyvéd figyelmét.

— Üljön le Tibényi úr és irja, a mit tollába mondok.

— Mi czélból? — kérdé meglepetve és a legnagyobb kedvetlenséggel az ifjú.

— Tegye, a mit mondok, különben igen rosz barátok leszünk.

Szentjóbyné félve tekintett egyikről a másikra, mialatt Tibényi iróasztalhoz ült és papirost vett elő.

Az ügyvéd vagy harmincz sort diktált neki, azután mondá:

— Most hozza el a végrendeletet.

— Valahova eltettük, s nem tudom most, hol keressem, — viszonzá zavarral a fiatal ember. — De különben is mi czélja van ennek a különös hókusz-pókusznak?

— Ez nem hókusz-pókusz, fiatal barátom, sőt igen komoly dolog, s én nem akarok az eshető bonyodalmakban szerepelni.

— Miféle bonyodalmakban? .

— Ezek a fölmerült események nem maradnak annyiban. Tudják, hogy Álmay gróf kikutatta, hogy Tibényi lelkész sohasem létezett?

A testvérpár megdöbbenve hallgatott.

— Önök azt állitották nekem, hogy atyjuk a boldogult gróf egyik birtokán lelkész, a mit ő sohasem mondott, s neje viszonyairól és származásáról sohasem beszélt. Én önöknek ezt az állitását elhittem, tovább mondtam, mert nem kételkedtem szavaikban. Most azonban másként áll a dolog. Megtudtam, hogy önök hazudtak. Igenis hazudtak! Mert mi másnak lehet nevezni azt, ha valaki valótlanságot állit? Ez a valótlanság kisült, és maga után vonja a többit . . .

— De hát mit? Mit akar tudtunkra adni? — kiáltott fel mindinkább megrémülve Szentjóbyné.

— Egyszerüen azt, hogy önök csúnya, sőt veszedelmes gyanuba jöttek, s én nem akarok benne részes lenni.

— Miféle gyanut ért? Nem tudom megmagyarázni szavait.

Lenhóczy egy székbe veté magát, mert eddig állva folyt a társalgás, s ezt mondta:

— Kezdjük elölről! . . . A boldogult gróf egy napon fölkeresett s tudtomra adta, hogy megnősült, s feleségét Tibényi Katalinnak hivják.

Szentjóbyné fejével intett, de fivérével együtt hallgattak.

— Azután, — folytatta az ügyvéd, — elrendelte, hogy készitsek végrendeletet számára, mert az ember halandó, s ő nem akar végrendelet nélkül meg halni, mert gondoskodni akar unokahugáról, miután a vagyon, törvény szerint, halála után nejére szállna.

— És ez igy is van!

— Nem mondok ellent, csakhogy ő vagyonának felét nejére, másik felét unokahugára, Szentjóby Erna grófnőre kivánta hagyni.

— Arról sohasem beszélt.

— Lehet, hogy önöknek nem, de nekem igy mondta . . . És én ebben az értelemben készitém a végrendeletet s átadtam neki megőrzés végett. És mi történik? Legnagyobb bámulatomra egy egészen más végrendeletet olvas fel a járásbiró két tanu, az önök és az én jelenlétemben, melyet a boldogult gróf *állitólag* maga készitett, két tanuval aláiratott, melyeknek egyike Tibényi Ádám volt, — azaz ön, s a dátum érvénytelenné tette az elsőt . . . De most azt kérdem, ki szerkesztette ezt a második végrendeletet?

— Ki más tette volna, mint maga a boldogult gróf? — mondá elhalványodva Tibényi.

— Menjünk tovább, mielőtt erre felelnék, — folytatta az ügyvéd. — Emlékeznek rá, hogy én a végrendelet felolvasásakor meg voltam lepetve, de Erna grófné jelenlétében nem tettem szóvá a dolgot. Megtekintém a dátumot, az aláirást és a tanuk neveit, s azok ellen nem tehettem kifogást, bár már azelőtt is sejnáltam a megkárosodott fiatal nőt. Hát még most, midőn hihetetlen keveset hagyatott számára, a mit boldogult nagybátyja nem *tehetett!*

— Mit akar ezzel mondani? — fortyant fel Tibényi. — Csak nem akar tán hamisitással vádolni?

— Menjünk tovább, mielőtt erre a kérdésre is felelnék. Én megmaradtam Erna grófné ügyvédjének, de az önök ügyeit is vittem, s egy napon kegyed nálam járt és arra kért, vegyem rá Szentjóby Ernát, hogy ne álljon önökkel ellenséges lábon, s fölajánlotta neki, a mit már ő egykor visszautasitott, a lakást és tartózkodást Ledviczen! Nem igy volt?

— Szóról szóra igy.

— Most azt kérdem, mi czélja volt önöknek azzal, hogy őt ide hívják?

— Mi lehetett volna más, minthogy jó rokonságot akartunk vele tartani?

Lenhóczy gúnyosan elnevette magát.

— Hihették azt önök, hogy Vesztrőczy grófné valaha rokonságba lép azokkal, kik megfosztották vagyonától, s annyira alatta állnak rangban és születésben? — kérdé kicsinylőleg.

— Ugyanabban a rangban vagyunk! Ő is grófné mint én, csakhogy nekem nagy vagyonom van, míg ő . . .

— Szegény! — kiáltott fel Lenhóczy. — De az a kérdés: meddig; nem lesz-e csakhamar megfordítva?

— Nem tudom, mit ért ezalatt ügyvéd úr? — kérdé Tibényi figyelmesen vizsgálva a beszélő arczát, s hangja majdnem reszketett a felindulástól.

— Nos, hát kimagyarázom magamat. Mint a végrendelet felbontásakor láthatták, én a legnagyobb mértékben meg voltam lepve. Álmomban sem jutott eszembe, hogy ez történhessék, és a ki az öreg grófot ismerte, s tudta, hogy mily nemes szívü ember és hogyan szerette Ernát: az nem hihette el, hogy ily vagyonból neki évenkint csak három ezer forintot hagyjon évi járadékul.

— És miért nem tett akkor valami megjegyzést vagy óvást? — kérdé gúnyos mosolylyal Tibényi, ki lassanként összeszedte magát.

— Mert nem tehettem! Az irás bár nem volt egészen az, melyet én a grófnál ismertem, de hasonlított hozzá, s a végrendelet forma szerint megfelelt a szükséges kellékeknek. Ügyvéd létemre pedig tudom, hogy csak ott szabad vádat emelni, hol biztosak vagyunk állításunkban, én pedig *akkor* nem voltam az!

— És most?

— Nagyon sok minden történt azóta. És Erna grófné különös betegsége, összevetve azzal, hogy oly nagyon óhajtották itt tartózkodását . . .

— Csak mondja ki, — kiáltott fel a grófné szenvedélyesen. — Azt hiszi, hogy Ernát megmérgeztük.

— Erre nem felelhetek.

— De mi hasznunk volna nekünk az ő halálából? — kérdé idegesen a grófné, ki már nem tudta magát tartóztatni, s arcza lángolt, szemei félelmesen tüzeltek.

— Engedje el, hogy ezt a dolgot tovább tárgyaljuk, majd eljön *annak az ideje*, hogy kérdéseire feleletet nyerjen. Azonban erre, a mit most mond, igen egyszerű a válasz.

— Nem értem!

— Nos hát megmagyarázom. Nemde hosszú éveken keresztül az egyedüli örökös Erna grófné volt a Szentjóby vagyonban?

— Mielőtt férjem megnősült s más örökös nem volt.

— Helyes! Ő most kizáratott a vagyonból, s mert ily dolgokban teljesen tudatlan és tapasztalatlan, eszébe sem jutott a végrendelet valóságában kételkedni, a mi nálam csak idő kérdése volt. Ha aztán ő *meghal*, soha senki sem keresi az örökséget, és senkinek sem jut eszébe a végrendelet valóságában kételkedni.

A testvérpár hallgatott.

Mindketten nagyon halványak voltak, s feszülten várták a beszéd folytatását.

— Azonban itt vagyok én oldala mellett, erre önök nem számítottak, — folytatá Lenhóczy, — s bár hosszú ideig haboztam a teendőkkel, vártam, mig eljön a tett ideje. Gyanutalanná akartam tenni önöket, hogy bátran folytassák, a mit megkezdtek . . . És sikerült. És bár nem én kezdtem a gyanusítást, de folytatni fogom Álmay gróf kutatásait, ki jelentőségteljesen adta tudtomra, hogy ön — vegyész.

— Mi köze ennek Erna grófnéhoz? — kérdé Tibényi erőltetett nyugalommal.

— Erre alig kell felelnem!

— Mégis szeretném tudni véleményét.

— Minden szer rendelkezésére áll, azaz életet és halált tart kezében.

— Már másodszor hallok ilyféle gyanusítást, — mondá hevesen az ifjú. — Nem fél, hogy becsületsértésért följelentem?

— Azt ön nem fogja tenni!

— Majd meglátjuk. De különben tudom, mi fáj önnek, — mondá szenvedélyesen Tibényi, ki már dühében és ijedtségében nem tudta, mit beszél, — az a negyvenezer korona, a mely az első végrendeletben önnek hagyatott, a másodikban pedig szó sincs róla.

— Hogy tudja azt maga, mi volt az első végrendeletben? — kérdé az ügyvéd szemöldökeit jelentőségteljesen felhúzva.

— A boldogult gróf vissza-vette és előttem tépte szét, — viszonzá megzavarodva a kérdett.

— De előbb felolvasta önöknek? Nos hát ez nem igaz! Az első végrendelet a közjegyzőnél volt letéve, s az nem tudván, hogy egy második létezik, el is hozta, de az elsőnek felolvasása után mint értéktelen okmányt nekem átadta, miután korábbi dátum volt rajta, mint az utolsón. Ime itt van felbontatlanul.

— Ádám téved, roszul emlékezik, — mondá Szentjóbyné, fivérére pillantva, ki sötétpiros arczczal, megrémülve, de bizonyos daczczal állt helyén, nem tudta, mit feleljen az ügyvéd szavaira, ki kabátja belső zsebéből elővette a több czimeres pecséttel lepecsételt végrendeletet, s gúnyos kárörömmel pillantott mindkettőjükön végig.

— Ilyesmit nem szoktunk elfelejteni, — mondá vállat vonva.

— És mégis úgy van, — rebegte Tibényi. — Most jut eszembe, hogy sógorom csak szóval mondta el, mi volt első végrendeletében.

— Hagyjuk most ezt a dolgot, — folytatta Lenhóczy, ismét zsebébe téve az okmányt. — És mutassák meg a végrendeletet, melynek értelmében önök az egyedüli örökösök.

— Nincs nálunk. Hisz tudja, az nem marad a családnál. A járásbiró a kihirdetés után magával vitte.

— Nos akkor majd nála fogom megtekinteni, — mondá Lenhóczy, és kalapját véve, köszönés nélkül hagyta el a szobát, melyben Szentjóbyné egy székbe hullt, s betakarva arczát, zokogott.

— Így bánni velünk! — kiáltott fel dühösen az ifjú. — Ezt megkeserüli!

— Oh Ádám, maradjunk csendesen. Ne tegyünk semmit . . . Ha hallgatsz az én tanácsomra, sohasem történt volna mindez velünk, — mondá sirva Szentjóbyné.

Tizenegyedik fejezet.

Napok multak.

Norberthyné a fővárosban várt Erna levelére, midőn egy napon Dória herczeg lépett be Lenhóczy irodájába. Az ügyvéddel akart beszélni, kit otthon talált, s ki nyájasan ment elébe.

— Anyám a fővárosban van, — mondá neki, — és meg akar önnel ismerkedni.

— Minden perczben szolgálatára állok.

— Jöjjön velem, ügyvéd úr. Kocsim a kapu előtt vár, s a herczegné otthon van.

Dóriáné, midőn Lenhóczy meghajtotta magát előtte, észrevehető kiváncsisággal futtatta rajta végig pillantását. A szemle, úgy látszott, kielégitette őt, mert nyájasan mondta:

— Fiamtól hallottam, hogy ő kegyedet jogtanácsosának szerződtette, s azért kivántam megismerni.

— Részemről a szerencse herczegné, — viszonzá meghajtva magát az ügyvéd, s elfoglalta a kinált helyet.

— Már napok óta a fővárosban időzünk, s kétszer kerestem kegyedet, — mondá Dória. — Azt mondták, falun van.

— Két napig távol időztem Álmay grófné birtokán Porhegyen, fél napi járó földre a fővárostól vasúton, s egy beteg ügyfelemet látogattam meg.

— Beteg ügyfelét? — kérdé meglepetve Dóriáné. — Szentjóby Ernát, Vesztrőczy grófnét?

— Nagyméltóságod ismeri őt? Igen, nála voltam.

— Vesztrőczy grófné beteg? — kérdé visszafojtott lélekzettel a herczeg. — És mi baja?

— Ez egy különös betegség. Több időt töltött rokonánál, özv. Szentjóby grófnénál, s betegen távozott onnét, de sem ő, sem más nem tudja, mi baja.

— És mit mond az orvos?

— Ottlétemkor még nem volt nála orvos. Erna grófné nem akarta, hogy hívjanak valakit, s mint hallom, már jobban van.

— Legjobb volna a fővárosba jönnie.

— De ő nem akar Budapesten lenni, s azt hiszem, legjobb lesz, ha Norberthy grófnéhoz megy falura, ki sokáig nem irt neki. Erna grófné keserűen fájlalta is hallgatását, de most meghívta őt magához.

— De bizonyos-e, hogy orvosi kezelés nélkül baja javulni fog? — kérdé Dória oly nyugtalanul, hogy az ügyvéd meglepetve pillantott reá.

— Fiam ismeri a grófnét, — mondá gyorsan a herczegné, ki észrevette Lenhóczy csodálkozását. — És mindketten a legnagyobb részvéttel vagyunk iránta.

— Lehet is bárki, herczegné. Erna grófné oly fiatal, bájos és jó, s már annyi csalódáson ment keresztül, — mondá az ügyvéd.

— Elveszté vagyonát, nemde?

— Előbb férjét, azután az örökséget, melyre számított, s ennek következtében bizalmát az emberek iránt, kik roszul bántak vele. Egészen egyedül van a világon, s nem is tudom, mit fog a jövőben kezdeni.

— Mindenekelőtt egészségesnek kell lennie.

— Az volna a fő, és remélem, hogy most jó emberek között van, kik mindent elkövetnek, hogy egészsége helyreállittassék.

— Nemde Álmay grófnéról beszélt kegyed — kérdé Dória, — ki Vesztrőczynének jó barátnője?

— De ő nem tehet neki ajánlatot hosszabb tartózkodásra Porhegyen. Jelenleg ő is csak látogatóban van férjével szülőinél. A Bánátban laknak, messze a fővárostól, s utazóban vannak haza. Herczegséged nem tudja, hol fekszik a Bánát, ha ismeretlen az országban?

— Megvallom, nem! Ismeretlen vagyok még anyám hazájában, de szeretnék utazást tenni Magyarországban, s ha Álmay gróffal megismerkedhetném, fölkeresném az országnak azt a részét is.

— Hisz ez a legkönnyebb. Legfeljebb egy sürgönybe kerül.

— Hogy érti ezt ügyvéd úr? Ismerkedést nem lehet sürgöny által kötni, — jegyzé meg mosolyogva Dória.

— Azt nem, de ha kivánja, elkisérem Porhegyre, hova úgy is szándékozom a napokban menni, s jelezni fogom nagyméltóságod jövetelét.

(Folytatása következik.)

FÉDE.

Regény.

Irta LUIGI DI SAN GIUSTO. — Olaszból fordította M. Hrabovszky Julia.

(Folytatás.)

Ez alkalommal Bruno nem sirt, mikor Féde távozott. Elkábulva nézett testvérkéje után, a ki nem akart visszafordulni, aztán a lovacskáját nézte, melyet a doktor hozott neki és melyet ő a szájába dugdosott.

Haza menet Féde szomorú volt, mint mindég, ha a gyermektől jött. Aztán esteledni is kezdett és a hideg levegő ránehezedett a mellére.

Carlino kézen fogta őt és egymás mellett haladva, halkan, mélabúsan beszélgettek egymással.

— Miért nem nevetsz többé, Féde?

A leány a fejét rázta.

— Nem tudok sokat nevetni. Nem merek.

— Minő gondolat!

— Ha nevetek, mindjárt megbánom, mintha valami roszat tettem volna.

— De ez ostobaság, kis Fédém!

— Lehet. De eszembe jut, hogy annyi a tenni való, az átgondolni való és lelkifurdalást érzek azért, hogy nevetek.

Carlino mit sem felelt; hirtelen eszébe jutott, hogy Regina asszony ezen a reggelen húsz lirát kért tőle kölcsön és hogy Padovani Arturo pár nap előtt arra kérte, irná alá egy váltóját. Eszébe jutott, hogy Fédének igaza van, ha nem akar nevetni.

— Minő kár, Féde, hogy te nem vagy gazdag! — szólt Carlino egészen váratlanul.

— Oh, igen! — felelte a leány minden meglepetés nélkül.

— Az kellene neked, hogy ne gondolj örökké annyi mindenfélére. Hogy vasárnaponként szórakozni mehess a friss levegőre. Olyan sovány vagy, szegénykém!

— Oh, nem azért szeretnék én gazdag lenni — felelte a leányka és sápadt homlokán két mély ráncz képződött.

Haza jövet Féde a kis Lallát az udvarra nyiló kis terasszon találta, «dámákat» játszott két gyermekkel, a kik a padláslakásból jöttek le és egy szomszéd kis fiúval. Lalla a derekára kötött egy kendőt, a mely uszályul szolgált.

— Oh, Lalla! késő van, aztán sötét és hüvös is már — szólt Féde szeliden és beküldte a gyermeket. De ő még egy perczig künn maradt az erkélyen és nézte az udvarra nyiló ablakokat, a mint egyenként kivilágosodtak; nézte az embereket, a mint az alatta levő emeleteken ki s be jártak a folyosókon. A háztetőn egy macska mászott végig és nyávogva eltünt. Én Istenem! Féde előtt úgy tetszett, hogy csak tegnap volt, a mikor ő itt játszott Mimivel és Marióval, Nicolettóval és Lidiával; úgy tetszett előtte, ő volt a kis Lalla. Pedig milyen régen volt mindez!

Az anyja épen ebben a pillanatban megjelent az ajtóban, mint azelőtt is szokta tenni ebben az órában. Ugyanazon fehér, kirizsporozott arcz, ugyanaz a homlokon magasra felfésült, szőke haj.

Talán nehány ránczczal több volt a szája körül s nehány őszhajszál is vegyült a hajfonatokba.

Féde egy pillanatig nagy gyöngédséggel, mély szánalommal nézte őt.

Szeretett volna anyjához futni, a nyakába borulni, lehajtani gondokkal teli kis fejét az anyja kebelére. Olyan kicsiny volt ez a leány, hogy egészen eltünt volna ebben az ölelésben.

Féde szeretett volna sírni kissé, miután már nem tudott nevetni.

Anyja panaszos, boszús hangon beszélni kezdett:

— Nem terited meg az asztalt, Féde? Azt akarod, hogy még az a kettő is itthagyjon bennünket? Elveszitjük valamennyit, elveszitjük . . .

— Megyek, mama — felelte Féde és a hangja reszketett.

— Mi bajod? Talán bizony sírsz? Minő ostobaság! Hagyd a sirást reám, szegény asszonyra, a kinek elég okom van sirni . . . Te . . . te még gyerek vagy; az egész élet előtted áll. Oh! ha én fiatal lennék!

— De te fiatal vagy, mama! Nekem fiatal vagy!

— Jól van, jól, tudom én, mit beszélek. Ha fiatal lennék . . . Lásd, a te korodban még nem kell sírni. Minden rendbe jön. Aztán te miért panaszkodnál?

— Semmiért, mama.

— Szeretném is látni! Nem vagy te boldog? Nincs a ki rólad gondoskodjék? Nem tetted mindig azt, a mit akartál? Kedved volt a tanuláshoz, tanittattalak. Tanítónő akartál lenni, az lettél. Egész napokat a házon kivül töltesz, én pedig idehaza gyötröm magamat. Miért panaszkodnál?

— Oh, semmiért, mama! — dadogta Féde, mintegy erőtlenül hajtva le a fejét.

— Ha majd annyin fogsz keresztül menni, mint én, be fogod látni. Nekem is mondta ezt az anyám . . . De eh, mit! az ember nem hisz, mikor fiatal! De aztán tapaszta ltam, bizony tapaszta ltam eleget.

— Akarod hogy menjek, mama?

— Hová? Eh, itt van Rosina. Tartjuk őt és

Hazamenet Féde szomoru volt.

nem csinál semmit az a leány. Mondd csak, kaphatnál te előleget?

— Előleget? — kérdezte Féde, nem értve, miről van szó.

— Igen, előleget az igazgatónődtől. Harmincz lirát ad neked havonként, értsd meg! És még mindig nem jutottál előbbre! Nem adna neked ötven lira előleget, mondd?

— Féde ereiben elhült a vér a szivszorongástól, a félelemtől.

— Meg fogom kérdezni, mama.

— Igyekezzél, hogy megkapjad — mondta Regina asszony kissé szelidebb hangon. — Oh, ha tudnád! A papa tönkre akar tenni minket! Tudod-e, hogy hét hónap óta egy garast sem adott nekem?

Féde ezt nagyon jól tudta.

— Tudod-e, hogy ma hirtelen, dühösen elutazott Milanóba? Hogy holnap lejár egy váltója? Hogy nem tudja, miként fizesse ki?

— Oh, Istenem! — mormolá Féde, a ki nem első izben hallotta ezeket a dolgokat.

— És most az egyszer komoly a dolog, értsd meg. Ez a váltó . . . nem csupán arról van szó, hogy Arturo nem tudja kifizetni . . . Az élete forog koczkán!

Az asszony hangja zokogásban fult el.

— Hogyan, mama?

— Igen, most az egyszer, ha nem fizet, meg van becstelenitve, megöli magát . . . Mondta nekem, hogy megöli magát.

— De miért, mama? — kiáltott fel Féde fájdalmasan.

— Mert . . . mert . . . de te mit sem értesz az ilyen dolgokhoz. Mert az a váltó . . . Eh, mindegy! Nem kell azt neked tudni.

— És mit fog ő tenni, mama? — kiáltott Féde és úgy érezte, mindjárt meghal.

— Milanóba ment. Van ott egy nénje, hiszen tudod. Gazdag asszony, talán segit rajta. Hiszen őt is közelről érinti a dolog; Padovani-leány. Egyelőre azonban kihez forduljak? Baligni úr egy izben már megtagadta a kérésemet . . . és a doktorka! . . .

Nem fejezte be. Hány izben folyamodott már a doktorkához!

— Kérni fogok az igazgatónőtől, mama — mondá Féde. — De . . . oh, mama, azt akarod, hogy igy folytassuk ezt az életet?

— És mit akarnál tenni? A szerencsétlenség üldöz. Mit akarsz? Ha nincs, hát nincs. Azt akarod, hogy elváljak az uramtól? És aztán? Akkor épen úgy nem lenne semmink sem, mint most.

— Nem, mama. De ha te beszélnél, megértetnéd vele!

— Üres beszéd! Te regényeket olvasol, leányom, ez után itélsz! Ő nem cselekszik szándékosan. Az ő természete ilyen. Azt akarod, hogy hivatalt vállaljon? De hiszen nem képes erre! Gazdag volt. És talán megint gazdag lesz egykoron. Ha egy becsületes, intelligens kiadót találna . . . Azt hiszed az ő hibája? Nem, ez csupán szerencsétlenség! És oh! . . . épen velem kellett ilyesminek megtörténni!

Bement a házba, kezei közé fogva fájó fejét.

Féde egy pillanatig még az erkélyen maradt; nézte az áprilisi kék eget, melyen a hold vékonyka sarúja tündöklött; de Féde, könnyeinek fátyolán át, nem látta tisztán, világosan.

— Igaz — mormolá a leányka, — nem teszi szándékosan. És a mama sem!

Tizedik fejezet.

A kis Bruno végre visszatért anyja házába, mert a húsz lira dajka-pénzt is nehezen tudták fizetni; aztán meg csendes gyerek volt, jóformán sohasem sirt és igy nem kellett félni, hogy a lakókat zavarni fogja.

Regina asszony lakói közül is csak a hű Carlino maradt meg. A többi, a régiek elmentek, az újak nem sokáig maradtak. Szükségtelen volt továbbra is takargatni a dolgot. Az étel kevés és rosz volt és a szobák mindég kényelmetlenebbek lettek; minden lépten-nyomon eltünt egy-egy új tárgy; a régi holmikat nem újították meg; a szobák sivárak, nyomorúságosak lettek, elvették a lakók kedvét.

Aztán egy más, még sokkal komolyabb ok is elégedetlenné tette valamennyi lakót. A magas, és mindig előre kért havi díjon kivül, a lakóktól egyre pénz-kölcsönöket kértek. Mert a türelmetlen hitelezők egyre jöttek. Volt közöttük mindenféle ember: pék, czipész, tejárus, hentes és valamennyinek tartoztak. Heves modorban léptek fel és követelték a rég megigért összegeket. Regina asszony kétségbeesve, sirva rohant be ilyenkor egyik vagy másik lakójának szobájába:

— Csak tiz lirát adjon . . . hogy elküldhessem azt a szemtelent . . . Csak addig, a mig a férjem megérkezik . . . Arturo távol van; e perczben kissé meg vagyok szorulva pénz dolgában . . .

Ezt végre is megunták a lakók és egyik a másik után tünedezett el.

Féde könyörgött az anyjának, legyen elővigyázatosabb. A szegény leány minden kinzáson, nélkülözésen és megalázáson átment. Ha már hallotta az ajtó csengőjét, összerezzent, remegett, ha hallotta és felösmerte a türelmetlen hangokat, bedugta a füleit, szeretett volna a föld alatt lenni. De az anyja hivta őt:

— Féde! Féde! menj te! Nem hallod? Tudod, hogy Rosina nem bir végezni velük.

Féde kénytelen volt kimenni, szembe nézni a hitelező haragos arczával, meghallgatni kiméletlen szavait.

A szegény leány elpirult, elsápadt, a szemei megteltek könnyekkel, zavarodottan dadogta:

— A papa nincs itthon . . . De mihelyt megérkezik . . . Ne kételkedjék . . . Oh, önnek igaza van! . . .

(Folytatása következik.)

A női szépség elérésére, tökéletesítésére és fentartására legkitünőbb és legbiztosabb a

MARGIT-CREME,

mely vegyüzata, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, teljesen ártalmatlan. Ezen világhirü arczkenőcs pár nap alatt eltávolit szeplőt, májfoltot, pattanást, bőratkát (Mitesser) és minden más bőrbaju. Kisimitja a ránczokat, redőket, himlőhelyeket és az arczot hófehérré, simává és üdévé varazsolja. Ára ngy tégely 2 kor., kis tégely 1 kor.

Margit hölgypor 1 kor. 20 fill., **Margit szappan** 70 fill., **Margit fogpép** (Zahnpasta) 1 korona., **Margit arczviz** 1 korona.

Hamisitványok biróilag üldöztetnek.

Postán utánvéttel vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készitő: **Földes Kelemen** gyógysz. **Arad.** Budapesti főraktár: Török József gyógysz. Király-u. 12 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

Legkedveltebb, legjobb hajfestőszer a

MELANOGENE

fekete és barna szinben.

Ezen kitünő és ártalmatlan készitménynyel hajat, szakált, bajuszt pár perez alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szin állandó és a természetes szintől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerü. Nem piszkit. 10689

Ára 2 korona 80 fillér.

A Kalap-király 10521

3, 4, 5 koronás különlegességekben elismert speciálista. Kossuth Lajos-uteza végén, Eskü-út, Klotild-palota.

Ha őszül a haja

ne használjon mást, mint a

„STELLA"-HAJVIZET,

mert ez nem hajfestő, de oly vegyi összetételü szer, mely a haj eredeti szinét adja vissza. Üvegje 2 K.

ZOLTÁN BE LA gyógyszertárában,

Budapest, V/49, Szabadság-tér, Sétatér-utcza sarkán. 10564

ELSŐ MAGYAR ÁLTALÁNOS BIZTOSITÓ-TÁRSASÁG BUDAPESTEN.

I. Tüz-, szállitmány-, jég- és betörés-biztositási üzlet.

Negyvenhetedik évi zárszámla 1904 január 1-től deczember 31-ig.

KIADÁSOK.	K.	f.	BEVÉTELEK.	K.	f.
I. Tüzbiztositás.			**I. Tüzbiztositás.**		
Kifizetett károk és költségek 11.042,168·69 levonva viszontbiztositott károk és költségek — 4.059,605·46	6982563	23	Az 1903. évről áthozott készpénz díjtartalék a viszontbiztositott rész levonása után és minden megterhelés nélkül —	5300000	—
Függőben maradt károk tartaléka —	5231567	72	Tüzbiztositások után bevett készpénzdijak és a f. évben lej. díjkötelezvények és díjváltók — 16.119,733·14		
Szerzési költségek a viszontbiztositott rész utáni bevétel levonásával —	1013011	79	lev. törl. dijak 1.694,930·30		
Jövedelmi adó és bélyegilletékek —	253196	52	viszontb. dijak és		
Postabérek —	117217	23	dijesmletek 4.388,931·20 6.683,861·60	9435871	54
Adakozások közhasznu czélokra —	14350	—	Az 1903. évben függőben maradt károk tartaléka —	578151	63
A tüzbiztositási tételt terhelő igazgatási költségek —	1100531	09	**II. Szállitmány-biztositás.**		
Behajthatlan követelések leirása —	18625	74	Az 1903. évről áthozott készpénz díjtartalék a viszontbiztositott rész levonása után és minden megterhelés nélkül —	100000	—
A következő évek készpénz-díjtartaléka a viszontbiztositott rész levonása után és minden megterhelés nélkül —	5300000	—	**II. Szállitmány-biztositás.**		
II. Szállitmány-biztositás.			Szállitmánybiztositások után bevett készpénzdijak — 718,205·87		
Kifizetett károk és költségek 235,716·41 levonva viszontbiztositott károk és költségek — 159,148·99	76567	42	levonva: törlesztett dijak... 51,763·89		
Függőben maradt károk tartaléka —	77664	51	viszontbizt. dijak 557,847·06 609,610·95	108594	92
Szerzési és igazgatási költs. a viszontbiztositott rész utáni bevétel levonásával	12150	01	Az 1903. évben függőben maradt károk tartaléka —	74381	17
A következő évek készpénz-díjtartaléka a viszontbiztositott rész levonása után és minden megterhelés nélkül —	100000	—	**III. Jégbiztositás.**		
III. Jégbiztositás.			Az 1903. évről áthozott díjtartalék —	100212	39
Kifizetett károk és költségek 996,018·27 levonva viszontbiztositott károk és költségek — 650,203·25	345815	02	Jégbiztositások után bevett készpénzdijak — 3.012,770·46		
Függőben maradt károk tartaléka —	25855	58	levonva: törlesztett dijak — 391,051·11		
Szerzési és igazgatási költs. a viszontbiztositott rész utáni bevétel levonásával	203911	94	viszontbizt. dij. 1.611,47·10 2.002,523·21	1010247	25
Bélyegilletékek —	4938	79	Az 1903. évben függőben maradt károk tartaléka —	8743	03
Behajthatlan követelések leirása —	956	55	**IV. Betörésbiztositás.**		
A következő évek díjtartaléka —	226204	89	Az 1903. évről áthozott készpénz díjtartalék a viszontbiztositott rész levonása után és minden megterhelés nélkül —	90000	—
IV. Betörésbiztositás.			Betörésbiztositások után bevett készpénzdijak és díjrészletek levonva: törlesztett dijak — 30,216·45	175	605·51
Kifizetett károk és költségek 15,764·51 levonva viszontbiztositott károk és költségek — 7,590·53	8173	98	viszontbizt. dijak 79,213·58 109,430·03	66175	48
Függőben maradt károk tartaléka —	6060	26	Az 1903. évben függőben maradt károk tartaléka —	4573	16
Szerzési és igazgatási költs. a viszontbiztositott rész utáni bevétel levonásával	2556	31	**V. Egyéb bevételek.**		
A következő évek készpénzdijtartaléka a viszontbiztositott rész levonása után és minden megterhelés nélkül —	120000	—	Szelvény, takarékpénztári, váltó és egyéb kamatok, valamint árfolyam-nyereség eladott értékpapirok és idegen pénznemek után —	78843	06
V. 1904. évi nyeremény-számla.			Társasági házak tiszta jövedelme —	9928	39
A f. é. üzletből fennmaradt nyereségért	1182524	68		17758655	71
	17758655	71			

VAGYON. Mérleg-számla 1904. évi deczember 31-én.	K.	f.	TEHER.	K	f.
Elhelyezett tőkepénzek takarékpénztárak- és bankoknál —	3314855	78	Részvényalaptőke: teljesen befizetett 2000 egész részvény à 1000 frt és teljesen befizetett 2000 fél részvény à 500 frt —	6000000	—
5.624,000 K n. é. Magyar földhitelintézeti 4%-os korona záloglevél — à 99·25	5581820	—		6000000	—
3.795,000 K n. é. Magy. földhitelint. 3½%-os záloglevél — à 88·80	3368184	—	Társasági tartaléktőke —	2318839	52
1.480,600 K n. é. Pesti hazai első takpénztár egyesületi 4%-os záloglevél — à 98·50	1458391	—	Káliön tartalék* —	4664087	29
1.461,400 K n. é. Pesti hazai első takpénztár egyesületi 4%-os közsági kötvény à 97·75	1448068	50	Árfolyamkülönbözeti tartalék —		
1,000,000 K n. é. Magyar leszámitoló- és pénzváltóbank 4%-os záloglevél — à 98·—	980000	—	Tüzbiztosit. díjtartalék készpénzben a viszontbiztositott rész levonásával és minden megterhelés nélkül — 5.300,000*		
1.000,000 K n. é. Kisbirtokosok orsz. földhitelintézeti 4½%-os záloglevél — à 98·—	980000	—	Szállitmány-biztositási díjtartalék készpénzben a viszontbiztositott rész levonásával és minden megterhelés nélkül — 100,000·—		
200,000 K n. é. Kisbirtokosok orsz. földhitelintézeti 5%-os záloglevél — à 100·—	200000	—	Jégbiztositási készpénz-díjtartalék — 226,204·89		
200,000 K n. é. Magy. jelzáloghitelb. 3%-os nyeremény-kötvény — à 116·50	233000	—	Betörésbiztosit. készpénzdij tartalék a viszontbiztositott rész levonásával és minden megterhelés nélkül — 120,000·—		
4000 K n. é. «Otthon» irók és hirlapirók köre 4½%-os kötvények — à 100·—	4000	—	Tüzbiztositási függő károk tartaléka	6060	26
7955 drb Magyar-francia biztositó részvénytársasági részvény — à 200·—	1591000	—	Szállitmány-biztositási függő károk tartaléka	7764	51
1146 drb Bécsi biz. társasági részv. à 405·—	464130	—	Jégbiz. függő károk tartaléka	2583	58
997 drb Hazai általános biztositó részvénytársasági elsőbbségi részvény — à 200·—	199400	—	Betörésbiz. függő károk tartaléka	4214	00
A fenti értékpapirok s többi után az év végéig esedékes kamatok —	22714	15	Különféle hitelezők	421400	02
Tartozások és szolgák nyugdijalapjának értékei: 612,000 K n. é. Kisbirtokosok orsz. földhitelintézet 4½%-os záloglevél à 100·—	612000	—	Előbbi évekről eddig fel nem vett osztalékok —	2701	—
500,000 K n. é. Egyesült budapesti fővárosi takarékpénztár 4½%-os záloglev. à 100·—	500000	—	Tiszti nyugdijalap —	130074	78
Ezen értékpapirok után az év végéig esedékes kamatok —	8340	—	Első ált. bizt.-társ. «Lővay-alap» —	195222	24
«Ormódi Ormódy Amélie alapitványa» értékei: 50,000 K n. é. Kisbirtokosok orsz. földhitelintézet 4½%-os zálogleveleik à 100·—	50000	—	Első magyar ált. biztositó-társaság «Árvedési alapitvány»—	85518	10
Az év végéig esedékes kamatok —	375	—	Első magyar általános biztositó társaság «Tüzoltók segélyalapja» —	40314	88
Első magyar általános biztositó társaság «Tüzoltók segélyalapja» értékei, letétiben a m. kir. állampénztárban:			Ormódi Ormódy Amélie alapitványa —	5062	50
Értékpapirokban —	72650	—	Első magyar általános biztositó társaság «Tüzoltók segélyalapja» —	74250	—
Takarékpénztári betétkönyvben és az év végéig esedékes kamatok —	1600	—	Életbiztositási osztály folyó számlán —	2356377	92
Lesmaradt és visszleszámitolt váltók —	2617606	38	1904. évi nyereség —	1182524	68
Társasági házak —	9516000	—			
Erzsébettéri házak vételárhátralék számla —	570000	—			
Különféle adósok:					
a) Pénzkészlet és maradványok a képviselőségeknél —	1749039	—			
b) Maradványok idegen biztositeknél —	1775440	98			
Jégbiztositási osztály folyó számlán —	2253512				
Készpénzkészlet —	1049076	65			
	30048278	52		30048278	52

* Az ideiglenes hozzájárulásokkal 2543539 kor. 66 fillérre emelkedett.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

II. Életbiztositási üzlet.

Negyvenkettedik évi zárszámla 1904 január 1-től decz. 31-ig.

KIADÁSOK.	K	f.	BEVÉTELEK.	K	f.
Törlesztett kötvények díja —	910022	42	A m. évből áthozott dijtartalék —	84273931	92
Visszaváltott kötvényekért —	1446750	45	Befolyt dijak: ez évben kiállitott kötvények után —	188786	58
Halálesetek után kifizetett kárösszeg —	3219298	13	az előbbi években kiállitott kötvények után —	1324953	38
Lejárt kiházasitási tőkékért —	3429026	46	a biztositott tőke emelésére forditott nyeremények —	7002	84
Kiházasitási biztositásoknál haláleset következtében dijvisszatérités —	70749	84	Illetékek —	357662	35
Függőben levő kötvények tartaléka —	713097	81	Kamatjövedelem —	3734930	99
Függőben levő kiházasitási tőkék tartaléka —	298765	40	Mult évi függőben volt károk és dijvisszatérítések tartaléka —	606836	21
Évjáradékokért —	358931	56	Mult évi függőben volt kiházasitási tőkék tartaléka —	368970	76
Viszontbiztositási dijak —	461815	69			
Bélyegekért —	290236	15			
Irodai bér, postadijak, nyomtatv., uti s egyéb költségek —	900822	11			
Tiszti fizetések —	273578	03			
Adóért —	30869	96			
Orvosi dijakért —	176786	09			
Szerzési és dijbehajtási költségek	1109119	77			
Behajthatlan tartozások leirása	38821	08			
Kisorsolt biztositások tartaléka	12000	—			
Dijtartalék ez év végén —	85905532	23			
1904. évi nyeremény —	802531	75			
	104493754	93		104493754	93

VAGYON. Mérleg-számla 1904. évi decz. 31-én.	K	f.	TEHER.	K	f.
Értékpapirok — — 78.361,359·43 K ugyanis:			Dijtartalék: 91.955,829·69 K levonva a viszontbizt. dijtartalékot 2.004,997·46 K	89950532	23
2·749,800 Kor. n. é. m. földhit. 4%-os kor. járó 98 K-val — — —	2694804	—	Biztossági alap —	871661	37
8.829,400 Kor. n. é. m. földhit. 4%-os zálogleveleit 99·40 K-val — — —	8776423	60	Kiházasitási tőkék nyereménye —	698141	13
15.646,600 Kor. n. é. m. földhit. 4%-os tulajdonitási és szabály. zálogl. 98·20 K-val	15367907	20	Függőben levő károk és dijvisszatérítések tartaléka —	713097	81
10.985,200 Kor. n. é. m. földhit. 4%-os kor. zlgl. 99·25 K-val — — —	10902811	—	Függőben lévő kiházasitási tőkék tartaléka —	298765	40
9.308,400 Kor. n. é. pesti m. ker. bank 4%-os kor. zlgl. 98·25 K-val — — —	9145503	—	Tulélési csoportok számlája —	193739	94
2.093,800 Kor. n. é. kisbirt. orsz. földh. 4½%-os k.-lev. 100 K-val — — —	2093800	—	Előre fizetett dijak 1905—907. évekre —	21470	32
14,000 Kor. n. é. kisbirt. orsz. földhit. 5%-os zlgl. 100 K-val — — —	14000	—	Fel nem vett nyeremények 1903. évről —	32	85
2.990,000 Kor. n. é. m. orsz. közp. tkp. 4%-os zálogl. (április) 98— K-val —	2930200	—	Kisorsolt biztositások tartaléka —	12000	—
500,000 Kor. n. é. m. orsz. közp. tkp. 4%-os zálogl. (jun.) 97·25 K-val — —	486250	—	Viszontbiztositó intézetek és mások követelései —	244990	23
812,000 Kor. n. é. m. orsz. közp. takp. 4½%-os zlgl. 100 K-val — — —	812000	—	1904. évi nyereség	802531	75
5.315,400 Kor. n. é. egyes. bpesti főv. tkp. 4%-os zálogl. 98·25 K-val — — —	5222385	50			
600,000 Kor. n. é. beivárosi tkpénztár 4½%-os zálogleveleivel 100 K-val — —	600000	—			
28,000 K. n. é. pesti hazai első tkpt. egy. 4%-os zlgl. 98·50 K-val — —	27580	—			
57,300 Kor. n. é. m. jelz.-hitelb. 4%-os nyereményköles. kötvényei 132— K-val	75504	—			
M. jelz.-hitelb. 4%-os kics. 14 db nyereményjegye 46·— K val — — —	616	—			
4.360,000 Kor. n. é. m. jelzálog-hitelbank 4%-os zálogleveleiei 98.25 K-val — —	4855350	—			
520,000 Kor. n. é. m. jelz.-hitelbank 4½%-os zlgl. 100·— K-val — — —	520000	—			
Beszterczebánya-brezovai és piski-vajdahunyadi vasuti els. kötv. —	1498728	76			
440,000 K n. é. egyes. államad. 4½%-os enthjárad. (április) 100·— K-val — —	440000	—			
60,000 K n. é. egyes. államad. 4½%-os papirjáradék (febr) 100 K-val — — —	60000	—			
7.970,000 Kor. n. é. triest-parenzoi h. é. v. 4%-os elsőbbs. kötv. 99·— K-val — —	7890300	—			
1.500,000 Kor. n. é. «Rudolfbahn» államadósság 4%-os kötv. 100 K-val — —	1500000	—			
1.000,000 Kor. n. é. Wiener Verkehrs-Anlagen A-leihe 4%-os kötv. 100 K-val	1000000	—			
363,700 Lire olasz 5%-os járadék 4 kamatai — — — — — — —	356720	37			
Tulélési csoportok értékpapirjai: 198,800 Kor. n. é. m.k. 4%-os koronajáradék 98 K-val — — — — — —	192276	—			
1904-ben esedékes kamatok — — —	67477	76			
Jelzalog-kölcsönök — — — — —	2445855	53			
Kötvény-kölcsönök — — — — —	9449759	—			
Viszontbizt. kötvény-kölcsönök — —	9092	58			
A közp. tartozása folyó számlán — —	2356377	92			
Vezér- és főügynökségek és mások tartozásai — — — — — — —	2717012	81			
	93806965	03		93806965	03

Budapest, 1904 decz. hó 31-én.

Steiner Jenő,
életbiztositási könyvvivő.

Gergely Tódo
a központi könyvezés főnöke.

Az igazgatóság: **Báró Harkányi Frigyes, Jeney Lajos, László Zsigmond, Ormody Vilmos, gróf Zichy Nándor. Szende Károly,** aligazgató.

A fenti zárszámlákat és mérlegeket megvizsgálván, azokat a törvényben s az alapszabályokban meghatározott elvek szerint készültekben és azok egyes tételeit a fő- és segédkönyvekkel teljesen megegyezőknek találtuk.

Budapest, 1905 márczius 6-án.

A felügyelő-bizottság: **Burchard-Bélaváry Konrád, Hajós József, Németh Titus,** báró **Radvánszky Géza.**

A Franklin-Társulatnál Budapesten megjelent és kapható:

LALLA ROUKH

KELETI REGE.

Irta **Moore Tamás.**

Angolból fordította

Lőrinczi Lehr Zsigm.

Ára vászonkötésben K 4.

Világhiru kitüntetett olmützi

Quargli.

Az első olmützi gépüzemü sajtgyár, mely 1839. évben alapitatott, ajánl saját gyártmányából egy póstai küldeményt bérmentve és utánvéttel 3 K 70 fillérért. Nagyobb megrendeléseknél a legolcsóbb árak.

JOSEF MEIXNER, Olmütz, Bahnhof. 10821

Használat előtt — és után.

Má-Hilla

(törv. védve) egy csalhatatlan, első autoritásoktól megvizsgált és melegen ajánlott kosmetikum, mely csodás hatásával eltünteti **redőket és arczráncokat** és helyrehozza a nem szép arczformákat és arczvonásokat. Minden **Ma-Hilla**-val kezelt arcz már a 3—4 napon jóval megifjodik. Az arczbőr üdévé, bársonypuhává, rózsássá és vakitóan fehérré válik. **Szeplőt, bőratkát, pörsenéseket, májfoltokat, vörös orrt** s minden egyéb **arctisztatlanságot** meglepő gyorsan tüntet el a nélkül, hogy a legkisebb nyomot is visszahagyná.

Ma-Hilla ára K 3·85.

Eredménytelen esetben a pénzt visszaadom. Minden **Ma-Hilla** küldeményhez teljesen ingyen mellékelek egy próbadobozt **Ma-Hilla**-arczpori és egy darab **Ma-Hilla** szépitő szappant. Pontos használati utasitás hozzá adatik. Diszkrét küldés a pénz előzetes megküldése, avagy utánvét mellett az európai raktárból:

LEO LATEINER,
Wien, I/78, Wollzeile 31.
Budapesten kapható **Török József** gyógytárában Király-u. 12 és Andrássy-út 29. 10938

SZÉP

mellékeresetet kaphat mindenki kinek nagy ismeretsége van. Tisztességes, kényelmes foglalkozás. Küldje be czimét U. 20. alatt a következő czimre: Anoncen Bureau des Merkur Mannheim, Baden. Postafiók 351.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

KÉSŐ SZERELEM.

Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

(Folytatás.)

— Nem kétkedem, hogy Álmay gróf örömmel fogadja nagyméltóságodat, — folytatá Lenhóczy.

— Ez még nem egészen bizonyos, s nem is merem megkoczkáztatni, különösen ha ő nem a saját otthonában van. És azonkívül beteget ápolnak a háznál.

— Reméljük, hogy Erna grófné már jobban van, s ha nem úgy volna, akkor orvossal fogom őket meglátogatni.

— Ez volna a leghelyesebb! — kiáltott fel hővvel Dóriáné, tudva fia nyugtalanságát. Eltalálta, hogy az Erna miatt kivánna Álmayval megismerkedni.

— Csak tudósitást várok, a mely azt hiszem, ma a nap folytán megjön, és talán jó hireket hoz.

— Miféle ember Álmay gróf? Adhatna nekem róla egy kis személyleirást? — kérdé érdekkel Dória.

— A legrészletesebbet. Fiatal, csinos, gazdag, művelt és nagyon erélyes jellem, a minek én nagyon örülök, mert egy nagy probléma előtt állok, és ő segitségemre lehet.

— Probléma előtt?

— Még pedig olyan előtt, a mely Erna grófnét közelről érdekli.

Mindketten feszülten tekintettek a beszélőre.

— Azt talán tudják nagyméltóságtok, hogy Vesztrőczy grófné elvesztett egy oly örökséget, melyre biztosan számitott.

— Hallottuk Norberthynétől.

— Nos hát nekem az a gyanum van, hogy ez nem történt igaz úton.

Dória felugrott helyéről.

— Megcsalták, kijátszották őt? — kérdé izgatottan.

— Azt gyanitom, s Álmay gróffal ketten ezünkbe veszszük a dolgot.

— Álmay gróf rokona Vesztrőczynének?

— Nem, de a felesége leánykori barátnője, s két oka van arra, hogy elősegitse érdekeit. Először, mert igazságot szerető ember, ki minden álnokságot gyűlöl, másodszor pedig lehetetlen oly bájos lény iránt, mint Erna grófné, részvétet nem érezni.

— Az már igaz, — mondá Dória oly lelkesülten, hogy Lenhóczy új meglepetéssel nézett reá, s már körülbelül tisztában volt a herczeg érzelmeivel.

— Mindenesetre ritka jellem lehet, — mondá gyorsan a herczegné, ki el akarta oszlatni a csodálkozást, mely az ügyvéd arczán ki volt fejezve. — Mert tapasztalásból tudjuk, hogy idegennek baja, búja, bánata, nem igen érdekli az embereket. Azonkivül Álmay házas ember, tehát még érdek sem vezérli tetteiben, s annál nagyobb érdem, hogy Erna ügyét felkarolja.

— Minden egyéb ki van zárva nála, mint a részvét és igazságszeretet, mely tetteit vezérli. Alig négy éve, hogy nősült, boldog férj, szerelemből házasodott, s a legszebb családi életet éli, de nagy részvétet érez Erna grófné iránt, ki tulajdonképen el van hagyatva, mert ha én nem állnék oldala mellett, bizonynyal nem tudná, mit kezdjen egyedüllétében.

— De vannak rokonai.

— Azokra nem számithat. Volt a rokoni érzelmek semmiségében tapasztalása. — Azt hiszem, Norberthyékre számitott s hozzájuk akart egy időre menni, midőn igazán nem volt hova lennie, és csalódott, a grófné semmit sem akart róla tudni.

— De most meghivta őt magához!

— Ennek Erna grófné nagyon örült, bár kissé későn jött ez a meghivás, s félek, hogy valamely nyomás alatt történt.

Anya és fiú jelentőségteljes pillantást váltottak. Ők tudták, mi volt ez elkésett meghivás

Richter Aurél rajza.

Egyszerre egy alak állt előtte, pár lépésnyire lakása előtt.

oka. A herczegné egyenesen rábeszélte és megkérte Norberthynét, a ki nem mert a kérelemmel daczolni a jövő reményében, s ezért ment el a hivó levél.

Ő azt remélte, hogy a herczeget napról-napra jobban érdekli Betty. Sokat volt vele és gyakran megfordult náluk. Azt nem gyanitá, hogy mindez Erna miatt történik, kiről. Bettyt kivéve, senkitől sem hallhatott. A leányka kedvteléssel mondta el neki mindig, a mit róla tudott, és sokkal fiatalabb s tapasztalatlanabb volt és talán szerelmesebb is, semhogy Dória czéljait észrevette volna.

— Valószinüleg megszánta a grófné Ernát, — jegyzé meg Dóriáné, s ez volt az oka meghivó levelének.

— Ez a szánalom már akkor érvényesülhetett volna, midőn Erna grófné igazán el volt hagyatva.

— Jobb későn, mint soha, — jegyzé meg a herczeg futó mosolylyal, melybe észrevehető gúny vegyült, mely nem kerülte el Lenhóczy figyelmét.

— Tehát abban maradunk, herczeg, — mondá. — Ha Álmay gróffal találkozom, tudtára adom nagyméltóságod kivánságát, a vele való megismerkedésre nézve.

— Nagyon kérem erre, sőt anyám megnyugtatására azt is óhajtanám, hogy tudassa velünk Erna grófné hogylétét, ha az ön által várt tudósitás megérkezik róla.

Az ügyvéd mindent megigért és távozott.

Gondolkodva haladt lakása felé. Komor, hüvös szél fujt, az őszi szép napok úgy látszott hirtelen megváltoztak, s esőre készült az idő.

Mily fényes megoldás volna, — gondolta tünődésében elmerülve azon benyomás alatt, melyet a herczeg viselkedése tett rá a szállodában . . . És Erna oly szép, oly kedves, szelid és nőies. Boldoggá tenné férjét, és igazán érdemes a herczegi koronára. Adja Isten, hogy ne csalódjam, de az én szemeim igen élesen látnak . . .

Egyszerre egy alak állt előtte, pár lépésnyire lakása előtt, köszönt s ő föltekintvén, Tibényi Ádámot látta maga előtt.

— Irodájában kerestem, ügyvéd úr, és néhány szóm volna önnel.

— Itt is elmondhatja, — viszonzá kurtán Lenhóczy.

— Nem lehet. Hosszasabban kivánok beszélni . . . A multkor oly különös kedélyhangulatban hagyott el bennünket; arról szeretnék beszélni, a mit akkor félbenhagytunk.

— Azt hiszem, kimeritettük a beszédtárgyat. Korántsem. Mindazok, a miket akkor nekünk mondott, igen is komoly és meghányni-vetni való dolgok.

— Gondolja? Részemről mindent elmondtam, s ha csak önnek nincs valami különös mondani valója, — csodálom, hogy fölkeresett.

— Megengedi, hogy irodájába kisérjem?

— Természetesen, hisz irodám mindenkinek tárva áll.

Némán haladtak föl a lépcsőkön. Tibényi az ügyvéd szárazon kiejtett szavaira nem felelt semmit, s midőn az irodában voltak, mondá:

— Meg fogja lepni ügyvéd urat, a mit most tőlem hall. Azért jöttem, hogy nővérem feljánlja Erna grófnénak az öröklött vagyon felét.

Lenhóczy magasra vonta föl vastag szemöldeit, s oly élesen szögezte az ifjúra tekintetét, hogy az akaratlanul lesütötte szemeit.

— Ezt akkor kellett volna tenni, midőn a végrendeletet felolvasták. Most már késő!

— Mit mond? — kérdé megijedve s elhalványodva az ifjú. — Miért volna késő?

— Nem bocsátkozhatom bővebb magyarázatokba.

— Megbeszéltük nővéremmel ezt a dolgot, s beláttuk, hogy Ernának szörnyű helyzete van, és a világ minket okoz e miatt. Ezért segiteni akarunk rajta.

— Helyesen gondolják. Erna grófné helyzetét csakugyan szörnyűnek lehet mondani, tekintve multját, igényeit és azt, a mihez szokva volt. Örökösnőnek tartotta magát. Hatvanezer forint jövedelemre számitott, s egyszerre előállanak önök és kifosztják mindenéből . . . Igenis, kifosztják. Ez a helyes elnevezése a

történteknek. Hiába tesz tiltakozó mozdulatot fiatal úr, — folytatta gúnyosan Lenhóczy. — És még azt sem tudjuk, *jogosan* történt-e ez, ismerve a boldogult gróf nemes szívét.

Tibényi halotthalvány lett, s elfojtott dühhel kérdé:

— Meg nem foghatom az ön gyanusítását, ügyvéd úr, és kérem, válogassa meg szavait. Nem ön készítette-e az első végrendeletet, s nem mondta-e sógorom, hogy vagyonát nejének kívánja hagyni?

— De miféle befolyás alatt történt ez? Ismerjük az öreg szerelmeseket! Roszabbak a fiatal gyerkőczöknél. Elvakulnak és bolondságokat művelnek. Ez a végrendelet, ha tovább él a gróf, okvetetlen megmásíttatik, és én erre számítottam.

— Mindez a gyanusítás nagyon keserít minket, — mondá Tibényi, láthatólag küzdve feltámadása ellen s nyugodtnak akarva látszani. — És hogy véget vessünk minden gyanusításnak, azt határoztuk nővéremmel, hogy ő mint már mondtam, lemond Erna grófné javára a fele vagyonról.

— Roszul tették! — kiáltott fel gúnyosan Lenhóczy. — Nem gondolták meg, mit cselekednek ezzel. Avagy lemond-e valaki félmillió forintról csak azért, mert a világ gyanusítja olyan dolgokkal, melyeket el nem követett?... Nem, kedves barátom, ez a határozat sokkal nagyobb fontossággal bir, mint önök sejtik. És én ügyfelem nevében kijelentem, hogy ő azt nem fogadja el.

— Meg nem foghatom az ön észjárását, ügyvéd úr, — kiáltott fel szenvedélyesen Tibényi. — Midőn a végrendeletet felolvasták, ön azt tanácsolta Erna grófnőnek, hogy fogadja el a neki hagyott hatezer korona évijáradékot. Sőt egyenesen tiltakozott ellene, hogy az ő szavait, melyek által lemond az összegről, tudomásul vegyem. És most a fél vagyont sem fogadja el ügyfele nevében.

— Akkor másként gondolkodtam, vagy lehet, hogy elszéditett a végrendelet megbocsáthatatlan és megfoghatatlan tartalma, — mondá vállat vonva az ügyvéd és elfordult, mintha nem kívánna többet a tárgyról vitatkozni.

— Így hát nincs mit beszélnünk egymással, — jegyzé meg ingerülten s felhevült hangon Tibényi. — De majd Erna grófnéval magával fogok beszélni, a ki nő és fiatal, tapasztalatlan ugyan, de remélem, jobban tud jövőjéről gondoskodni, mint ön. Holott ön arra volna hivatva, hogy okszerű tanácsokkal lássa őt el szomorú helyzetében.

— Kisértse meg.

— Azt akarja mondani, hogy ön befolyásolni fogja?

— Semmit sem mondtam. A mit gondolok, azt nem vagyok köteles önnel közölni. Majd ha eljön az ideje, tudatni fogom tervemet önnel, addig pedig jobb, ha nem beszélünk róla...

Tibényi vette kalapját és távozott. Szó és köszönés nélkül hagyta el a szobát. Az ügyvéd gúnyosan tekintett utána, ő pedig összegörnyedve, sápadtan haladt le a lépcsőkön, s körültekintett, mert nem jutott eszébe az irány, mely felé lépteit venni akarta...

II.

Tizenkettedik fejezet.

Álmay Béla gróf a következő levelet kapta Lenhóczy ügyvédtől:

Budapest, IX/20. 190..

Mélyen tisztelt gróf úr!

A napokban Dória herczeg fölkért, kinek jogtanácsosa vagyok, s ki olasz származású, de anyai ágon Magyarországban is vannak birtokai: hogy mutassak meg neki egy szép magyar uradalmat, melynek mintájára ő berendezhetné az övét, mely mostanig bérbe volt adva.

Nekem e kérelemnél Porhegy jutott eszembe, hol jelenleg gróf úr időz.

A porhegyi uradalomnál alig találni szebbet s helyesebb gazdálkodást az országban, és azért ha nem volna méltóságtok terhére a herczeget fogadni: egy meghatározott napon magammal vinném őt.

Kérem erre nézve méltóságod véleményét és engedélyét, ki maradtam méltóságodnak

alázatos szolgája

Dr. Lenhóczy Imre s. k.

Álmay közölte anyósával és nejével ezt a levelet; mindketten szivesen adták beleegyezésöket. Egy herczeg mindig szivesen látott vendég mindenütt, s Álmay azonnal megirta a választ, hogy két nap mulva, vagy bármikor, midőn a herczegnek alkalmas, örömmel várja a herczeget.

Emma megvitte a nagy ujságot Ernának, ki csodálkozva hallgatta, mialatt arcza lángba borult.

— Mi bajod? — kérdé csodálkozva barátnője, látva zavarát.

— Semmi! De ismerem a herczeget és csodálkozom, hogy ő még mindig Magyarországon időz.

— Ismered? Sohasem beszéltél róla...

— Nem került rá alkalom. Norberthyéknél találkoztam vele, kinek jó barátnője Dória herczegné.

— Miféle születés? Az ügyvéd azt írja, hogy magyarországi birtokai anyjától származnak. Így magyarnak kell lennie.

— Ha jól emlékezem, Orlandy grófnő.

— Ah, hisz akkor mama is ismeri őt. Mindjárt elmondom neki, hisz az Orlandy név nagyon ismerős, bár azt hiszem, fiágon kihalt. És milyen a herczeg? Öreg vagy fiatal?

— Mintegy harmincznégy éves lehet.

— Csinos ember?

— Nagyon úri külseje van. A mi csinosságát illeti, az izlés dolga. Betty első látásra beleszeretett.

— Ugyan? — kérdé nevetve Álmayné. — Talán nagyon lobbanékony szive van, s Dória foglalkozott vele.

— Azt hallottam, igen!

— Mily halkan mondod ezt... Neked is tetszik Dória?

— Alig párszor találkoztam vele.

— És mégis ujra és ujra pirulunk? — kérdé ingerkedve Emma. — Szinte örülök, hogy megpiritom arczodat, mert még mindig nagyon halvány.

— Nagyon rosz szinben vagyok?

— Most már nem, de midőn idejöttél, nem mondhattam volna ugyanezt.

— Képzelem!

— De azért nem vesztettél szépségedből. A herczeg biztosan bájolónak fog találni.

— De én nem találkozom vele.

— Hogy is ne! Csak nem fogsz elbujni előle?

— Ő nem tudja, hogy itt vagyok. És betegen nem szeretnék vele találkozni.

— Azt hiszed, nem mondta el neki az ügyvéd, hogy nálunk vagy? Hiszen jogtanácsosa neki, s gyakran találkozik vele.

— Lenhóczy a herczeg ügyvéde?

— Így irta ő férjemnek.

— Ez egészen új dolog előttem, mert tudtommal nem is ismerték azelőtt egymást.

— Mikor láttad a herczeget utoljára?

— Mielőtt a végrendeletet felbontották. Akkor még gazdag és boldog voltam, telve szép reménynyel az élet és jövő iránt. Most szégyelnék találkozni vele.

— Engedj meg kedves Ernám, de ez nem helyes beszéd, és különös felfogása helyzetednek. Avagy tehetsz te arról, a mi történt? Vétettél nagybátyád ellen, hogy kitagadott? Nem! Nos hát ily szerencsétlenség bárkivel megtörténhetik, s ki tudja, tud-e ő mindarról, a mi történt.

— Okvetetlen! Norberthyék elmondták neki, hisz úgy hallottam, nemsokára Betty vőlegénye lesz.

— Meglehet, annál több okod van rá, hogy összejöjj vele, ha egykor rokonod lesz.

Erna nem felelt.

Az átelleni tükörbe pillantott és sóhaj rebbent el ajkain.

— Talán hiúságból akarsz elrejtőzködni? — kérdé nevetve Álmayné. — Biztosítlak, hogy nincs rá okod.

— Milyen halvány és beesett az arczom!

— Képzelődés. Szépségedből semmit sem vesztettél, s megmutathatod magad bárkinek, és különösen oly embernek, ki már másnak a vőlegénye.

E szavak közben Emma hamisan mosolygott.

— Mikor érkezik Dória?

— A napokban. Lenhóczy bizonynyal tudatja jövetelök idejét.

— Talán holnap elutazom. Norberthyék úgy is Budapesten várnak reám. Vagy visszatérek pár napra Ledviczre.

— Milyen gondolat! Szó és búcsú nélkül jöttél el tőlük s bizonynyal neheztelnek reád.

— Egyszer úgy is találkoznom kell velük, s végre is szivesek voltak velem.

— Szép szivesség! Tudod-e, hogy férjemnek erős gyanuja van, hogy meg akartak mérgezni?

Erna halálsápadt lett s meglepetve szemlélte a beszélőt.

— Te tréfálsz Emma! Mi okuk volna arra?

— Azt nem tudom. De Béla nagyon rosz embereknek tartja őket, s úgy vettem észre, az ügyvéd sincs jó véleményben róluk.

— De az szörnyű vád, melyet te kiejtettél róluk!

— Én csak mások után beszélek. Vagy mi volt a bajod? Semmi! Gyengeség, ájuldozás, szédülés, s mihelyt kikerültél körmeik közül, napról napra jobban vagy.

— Sajnálom, hogy ezt elmondtad nekem. Lassanként tökéletesen elvesztem hitemet az emberiség iránt, — mondá keserűen a fiatal nő. — Azelőtt oly boldog voltam. Rózsás fényben láttam magam körül mindent, és most... Oh ne is beszéljünk róla.

Emma részvéttel nézett Ernára, kinek sűrű könnyek hullottak szeméből. Megfogta kezét, mely az övében reszketett a felindulástól, s hiába törlé le könnyeit, azok ujra és ujra előtörtek szeméből.

— Sajnálom, hogy megszomoritottalak, — mondá Emma, — de megijedtem, midőn azt hallom tőled, hogy Ledviczre akarsz visszatérni. Remélem, most már föl fogsz hagyni e tervvel. Érdekkel várjuk a fiatal herczeget, kire igen kiváncsi vagyok, már csak azért is, mert idegen létére magyar leányt készül nőül venni.

A közbeeső napok, Dória herczeg megérkezéséig, nagy izgatottságot okoztak a kastélyban. Mindent a legszebb szinben akartak az idegen vendég előtt feltüntetni, s míg a nők, Vépváry grófné, az idős háziasszony, Emma édes anyja és ő maga is a kastély szobáiban foglalatoskodtak, addig a fiatal Álmay kint járt az uradalomban, megtekinteni, hogy rendben van-e minden, s megfelel-e a gazdaság annak a dicséretnek, melyet Dória az ügyvédtől hallott Porhegyről.

(Folytatása következik.)

FÉDE.

Regény.

Irta LUIGI DI SAN GIUSTO. — Olaszból fordította M. Hrabovszky Julia.

(Folytatás.)

Gyakran a hitelező elhallgatott, mert megszánta ezt a kicsiny, vézna, egész testében remegő teremtést, azokat a réveteg szemeket, azt a hallgatagon könyörgő szájat. De némelyik, a durvábbak közül, a legkeserűbb igazságokat vágta a leány szemébe:

— Ha valaki nem tud fizetni, ne költsön annyit. Becsületes emberek nem keveredtek ilyen adósságokba. Mondja meg az anyjának, hogy tudni fogom a módját, mint jussak a pénzemhez!

És a birói idézések sűrün követték egymást.

A mi Féde szivét minden számla között a legjobban nyomta, az a varrónő számlája volt. Régi, évek óta tartó számla volt az már, melyet nem voltak képesek soha teljesen kiegyenliteni. Ez a varrónő régi ösmerőse volt Regina asszonynak és még első férje idejében dolgozott számára. Regina asszony akkor még nagyon fiatal és szép volt, szerette a szép ruhákat, az ezerféle kis semmiségeket, melyek rányomják a nőre az igazi elegánczia bélyegét. De mindez sokba került és Giordano uram, azon ürügy alatt, hogy nincs elég jövedelme, csak nagyon csekély összeget adott nejének szükségletei fedezésére. Regina asszonynak akkor szerencséje volt a varrónők eme gyöngyével találkozni. Derék hölgy volt, határtalan hitelt nyitott Regina asszonynak, a ki azonban Giordano halála után sem volt képes, mint remélte, számláját teljesen kiegyenliteni, mivel hogy fukar férje majdnem semmit sem hagyott rája.

A varrónő, a kinek jó szive volt, természetesen továbbra is segitette a szerencsétlen özvegyet és az adósság évről-évre nőtt, mivel a derék asszony beérte apró, száz-ötven lirás törlesztésekkel is, melyeket Regina asszony akkor teljesített, a mikor épen tehette.

De az utóbbi években nagyon nehéz volt ezeket a törlesztéseket előteremteni és ha Féde erre az adósságra gondolt, melynek összegét nem is ösmerte — mert az anyja sohasem akart erről világosan beszélni — valami sötét borzalmat érzett.

Súlyos teher volt a házbér is. Ezerkétszáz lira! Ez az összeg néha ijesztőleg nagynak tünt fel Féde előtt. Több izben meg is próbálta az anyjának mondani:

— Költözzünk ki! Béreljünk egy kicsiny, kicsiny lakást, épen csak nekünk valót...

— És aztán? — felelte Regina asszony élesen, — hogyan élnénk meg kosztosok nélkül? Talán abból, a mit te keresel? Aztán nem tudod, hogy tartozunk a házi-úrnak és nem enged el innét, a míg ki nem fizetjük?

Ah! ha majd Féde húszéves lesz és rendelkezhetik a kis tőke fölött, melyet a papája hagyott rá! Akkor, mindenesetre segiteni fogja az anyját, kifizeti mindezeket a kinos tartozásokat és új életet kezdhetnének.

Egyelőre azonban nem volt Fédének egyéb vigasza, mint koronként elbeszélni bajait Carlinónak. A doktorka sokat volt odahaza, még jóformán este sem ment el soha hazulról.

Az egykori korhelykedő életmóddal már jóllakott.

Sokkal inkább maradt ebéd után a meleg, világos ebédlőben, a hol rágyujtott és könyvvel kezében, tekintetével követte Féde könnyed mozdulatait, a mint a leány mindent elrakosgatott.

Aztán jól tudta Carlino, hogy Féde is odaül majd ehhez az asztalhoz és barna fejecskéjét ugyanazon lámpa világa mellett hajtja majd ügyes ujjai alatt élni látszó kézi munkája fölé.

A fiatalok kezdetben csak kevés szót váltottak egymással; mindegyik a saját teendőjével látszott elfoglalva lenni és nem akarták egymást zavarni. De aztán egészen váratlanul valami fontos tárgy került szőnyegre: Carlino kórháza, a kollegái, a betegápoló apáczák. Féde bajai, jövője, a doktorka arra vonatkozó tanácsai. Aztán egyéb is: Féde intézete, apró események a tanítónőkről vagy tanítványokról, melyeket Féde nagyon szinesen beszélt el, miközben a szemei nevettek.

Sokkal inkább maradt ebéd után a meleg, világos ebédlőben, könyvvel kezében.

Aztán rákezdte a doktorka is, bolondabbnál bolondabb dolgokat mesélt és a leányka egyre jobban mosolygott, mosolygott, a míg végre vidám kaczagásban tört ki, a mely úgy hangzott, mint az öröm harsonája, életének szintelen szomorúsága közepett.

Regina asszony ebben az órában jóformán sohasem volt közöttük. Vagy migraineje volt és akkor pihenni tért, vagy a szomszédságba ment kissé beszélgetni, hogy szórakozzék, a mire igazán nagy szüksége volt szegénynek.

— Tudod-e mit gondoltam? — kérdezte egy este Carlino. — Hogyha a te papádnak valami állása lenne, mindjárt másképen menne minden. Nem igaz?

— Ez bizonyos, — felelte Féde felsóhajtva.

— Nos, én találtam számára egy hivatalt.

— Te! — kiáltott fel a leányka meglepetve.

— Igen! Tudod, hogy Leoni mérnök a rokonom?

— Melyik Leoni? A ki a gépgyárnál van?

— Persze hogy az! Kétszáz munkása van annak a gyárnak.

— Nos?

— Nos... beszéltem Arturo érdekében. Leoni titkárnak szerződteti kétszáz lira havi fizetéssel.

— Kétszáz lira!

— Lásd, igy minden rendbe jöhetne. Ti megint talpra állíthatnátok a penziótokat.

— Minden bizonynyal. Már én magam is... de a mama nem akarja; lehetetlen.

— Ebből láthatod, hogy gondolok-e reád! Mert csak érted teszem ezt, tudd meg, csupán érted. A többiekre dühös vagyok.

— Oh, Carlino!

A doktor megigérte, hogy a leggyorsabban szólni fog barátjának. Pár nap óta Arturo épen odahaza volt, vagyis jobban mondva, haza járt enni és aludni. Carlino mindjárt másnap megszólította ebéd után.

— Ha elmégy valahová, veled megyek; valami mondani valóm van neked.

— A kávéházba megyek, — felelte Arturó, — találkám van egy barátommal.

Menetközben Carlino észrevette, hogy Regina férjén könnyű őszi felöltő van, ámbár már hideg volt; lakkczipői alig látható repedéseket mutattak a talp széleinél és már odahaza látta, hogy Arturo arany óraláncát egy *doublé* láncz helyettesiti. A percz alkalmasnak tetszett előtte, hogy szóljon.

— A mint látom, nyugtod van kissé Turinban. Itt maradsz egészen?

Arturo könnyedén elpirult és félrenézett.

— Oh, nem! csak nehány napig!

— Mondd csak, nem volna jobb, ha itt maradnál a családodban és komolyan foglalkoznál valamivel? Bocsáss meg, ha beleavatkozom ezekbe a dolgokba, de olyan régi jó barátok vagyunk, a családoddal is...

— Köszönöm, köszönöm, — mormolá Arturo zavarodottan és boszúsan, — tudom, tudom. Sok szivességet tettél nekünk. De remélem egy napon nem fogok majd tartozni senkinek.

— Sértve kellene éreznem magamat azért, a mit mondasz, de részvéttel vagyok irántad. Arturo, akarsz tőlem egy baráti szolgálatot elfogadni?

— Prédikálni akarsz? — szólt Arturo gúnyosan.

— Nem, semmiféle prédikálásról nincs szó, — felelte Carlino hévvel. — Figyelj reám. Van szándékod komolyan dolgozni? Akarsz a családodon segíteni?

— Minő kérdés! Egyebet sem akarok. De sohasem volt szerencsém.

— A szerencse itt van, ha akarod. Találtam számodra hivatalt.

— Oh, oh! Ezt tetted volna? És mivégre?

— Beszéljünk komolyan, Arturo. Kétszáz lira havi fizetésről van szó.

— Szegény ördögnek valóban nem rosz.

— Nem rosz kezdetnek, ez igaz.

— Úgy van. És miféle hivatal lenne az?

Carlino megmagyarázta, miről van szó. Semmi nehéz munka, kényelmes órabeosztás, aztán Leoni mérnök nagyon derék ember, mindenkivel jól bánik.

Arturo éles kaczagásban tört ki.

— Ah, ah, ah! Leveleket másoljak, mi? Számokat másoljak reggeltől estig! Irnoki munkát végezzek én? Kétszáz liráért havonként! Miért nem kinálsz nekem valami kalauzi állást a vasutnál?

Carlino megsértődve hallgatott. De Arturo izgatottságában folytatta keserű gúnyolódásait.

— Igen; miért nem teszesz meg ellenőrnek a vasutnál, vagy egyszerűen vonatvezetőnek? Két lira naponként és szabad utazás reggeltől estig.

— Az is becsületes foglalkozás, — felelte a doktor, ajkaiba harapva, hogy többet ne mondjon.

— Oh, tudom, tudom, hogy az én kedves barátaim már elveszett embernek tartanak! Valakinek, a ki roszul fogja végezni! Tudom, tudom! De hogy megvigasztaljalak, tudd meg, hogy még nem jutottam odáig. És ha majd oda jutok, hogy meghalok éhen, eljövök hozzád és meg foglak kérni, keress számomra hivatalt.

— Menj a pokolba! — felelte Carlino boszusan és távozni akart.

De Arturo megragadta a kabátja ujját és izgatott, feldühödt hangján folytatá:

— Jobb kilátásaim vannak ennél, tudod-e? Még nincs egészen végem. Még van reményem. Oh, mennyit bántottatok valamennyien! Igen, te is és a többiek! Mindenki! Ostobának, sarlatánnak néztetek. Volt vagyonom. De elúszott. Akkor aztán nyomorultnak tartottatok. Légy szíves és mondd meg nekem, mi tartóztatott fel az utamon? Jól tudod. Az az asszony... Ha szabad lettem volna, vagy gazdag leányt veszek nőül... Tudod, nem azért mondom, — tette hozzá tompitva a hangját, mintha megbánná, a mit mondott, — nem akarok neked szemrehányást tenni. Mert végre is, ha nőül vettem őt, ennek nagyrészt te vagy az oka. De azért jóindulattal vagyok iránta és két gyermekem van, a kiket imádok! És ha ennyire szerencsétlennek érzem magamat, ez főleg miattuk van. De mit akarsz hogy tegyek? Mehetek én hordárnak? Használható vagyok én mint alkalmazott? Légy türelemmel, hálás vagyok irántad. Értem, hogy jó szándék vezet. Hálás vagyok érte. De bizalmasan elmondhatom neked... Reményünk van, hogy valami jót hozunk létre. Igen; körülbelül tizen, csupa intelligens ifjak együtt. Egy társulattá egyesülünk. Lapot indítunk; kiadjuk könyveinket. Érted? Vagyon, dicsőség vár reánk; ez egészen biztos.

Mert mi a mi bajunk? Mi az olasz írók nyomorúsága? A kiadó. Mi magunk leszünk a kiadóink. Akkor aztán megértetjük majd a tömeggel, mi a szép. Arról van szó, hogy neveljük a közönséget, új eszményeket sugalljunk neki. És a mi műveink forognának, forognának... De elég; szükségtelen hogy visszatartsalak: egy barátom vár reám. A miéink közül való. Máskor majd jobban megmagyarázom neked mindezt és akkor te magad is be fogod látni, hogy igazam van. Holnap Genuába utazom; ott sokan vannak, a kik velünk akarnak tartani; van közöttük gazdag is... Majd meg fogod látni, meglátod, hogy még nem vagyok egészen hajótörött... van még számomra is hely.

És miután Arturo még egyszer megszorította Carlo kezét, bement a kávéházba. Olyan járása volt, mint az olyan embernek, a ki álmodik; a tekintete lázas, fényes volt.

Carlino kénytelen volt Fédének megmondani, hogy mostohaapja nem akar hallani a hivatalról. A leányka nem mutatott csodálkozást. Az ifjú, hogy vigasztalja őt, elmondta neki, minő reményeket táplál Arturo.

— Ki tudja? Ki tudja? Végre is nem ostoba ember.

A fiatal leány szomorúan mosolygott.

(Folytatása következik.)

MAGGI-FÉLE LEVES- és ÉTEL-IZESITŐ

páratlan a maga nemében és **régóta jól bevált szer, hogy gyenge levesek, mártások, főzelékeknek stb.** egy pillanat alatt meglepő **jó és erőteljes ízt adhassunk.**

Kis adag elég. Üvegesékben 50 fillértől kezdve.

Eredeti üvegcsék legolcsóbban utántöltetnek. 10960

Épp úgy ajánlhatók **MAGGI BOUILLON-TOKJAI,** melyekből csupán forró víz ráöntése által kitűnő erő- vagy húsleves készíthető.

Maggi kitüntetései: Tokokban à 2 adag 20 és 15 fillérért. — Kaphatók minden fűszer-csemegekereskedés és drogueriában. 5 nagydíj, 32 aranyérem, 6 díszoklevél, 7 tiszteletdíj. Hétszer versenyen kívül, többi között az 1889. és 1900-iki párisi világkiállításokon. (Maggi Gyula jurytag.)

A női szépség elérésére, tökéletesítésére és fentartására legkitünőbb és legbiztosabb a

MARGIT-CREME,

mely vegyiszta, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, teljesen ártalmatlan. Ezen világhirü arckenőcs pár nap alatt eltávolít szeplőt, májfoltot, pattanást, bőratkát (Mitesser) és minden más bőrbajt. Kisimítja a ránczokat, redőket, himlőhelyeket és az arczot hófehérré, simává és üdévé varázsolja. Ára egy tégely 2 kor., kis tégely 1 kor.

Margit hölgypor 1 kor. 20 fill., **Margit szappan** 70 fill., **Margit fogpép** (Zahnpasta) 1 korona., **Margit arczvíz** 1 korona.

Hamisítványok bíróilag üldöztetnek.

Postán utánvéttellel vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készítő: **Földes Kelemen** gyógysz. **Arad.** Budapesti főraktár: Török József gyógysz. Király-u. 12 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

Legkedveltebb, legjobb hajfestőszer a

MELANOGENE

fekete és barna színben.

Ezen kitünő és ártalmatlan készítménynyel hajat, szakált, bajuszt pár percz alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szín állandó és a természetes szintől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerű. Nem piszkit. 10689

Ára 2 korona 80 fillér.

HASZNÁLJON

KERPEL KÉZFINOMITÓ FOLYADÉKOT

A KEZET 3 NAP ALATT BÁRSONYSIMÁVÁ ÉS HÓFEHÉRRÉ TESZI.

1 üveg 90 fillér. 4 üveg rendelésnél franko.

KERPEL GYÓGYTÁR

BUDAPEST, LIPÓT-KÖRÚT 28.

MATTONI-FÉLE GIESSHÜBLER TERMÉSZETES SAVANYÚ-KÚT

A Kalap-király 10521

3, 4, 5 koronás különlegességekben elismert speciálista. Kossuth Lajos-utcza végén, Eskü-út, Klotild-palota.

RÉTHY BÉLA GYÓGYSZERÉSZ

Mindenütt, minden gyógytárban kapható.

A házban és az uton nélkülözhetetlen szernek van elismerve

Thierry A. gyógyszerész balzsama.

Legjobb hatásu rossz emésztésnél és a vele együtt fellépő betegségeknél, mint felböfögés, gyomorégés, székrekedés, sav képződés, lehetetlenség érzete, gyomorgörcs, étvágytalanság, katarrhus, gyuladás, gyengeségi állapot, felfuvódás stb., stb.

Működik mint görcs- és fájdalomcsillapító, köhögést szüntető, nyálkaoldó és tisztító szer.

Postán legkevesebb szétküldés **12 kis** vagy **6 nagy** üveg **5 K** költségmentesen, **60 kis** vagy **30 nagy** üveg **15 K** költségmentesen netto.

Kicsinyben eladásnál a raktárakban **1 kis** üveg ára **30 fillér, 1 kettős** üveg **60 fillér.**

Ügyeljünk az egyedüli törvényileg bejegyzett zöld sápcza védjegyre: «Ich dien.» Egyedül ez valódi.

Ezen védjegy utánzása, valamint más törvényileg nem engedélyezett, így forgalomba nem hozható balzsamgyártmányok **viszonteladása** *törvényileg tiltva van.* 10547

Egyedüli valódi BALZSAM «Védangyal» gyógytárból THIERRY A. Pregrada-ban, Rohitsch-Sauerbrunn mellett.

Thierry A. gyógyszerész Centifolia-kenőcse

fájdalomcsillapító, puhító, oldó, húzó, gyógyító stb. Legkisebb postai szétküldés **2** tégely **3 K 60 fillér.** Kicsinyben eladásnál a raktárakban **1 K 20 fillér** tégelyenként. Főraktár Budapesten: Török J., dr. Egger I. l. gyógyszertára: Lugoson Vértes. Közvetlen rendelések czimzendők: «Schutzengel Apotheke» des A. Thierry in Pregrada bei Rohitsch-Sauerbrunn.

Az összeg előzetes beküldése esetén a szállítás egy nappal előbb történik, mint utánvéttel és az utánvételi pótdíj is megtesen utalványozni és a megrendelést a szelvényen eszközölni és a pontos czímet megadni.

Ha őszül a haja

ne használjon mást, mint a

„STELLA"-HAJVIZET,

mert ez nem hajfestő, de oly vegyi összetételü szer, mely a haj eredeti színét adja vissza. Üvegje 2 K.

ZOLTÁN BELA gyógyszertárában,

Budapest, V/49, Szabadság-tér, Sétatér-utcza sarkán. 10564

Kocsi-gyártás. 10890

Budapesti kovács- és kocsigyártó-ipartestület védnöksége alatt álló

Kocsi Árucsarnok-Szövetkezet,

Budapest, VII., Kerepesi-út 72.

Ajánl mindennemü hintókocsit.

Hogy **ESZMÉNYI KEBELT**

Törr. védve.

elérhessen, használja ön a «Pilules orientales»-t, melyek rövid idő alatt a kiálló nyak- és vállcsontokat eltüntetik, a kebelt fejlesztik, erősítik és ismét helyreállítják, a deréknak pedig állandóan kecses embonpoint adnak, a nélkül, hogy a derekat megnagyobbítanák.

A PILULES ORIENTALES

az egészséget mindenkor előmozdítják és legérzékenyebb véralkat mellett is bevehetők, fiatal leányok által ép ugy, mint hölgyek által, a kiknek keble a szilárdságot elvesztette vagy azt soha sem birta. Körülbelül kéthavi könyü kezelés. Egy doboz ára utasítással K **6.45**, bérmentve, utánvéttel K **6.75.**

J. Ratié, Pharmacien, **5, Passage Verdun, Paris.** Ausztria-Magyarország részére: **Török József** gyógyszerész. **Budapest, Király-utcza 12.** 10946

GERMANDRÉE

PORHANYÓS ÁLLAPOTBAN és TABLETTÁKBAN

Franczia szabadalom. A szepség titka, ideális illattal felfedhetetlenül tartós, egészséges és diszkrét. A Germandrée az arczbőrnek egészséges és üde színt ad.

1900 évi Párisi Világkiállítás: **ARANYÉREM**

MIGNOT-BOUCHER, 19, Rue Vivienne, PARIS.

A gyógyvíz és szénsavgáz 35 m. magas ugrása a **155 m. mély-ségből.**

MÁLNÁSI

SICULIA

SZÉKELY GYÓGYFORRÁS

bicarbonátokban és konyhasóban a konlinens legdúsabb **természetes alkalikus sós savanyu vize.** *Szikla rétegen átfur*

ÁRTÉZI FORRÁS.

Páratlan étvágygerjesztő és nyálkaoldó. Oldott alkatrészek összege 1 literben 18,3724 grm.

Mintaszerüen berendezett töltőházban baktériummentesen palaczkozva.

Az összes eddig ismert bel- és külföldi ásványvizek hatását jóval felülmulja a györe, torok, tüdő, gyomor, bél, vese és hólyag huruttos bántalmainál. *Orvosi kitünőségek bebizonyították, hogy négyszerte nagyobb bicarbonát és konyhasó tartalma miatt a seltersi, vagy hi és gleichenbergi viselnél* **sokkal ajánlatosabb. A gyomorégést azonnal megszünteti.**

zétküldi a kezelő-tulajdonos:

Siculia természetes szénsavat süritőgyár részvény-társaság

Málnásfürdőn, *(Háromszékmegye.)*

Főraktár Budapesten: 10735

LUX MIHÁLY, Múzeum-körút 7. sz.

Telefon 672.

Kapható minden gyógyszertárban, drogua- és fűszerkereskedésben.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

KÉSŐ SZERELEM.

Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

(Folytatás.)

Végre megérkezett Lenhóczy kiséretében Dória herczeg. Azok közé az emberek közé tartozott, kik mindenkire a legjobb hatást teszik.

Midőn a nagy terembe vezették, hol az öreg háziasszony és Emma grófné fogadták, kérdőleg tekintett körül, mintha remélte volna, hogy még valakit ott talál.

Almay gróf a kastély előtt várta, s a terembe lépve, bemutatta őt a grófnéknak. A herczeg bocsánatot kért jöveteléért, de Lenhóczy biztositotta őt — úgymond — a jó fogadtatásról s ezért bátorságot vett magának.

— És egy ismerőst is véltem itt találni, — folytatta nyiltszivüen Dória, eszes szemeit Almaynéra függesztve, — Vesztrőczy grófnét, kiről Lenhóczy úr azt mondta, hogy itt van.

— És igazat mondott. De ő többnyire szobáiban időzik. Talán hallotta herczeg, hogy beteg volt, — viszonzá Emma.

— Legnagyobb részvéttel hallottam betegeskedése hirét. De remélem, most már egészen jól érzi magát.

— Majdnem! Az ebédhez megigérte, hogy eljön, ha csak nagyon gyenge nem lesz.

— Én azonban talán fölkereshetem, — mondá az ügyvéd. — Különös és fontos beszédem van vele.

— Tudom, hogy várja önt, — viszonzá Emma. Csengetett és a megjelenő szolga által kérdeztette, elfogadja-e Lenhóczy urat Erna grófnő?

Miközben az inas visszajött, élénk társalgás folyt a jelenvoltak közt.

A herczeg néhány szóval elmondta jövetelének okát, terveit a jövőre nézve, tetszését az országban látottak fölött, s különösen kiemelte azt, hogy az évnek legnagyobb részét itteni birtokain kivánja tölteni.

— Meg vagyunk lepetve az ön magyar beszéde miatt, — jegyzé meg az öreg grófné. — A herczegné bizonynyal igen lelkes honleány, hogy fiát ily jól megtanította anyanyelvére.

— Ha csak lehetett, mindig magyarul beszélt velem. Különösen atyám halála óta ez volt közöttünk a házinyelv.

Rövid társalgás után mindnyájan az ajtóra tekintettek, mert könnyü lépteket hallottak közeledni, s néhány pillanat mulva Vesztrőczyné lépett a terembe.

Arczán legkevésbbé sem látszott a kiállott betegség. Szokatlan rózsapir ült azon, s szemei tündöklők voltak.

Dória herczeg elbájolva tekintett reá, s üde, virágzó külsejétől a háziak is meg voltak lepetve.

Sötétkék flanel-ruhát viselt, világoskék camée-gombokkal, s aranyszőke haja egyszerü kontyban volt hátul szép, nemes formájú fején feltüzve.

A vendégek felállva köszöntötték őt, mialatt Emma elébe sietett.

— Dória herczeget nem kell bemutatnom neked, — mondá. — Úgy tudom, már találkoztatok.

Erna mosolyogva nyujtott a herczegnek kezet, s mondá:

— Hónapokkal ezelőtt Bécsben. Nem is képzeltem akkor, hogy ily hosszú időt tölt Magyarországon.

— És hogy ily távoli helyen látjuk viszont egymást. Nemde grófné, ezen még inkább csodálkozik?

— Tudom az okát, mely ide hozta, — viszonzá Erna helyet foglalva. Azután az ügyvédhez fordult.

— Ügyvéd urat vártam, mert beszédem van önnel.

— És nekem is a grófnéval, még pedig fontos és meglepő, de ezt csak négyszem között mondhatom el.

— Akkor későbbre halasztja, — mondá mosolyogva Almay, — mert most mindjárt reggelizni megyünk.

És tényleg megnyilt az ebédlőbe vezető ajtó, s a komornyik a reggelit jelenté, mire a herczeg karját nyujtva az ősz háziasszonynak, a többiek párosan követték őket.

A porhegyi kastély kivül-belül barátságos hatást tett, s mintegy jellemezte tulajdonosait. A szobák tágasak és magasak voltak, mint régi falusi épületeknél szokás, s az ebédlő három nagy ablakán nyájasan sütött be az őszi barátságos nap.

Diszes terítékü asztal várta a vendégeket. Vépváry grófné az asztalfőn foglalt helyet, mellette jobbról a herczeg, balról Erna. Mindnyájan észrevették, hogy az ifjú vendég nem veszi le szemeit Vesztrőczynéről, ki teljesen elemében volt, s vidáman, gond nélkül társalgott, a mi már régen nem történt. Úgy az Almay pár, mint az ügyvéd örömmel szemlélte őt, ki oly viruló és szép volt, minőnek rég ideje nem látták.

Élénken, vigan folyt a társalgás. Az ételek kitünőek voltak, a finom borok kipirositották az arczokat, és Dórián meglátszott, mily kellemesen érzi magát a társaságban. Szinte feltünő volt arczának elkomolyodása, midőn Vesztrőczyné Bettyről tudakozódott tőle.

— Budapesten van anyjával, s úgy tudom, várják grófnét, hogy együtt menjenek falura.

— Sajnálom, hogy hetek óta várnak reám, — viszonzá Erna. — Betegségem tartóztatott, de most már néhány nap mulva indulok.

— És velök megy grófné?

— Szivesek voltak meghivni, s alig várom, hogy Bettyt lássam.

— Norberthy Betty igen csinos leány? — mondá Emma, kérdőleg függesztve szemeit Dóriára.

— Inkább kedves és előkelő külsejü, — viszonzá az majdnem egykedvüen. — Szépnek nem nevezném mondani.

— A szépség különben is relativ, — mondá Almay. — Olykor csodálkozik az ember, mily kevés joga van ahhoz az illetőnek, hogy szépnek mondják.

— De Betty azok közé tartozik, ki annak van elismerve, — mondá Erna.

— Lehet, hogy nekem előítéletem van a fekete szem és haj ellen, — jegyzé meg nevetve a herczeg, Erna aranyos szinü hajára pillantva.

— Ez hizelgő ránk nézve, — mondá nevetve Emma, — miután mi mindketten szőkék vagyunk...

Vesztrőczyné kissé elpirult, s tovább védte Betty szépségét.

Az étkezés után az urak kocsira ültek, s Almay gróf a herczeggel kihajtatott az uradalomba, míg Lenhóczy otthon maradt, mondván, hogy neki Erna grófnővel kell végeznie.

Dória valószinüleg elengedte volna a kocsikázást, de miután az állitólagos czél az volt, hogy a gazdaságot megtekintse, örömmel kellett vállalkoznia annak megnézésére...

Midőn Erna az ügyvéddel egyedül maradt, az előadta neki Tibényi és nővére ajánlatát, melyet a grófné bámulva hallgatott.

— Nem értem ezeket az embereket, — mondá. — Először kifosztanak mindenenből, azután barátságot ajánlanak, bocsánatot kérnek, mint a vétkesek, s legvégül a vagyon felét kinálják.

— Én értem őket, — mondá kétértelmű mosolylyal Lenhóczy. — Felét kinálják a vagyonnak, hogy megtarthassák másik felét.

— Nem értem, mit akar mondani. Hisz az egész Szentjóby uradalom az özvegyé.

— Az még kérdés!

— Hallottuk a végrendeletet, s bár megfoghatatlan nekem nagybátyám iráni való szeretetlensége, de meg kell előtte hajolnom s tűrnöm kegyetlenségét.

— Ki tudja, valódi-e az a végrendelet?

— Most jut ilyenféle eszébe, ügyvéd úr? — kiáltott fel Erna.

— Több oly dolognak akadtam nyomára, melyek ezt a gondolatot és gyanut keltették bennem.

— Akkor azt ajánlotta, hogy fogadjam el a hatezer koronát.

Richter Aurél rajza.

Erna hirtelen elakadt és gondolatokba merült.

— Annyira meg voltam lepetve, hogy tulajdonkép nem is tudtam, mit beszélek.

— És most gyanakszik! De hát mi történt azóta?

— Sok mindenféle. Különösen a testvérpár hazudozása. Hazug emberről mindent föl lehet tenni. Ismeri grófné azt a német közmondást: «A ki hazudik, az lop?»

— Hallott valami roszat Tibényiről és nővéréről?

— Határozott roszat nem, de igen sok gyanusat. Különben én keveset adok mende-mondákra, sőt arra is, mit az emberek beszélnek, de igen sokat arra, hogy mit mondanak az emberek, s hogy viselik magukat válságos pillanatokban.

— És Tibényiék?

— Iszonyúan meg vannak ijedve.

— Szemrehányást tett nekik?

— Egyenesen kimondtam előttük gyanumat.

— Mire nézve?

— Sok mindenre. A végrendeletre és az ön betegségére, grófné, mely nem folyt és nem keletkezett természetszerűen.

— Tudja-e, hogy ez borzasztó vád? És akár bűnösök, akár ártatlanok, iszonyúan megijedhettek tőle.

— Ártatlan ember nem úgy viseli magát, mint ők tették. Megbotránkozva utasítja vissza a gyanut. Tiltakozik a vád ellen, és mit tesznek ők? Felajánlják a vagyon felét!

— Ez igazán különös, — jegyzé meg tünődve Erna, ki már kezdett habozni itéletében, s visszagondolt Emma szavaira. Azután élénken kérdé:

— És mit felelt ön erre a hihetetlen ajánlatra?

— Hogy közölni fogom méltóságoddal, s tudatom velök a feleletet.

— És mit tanácsol nekem, hogy tegyek?

— Most még semmit. Nem adunk választ, mielőtt több mindenfélét meg tudunk róluk. Álmay gróf utána akar járni, kik tulajdonképen ezek a Tibényiék, kik lelkész gyermekeinek mondták magukat, a mi nem igaz. Én pedig annak járok nyomára, valódi-e a végrendelet vagy hamisitvány?

— Az is lehetséges volna?

— Minden lehetséges a világon. Sok ilyféle dolgot tapasztaltam már ügyvédi gyakorlatom alatt, s meg sem lepne Tibényitől, ki Isten tudja, honnét szakadt ide, s úgy be tudta fonni a boldogultat, nővérével együtt, hogy szinte hihetetlen.

— Külseje nem mutat semmi gonoszságot, nővére pedig szelid, nőies modorú. Iránt am pedig olykor szinte alázatosak voltak.

— A rosz lelkiismeret!

— Lehet az is, de az nem jutott volna eszembe. Azonban ez a különös ajánlat, megvallom, hogy gondolkozóba ejt engem is. A mi azonban második állitását illeti, az szerintem ki van zárva. És mi módon történhetett volna?

— Van arra elég alkalom.

— Rendesen együtt étkeztünk, s ők ugyanazt ették, a mit én. De — rebegte Erna, azután hirtelen elakadt és gondolatokba merült.

— Nos, nos? Miért nem folytatja, grófné?

— Este lefekvés előtt rendesen egy pohár tejet ittam.

— Komornája vitte szobájába?

— Többnyire, de olykor maga hozta be az özvegy...

— No lássa grófné! Ilyen apróságokra figyelni kell. És nem jut eszébe, mit érzett a tej után?

— Eleinte semmi különöst. De később...

— Nos később?

— Éjszaka jól aludtam, de rendesen reggel oly gyengének éreztem magam, hogy alig birtam fölkelni.

— És ez a gyengeség napról-napra nagyobb lett?

— Majdnem azt mondhatnám — igen!

— De kevéssé figyelt reá, mig végre ájulások kezdték környékezni.

— Igen! És még sem tudom elhinni, a mit ön gondol. Nem, nem, — az lehetetlen...

Ily társalgással telt az idő Erna és az ügyvéd között, mialatt Álmay és a herczeg bejárták az uradalom nagy részét.

Eleinte Dória nagyon szórakozott volt, s társára azt a hatást tette, mintha alig hallgatna az ő beszédére, pedig a legnagyobb buzgósággal magyarázta neki a látnivalókat.

De lassankint a herczeg erőt vett magán. Érdeket erőszakolt arczára, s iparkodott legyőzni egykedvüségét, melylyel a látottakat szemlélte.

Órák multak, mig végre alkonyodni kezdett s a fogat hazafelé fordult. Őszi szürkület boritá a tájat, hűvös szél emelkedett, s mindketten behúzódtak köpenyegeikbe és hallgattak.

— Mikor szándékozik elutazni Erna grófnő? — kérdé egy idő mulva Dória.

Álmay kissé meg volt lepetve ezen a kérdésen.

— Óhajtásunk szerint még hosszú ideig marad itt, legalább is addig, míg mi haza megyünk.

— Önök távol laknak innét?

— Igen, de az is oly meleg vidék, hogy nyáron nőmmel rendesen ide menekszünk napamhoz pár hónapra.

— És Erna grófnő rokonuk?

— Nem. Nőmnek leánykori barátnője, s megtudva, hogy ő itt időzik Ledviczen meglátogatta és magával hozta.

— Csodálom, hogy egyáltalán Ledviczre ment.

— Csak úgy magyarázható ez, hogy a grófné nagyon el volt hagyatva... Ismeri herczeg az örökösödési körülményeket?

— Hallottam róla Lenhóczytól, és a legnagyobb részvétet éreztük anyámmal együtt iránta. Különös történet ez, s az ügyvéd szerint megfoghatatlan.

— Mi is annak tartjuk, ismerve a boldogult Szentjóbyt, ki maga volt a becsület, tisztesség és valódi jóság.

— Mi okozhatta, hogy unokahugáról megfeledkezett, vagy jobban mondva, kitagadta őt?

— Senkinek fogalma sem lehet róla. Én halála előtt pár héttel találkoztam vele és a legnagyobb szeretettel beszélt Erna grófnőről.

— Miféle személy az, kit nőül vett?

— Senki sem tudja, honnét kerültek össze. Az öreg hatvan éves volt, s mint a hogy meg szokott történni az ily éltes urakkal, belészerethetett és titokban nőül vette.

— Miért titokban? Hisz szabad és nőtelen volt.

— Valószinüleg röstelte Erna miatt, s a leány származása sem lehetett dicsekvésre méltó.

— Valami kötéltáncosnő?

— Nem, — mondá nevetve Álmay. — Arra csunya és koros... Fogalmam sincs róla, hol ismerkedett meg vele.

— És most itt él a szomszédban? Összejönnek önök?

— Isten mentsen! Különösen azon gyanu után, mely nálam és Lenhóczynál fölmerült ellene.

— Szabad tudnom, mi az?

— Különösnek fogja találni, ha megmondom, hogy mi azt hiszszük, Erna grófnőnek lassan ható mérget adtak be, melytől napról-napra gyengébb lett, a nélkül, hogy tulajdonképen beteg lett volna.

Dória arczát halványság borítá, mely azonban a sötétes szürkületben elkerülte Álmay figyelmét.

— Igaz lehet ez? — kérdé fojtott hangon.

— Erős gyanunk van. Minden arra mutat, hogy két kalandorral van dolgunk, kik hazudoznak s ellopták az örökséget, ki tudja hogyan? De én és Lenhóczy ki fogjuk az igazságot deríteni.

— Ha már ennyit tudnak, a többi nem lesz nehéz, — jegyzi meg Dória ideges hangon. — Azonban Erna grófnő élete mindennél fontosabb, s legjobb volna, ha ő minél előbb elhagyná a vidéket.

Ekkor a kastély előtt voltak, s félbemaradt a társalgás a két férfi között...

(Folytatása következik.)

FÉDE.

Regény.

Irta LUIGI DI SAN GIUSTO. — Olaszból fordította M. Hrabovszky Julia.

(Folytatás.)

Egy hét mult el a nélkül, hogy Arturo hirt adott volna magáról. Regina asszony nyugtalankodni kezdett, ámbár hozzá volt már szokva, hogy a férje elhanyagolja, hidegen bánik vele.

Végre egy reggel, midőn anya és leánya egyedül voltak odahaza, a levélhordó ajánlott levelet hozott.

— Ah! — kiáltott fel Regina — Arturo végre megemlékezett rólam! Nagy szükségem volt rá.

A szegény asszony a hentesre gondolt, a ki előtte való nap nála járt és kiabált a pénze miatt.

A levél csakugyan háromszáz lirát tartalmazott.

De még mielőtt a szegény Regina asszony átengedte volna magát e meglepetés örömének, szemei már átfutották a levelet és ő kitalálta a borzasztó dolgot.

«Kedves Reginám, mielőtt hajóra ülnék, hogy Amerikába utazzam...

— Oh, Féde, Féde! — kiáltott a szegény asszony a fejéhez kapva és elejtve a levelet, — olvasd te is... nézd! Én azt hiszem, talán megőrültem!

Féde felemelte a levelet és egy pillanat alatt átfutotta. Arturo elutazott; bevallotta a feleségének, hogy tönkre ment, el van veszve. Nagyon kevés pénze, jóformán semmije sem maradt; csak a legszükségesebbre való pénzt tartotta meg maga számára, hogy elutazhasson... talán inkább megszökhessék. A többit, egy kis összeget, a mit a szájától vont el, arra szánt, hogy feleségének szolgáljon e végső szükségben.

«Elmegyek, mert ha maradnék, ez romlást, talán becstelenséget jelentene mindkettőnk számára. A távoli országban, a hová megyek, még van reménységem, hogy dolgozhatom, új életet kezdhetek, állást küzdök ki magamnak, a miből megélhetünk. Reátok gondolok... reád, Lallára... Brúnóra... Szegény teremtések!»

«Bocsáss meg nekem, ha azt hiszed, hogy van megbocsájtani való. Nekem... senkinek sincs megbocsájtani valóm. Csókold meg helyettem a gyermekeket.

«Sietve irok... Félek, hogy hitelezőim egyike, az elkeseredettek közül még ebben a perczben is üldözni fog...

«A kicsinyeket Féde gondjaiba ajánlom. Ő mindig olyan jó volt! Addio! Ha nem halok meg, visszatérek, vagy pedig meg fogom irni nektek: Jöjjetek!»

Féde megölelte az anyját, vele sirt és kis ideig hallgatta a szerencsétlen nő kifakadásait, panaszait.

— Mama, — szólt végre elhatározottan, — miért esnénk kétségbe? Ki tudja, nem jó-e ez a jövőre nézve! Lehet, hogy a papa foglalkozást talál, hogy odaát tehet valamit érted és a gyerekekért. Így már úgy sem folytathattuk volna tovább.

— Ah! — nyögte Regina asszony, — mit akarsz, hogy most egyedül, egészen egyedül kezdjek valamit?

— Mama! azelőtt is csak éltünk, mikor te özvegyen maradtál... Emlékezzél vissza... A jó Isten nem hagyott el.

— Csakhogy akkor megvolt a nyugdíjam és nem voltak itt a kicsinyek! Aztán meg fiatalabb voltam! Nem látod be, hogy most két kis lénynyel többen vagyunk?

— Az igaz mama, csakhogy én most már nagy vagyok, — felelte a kis Féde.

Tizenegyedik fejezet.

Az első napok rettenetesek voltak. Folytonosan harczolni kellett a hitelezőkkel, a kik minden oldalról megrohanták a házat, mintha csak a föld alól bujtak volna elő. Arturo szökése köztudomásra jutott; túlozták a tönkremenését, hamis váltókról, csalásokról, piszkos tartozásokról beszéltek. Regina asszony kimerülve a sok lelki izgalomtól, leverve, betegen, lefeküdt az ágyba és nem akart többé senkit sem látni. Alig hogy Fédét eltürte maga mellett.

A fiatal leány nyugodtabb perczekben szeretett volna az anyjával beszélni, tanácsot kérni tőle vagy adni neki. De Regina asszony semmiről sem akart hallani.

— Tégy, a mit akarsz, a mint akarod. Nekem hagyjatok békét, hagyjatok meghalni!

Ámbár Fédének majd meghasadt a szive, mégis megértette, hogy kénytelen komoly elhatározásra jutni, még az anyja segitsége nélkül is. Tanácskozott a doktorkával; beszélt Lidiával is, a ki e szomorú alkalommal jónak, hűségesnek mutatta magát.

Egy napon még Brunelli ügyvéd is feljött hozzá, sokáig tanácskozott Fédével és első izben árulta el, hogy hideg, tartózkodó lénnye nagylelkű, jóságos szivet takar.

Tizennégy nap alatt Féde elrendezte új életmódjukat.

A negyedik emeleten — alig egy kis lépcső választotta el a padláslakásoktól, a hol Nicoletto lakott — egy két szobából és konyhából álló lakás volt kiadó. A házúr kétszáznyolczvan lirát kért érte évenként és Féde kibérelte. Rosinát nagyon természetesen elbocsátották. Bárminő szerény igényei voltak is a jó leánynak, egy szájjal több kért volna enni és fizetést követelt, a mit a Padovani-család budgetje nem birt volna meg. A butorok, melyek a harmadik emeleti lakásban álltak, ámbár már megritkultak és nem voltak többé szépek, még sem fértek el a két kis szobában. Féde eladott minden feleslegest és az abból befolyt pénzzel elhallgattatta a dühösebb hitelezőket. A többiek nyugton hagyták. Talán megszánták, vagy mint Féde több izben gyanakodott, jóbarátai, Carlino és Lidia találtak módot a kielégitésükre?

— Oh, Féde, Féde! — kiáltott a szegény asszony, elrejtve a levelet.

A legnehezebb volt mindenek között Regina asszonyt rábirni, hogy az új körülményekbe belenyugodjék. Már több nap óta az ágyban feküdt, vagy egy karosszékben ült, nem akart látni senkit sem, nem szólt senkihez, csak koronként jajdult fel dühösen, fájdalmasan, mintha meg volna sebezve.

A butorok eladását jóformán észre sem vette, mert az ő szobájából mit sem vittek el.

De mikor a lakásban lépteket, idegen hangokat hallott, Regina betömte a füleit a párnákkal, jajgatott, hivta a halált, a mely már nem késhet sokáig.

Azon a napon pedig, mikor Féde jelenteni jött neki, hogy ki kell költözködniök, feljebb egy kisebb lakásba, szegényesebben kell élniök, a szegény asszony örjöngeni kezdett.

— Miért nem hagytok meghalni itt! Mit keressek én még e földön!

Féde sirt és szerette volna megmagyarázni az anyjának, megmondani neki... De Leardi Carlino minden szó nélkül a karjaiba emelte és kivitte Regina asszonyt. Az asszony aztán szófogadóan felment a lépcsőn, bement az új lakásba, mintegy félholtan lerogyott egy kanapéra és nézte a hordárok munkáját, a kik a maradék bútorokat felhordták a lakásból.

Midőn Regina látta, hogy a kis szoba úgy van berendezve, mint előbbeni szobája volt, megpillantotta maga körül megszokott apróságait, az ágyát, a könyveit, félig gúnyosan, félig szomorúan elmosolyodott.

— Nos? Azt hittem, már mindent eladtál. Eladhattad volna az ágyamat is, Féde, nagyon jól elaludtam volna két deszkán is.

— Oh, mama! — mormolta Féde.

— És szabad-e most tudnom... lész oly kegyes megmondani nekem. Miután mindent az én megkérdezésem nélkül tettél és nem méltattál arra, hogy szólj hozzám. Szabad lesz most megtudnom, mit fogunk csinálni?

— Mit fogunk csinálni, mama? Ime, ez a te szobád. Sokkal csunyább, mint a másik volt? Ugy-e, hogy nem? Senki sem fog itt tégedet boszantani, tehetsz, a mit akarsz. Épen úgy fogsz élni, mama, mint annak előtte és a ház úrnője te leszel. A mellékszobában én fogok aludni a gyermekekkel. Nagyon természetesen lakókat nem tartunk többé és így nem lesz többé semmiféle jövedelmünk. Reggel, mielőtt elmegyek hazulról, a mit csak lehet, elvégezek a ház körül. A szomszédnőnk, a ki mint tudod, Nicoletto anyja, felajánlta, hogy elvégzi a durva munkát és ezért csak öt lirát fizetünk neki havonként és enni nem kell neki adnunk. Így, ha én nem vagyok itthon és neked szükséged lenne valamire, mindig hívhatod őt. Mi ketten, ő és én elvégezzük együtt azt a kis főzést is. Brunelli Lidia egy tanórát szerez nekem egy jó házban; Carlino másolási munkákat szerez ügyvédektől. Biztos vagyok benne, hogy eleget fogok keresni, a miből mindnyájan megélhetünk. Nem valami jól, az magától értetődik. Nagyon roszul esik ez nekem, azt tudod, szegény mamám! De bátraknak kell lennünk!

Féde megölelte az anyját és Regina asszony érezte, a mint leányának forró könnyei végig folynak az arczán. Egy pillanatig némán álltak így; midőn Féde felemelte a fejét, látta, hogy az anyja is sir.

— Oh! — mondá akkor a leányka és czirógatta az anyját, úgy mint Lallát szokta — oh, kis mamám! légy vig! Bátorság! Meg fogod látni, hogy a dolgok nem fognak olyan roszul menni!

Regina szemeiben hirtelen felvillant egy reménysugár.

— Igen, — mormolá, — és a papa sem fog elhagyni bennünket. Meglásd, küldeni fog nekünk valamit Amerikából.

Féde felsohajtott és nem felelt.

De a reá következő napokban Regina asszony már nem mutatta magát annyira bizalomtelijesnek. Észrevett mindenféle nélkülözéseket és panaszkodott. A lakást nagyon kicsinek és kényelmetlennek találta; hiányzott neki a levegő, a világosság.

Aztán meg százféle szükséges, nélkülözhetetlennek hitt tárgya hiányzott neki és nem értette, hogy adhatta el azokat Féde. Hogyan, a kék karosszéket is? A nagy szőnyeg sincs meg többé! És a karosgyertyatartókat miért? Talán csak megtarthatták volna maguknak a karosgyertyatartókat?

(Folytatása következik.)

TÉLI FÜRDŐKURA A SZT.-LUKÁCSFÜRDŐBEN.
Természetes forró- meleg kénes források. Iszap fürdők, iszapborogatások, mindennemü thermális fürdők, hidrotherapia, massage. Olcsó és gondos ellátás. Cauz, köszvény, ideg- bőrbajok és a téli fürdőkura felől kimerítő prospektust küld ingyen a Szt.-Lukácsfürdő Igazgatósága Budapest-Budán. 10875

MATTONI-FÉLE GIESSHÜBLER TERMÉSZETES SAVANYÚ-VÍZ

Kováts Béla kocsigyártó Budapest, V., Lipót-körut 3. Ajánlja ujonnan berendezett modern hintó raktárát. Alapittatott 1886. Képes árjegyzék bérmentve

Budapesti villamos városi vasut részvénytársaság.

HIRDETMÉNY.

A budapesti villamos városi vasut részvénytársaság t. cz. részvényesei az 1905. évi április 12-én d. e. 11 órakor a társaság helyiségeiben (VII., Kertész-utcza 10. sz. a.) tartandó

XIV-ik rendes közgyülésre

ezennel tisztelettel meghivatnak.

Napirend:

1. Az igazgatóság évi jelentése és az abban foglalt indítványok.
2. Az 1904. üzleti év mérlegének és zárszámadásának előterjesztése.
3. A felügyelő-bizottság jelentése és a fölmentvény megadása iránti indítvány.
4. A nyereség felosztására vonatkozó indítvány.
5. Az alaptőkének 3 millió koronával való fölemelése ujabbi 15,000 darab 200 korona névértékü részvény kibocsátása utján és az alapszabályok 7. §-ának, valamint a 25. §. g) pontjának megfelelő módositása.
6. Az alapszabályszerüleg kilépő igazgatók helyeinek betöltése iránti intézkedés. 11006

A részvények letehetők f. évi április 4-ig beszólag az Angol-osztrák bank budapesti fiókintézetnél, V., Fürdő-utcza 6. sz. a. Az igazgatóság.

A Kalap-király 1052

3, 4, 5 koronás különlegességekben elismert speciálista. Kossuth Lajos-utcza végén, Eskü-út, Klotild-palota.

Egyedül létező valódi angol Szépitőszer a Balassa-féle valódi angol UGORKATEJ, mely azonnal eltávolit minden szeplőt, májfoltot, pattanást, böratkát (mitesser), ránczot stb. és az arczunk friss üdeségét, fiatalságot kölcsönöz. Teljesen ártalmatlan. 1 üveg 2 K, ehhez ugorka szappan 1 K, pouder 1.20 kor

Főszétküldési hely: Balassa Kornél gyógyszertára, Budapest, Erzsébetfalva 15.

Kapható minden gyógyszertárban. Főraktár Budapesten: Türök József gyógyszertárában Király-utcza 12 és Andrássy-út 26. Dr. Egger Leó «Nádora»-gyógytárában, VI., Vácziút 17 sz. Zoltán Béla gyógyszertárában, Szabadság-tér, továbbá a következő drogueriákban: Detsinyi Frigyes, Marokkói-utcza 2. sz., Fodor Márton, VII., Király-utcza 41., Lux Mihály, IV., Muzeum-körut 7., Neruda Nándor, IV., Kossuth Lajos-utcza 7., Molnár és Moser, IV., Koronaherczeg-utcza 11. 10843

Vértes-féle sósborszesz Minden házban szükséges. 10596

TRIESTI ÁLTALÁNOS BIZTOSITÓ-TÁRSULAT

(Assicurazioni Generali)

KIADÁS — Nyereség- és veszteség-számla az A) mérleghez. Elemi-biztositási ág (1904). — BEVÉTEL

	korona	fil	korona	fil
I. Kárfizetések (beleértve a kárfelvételi költségeket):				
1. Tűzbiztosítás,* levonva a viszontbiztosítók részét	9235949	38		
2. Szállitmánybiztosítás, levonva a viszontbiztosítók részét	832316	32	10068265	70
II. Üzleti kiadások (levonva a viszontbiztosítók törtivényeit):				
1. Szervezési költségek (a folyó számad. teljesen fedeztetett)	—	—		
2. Jutalékok	2096248	88		
3. Folyó igazgatási költségek	1605324	58		
4. Adók és illetékek	1453713	45	5155286	91
III. Leirások és egyéb kiadások:				
1. Leirások kétes követelésekre	15484	46		
2. Járulékátutalások és kamat a hivataln. ellátási pénztárába	398527	86	414012	32
IV. Tartalék függő károkra:				
1. Tűzbiztosítás,* levonva a viszontbiztosítók részét	1270654	88		
2. Szállitmánybiztosítás, levonva a viszontbiztosítók részét	488765	96	1765420	84
V. A biztositási alapok állása a számadási év végén:				
1. Dijtartalék:				
a) Tűzbiztosítás,* levonva a viszontbiztosítók részét	9447372	69		
b) Szállitmánybiztosítás, levonva a viszontbiztosítók részét	184208	60		
	9631581	29		
2. Tőkésitett nyereségtartalék	2625000	—		
3. Az értékpapirok árfolyam ingadozásának tartaléka	6841697	74	19178279	03
4. Kétes követelések tartaléka	80000	—	1188772	04
VI. Évi üzleti nyereség				
Összesen			37770036	84

* Belevonva a betöréses lopás elleni és a tükörüvegbiztositást.

	korona	fil	korona	fil
I. A biztositási alapok áthozatala a mult évről:				
1. Dijtartalék, levonva a viszontbiztositok részét	8854845	54		
2. Tőkésitett nyereségtartalék	2625000	—		
3. Értékpapirok árfolyamingadozásának tartaléka	4790179	13		
4. Kétes követelések tartaléka	80000	—	16350024	67
II. Függő károk tartaléka a mult évről (levonva a viszontbiztositók részét):				
1. Tűzbiztositás	1252758	72		
2. Szállitmánybiztositás	529221	—	1781979	72
III Dijbevétel (levonva a törléseket)				
1. Tűzbiztositás* kor. 22.291.739·95				
le: viszontbiztositás „ 8,722.170·40	13669566	55		
2. Szállitmánybiztositás kor. 5,646.057·20				
le: viszontbiztositás „ 2,038.596·64	1547460	56	15217030	11
IV. A tőkebefektetések hozadéka:				
1. Kölcsön- és leszámitolási kamatok, valamint hitelintézeteknél és takarékpénztáraknál levő betétek kamatai	168088	70		
2. Jelzálogkölcsönök kamatai	63454	85		
3. Értékpapirok kamatai	441598	30		
4. Ingatlanok tiszta hozadéka	94524	03	767665	88
V. Egyéb bevételek:				
1. Kötvenyilletékek:				
a) Tűzbiztositás*	1525733	09		
b) Szállitmánybiztositás	30627	66		
	1556360	75		
2. Más kezelési bevételek	20634	31		
3. Értékpapirok után folyósitott árfolyamnyereség	24822	79		
4. „ „ könyvszerü	2051518	61	3653336	46
Összesen			37770036	84

* Belevonva a betöréses lopás elleni és a tükörüvegbiztositást.

Nyereség- és veszteség-számla a B) mérleghez. Életbiztositási ág (1904).

	kor.	fil.	kor.	fil.
I. Esedékes biztositások és járadékok fizetése:				
1. Halálesetre szóló és vegyes biztositások, levonva a viszontbiztositók részét	10751316	74		
2. Élélés esetére szóló biztositások, levonva a viszontbiztositók részét	963645	49		
3. Járadékbiztositások, levonva a viszontbiztositók részét	787581	80	12502544	03
II. Fizetések visszavásárolt kötvényekért, levonva a viszontbiztositók részét	—	—	2708660	91
III. Osztalék-fizetések biztositottaknak	—	—	635402	69
IV. Üzleti kiadások (levonva a viszontbiztositók törtimenyeit):				
1. Szervezési költségek	2142378	88		
2. Szerzési költségek (a folyó számlán teljesen törlesztve)				
3. Folyó kezelési költségek	1688593	58		
4. Behajtási jutalékok	599746	62		
5. Orvosi költségek	235501	94		
6. Adók és illetékek	815349	61	5481570	63
V. Leirások és egyéb kiadások:				
1. Leirások kétes követelésekre	1293	08		
2. Könyvszerü árfolyamveszteség értékpapirok után	130581	57	131874	65
VI. Függő károk tartaléka:				
1. Halálesetre szóló és vegyes biztositások, levonva a viszontbiztositók részét	1255519	06		
2. Élélési biztositások, levonva a viszontbiztositók részét	90083	74		
3. Járadékbiztositások	14908	03	1360510	80
VII. A biztositási alapok állása a számadási év végén:				
1. Dijtartalék				
a) Halálos. szóló és vegy. bizt. lev. a viszontbizt. részét kor. 160,044.712·21				
b) Élélési biztositások, lev. a viszontbiztositók részét „ 11,429.280·32				
c) Járadékbiztositások „ 10.103.983·06	181577975	59		
2. Dij-átvitelek				
a) Halálos. szóló és vegy. bizt. lev. a viszontbizt. részét kor. 8,304.973·90				
b) Élélési biztositások, levonva a viszontbiztositók részét „ 421.144·48				
c) Járadékbiztositások, lev. a viszontbiztositók részét „ 33,313·04	8759431	42		
3. Tőkésitett nyereségtartalék	2625000	—		
4. Értékpapirok árfolyamtartaléka és kiegészitő tartalék	11838191	31		
5. Ingatlanok tartaléka	378042	47		
6. Külön tartalék a kamatbevétel esetleges hanyatlásának kiegyenlitésére	938042	47		
7. Kétes követelések tartaléka	80000	—		
8. A biztositottak osztalékalapja a kamatokkal együtt	2826534	80	209043218	06
VIII. Évi üzleti nyereség	—	—	2336445	29
Összesen			234300227	06

	kor.	fil.	kor	fil.
I. A biztositási alapok áthozatala a mult évről:				
1. Dijtartalék (levonva a viszontbiztositók részét)	166199629	64		
2. Dijátvitelek	7922847	92		
3. Tőkésitett nyereségtartalék	2625000	—		
4. Értékpapirok árfolyam ingadozásának tartaléka és kiegészitő tartalék	11988772	88		
5. Ingatlanok tartaléka	378042	47		
6. Külön tartalék a kamatbevétel esetleges hanyatlásának fedezésére	938042	47		
7. Kétes követelések tartaléka	80000	—		
8. A biztositottak osztalékalapja	3354219	26	193486354	61
II. Függő károk tartaléka a mult évről (levonva a viszontbiztositók részét)			1414065	32
III. Dijbevétel:				
1. Halálesetére szóló és vegyes biztositások kor. 28,579.834·37				
levonva a viszontbiztositási dijat „ 1,758.186·97	26821647	40		
2. Élélesi biztositások „ 1,878.930·11				
levonva a viszontbiztositási dijat „ 20.096·23	1858834	88		
3. Járadékbiztositások „ 1,675.355·49				
levonva a viszontbiztositási dijat „ 794·20	1674561	19	30355043	47
IV. A tőkeberuházások hozadéka:				
1. Kölcsön- és leszámitolási kamatok, valamint a hitelintézeteknél és takarékpénztáraknál levő betétek kamatai	27167	33		
2. Kötvenyekre adott kölcsönök kamatai	961698	43		
3. Jelzálogkölcsönök kamatai	592198	73		
4. Értékpapirok kamatai	5924244	75		
5. Ingatlanok tiszta hozadéka	760918	83	8266528	07
V. Egyéb bevételek:				
1. Kötvenyilletékek	607252	90		
2. Egyéb kezelési bevételek	11401	72		
3. Értékpapirok után folyósitott árfolyam-nyereség	57160	27		
4. Árfolyam-nyereség pénznemekben és külföldi váltókban	2420	67	678235	56
Összesen			234300227	06

VAGYON. — A Triesti általános biztositó-társaság (Assicurazioni Generali) vagyonállása 1904 deczember 31-én. — TEHER

Folyó szám.	A tétel neve	A korona	fil	B korona	fil	Összesen korona	fil
1	A részvényesek adóslevelei a tőke be nem fizetett részéről	3675000	—	3675000	—	7350000	—
2	Készpénz-készlet az intézet igazgatóságai és fiókjainál	1356982	39	114026	51	1471008	90
3	Rendelkezésre álló pénzek hitelintézeteknél és takarékpénztáraknál	6093092	26	233827	16	6326919	42
4	Ingatlan birtok:						
	a) Városi ingatlanok	—	—	17524000	—	17524000	—
	b) Mezőgazdasági birtokok	1432000	—	—	—	1432000	—
	c) Épületben levő épület Rómában (Piazza Venezia)	—	—	2675513	54	2675513	54
	d) Újonnan szerzett ingatlan Brünnben	—	—	500000	—	500000	—
5	a) Állami- és más értékpapirok	14261221	92	1573560	21	17017782	13
	b) Folyó kamatok	331996	67	90781	99	422861	66
6	Váltók a tárczában	946236	23	—	—	946236	23
7	Jelzálog-kölcsönök	14606286	14	1487644	97	16330781	11
8	Kölcsönök értékpapirokra	750570	92	—	—	750570	92
9	Kölcsönök saját életbiztositási kötvényeikre	—	—	2000269	07	2000269	07
10	Maradvány a viszontbiztositók számlájából	684212	69	92509	42	776721	91
11	„ az intézet főkjainak számlájából	1546494	24	1063033	78	2609528	02
12	„ az B mérleg folyó számlájából	782227	29	—	—	782227	29
13	Adósok különböző czimek alatt	634103	61	105711	90	739815	51
14	Letétek kezesség és biztosték gyanánt	12583533	42	1742913	81	30012665	23
15	Bukorost és vasszerkönyek a társaság összes hivatalaiban, szegtáblák, papir és nyomtatvány az összes raktárakban	—	—	—	—	—	—
16	Előlegezett jutalékok és szervezési költségek	—	—	—	—	—	—
	Az 1904 deczember 31. a jövő évekre érvényben maradó A mérlegbeli dijtételnyények értéke:	kor. 90.301,649·69		46487516	68	2365457	38
						28300325	50

Folyó szám.	A tétel neve	A korona	fil	B korona	fil	Összesen korona	fil
1	Alaptőke	5250000	—	5250000	—	10500000	—
2	Tőkésitett nyereségtartalék	2625000	—	2625000	—	5250000	—
3 a)	Tartalékalap az értékpapirok árfolyam ingadozásának fedezésére	6841697	74	8128567	14	14970264	88
	b) Kiegészitő tart. értékpap. árfolyam ingadozásának fedezésére	—	—	3729624	17	3729624	17
	Ingatlanok tartaléka	—	—	378042	47	378042	47
4	Tartalék a kamatbevétel esetleges hanyatlásának kiegyenlitésére	—	—	938042	47	938042	47
5	Tartalékalap kétes követelések fedezésére	80000	—	80000	—	160000	—
6 a)	Dijtartalék folyó biztositásokra deczember 31-én: az A mérlegen	9631581	29	—	—	9631581	29
	„ „ B „	—	—	18157797	59	18157797	59
	b) Dijátvitel a B mérlegen (A viszontbiztositók részének levonásával)	—	—	8759431	42	8759431	42
7	Tartalék függőben levő kárfizetésekre deczember 31-én: az A mérlegen	1765420	84	—	—	1765420	84
	„ „ B „	—	—	1360510	80	1360510	80
8	Osztalékalap az életbiztositottak javára	—	—	2826534	80	2826534	80
9	A hivatalnokok ellátási pénztára:						
	a) Külön és általános számlák együtt K 3.408,477·85	—	—	—	—	—	—
	b) Kiegészitő számla „ 407,381·91	—	—	—	—	—	—
	c) Nyugdij számla „ 465,656·80	4281516	56	—	—	4281516	56
10	Egyenleg a viszontbiztositók számláján	1385244	84	3412054	43	1726450	27
11	„ az intézet főkjainak számláján	24961	03	—	—	24961	03
12	Egyenleg a A mérleg folyó számláján	—	—	782227	29	782227	29
13	Hitelezők különböző czimeken	827884	84	—	—	827884	84
14	Betétek kezesség és biztosték gyanánt	12583533	42	1742913	81	30012665	23
15 a)	Nyereség-áthozat a mult évről (A mérleg) kor. 1.904·08						
	b) Nyereség az évi üzletből „ 1.188,772·04	1190676	12	2336445	29	3527121	41
16	A jövő években lejáratlan A mérlegbeli dijkötelezvények	kor. 90.301,649·69		46487516	68	2365457	38
						28300325	50

A cs. kir. szab. Assicurazioni Generali központi igazgatósága Trieszben: Besso M., Dr. Bozza Camillo, Costi János J. H., Da Zara József, Fano Jakab, Dr. Levi J., gróf Papadopoli Miklós, Romanin-Jacur Manó, villabellai Vivante Fortunat. A vezértitkár: terralbai Richetti Ödön.

Teljes mérleggel a társulat mindenkinek, a ki e czélból hozzá fordul, a legnagyobb készséggel szolgál. Az intézet elfogad: élet-, tűz-, szállitmány-, üveg-, betöréses lopás- és harangtörés és repedés elleni biztositásokat. Közvetit továbbá: jégbiztositásokat a Magyar jég- és viszontbiztositó r. t. valamint baleset elleni biztositásokat az Első o. általános baleset ellen biztositó társaság számára.

Magyarországi vezérügynökség: STEINHARDT, PÓR. Az intézet hivatalos helyiségei Budapesten, Dorottya-utcza 10. sz. a. az intézet saját házában.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

KÉSŐ SZERELEM.

Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

Tizenharmadik fejezet. (Folytatás.)

Két napja mult, hogy Dória herczeg és Lenhóczy ügyvéd a porhegyi kastélyba érkeztek, s még mindig nem beszéltek arról, hogy távozzanak.

Dória rendkívül jól érezte magát a falusi kastélyban, mely egészen különbözött az ő olasz lakhelyétől, s a háziak azt hitték, épen azért érdekesnek találja a magyar falusi életet és szokásokat.

Csak ő tudta és talán az ügyvéd gyanitá, hogy az igazi vonzóerő Ernában rejlik, kivel Dória napról-napra kereste az egyedüllétet, a mi azonban nem igen sikerült, mert rendesen csak az egész család jelenlétében találkozott vele. Ez olykor kissé már idegessé is tette.

Egy napon Erna régi erejét visszatérni érezvén, fehér csipkekendőt borított fejére, köpönyeget vett és kiment a parkba, mely nyári szépségét már elveszté, s az ősz beálltával fa, fü és bokor szomorkodni kezdett.

Dória kocsikázásából érkezvén haza, ablakából látta őt a kertbe menni és arcza felragyogott örömében. Kalapot vett s ő is lefutott Erna után a parkba.

— Végre valahára, — gondolta elégedetten. — Beszélhetek vele egyedül, tanuk nélkül és kitárhatom előtte szivemet!

A szép özvegy gondolatokba merülve haladt a széles, majdnem lombtalanná vált fákkal szegett utakon, s megriadva tekintett vissza, midőn siető léptek közeledését hallá.

Megismerve a herczeget, megállt és bevárta.

— Örülök grófné, hogy járkálni látom a szabadban, — mondá ragyogó arczczal a herczeg. — Ez egészségének javulását jelenti.

— Ah, már nem vagyok gyenge! Erőm visszatért, s nemsokára utazhatom Budapestre, hol rokonaim várnak reám.

— Anyámtól kaptam ma levelet, melyben azt irja, hogy Norberthyék elhagyták a fővárost.

— Ez nem lep meg engem, sőt természetesnek találom, hogy megunták a hosszú várakozást. De ez nem jelent semmi kellemetlent rám nézve . . . Utánuk megyek.

— Itt nem érzi jól magát?

— Ellenkezőleg! Emma legkedvesebb barátnőm s azt állitja, hogy a halál torkából mentett meg, — mondá nevetve Erna; hangja tréfás volt és enyelegve nézett a herczeg elkomolyodott arczába.

— A halál torkából? Ez komoly szó. Oly nagy beteg volt kegyed?

— Szó sincs róla! Futó gyengeség volt az egész. Talán kimerültem a gondban és szomorúságban. Nagyon elhagyatottnak éreztem magamat.

— Grófné elhagyatott? Hisz ha akarja, az egész világ lábainál hever.

— Tréfál herczeg. Kegyed nem tudja, mi az, egyedül állni a világon egy nőnek! Szülők, férj és vagyon nélkül, különösen olyannak, ki kedvező körülmények között élt és nevelkedett.

— Tudom! — mondá elkomolyodva Dória és meghatottan tekintett a beszélőre, kinek arcza oly bájos, oly szomorú volt e perczben, s ki elhagyatottságáról beszélt, midőn ő kész lett volna lábaihoz borulva életét és vérét felajánlani neki.

Erna szemei akarata ellenére könnyesek lettek szavai alatt.

— Nem hiszem, — mondá letörölve könnyeit. — Vannak emberek, kiknek bizonyos dolgokat megmagyarázni sem lehet . . . Én is igy voltam egykor, s talán elbiztam magam, és elért a büntetés.

— Ne beszéljen igy grófné, ne kinozza ilyenekkel magát. Önt nem érheti büntetés . . . Miért? Mert örvendett az életnek?

— Boldog jövőt képzeltem magamnak, s talán többet vártam tőle, mint szabad lett volna, — mondá szomorúan Erna.

— És hogy képzelte jövőjét? . . . Talán nem tolakodó ez a kérdés tőlem, idegentől?

— Magam sem tudnám most elmondani, — viszonzá megzavarodva a fiatal nő, s mélyen elpirult a herczeg kutató tekintete alatt, ki elmosolyodott.

— Semmi esetre sem egyedül? — kérdé enyelegve. — Hisz kegyed alig huszonkét éves.

— Férjhezmenetelre nem gondoltam.

— Bocsásson meg, de ezt nem hiszem,

— Mi valószinütlenség van szavaimban?

— Az élet fiataloknak csak úgy szép, ha megosztják valakivel!

— Maga ellen beszél herczeg; mást cselekszik, mint a mit állit.

— Nem magamról, hanem kegyedről beszéltem, a ki panaszkodik elhagyatottsága és egyedülisége miatt. Nekem van időm a házasságra addig, mig meg nem találom azt, ki nekem van rendelve.

— Hiszi a predestinatiót?

— Feltétlenül! Mi olaszok babonásak vagyunk.

— Alig hiszem, hogy ön az volna. Minden szava felvilágosultságot árulja el.

— És mégis úgy van . . . Például meg vagyok győződve, hogy abba, ki nőnk lesz, az első pillanatban, melyben találkozunk vele — beleszeretünk.

Vesztrőczyné hamiskásan mosolygott.

— És talán tapasztalta ezt magán?

— Igen, — mondá Dória lelkesülten. — Nem tagadom, hogy volt egy perez, melyben szivem szerelemre gyuladt.

— A czukrászboltban? — kérdé mosolyogva Erna, de úgy érezte, hogy szive összeszorul.

— Ott! Nekem az a találkozás válságos volt, s hatása kiterjed egész életemre.

— Ott látta először Bettyt?

— És kegyedet!

— Együtt voltunk . . .

— Gondolt olykor erre a találkozásra?

— Gyakran beszéltünk róla Bettyvel.

— Mindig Betty! — kiáltott fel türelmetlenül Dória. — Ennél a találkozásnál ő mellékszemély volt.

Erna meglepetve tekintett reá, s majdnem reszketve süté le szemeit az ifjú rátapadó tekintete előtt.

— Mellékes személy? — rebegte, alig tudván mit beszél.

Az ifjú nem tudván tovább leküzdeni érzelmeit, szenvedélyes fellobbanással mondá:

— Ön volt az, Erna, ki akkor elrabolta szivemet, s azóta nem tudtam feledni! Csak egy gondolatnak, egy reménynek éltem: hogy ha viszontlátom, elmondhatom érzelmeimet.

— Herczeg!

— Mondja, hasztalan reméltem?

Erna nem volt képes felelni. Nyitott ajkakkal tekintett reá. Az, a mit hallott, hihetetlen volt előtte.

— Nos, semmi választ sem ad szavaimra?

— De hát hisz ön Bettynek udvarol, és azt mondták nekem, hogy nemsokára vőlegénye lesz?

— Nem tagadom, hogy anyám és talán Norberthyné kivánták volna a házasságot, de én Bettyt észre sem vettem kegyed mellett.

Erna mind nagyobb meglepetéssel hallgatta, s majd halvány, majd piros lett. Egyszerre ijedten tekintett a bokrok közé, hol valami mozgást látott, s egy öreg, rongyos csavargót pillantott meg kilépni.

— Hogy jött ide? — kérdé tőle csodálkozva. Az embernek oly kétes külseje volt, hogy önkénytelen közelebb húzódott a herczeghez.

— A mezőről bevezető kapun . . . Nemde ez a kert a Vépváry kastélyhoz tartozik?

— Igen, de nem erre kell odajutni; az udvar felől kellett volna mennie.

Dória pénzt vett elő tárczájából.

— Ime öreg, vegye ezt és menjen útjára. Nem illik igy betörni idegen kertekbe.

— Köszönöm, — mondá ez egykedvűen. — Nem alamizsnáért jöttem. Vesztrőczy grófnéval szeretnék beszélni, ki úgy tudom, jelenleg a kastélyban tartózkodik.

Richter Aurél rajza.

Erna a bokrok közül egy öreg, rongyos csavargót látott kilépni.

— És mit kiván tőle? — kérdé Dória gyanakvólag pillantva rajta végig.

— Egy kis beszédem volna vele, de fontos, s valamit tudtára kell adnom.

— Nekünk nem szabad tudnunk? — kérdé Dória.

— Csak neki mondhatom el! Nem a grófnéhoz van szerencsém?

— Én vagyok, — viszonzá Erna, nem véve észre a herczeg figyelmeztető pillantását.

— Akkor, mondhatom, szerencsém van, — mondá a koldus formájú ember.

— Mondja el gyorsan, mit kiván közölni a grófnéval, — mondá türelmetlenül Dória.

— Szabad tudnom, kicsoda az úr?

— Arra nincs szükség, hogy kilétemet tudja. A kastélyhoz tartozom.

— Nem távoznék innét rövid időre?

— Nem hagyhatom a grófnét magával egyedül.

— Talán fél, hogy rosz szándékkal jövök?

— Azt nem mondtam, de ismeretlen emberrel szemben mindig óvatosnak kell lennünk.

— Kivált ilyen ruhában, — jegyzé meg keserűen az idegen, végig pillantva saját öltözékén. — Hej uram, nem jártam én ilyen öltözékben azelőtt . . . Lelkész voltam, jó parókhiám volt, de más juttatott ennyire, még pedig saját fiam, ki most csalásból és lopásból uraskodik.

— Lelkész? — kérdé csodálkozva Vesztrőczyné. — Hogy jutott ennyire?

— Talán érteni fogja szavaimat, ha megmondom, ki vagyok . . . Nevem Tibényi Ignácz!

— Tibényi? — kérdé meglepetve Erna, s feszült érdekkel vizsgálta az öreg arczát, mely most ismerősnek tetszett neki, míg Dória egyetlen szót sem értett az idegen beszédének jelentőségéből.

— A grófné nagynénjének atyja, — folytatta gúnyosan ejtve ki a szót az idegen.

Erna hallgatott, s csak vonásai mutatták izgatottságát, vagy talán szégyenkezését a herczeg előtt, kiről nem tudta, ismeri-e a végrendelet történetét.

— Most már talán megengedi ez az úr, hogy rövid időre egyedül maradjunk, — kérdé a csavargó.

— Nem! Azt nem engedhetem meg, — viszonzá határozottan Dória, Ernára pillantva, kin habozás látszott.

— Menjünk a kastélyba, — mondá azután, tudva, hogy mily fontos felfedezéseket tehet ez az idecsöppent ember, kinek hollétét senkisem tudta, de kilétét Álmay már régen kutatta.

— Menjenek, grófné, előre, én majd követem, bár a gyaloglástól már alig állok lábamon, — mondá az idegen, botjára támaszkodva.

Dória és a grófné megindultak a kastély felé.

— Mit beszélhet kegyednek ez a rongyos ember? — kérdé halkan az ifjú, roszalló hangon. — Nem kellett volna megengednie, hogy a kastélyba jöjjön.

— Kegyed nem tudja, herczeg, ki ez az ember, s miféle fölfedezéseket tehet nekem! — mondá élénken Erna.

— Igazán nem tudnám elképzelni.

— A véletlen hozta ide, de úgy látszik, jó szándékkal jött. Álmay és az ügyvéd hetek óta kutatják hollétét, s ő most azt mondja, hogy annak az apja, kit nagybátyám nőül vett és a kire ráhagyta vagyonát.

— És grófnét kitagadta?

— Nem tagadott ki, mert hisz vagyona feleségét illette végrendelet nélkül is, de rám nem hagyott semmit.

— Mi szüksége van önnek vagyonra? — kérdé enyelegve Dória.

— Azt csak oly ember nem érti, a ki sohasem látott szükséget, s fel sem foghatja, mi a szegénység, mi különösen annak, ki gazdagnak tartotta magát és mindig a szerint élt!

— Nem akarok czáfolatba bocsátkozni, csak arra kérem, feleljen, mielőtt a kastélyhoz érünk, előbbi szavaimra.

— Azt hiszem, semmit sem kérdezett tőlem.

— Azt mondtam, hogy szeretem, s most azt a kérdést fűzöm hozzá: akar-e nőm lenni?

Erna lángpiros arczczal haladt mellette és nem tudott felelni.

Dória nyugtalanul, várakozásteljesen szemlélte, míg Erna szép kék szemeit felemelte hozzá.

— Kérem herczeg, — mondá mély, zengzetes hangján, a mely mint a gerlicze búgás, suhant át a levegőn. — Ne kívánjon most tőlem választ. Kérdése annyira meglepett, s oly zavart és izgatott vagyok, hogy nem tudom, mit feleljek . . .

— Mondjon egyszerűen «igent», s a többit máskorra halasztjuk.

— Hisz akkor mindent megmondanék, — viszonzá elmosolyodva a fiatal nő.

— Ezt a «mindent» akarom én egy szóban hallani. Szóljon, Erna, nem talál visszhangra önnél szerelmem?

— Most nem felelhetek.

— Akkor nincs is reményem. A szív megszólal, ha kérdezik.

— Herczeg!

— Igen vagy nem? — sürgeté Dória, s lehajolt, hogy a szemébe nézzen.

— Igen! — rebegte Erna és kezeibe rejté mélyen elpirult arczát, de Dória lefejtette kezét, s mindkét kezét csókokkal halmozta. Annyira ki volt fejezve vonásain az, a mit érzett, hogy a fiatal nő boldog mosolylyal tekintett reá . . .

Ekkor a kastély közelébe értek, s ott várták az idegent, ki lassan czammogott utánuk.

— Nos öreg, most itt vagyunk! — kiáltott fel vidáman Dória; egészen más hangon beszélt, mint azelőtt, az arcza ragyogott az örömtől.

— Ideje is, mert már tovább nem birnának lábaim, — dörmögte az idegen.

— Föl bir menni a lépcsőn szobámba? — kérdé Erna.

— Alig hiszem!

— Jöjjön hát a kerti terembe. Itt van jobbra, földszint.

A herczeg az ajtóig kisérte a grófnét, s halkan mondá:

— Itt maradok a közelben, az ajtó előtt, vegye ezt tudomásul.

Erna helyeslőleg intett, s hálásan pillantott az ifjúra, ki nem volt ment az aggodalomtól, midőn Ernát az idegennel eltünni látta. De megnyugvására az üvegajtón beláthatott a szobába.

Midőn a szobába értek, Erna azt mondta az öregnek:

— Üljön le, pihenje ki magát és azután mondja el, mi hozta hozzám?

— Megmondom őszintén grófné: a — boszú!

— Ki ellen irányul boszuja? Én sohasem vétettem maga ellen, sőt nem is ismerem.

— Mielőtt felelnék, hallgassa meg elbeszélésemet, de legyen meggyőződve, hogy a legjobb indulat vezérelt méltóságodhoz, s érdekeit kívánom védeni, még pedig a saját gyermekeim ellen.

(Folytatása következik.)

FÉDE.

Regény.

Irta LUIGI DI SAN GIUSTO. — Olaszból fordította M. Hrabovszky Julia.

(Folytatás.)

Egy pillanatra egészen kétségbeesett, mikor észrevette, hogy az utolsó ezüst evőeszközök is eltüntek. Regina asszony nem akart khina-ezüst kanállal enni, azt mondta, nincs ehhez szokva, érzi a kanálon a vas izét. Fédének meg kellett igérnie, hogy legalább egyetlen kanalat visszavált.

Aztán kis idő mulva csendes melankholia borult a házra, mindegyikük igyekezett kisebb, vagy nagyobb jóakarattal beletörődni az életbe, melyet a szükség erőszakolt reájuk. Az élet egyhangú, szomorú lett.

Fédének kellett reggeltől estig mindenre ügyelni; a gyerekekre, az ételre, a munkára. Beálltak az esős tavaszi napok, a melyeken egy nőnek olyan kinos kijárni; reggeltől estig átázott czipőkkel, sáros ruhákkal, roszul táplált gyomorral, egyik házból a másikba menni.

Mialatt Féde a finom, szünni nem akaró esőben, szegényes, átázott ruháiban egyre járt, úgy tünt fel önmaga előtt, mint egy nagyon szegény teremtménye az Istennek; szegényebb mindegyiknél, arra itélve, hogy egész életén át nedves ködben, szürke ég alatt, az utczák sorában járjon.

Féde tanitott, a hol és a mennyit csak lehetett. De nem volt képes annyit dolgozni, mint szerette volna. Szegényes külseje, sápadt, vézna arcza, nagyon nyomorúságos öltözéke nem keltettek bizalmat; olyan benyomást tett, mint azok a nagyon olcsó tanitónők, a kik legfeljebb arra jók, hogy a vásott gyerekekkel az ábécézt ismételjék. És a lehető legkevesebbet fizettek neki. Így aztán daczára fárasztó időrabló munkájának alig volt képes havonként száz lirát összehozni. Valamit még keresett az akták, itéletek másolásával is; ezt a munkát Carlino szerezte neki.

Néha kételyei támadtak, hogy az ifjú talán túlfizeti a munkáját; de egy napon, midőn aggályosan jelezte ezt a kételyét a doktorka előtt, az olyan visszautasitólag, olyan sértett arczczal felelt neki, hogy a leányka megszégyenítve elhallgatott.

Ezeket a másolásokat este végezte. Vacsora után, ha Lalla és Bruno lefeküdtek és Regina asszony a szobájába vonult regényeket olvasni, melyeket a dohánytőzsde könyvtárából kötetenként egy soldi-ért kölcsönzött ki, vagy pedig lement kissé fecsegni egy szomszédnőhöz, Féde a konyhát dolgozó-szobává alakitotta át.

Középen az asztal ragyogóan tiszta volt; a petroleumlámpa szépen, világosan égett a zöld ernyő alatt, melyet Lidia ajándékozott barátnőjének. Körülötte, a polczokon ragyogtak a lábasok és csuprok; a kellemes meleg levegőben még érzett a leves illata. A takaréktűzhelyen, gondosan betemetve a hamuba, az utolsó parázszsemek pislogtak.

Oh, minő kellemes volt ott olyankor! Féde kiteritette asztalára a papirosait, bemártotta a tollát. Az elcsendesedett házban nem hallatszott egyéb, mint az aczéltoll serczegése a papiron és a lámpában égő petroleum zúgása. A leányka irt, irt és az órák multak.

Egy bizonyos pillanatban szokva volt az ajtó mellett léptek neszét hallani. Tudta, hogy ilyenkor kopogni fog valaki és felkelt, hogy ajtót nyisson. Néha nyugodtan végig irta a sort, mert tudta, hogy odakint türelmesen várnak, a mig kinyitja az ajtót.

A küszöbön megjelent Nicoletto. Még mindig kicsi volt, csak kissé erősebb, mint azokban az időkben, a midőn Fédével a lépcsőn játszott, az arcza még most is az a finom, értelmes arcz volt, élénk szemekkel, mint akkor.

— Óhajt valamit, Féde kisasszony?

— Kérem legyen szives, hozzon nekem egy kancsó vizet!

Vagy nem volt szüksége semmire és ilyenkor csupán köszönetet mondott neki. De mielőtt Nicoletto elment volna, nehány pillanatig még állva maradt az ajtóban és fecsegett a kisasszonynyal. Ha Fédének nem volt semmi irnivalója, behivta őt. A leány a lámpánál varrt és a kis pupos ezalatt elvégzett számára valami házi teendőt. Mindenhez értett; kijavitani az eltörött bútordarabot; felakasztani egy függönyt, vagy akár megtörülgetni az edényt, megkoppasztani egy tyukot, de az utóbbi dolog nagyon ritkán fordult elő a Padovani-házban.

Ezalatt, nagyon természetesen, fecsegtek. Nicolettónak mindig volt valami mondani valója; titokban olvasta gazdájának a hirlapjait és minden napi és politikai eseményről értesülve volt. Kissé szoczialista, csakhogy a maga módja szerint, de főleg nagy filozófus volt; ritka helyes érzékkel itélt az emberek és dolgok fölött.

Beszélgetései szórakoztatták Fédét és néha meg is vigasztalták. A fiú púposságának szerencsétlenségét bizonyos megadással viselte, a mi nem volt minden méltóság nélkül. Pedig annyira szegény volt még mindég.

De bátorságából, azért mindég ragadt egy kevés Fédére, úgymint valami az ő szeliden gúnyos mosolyából is, a mivel az életet szemlélte.

Jobban szerette azonban Féde, az bizonyos, ha Leardi Carlino jött őt látogatni.

A doktorka nagy barátságba jött a Brunelli-családdal és egészen megnyerte Giovannina asszony kegyeit. Háromszor-négyszer egy héten, estebéd után a fiatal orvos látogatást tett az ügyvédéknél.

Koronként meghivták őt ebédre is és ilyenkor a látogatás órák hosszat tartott, Lidia valami románczot énekelt, Leardi Carlino pedig elég tűrhetően fuvolázott. Féde egyszer s mindenkorra meg volt hiva ezekre a kis estélyekre, mert Brunelli ügyvéd most nagyon jó szivvel volt a bátor szivü fiatal leány iránt. De Fédének mindig annyi dolga volt és olyan roszúl esett neki este a gyerekeket magukra hagyni, hogy jóformán sohasem ment el barátnőjéhez.

Így tehát barátainak kellett őt felkeresniök! És a kis szerény lakásba odafönn, gyakran, nagyon gyakran eljött a doktorka vagy Lidia és eltereltek a fiatal leány szomorú gondolatait mindennapi teendőiről. Néha találkoztak is nála, a fiatal orvos és az elegáns leány, a ki olyan szép, magas termetü és szőke lett, hogy Féde még kisebbnek, igénytelenebbnek, sápadtabbnak tünt fel mellette.

De Féde rajongó szeretetében gyönyörü barátnője iránt az irigységnek még az árnyéka sem volt meg. Sőt még büszke volt reá, hálás volt a szeretetéért; kitalálta, hogy Lidia sokat tett érte, a miért nem akart köszönetet elfogadni.

— Minő szép ez a Lidia, úgy-e? És menynyire jó! — mondá Féde Carlinónak, a ki mosolygott.

— Jobb mint te? — felelt vissza a doktorka — az lehetetlen!

Egy estén, midőn Carlino sietve felszaladt nehány másolatért, és betéve maga után az ajtót, még fecsegett kissé Fédével, haza érkezett Regina asszony is, a szomszédban tett látogatásából.

Látta, midőn a fiatalok egymásra mosolyogva kezet szoritottak és azzal a bizalmassággal, mely közöttük már Féde gyerekkora óta tartott, bucsúztak egymástól.

Midőn a fiatal leány ismét leült irásai mellé, Regina asszony bizonyos titokzatos határozatlansággal állt meg az asztal mellett.

— Nem mégy aludni, mama? — kérdezte Féde meglepetve.

— Mondd csak, van némi reményed? — kérdezte Regina asszony sajátszerü hangon.

— Reményem? — kérdezte Féde, nem értve, mire czéloz az anyja.

— Igen, reményed, Carlinót illetőleg. Érts meg jól. Mondott neked már valamit?

— De mit kellett volna mondania, mama? — kérdezte Féde, bizonyos zavarodottsággal.

— Ugyan menj! Ne játszd előttem az ártatlant. Tizenkilencz éves vagy! Némely dolgot nálamnál is jobban tudsz. Nekem, mint anyádnak csak van jogom tőled kérdezni: Tett neked Carlino igéreteket?

— Oh, mama! — kiáltott fel a leányka és mialatt a lelkét megszállta az ijedtség, az arcza nagyon sápadt lett.

— Jó, jó — dünnyögé Regina asszony — csak tégy a magad feje szerint. Kivánom neked, hogy jól menjen minden. Csak csináld, csináld. Majd meg fogod látni, mi az, ha valaki nem bizik az anyjában.

Ezeket a másolatokat este végezte.

Tizenkettedik fejezet.

A szép májusi napok beköszöntöttek; édes mélabúval, derülten, melegen, mintegy békés nyugalmat hozva magukkal.

Fédéék kicsiny lakásában is béke volt és az ifjú leány lelke boldogan élvezte, megvigasztalódva mindenért, mint valami kitünő dolgot, azt a miről titokban mindég álmodozott, de a mit évek óta nélkülözött. A nehány fénymázos butor, mely nagy gonddal volt kifényesitve, bizonyos büszkeséggel őrizte a szegény család házi eszközeit, ruháit, fehérneműit és ha valami kint hevert a székeken, Féde egy szempillantás alatt helyrerakott mindent, összehajtogatta, elrakta a ruhákat. Nénjét utánozva, Lalla is megszokta a rendet, kezdett borzalommal viseltetni a por iránt, szinte megijedt, ha egy nyitva hagyott szekrényt, roszul vetett ágyat vagy szerte heverő holmikat látott.

A konyha ablakpárkányán Fédének egész kis kertje volt: bazsilikom, kis czitromfa, egy fodormenta ág, aztán egy cserép pompás szegfű, mely tele volt bimbóval; rózsája is volt, kissé csenevész ugyan, de azért néhány viraggal kecsegtetett május hónapra.

Ha Féde nehány pillanatra, kezében kézimunkával leülhetett a viritó ablak mellé és beszivta a májusi levegőt, olyan boldognak érezte magát, hogy a szive megtelt szeretettel-jes hálával.

Zöld növényei között, koronként előre nyújtotta a fejét, hogy lenézzen a harmadik emelet folyosójára, a mely az övéké volt egykor és a hol Lalla és Bruno még most is játszogattak a szomszédok gyermekeivel. Hallotta a hangjukat, vidám nevetésük felhangzott hozzája és ő felsóhajtott. Látta magát mint gyermeket, már akkor sem volt nagyon boldog, de nem ismerve az életet, még mohón élvezte a játszást. Most már tudta, mi az élet. Nos . . . az a béke, a mely most megszállta a lelkét, vajjon nem az egyedüli boldogság-e, a melyre ő számithat?

Hálát adott az Istennek, hogy ennyiben is része lehet.

Életének egyedüli fájó tövise az anyja volt. Regina asszony férje távozása óta nem talált elég erőt, hogy belenyugodjék az új helyzetbe.

Folyton nyugtalan, ingerült volt; kelletlen hangon csak gúnyos, keserű dolgokat tudott mondani. Sóhajai, szivettépő szomorúsággal visszhangzottak Féde lelkében; folyton könnyektől nedves szemeinek tekintete, hallgatag, igazságtalan szemrehányásként érintette a leány lelkét.

És minden, a mit Regina asszony tett, Fédének keservesen fájdalmasan esett. Néha úgy tett, mintha szándékosan el akarná hanyagolni a külsejét, tüntetőleg feketébe, vagy már régen félre tett sötét ruhákba öltözött. A haját idegenszerűen simára lefésülte, a mi szép, hervadt arczának bizonyos sötét, kisérteties jelleget adott, mintha valami ókori sibilla lenne.

Féde kérte őt, fésülködjék mint egykoron, szép szőke haját fésülje magasan előre, viselje mint egy arany koronát.

— Így mintha nem is az én mamám lennél! Nem vagy többé szép! — mondta a leányka.

Regina tragikusan mosolygott.

— Jobb az így. Mindannak, a mi volt, már vége van.

És folytatta különczködéseit.

Aztán foglalkozni akart odahaza, hogy segitsen Fédének, mint mondá. Kezébe vett egy lapátot, portörlőt, seprüt. Leporolta a bútorokat, kiüritette az almáriumokat és Féde félve követte minden mozdulatát, hogy ismét rendbe hozhassa, a mihez ő nyúlt. Végre aztán leült, a hajótörésből megmentett karosszékbe, befüzött egy tűt, elővette Bruno szakadozott ruháit, vagy a mosásból hazahozott fehérneműcsomót, melynek mindég nagy szüksége volt az átnézésre, javitásra.

Féde nyugtalanul nézte ezeket a készülődéseket.

Jól tudta, hogy ha Regina asszony ollót vesz a kezébe, helyrehozhatatlan bajt okoz.

A szegény asszony sohasem tanult varrni és az ilyen teendőkben egy gyereknél is ügyetlenebb volt.

De jaj volt Fédének, ha valami észrevételt mert tenni, vagy a legártatlanabb tanácsot merte kockáztatni! Regina ilyenkor megsértődve felemelkedett, élesen odamondott valamit és bezárkózott a szobájába.

Szerencse volt még, hogy Regina asszony, mihelyt Féde elment hazulról leczkéket adni, letette a munkát és folytatta az egy órával előbb félbeszakitott regényolvasást.

De ez az áldott május Regina asszonynak is vigasztalást hozott: hosszú, szeretetteljes levelet Arturótól a mely telve volt csupa jó hirrel.

A konyha ablakpárkányán Fédének egész kis kertje volt.

(Folytatása következik.)

BUDAPESTI GYARAK ÉS CZÉGEK.

KNUTH KÁROLY

mérnök és gyáros 10669

Cs. és kir. fensége József főherczeg udv. szállitója.

Gyár és iroda:

Budapest, VII. ker., Garay-utcza 10.

Központi víz-, lég- és gőzfütések, légszesz- és vízvezetékek, csatornázások, szellőztetések, szivattyuk, vizerőművi emelőgépek stb.

Tervek, költségvetések, jövedelmi előirányzatok gyorsan készittetnek

KIRNER JÓZSEF

cs. és kir. udv. puskamüves.
(Alapittatott 1808. évben.)
BUDAPEST IV., Bécsi-u. 2., gyár Rózsa-u. 7.

Dúsan ellátott raktár **legujabb szerkezetü Kettős vadász-fegyverekből**, golyósfegyverek, amerikai Winchester sorétes ismétlő-fegyverek, forgópisztolyok, szalonfegyverek és pisztolyok, töltények és vadász-szerekből, melyek jóságáért kezeskedik.

Sürgönyczim Cartonage. **DAVID KÁROLY ÉS FIA** Telefon szám 41—48.

doboz-papiráru és szab. fémkapocsgyára

Budapest, I., Mészáros-utcza 38. szám. 10651

Gyárt: Papirtányért, bonboniert és jardinet-dobozokat. Sajtolt kerek dobozokat, légmentesen elzárható, összehajtható dobozokat pólyák kötőgyapot, stb. cs magolására. **Hintődobozok**, valamint **húszott lemez-csövek** tetszés szerinti nagyságban. **Teásdobozok** ¼ kilogr.-tól 10 kilogr.-ig, valamint 6, 10 és 20 filléres tea csomagolásához **Szekrénycsipke és köpőládapapir** legujabb szin és kivágásban.

Állandó kiállitás a fenti czikkekből a városligeti iparcsarnokban megtekinthető.

Császárfürdő

BUDAPESTEN

tél és nyári gyógyhely. (1043)

Elsőrangu. E kénesvizu gyógyfürdő páratlan, gőzfürdővel és legmodernebb iszapfürdőkkel pompás ásványvizu uszodákkal, hő- és kádfürdőkkel. Prospektus ingyen bérmentve.

Ha őszül a haja

ne használjon mást, mint a

„STELLA"-HAJVIZET,

mert ez nem hajfestő, de oly vegyi összetételü szer, mely a haj eredeti színét adja vissza. **Üvegje 2 K.**

ZOLTÁN BELA gyógyszertárában,

Budapest, V/49, Szabadság-tér, Sétatér-utcza sarkán. 10564

BORSZÉKI GRAZIOSA SOVÁNYITÓ-TABLETTÁK

TABLETTÁK ELHIZÁS ellen legjobbnak bizonyult szer a LESOVÁNYADÁS elősegitésére különös di. éra nélkül a BORSZÉKI FORRÁS-SÓKBÓL. Kapható minden gyógyszertárban. Orvos urak részére minták állanak rendelkezésre. Nagybani beszerzési forrás: BORSZÉK FÜRDŐ-VÁLLALAT BORSZÉK.

BORSZÉK-FÜRDŐ Borszéki-főforrás. IVÓKURA a HÁZBAN a legkiválóbb orvosi tekintélyek által legjobban ajánlva HÚGYSAV, KŐSZVÉNY ÉS VESEBAJ ellen. Hathatós gyógymód ELHIZÁS, SZIVELSZÍROSODÁS és az ezekből kiserő betegségek ellen. Legolcsóbb SZENSAVTARTALMU és VASAS - LAPFÜRDŐK. Budapesti Főraktár: Arany János-utcza 16.

Rozsnyai Mátyás chininczukorkája ízetlen chininből.

Legjobb szer láz, váltóláz, maláriaellen, különösen gyermekeknek, a kik keserü chinint bevenni nem képesek.

Láz ellen! Nem keserü

Többszörösen kitüntetve, 1869-ben a magyar orvosok és természetvizsgálók fiumei vándorgyülésén 40 arany pályadijjal jutalmazva.

Törvényesen védve. Valódi, ha minden egyes piros csomagolópapiron Rozsnyai Mátyás névaláirása olvasható. Utánzatoktól óvakodjunk.

Főraktár: Budapesten TÖRÖK JÓZSEF gyógyszertárában, valamint minden gyógyszertárban. 10625

Továbbá a készitőnél: **Rozsnyay Mátyás** gyógyszertárában Irad. Szabadság-tér.

Bámulatosan olcsó keritések!

Szőlőtermelők figyelmébe!

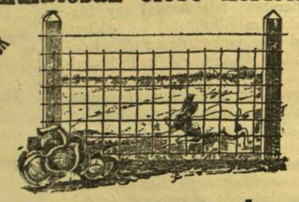

Mezőgazdák figyelmébe!

HAIDEKKER SÁNDOR

sodronyszövet-, fonat- és keritésgyára

Budapest, VIII., Üllői-út 48. szám.

Ajánlja kizárólagosan szabadalmazott **Hungária sodronyfonatát** mint a legcélszerübb és legolcsóbb keritési anyagot, mely előnyeinél fogva feltünmul minden eddig alkalmazott sodronykeritést. A szőlő- s mezőgazdaságra nézve **rendkivül fontos eme találmány előnyei: Olcsóság!**

Horganyozott vassodronyból (nem kell befesteni):
körülbelül 5 centiméter lyukbőséggel,

készletben: 1 és 2 méter magasságban valamennyiből, 1·50 méter magasságban 1.8, 2.—, 2.3, 2·5 és 2·8 milliméter dróterősségtekből.

Sodronyerősség:	1·2	1·4	1·6	1·8	2·—	2·2	2·5	2·8	mm.
Ár □-méterenkint:	**40**	**48**	**56**	**64**	**72**	**86**	**100**	**120**	fillér.

Körülbelül 3×5 centiméter (hosszukás) lyukbőséggel:
Készletben: csakis 1 méter magasságban valamennyi dróterősségben.

Sodronyerősség:	1·2	1·4	1·6	1·8	2·—	2·2	2·5	2·8	mm.
Ár □-méterenkint:	**58**	**66**	**74**	**82**	**96**	**110**	**130**	**150**	fillér.

Csomagolásért, feladásért és kezelési költségekért számitok □-méterenkint 1 fillért, de egy küldeménynél legalább 50 fillért.

Czélszerüség: A fonat elegendő sürü lévén, még apró baromfi áthatolását is meggátolja; felső és alsó szálai pedig szurósak, tehát az átmászást megnehezitik. A fonat csavart szálai — mint végkony sodronykötelek — a kerités hosszirányában futnak, miáltal nagy az ellenálló képessége; a keresztszálak pedig hullámosak, a szálak összecsuszása tehát ki van zárva.

Könnyü kezelés: Kézzel meghuzva, egyszerüen a faduczkhos szegezendő horganyozott kötős szegekkel, a fonat sima és feszes marad. Nagy előnye a fonat feszessége, a mi lehetővé teszi azt, hogy a fonat bármikor ismét leszedhető és más helyen ismét fölerősitheto. A fonat összekuszálódása ki van zárva. — Fesziő-sodronyok, csavarok stb. alkalmazása fölösleges. A fonat fölött egy-két sor tüskésodronyt alkalmazva, a kerités tetszés szerint megmagasitható. — A tüskés sodrony ára méterenként **6 fillér.**

Számos elismerőlevél áll rendelkezésre.

Továbbá gyári és szállit: közönséges gép- és kézi sodronyfonatokat mindenféle czélokra; csinos és erős kiviteli kapukat és ajtókat, valamint nyaraló-, park- és erkélyrácsokat vaskeretes sodronyfonat és kovácsolt vasból, föld- és kavlos rostákat, kosarakat, magtár-ablakrostélyokat, ökörszájkosarakat, szikrafogókat, szőlőbugyonrostákat, cseplőgépekbe való gabonaosztályozó-hengereket stb.

Árjegyzék ingyen és bérmentve. — Jutányos, pontos és gyors kiszolgálás.

Használat előtt — és után.

Má-Hilla

(törv. védve) egy csalhatatlan, első autoritásoktól megvizsgált és mellegen ajánlott kosmetikum, mely csodás hatásával eltünteti **redőket** és **arczráncokat** és helyrehozza a nem szép arczformákat és arczvonásokat. Minden **Ma-Hilla**-val kezelt arcz már a 3—4 napon jóval megifjodik. Az arczbőr üdévé, bársonyuhává, rózsássá és vakitóan fehérré válik. **Szeplőt, bőrfoltokat, pörsenéseket, májfoltokat, vörös orrt** s minden egyéb **arczrútságot** meglepő gyorsan tüntet el a nélkül, hogy a legkisebb nyomot is visszahagyná.

Ma-Hilla ára K 3·85

Eredménytelen esetben a pénzt visszaadom. Minden **Ma-Hilla** küldeményhez teljesen ingyen mellékelek egy próbadobozt **Ma-Hilla**-arczport és egy darab **Ma-Hilla** szépitő szappant. Pontos használati utasitás hozzá adatik. Diszkrét küldés a pénz előzetes megküldése, avagy utánvét mellett az európai raktárból:

LEO LATEINER,
Wien, I/78, Wollzeile 31.

Budapesten kapható **Török József** gyógytárában Király-u. 12. és Andrássy-út 26. — és Mittelbach S. gyógysz. Duga utcza 3. (Zágrábmegye.) 11004

Próba-babákat

minden kivánt nagyságban, legujabb és legszebb alakban, magánhasználatra is ajánl 10727

A. Ramharter's Nfg.
PETER PEHAM
próba-baba müterme,
Wien, Goldschmidg. 10.

Képes árjegyzék ingyen és bérm

Igazi urinő

arczának, keblének, kezeinek alapos ápolására használja mindig a világhirü, 1885-ik évi ótа törvényileg védett **Kriegner-féle**

CRÈME DE MARGUERITET.

Kérjen mindig határozottan **Kriegner-félét.**

Eredeti nagy tégely 4 kor. Próbatégely 1 kor.

KRIEGNER GYÖRGY
gyógyszertára **Budapest, VIII., Kálvin-tér.** 10670

HASZNÁLJON
KERPEL KÉZFINOMITÓ FOLYADÉKOT
A KEZET 3 NAP ALATT BÁRSONYSIMÁVÁ ÉS HÓFEHÉRRÉ TESZI.
1 üveg 90 fillér. 4 üveg rendelésnél franko.
KERPEL GYÓGYTÁR
BUDAPEST, LIPÓT-KÖRÚT 28

Kováts Béla

koos' gyártó Budapest, V., Lipót-körut 3.

Ajánlja ujonnan berendezett modern hintó raktárát

Alapittatott 1886. Képes árjegyzék bérmentve

Vértes-féle sósborszesz
Minden házban szükséges. 10596

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

KÉSŐ SZERELEM.

Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

(Folytatás.)

Oly sötét harag lángolt az öreg ember szemében e szavaknál, hogy Erna önkéntelen felkiáltott:

— Gondolja meg jól, a mit nekem mondani akar. Látom, hogy haraggal, gyülölettel beszél azokról, kik véréből és húsából valók. Ha talán meggondolja, kik ellen beszél, nem folytatja, és én nem kivánom meghallani vallomását. Távozzék a nélkül, hogy vallomást tenne.

— Nem! — kiáltott fel határozottan s elszántan az öreg ember. — Fiam ellen fogok beszélni, mert nem érdemel kiméletet... Ha meghallgatja történetemet grófné, igazat fog adni nekem.

— Beszéljen, — mondá sóhajtva Erna, ki legjobban szeretett volna sohasem találkozni az idegennel.

— Említém, hogy Tibényi a nevem. Lelkész voltam, s megnősültem. Jó állásom volt. Híveim szerettek és tiszteltek, mint hü és igaz lelkipásztorukat s én igyekeztem megérdemelni ragaszkodásukat.

— Hol volt a parókhiája, tisztelendő úr?

— Ah, mily jól esik ezt a czimet hallanom grófné ajkairól. Rég nem szólt így hozzám senki. Csufosan kellett elhagynom állásomat, s mindezt egy elvetemült, rosz gyermek miatt!

— Ez bizony szomorú dolog!

— Több mint szomorú! Kétségbeejtő, grófné. De hogy előbbi kérdésére feleljek, megnevezem a helyet, hol lelkészkedtem. Távol innét, Erdélyben fekszik a falu, s Orsának hívják.

— Hisz ez boldogult nagybátyámnak egyik birtoka!

— Az volt. Most már leányomé, Szentjóby grófnéé. De hogy meddig lesz az? Nem tudom.

— Ő örökölte férjétől, s jogos tulajdona.

— Az még kérdés, — mondá kétértelmüen Tibényi. — Ha meghallgatja grófné, a mit mondok, igazat fog nekem adni.

Ernának eszébe jutottak az ügyvéd szavai, Álmay gróf gyanuja, s megdöbbenve hallgatott, mert nem tudott mit felelni.

— Mint mondtam, — folytatta az egykori lelkész, — megnősültem és két gyermekem volt: Katalin és Ádám. Csinos, egészséges, eszes gyermekek, s én szép jövőt jósoltam nekik és boldog voltam atyai örömömben.

— Katalin volt az idősebb, csinos, szemrevaló leány. Ádám az ifjabb, ki orvosnak készült, s tanulmányait Budapesten végzé. És én leányommal éltem elvonulva, hivatásomnak szentelve napjaimat, mert nőmet elvesztettem, s szerény háztartásomat Katalin vezette, ki azonban nem volt olyan, a milyennek óhajtottam volna.

— Atyai reményem és örömöm nem tartott soká. Ádám roszul tanult, adósságokat csinált a fővárosban és végre megbukott vizsgáján, mely után elnyerte volna orvosi oklevelét. Hazajött és semmittevésben töltė napjait, nekem nagy búbánatomra.

— Katalin azonban mindig pártját fogta öcscsének. Mentegette haszontalanságát és könnyelmüségét, a mi még inkább keseritett, látva hogy neki is hasonló hajlamai vannak, mert rosznak csak az fogja pártját, ki maga sem jobb.

Egy napon egy idegen úr állitott be hozzám, kit nem ismertem. Láttam, hogy előkelő, gazdag ember, s bemutatta magát, hogy a szomszéd megyéből való és arra kért, mutatnám meg neki az anyakönyvet, melyben tiz év előtt egy ujonnan született gyermek keresztelésének kell bevezetve lennie, kit én kereszteltem meg.

— Kérdeztem, mi végre kivánja az anyakönyvet látni?

— Én őszinte leszek tisztelendő úrhoz, — viszonzá a kérdett. — Azt szeretném tudni, hogy volt beirva a gyermek, ki az én fiam, törvényesnek-e vagy törvénytelennek?

— Ebben nem láttam semmi roszat, s nem is kivántam bővebben beszélni oly tárgyról, mely a kereszténvi erkölcsbe ütközik. Megmutattam az anyakönyvet neki, kikeresték az év és napszámot, melyet ő pontosan meg tudott jelölni, s láttuk, hogy a gyermek törvénytelennek van bevezetve.

— Ekkor kétezer koronát tett le asztalomra, s némi zavarral mondá:

— Ez a pénz az öné, mihelyt az anyakönyvben a fiú törvényesnek lesz irva.

— Nem értem, — mondám elcsodálkozva, s megvallom, azt hittem, nem józaneszü emberrel van dolgom.

— Világosan beszélek. Önnek módjában áll az anyakönyvet megváltoztatni, vagy mondjuk kiigazitani. A pénz, melyet iróasztalára tettem, annak az ára.

Ekkor leirhatatlan haragra lobbantam.

— Mit képzel rólam az úr? — kérdém felháborodva. — Azt hiszi, csalóval, hamisitóval van dolga? Nem kétezer koronáért, de semmi ért a földön nem vesztegethetne meg egy becsületes embert, ki tisztességben őszült meg, s nem tudna gazember lenni.

— És ha én a pénzt megkettőztetném? Gondolja meg, ön szegény ember, és fiának adósságai vannak.

— Honnét ismeri fiamat?

— Találkoztam vele Budapesten.

— Talán ő javasolta ezt az ajánlatot önnek?

— Nem tagadom, hogy beszéltem vele róla!

— Nos hát arra kérem, távozzék, s ne gondoljon többé ilyenfélére. Fiammal meg majd beszélek róla, még pedig úgy, a hogy még nem beszéltünk együtt!

— Az idegen úr nevetve vont vállat, eltette pénzét és olyan arczczal távozott, melyről láttam, hogy ezt a dolgot nem hagyja abban.

— Hetek multak. Fiamnak kemény leczkét tartottam és szemrehányást tettem; fenhéjázóan, felelt, s én annyira dühbe jöttem laza erkölcsü szavain, hogy kiutasitottam őt házamból. El is ment, de Katalint is magával vitte. Gyermekeim nélkül maradtam, és a vallásban kerestem vigasztalást borzasztó csalódásomért.

— Nem tudtam, hova és merre mentek, de nem is tudakozódtam utánok, mig egyszer egy ismerősöm mondta, hogy Rómában találkozott velök, s egy öreg úr társaságában voltak, kit nem ismert, csak azt hallotta, hogy magyarul beszélnek, s azt látta, hogy az öreg úr nagyon szerelmes Katalinba, ki oly díszes úrhölgy lett, hogy csak Ádámról ismert reá.

— E hirre valódi kétségbeesés fogott el. Miből élnek, hol veszik a pénzt, és ki az az öreg magyar úr, ki Katalint valószinüleg ellátja a szükségesekkel, mert hiszen semmiből nem élhet?..

— Szegény öreg, — mondá részvéttel Erna.

— Oh ez még nem minden grófné, a java most következik, — mondá a csavargó, kezeibe rejtve arczát, s nem tudva beszédét folytatni, oly nagy felindulás vett rajta erőt.

— Az öreg úr, ki leányával Rómában időzött, bizonynyal nagybátyám volt? — kérdé Erna.

— Később tudtam meg, hogy Szentjóby gróf. — De hallgassa grófné tovább történetemet...

Doria párszor föl és alá sétált az üvegajtó előtt s betekintett, nagyon hosszúnak találván a beszélgetést, melyet Erna a rongyos emberrel folytatott. De látva, hogy a grófné teljesen nyugodtan ül helyén, ujra elfoglalta a széket, melyet elhagyott.

— Egészen egyedül töltém napjaimat, — folytatta búsan az öreg ember. — Nem foglalkoztam mással, mint a vallással és bibliaolvasással. Mint rendesen, egy napon ismét egyedül ültem iróasztalomnál, midőn megnyilt az ajtó, s úri külsejü öreg úr lépett be rajta. Megnevezte magát, ugyanaz volt a neve, a mi annak a fiatalabbnak, a ki meg akart vesztegetni az anyakönyv meghamisitásáért.

— Mivel szolgálhatok? — kérdém kellemetlenül érintve a név kiejtése után.

— Mutassa kérem az anyakönyvet, rám nézve fontos dolgot kivánok benne megnézni, — mondá,

Richter Aurél rajza.

— Beszéljen, — mondá sóhajtva Erna.

még pedig rideg, gyanakvó és parancsoló hangon.

— Mit kíván benne látni? — kérdém hideg sértődéssel, mert nem szoktam meg, hogy ily hangon beszéljenek velem.

— Egy gyermeket kereszteltek itt tíz év előtt. ki úgy tudom, sőt biztos vagyok benne, hogy törvénytelennek lett beírva.

— Igenis, úgy van.

— Könyv nélkül tudja és emlékezik reá? — kérdé gyanuval.

— Egy fiatal úr járt nálam pár hónap előtt, ki hasonlóan önhöz, megtekinté az anyakönyvet.

— A fiam volt, ki azt állítja, hogy a gyermek az övé, s törvényesnek van bevezetve.

— Nem mondott valót, mert ő maga meggyőződött az ellenkezőről. A gyermek törvénytelennek van beírva.

— Neki most érdekében van, hogy fia törvényes legyen, s ez által nagy vagyont örökölne ő, és később a gyermek... De ebből nem lesz semmi. Mutassa kérem az anyakönyvet.

— Azonnal elhoztam neki. Átlapoztuk, s a kérdéses laphoz értünk, de mily nagy volt bámulatom, midőn a «törvénytelen» szó helyett «törvényes» volt ott beírva. Szédülés vett rajtam erőt és a székre roskadtam.

Az öreg úr gúnyosan tekintett rajtam végig s mondá:

— Itt kaparás van. Ön meghamisította az anyakönyvet, ezért majd illetékes helyen számolni fog.

— Uram, esküszöm, hogy...

— Nem hagyott beszélni. Éktelen haragban toporzékolt. Bűnösnek, gazembernek, hamisítónak mondott. Midőn elhagyta a szobát, kétségbeesve maradtam ott, sejtvén, hogy ki követhette el ezt a bűnös cselekményt... Más nem lehetett, mint saját fiam, ki megvesztegetette magát, hogy apját semmivé tegye, s a pénzen, melyet azért kapott, szökött meg nővérével.

— Borzasztó, — rebegte Erna igaz szánalommal.

— Úgy-e borzasztó! De nem akarom a további részletekkel untatni, grófné, csak még azt mondom el, hogy elvesztettem állásomat. Csúfosan kikergettek parókhiámból, s hiába mondtam, hogy a hamisítást más tehette. Fiamat nem akartam vádolni, s jó embereknek és hatalmas pártfogóimnak köszönhettem, hogy börtönre nem ítéltek, bár hónapokat töltöttem vizsgálati fogságban...

— Gyermekei tudták ezt és nem siettek megmentésére? — kérdezte Erna.

— Egyetlen lépést sem tettek! Egyszer aztán azt hallottam, hogy leányom Szentjóby grófné lett, fiam pedig titkár nálok, s utóbb, hogy az öreg úr egész vagyonát nejére hagyta és kitagadta a grófnét, egyenes örökösét.

— Így is történt, — mondá elszomorodva Erna.

— Nos hát, ez nem lehet igaz. Sőt ismerve gyermekeim álnokságát, még abban is kételkedem, hogy Katalin neje volt a grófnak.

— Ezt a gróf maga mondta öreg ügyvédjének.

— Tehát igaz! Befonták az öreg urat, hisz az efféle nem ritkaság. Az ilyen vén emberek gyakran elvesztik az eszöket, befonják őket, s ha szerelmesek, magukon kívül vannak.

— Miért jött hát tulajdonképen hozzám? — kérdé Erna.

— Figyelmeztetni akartam, hogy vizsgáltassa meg jól a végrendeletet. Ádám oly ügyesen tudja utánozni az irásokat, hogy ő készíthette a végrendeletet, s hamisítvány által kaparintották az egész vagyont kezeik közé.

— Ezt már mások is sejtették velem, — mondá gondolkozva Erna. — De én nem hittem, mert becsületeseknek tartottam őket. Ezentúl kutatni fogom a valót!

— Tegye meg grófné, s látni fogja, hogy gyanum alapos. Mert a ki saját atyját pellengére állítja, s nem átall a gyermeki szeretet és kötelesség ellen véteni, az mindenre képes, és megérdemli a büntetést, sőt el sem szabad annak maradni.

— Köszönöm, hogy figyelmeztetett, engem az idegent, kit nem is ismert, s talán soha hiremet sem hallotta.

— Tudakozódtam grófné után, s csak jót és szépet hallottam méltóságodról... És most bevégezvén kötelességemet, távozom.

— Nem nem, pihenje ki magát. Éhes és fáradt, s nem eresztheteem így tovább.

— Az öreg ember megrázta fejét.

— Nem vagyok éhes, — mondá keserüen. — Örökre jól laktam azzal, a mit gyermekeim főztek nekem. Egy ideig tengetni fogom éltemet úgy, a hogy tudom, s örömmel halok meg... És most Isten önnel...

Mielőtt Vesztőczyné felelhetett volna, az öreg ember kisietett az ajtón, s némán, köszönés nélkül haladt el a herczeg előtt, ki még mindig helyén ült az ajtó közelében...

(Folytatása következik.)

FÉDE.

Regény.

Irta LUIGI DI SAN GIUSTO. — Olaszból fordította M. Hrabovszky Julia.

(Folytatás.)

A fiatal férfi, rövid idővel azután, hogy Buenos-Ayresbe érkezett, állást talált. Igazgatói állással kinálták meg egy nevelőintézetben, melynek tulajdonosa olasz ember volt; ha ez az állás nem járt is nagyon dús fizetéssel, de nem sok idejét vette igénybe és Arturo, jobbnak reményében, egyelőre elfogadta.

«Itt Amerikában — irta feleségének — különben sem tartanak semmi munkát szégyennek. Bármit megtesz az ember, csak munka legyen. És vannak itt jó családból való, tehetséges emberek, a kik mindenféle kézi mesterséget üznek. Itt a fő a pénzkeresés, a többi ambiczió mellékesek... Igazán furcsa.»

A levél tele volt jó reménységgel. Arturo remélte, hogy nincs messze az az idő, a mikor majd felesége és gyermekei (természetesen Féde is) utána jöhetnek és akkor majd boldogan, elégedetten fognak élni együtt és okosan is, mert bizonyos bolondságokat nem fog soha többé elkövetni.

Ezen a napon Regina asszony nyers selyem ruháját öltötte magára, a mely már két év óta lógott a szekrényében; egy kis fehér csipkegallért, szalmakalapot és ment a barátnőihez, hogy diadalmasan olvassa fel nekik a férje levelét. A szegény asszony ujjászületettnek érezte magát és átengedte magát a legörültebb ábrándozásoknak.

Féde örült ennek a változásnak és bár ösztönszerüleg némi gyanakodással viseltetett mostoha apja vérmes igéretei iránt, azért hálás volt ezért a levélért.

Csütörtök délután volt, az idő szép, bár kissé meleg volt már és Féde a gyerekekkel, a kiknek ez nap nem kellett iskolába menniük, elment a Valentino-kertbe kis friss levegőt szívni; olyan öröm volt ez, a miben nem lehetett gyakran részük.

Ez a Valentino-kert valódi nyaraló helye a szegényeknek; üdülés azok számára, a kik egész éven át egyéb mezőket, virágot, zöldet nem látnak. Féde, a mikor csak tehette, ide jött. Volt ott egy padja, a mely jól eldugva két fa között majdnem mindig üres volt, látni lehetett onnan a folyó csillámló habjait; minden egyéb élet messze volt innen.

Horgolással a kezében, szeretett ülni ottan; néha harisnyát kötött, mint valami öreg ménike Lalla és Bruno együtt játszottak. Lallának volt egy bábuja és ugró kötele; Brunónak labdája, kis szekere, homokjátéka. Végtelenbe nyúló játékokat gondolt ki a két gyerek. Hangos beszédjük, nevetésük elhallatszott Fédéig, a ki nyugodt tekintettel ügyelt rájuk; feje fölött zöld ágak arabeszkjein át a derült kék égbolt látszott, előtte a folyó csillámló vize, a távolban fákkal benőtt, napsugárral teli, bájos dombok.

Fédének e perczben nem volt más bánata, mint az, hogy ez az óra tovaröppen. Oh, ha mindig itt maradhatna; ha mindég csak ezeket a dolgokat láthatta, ezeket a hangokat hallotta volna!

Ezen a napon erősebb mértékben érezte az örömöt és valami mélabú is vett rajta erőt. Kezei koronként lehullottak az ölébe, a madárkák az ágak tetején mintha hivogatták volna; a folyón gyors, fehér vitorlások mennek tova; a szellő valami új, soha nem hallott dolgot susog... midőn hirtelen megjelent előtte, nevetve, meglepetve, szép, nagy gyerekéhez hasonló arczával Leardi Carlino.

— Ki a manó gondolt volna arra, hogy itt vagy! — mondá megszorítva a leányka kezét és minden egyéb czeremonia nélkül leülve melléje. — Ez tehát Egeria nimfa titkos buvóhelye? Sohasem képzeltem volna, hogy itt talállak!

Mialatt Carlino megcsókolta az üdvözlésére odafutott gyermekeket, Féde szokatlan megzavarodást érzett, a szíve furcsán dobogott, nem tudta volna megmondani, az örömtől-e vagy a fájdalomtól?

Már több napja nem látta Carlinót, a ki most sokkal ritkábban látogatta meg őt. De ennek bizonyára csakis ő maga volt az oka. Azon estétől kezdve, midőn az anyja homályos czélzásokat tett neki, Féde már nem tudott úgy örülni barátja látogatásának. Sajátszerű gondolatok kergetőztek az agyában, a melyek váratlanul az arczába kergették a vért; lelke meg volt zavarva, elfogúlt lett; Carlino egy szavára, legártatlanabb mozdulatára Féde ijedten, fürkészőleg emelte most rá a tekintetét; és ha az ifjú távozott, sokáig eltöprengett bizonyos tényeken, bizonyos szavakon.

Félelem, kételyek szállták meg, egészen új érzések az ő lelkében, a mely ártatlan volt és átlátszó mint a kristály. Hirtelen felfedezte, hogy az ifjú látogatásai, főként este, a mikor annyira egyedül volt, nem illendők és az embereknek szóbeszédre adhatnának okot. De miután nem merte őt megkérni, hogy szüntesse meg látogatásait, bizonyos kis ravaszságokhoz, apró módszerekhez folyamodott, mint például nem nyitotta ki neki az ajtót, ha csengetett és úgy tett mintha már feküdnék; vagy pedig állva fogadta őt és panaszkodott, hogy fáradt és a feje fáj. Így aztán Carlino mindég ritkábban jött, de azért sohasem panaszkodott e miatt Fédének. Gyakran ő is szórakozottnak látszott, gondolata másutt járt; néha mintha mondani akart volna valamit, de aztán mintegy megbánva szándékát, elhallgatott.

A leányka remegett ilyenkor.

Carlino megjelenése a nagy parkban, e gyönyörű napon, egészen váratlan megzavarodást okozott neki. Nem talált szavakat, úgy tetszett előtte, mintha az agya hirtelen kiszáradt volna. Az ifjú szászfélét is összebeszélt, szép, kedves dolgokat; Féde csak hangjának csengését hallotta. Carlino beszélt a tavaszról, a virágokról, a napsugárról... legalább Féde később így hitte.

— Gyakran jösz te ide? — kérdé az ifjú.

— Néha — felelte a leány.

— És mikor jösz ide ismét?

— Nem tudom, — felelte Féde nagyon megzavarodva.

— Ah! most olyan ritkán látjuk egymást és én már olyan régóta akarok valamit mondani neked!

Carlino hangja reszketett.

— Valamit? — dadogta Féde.

— Igen, valami szépet, istenit! De sohasem mertem. Aztán olyan ritkán látlak most! Ma nem, ma még mit sem mondhatok. De remélem, hogy nem sokára, nagyon hamar szólni fogok. Előbb haza kell mennem nehány napra, igen, beszélnem kell az anyámmal.

— De ha visszajöttem, azonnal jövök

és megmondom neked. Nem találnád ki sohasem, az bizonyos! De majd meglátod, meglátod.

Felállt, megragadta Lallát a karjainál fogva és megforgatta a levegőben, Bruno labdáját pedig feldobta a magasba. Olyan volt, mint egy boldog gyermek. Féde nagyon meglepetve nézte őt és annyira boldog és megindult volt egyszersmind, hogy azt hitte, álmodik.

— Féde — kezdte Carlino, visszaülve melléje és egyik kezét megfogva. — Emlékezel rá, mikor azt mondtam neked, hogy soha többé nem fogok szeretni? Mikor átkoztam a szerelmet? Gyerek voltam akkor Féde; most férfi vagyok.

Felállt, felállni kényszeritve egyszersmind a leánykát is, mert nem bocsátotta el a kezét és a gombolyag a horgolótűvel leesett a földre.

— Féde — szólt Carlino, merően nézve a leány szemébe, — Féde, kicsi barátnőm, nagyon csodálkozni fogsz azon a napon.

Nevetett és lehajolt, hogy megcsókolja a leányka kezeit.

— Megyek — mondá — a kórházban kell lennem. Valamelyik este majd benézek hozzád és elmondok neked mindent, mindent, mindent!

És ott hagyta Fédét, a ki boldog, egész bolond volt, a szive nagyon fájt és folyton e három szó csengett a fülében:

— Mindent, mindent, mindent!

Tizenharmadik fejezet.

Féde életének ezen időszaka alatt, mintha álomvilágban élt volna. A mi körülötte a külvilágban történt, eltünt a szeme elől és bizonytalan formát, elmosódó szineket öltött; az emberi és egyéb hangok összezavarodtak az agyában és egyetlen hanggá olvadtak össze. Saját arcza is elvont jelleget öltött, mintegy mozdulatlanná vált; szemei, ez annyira mélységes, élénk szemek, a melyek fő szépsége voltak, mintha megmerevedtek volna attól a belső, mozdulatlan látománytól, attól az egyetlen gondolattól, a mely előtt eltünt minden.

— De te egészen elbutulsz! — mondá Regina asszony.

Majdnem igaza volt. Féde olyan mereven, mintegy megbüvölten viselkedett, olyan automataszerüen mozgott, hogy az anyja egészen elcsudálkozott.

Úgy tetszett, mintha mindig várna valamit, vagy valakit és a lelke egy árnynyal társalogna. És ha kiragadta magát ebből az álomszerü lelkiállapotából, ha anyjának egy szemrehányása titkos mennyországából letasztította őt a földre, a fiatal leány elpirult és olyan naivul, zavartan nevetett, a szemei olyan váratlanul felragyogtak, hogy Regina asszony több izben ismételte:

— Egészen elbutul. Csakugyan!

Órák hosszat ült Féde szótlanul, a kezei a megszokás folytán foglalkoztak ugyan, de gondolatai láthatólag máshol voltak.

Aztán hirtelen fölesmélt, fölemelte a fejét és egy trillát, egy énekhangot hallatott ő, a ki sohasem énekelt! Vagy pedig váratlanul odaszaladt a titkörhöz, sötét, sűrű haját kezdte igazgatni és nála egészen szokatlan módon, kaczéran rendezte el; egy napon még rózsáinak egyikét is megkisérlette a hajába tűzni, de aztán elszégyelte magát és az övébe dugta a virágot.

A napok azonban a Carlinóval folytatott emlékezetes beszélgetés óta multak és Carlinóról még mindig nem volt semmi hír. De ez a legkevésbbé sem nyugtalanította Fédét. Tudta jól, hogy Carlino jönni fog és azért várta őt egyszerüen, minden félelem nélkül. Folyton várta a napnak és estének minden pillanatában. Minden csengetésre felrezzent és szaladt ajtót nyitni. És idegen arcz láttára nem is érzett fájdalmas meglepetést, annyira biztosra vette, hogy jönnie kell.

És ha majd eljött? Féde nem gondolt épen arra, a mi *aztán* lesz. Hiszen olyan egyszerű volt az; minden magától fog menni. Carlino nőül veszi; ezt tudta. Mikor? Bevárják, a míg a papa Amerikából elhatározza a mama és a gyermekek sorsát? Vagy talán nem. Mindnyájan együtt fognak lakni, mint azokban az időkben, a mikor Carlino még a lakójuk volt? Ah! ezek nem voltak fontos dolgok, minden úgy lesz, a hogyan *ő* fogja akarni. *Ő* nagyon természetesen jól tudja, mi Féde az övének és

Váratlanul oda szaladt a tükörhöz.

nem is gondolhat arra, hogy elhagyja a családját. Carlino olyan jó, olyan jó, olyan jó! A leányka feltüzelte magát, őrült dolgokat mondott, egészen mámoros lett ettől a váratlanul kitört szerelemtől, ettől az álomtól, a mely egy pillanat alatt kiragadta őt nyomorúságos életéből.

Nem tudott többé sem gondolkozni, sem okoskodni, mert lényének egyik része hiányzott; de ha ő majd visszatér, akkor...

Részegítő titkáról nem beszélt a világon senkivel. Lidiát csak ritkán látta és aztán ez az ő kedves barátnője is hallgatag, magába mélyedt volt egy idő óta. Féde nem tudta volna, miként kezdjen bele ilyen vallomásokba, aztán volt benne valami szemérmes, gyanakvó tartózkodás, szavakba önteni titkos gondolatának bűbáját.

Az anyjának, igen, az anyjának szerette volna megvallani a titkát. Kitalálta, hogy ezeket a dolgokat az anyának szokás elmondani. Néha, egészen váratlanul, megtelt a szíve szeretettel, a szemei megteltek könnyekkel. Az ilyen perczekben szeretett volna anyjának keblére borulni és sírni, csupán sírni. Óhajtotta volna, hogy czirogassák, megvigasztalják, a túl nagy öröm miatt, a mitől fulladozott. Több ízben ilyenkor Féde megállt az anyja előtt, a fejét félénk mozdulattal felemelte, a kezét kinyújtotta.

— Mama!

A hangja reszketett, tele volt fájdalommal, szerelemmel. Regina asszony néha nem is hallotta őt, annyira el volt merülve valami új regényében, vagy a jövő kiszinezésében, a mi elragadta őt. Vagy pedig türelmetlen hangon, vagy türelmetlen mozdulattal mondta:

— De mit akarsz?

Féde ajkain elhalt a szó, valami ürügyet találva dadogott, vagy valami szükségtelen dolgot mondott.

— E miatt zavarsz engem? Nem tudod magadtól is? De te igazán napról-napra jobban...

És kétségbeesett kézmozdulatot tett.

A napok multak. Május havának vége volt és a junius szárazon, forrón kezdődött. Carlinoról még mindég nem volt semmi hír, de Féde azért még folyton a napnak és estnek minden perczében ugyanazon hévvel várta őt.

Egy reggel ama biztos meggyőződésben kelt fel, hogy Carlino ez nap meg fog érkezni.

— Tudom, tudom; a szívem súgja.

Vasárnap volt és ő nem ment el hazulról egy pillanatra sem, még kis testvéreit sem vitte el sétálni és azzal az igérettel vigasztalta őket, hogy nemsokára mindég sétálni viszi őket és ajándékozni fog nekik sok szép játékot. Lázasan, szakadozottan beszélt, mintha nem lenne ideje; százféle dologhoz is hozzá fogott, aztán félben hagyta. De eljött az est és Carlinóról hirt nem hozott.

— Ma este, ma este, biztosan jönni fog; úgy mint egykor, ebéd után.

Sietve lefektette a gyerekeket és boldog volt, hogy az anyja egy szomszédasszonynyal szinházba ment.

Egyedül, egyedül akart lenni, mikor őt várja.

Leült a konyhában az asztal mellé; minden ragyogóan tiszta volt; a lámpa világosan, nyugodt fénynyel égett. Az ablakon át, a virító virágcserepek között bekandikált egy kis darab csillagos ég.

Féde felnyitott egy könyvet, mert dolgozni ezen estén nem birt. És úgy ült mozdulatlanul és csendes kitartással várt. Szemei követték a könyv sorait, de a gondolatai távol kalandoztak; minden zajra a lépcsőn, megremegett és várt, dobogó szívvel. Semmi. És a toronyóra a téren egymás után ütötte el az órákat az éji csendben.

Tizenegy órakor Féde így szólt magában: — Már nem jő. — És nagyon csudálkozva, de minden szívszorongás nélkül felállt.

E perczben szerény kopogás hallatszott az ajtón. Féde repült és egy kiáltással felnyitotta az ajtót. De oh, csak Nicoletto volt!

— Nincs szüksége valamire Féde kisasszony? Az udvarból láttam, hogy még világosság van önnél.

Féde, életében először érzett haragot a szegény kis púpos iránt.

— Semmire. Aludni akartam menni! — A hangja türelmetlenül, keményen csengett.

— Ah, bocsánat — felelte a fiú alázatosan és menni készült.

A leányka azonnal megbánta feleletét.

— Jöjjön be egy pillanatra Nicoletto — mondá szelidebb hangon — mégis van szüksége magára.

Bementek a konyhába és Féde odaadta a púposnak a kávészemekkel teli darálót és Nicoletto nyugodtan forgatni kezdte a fogantyúját.

— Tudja-e, hogy odahaza feledtem a kapukulcsomat? — szólt kissé később. — A doktorka nélkül nem is tudtam volna bejönni.

Féde elképedve nézett reája.

— Minő doktorka? — kérdezte elfúlt hangon.

— Hát Leardi doktor! Én még mindig doktorának hívom őt. Ő kiment és vele volt a kapukulcs; ez a házmester mindég már tizenegy óra előtt bezárja a kaput.

— Ő kiment és vele volt a kapukulcs — ismételte Féde visszhangként, a nélkül, hogy értené a szavak értelmét.

— Igen; azt hiszem, Brunelliéktől jött. Ha nem lett volna ott ő, hát...

Bevégezte a darálást és felállt.

— Egyébre nincs szüksége, Féde kisasszony?

A leány egészen az ajtóig utána ment.

— Hogyan mondta? Annyira szórakozott vagyok! Carlino doktor nyitotta ki magának a kaput?

— Igen, ő. Én elfeledtem a kapukulcsot. Ő kiment és így én bejöhettem.

— De vajjon ő volt? — erősködött Féde.

— Meghiszem azt! Hiszen beszéltem vele! Sőt még azt is mondta, hogy holnap eljő a gazdám boltjába.

De Féde nem értette meg ezeket a szavakat. Végtelen megdöbbenés vett rajta erőt. Nicoletto már régen elment és ő még mindig ott állt, mintegy elkábulva a csapástól, mintha hirtelen bezárták volna egy sötét helyre.

De aztán egészen váratlanul világosság támadt az agyában.

— Ah! — szólt önmagához, — hogyan nem tudtam ezt mindjárt megérteni? Talán Carlino a Valentinóban keresett, ugyanazon a helyen. Ott akart beszélni velem, a hol... Nem kérdezte-e tőlem azon a napon, mikor fogok visszatérni oda?! Hogy lehet, hogy ezt nem tudtam megérteni?

Miközben lefeküdt, egyre ismételte ezeket a szavakat, szüksége volt meggyőzni magát erről, hogy elhallgattasson magában egy alkalmatlankodó belső hangot.

(Folytatása következik.)

MAGGI-FELE LEVES- és ÉTEL-IZESITŐ

páratlan a maga nemében és a régóta jól bevált szer, hogy gyenge leveseknek, mártásoknak, főzelékeknek stb. egy pillanat alatt meglepő jó és erőteljes ízt adhassunk. Néhány csepp elegendő. Kapható minden fűszerkereskedés, csemegeüzletben és drogueriában. Üvegecskékben 50 fillértől kezdve. — Eredeti üvegecskék legolcsóbban utántöltetnek. 11008

MAGGI-kitüntetések: 5 nagydij, 32 aranyérem, 6 díszoklevél, 7 tiszteletdij. Hatszor versenyen kivül, többi között az 1889. és 1900-iki párisi világkiállításokon (Maggi Gyula birálótag).

6 havi próbára

küldöm mindenkinek a világhirü, egyedül valódi,

Strapaz-rendszerü

Csak **2 frt** láncczal és tokkal együtt

Roskopf-Patent-Anker-Remontoir-órát

eredeti plombával, nyitható csuklófedéllel, szab. készülék az órarugó rápattanására, 36 órai járatú, zománcz-mutatólappal, fekete imitált aczél- vagy nikkeltokban, és kötelezem magamat azt 6 hónapon belül visszafogadni és az összeget minden levonás nélkül visszaküldeni.— **Ezernyi elismerőlevél** bizonyitja Strapaz-Roskopf-óráim világhirét. Eredeti gyári árak láncczal és tokkal együtt, 1 db **2 frt.** — Ugyanezen óra (a jövő órájának nevezve), gyönyörü magasztos domborképpel **frt 3.40; magyar koronával,** szüz Mária-képpel, ló lovassal, szép vadász- vagy tájképpel **10 krajczárral** drágább. Ugyanez óra **dupla fedéllel frt 3.40, arany-plaque frt 4.—** Valódi **ezüst-tokkal frt 3.— Dupla fedéllel frt 5.—** Eredeti **«Vasut-Roskopf»-órák rubin kövekkel,** faragva (nem Roskopf-rendszer) ára **frt 3.50. Minden órához 3 évi irásbeli jótállás adatik.** A szétküldést eszközli **utánvét mellett** «A nagy óragyárhoz» czég

Max Böhnel órás, Wien, IV., **Margarethenstr. 38,** cs. és kir. államhivatalnokok szállitója. 11036/a

Legnagyobb és legrégibb czég Alapitatott 1840. Legnagyobb *kitüntetés 1904 Párisban a Grand Prix és a nagy arany éremmel.*

Első **Roskopf-rendszerü órák,** melyek ez idő szerint mindenütt feldicsértetnek, **nálam csak 1 frt 50 krért kaphatók,** kérem tehát szigoruan eredeti **«Strapaz-Roskopf» ólombélyegzőmre figyelni.**

Nagy árjegyzék több mint 1000 képpel az összes óra-, arany- és ezüst-árukból ingyen és bérmentve.

Szerkeszti: Radó Antal.

MAGYAR KÖNYVTÁR 416 SZÁM. Egy-egy szám ára 30 fillér.

Legujabb füzetek:

414. **BONFINI. Szemelvények Mátyás király életirásából.** Ford. és jegyzetekkel ellátta *dr. Császár Mihály.* Mátyás király élettörténetének legfontosabb forrásmüve.

415. **SZOMAHÁZY ISTVÁN. Kemény doktor karriérje és egyéb történetek.** A kiváló humorista néhány legszebb elbeszélése.

416. **P. LOUYS. M. PRÉVOST. Francia elbeszélők tára.** (Ötödik sorozat.) Forditotta *Gábor Andor.* A füzet élén a nálunk még kevéssé ismert Louysnak egy kis remekműve áll.

A MAGYAR KÖNYVTÁR TELJES JEGYZÉKÉT (416 szám) kivánatra készséggel ingyen és bérmentve megküldi minden könyvkereskedés vagy a kiadóhivatal.

A legutóbb megjelent számok jegyzéke:

407. **HEVESI JÓZSEF. Nászuton** és egyéb elbeszélések. Bájos, nagyobbrészt Olaszországban játszó apró elbeszélések.

408. **Orosz Elbeszélők Tára II.** (Gorkij, Csehov, Baranzevics, Nemirovics-Dancsenko.) Forditotta *Ambrozovics Dezső.* A legujabb orosz novellisztika öt elsőrangu gyöngye.

409—410—411. **MIKSZÁTH KÁLMÁN. Egy választás Magyarországon.** A csak az imént lefolyt választások időszerüvé tették e remek politikai szatirát.

412—413. **VICTORIEN SARDOU. A boszorkány.** Dráma 5 felvonásban. Forditotta *Fái J. Béla.* Az inkvizició borzalmaiból meritett nagyhatásu remekműve a nagy francia szinmü-irónak.

Kaphatók: LAMPEL R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai) részvénytársaságnál Bpest, VI., Andrássy-út 21. és minden könyvkereskedésben.

Diszitési mühimzések kiállitása

Budapest, Haas-palota, Gizella-tér (Vigadó-utcza sarok.)

A mühimzések

CHRISTIANSEN HANS darmstadti tanár rajzai után készültek az 11027

eredeti SINGER varrógépen.

A kiállitás tartama: 11027

1905 április 1-től április hó 24-ig.
Nyitva naponta d. e. 10-től d. u. 6-ig.
Vasárnap délelőtt 10-től d. u. 1-ig.

Szabad bemenet! Elárusitás nincs!

A szépség ápolására legjobb szer a MIRANDA-CRÉME

Eltávolit minden börtisztátlanságot és az arcznak szép üde kinézést ad. Nem tartalmaz semmiféle ártalmas vagy mérges szert és nappal is használható.
1 tégely «Miranda»-créme 1 korona.
1 drb «Miranda»-szappan 70 fillér.
1 doboz «Miranda»-puder 1 korona három szinben
Budapesten kapható: TÖRÖK JÓZSEF gyógyszertárában vagy a készitőnél DIENES J. G. utódainál Eskü-téren, felsővárosban, a hol postai megrendelések azonnal utánvétel mellett eszközöltetnek. 11007

RÉTHY BÉLA GYÓGYSZERÉSZ PEMETEFŰ-CUKORKA BÉKÉSCSABÁN ÁRA 60 fillér.

10691

Kávé finom fzért való jótállás mellett. 5 kiló bérmentve utánvét mellett.

Superior ... ... K 11.80
Gyöngy ... ... « 13.— 13.—
Java és Guatemala ... ... « 14.— 16.—
Portorico és Ceylon ... ... « 15.60 17.—
stb., stb. Pörkölve kgként 60 fillérrel drágább. Tea 1 kgtól kezdve bérmentve utánvét mellett K 6.50, 8.—, 9.—, 10.— egész 22.— ig.
Árjegyzék ingyen és bérmentve.
Julius Weiss, Pilsen V.
Kávébevitel és hygieinikus pörkölde villamüzemmel. 10932

A **Franklin-Társulat** kiadásában **Budapesten** (IV., Egyetem-utcza 4. sz.) megjelent és minden könyvkereskedésben kapható:

A SZELLEMI TEHETSÉGEK EREDETE

IRTA **SZITNYAI ELEK.**

Ára füzve 1 korona.

«E tanulmány az eddigi tudós vizsgálódások figyelembe vételével, de teljesen önálló föltevés alapján magyarázza a talentum eredetét. Nevelők és szülők nagy érdeklődéssel fogják olvasni a világos, élvezetesen megirt és rendkivül tanulságos értekezést.»

A legjobb arcz-szépitószer a **SERAIL-ARCZKENŐCS,** mely az arczot tisztitja, fehériti és bársonypuhává teszi.

Egy tégely ára 1 kor. 40 fill.
Egy kis tégely ára 70 fillér.

Minden ártalmas alkatrész nélkül!

Serail-szappan | kitünő toilett szappanok a kenőcs használatához.
Epe-szappan |
Serail-créme. Nappali használatra.
Serail-pouder. Kivüo finom arcpor három szinben, fehér, rózsaszin és créme. Egy doboz ára 1 korona.
Serail-szájviz. A legjobb szájvíz.

Főraktár: Budapesten, **Török József** gyógyszertárában. 10888
Kapható továbbá a készitőnél **ROZSNYAY MATYAS** gyógyszertárában, **Aradon, Szabadságtér,** valamint minden más gyógyszertárban.

BORSZÉKI GRAZIOSA TABLETTÁK SOVÁNYITÓ-

TABLETTÁK ELHIZÁS ellen legjobbnak bizonyult szer.
LESOVÁNYADÁS előmozditására különös dijéta nélkül a BORSZÉKI FORRÁS-SÓKBÓL. Kapható minden gyógyszertárban. Orvosi urak részére minták állanak rendelkezésre. Nagybani beszerzési-forrás: BORSZÉK FÜRDŐ-VÁLLALAT BORSZÉK.

BORSZÉK-FÜRDŐ Borszéki főforrás. IVÓKURA A HÁZBAN a legkiválóbb orvosi tekintélyek által legjobban ajánlva HÚGYSAV, KÖSZVÉNY ÉS VESEBAJ ellen. Hathatós gyógymód ELHIZÁS, SZIVÉLZSIROSODÁS, és az ezeket kisérő betegségek ellen. Legdusabb SZENSAVTARTALMU és VASAS-LÁPFÜRDŐK. Budapesti főraktár: Arany János-utcza 16.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

KÉSŐ SZERELEM.

Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

Tizennegyedik fejezet.

— Végzett a csavargóval? — kérdé Dória, midőn Erna az ajtóban megjelent.

— Elmondta, a miért jött és távozott. Még ételt és segélyt sem fogadott el.

— És csakugyan fontos mondani valója volt?

— Nagyon fontos. Közölni fogom Lenhóczyval. mert engem közelről érdekel.

— Miről és kiről beszélt?

— A végrendeletről, mely oly szomorú fordulatot idézett elő sorsomban, — mondá mosolyogva Erna, de arcza nem mutatott már bánatot, sőt szemében öröm ragyogott.

— Mit törődik most már vele? — kérdé Dória, gyönyörrel tekintve reá.

— Tudja-e, hogy a miről szó van, az igen nagy vagyon?

— Engem nem érdekel, s önnek sincs rá többé szüksége!

— De ha engem illet?

— Megcsalták, meghamisitották a végrendeletet?

— Amaz öreg ember állitása szerint igen.

— Mit tud ő arról?

— A mostani Szentjóbyné és a fivére az ő gyermekei.

— Ne mondja!.. Én azt hiszem, ez csak mese.

— Én pedig minden szavát hiszem annak az öreg embernek, ki nagyon szerencsétlen, s nem érdek hozta hozzám.

— De hát miért vall saját gyermekei ellen? Hisz ez a természet törvénye ellen van.

— Gyermekei galádul bántak vele, s mint mondja, fia már őt is tönkre tette hamisitásával. És ő a csaló leleplezését kivánja, mint becsületes ember.

— Az ilyen már ritkaság a mai világban. Mai szabású ember inkább osztozkodni akarna velök.

Beszélgetve haladtak a kastély felé, hol Álmay gróffal és az ügyvéddel találkoztak.

— Már keresésükre indultunk, — mondá a házi úr. — Oly régen eltávoztak, s féltünk, hogy eltévednek az erdőben, mely a parkba szögellik.

— A grófnénak vendége volt, — mondá nevetve Dória.

— Vendége?

— Egy csavargóval találkoztunk az úton, s azt állitotta, hogy fontos beszéde van Erna grófnővel.

— Fontos beszéde? — kérdé az ügyvéd csodálkozva. — Itt, ezen az ismeretlen helyen?

— Bizonynyal koldulni akart, — jegyzé meg kellemetlen hatás alatt Álmay. — Holott ide senkinek sem szabad bejönni. Sajnálom, grófné, hogy terhelték.

— Legkevésbbé sem. A kiről beszélünk, szegény ember, de nem koldulni jött, s ha kivánják, elmondom történetét. De menjünk föl a terembe.

Mind a négyen az emlitett helyiségbe léptek, s Erna szóról-szóra ismétlé azt, a mit a lelkésztől hallott. Hallgatói csodálkozva és figyelemmel kisérték elbeszélését.

— Ez a vallomás aranyat ér! — kiáltott fel az ügyvéd. — Hol van az az ember?

— Eltünt mint a lehellet, még köszönetemet is alig fogadta el.

— Félt, hogy tanunak fogják beidézni.

— Valószinüleg. De most mit fog tenni ügyvéd úr? — kérdé Erna.

— Megcsipem a gonosztevőket. Most már ismerem jellemöket, a multjukat, sőt már rég

Richter Aurél rajza.

— **De akkor hagyjatok békét!** — **pattant föl szenvedélyesen Szentjóbyné.**

gyanitottam utolsó müveletöket. Nem szabadulnak ki körmeim közül!

— Én hagynám őket haladni útjokon, — mondá a herczeg: mire mindnyájan csodálkozva néztek reá, kivéve Ernát, ki tudta, miért beszél igy.

— Hogy mondhat ilyet nagyméltóságod? — kiáltott fel megbotránkozva Lenhóczi. — Hát mire való az igazságszolgáltatás és a törvény, ha az ily alávaló gaz népet kiméljük?

Dória vállat vont és mosolygott.

— Megjegyzésem az ön szakmájába vág, jogtanácsos úr, és azért indult föl oly nagyon szavaimra. E tekintetben azonban Erna grófnét illeti az elhatározás.

— Nemcsak őt. A grófnő jogait megcsorbitották, de a bünös a törvényé s itt oly esettel van dolgunk, mely büntetést követel.

— Teljesen igaza van, — mondá Álmay.

— Most csak a végrendelet hamisitását kell megállapitanom. Tibényi irása kezeim közt van, s a járásbiróhoz kell mennem, hogy összehasonlitsam a végrendeletet. A ki egyszer hamisitott, arról másodszor is föl lehet tenni, sőt majdnem bizonyos, hogy megtette.

Azután még hosszasan beszéltek a tárgyról, s a következő nap az ügyvéd a herczeg kiséretében elutazott, Erna pedig megigérte Dóriának, hogy pár nap mulva ő is a fővárosban lesz.

A vendégek távozásával csendesebb lett a kastély, s a két barátnő sok időt töltött együtt, de Erna korainak találta, hogy a herczegről és vallomásáról szóljon.

Már annyi csalódáson ment keresztül, hogy alig mert hinni a jobb jövőben, s Dória szerelme oly hihetetlen volt neki, hogy alig mert bizni benne. Sőt ha Bettyre gondolt, majdnem fájdalmat érzett miatta, mert tudta, hogy a herczegbe szerelmes, s hogy mily nagy keserüséget fog okozni neki, ha csalódását megtudja.

De mindamellett boldog volt. Keveset gondolt arra, hogy vagyonát esetleg visszakapja. Egyszer már átesett azon a tudaton, hogy mindenét elveszitette, s megnyugodott benne. Most szive olyannyira telve volt szerelemmel, boldogsággal, hogy alig tudta Emma előtt eltitkolni, s ha Álmay beszélt neki visszanyerendő vagyonáról, az egészen közömbösen hagyta, min a házaspár nem birt eléggé csodálkozni.

— Könnyelmü teremtés vagy, — mondá neki olykor Emma nevetve. — Vagy még most sem ismered a szegénység szomoruságát.

— Nincs igazad, — viszonzá ilyenkor sóhajtva Vesztröczyné. — De ha arra gondolok, mi fog történni azzal a két emberrel, kiknek vendégszeretetét élveztem, s kik jóknak mutatkoztak irántam, mikor nem tudtam hova lenni: nyugtalanságot érzek és nem tudok örülni a vagyonnak, melynek visszanyerése különben még mindig kétséges.

— Nem tudom, mit feleljek erre, — viszonzá kedvetlenül Emma. — Tulságosnak találom ezt a jóságot. Ha náluk maradsz, ma talán nem is vagy az élök között.

— De ez nem bizonyos, s én nem birok róluk oly aljasságot föltenni.

— Azok után sem, mit az öreg lelkésztől hallottál?

— Jó ember nem lehet, a ki szülője ellen vét, de gyilkosoknak mégsem tartom őket.

— Betegségednek minden jele arra mutatott. Nem volt semmi megállapitható bajod és mégis napról-napra gyengébb lettél.

— Hol és mikor történhetett volna a mérgezés? Azt ettem, a mit ők, kivéve esténkint egy pohár tejet.

— Nos, hát abban volt a lassan ölő méreg. És ki adta át neked a tejet?

— Többnyire a komornám, s csak olykor Szentjóbyné.

— Akkor tették bele a mérget. Tibényi vegyész, mint tudod, doktornak készült, s ismeri az efféle szereket.

— Ha ismerned azt a két embert, te sem hihetnéd róluk ezt a szörnyü tettet.

— Láttam őket távolról, de nem beszéltem velök, s kétkedem, hogy jó hatást tehetnének reám.

És pár nap mulva ezután a társalgás után, Álmaynénak volt alkalma találkozni Szentjóby Katalinnal, ki csinos fogaton érkezett Porhegyre és Erna grófnőt kivánta látni.

Sürü gyászfátyolát, mely arczára volt bo-

csátva, s azt láthatatlanná tette, csak akkor vetette föl, midőn Erna előtt állt, ki barátnője társaságában fogadta őt a társalgó teremben.

Az özvegy Ernához jött, s láthatólag megzavarodott, megpillantva a ház asszonyát, ki feszült érdeklődéssel vizsgálta arcát, s meg kellett vallania, hogy az szelid, inkább jókifejezésű és ha már nem hallott volna róla,ép úgy mint Erna, ő is rokonszenvesnek találná. Mert nyoma sem volt ez arczon a gonoszságnak.

Mindamellett meglehetős hidegen fogadta, s látta Ernán, hogy az bár nem akart semmi neheztelést mutatni, nem birt bizonyos zavart és talán ellenszenvet leküzdeni.

— Egyedül szeretnék veled beszélni, — kezdé szelid, kérő hangon a vendég, Ernához fordulva. — Dologban jöttem, melyet csak négyszem között mondhatok el.

Álmayné azonnal elhagyta helyét és a termet, egy figyelmeztető pillantással Ernára.

— Most beszélhetsz, — mondá kissé hidegen Erna.

— Azt tudod, hogy az öröklött vagyon felét az ügyvéd által felajánlottam neked, — mondá Szentjóbyné.

— Lenhóczy említé nekem, de csodálkoztam rajta, s nem fogadom el. Ha tetszett nagybátyámnak úgy rendelkezni, a hogy tette, mi kötelesek vagyunk akaratában megnyugodni.

— De akkor hagyjatok békében! — pattant föl szenvedélyesen az özvegy. — S az ügyvéd ne fenyegetődzék!

— Én nem tudok semmiről. Tőlem nem származik zaklattatásod.

— De hát mi köze Lenhóczynak és Álmay grófnak mindehhez, hogy nem szünnek meg utánunk kutatni, és gyanusításokkal sértegetnek?

— Azt ismét nem tudom. De azok után, miket hallottunk rólatok, nem csoda, ha bizalmuk megingott.

— És mi az, a mit hallottatok? — kérdé látható nyugtalansággal Katalin.

— Hogy őszinte legyek, s tisztába jöhess, megmondom, hogy atyáddal találkoztam és beszéltem.

— A-tyám-mal?

— Itt volt nálam, és elmondta történetét, melyben gyermekei, s különösen fia, nagy szerepet játszanak.

Szentjóbyné megsemmisülve ült helyén, nem tudott felelni.

— Ebből láthatod, hogy bizalmunk nem lehet hozzátok, — folytatta Erna. — Az, a ki szülői iránt rosz, minden bűnre képes!

— De a mit az az ember beszélt, nem igaz! — kiáltott föl Katalin, elkábulásából felocsudva. — A mi atyánk régen meghalt Hol van az az ember? Jöjjön s mondja szemembe, a mit állit.

— Elmondta, a mit akart és elment. Szegény, éhes és rongyos volt, de nem kért semmit, s ebből láthatod, hogy nem érdek vezette!

— Miért jött és mit beszélt?

— Hálátlan gyermekekről. Anyakönyv-hamisításról, szenvedéseiről, megbecstelenítéséről. Főleg pedig azért jött, hogy szerinte a végrendelet valószinűleg hamis.

— Alávaló rágalom!

— Én nem adok ez utóbbi állításának hitelt, de Lenhóczy mint ügyvéd, másként vélekedik.

— Ő kezdettől fogva ellenségünk volt, mert, mert...

A következő szót elharapta Katalin, s Erna mondá:

— Beszélj nyiltan. Én nem vagyok ellenséged. És ha tudsz mentséget felhozni, örömmel adok neki hitelt, mert az emberek iránt még nem veszitettem el hitemet.

Szentjóbyné gúnyosan vonta fel vállát.

— Mentegessem magam? — kérdé sértődést tettetve. — Miért? Mi a vétkem? Egyedül az, hogy férjem rám hagyta vagyonát. Hisz ez csak természetes. A vagyon végrendelet nélkül is engem illetett volna.

— De hát akkor miért akarod a felét nekem adni?

— Jó szivem sugallatából. Én szegény leány voltam, szerények az igényeim, s nincs szükségem az egész vagyonra. Legyen neked is miből élnem s legyen vége a zaklattatásnak.

Erna kétkedve rázta meg fejét.

— Nem Katalin, — mondá határozottan. — Nem ez az oka ajánlatodnak. Tapasztalatlan vagyok az ilyféle dolgokban, sőt hiszek jó szivedben is, de még sem tartom valószinűnek, hogy te lemondj vagyonod feléről, ha az — csakugyan téged illet.

— Kit illethetne mást? — kérdé elhalványodva az özvegy.

— Épen ez a kérdés és az ügyvéd...

— Hallotta felolvasni a végrendeletet, és a saját szemeivel látta. Sőt férjemtől magától hallotta, hogy úgy akar rendelkezni, mint a hogy tette.

— Én mindezekről mit sem tudok. A mint láttad, azonnal belenyugodtam a végrendeletbe, és az ügyvédet akkor minden kutatásról lebeszéltem. Most azonban...

— Te is hiszesz neki, mert egy öreg csavargó telebeszélte a fejedet. Pedig az az ember nem lehet más, mint egy elbocsátott cseléd.

— Magad sem hiszed, a mit mondasz. Tulajdonképen miért jöttél hozzám?

— Hogy megkérdezzem, mit felelsz ajánlatomra?

— Nem fogadom el. Maradjon minden a régiben, s megigérem, hogy egyetlen lépést sem teszek ellened. Álmay grófról és Lenhóczyról nem állhatok jót, mert ők mint mondják, az igazságot akarják kideriteni, a mi kötelességök. Azt hiszem, tőlem nem kivánhatsz többet.

— Ez csak kifogás! Mi köze idegeneknek a te *dolgaidhoz? Tiltsd meg* nekik, hogy ne állitsák a boldogultat, téged és minket pellengére. Ha te letiltod őket, nem folytatják a hajszát.

— A mit tesznek, az az ő *dolguk*. Nem avatkozom bele, — viszonzá majdnem boszankodva Vesztrőczyné. — De különben is ártatlan ember nem fél semmitől, s ha úgy van, a mint mondod, nyugodtan nézheted az ő cselekedeteiket.

Szentjóbyné elhagyta helyét.

— Nem hittelek ily makacsnak, midőn a mások üldözéséről van szó. Így nincs mit beszélnünk együtt. Isten veled.

Erna az ajtóig kisérte. Nemsokára hallotta a kocsi zörgését és Emmát látta belépni, ki a közelben, a mellékszobában tartózkodott. Maga sem tudta, mily formában, de Ernára nézve veszélytől tartott.

— Mit végeztetek? — kérdé barátnőjétől.

— Azért jött, hogy válaszomat megtudja a vagyon fölajánlott fele részére nézve, a miről már Lenhóczy beszélt.

— És te mit feleltél neki?

— A mit már régen elhatároztam. Nem fogadom el.

— Tudod-e, hogy ez az ajánlat félelmet mutat s igen gyanus?

— Az ügyvéd is ezt mondja, s magam is kezdem hinni, hogy valami rettegés rejlik mögötte. Ma még irok Lenhóczynak s tudatom vele az özvegy látogatását; ő majd levonja belőle a következtetést.

De a levélre nem volt szükség, mert Erna még a nap folyamán sürgönyt kapott az ügyvédtől, melyben ez állt:

«Fontos fölfedezés. Jöjjön grófné azonnal Budapestre.»

Lenhóczy.

Vesztrőczyné azonnal készen volt az útra. Közölte a sürgöny tartalmát Álmayval, ki nem kétkedvén, hogy az az örökségre vonatkozik, nagyon kiváncsi lett, Emma pedig megigértette barátnőjével, hogy megirja nekik, miért hivta őt az ügyvéd... (Folytatása következik.)

FÉDE.

Regény.

Irta LUIGI DI SAN GIUSTO. — Olaszból fordította M. Hrabovszky Julia.

(Folytatás.)

Másnap délután vitte a gyerekeket és a kertbe akart menni, ámbár nem volt vakáczió. Első izben történt, hogy Féde megszegte kötelességét. De nem tehetett, nem tehetett másként. Mialatt lement a lépcsőn, hirtelen elhatározta magát valamire. Ha Carlino az előző estén Brunelliéknél volt, akkor megtudja Lidiától, vagy megtudja madama Giovanninától.

Becsengetett a barátnőjénél.

A két barátnő gyöngéden megölelte egymást. Lidia arcza feltünően élénk volt, a szemei csillogtak valami örömteljes felindulástól.

— Küldd el innen a gyerekeket, küld Giovannihoz — mondta Lidia. — Beszédem van veled.

Midőn egyedül maradtak, Lidia ujból megölelte Fédét.

— Csókolj meg Féde és örülj velem. Menyasszony vagyok!

Féde ránézett; tágra nyilt, merev szemeiben, végigczikázott az őrület.

— Menyasszony vagyok. Találd ki, ki a jegyesem?

De Féde mintegy megkövülve hallgatott.

— Nem találod ki? Pedig nem nehéz! Egyik barátod, egyik barátod az! Nem érted? Carlino!

Féde mosolygott és rekedt hangon mondá:

— Ah!

— Már régen akartam szólni neked. De olyan ritkán találkozunk! Aztán semmi sem volt még bizonyos; csak tegnap este, érted! Tegnap este adta csak meg papa a beleegyezését.

Felállt és egy porczellán bonboniert hozott, megkinálta Fédét czukorkákkal és egész marékkal akart a zsebébe tenni a gyermekek számára. Aztán lehüzott az ujjáról egy kék köves gyürüt.

— Gyerekkorom óta folyton viseltem ezt a gyürüt — mondá — tegnap Carlino ezt ajándékozta nekem — és reámutatott egy pompás *gyémántgyürüre, melyet gyürüs ujján viselt.* — Vedd ezt tőlem Féde. Azt akarom, hogy együtt töltött gyermekkorunk emlékére mindég viseld.

A kis kék gyürü Féde ujjára vándorolt.

— Carlino már régóta meg akarta neked mondani — folytatá Lidia. — Már régóta. És képzeld csak, előbb akarta megmondani neked, mint nekem. Mikor még nem mert előttem nyilatkozni, hozzád akart fordulni, előtted akarta kiönteni a szivét, a szegény fiú! Oh, ő nagyon szeret téged! És én is nagyon, de nagyon szeretlek! Te vagy a mi barátnőnk, a mi legjobb barátnőnk, az egyedüli! Carlino el fog menni hozzád, hogy elmondja az ujságot. De én akartam az első lenni!

Féde mosolyogva felállt; odanyújtotta Lidiának a kezét, a melyen a gyürü csillogott.

— Légy boldog, légy boldog! — mormolá. De félt, hogy sirásban tör ki és nem mondott többet.

— Maradj ma velem, — kérte őt Lidia.

— Nem, nem, az iskolába megyek. Hiszen tudod, hogy az iskolába kell mennem.

— De hiszen az előbb ki akartál menni valahová.

— Ah, igen! De most, most már nem szükséges többé.

Tizennegyedik fejezet.

Aztán minden ismét a régiben maradt. Az ég továbbra is kék maradt, az utak zöldültek és az emberek jártak-keltek az égető juliusi napsugárban.

Féde több napon át nem vett észre semmit. Reggel felkelt, elvégezte szokott teendőit, foglalkozott a gyerekekkel és a háztartással, aztán ment a leczkéit adni, hazajött és este fáradtan fájó, rekedt torokkal lefeküdt, úgy mint azelőtt is, csakhogy most nem a lelkével tett mindent, nem tudta többé *miért* teszi mindezt, mire jó az.

Aztán napról-napra, mindég jobban magába zárkozott.

A szünidő elérkezett; Féde nem tanitott többé, csupán másolt, másolt végnélküli kéziratokat, aktákat, tele egyhangú, különös szavakkal, melyeket a szemei leolvastak az egyik lapról és a keze gépileg lemásolt egy másikra, a nélkül, hogy gondolata a szavak értelmét kereste volna.

Ez az egyhangú, véget nem érő foglalkozás, az egymás mellé sorakozó ezer és ezer szó, Féde agyában elaltatott minden egyéb gondolatot. Szabad óráiban kezdett kijárni, hogy sétálni vigye az ő szegény gyerekeit.

Már régóta nem tette többé. Órákon át, ha már befejezte is munkáját, sokáig ülve maradt a székén a nélkül, hogy észre vette volna, mi történik körülötte, nem gondolt semmire, csak egy, éles, fájdalmas érzést érzett: valami súlyosan ránehezedett a mellére és gátolta a lélegzésben.

Az alatt Lalla és Bruno a lépcsőkön játszottak a padláslakásokból lejött gyerekekkel; koronként egy-egy kiáltás eljutott egészen Fédéig: a kicsinyek egyike leesett, vagy verte a másikat. Féde nem mozdult; nem ismerte fel többé testvéreinek hangját a többiek sirása között, nem futott többé megszidni, vagy megvigasztalni őket.

Egy napon, egészen véletlenül, észrevette, hogy Lalla nagyon sovány, Bruno nagyon sápadt és a szemei karikásak. Mintha hirtelen magához tért volna, mintha egyszerre eszébe jutott volna valami, a mire régóta nem gondolt többé és ez fájdalmat, lelkifurdalást okozott neki; egy hang szólalt fel benne, intette, korholta őt:

— De mit csinálsz? Mit csinálsz?

Ettől a naptól fogva Féde ismét élni kezdett. Ismét gondolt a háztartással, a gyermekekkel, az embereknek a szemükbe nézett, kutatta gondolataikat, szavaikat, értelem vezette kezének munkáját.

Miért sápadtak a gyermekek? Mert nem mennek a levegőre! Szükségük van friss levegőre, nyaralásra, mozgásra, játékra. Az ő nyaralásuk itt folyt ezeken a lépcsőkön, a hol Bruno gyakran leesett s megütötte magát. Féde ijedten nézte a gyermek homlokán a horzsolásokat. Az ő hibája ez! Nem ügyelt kis testvéreire!

Vitte őket ki, a Valentinóba.

Ah, minden, minden úgy volt ott, mint annakelőtte! Ugyanazon égboltozat, ugyanazon fák, ott volt a kis pad is, melyet annyira szeretett és nem messze onnan látszott a folyó habjainak csillámlása. Ezen a napon Féde sirt egy kicsit. Csak úgy, minden fájdalom nélkül. Már régóta nem sirt és érezte, hogy ez most jót tesz neki. Aztán minden nap visszatért oda és magába zárkozott lelke, hallgathatta a vigaszt, melyet a szellő és a madárkák suttogtak neki.

Így mult el a nyár.

Leardi Carlino meglátogatta őt. Nem maradhatott sokáig, mert nagyon természetesen ezer dolga volt: látogatások, járkálások, bevásárlások, aztán a mennyasszonya előbb még a tengerpartra és nehány hétre a hegyek közé is megy. Ő nagyon természetesen elkiséri. Novemberben tartják majd az esküvőt. Annyira boldog volt a derék fiú, hogy Fédének a szokottnál csendesebb magaviseletét észre sem vette. Féde különben mosolygott, mosolygott, ez elegendő volt annak bebizonyitására, hogy ő is örvend barátai boldogságának.

Carlino csak az ajtónál nyerte vissza orvosi éleslátását, akkor ötlött a szemébe Féde sajátszerűen elváltozott arcza.

Carlino ijedt arczot mutatott a beteg láttára.

— De mennyire megfogytál! Van valami bajod, Féde? Mit érzesz?

— Én? Semmit.

— A hangod is olyan különös. Nem tudom. Rekedt vagy? Talán meghültél?

— Nem tudom. Már egy idő óta így vagyok.

— Köhögsz néha? Nem érzesz egy kis lázt? Hadd látom a pulzusodat. Oh, mi a manó! A napokban majd felnézek hozzád, megakarlak vizsgálni kissé. Nem vagyok veled megelégedve.

De nem jött el. Bizonyára elfeledte a kis Fédét és azt a gyanút, azt a borzasztó gyanút, mely egy pillanatra megvillant az agyában.

De mikor annyi dolga volt! Helyette Lidia jött elutazása előtt Fédét meglátogatni és azonnal észre vette a változást azon a szegény arczocskán.

— Nagyon sápadt vagy! Te nem vagy egészséges; agyon fárasztod magadat. Mondd, akarsz velem jönni? A tengeri levegő, a fürdők jót tennének neked. Jer velem. Mint akkor, a mikor kicsinyek voltunk, tudod? Emlékezel még Montcalierire? Emlékezel?

Oh, ha emlékezett-e! Mennyi zöld, mennyi fény volt ott! A levegő üde volt, a vér gyönyörrel keringett, az élet ott öröm volt. De mikor volt ez? Mikor?

Féde bizonyitgatta barátnője előtt, hogy nem mehet el, nem hagyhatja az anyját és a gyermekeket; nincsen semmi baja csak fáradt kissé, de majd ki fogja pihenni magát.

És csakugyan nem érezte magát betegnek. Csak gyenge volt, nagyon gyenge; néha ájulás környezte; a szemei előtt nagy zöld és sárga foltok táncoltak; a fülei zúgtak és azt hitte, mindjárt elesik. De ez hamar elmult.

— Erőt kell kissé vennem magamon és azonnal jobban leszek, — gondolta.

Legkellemetlenebbül érintette őt, hogy folyton elrekedt és nehezen lélegzett. Ha arra gondolt, hogy nemsokára megkezdődnek majd a tanórák, hogy órákon át hangosan kell beszélnie, egészen megrémült. Szent Isten! Mi történnék, ha úgy megbetegednék, hogy nem tudna többé beszélni?

Egy napon levél érkezett Amerikából és ezer lira volt benne. Ezer lira! Regina asszony majd megbolondult a nagy örömtől. Nevetett, sirt, csókolta a levelet. Féde háladatosan, alázatosan fohászkodott Istenhez. Ime, ő azt hitte, elbizakodottan azt képzelte, az öveinek szükségük van reája; Isten pedig most bebizonyitotta, mit tehet ő nélküle is.

Ha meg betegednék is, ha meghalna is, van valaki odaát, a tengeren túl, a ki gondoskodik a feleségéről, a szegény gyermekekről. És Fédét egyszerre nagy áhitat szállta meg, őt, a ki mindig keveset imádkozott, mert a földi teendők egészen elfoglalták az idejét s mert anyjának közönyös szive mellett nőtt fel.

Ime, van Isten, Isten megemlékezett róla. Arturo levele is tele volt vigasszal.

«Nemsokára, nemsokára, azt irom majd nektek jöjjetek — így szólt a levél. — Itt állandóan jól megy a dolgom. Kedvvel, önérzettel, hévvel dolgozom. Pedig csupán tanárkodom ebben a nevelőintézetben. De remélem nem sokára társa leszek az intézet tulajdonosának; már beszélt velem erről és lehet, mire e levelet megkapjátok a dolog már meg is történt. Akkor mindnyájan eljöttök ide. És Féde tanitani fog papájának az intézetében. Úgy lesz, kicsi Fédém?»

Regina asszony megölelte a leányát.

— Vége lesz a küzdéseknek — mondá. — Neked is kevesebb dolgod lesz ott, mint itten. Aztán igazgatóné lesz belőled.

Ilyen reményekkel táplálkozva, multak a napok.

Regina asszony ismét fiatal és vidám lett; úgy öltözködött, fésülködött, mintha húsz éves lenne; nevetett, fecsegett, énekelt. Megvetette a turini dolgokat, csak arra gondolt, minő élete lesz odaát Amerikában, minő hatást fog tenni az ő szőkesége a barna argentiniaiakra; az ő szép megjelenésére gondolt abban a nemzetközi kollégiumban, a hol őt igazgatóné asszonynak fogják nevezni.

Féde boldog volt, látva, hogy az anyja egészen megfiatalodik, örömmel hallgatta beszédeit, nézte készülődéseit.

Az a gondolat, hogy Amerikába fog menni, szorongással, félelemmel töltötte el szivét; a mellében fájdalmat érzett, mintha megszakadt volna benne valami; de azért úgy gondolt erre a valószinű eshetőségre, mint valami szükséges roszra, a mely végre is javukra lesz. Úgy tetszett előtte, hogy turini élete véget ért, hogy ő már leélte a maga részét.

A távolban, odaát, a hol talán egy más világ van, talán feltámadhat még egy új Féde; egy Féde, a ki nem gyerek többé, nem olyan gyenge, olyan csacsi, hanem komoly, erős és más akarattal, más idegzettel bir.

Odaát meggyógyulhat.

Mert érezte ő maga is, hogy beteg.

Az a nyomás, melyet a mellén érzett, az a fülzúgás, a pillanatnyi szédülések, az mind semmi sem volt; máshol rejlett az ő baja, mélyebben, sokkal mélyebben.

Azóta a krizis óta, a melyből a lelke mintegy meghalva került ki, visszamaradt a szemeiben egy bizonyos réveteg kifejezés, mintha nem látná és hallaná mindég, a mi körülötte történik. Aztán néha, hirtelen szórakozottság szállta meg, megfoghatatlan feledékenység, mintha valami elromlott volna agyának gépezetében. Ijedten tapasztalta ezt, szégyelte magát és azt kérdezte magától, vajjon nem őrült-e meg. Voltak pillanatai, a midőn nem ismert önmagára. Lelke mélyében a visszafojtott bosszúság csiráját fedezte fel, oktalan gyülöletet, haragot, a mi keserűséggel töltötte el. Mintha ujból gyermekké vált volna; mintha feltámadt volna a szeszélyes, heves kis Féde, a kit még nem nyügözött le az élet. A dühös fájdalom váratlanul előtörő könnyei gyültek a szemébe, mialatt a szive elfacsarodott a hasztalan kétségbeeséstől.

Októberben Lidia és Carlino visszatértek. A lakodalmi előkészületek nagyban folytak. Féde csak ritkán és rövid időre látta barátait. Annyi dolguk volt!

De Fédének is volt dolga; az iskolai idő elkezdődött és ő is folytatta leczkéit.

Eleintén úgy tetszett előtte, hogy minden megerőltetés nélkül tud beszélni; a hangja visszatért, aztán egy hideg, oktobervégi nap után, egészen váratlanul olyan rettenetesen meghült, olyan makacs köhögést és heves lázt kapott, hogy maga Regina asszony kényszeritette az ágyba.

— Jó, nem bánom, fekszem egy napig — mondta Féde.

De nyolcz nap mulva még sokkal rosszabbul lett; a láz nem csökkent, elviselhetetlen fájdalom gyötörte a mellét. Regina asszony

összevásárolt mindenféle porokat és pasztillákat, a melyekben korlátlanul bízott, de látva, hogy a leányka állapota rohamosan roszabbodik, Giovannina asszonyhoz szaladt és kérte őt, küldené fel hozzájuk a doktorkát, mihelyt megérkezik.

Carlino azonnal eljött és ijedt arczot mutatott a beteg láttára. Mialatt a pulzusát vizsgálta és leplezetlen aggodalommal nézte feldúlt arczocskáját, melyen tűzrózsák égtek, észrevette, hogy Féde csendesen sír, nagy könycseppek gördülnek végig az arczán.

— Miért sírsz? Félsz ettől a betegségtől? De hiszen ez semmi, épen semmi! — mondá Carlino és megsimogatta a leányka haját, mintha gyermek lenne.

— Nem, nem félek, nem félek, — felelte Féde, — csak sírok! (Folytatása következik.)

Menyasszonyok szives figyelmébe!!

Fehérnemü-kelengyék

igen szép kivitelben, mérsékelt árban készittetnek.

Különlegességek: 11035

divatos vászon-, batiszt- és selyembluzok, alsószoknyák, harisnyák és zsebkendőkben.

Kelengyeköltségvetést és árjegyzéket szivesen küld

MÁRTON JÁNOS

fehérnemü és vászonüzlete,

Budapest, Kossuth Lajos-utca 17. szám.

10-91

RÉTHY BÉLA GYÓGYSZERÉSZI PEMETEFŰ ZUKORKA BÉKÉSCSABÁN ÁRA 60 fillér.

Alkalmi vétel

32 db csak 6 frt.

Legszebb ajándékot képeznek bécsi gloria-ezüst asztali készletem, melyek a következők:

6 db legf. gloria-ezüst étkezőkanál
6 « « gloria-ezüst villa
6 « « gloria-ezüst asztali kés öntött acélpengével
12 « « gloria-ezüst káv.-kanál
1 « « gloria-ezüst tejmerítő
1 « « gloria-ezüst levesmer.-kanál 11050

32 db összesen csak 6 frt. mindenuj, finoman tényezve. Ezeknek az ára ezelőtt 3-azor akkora volt, és most a **nagy készletek** eladása folytán **csak 6 frtért** adatnak el. A *gloria*-ezüst **át meg át fehér fem, melynek változatlanságáról kezeskedve lesz és ezért legjobban pótolja a drága valódi ezüstöt.**

Hogy ennek valódiságáról mindenki meggyőződhessék, **kötelezem magamat, kivánatra a pénzt azonnal levonas nélkül visszaadni,** ha az áru nem felelne meg. A szétküldést csak utánvét vagy az összeg előzetes beküldése mellett eszközli

LATEINER LEÓ gyári raktára
Wien, I/78., Wollzeile 31.

Használat előtt — és után.

Má-Hilla

(törv. védve) egy csalhatatlan, első autoritásoktól megvizsgált és megegen ajánlott kosmetikum, mely csodás hatásával eltüntet **redőket** és **arczráncokat** és helyrehozza a nem szép arczformákat és arczvonásokat. Minden **Ma-Hilla**-val kezelt arcz már a 3—4 napon jóval megifjodik. Az arczhéj üdévé, bársonypuhává, rózsássá és vakitóan fehérré válik. **Szeplőt, böratkát, pörsenéseket, májfoltokat, vörös orrt** s minden egyéb **arcztisztátlanságot** meglepő gyorsan tüntet el a nélkül, hogy a legkisebb nyomot is visszahagyná.

Ma-Hilla ára K 3·85

Eredménytelen esetben a pénzt visszaadom. Minden **Ma-Hilla** küldeményhez teljesen ingyen mellékelek egy próbadoboz **Ma-Hilla**-arczport és egy darab **Ma-Hilla** szépitő szappant. Pontos használati utasitás hozzá adatik. Diszkrét küldés a pénz előzetes megküldése, avagy utánvét mellett az európai raktárból:

LEO LATEINER,
Wien, I/78, Wollzeile 31.

Budapesten kapható **Török József** gyógytárában Király-u. 12. és Andrássy-út 26. — és Mittelbach S. gyógysz. Zágrábmegye Duga ulica 3. 11004

Vértes-féle sósborszesz
Minden házban szükséges. 10596

Diszitési műhimzések

kiállitása

Budapest, Haas-palota, Gizella-tér
(Vigadó-utcza sarok.)

A műhimzések

CHRISTIANSEN HANS darmstadti tanár rajzai után készültek az 11027

eredeti SINGER varrógépen.

A kiállitás tartama: 11027

1905 április 1-től április hó 24-ig.
Nyitva naponta d. e. 10-től d. u. 6-ig.
Vasárnap délelőtt 10-től d. u. 1-ig.

Szabad bemenet! Elárusitás nincs!

Husvéti ajándéktárgyakban mesés választékot talál mindenki a legolcsóbb árak mellett.

SCHÖNWALD IMRE arany- és ezüstékszergyáros és órásmester, **Pécsett 122.**

Mindenki saját előnyét követi, ha a czég nagy képes árjegyzékét kérve, szükségletét az után rendeli. — Kevés pénzért szép és maradandó értékü, becses ajándéktárgyat vásárolhat. 11039

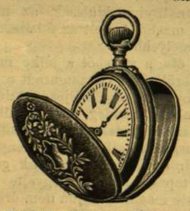

Valódi 14 karátos arany női remontoir óra, dupla fedéllel, pompás diszitéssel, finom szerkezettel 22 forint.

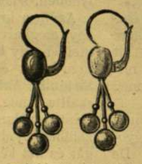

Ujdonság! Valódi 14 karátos arany fülbevaló, valódi opál vagy türkissel 20 korona.

Arany nyaklánczok, karkötők és broschok a legnagyobb választékban, meglepő olcsó árak mellett.

Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve!

Divatos fülbevaló, ragyogó kövekkel és csepplógóval:
ezüstből 4 korona.
aranyból 9 «

Zománcz amulett, 14 karátos arany kerettel 12 K, doublé 4 K.
Ezen amulettek minden kivitelben vannak.

Árpád tula-ezüst remontoir, dupla fedelü tokban, finom szerkezettel 18 K.

Szerencse gyürü valódi 4 karátos arany Crisopraskővel 14 K.

Üdvöske. Valódi 14 karátos arany gyürü 3 opál szívvel 12 K.

Gavallér óra egész lapos ezüst és arany diszitéssel, finom szerkezettel 16 K.
« « egyszerübb diszitéssel 13 «

Valódi 14 karátos arany remontoir óra, dupla fedéllel, finom svájci szerkezettel 32 forint.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

KÉPVISELŐHÁZI KÖNYVTÁR

KÉSŐ SZERELEM.

Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

Tizenötödik fejezet. (Folytatás.)

Midőn Erna vonata a pályaudvarra berobogott, a fővárosban nagy csodálkozására nemcsak Lenhóczy, de Dória herczeg is várakozott reá.

— Honnan tudták, hogy jövök? — kérdé mosolyogva, s a herczeg ottlététől kellemesen érintve, mialatt mindkettőjükkel kezet fogott.

— Ismerve méltóságod pontosságát, biztosra vettem, hogy ezzel a vonattal jön, s a herczeg hozzám csatlakozott, — viszonzá az ügyvéd hamis pillantással Dóriára.

— És nem csalódott, — viszonzá kedves mosolyával Erna, kocsijához menve, melyre komornája már fölrakta kézipodgyászát.

— Melyik fogadóba száll? — kérdé a herczeg.

— A Bristolba, az az én rendes szállodám, ha Budapesten vagyok.

— Norberthyék is ott vannak szállva és az anyám is. Sok ismerősre fog tehát találni.

— Már is örülök, hogy Bettyt láthatom, és a — herczegnét, — mondá halkan, tétovázva Erna.

— Ő is örülni fog, — viszonzá Dória udvariasan, s a bérkocsiba segitvén Ernát.

Alig volt pár perczig szobájában megérkezése után, midőn Betty röpült be hozzá s egymás karjaiban voltak.

— Mily régen nem láttalak! — kiáltott föl a leányka. — Oh Erna, mennyit aggódtam, midőn azt mondták, hogy beteg vagy.

— Köszönöm, drágám, hogy gondoltál rám. Sok szomorú napot értem, mióta utoljára láttalak.

— De most egészséges vagy?

— Teljesen, — viszonzá Erna, maga mellé vonva a pamlagra a leánykát, s gyönyörködve tekintett szemébe. — De ne beszéljünk rólam. Mondd el, mit müveltél, mióta távol voltunk egymástól?

— Sok boldog és boldogtalan napot töltöttem, — viszonzá előbb ragyogó, azután elszomorodott arczczal a kérdett.

— Mi lehetett neked a boldogtalan nap, Betty? — kérdé elmosolyodva Erna. — Te, ki csak a jót, a kényelmet és az élet napfényét ismered?

— Ismerem árnyait is. Oh, Erna, én nagyon boldogtalan teremtés vagyok!

Erna megrettenve szemlélte a kis lányt, ki keblére vetette magát és zokogott.

— Mi bajod? — kérdé mély részvéttel.

— Szerelmes vagyok reménytelenül és meg fogok halni bánatomban!

— Szerelmes — reménytelenül — és kibe? — kérdé megrettenve Vesztrőczyné, kinek derengeni kezdett agyában a valóság.

— Dóriába! Hisz tudod, midőn először láttuk őt a czukrászdában, már belészerettem.

— És ő? — kérdé elfojtott hangon Erna.

— Nem akar rólam tudni . . . Olykor azt hittem, udvarol nekem, oly kedves, figyelmes és előzékeny volt. Azután hetekig nem mutatta magát nálunk, s ha találkoztunk, hideg, közönyös és majdnem roszkedvü volt.

Vesztrőczyné elhalványodott.

— Verd ki fejedből, ha igy bánik veled, — mondá erőltetve, s titkolt zavarral.

— Oh én mást vártam tőled, Erna! — kiáltott fel szomorúan a leányka. — Azt hittem, vigasztalni fogsz, és reményt adsz; és most igy beszélsz velem. Nem hiszed, hogy csak nincs önmagával tisztában, és azért habozik? Igy mondja nagymama, s azt reméltem, hogy te is ezt fogod mondani.

— Én csak a te szavaidból hallom a történteket, s nem tudok itélni, — viszonzá mind nagyobb zavarral Erna. — Nagyanyád ebben megbizhatóbb, jobban is ismeri az életet.

Richter Aurél rajza.

— Most légy egészen őszinte hozzám.

Betty csodálkozva tekintett a beszélőre, kit még sohasem látott ily habozónak.

— Nagymama öreg, s elfelejtette, hogy mennek az udvarlások, azért nem bízom az ő szavában. De te, ki asszony vagy, s férjed nemrégen vallotta be, hogy szeret, jobban tudod, hogy folynak az ilyféle dolgok.

Vesztrőczyné önkénytelen elnevette magát.

— Minden férfinak más a modora, s másként udvarol, — mondá magához szorítva barátnőjét. — Hogy itélhessek én Dóriáról, kit sohasem láttam veled?

— Tehát ne szólj ma. De ő is Budapesten van, s találkozni fogsz vele, midőn én is jelen leszek. Akkor itélj róla, és mondd meg véleményedet.

Ez a kilátás azonban Ernának nagyon kellemetlen volt. Mit tegyen? Csalja-e Bettyt, vagy megmondja neki az igazat? Sem erre, sem arra nem tudta elhatározni magát.

— Miért nem felelsz? — kérdé Betty meglepetve Erna hallgatásán.

— Mert nem tudom, mit feleljek.

— Mondtam, hogy ne szólj most . . . Majd később, ha együtt láttál bennünket.

— Jó, a mint kivánod . . . Beszéljünk másról. Meddig maradtok Budapesten? És miért maradtatok ily soká?

— Megmondjam az igazat?

— Kiváncsivá teszesz.

— Dóriáné is itt van a szállodában, és olykor a herczeg is, s nagymama nem akarja elszalasztani a jó alkalmat, és várunk, hátha Dória nyilatkozni fog.

Erna szánakozást érzett szivében.

— De ezt nem lehet elősegiteni, ha ő hallgat, — mondá újra zavarba jövе.

— Nagymama azt állitja, hogy az alkalom sokat tesz, s már számtalan házasságot hozott létre.

— Magától kell annak jönni, — mondá a fiatal asszony kedvetlenül, aztán erőltetett mosolylyal tette hozzá: — A házasságok égben köttetnek.

— De már előre szeretnénk tudni, mi van rólunk elhatározva, — mondá nevetve Betty.

Ekkor Norberthyné lépett a szobába.

— Mennyire örülünk, Erna, hogy ismét itt vagy, — kezdé nyájasan, a fiatal nő mellett helyet foglalva. — Régen várunk reád a fővárosban.

Betty elpirult, mert tudta, hogy Erna nem hiheti, a mit a grófné mondott, az ő vallomása után.

— Beteg voltam, — viszonzá Erna egyszerűen. — És nem jöhettem.

Legkisebb kétely sem hallatszott hangján, midőn szavait kiejté.

— Hallottunk róla. De most már jól vagy s velünk jöhetsz falura?

— Dologban jöttem. Az ügyvéd ide sürgönyzött, és-nem-tudom, meddig kell maradnom.

— Még mindig az örökség forog kérdésben?

— Nem tudom, miféle közlendője van, még nem beszéltem vele.

— Én azt hallottam, hogy Szentjóbyné fölajánlotta a vagyon felét.

— Először Lenhóczynak, azután nekem, de én nem fogadtam el.

— Roszul tetted, s nem értem, mi vitt erre a nagylelküségre, — mondá Norberthyné, gyanuval fürkészve a fiatal nőt.

— A vagyon nem engem illet. Nagybátyám özvegyének hagyta az egészet, s a holtaknak végakaratát tisztelni kell!

— Nagyon bátor asszony vagy Erna, — jegyzé meg félig gúnynyal, félig megrovólag az öreg nő. — Mi vár reád teljesen vagyon nélkül?

— Isten megsegit, mint a hogy mostanig sem hagyott el. És vannak még jó emberek a világon.

Norberthyné elpirult, s Betty lesütötte szemeit.

— Az emberekre nem igen számithatunk, — viszonzá nem kis zavarral az öreg grófné. — Te még nem próbáltad a szegénységet.

— Azt nem merném állitani. Igaz, nem koplaltam, volt is mibe öltöznöm, de a jövő kietlenül és siváran állt előttem. Mindamellett jogtalan vagyont mégsem fogadnék el, s nem rettegek a nélkülözéstől.

Norberthyné megcsóválta fejét.

— Látszik, hogy fiatal és tapasztalatlan vagy, — mondá kicsinylőleg. — Én pedig azt tanácslom, ne hagyd az alkalmat eltünni, mert aligha fog másodszor kinálkozni.

Ernának nagyon kellemetlen volt ez a beszédtárgy, s gyorsan kérdé:

— Meddig maradnak még Budapesten, néném?

— A meddig téged dolgaid tartóztatnak, s magunkkal vihetünk. Nemde Betty?

— Minden bizonynyal, — viszonzá örömtelt hangon a leányka. — Bár már otthon volnánk!

Az öreg grófné kissé csodálkozott ezen a kijelentésen, mert sem ő, sem unokája nem akarta elhagyni a fővárost.

— Ez valami egészen új dolog, — mondá csodálkozva. — Erna miatt kívánsz már haza menni?

— Mindenféléről beszéltünk együtt, s ő nekem olyan tanácsot adott, melyet megpróbálok követni.

— Tanácsot? Vajjon mily irányban? — kérdé meglepetve a grófné.

— Az a mi titkunk, nagymama. Nemde Erna, nem szabad mindent kibeszélni?

Vesztrőczyné mélyen elpirult a grófné kutató pillantása alatt s mondá:

— A mint tetszik Betty. Az én tanácsomat elmondhatod bárkinek, én nem mondtam néked titokban.

— Nos, ki vele gyermekem. Kíváncsi vagyok, hogy rövid idő alatt miféle fontos dolgokról beszéltetek.

— Elmondtam Ernának, hogy szeretném ha Dória herczeg udvarolna nekem, de nem teszi.

— És mit felelt erre a gyermekes vallomásra Erna?

— Hogy mondjak le róla s igyekezzem elfelejteni a herczeget.

— Ugyan? Ez különös tanács, — jegyzé meg a grófné, gyanuval függesztvén szemeit Vesztrőczynére, ki nyugodtan állta ki tekintetét. — És mivel indokolta tanácsát?

— Betty csacska gyermek, — mondá elmosolyodva Erna.

— Nem annyira, mint hinnéd, — mondá Norberthyné. — De nem kellene őt elijesztened, s félek, hogy valamely czélod van ezzel összekötve.

— Mi volna? — kérdé Erna megütközve a grófné érdes hangjától. — Ő véleményt kért tőlem, s én legjobb belátásom szerint feleltem.

— Hogy mondjon le a herczegről?

— Hogy ne szomorkodjék utána, s igyekezzék elfelejteni, — viszonzá határozottan Erna, szép nagy szemét zavar nélkül függesztvén a grófnéra.

— Ez éretlen tanács, — viszonzá boszankodva az öreg nő. — És mivel indokolod szavaidat?

— Azok után, miket Bettytől hallottam, nem gondolhatok mást, mint hogy Dória játszik vele.

— Ne mondd! Hisz sohasem láttad őket együtt, s Bettynek semmi önbizalma sincs maga iránt.

— Én csak szavaiból itéltem.

— Én pedig az ellenkezőt állítom. A herczeg határozottan szerelmes Bettybe. Csak idő kérdése, hogy nyilatkozzék, és anyja szívből óhajtja ezt a házasságot.

— Akkor persze visszavonom tanácsomat.

— De véleményedet fentartod, — jegyzé meg szomorúan Betty. — Hangodon hallom, hogy nem adsz hitelt nagymama véleményének s én osztozom nézetedben.

— Sajnálattal kell kimondanom Erna, hogy káros hatással vagy Bettyre, — mondá ingerülten Norberthyné. — Ő olyan természet, kit bátoritani kell, nem pedig elvenni bizalmát. És én mondhatom neked, hogy ez a házasság meg fog történni! Dória herczegnének birom szavát, s ő oly nagy befolyással van fiára, hogy az fog történni, a mit ő akar.

E szavakra Betty lángpiros arczczal ugrott fel helyéről.

— Hát azt hiszi nagymama, hogy nekem kell az ilyen házasság? — kiáltott föl indulatosan. — Anyja parancsára nősülne a fia! Nem, soha! Ernának igaza van, legjobb, ha nem gondolok reá.

Erna megdöbbenve tekintett egyikről a másikra, s elfogultan mondá:

— Sajnálom, hogy ideérkeztem után mindjárt viszályt idéztem elő, s minden czél nélkül megszomoritottam mindkettőjüket. Legjobb belátásom szerint beszéltem, és elismerem, hogy nem volt igazam, s valószínűleg csalódtam.

— Nem, nem, Erna, neked van igazad! Nagymama hiú reményekkel áltatja magát. Nem volt-e számtalan alkalom, hogy Dória nyilatkozzék? és sohasem tette. Mire vár? Miért habozik? Vagy talán soha nem is gondolt a velem való házasságra, — kiáltott fel Betty könnyes szemekkel.

— Hagyjuk abba ezt a tárgyat, — mondá Norberthyné kedvetlenül. — Betty el van keseredve, nekem kellemetlen. Majd a jövő mutatja meg, kinek volt igaza. Addig ne essék több szó róla.

— Ez az én kívánságom is, — mondá halkan Erna.

— És most, Betty, hagyd el a szobát, — mondá az öreg grófné. Olyan dolgokról akarok Ernával beszélni, melyek nem neked valók.

— Én pedig szeretnék itt maradni.

— Mondom, hogy távozz. Csak nem fogsz parancsomnak ellenszegülni?

A leányka elhagyta helyét, s kedvetlenül távozott, gyanítván, hogy ő róla lesz szó, a mi kellemetlen volt neki.

Alighogy becsukódott utána az ajtó, a grófné Ernához fordulva mondá:

— Most légy egészen őszinte hozzám. Tanácsod után, melyet Bettynek adtál, azt kell hinnem, hogy valami czélod volt vele. Azt is tudom, hogy Dória napokat töltött Porhegyen Álmayéknál. Talán úgy nyilatkozott Bettyről, mi nem kedvező ránézve, vagy? . . .

— Vagy? — kérdé elpirulva Vesztrőczyné, s láthatólag megzavarodott.

— Neked udvarol? Légy őszinte iránttam, s ne tedd ezt a szegény gyermeket szerencsétlenné. (Folytatása következik.)

FÉDE.

Regény.

Irta LUIGI DI SAN GIUSTO. — Olaszból fordította M. Hrabovszky Julia.

Tizenötödik fejezet. (Folytatás.)

Lidia esküvőjét november nyolczadikán tartották meg. Szép, de egyszerű ünnepély volt, mint azt madama Giovannina Regina asszonynak elbeszélte. Nem voltak sem meghivottak, sem lakoma. Egészen maguk között voltak.

Az egyetlen személy, a kit a jegyesek e napon szivesen láttak volna maguk között, Féde volt.

De Féde, ámbár már jobban érezte magát és fenn járt, nem mehetett le; maga Carlino tiltotta meg neki. És Féde egész napon át a virágai között ült a konyhában, a kályha mellegében és figyelte a kocsik robogását, melyek a jegyeseket a templomba és az anyakönyvvezetőhöz vitték.

Regina asszony, a ki szintén elment a templomba, hogy a kiváncsiak közé vegyülve nézze az esküvőt, elmondta aztán, minő szép volt a mennyasszony egészen fehér ruhájában, szőke hajával, minő boldognak látszott Carlino. Mennyi ember és virág volt a templomban. Miként mondta el Lidia az *igent* és hogyan húzta az ujjára Carlino a jegygyűrűt.

Féde hallgatta őt, koronként az anyjára mosolygott, de egy szót sem szólt.

— Oh, — mondá végre Regina asszony felsóhajtva — ha meggondolom, hogy én azt reméltem, te leszel Carlino felesége! Én még most is azt hiszem, te voltál a hibás; ki hagytad őt siklani.

De midőn látta, hogy Féde arcza sajátszerűen kigyúl és a leányka szemei leirhatatlan kifejezéssel néztek rája, anyai szive megmozdult.

— Szegény Féde! — mondá, és arczon csókolta a leányát.

Aztán feljött Giovannina asszony és édességeket hozott a mennyasszonytól. Mindkét kezetele volt dobozokkal, kosárkákkal, papirtölcsérekkel. Lalla és Bruno hangosan kiáltoztak az örömtől; Féde ki akart választani egy édességet, hogy megegye.

— Mondja meg ezt Lidiának, mondja meg, — ajánlta figyelmébe a gouvernante-nak.

Délután azonban Féde nyugtalanabb lett, fénylő tekintete szorongva fordult az ajtó felé, az orczái égtek, mintha lázban lenne. Tudta, hogy *ők* jönni fognak.

És csakugyan eljöttek mindketten; Lidia már uti ruhában volt, Carlino nagy ibolyacsokrot tartott a kezeiben. Le sem ültek, mert minden pillanatuk ki volt számitva. De Lidia egy aranynyaklánczot, egy nagy medaillonnal, a melyben az ő arczképe volt, Féde nyakára tett és Carlino az ibolyákat adta neki, sajátkezüleg helyezte ölébe, két beteg kezébe, melyeket a leány fáradt mozdulattal kulcsolt együvé.

— És aztán egészségesen lássunk ám viszont! Ne feledd, egészségesen! — ismételték mindketten még az ajtóban is. Aztán eltüntek.

Féde meggyógyult; vagyis ujra kijárt, tanitott.

Ujabb levél érkezett Arturótól, a ki ismét pénzt küldött, de most már röviden csak azt irta: «Jöjjetek mindannyian!» Keresete most már elegendő volt egész családja eltartására; társa lett a főnökének; az intézet felvirágzott.

Ha majd aztán a két nő is ott lesz, minden jól fog menni. Arturónak nagyszerű tervei voltak.

— Menjünk tehát — mondá Regina asszony elhatározottan. És miután Féde semmi ellenvetést nem tett, az elutazást februárra határozták el.

Ez a tél végtelennek tetszett előttük. Valamennyien úgy érezték, mintha már elszakadtak volna otthonuktól, szórakozottan végezték rendes teendőiket, lelkük egy más ország, a jövő felé fordult, a mely nem volt álom többé és mindinkább a valóság formáját öltötte magára. Még Lalla és Bruno is, anyjuk szavai által felizgatott ifjú képzeletükkel, nem tudtak egyébre gondolni, mint Amerikára; Amerika szerepelt a játékaikban, beszélgetéseikben; Lalla titokzatos történeteket gondolt ki, a melyekben vörösbőrüek, oroszlánok, rabszolgák és gyémántbányák szerepeltek; csupa visszaemlékezések a karácsonyi ajándékként Fédétől és Lidiától kapott könyvekből. A szomszédság összes gyerekei bámulattal és kiváncsisággal nézték ezt a kettőt, a kik olyan szerencsések, hogy Amerikába mehetnek.

A fiatal házasok januárban tértek vissza. Fédét elég jó egészségben találták; egészen el volt foglalva az uti készülődésekkel. Ismét a régi, jó kis háziasszony volt, folyton járt-kelt a szükséges bevásárlások miatt; előkészítette valamennyiük fehérneműjét, ruházatát, előre látva, hogy *odaát* nem lehet majd mindent olyan könnyen beszerezni.

A két barátnő melegen ölelte meg egymást, de kevés mondani valójuk volt. Mindketten bizonyos zavart éreztek és valami kölcsönös idegenkedést; nem találták meg többé azt a közvetlen hangot, a mely barátságukat olyan édessé tette. Lidia viruló szinben volt, nagyon szép lett és gazdagon volt öltözve; Féde, szegényleányos ruhájában még kisebbnek, jelentéktelenebbnek és barátnőjével összehasonlítva, majdnem csúnyának tetszett.

Lidia azonban meg volt hatva arra a gondolatra, hogy Féde olyan messzire elmegy, oly országba, a honnan talán soha többé nem tér vissza.

— Hát én? Nekem talán nem esik roszul, hogy az én kis Fédém elutazik? — mondá Carlino. — Egyrészt azonban örülök; mert a légváltozás, uj ország, uj szokások, jót fognak neki tenni.

E titokzatos szavaknak Carlino nem adott egyéb magyarázatot, de Féde megértette őt és mosolygott.

— Most már sokkal jobban vagyok — mondá — és most, hogy kevesebb órát adok, a rekedtségem majdnem teljesen elmult.

Keveset beszéltek mindhárman; érezték, hogy már nincsenek egymáshoz olyan közel, nem olyan bizalmasak együtt; valami közéjük állt.

Az utolsó hónap villámgyorsan tünt tova. Féde most szerette volna az időt megállítani, meghosszabbítani a napokat, belekapaszkodni a tovatünő multba, odatapadni a helyekhez, a hol egész élete lefolyt. Lázas izgatottság szállta meg koronként s megremegtette a szivét. Néha hirtelen, mintegy ijedten szakította félbe a foglalkozását; valami homályos félelem fagyasztólag járta át a lelkét. A küszöbön álló elutazás járt az agyában, Féde mintegy szédült belé. A szemei ilyenkor valami képzelt mélységre meredtek, a melybe alásüylyedni, eltünni érezte magát... Éjjelenként, jéghideg verejtéktől árasztva kimondhatatlan szívszorulással ébredt; tágra nyilt szemekkel nézte az árnyakat, megborzadva nézett egy rettentő valamit.

Főleg az utolsó napokban voltak hihetetlen látományai. A mélabús januári ködökben a városban járkálva, nézte az utak és kertek kopár fáit, a dértől megcsipett száraz galyakat, a virágágyak között itt-ott még el nem olvadt hótömegeket. És olyan fájdalmas érzés szállta meg, hogy azt hitte, meg kell halnia. Szerette volna ezeket a fákat, virágágyakat még egyszer kiköldülve látni... nem távozni addig, a mig még egyszer nem szivta magába hazájának édes tavaszi levegőjét.

És olyan nagy mértékben jött rá ez a mélabú, hogy megbánta, a miért bele egyezett, hogy még a tél alatt távozzanak; ha merte volna, szerette volna megkérni az anyját, várják meg az áprilist.

De Regina asszony annyira boldog volt, hogy elmehetett, minden előkészület meg volt már téve, Padovaninak is irtak már, aztán Féde belátta maga is, hogy ez az ő gyengesége őrültség, s igy senkivel sem közölte a gondolatát.

Az utolsó napok mind fájdalmasabbak lettek.

A jó fiú minden este eljött ládákat csomagolni.

A kevés butort egy öszeres vette meg egészben és több izben eljött a holmikat megnézni, megtapogatni, ellenőrizni. A legszükségesebb s legkedvesebb dolgokat magukkal vitték Amerikába.

De mennyi dologról fedezte fel Féde egyszerre, hogy kedves neki! Apróságok, régi bútorok, eltörött játékok, jó barátnők emlékei, a virágeserepek az ablakában, mind kedvesek voltak neki!

És mindezt nem vihette magával; haszontalan lomok voltak, melyeket nevetséges lett volna becsomagolni... Féde azonban mégis szenvedett, valahányszor ezekhez a dolgokhoz nyúlt, vagy a tekintete rajtuk pihent.

Roszul esett neki most végig menni azokon a lépcsőkön, vagy lenézni a harmadik emeleti kis erkélyre, a hol annyit játszott egykor.

Egy nap, midőn az utczán Mimivel, a fogorvos leányával találkozott, a ki nem lakott többé ebben a házban, Féde szemei megteltek könnyekkel.

— Beteg vagyok — gondolta ijedten — ah, szeretnék már odáát lenni!

Az elutazást megelőző napon, az első szép februáriusi napok egyike volt, Nicoletto kérdezni jött Fédét, nincs-e szüksége a segitségére. A jó fiú minden este, és minden szabad perczében eljött, holmikat kiporolni, ládákat csomagolni, csomagokat, dobozokat bekötözni. Ezen a napon külön szabadságot kért a gazdájától.

Féde nagy hálával fogadta ajánlatát. Fáradt volt és majdnem mindent egyedül kellett tennie, mert Regina asszony önönmagával volt elfoglalva, búcsúlátogatásokat tett, az utolsó bevásárlásokat végezte és nem segithetett a leányának.

Aztán a munka Nicolettóval gyorsabban is ment Fédének; a kis púpos hat helyett dolgozott és csudálatosan ügyes és erős volt. Ezen a napon ismét az egykori jó pajtások voltak; egyesült erővel dolgoztak; ugyanaz a por, mely a felemelt ládákból, kiporolt holmikból szállt fel, lepte el a gyenge testalkatú leánykát és a púpos munkást is; kicsi hija, hogy nem tegezték egymást, mint egykor, gyermekkorukban.

Nicoletto levetette a kabátját és sovány, elgörbült hátát csupán durva munkásinge fedte; Féde nagy köteget kötött maga elé, feltürte ruhájának ujjait, melyekből két sovány, édes karocska nyúlt ki; sötét haja poros volt, nehány szalma szál, kócz is keveredett beléje.

A fárasztó munka közben a melle lihegett, az arcza kipirult, nagy izzadságcseppek gyöngyöztek a homlokán. És beszéltek mindketten, beszéltek régi dolgokról, többet a multról, mint a jövőről; felelevenitették gyermekkori emlékeiket, az egykori eseményeket. Folyton mondták egymásnak: «Emlékszik, mi? Vissza tud rá emlékezni?»

Igy lepte meg őket Leardi Carlino, váratlanul toppanva be a rendetlenségbe, a porba.

A doktorkát nagy szomorúság fogta el.

— Tehát csakugyan elutaztok? — kérdezte.

— Igen, holnap — felelte Féde.

— Holnap!

Carlino megdöbbenve, mélabúsan elhallgatott.

— Megengedi úgy-e, hogy lesz, minden jól fog menni. Arturónak nagyszerű tervei voltak.

— Menjünk tehát — mondá Regina asszony elhatározottan. És miután Féde semmi ellenvetést nem tett, az elutazást februárra határozták el.

Ez a tél végtelennek tetszett előttük. Valamennyien úgy érezték, mintha már elszakadtak volna otthonuktól, szórakozottan végezték rendes teendőiket, lelkük egy más ország, a jövő felé fordult, a mely nem volt álom többé és mindinkább a valóság formáját öltötte magára. Még Lalla és Bruno is, anyjuk szavai által felizgatott ifjú képzeletükkel, nem tudtak egyébre gondolni, mint Amerikára; Amerika szerepelt a játékaikban, beszélgetéseikben; Lalla titokzatos történeteket gondolt ki, a melyekben vörösbőrüek, oroszlánok, rabszolgák és gyémántbányák szerepeltek; csupa visszaemlékezések a karácsonyi ajándékként Fédétől és Lidiától kapott könyvekből. A szomszédság összes gyerekei bámulattal és kiváncsisággal nézték ezt a kettőt, a kik olyan szerencsések, hogy Amerikába mehetnek.

A fiatal házasok januárban tértek vissza. Fédét elég jó egészségben találták; egészen el volt foglalva az uti készülődésekkel. Ismét a régi, jó kis háziasszony volt, folyton járt-kelt a szükséges bevásárlások miatt; előkészítette valamennyiük fehérneműjét, ruházatát, előre látva, hogy *odaát* nem lehet majd mindent olyan könnyen beszerezni.

A két barátnő melegen ölelte meg egymást, de kevés mondani valójuk volt. Mindketten bizonyos zavart éreztek és valami kölcsönös idegenkedést; nem találták meg többé azt a közvetlen hangot, a mely barátságukat olyan édessé tette. Lidia viruló szinben volt, nagyon szép lett és gazdagon volt öltözve; Féde, szegényleányos ruhájában még kisebbnek, jelen-

TÉLI FÜRDŐKURA A SZT.-LUKÁCSFÜRDŐBEN.
Természetes forró- meleg kénes források. Iszapfürdők, iszappogonyások, mindennemü thermális fürdők, hidrotherapia, massage. Olcsó és gondos ellátás. Cseuz, köszvény, ideg- bőrbajok és a téli fürdőkura főbb kimeritő prospektust küld ingyen a Szt.-Lukácsfürdő Igazgatósága Budapest-Budán. 10875

Rozsnyay Pepsin bora.

Kellemes izü, kiváló jó hatásu szer étvágytalanság, rendetlen emésztés és gyomorgyengeség ellen.

Étkezés közben véve, megóv a gyomorterheléstől. Egy üveg ára 3 kor. 20 fill.

Egy postacsomag 6 üveggel 19 kor. 32 fill. franko küldve.

Kapható:

Török József gyógyszertárában Budapesten, valamint a készitőnél: 10888

ROZSNYAY MÁTYÁS
gyógyszertárában,
ARAD, Szabadság-tér.

Vértes-féle sósborszesz
Minden házban szükséges. 10596

MATTONI 11003
ERZSÉBET-SÓSFÜRDŐJE
BUDAPESTEN (BUDÁN).
Mestepő gyógyhatásal bir különösen női bajokban, továbbá általai és általános vérbőségben, vesézőri pangások esetén máj- és lépbajokban, aranyérben stb.
Idény április 15-től szept. végéig.
65 fürdőszoba; számos kellően berendezett kényelmes vendégszoba. Vendéglő mérsékelt áru ételek és italokkal.
Rendelő orvos: Dr. Polgár Emil.
Villamos vasuti állomás. Villamos vasuti állomás.

RÉTHY BÉLA GYÓGYSZERÉSZ
PEMETEFŰ-CUKORKA
BÉKÉSCSABÁN
ÁRA 60 Fillér.
10691

Párisi világkiállítás «Grand Prix» 1900.
KWIZDA FERENCZ JÁNOS
cs. és kir. osztrák-magyar, kir. román és bolgár herez. udv. szállító,
kerületi gyógyszerész Korneuburgban, Bécs mellett.
KWIZDA-féle Restitutions-fluid
cs. és kir. szabadalmazott
mosóvíz lovak számára.
Egy üveg ára 2 kor. 80 fill.
40 év óta az udvari istállókban, a katonaság és magánosok nagyobb istállóiban használtatnak nagyobb elő- és utó-erősitőül, inak merevségénél stb. az idomitásnál kiváló munkára képesiti a lovakat. 10927

Kwizda-féle Restitutions-fluid
csak a mellékelt védjegygyel valódi. Képes árjegyzékeket ingyen és bérmentve. Főraktár: Török József gyógyszert., Budapest, Király-u. 12., Andrássy-út 26.

MATTONI-FÉLE
GIESSHÜBLER
TERMÉSZETES
SAVANYÚ-KÚT

9×12 nagyságban 16×12×8 cm. súlya kb. 1000 gr.
13×18 nagyságban 24×17×10 cm. súlya kb. 1800 gr.

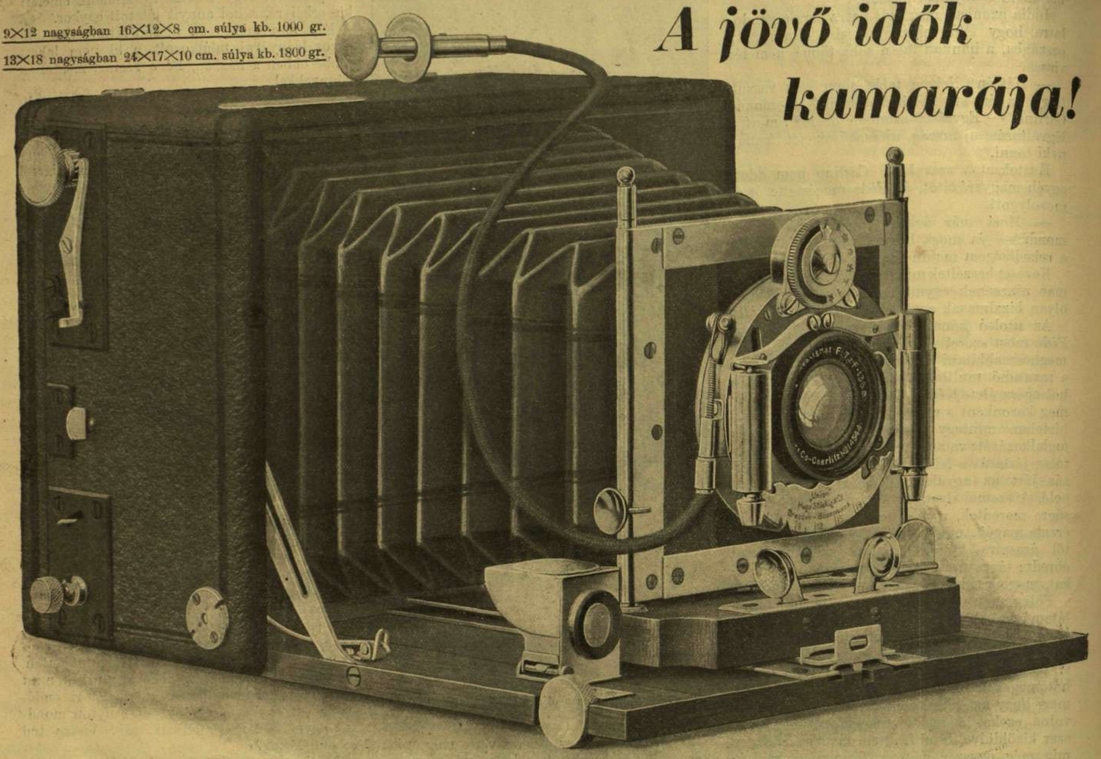

A jövő idők kamarája!

Amateur-fényképészeknek

tudomásul szolgáljon, hogy Union-kamarák (300 munkással dolgozó részv.-társ.) már csak a berlini C. P. Görztől és a görlitzi Hugo Meyer & Comp.-tól kapnak anasztigmátokat. A tájkép lencsék, periszkopikus és aplanatikus objektivek tökéletlenek, bármily jó hangzású legyen is a nevök. Különös megállapodásaink következtében áraink az objektivek drágasága mellett is igen olcsók. Az eladás, ugy mint eddig:

havi részletfizetésre (foglaló nélkül),

vagy pedig 10% engedménynyel készpénzért történik.

Akár készpénzért, akár hitelbe vásárol a vevő nálunk: mindenesetre jobb vásárt csinál, mintha boltban venné a készüléket. A mi készülékeink optikai részeért kezeskednek a Görz és Meyer czégek, a kamaráért, sőt annak legutolsó csavarjáért is mi vállalunk teljes jótállást. A font ábrázolt 27-es számu két záras kamara legjobb mintánk. Leirása és ára alább következik. Kivánságra beküldjük 60-as számu katalogusunkat.

„Union" Hugo Stöckig & Comp. fényképészeti kamaranagykereskedés, Bodenbach i. B., Drezda A. 16 *(Németország számára) és* ***Zürich*** *(Svájcz számára).*

Az «Union 27» korszakot alkotó ujdonságnak berendezése a következő:

1. A lemez előtt kétgörgős, szabadalmazott hasitékos zár, a mely **kivülről tetszés szerinti** hasitékszélességre állitható, s 1/2500 másodperczig terjedhető megvilágitást tesz lehetővé; gyorsasági szabályozóval és skálával. 2 Elől mindig feszes automatic-zár, a mely 1/100 másodperczig terjedően tetszés szerinti idő- és pillanat-felvételeket tesz lehetővé. 3. Mechanikai úton és ujnyomással való kikapcsolás. 4. Athajtható kazettás kereső. 5. Homályos üveg. 6. Beállitó skála. 7. Kettős kihuzat. 8. Függőleges és harántos fölvételekhez való talpi anyacsavarok, hogy az állvány is használtathassék. 10. Elsőrendü bőrkihuzat. 11. Fogas hajtással igazgatható járótalp. 12. Sérthetetlen fekete burkolat. 13. Irisz-diafragma. 14. Más kamarákban való használhatóság okáért az objektiv lecsavarható. 15. Kicserélhető objektives deszka. 16. Bőrből való tartóheveder. 17. Gátló rugó végtelenbe való állitáshoz. 18. Kettős kihuzat-hosszuság (28 cm.), elég ahhoz, hogy az anasztigmátnak pusztán csak a hátsó lencséjével dolgozhatunk. 19. A függönyre sabionozott gyorsasságmutató. 20. A szokásos gummilabdás kikapcsolás helyett olyan szabadalmazott sodronyos kikapcsolása van, a mely elpuszithatatlan és mindenféle éghajlati behatásnak ellenáll. 21. Külön kivánságra sztereoszkop-berendezést is szállitunk hozzája.

Ez a jó mahagoni-fából gyönyörü tisztán kidolgozott kamara három külön készüléket képes helyettesiteni.

I. A hasitékos zár segélyével a közismeretes sport-fölvételek kivihetők (Goerz-Anschütz-Klapp-Camera).
II. A berendezés többi része: az automatic-zár, a hosszu kihuzat, homályos üveg stb. lehetővé tesz minden elképzelhető fölvételt, igy arczképek, csoportok, villámfény, tájképek, gépek stb. fényképezését. (Kombinált kézi és állványos kamara.)
III. Stereoszkop-berendezés is szállitható hozzája, s igy az «Union 27» egyszersmind stereoszkop kamara is.

Az árakba beleszámitottunk egy tokot is, három a szárazlemezek fölvételére való közkedvelt vékony fémkaszettával. A kamarára ráillenek a mi tekercsfilm és váltó-kazettáink, valamint a lapos filmekhez való adapter is. Az «Union 27» a legegyetemesebb valamennyi készülék között, berendezése minden fölvételt lehetővé tesz.

Árak és szállitási föltételek:

	Nagyság cm.	Szerelvény nélkül	Szerelvénynyel	Havi részletek
		K	K	K
a) F: 7·2-es anasztigmáttal a görlitzi H. Meyer & Comp.-tól	9×12	170.—	195.—	8.—
	13×18	275.—	305.—	15.—
b) Goerz-féle «Dagor» kettős anasztigmáttal III/0, F: 6·8	9×12	260.—	285.—	15.—
	13×18	385.—	415.—	20.—
III/2, F: 6·8	9×12	270.—	295.—	15.—
c) « «Celor» « B I b 0 tipus F: 4·8	13×18	420.—	450.—	20.—
B I b 2 tipus F: 4·8				
Külön stereoszkop-berendezéssel:				
Két egyforma anasztigmát (F: 7·2) a görlitzi H. Meyer & Comp.-tól idő és pillanat stereo-automatic-zárral	9×12	145.—		7.—
	13×18	170.—		8.—

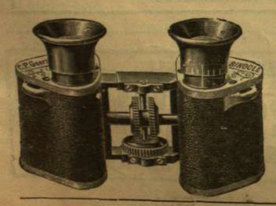

Goerz-féle Triëder-Binoklik.

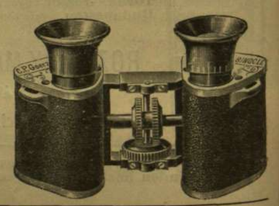

Szállitás megkönnyitett fizetési feltételekkel vagy készpénzfizetés esetében 10% engedménynyel.

A 65. számu részletes árjegyzéket ingyen küldjük.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

KÉSŐ SZERELEM.

Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

(Folytatás.)

A fiatal nő egy perczig gondolkozott.

Megvallja-e, hogy a herczeg őt kérte meg, avagy eltagadja? Az előbbi még titok volt, a másodikat majdnem jellemtelenségnek tartotta, s habozva mondá:

— Erre a kérdésre nem felelhetek. A jövő, mint előbb mondta néném, meg fog mutatni mindent.

Norberthynének szemei könnyesek lettek, s reszkető hangon rebegte:

— Feleletedből látom, hogy mit értesz szavaid alatt. A herczegre te számitsz! Oh, Erna, ez kegyetlenség tőled.

— Hogy érti ezt? — kérdé Vesztrőczyné megriadva.

— Szerencsétlenné teszel egy fiatal gyermeket, a ki rokonod, s a ki oly szeretettel ragaszkodik hozzád, te, ki már asszony vagy, szép, fiatal és hóditó, s oly házasságot köthetsz majd, a minőt kivánsz, mig Bettynek életébe kerülhet, ha nem talál viszontszerelemre a herczegnél.

— De én nem mondtam semmit! — kiáltott föl elhalványodva Erna.

— Feleleted tudatott mindent, s én a legboldogtalanabb lény vagyok e földön, ha unokámat el kell veszitenem.

— Ne vegye ily tragikusan a dolgot néném, — mondá elfogultan, majdnem megrettenve Vesztrőczyné. — Betty elfelejti a herczeget. Minden leány átesik egy «első szerelmen».

— Tehát csakugyan te számitasz reá? Nem hittelek ily kegyetlennek és alattomosnak! Nem lészsz boldog, mert Isten nem engedi meg ezt, a más boldogsága árán.

— De néném! — kiáltott fel Erna, mialatt sürü könnyek hulltak arczára.

— Gondold meg, nincs-e igazam? — folytatta szenvedelemmel Norberthyné. — És gondold meg, mily jó rokonaid voltunk mindig, s azt hittük, te is szeretettel viseltettél iránt unk.

Vesztrőczyné erre sokat felelhetett volna, de ebben a pillanatban nem tette, s majdnem leverten kérdé:

— Mit kiván tőlem, hogy Betty érdekében tegyek?

— Csupán azt, hogyha Dória nyilatkozni fog és megvallja szerelmét, utasitsd vissza ajánlatát. Neked ez nem kerül szivfájdalmadba. Bettyt pedig boldoggá teszed.

Erna nem tudta, mit feleljen. Most érzé csak, mennyiré szereti Dóriát, s érzé, hogy nem tud lemondani róla.

— Hallgatsz? Nem indit meg egy öreg asszony kérelme, ki szeretné ellátva tudni unokáját, ha meghal? S egy szerencsétlen gyermek boldogsága, kinek jövője most a te kezeidben van letéve!

— Mit tehetek én? — jajdult föl Erna.

— Sokat, mindent. Ha Dória megvallja szerelmét, utasitsd őt vissza, s nőül veszi Bettyt.

— Az — még — nem — egészen — bizonyos.

— Biztositlak, hogy ugy lesz.

— Sőt azt sem tudjuk, miféle érzelmekkel viseltetik irántam a herczeg.

— Hangod elárulja, hogy ezzel tisztában vagy, — mondá keserüen Norberthyné. — Igérd meg, hogy Bettyt boldoggá teszed.

— Ha az hatalmamban áll . . .

— Csakis te beszélheted rá, s én számitok reá. Addig nem mozdulok Budapestről, mig Dória nem nyilatkozik.

— És hiszi, hogy boldog lehet az ily erőltetett házasság?

Richter Aurél rajza.

— A nyomorult! — mondá Erna lángoló arczczal.

— Meg vagyok győződve! Dória oly derék, becsületes ember, s Betty oly kedves, szeretetreméltó leány, hogy szinte egymásnak vannak teremtve.

Erna arczán kételkedés látszott, sőt alig fojthatott el egy mosolyt, de megigérte, hogy beszél Dóriával, s a mit Betty érdekében tehet — megteszi . . .

Tizenhatodik fejezet.

Vesztrőczyné egész nap szobájában maradt, s az ablakhoz ülve elmélkedett a hallottakon; nézte a hömpölygő Dunát, a parton sürgő-forgó életet, és tünődött a jövőn, mialatt szemei koronkint könnyesek lettek, s szivében kinos fájdalmat érzett.

A sors oly kegyetlen volt iránta. Dobálta ide s tova, s most midőn biztos révbe jutna, egy új és kétségbeejtő akadály gördül elébe.

Nem tudta, mire határozza magát, s mindenek előtt hallani akarta, miféle fontos ügyben sürgönyözte őt a fővárosba Lenhóczy, ki délutánra igérte jövetelét.

Letörlé könnyeit, és türelmetlenül járkált föl és alá a szobában, midőn végre komornája az ügyvédet jelenté.

— Üdvözlöm méltóságodat, mint gazdag örökösnőt, — kezdé Lenhóczy tréfás meghajlással, de a grófné nem osztozott vigságában.

— Foglaljon helyet ügyvéd ur, és mondja el, miért kellett oly sürgősen a fővárosba jönnöm. Bár csak soha ide se kellett volna jönnöm.

Lenhóczy tágra nyilt szemekkel nézett reá. Sehogy sem érté ezt a roszkedvü nyilatkozatot.

— Valami kellemetlensége volt, mióta itt van? — kérdé csodálkozva.

— Volt és van, de hogy mi, azt nem mondhatom el. Térjünk át az ön mondandóira, melyekre kiváncsi vagyok.

Lenhóczy összehajtott papirost vett ki zsebéből.

— Látta grófné valaha ezt az irást? — kérdé elébe tartva a papirost.

— Nem, soha! Mi ez és ki irta?

— Tibényi Ádám, ez az ő kezeirása, melylyel a végrendelet iratott, bár változtatva, s hamisitva van annak tartalma.

— Az lehetetlen!

— Be van bizonyitva.

— De hisz akkor bezárják és börtönben fog sinylődni!

— Már nem foghatják el. A testvérpár mindent pénzzé tett, a mit lehetett. Megterhelték kölcsönnel a birtokokat, s azóta vitorláznak Amerika felé.

— És kié lesz a vagyon? — kérdé idegesen Erna, nem lévén tájékozva ilyféle dolgokban.

— Olvassa grófné ezt a levelet.

Erna átvette a nyujtott iratot, mely igy hangzott:

Ledvicz, VIII/12. 19 . .

Tisztelt ügyvéd Úr!

Midőn e sorokat megkapja, én nővéremmel már közel leszek Amerikához. Vesztrőczy grófné üljön bele örökségébe, mi lemondunk róla. Tisztában vagyok vele, mi vár reám, ha el nem hagyom az országot. Annyi pénzt szerezve, a mennyit lehetett, útnak indulunk nővéremmel, hogy az új világban új életet kezdjünk.

Ha Erna grófné takarékosan él, nehány év mulva törleszthető a vagyon terheit, mi pedig el vagyunk látva, s ezennel ünnepélyesen lemondunk az örökségről az ő javára és hozzáteszem, a mit már kegyed különben is tud, hogy az nem is illette nővéremet, mert a végrendelet hamisitott volt. Az igazit, melyet ön készitett a grófnak, én elolvasván, sajátkezüleg semmisitettem meg. Ezt a végrendeletet az öreg úr, *a vén szerelmes*, első hevében iratta, mert nővérem, kibe halálosan beleszeretett, csak ezen az áron volt hajlandó nejévé lenni. Rómában ismerkedtek meg, hol mi ketten abban az időben tartózkodtunk, de már alig volt miből élnünk, midőn Szentjóby grófot a véletlen hozzánk vezette. A többit elmondtam, s még csak azt teszem hozzá, hogy a boldogult meg akarta halála előtt pár héttel másitani végrendeletét, s a vagyon felét unokahugára kivánta hagyni, de azt már nem érhette meg, mert szivszélhüdésben hirtelen meghalt, s Erna grófné nyugodtan elfoglalhatja birtokait, mert azok fele különben is neki volt szánva.

Remélve, hogy többé nem találkozunk az életben, maradtam ügyvéd úrnak

hive

Tibényi Ádám, s. k.

— A nyomorult, — mondá Erna lángoló arczczal. — És én még náluk laktam, s mint az ő szivességöket élveztem sajátomat.

(Folytatása következik.)

FÉDE.

Regény.

Irta LUIGI DI SAN GIUSTO. — Olaszból fordította M. Hrabovszky Julia.

(Vége.)

Carlino a fejét rázta és ismétlé:

— Szegény Féde!

— Lidia nem jöhetett ma el — mondá aztán — a fogadási napja van ma — de holnap elmegyünk a vasuthoz. Este utaztok?

— Este, a génuai gyorsvonattal — felelte Féde.

Aztán tekintete az ablakon álló virágcserepekre tévedt.

— Nicoletto! — szólt — ezeket a virágokat magához veszi, úgy-e? Igérje meg nekem, hogy jól fogja ápolni őket. Az én számomra, ha majd visszajövök. Hirt ad nekem róluk Amerikába, úgy-e?

Nicoletto nagyon el lévén foglalva egy doboz bekötözésével, nem felelt, de Carlino észrevette, hogy sir.

Ő is úgy érezte, hogy szorongatja valami a torkát, szeretett volna sirni, mondani valamit, hogy könnyitsen a szivén. De csak ezt mondta:

— Ha szükséged lenne reám, Féde, odaát, bizton számithatsz barátodra; megteszek mindent, a mi tőlem csak kitelik...

— Köszönöm — felelte a leányka egyszerűen — te mindig jó voltál hozzám.

Kinos csend állt be. Mindkettőjük szive elszorult, de nem találtak vigasztaló szavakat.

Kis vártatva Carlino megmozdult.

— Féde, — szólt egy olyan pillanatban, mikor Nicoletto átment a másik szobába, — Féde, én mindig gondolni fogok reád!

Kitárta a karjait és a szivére ölelte a leánykát.

Féde egy pillanatig, mintegy aléltan pihent a kebelén. Aztán kibontakozott.

— Isten veled, — mondá.

Carlino távozni készült. Az ajtóban egy magas, gyászos külsejü férfival találkozott, a ki be akart jönni. A két fiatal lény ijedten hátrált.

— Oh, bocsánat, bocsánat — szólt egy alázatos hang. — Itt van Nicoletto? Én is segiteni jöttem önnek, Féde kisasszony. Oh, bocsánat, azonnal jövök, csak átöltözöm.

Aztán látva, hogy elzárja az utat Carlino előtt, a sirású félénken, zavarodottan félre húzódott.

A lépcsőházban még hallatszott Féde hangja:

— Isten veled, Carlino!

De zokogását Carlino már nem hallotta.

Tizenhetedik fejezet.

A «*Montevideo*» hajó már tizennégy nap óta tengeren volt, belsejében és hatalmas fedélzetén néhány száz kivándorlót vitt magával, mindenféle rangú és rendű embereket, a kik valamennyien ama nyugtalan szorongást érezték, mely őket a messze part felé hajtotta, a melyet körül ragyogott a szerencsés jövő elbüvölő káprázata.

Voltak órák, mikor a sötét, nyugtalan tenger kiállhatatlanul himbálta a hajót és ilyenkor nehány utas szenvedése nagyon fokozódott. Kevesen álltak csak ellent a tengeri betegségnek és voltak képesek a többieken segiteni, őket vigasztalni; a legnagyobb része az utasoknak rettentő görcsöktől kinozva fetrengett az alacsony fekvőhelyeken, vagy ellepte a harmadosztályú fedélzetet és ott jajgatott segitségért. A matrózok közönyösen haladtak el mellettük, vissza sem fordultak es érthetetlen szavakat dörmögtek maguk között, melyek úgy hangzottak, mint valami tréfás gúnyolódás.

Féde egész éjjel talpon volt, anyja nyugvóhelye mellől a gyermekekhez vándorolva, igyekezett őket szavakkal, kedveskedésekkel megnyugtatni; megpróbált minden szert, a mit alkalmasnak gondolt. De Regina asszony, főleg nehány nap óta, nagyon szenvedett; folytonos émelygés kinozta; a gyomrát, a beleit rettenetes görcsök húzták össze, úgy hogy nem tudott sem feküdni, sem fenn lenni; se nem evett, se nem aludt többé; ha sikerült neki fekhelyéről felkelni, nehány perczig kisérteként támolygott körül, jajgatva, panaszkodva, könyörögve, tennék ki őt valahol a szárazföldre, ha nem akarják, hogy meghaljon. Bánta, hogy tengerre szállt, azt hajtogatta, hogy nem fog élve Amerikába jutni; az orvos, az ápolónő, és minden szentek figyelmébe ajánlta szegény gyermekeit, a kik nem sokára anya nélkül lesznek.

A szegény, kimerült, halálosan szomorú Féde nem tudta többé, mivel vigasztalja, mivel bátorítsa őt. Szerencsére ő nem szenvedett a tengeri betegségtől, de erre nem is volt szükség, mert szegény kis testét nagyobb szenvedések gyötörték.

A hajón egészen váratlanul, mindjárt az első napokban roszabbul érezte magát.

Azok a szivszorulások, lélekzési nehézségek, azok a szomorú fülzúgások, az álmatlanság és éjjeli lázak növekedtek; minden nap nehezebben tudott felkelni, járni, nehezebben viselte el a körülette levő látványt, az élet kellemetlenségeit.

Féde a fedélzeten tartózkodott.

A hajó orvosa egy napon megvizsgálta őt, de csak úgy hamarosan és vállat vont; keményen dörmögte, hogyha valaki beteg, ne keljen ilyen nagy útra; de nem rendelt semmit.

— Legyen lehetőleg sokat a levegőn, ha nem szenved a tengeri betegségtől. Szivja be a levegőt, csak sok levegőt!

Ezzel elment. Több elsőosztályú beteg volt a betegszobában.

A doktornak különben igaza volt. Ha Féde a fedélzeten tartózkodott és beszivta a tenger végtelen levegőjét, jobban érezte magát. Szegény, dobogó szive erősebb, nagyobb lett; fájó melle mohón szitta a tenger mélyéből jövő sajátszerű illatokat és a kátrány, a só, a vas szagát, a mely a habok és a szél csapkodása által minden nagy hajóba beleveszi magát.

Voltak pillanatai, mikor teljesen jól érezte magát, azt hitte, meggyógyult; rendkivüli életkedv szállta meg; uj, kimondhatatlan reménység, hogy ismét élvezni fogja mindennek a szépségét, jóságát. A hüs reggeleken és alkonyokon, mikor összekuporodva ült egy vitorla mögött meghúzódva, sovány, kicsi testével, lefogyott arczocskájával olyan volt, mint egy a vihar által odasodort, félénk kis madár, a ki ide menekült a habok dühöngésétől.

És a kicsike, innen, ebből a zugból nézte a végtelen tengert, a végtelen eget és nézett a távolba, oda, a hol eltünni látta előbb Olaszország, aztán Európa partjait.

Hol vannak már ezek az országok! Eltüntek a végtelenben, mintha sohasem léteztek volna; és Féde koronként azt kérdezte önmagától, vajjon ő maga is létezett-e valaha azokon a helyeken, hogy eddig lefolyt élete nem volt-e álom csupán? Oh, ha az egész élet nem lenne egyéb álomnál, a mely eltünik a megmérhetetlen mindenségben!

Eszébe jutott az átszenvedett nagy fájdalom is, a végtelen megrázkódtatás, a melyben életében egyszer része volt; a bánat, a mely befészkelte magát a szivébe és talán még most is ott van mélyében. Miért? Hiszen minden távol van már tőle, mintha nem is létezett volna.

Néha, a mikor nem tudott aludni, éjjel is felment a fedélzetre. leült abba a kis zugba, nézte az égen a tündöklő csillagokat, a hon-nan valami nagy megnyugvás szállt reá. Senki sem szólt neki semmit. A hajón mindenki bizonyos kiváncsi szánalommal nézett reája; talán látták, hogy beteg, vagy az orvos mondta meg nekik; de Féde olyan hallgatag, olyan félénk és tartózkodó volt, hogy senki sem csatlakozott hozzája és béken hagyták őt nappal és éjjel, hogy tegyen kedve szerint, a nélkül, hogy boszantották volna.

Az utóbbi napokban azonban Féde sokat szenvedett a nagy hőségtől és a meleg órák alatt mintegy félholtan, elfúlva feküdt kabinjában, a hová visszavonulni volt kénytelen. Voltak pillanatai, a mikor valóban azt hitte, hogy meghal, a szivverése pillanatokra elállt. De este és éjjelenként magához tért; úgy mint a virág, melyet egy légáramlat feléleszt, felüdít.

Saját szenvedéseinél is fájdalmasabban esett azonban neki, anyját és a kicsinyeket szenvedni látni.

De Lalla és Bruno bátrak voltak; alig hogy kissé lecsillapultak a végtelen Oczeán hullámai és az óriási hajó hatalmas oldalain helyreállt az egyensúly, a két gyermek jól érezte magát, elvegyültek többi kis utitársaikkal; az új, idegenszerű életmód a hajón örömmel és csudálkozással töltötte el kis lelkeiket.

Gyakran voltak nővérük mellett is és a legkülönösebb kérdéseket intézték hozzája.

— Mond csak Féde, az ég igazán olyan nagy, hogy soha sincsen vége? És igaz, hogy a csillagok ott fent nincsenek megerősitve? És hogyan lehet annyi, de annyi csillag az égen?

— Hány lehet? — kérdezte Bruno.

— És mekkora ez a tenger? És mi van lenn a fenekén? Igaz, hogy lenn a vizben korállerdők vannak?

— Mondd, Féde és a halak hogy birnak ott lent megmaradni? Igaz, hogy nagyon, de nagyon nagy halak vannak ott? Olyan nagyok mint ez a hajó? Nem? Mondd Féde!

A leányka beszélt, fátyolozott hangján annyi mindenfélét mesélt nekik, mialatt az eget és a vizet nézte. Néhány kérdésükre nem tudott felelni és önmaga is elmerengett a végtelen dolgok titokzatossága fölött.

Most azonban nagyon gyakran jött Isten neve az ajkaira; kis testvéreinek mondta és rámutatott az égre, a mely végtelen volt körülöttük.

És úgy tetszett akkor neki, hogy az ő parányisága nő, nő... elér egészen a végtelenségbe.

Csak Regina asszony nem törődött soha semmivel, őt elfoglalta a saját szenvedése, meg volt ijedve és elégedetlen volt mindennel.

Ez az éjjel valóban borzasztó volt és Féde egész éjjel nem húnyta be a szemét. Alig hogy végig nyúlt keskeny fekvőhelyén és lehunyta fáradt szemhéjait, anyjának hangja, a gyermekek panaszai felébresztették.

— Oh, Istenem, mit csinálsz, hogy neked soha sincsen bajod! Minő szerencsés vagy! — nyögte Regina asszony. Ő magát a világ legszerencsétlenebb teremtményének tartotta.

Ezen az éjjelen Féde kimeritette utolsó erejét is. A leányka összetörve érezte minden tagját, mindene fájt és olyan gyenge volt, hogy anyja hivására alig tudott felkelni és oda vánszorogni hozzája.

— Nézd csak — mormolá Regina asszony — nagyon szenvedek, adj még egy keveset abból az orvosságból. Talán elalszom majd.

Narkotikus szer volt, melyet még Leardi doktor rendelt neki Turinban gyomorgörcsök ellen és melyet csak nagyon kis adagokban volt szabad bevennie.

Az éjjel már bevett belőle nehány cseppet; most nagyobb adaggal akart kisérletet tenni. Ha a gyomra megnyugszik, bizonyos volt benne, hogy aludni fog.

Féde minden megjegyzés nélkül adta neki a kért adagot. Annyira fáradt volt ő is és anyja panaszai annyira felizgatták a szivét, hogy megtett volna bármit, csak hogy anyját aludni lássa és alhasson ő is, most, miután Lalla és Bruno végre megnyugodtak.

Regina asszony majdnem azonnal lehunyta a szemeit, mert megnyugodott, vagy ki volt merülve. Féde kis ideig még mellette állt és nézte őt. Hajnalodott, a gömbölyü ablakok kristályüvegén homályos fény szürődött át.

Regina asszony arcza e perczben öreg és fáradt volt; a szája fonnyadt, a beesett, lehunyt szemek körül sok-sok ráncz sugárzott széjjel. De ez az arcz még a szenvedések, a kimerültség közepett is megtartott valamit gyerekes, szeszélyes kifejezéséből; a még szőke hajtól körülvett homlok megőrizte lágy fehérségét, a mi kicsinyes gondolatokra, felületes képzeletre vall; még ez a hervadt arcz is az asszony gyerekes lelkületét árulta el.

Féde nagy szeretettel nézte őt és felsóhajtott. A szive tele volt szánalommal anyja iránt és különös! majdnem anyailag érzett iránta; az ő szeretete elnézésből és szánalomból állott, a melyet makacs gyermekek ébresztenek bennünk.

Féde aludni hagyta az anyját, kiment, felment a fedélzetre, két kézzel fogódzva meg a lépcső karfájába, annyira gyengének érezte magát.

Odafent már világos volt, bár még sok csillag látszott a ködös égen. Friss szellő fujdogált, édes viznek a szaga érzett, mint esőkor. Féde felkereste kicsiny zugát a kis vitorla mögött és egészen eltünt alatta beburkolva magát a vele hozott nagy kendőbe. Senkisem figyelt reája. A hajóhidon csak a dolgaikkal elfoglalt matrózok voltak tőle jó messzire, és egészen távol, a harmadik osztályú utasok nyüzsögtek, azok, a kiket a tenger kegyetlenül megdolgozott, nem hagyott aludni.

Sokáig ült ott Féde és nézte a felkelő napot, a mint tűzbe boritja a felhőket és a vizet. Nem gondolkozott, nem álmodozott; ki tudja, láttak-e egyáltalán azok a szemek, mialatt tágra nyilva meredtek a tengerre és az égre. Lassan, lassan a látóhatár elsötétedett előtte, a nap alásülyedt a habokban, az ég eltünt... és eltünt, elmerült az ő lelke is az álomban... És egy nagyon kedves álma volt, mely balzsamként hatott a lelkére.

Egy nagy kertben látta magát, egy szép folyó csillámló habjai mellett; Leardi Carlino volt mellette és a kezét fogta; szólt is hozzá, de ő nem hallotta a hangját és mégis csudálatos módon megértett mindent, a mit mondott. Aztán leült a zöld füre és Carlino feléje hajolt; és ő érezte az arczán, egész testén az ifjúnak lehulló könnyeit, melyek felüdítették s gyönyörrel töltötték el őt.

— Hé! kisasszony! mit csinál itt? Nem látja hogy esik? Ébredjen, ébredjen, nem jó itt aludni!

Oh, ez a kegyetlen hang, a mely előzte azt az édes érzést! Féde felnyitotta a szemeit, fel akart kelni, de nem tudott. Visszarogyott.

— Bátorság! — folytatá ugyanazon hang. A kapitány volt, a ki arra menve meglátta a leányt, a mint halotti mozdulatlansággal aludt a csendesen alá hulló esőben.

Segitett Fédének felkelni és elcsudálkozva nézte őt.

— Beteg? A tenger bántja ugy-e? eh, ez semmi! El fog mulni, azonnal elmúlik, mihelyt ez az átkozott szél megszünik.

És a kapitány tovább ment, Fédét, a ki még nem tért teljesen magához, egész testében remegve, kábultan hagyva vissza.

De mikor Féde megmozdult, olyan heves

A kis Féde lassan lecsúszott a tengerbe.

fájdalmat érzett a mellében, hogy azonnal a valóra ébredt. Körülnézett.

A hajó olyan volt, mint rendesen; itt-ott mozogtak az emberek az esőben, a mely finoman hullott alá az égből. Hány óra lehetett? Féde megnézte az óráját és egészen megijedt. Dél volt.

Már több mint hét óra óta volt itt fent; és egész idő alatt aludt; mi történt azalatt az anyjával, a gyerekekkel?

Erőt vett magán és a lépcső felé ment; lábai alig tudtak megmaradni a csúszós, vizes követeken; végtelen gyengeség vett erőt rajta. De azért belekapaszkodott a lépcső karfájába és lefelé ment. Hideg verejték nedvesitette meg a halántékát, a szive rohamosan vert, a szemei nem láttak többé.

— Oh, Féde, Féde! — kiáltott egy türelmetlen, örömteljes hang — hol voltál? A mama hiv, a mama hiv!

— Lalla — dadogta Féde és elesett. A szájából vérsugár tört elő.

A különböző kiáltozások és a tenger zajgása közepett, Lalla segélykiáltása alig hallatszott.

Egy matróz a karjaiba kapta Fédét és a betegszobába vitte. Az orvos nem jöhetett azonnal; Féde egyedül maradt, a halálra rémült kis Lalla sirva állt mellette. De Féde nem nyitotta ki többé a száját, hogy megvigasztalja kis hugát.

— Nos? mit lehet itt tenni? Meghalt — mondta a doktor, mikor végre előkerült.

Meghalt. Ez a szó gyászosabban hangzott a szél fütyölésénél, a tenger üvöltésénél. A betegszobából a hir elterjedt, az utasok, a matrózok között és a rémület fagyasztóan szállt a lelkekre. Meghalt!

Ki volt ő? Valaki emlékezett reája. Ah, az a kis barna leányka, azokkal a nagy szemekkel? Oh, látszott rajta, hogy beteg volt. De az anyja, az anyja?

Regina asszony, a kin ujra erőt vett a tengeri betegség, nyögött és egyre hivta a leányát, a kit éjjel óta nem látott. A kik hallották őt és tudták, mi történt, nem mertek szólani, meg voltak rendülve a mély rázkodtatástól, melyet a közelükben megjelent halál és az a gondolat okozott, hogy az elhunytnak anyja még mit sem tud.

De Lalla, kis fivérét kézen fogva, váratlanul belépett és az anyjához közeledett.

— Féde! De hol van Féde? Igy szenvedni hágy engem? — nyögte az asszony.

— Mama, — szólt Lalla sirásra fakadva, — Féde meghalt.

Féde halott volt. A matrózok felváltva virrasztottak mellette egész éjjel és a káplán néhány imát mondott a habok által himbált kis ágy mellett. A tenger hatalmas hangjával egész éjjel szólott a kis Fédéhez, a ki olyan édesen, nyugodtan pihent, a párnákba süpedt kis barna fejével! Az anyja odavezettette magát a halotthoz; még egyszer látni, megcsókolni akarta őt, de sirása, kiabálása majdnem túlharsogta a tenger zajongását is. Kénytelenek voltak őt elvinni, bezárni kabinjába; altató szerekkel nyugtatták meg, hogy a többi utasnak egy kis nyugalma legyen.

De Féde nem mozdult meg ezekre a kiabálásokra.

Kis feje lehajtva maradt, az ajkai kissé szétnyiltak, mintha mosolyogna.

Valaki egy halotti lepelt varrt számára az éjjel és reggel a kis merev testet begöngyölték a lepelbe és felvitték a hajó hidjára.

Alig hajnalodott; az ég szürke volt, nedves szél sepert végig a hajón.

Kevés utas volt a hajó hidján, jóformán senkisem tudta, mikor lesz a kicsike temetése.

A teljesen beburkolt fehér csomagot tova vitték. A lepellel bevont arcz, nem nézte többé az eget, a tengert, melyet annyiszor kutatott a tekintetével. A nehány jelenlevő levette a fövegét, mikor a halottat elvitték mellettük. Aztán a kis halottat végig fektették egy deszkán és oh! a kis lábszárakra, melyek vékonyak voltak, akár egy gyermekéi, nehéz vasakat kötöttek!... Nehéz suly volt az ilyen vézna testnek! A káplán aztán megáldotta a beburkolt tetemet, feloldotta az elhunytat minden bünétől és örök békét könyörgött reá. Aztán lassan felemelték a deszkát és a kis Féde csendesen lecsúszott a viharos tengerbe.

A női szépség elérésére, tökéletesítésére és fentartására legkitünőbb és legbiztosabb a

MARGIT-CREME,

mely vegyiszta, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, teljesen ártalmatlan. Ezen világhirü arczkenőcs pár nap alatt eltávolit szeplőt, májfoltot, pattanást, böröket (Mitesser) és minden más bőrhibát. Kisimitja a ránczokat, redőket, himlőhelyeket és az arczot hófehérré, simává és üdévé varazsolja. Ára ngy tégely 2 kor., kis tégely 1 kor.

Margit hölgypor 1 kor. 20 fill., **Margit szappan** 70 fill., **Margit fogpép** (Zahnpasta) 1 korona., **Margit arczvíz** 1 korona.

Hamisitványok bíróilag üldöztetnek.

Postán utánvéttel vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készitő: **Földes Kelemen** gyógysz. **Arad.**

Legkedveltebb, legjobb hajfestőszer a

MELANOGENE

fekete és barna szinben.

Ezen kitünő és ártalmatlan készitménynyel hajat, szakált, bajuszt pár percz alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szin állandó és a természetes szintől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerű. Nem piszkit. 10689

Ára 2 korona 80 fillér.

Budapesti főraktár: **Török József** gyógysz. Király-u. 12 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

Igazi urinő

arczának, keblének, kezeinek alapos ápolására használja minden a világhirü, 1885-ik év óta törvényileg védett **Kriegner-féle**

CRÈME DE MARGUERITET.

Kérjen mindig határozottan **Kriegner-félét.**

Eredeti nagy tégely 4 kor. Próbatégely 1 kor.

KRIEGNER GYÖRGY

gyógyszertára **Budapest, VIII., Kálvin-tér.** 10670

11072

Rohitsch-Sauerbrunn

Steiermark.

Vasut, posta- és távirdahivatal. — Prospektus ingyen.

Gyönyörü fekvés, élenydás, teljesen pormentes levegő. Modern comfort, élénk társadalmi élet.

Uj, nagyszabásu és modern hydro-electro-mechano-therapeutikus intézet. Hidegvizkezelés, villanyos fény- és kádfürdők, inhalatorium, pneumatikus-apparatus, forróleg- és gőzkamra, elektr. massage, napfürdők, gyógygymnastika. Bevált gyógyhely gyomor-, bél-, máj- és vesebetegek számára, jóllt székrekedés ellen, hæmorrhoidák, epekövek, elhizás, czukorbetegség, köszvény, garat- és gégehurut ellen. Igen erős gyógyforrások, hasonlók Karlsbadhoz és Marienbadhoz.

SZENT-LÁSZLÓ (Püspök) gyógyfürdő
Nagyvárad mellett, Kernáts János fürdőbérlő kezelése alatt.
Kényelmes közlekedés. Vasuton Nagyváradtól ½, kocsin ¾4 órai távolban. Május—augusztus hónapokban naponta 12. vasárnap- és ünnepnapokon 16 vonat közlekedik Nagyváraddal. A vasuti állomás a fürdőtelepen van.
Az európai hírű 41° C. meleg természetes hévvíz javalva van: az izületek és izmok csúzos bántalmainál, idült s különösen savas izületi loboknál, csonttörések és különösen visszamaradt vastagodásoknál; köszvénynyél és annak különböző alakjainál; idegbajoknál, melyek rheumaticus alapon keletkeztek (ischiasnál); különböző bőrbajoknál, végre női bajoknál; belsőleg: heveny és idült gyomorbántalmaknál, májbajok és vesekövek esetében. Állandó fürdőorvos: **dr. Nagy Ignácz.**
A különböző igények szerint berendezett nagyszámu szobák napi ára 1 kor. 20 f. és 6 kor. között váltakozik. Gyógyterem (Cursalon) hírlapokkal, zongora, könyvtár és tekeasztallal. Terraszok szép kilátással. Éttermek, czukrászda, sétahelyek a fürdőtelepen és a mellette elterülő **őserdőben.** Az erdőben jó tekepálya és Lawn-Tennis.
Öt tükörfürdő és három kádfürdőn kivül mórfürdők is vannak rendszeresitve. Fürdők 40 fillértől 1 kor. 20 fillérig. **Elsőrendü, kittinő, állandó zenekar. — Telefonösszeköttetés Nagyváraddal.** 11074
Villanyvilágitás. A legszebb kirándulás és szórakozási hely. Konyha és vendéglő a bérlő saját vezetése mellett. **Prospektust** kivánatra küld a **fürdőkezelőség.**

FŐHERCZEGI SZT. MARGITSZIGETI GYÓGYFÜRDŐ
BUDAPEST. 11034
NYÁRI ÉS TÉLI GYÓGYHELY.
43,5° C. kénes hévforrás, Thermal-, iszap-, villamos-fény-, mesterséges szénsav-, forrólég-, mindennemü gyógy- s ázó (Kneipp) fürdők. Svéd gyógytorna-terem. Napfürdő, 150 holdas árnyékos sétakert. Csúz, köszvény, ischias, izületi bántalmak, emésztő, szervi bajok, szivbetegség, vesebántalmak, versszegénység, ideggyengeség ellen. **Dr. Bulling-féle Inhalatorium. Fango gőgymód** *(a budapesti Fango-intézetből).* **Szt. Margitszigeti üdítővíz** *elsőrangu szénsavval telitett ásványvíz.*

Hogy ESZMÉNYI KEBELT

elérhessen, *használja ön a* **«Pilules orientales»-t,** *melyek rövid idő alatt a kiálló nyak- és vállcsontokat előtüntetik, a kebelt fejlesztik, erőssitik és ismét helyreállitják, a deréknak pedig állandóan kecses embonpoint adnak, a nélkül, hogy a derekat megnagyobbitanák*
A PILULES ORIENTALES
az egészséget mindenkor előmozditják és legérzékenyebb véralkat mellett is bevehetők, fiatal leányok által ép ugy, mint hölgyek által, a kiknek keble a szilárdságot elvesztette vagy azt soha sem birta. Körülbelül kéthavi könnyü kezelés. Egy doboz ára utasitással K **6.45,** bérmentve, utánvéttel K **6.75.**
J. Ratié, Pharmacien, **5, Passage Verdau, Paris.**
Ausztria-Magyarország részére: **Török József** gyógyszerész. **Budapest, Király-utcza 12.** 10946

Olvassa el minden háziasszony!
Már egy csésze jó csokoládénál is legyünk tekintettel annak **gyors** és **kényelmes** elkészitésére! Legfinomabb, kétszer vanillirozott anyagból készült
reszelt csokoládénk,
kitünő zamatjánál fogva önnek ezeket az előnyöket nyujtja! 11056
Tegyen egy kisérletet!
Minden jobb füszer- és csemegekereskedésben kapható.
Joh. Kluge & Co. csokoládé- és czukorkagyárosok.
Prag—Schmichov.

Alkalmi vétel
32 db csak 6 frt.
Legszebb ajándékot képeznek bécsi gloria-ezüst asztali készletei, melyek a következők:
6 db legf. gloria-ezüst étkezőkanál
6 « « gloria-ezüst villa
6 « « gloria-ezüst asztali kés öntött acélpengével
12 « « gloria-ezüst káv.-kanál
1 « « gloria-ezüst tejmerítő
1 « « gloria-ezüst levesmerőkanál 11050
32 db összesen csak 6 frt.
mindenüj, finoman fényezve. Ezeknek az ára ezelőtt 3-szor akkora volt, és most a **nagy készletek** eladása folyán **csak 6 frtért** adatnak el. A gloria-ezüst **át meg át fehér fém, melynek változatlanságáról kezeskedve lesz és ezért legjobban pótolja a drága valódi ezüstöt.**
Hogy ennek valódiságáról mindenki meggyőződhessék, **kötelezem magamat, kivánatra a pénzt azonnal levonas nélkül visszaadni,** ha az áru nem felelne meg. A szétküldést csak utánvét vagy az összeg előzetes beküldése mellett eszközli
LATEINER LEÓ gyári raktára Wien, I 78., Wollzeile 31.

SZÉPSÉG KIRÁLYNŐJE VAGYOK

mióta az általánosan közkedvelt **NORMA-**crémet használom, mely **vegytiszta, zsir- és higanymentes, az arczbőrre teljesen ártalmatlan, gyorshatásu. néhány nap alatt eltávolit szeplőt, májfoltot, mitessert, ránczokat,** az arcznak friss üde szint kölcsönöz. **Norma-crém** 1 tégely 2 K, bérmentes küldéssel 2 K 70 fill. 3 tégely 5 K 40 fill.
Norma-puder, mely három szinben kapható, dobozonként 2 korona.
Norma-arczmosóvíz 1 K 60 fillér.
Norma-szappan 80 fillér.
NORMA-hajfestő,
teljesen ártalmatlan, eddig nem létezett **hatást ér el annak használatával, a hajnak természetes színét vissza varázsolja. Egyszeri használat négy hétre elegendő. Kapható fekete, barna és szőke színben. A kezelés teljesen eltér az eddigi használatban levő szerektől, minthogy a festés csakis egy üvegből történik,** s nem, mint a más hasonló hajfestékeknél a hol egyszere **kétféle szer használata szükséges.** Arak használati utasitással egy üveg 4 K, bérmentes küldéssel 4 K 70 fill. Két üveg 7 K 20 fill. bérmentve. — Megrendelhető utánvét vagy a pénz előleges beküldése mellett:
VÁROSI GYÓGYSZERTÁR a «Fekete sas»-hoz, Temesvár, Szent-György-tér 1/B.
Főraktár: **Török József** gyógyszertárában Budapest, Király-utcza 12. és Andrássy-út 10688

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

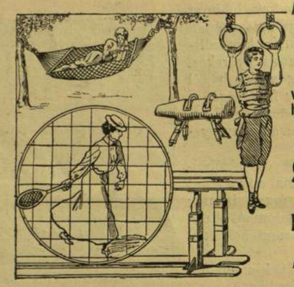
Alapittatott 1878. Telefon 15—56.
Tornaeszköz,
valód angol tennis-játék, függő-ágy, háló, tekejáték, zsák, ponyva és fehér kenderkötél legolcsóbb megbizható beszerzési forrása
Seffer Antal
sporteszközök és kötélgyártó-telepe
Budapest, IV., Károly-utcza, boltsz. 12.
(Központi városház épülete.)
Képes árjegyzék kivánatra ingyen és bérmentve. 10699

Használat előtt — és után.
Má-Hilla
(törv. védve) egy csalhatatlan, első autoritásoktól megvizsgált és melegen ajánlott kosmetikum, mely csodás hatásával eliüntet **redöket és arczránczokat** és helyrehozza a nem szép arczformákat és arczvonásokat. Minden **Ma-Hilla**-val kezelt arcz már a 3—4 napon jóval megifjodik. Az arczbőr üdévé, bársonypuhává, rózssá és vakitóan fehérré válik. **Szeplőt, böratkát, pörsenéseket, májfoltokat, vörös orrt** s minden egyéb **arcztisztátlanságot** meglepő gyorsan **tüntet** el a nélkül, hogy a legkisebb nyomot is visszahagyná.
Ma-Hilla ára K 3·85
Eredménytelen esetben a pénzt visszaadom. Minden **Ma-Hilla** küldeményhez teljesen ingyen mellékelek egy próbadoboz **Ma-Hilla**-arczport és egy darab **Ma-Hilla** szeplő szappant. Pontos használati utasitás hozzá adatik. Diszkrét küldés a pénz előzetes megküldése, avagy utánvét mellett az európai raktárból:
LEO LATEINER,
Wien, I/78, Wollzeile 31.
Budapesten kapható **Török József** gyógytárában Király-u. 12. és Andrássy-út 26. — és Mittelbach S. gyógysz. Zágrábmegye Buga utcza 3. 11004

Ingyen és bérmentve
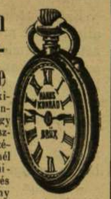
megküldöm kivánatra mindenkinek nagy és bőven illusztrált árjegyzékemet 1000-nél több szolid minőségü, jó és olcsó óra, arany és ezüst árukról
KONRÁD JÁNOS
Első óragyár, Brüx 712. szám. Csehország. 11041
Valódi ezüst remontoir óra fl. 3.80
Valódi ezüst óralánez « 1.20
Nickel remontoir óra. Roskopf rendszerü patent lánczczal együtt ... « 2.25
Nickel ébresztő óra ... « 1.45
Három darab ... « 4.—
Minden egyes óráért három évi irásbeli jótállást vállalok. Nem alkalmasat kicserélek v. a pénzt küldöm vissza.

Menyasszonyok szives figyelmébe!!
Fehérnemü-kelengyék
igen szép kivitelben, mérsékelt árban készittetnek.
Különlegességek: 11035
divatos vászon-, batiszt- és selyemblúzok, alsószoknyák,
harisnyák és zsebkendőkben.
Kelengyeköltségvetést és árjegyzéket szivesen küld
MÁRTON JÁNOS
fehérnemü és vászonüzlete,
Budapest, Kossuth Lajos-utcza 17. szám.

Ingaóra zenével.

70. cm. magas, szépen politirozott diófaszekrény, gazdagon faragott toldalékkal, a mellékelt rajz szerint, minden órában magától a legszebb zenedarabokat, dalokat, keringőket és indulókat játsza. Ára ládával és csomagolással együtt csak 6 forint 50 krajczár. Ugyanaz az óra zene nélkül 4 forint 50 krajczár. Fél és egész órákat üt 5 *forint.* Uj toronyóraütéssel 5 forint 50 krajczár. Nagy ingaórák két sulylyal, 130 czentiméter magas, 10 forint 50 krajczár. Nikkel vagy aczél Strapaz-Roskopf-óra plombbal 2 forint. Minden óráért 3 évi irásbeli jótállás. Meg nem felelőt kicserélünk vagy visszaküldjük a pénzt. Utánvéttel szétküldi «A nagy óragyárhoz» czég
BÖHNEL MIKSA
órás, Wien, IV., Margarethenstrasse 38. sz.,
a cs. k. állami hivatalnokok szállitója. A legnagyobb és legrégibb czég. Alakult 1849. Kérjen nagy magyar árjegyzéket 1000 képpel ingyen és bérmentve. 11036d

Hall-fürdőhely
Felső-Ausztriában.
Elsőrangu Jódbromfürdő.
Legrégibb és leghatásosabb jódforrás Európában.
Felvilágositással és prospektussal szolgál
10980 **a fürdőgondnokság.**

Amputáltak!
A Keleti-féle műlábak és műkezek a legjobbak és legtökéletesebbek!

A csonk megsebesülése ki van zárva!
Elegáns és könnyü járás!
Több évi jótállás!!!
10956
Keleti J. orthopaediai müintézete jótállás és legolcsóbb gyári árak mellett készit:
Műlábakat és műkezeket a legtökéletesebb techn. kivitelben.
Ferdenőttek részére **műfüzőket,** egyenestartókat, járó és támgépeket stb. a chirurgia legmodernebb elvei szerint.
Kévésbé vagyonosak nagy árengedményben részesülnek.
Betegtoló kocsik rokkantak és lábbadozók számára gyári árak mellett, nagy választékban!
Képes árjegyzéket ingyen és bérmentve küld
KELETI J. orvosi műszergyár
Budapest, IV., Koronaherczeg-utcza 17. szám,

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

KÉSŐ SZERELEM.

Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

(Folytatás.)

— Én ajánlottam, hogy tegye, remélve, hogy ott helyben megtud vagy észrevesz valamit, — mondá az ügyvéd, összehajtva a grófnétól átvett levelett, mert az fontos okmány volt, melyet már be is mutatott a hatóságnál, a hol Vesztrőczy grófné jogait helybenhagyták és tudomásul vették. Most már csak az átiratás következett.

— Ezeket olvasva, — mondá Erna gondolkozva, — elhiszem, hogy engem el akartak tenni láb alól, sőt még abban is kételkedem, természetes halállal halt-e meg szegény nagybátyám, ki késő szerelmét drágán fizette meg!

— Meg vagyok győződve, hogy megölték, ugyanazon méreggel, melyet apródonként a grófnénak is beadtak. Neki nagyobb és gyorsabb adag kellett, hogy ne legyen ideje a végrendeletet megmásitani.

— Ilyen az öreg szerelem, — sóhajtá könnyes szemekkel Erna. — A fiatal embert felfrissiti, az öreget önmagával tehetetlenné teszi és ha kiábrándul is, már késő, mert nevetségessé tette magát, sőt még roszabb is történhetik vele, mint ezt boldogult nagybátyámnál látjuk.

— Most már kár volna bolygatni ezt a dolgot. A bűnösök biztonságban vannak, s kegyed jogaiba lép. Most csak egy van még hátra, hogy teljesen boldog legyen méltóságod, és az is nemsokára be fog következni, — mondá mosolyogva Lenhóczy.

Erna elpirult és szomorúan rázta meg fejét.

— Az, a mit ön gondol, ügyvéd úr, sohasem fog megtörténni, mert én azok közül való vagyok, a kik nem születtek teljes boldogságra. A mit a sors egyik kezével nyujt, a másikkal mindig megcsorbitja, — mondá leverten Erna, s ujra könnyek hulltak arczára, mint már oly sokszor a nap folyama alatt.

— Nem értem, — rebegte megütközve az ügyvéd, ki ügyfelét a legnagyobb boldogságban vélte találni.

— Én pedig nem adhatok magyarázatot, s szeretném mielőbb elhagyni a *fővárost* . . . Mikor mehetek Ledviczre?

— Akár ma! Minden rendben van, s méltóságod beleülhet birtokába.

— Elkisérne engem oda, nehogy valami kellemetlenségnek legyek kitéve? — kérdé föllvillant örömmel és hévvel Erna.

— A legszivesebben. Ott már mindenki tárt karokkal várja, s tudja a történteket. De miért hagyja el ily sietve a fővárost?

— Az az én titkom, és kérem, ne szóljon róla senkinek.

Az ügyvéd csodálkozva vizsgálta a grófné arczát, s érezte, hogy most cserben hagyta találékonysága. De nem tett semmi megjegyzést, hanem megigérve, hogy másnap reggel a pályaudvaron várja Ernát, távozott. Ez, midőn egyedül látta magát, egyik székbe dőlt és keservesen zokogott.

Azután meghagyta komornájának, hogy ne bocsásson be hozzá senkit, s mondja azt, hogy az ebédet szobájában költi el, mert erős főfájása van, és hogy ne csomagoljon ki semmit, mert korán reggel elutaznak, a mi Tónit nagy csodálkozásba ejté. De nem kérdezősködött, és egymás után utasitotta el Dória herczegnét és herczeget, Betty comtesset, sőt magát az öreg

Richter Aurél rajza.

Erna egy székbe dőlt és keservesen zokogott.

grófnét is, ki hallván, hogy Erna roszul érzi magát, erővel be akart hozzá menni . . .

Mindenkit megdöbbentett Erna gyöngélkedése, s különösen Dóriát, ki jó kedvben, virulóan látta őt megérkezni, s még az nap be akarta anyjának mutatni, mint menyasszonyát.

A herczegné semmi ellenvetést sem tett fia elhatározására vonatkozólag. Látta, hogy a herczeg élete boldogsága függ e szerelemtől, s Erna ellen különben sem lehetett semmi tekintetben kifogás. Norberthynével azonban kerülte az nap a találkozást. Félt, hogy szemrehányást tehetne neki, kit mindig reményekkel kecsegtetett, s ki az ő kérésére és óhajtására hivta meg magához Ernát. Most úgy látszhatott, hogy ő tévútra akarta Norberthyéket vezetni.

Leirhatatlan volt a fiatal herczeg csalódása, midőn Ernát aznap többé nem láthatta, de mindez semmi sem volt még ahhoz képest, midőn a következő nap megtudta, hogy a fiatal grófné elutazott. Egy szó üzenet, vagy levél nélkül. Rohant felvilágositásért az ügyvédhez, ki azonban szintén nem volt található, mert mint irodájában mondták, elhagyta Budapestet, s nem mondta meg, mikor fog visszatérni . . .

Kifáradva, leverten tért vissza Dória a szállodába, s anyjára bizta annak kitalálását: miként értelmezze Erna magaviseletét, ki oly kedves volt iránta a fővárosba érkezésekor, s most ily módon cserbenhagyta.

De a herczegné nem tudott kérdésére felelni, valamint Betty sem. Csak Norberthyné mosolygott magában, gyanitván, hogy ez a különös és gyors távozás összefüggésben van az ő Ernával folytatott párbeszédével.

— Erna igen szeszélyes, — mondá a herczegnének. — Majdnem számbavehetetlenek tettei. Például, hogy lehet azt magyarázni, hogy ő napokat töltött oly embereknél, kik nemcsak igen alantas állásuak lehetnek, de gyalázatosan megfosztották örökségétől.

— Ezt azért tette, — mondá kitörve Dória, ki jelen volt e párbeszédnél, — mert nem volt hova lennie.

— Én fölajánlottam neki házamat.

A herczeg felelni akart, de anyjának egy figyelmeztető és kérő pillantása elhallgattatta.

— Fölajánlottam neki házamat, — folytatta kenetteljesen Norberthyné, — a mit rajtam kivül nem tett volna senki, s ő nem fogadta el . . . Ez épen oly érthetetlen cselekedet, mint most rögtöni és okadatlan távozása.

— Csak tudnám, hova ment? — kiáltott fel mindenről megfelejtkezve a herczeg, s vonásain mély tünődés látszott.

— És akkor mit tenne herczeg? — kérdé kissé megdöbbenve a grófné.

— Azt most nem tudom! — viszonzá magához térve a kérdett. — De félek, hogy valamely uj veszély fenyegeti.

— Szabad tudnom, miért vesz oly élénk részt Vesztrőczyné sorsában? — kérdé élesen Norberthyné.

— Minden védtelen nő iránt részvéttel vagyunk, s a fiatal grófné egészen egyedül áll a világon.

— Azt nem lehet mondani! Neki igen sok jó barátja van. Én Bettyvel együtt, Álmayék, az ügyvéd, ki jogait védelmezi stb. Kevés ember dicsekedhetik ezzel olyan helyzetben, mint Erna van.

A herczegné, látván fia izgatottságát, s hallva a grófné valótlanságainak konok ismételgetését, félbe szakitá a társalgást, és fiával együtt saját lakosztályába ment, hol tovább tanácskoztak a fiatal herczeggel, mitévő legyen az, ebben a rá nézve kétségbeejtő helyzetben.

— Várnod kell, mig Ernától valamely tudósitás érkezik, — mondá Dóriáné fiának. — Ő sokkal finomabb lelkü, semhogy azok után, mik köztetek történtek, így vonuljon vissza tőled. Valami fontos oka lehetett arra, a mit tett, s okvetetlen levélben fogja magát kimagyarázni és kimenteni . . .

És Dória várt, várt napokig, hetekig Erna levelére, de nem jött semmi felvilágositás. Erre kijelenté anyjának, hogy tovább nincs ereje várakozni és felkeresi menyasszonyát, bárhova tünt el . . .

(Folytatása következik.)

A KUNYHÓ ÉS A PATAK.

Elbeszélés.

Irta STOCKTON FRANK R.

A ház kisasszonya szökdelve jött lefelé a kert egyik széles útján, s Gayther John, a kertész, megállt és rátekintett, örvendve, úgy mint rendesen, bármiért jött is le hozzá a kisasszony.

— John, — kiáltott a fiatal lány már messziről, — hagyja abba a munkáját!

A kertész jó reggelt kivánt, és kérdő pillantást vetett a kisasszonyra.

— Úgy bizony, — folytatta a fiatal lány, — föl kell jönnie a házba. Ma reggel mesemondás lesz; a papa is velünk tart, s azt mondja, hogy a hátsó veranda sokkal alkalmasabb a mesemondásra, mint bármely más hely, a melyről tudomása van, itt a kertben. Ne haragudjék John; most az egyszer nem magát kérjük arra, hogy meséljen. A mama fog mesélni; de sem ő nem akarja, sem én, hogy maga hiányozzék, mert maga volt az, a ki ezt a mesemondást meghonosította a házunkban. Jöjjön hát; ott leszünk mindnyájan egy pár percz múlva.

Igy szólván, a fiatal lány újra elszaladt.

Gayther John, miközben a ház felé ballagott, nagyon örült, hogy az nap reggel nem ő neki kell mesélnie. A ház ura, a ki tengerészkapitány volt, csak két napja érkezett haza, miután három esztendeig távol volt. John derék, jólelkü embernek ismerte, a ki hajlik egy kissé a nyerseségre; de hogy kedve telik a mesefélében is, arról a kertésznek halvány sejtelme sem volt. De arról meg volt győződve, hogy a kapitány, ha a mese vagy a mesének valamelyik része nem volna az inyére, nevetne rajta, már pedig Johnnak a meséjén sohasem szokott nevetni senkisem, csak akkor, ha tréfás mesét mondott.

A kapitány fehér ruhában végig nyújtózkodott kényelmes székén. Épen szivarra gyujtott volt, s testtartása és arczkifejezése egyaránt arra vallott, hogy jól esik neki a pihenés kötelességeinek teljesítése után.

— Jó reggelt, John, — szólt a kapitány; — mesélni fogunk. Hallottam, milyen pompás meséket tud, s nemsokára megkérjük majd megint, hogy meséljen. Ma reggel rábizhatja másra a spárganyesést meg a burgonyaásást.

— Papa, — szólt a fiatal lány, — a spárga rég idejét múlta már, a burgonya ideje meg messze van még. Azt hiszem, elfelejtetted már az effélét, mialatt a tengeren jártál.

— Dehogy is felejtettem el, — szólt az apa. — A hajón az egész éven át megvan a rendes spárgánk. A szakács nyesi a késével, a melyet beszorit a bádogdoboz teteje alá. Burgonyánk pedig szintén folytonosan van, még pedig gyakran nagyon silány fajta.

Megjelent e pillanatban a ház úrnője is a verandán. Beleült az eléje tolt karosszékbe, s mikor látta, hogy a kertész is kényelmesen elhelyezkedett, megszólalt:

— Mesémet első személyben fogom elmondani ...

— Nincs is ennél jobb személy, — vágott szavába a ház ura.

— Nem szándékozom leirni a hősömet, a ki elmondja a történetet, — folytatta a ház úrnője. — Csak annyit jegyzek meg, hogy türhetően fiatal és türhetően szép férfi. Minden egyebet megtudtok majd róla a mese során. Most pedig, kezdődik a mese:

«Könnyű cséz̈ában ültem a feleségemmel. A lovakat magam hajtottam egy hegyes vidéken, s mikor útközben fölértünk egy kis emelkedés tetejére, Anita karomra tette a kezét.

— Megállj! — szólt Anita. — Nézz le amoda. Ez az, a mit szeretek. Egy kunyhó, meg egy patak. Látod, az a kunyhó, — nem nagy ház, az igaz, de épen megfelelne. Amott meg, épen elég közelben, hogy a szirtekről szakadó, s kövek közt csörgedező viz csobogása álomba ringathassa az embert nyári éjszakákon, ott a patak, — nem nagy patak talán, de azt hiszem, egy ásóval könnyen rendbe hozható. Aztán a környék is elbüvölő. Egy ideig elnéztem már, mielőtt szóba hoztam a dolgot. Amott gyepes rét nyúlik el az erdő felé, mögötte meg dombok húzódnak, s távolabb látszanak a hegyek is. Ez az a hely, a hol élni szeretnék. Nem állíthatnád meg egy perczre a lovakat?

Megpróbáltam szólongatni az állatokat, de nem sok eredménynyel.

— Itt szeretnél élni? — kérdeztem. — Aztán mennyi ideig?

— Körülbelül augusztus harmadikáig, — felelt Anita. — Tehát mintegy három hétig.

— Úgy gondolod, — szóltam meglepetten, — hogy *ilyenforma* helyen szeretnél élni?

— Nem, nem — szólt Anita; — itt *ezen* a helyen. Más efféle helyet hónapokig kereshetnénk. Az, a mit szeretnék, a mint már sokszor említettem, egy igazi kunyhó egy igazi patakkal, a hová most mindjárt elmehetnénk, hogy egy ideig azt a természetes életet éljük ott, a mely után úgy eped a lelkem.

Nyári kiránduláson voltam a feleségemmel s a szabad természet ölében szerettünk volna pihenni, távol azoktól, a kiket ismertünk. Több napja egy hegyi szállóban laktunk és ide-oda kocsiztunk a vidéken. Tüzes fekete lovacskáim sehogysem akartak tovább egy helyben állni.

— Hajts le a völgybe, — szólt Anita; — amott vezet az út a házikóhoz.

— Anita, — szóltam, — nem hajthatok erre le; nagyon göröngyös és szirtes az út, és eltörnők valamiket. De mért akarsz oda lemenni? Csak nem akarsz komolyan ilyen helyen élni?

— A legkomolyabban akarok, — felelt Anita határozottan. — Itt akarok maradni ezen a vidéken, hogy tanulmányozzam. Nagyon boldog tudnék lenni ilyen kunyhóban, ha egy kissé talán rendbe hoznák, augusztus harmadikáig, a mikor északra kell utaznunk. De azt persze nem kivánom, hogy ezen az úton lehajts. Holnap majd csendesebb lovakkal újra eljöhetünk ide.

— Sajnálom, — szóltam, — holnap nem jöhetek. Baxter jön hozzánk holnap; tudod, hogy megállapodásunk szerint minden kedden fölkeres bennünket, akárhol vagyunk.

Anita sóhajtott.

— Azt hiszem, hogy az üzlet mindennél előbbre való, — szólt, — úgy hogy várnom kell szerdáig. De egy dologhoz hozzá kell járulnod; a mig ott fogunk lakni ebben a kunyhóban, Baxter urat be kell szüntetned. Ezt úgy-e bizonyára elrendezheted igy?

Nem feleltem rögtön, mert épen egy veszedelmes helyen fordultam a lovakkal; de mikor kijutottunk a sima országútra és vigan a szálló felé ügettünk, bővebben megbeszéltem a dolgot Anitával, s azt tapasztaltam, hogy a miről Anita beszélt, nem puszta ábrándozás volt csak. Mielőtt idevetődtünk erre a festői hegyi tájra, Anita a fejébe vette, hogy az igazi természet ölében fog tanyát verni, s úgy láttam, hogy ez a kunyhó meg patak épen megfelelt a terveinek.

— Ott akarok élni, — szólt Anita; — de nem ám Mária Antonia módjára, felpántlikázott tejes vedrekkel meg finom kis szalmakalapokkal. Úgy akarok a kunyhóban élni, mint a kunyhó rendes lakója — vagy inkább azt akarom, hogy úgy éljünk ott mind a ketten. Énnekem szükségem van erre; testem-lelkem egyaránt megkivánja. Változásra van szükségem, tökéletes változásra, s ez épen az, a mit kivánok. Teljesen ki akarom zárni azt a világot, a melyben élek, s csupán egy valóságos, igazi kunyhóban tehetem meg ezt, a minthogy meg is fogom tenni.

Anita jóval többet beszélt még erről a dologról, s én végül kijelentettem, hogy ha neki inyére van, akkor inyemre van énnekem is, és hogy holnapután kikocsizunk majd megint és megvizsgáljuk a kunyhót. Naphosszat, sőt még este is Anita alig beszélt egyébről, mint arról, hogy miképen él majd ott a völgyben, s mielőtt lefeküdtünk, én magam is annyira beleszerettem a tervébe, mint ő maga. Másnap esős idő volt, de Baxter azért megérkezett; az időjárás ő rá nézve mindig mellékes volt.»

— Ki az ördög az a Baxter? — kérdezte a ház ura. — Szeretem tudni, kik azok az emberek, a kikről hallom, hogy mit cselekszenek.

— Azt reméltem, — szólt a ház úrnője, — hogy úgy tudom elmondani a mesémet, hogy kitalálhatsz magadtól mindent a szereplőkről, úgy, mint a való életben, hogy ha látsz egy embert a kertben dolgozni, tudod róla, hogy kertész.

— De lehet, hogy nem az, — szólt a kapitány; — kocsis is lehet, a ki sárgarépát szakgat a lovainak.

— De mivel kivánod, — folytatta a ház úrnője, — nem bánom, megmondom, hogy Baxter a hősömnek a jobb keze és az üzletvezetője. Most pedig hadd beszéljen tovább a hősöm:

«— Elintézvén Baxterrel az üzleti ügyeket, közöltem vele a kunyhó dolgát, mert ha Anita terve megvalósul, Baxternek tudnia kell, hogy hol vagyunk. Azután vízhatlan köpönyegbe bújva kilovagoltunk arra a helyre, a mely feleségemben azt a vágyat ébresztette, hogy kunyhólakóvá legyen. A ház kicsike volt, de elég rendes, négy szobával, s egy melléképülettel az egyik végén. Szőlő futotta be a házat, s kert volt mellette, a melyet két oldalról szabálytalan sövény fogott körül. Szegényes volt, — jó részt gyom verte föl, gondoltam, mikor rápillantottam. A víz nagyon kis patak volt, s Baxter, a ki a forrásához lovagolt, kijelentette, hogy azt hiszi, sokkal jobban kiszélesithető.

A ház egy özvegyasszony otthona volt, a ki felnőtt lányával és tizenötesztendős fiával lakott benne. Szóba ereszkedtünk velök, sok mindenféle kérdést intéztünk hozzájok a környékre vonatkozólag, azután visszavonultunk tanácskozni. Nem sokáig tanakodtunk; tiz perczbe sem telt, utasítottam Baxtert, hogy vegye meg a házat mindenestül, ha a lakói hajlandók eladni, s azután vásároljon meg a ház körül annyi földet, a mennyire szükség van terveim megvalósításához, a melyeket nagyjában közöltem vele, ő rá bizván a részleteket.»

— A te névtelen hősöd, — szólt közbe a ház ura, — nagyon jómódu ember lehetett.

— Örülök, hogy a mesém önmagát magyarázza, — szólt a háziasszony, s azután tovább beszélt.

«Baxter egy pillanatra elkomolyodott, s azt mondta, hogy nagy munkáról van szó, de azért elvállalta. Baxter mindig vállalkozott mindenre.

— Mennyi időt adhat rá? — kérdezte.

— A feleségem holnap ki akar majd jönni ide, hogy körülnézzen, — szóltam; — de rá fogom beszélni, hogy várjon jövő vasárnapig, a mikorra rendbe hozhatunk mindent. Elég idő lesz ez?

— Elégnek kell lenni, — felelt Baxter.

Mikor haza értem, Anitát komoly tanácskozás közepett találtam a szobalányával, Marival és a szálló tulajdonosnőjével, s mikor közöltem vele, hogy biztositottam a kunyhót, illetve intézkedtem, hogy biztositsák a számunkra, nagyon örült és hálálkodott, különösen azért, hogy nem resteltem az esőben sem elintézni a dolgot.

— Tudtam előre, — szólt Anita, — hogy Baxter úr mindent rendbe fog hozni, s azért már magam is elkezdtem rendezkedni. De egy nagy szivességre akarlak kérni. Azt szeretném, ha egy szóval sem kérdezősködnél, miféle intézkedéseket teszek. Nem szeretnélek félrevezetni, s ezért, ha nem kérdezel semmit, könnyebb lesz a dolgom.

— Nagyon szivesen, — feleltem; — én pedig ugyanerre kérlek tégedet.

— Rendben van, — szólt Anita, s ezzel el is intéztük az ügyet.

Baxter azonnal munkához látott, s én másnap egyedül kirándultam a kunyhóhoz, hogy lássam, hogy' folyik a munka; de Anita nem kérdezett semmit sem tőlem, s én sem kérdeztem semmit ő tőle. Mikor megálltam Baxterrel a kunyhó előtt, a honnan gyönyörü kilátás nyilt a környékre, megkérdeztem tőle, mennyi földet látott jónak megvásárolni.

— Amarra — szólt Baxter, — ott a fasor mögött, körülbelül egy fél angol mérföldnyire terjedő földet vásároltam. De nyugat felé valamivel többet, egészen az országút mentéig. Északra a patakig nyúló területet vettem meg, körülbelül háromnegyed angol mérföldnyire. Délre pedig belefoglaltam a hegyek lábáig nyúló erdős részt is. Ez körülbelül egy mérföldnyire van innen.

— Ez nagyon nagy terület, — szóltam. — Hogy' tudta ilyen gyorsan összevásárolni?

— Szerdán kilencz birtokvásárló-ügynök volt nálam, — felelt Baxter, — s ma reggelre rendben volt valamennyi vétel. Egyszerre indult el mind a kilencz, mindegyik más-más birtokoshoz. Készpénzzel fizettünk, és egyik birtokos sem tudta, hogy a szomszédja is eladja a földjét.

Nevettem és azt kérdeztem Baxtertől, mit fog csinálni, hogy háboritlanul használhassuk ezt a rengeteg területet. — Ne felejtse el, — mondottam, — hogy szabadon akarunk járni-kelni mindenütt és mindenhová.

— Magam is épen azt gondoltam, — szólt Baxter, — s ezért vettem meg ilyen változatos szinhelyet. Senkisem lesz az útjokban. Lakott ház az önökén kivül egyetlen egy sem lesz a területen, s az egész birtokot hat láb magas baromfi udvarhoz való sodrony-kerítéssel vétettem körül, a melyen nagyon bajos átmászni, s a melyet nagyon nehéz átvágni is.

— Ez sok időbe fog telni! — kiáltottam álmélkodva.

— Olyan szerződést kötöttem, hogy szombat reggelre készen kell lenni az egésznek, — felelt Baxter. — A vonat a sodronynyal és az oszlopokkal ma este tizenegy órakor érkezik ide, s a munkát nyomban elkezdik. Montani Pál, az olasz mester, a ki már máskor is dolgozott a számomra, vállalta a szerződést s ezerkétszáz embert hoz magával.

— Megérkezik ide a vonat? — kérdeztem. — Hogy' érti ezt?

— A vasút másfél angol mérföldnyire vezet innen, s az én vagonjaimat a legalkalmasabb helyen fogják közel ide kikapcsolni.

— Nem is sejtettem, hogy szárnyvonal van erre felé, — jegyeztem meg.

— Óh, nem is volt, — felelt Baxter; — de most már kettőt építtettem. A különböző embercsoportok a teherkocsikon fognak aludni, a melyeket alvásra kipárnáztattam. A favágók, földmivesek, kerítéskészitők, pázsitrakók és a többi efféle emberek egy órával hamarabb érkeznek, a müszervonatot pedig ma késő délutánra várom. A kertészek csak holnapra lesznek itt, de ha az eső nem áll el, lesz bőven idejök. Nedves időre van szükségük, hogy dolgozhassanak.»

— Megbocsáss, — szólt közbe a ház ura, a ki ekkorára épen elszitta a szivarját és felült a székében, — de mondd csak, nem felejtetted el megemliteni, hogy a hősöd a sziámi király volt?

— Semmi effélét nem felejtettem el, — válaszolt a háziasszony. — A hősöm nem egyéb, mint egy rendes amerikai úriember, a ki hallván a tervbe vett nagy munkákról, igy kiáltott fel:

«— Kérem, Baxter, nagyon óvatosnak kell lennie. Ha valami rengeteg temetőt csinál ebből a helyből, a mely csupa sima pázsit meg kavicsos út, a feleségemnek nem fog tetszeni. A feleségem kunyhóban óhajt élni, és azt akarja, hogy minden kunyhószerü és természetesen falusias legyen.

— Épen erre törekszem én is, — szólt Baxter; — az igazi természetesség legtisztább megvalósitása a czélom, a házban és a mezőkön egyaránt. Holnap délután megnézheti a házat. Akkorára minden rendben lesz, a maga helyén lesz minden bútordarab, és ha valamit változtatni kiván, bőven rá fogunk érni.

Másnap kimentem a kunyhóhoz; de mikor a ház elé értem, nem egészen értettem meg, a mit láttam. Ugyanaz a ház volt, s mégis mintha teljesen más lett volna. Mintha ötven esztendővel vénült volna, a mióta először láttam. A szine fára vallott, a mely az idő nyomait viselte magán. Egy alacsony verandát, a melyet először észre sem vettem, szőlőinda folyt körül. Tarka, régidivatu virágok nyiltak a virágágyakban a ház mellett, s puszpángbokrokkal szegélyezett gyalogösvény vezetett a főbejárástól egy kapuig, a mely egy, a kis zöld udvart részben körülkerítő kőfalba volt vágva. Nem vettem észre először sem ezt a kaput, sem a kőfalat, a melyet vadszőlő és repkény borított.

— Ime, látja, — szólt Baxter, — ez a pázsit nem sima zöld gyep, a mely a gyepárustól került ide frissen. Természetes fü, s itt-ott vadvirágok tarkállanak benne. Csaknem az egész pázsitot egy rétről hozattam át, a mely körülbelül egy angol mérföldnyire van innen. De most kerüljön beljebb egy perczre. A mi belül van, mind az ötvenes évekből való. Lószőrös holmik, fekete diófabútor, tompa szinre bágyasztva, s minden ékitményt háló véd a legyek ellen.

Érdekes és mulatságos látvány volt. Baxter csodát mivelt. Mikor a kis oszlopcsarnokból lenéztem a völgybe, egész ezredre való embert láttam az erdőből kijönni s a mezőn keresztültörtetni.

— A keritéskészitő munkások első csoportja, — szólt Baxter. — Vacsorázni mennek. Három csoportra oszlanak. Felváltják egymást, úgy hogy a munka egész éjszaka folyik fáklyafény mellett.

Távozófélben Baxter figyelmeztetett a kapura, a mely az országút felől nyilt. Könnyü vaskapu volt, s ha nyitva volt, úgy elfödték a bokrok, hogy alig lehetett észrevenni.

— Ha ez a kapu zárva van, — szóltam, — könnyen zavart okozhat. Lehet, hogy valakinek be kell majd jönnie vagy távoznia kell.

— Oh, — szólt Baxter, — gondoskodtam erről is előre. Ismeri Baldwint, a kit lábon lőttek az északi vadaskertben? Rábiztam ezt a kaput, s egy sátorban helyeztem el őt amott az erdőben. Ő majd tudni fogja, mikor kell kinyitni a kaput.

Hétfőn reggel Anita nagyon korán fölkelt, felöltözött és készen várt a reggelihez, mielőtt fölébredtem. Nagyon szép idő volt és Anitának pompás volt a kedve.

— Sejtelmed sincs róla, — szólt Anita, — hogy meg foglak lepni, ha kimegyünk a kunyhóba.

Kijelentettem, hogy meg vagyok győződve róla, hogy meglepetése nagyon kellemes lesz, s azután másra tereltem a beszélgetést. Reggeli után csakhamar kikocsiztunk, még pedig ez alkalommal kocsissal a bakon. Mikor a kapuhoz érkeztünk, a mely nyitva volt és nem látszott, azt ajánltam Anitának, kogy küldje vissza a kocsit és sétáljunk gyalog a kunyhóba.

— Helyes, — szólt Anita, szinét sem akarom látni kocsinak két hétig.

Nem győznék eleget beszélni arról, hogy gyönyörködött Anita mindenben, a mit látott. Csupa álmélkodás volt, hogy olyan egyszerü emberek, a minőknek e ház tulajdonosait festettem előtte, ilyen egyszerü, természetes módon élhettek.

— Minden pontosan megfelel itt a rendeltetésének, — szólt Anita. — S minden oly olcsó és egyszerü. Nyoma sincs olyasminek, a mi nem kunyhóhoz való.

Odáig volt az elragadtatástól s úgy futkosott ide-oda, mint valami kis lány. S mikor utána mentem a kertbe, a melyet még nem láttam, az egyik puszpánggal szegélyezett ösvényen állt, tapsolva örömében. A kert valóban nagyon csinos hely volt, tele régidivatu virággal, füvel és komlókaróval, s mindenféle falusi növénynyel és virágzó gyümölcsfával.

Végül visszatértünk a házba.

— És most, Anita, — szóltam, — itt vagyunk a mi kis kunyhónkban ...

— A hol oly boldogok leszünk, mint két kis macska, — vágott a szavamba Anita.

— S mivel mindenben a kedvedet szeretném tölteni, — folytattam, — a háztartás minden gondját rád akarom bizni. Láttad a házat, és tudod, mi a teendő. Mondd meg, hány cseléd et és kiket kivánsz, s én majd elküldök értök.

— Először is hadd hallom, — szólt Anita, — mit csináltál azokkal az emberekkel, a kik itt laktak? Azt mondtad, hogy hárman voltak.

(Folytatása következik.)

11078
Rohitsch-Sauerbrunn
Steiermark.
Gyógyerő fokvás, élenyédés, teljesen pormentes levegő. Modern comfort, elitek társadalmi élet.
Vasut, posta- és távirdahivatal. — Prospektus ingyen.
Uj, nagyszabásu és modern hydro-electro-mechanotherapeutikus intézet. Hidegvizkezelés, villanyos fény- és kádfürdők, inhalatorium, pneumatikus-apparatus, forrólég- és gőzkamra, elektr. massage, napfürdők, gyógytornastika. Bevált gyógyhely gyomor-, bél-, máj- és vesebetegek számára, idült szénrekedés ellen, hæmorrhoidák, epekövek, elhizás, szakerbetegség, köszvény, garat- és gégehurut ellen. Igen erős gyógyforrások, hasonlók Karlsbadhoz és Marienbadhoz.

BUDAPESTI GYÁRAK ÉS CZÉGEK.

Budapesti Takarékpénztár és Országos Zálogkölcsön Részv. társ.

Irodái: VI., kor., Andrássy-út 5 *(saját házában).*

Befizetett részvénytőke 10 millió korona. Elfogad betéteket 4%-os kamatozással, a 10%-os betétkamat-adót az intézet fizeti. Leszámítol váltókat, előlegeket nyújt értékpapirokra.

Magyar kir. osztálysorsjegyek főelárusító-helye IV., Ferenczieki-tere 2. Kézi zálogüzletei: IV., Károly-körut 18., IV., Ferenczieki-tere és Irányi-utcza sarkán, VII., Király-utcza 57., VIII., József-körut 2., Üllői-út 6. sz. 10681

KIRNER JÓZSEF cs. és kir. udv. puskaműves. (Alapittatott 1808. évben.)
BUDAPEST IV., Bécsi-u. 2., gyár Rózsa-u. 7.

Dúsan ellátott raktár legujabb szerkezetü Kettős vadász-fegyverekből, golyósfegyverek, amerikai Winchester sorétes ismétlő-fegyverek, forgópisztolyok, szalonfegyverek és pisztolyok, töltények és vadász-szerekből, melyek jóságáért kezeskedik.

Sürgönyczim Cartonage. **DAVID KÁROLY ÉS FIA** Telefon szám 41—48.

doboz-papiráru és szab. fémkapocsgyára

Budapest, I., Mészáros-utcza 38. szám. 10651

Gyárt: Papirtányért, bonboniert és jardinet-dobozokat. Sajtolt kerek dobozokat, légmentesen elzárható, összekajtható dobozokat pályák kötőgyapot, stb. cs magolására. **Hintődobozok,** valamint **húzott lemez-csövek** tetszés szerinti nagyságban. **Teásdobozok** ¼ kilogr.-tól 10 kilogr.-ig, valamint 6, 10 és 20 filléres tea csomagolásához **Szekrényczipke és köpőládapapir** legujabb szin és kivágásban.

Állandó kiállitás a fenti czikkekből a városligeti iparcsarnokban megtekinthető.

Az asztalosok szövetkezeti Butorcsarnoka.

A budapesti asztalos-ipartestület védnöksége alatt álló

Butorcsarnok

és hitelszövetkezet, mint az országos központi hitelszövetkezet tagja, felhívja a nagyérdemü butorvásárló közönség figyelmét a

VIII., József-körut 28. szám,

Bérkocsis-utca sarok, valamint

IV., Belváros, Ferenczieki-tere 1. sz.a.

királyi bérpalotában dusan felszerelt modern és stilszerü lakberendezéseinek megtekintésére, a melyek jutányos áron jótállás mellett adatnak el

A Butorcsarnok szövetkezet

kizárólag csak budapesti képesitett asztalos- és kárpitos mesterek dolgoznak, ugy Budapest környékén készitett, vagy hazai silány áruk elárusával nem foglalkozik.

Megrendeléshez tervezetet és költségvetést kivánatra készitünk. 11028

Minden egyes butordarab bizottság által felülbirálva.

Alapittatott 1878. Telefon 15—56.

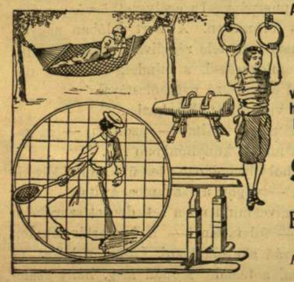

Tornaeszköz,

valód angol tennis-játék, függő-ágy, háló, tekejáték, zsák, ponyva és fehér kenderkötél legolcsóbb megbizható beszerzési forrása

Seffer Antal

sporteszközök és kötélgyártó-telepe

Budapest, IV., Károly-utcza, boltsz. 12.

(Központi városház épülete.)

Képes árjegyzék kivánatra ingyen és bérmentve. 10699

SZENT-LÁSZLÓ (Püspök) gyógyfürdő

Nagyvárad mellett, Kernáts János fürdőbérlő kezelése alatt.

Kényelmes közlekedés. Vasuton Nagyváradtól ½, kocsin ¾ órai távolban. Május—augusztus hónapokban naponta 12. vasárnap- és ünnepnapokon 16 vonat közlekedik Nagyváradtal. A vasuti állomás a fürdőtelepen van.

Az európai hirü 41° C. meleg természetes hévviz javalva van: **az izületek és izmok czimen bántalmainál, idült s különösen savas izületi loboknál, csonttörések és különösen visszamaradt vastagodásoknál; könyvényuél és annak különböző alkajainál; idegbajoknál, melyek rheumatikus alapon keletkeztek (ischiasnál); különböző bőrbajoknál, végre női bajoknál; belsőleg: heveny és idült gyomorbántalmaknál, májbajok és vesekövek esetében.** Állandó fürdőorvos: **dr. Nagy Ignácz.**

A különböző igények szerint berendezett nagyszámu szobák napi ára 1 kor. 20 f. és 6 kor. között váltakozik. Gyógyterem (Cursalon) hirlapokkal, zongora, könyvtár és tekeasztallal. Terraszok szép kilátással. Éttermek, czukrászda, sétahelyek a fürdőtelepen és a mellette elterülő **ó erdőben.** Az erdőben jó tekepálya és Lawn-Tennis.

Öt tükörfürdő és három kádfürdőn kivül mórfürdők is vannak rendszeresitve. Fürdők 40 fillértől 1 kor. 2) fillérig. **Elsőrendü, kitünő, állandó zenekar. — Telefonösszeköttetés Nagyvaradtal.** 11074

Villanyvilágitás. A legszebb kirándulás és szórakozási hely. Konyha és vendéglő a bérlő saját vezetése mellett. **Prospektust** kivánatra küld a **fürdőkezelőség.**

Ingyen és bérmentve

megküldöm kivánatra mindenkinek nagy és bőven illusztrált árjegyzékemet 1000-nél több szolid minőségü, jó és olcsó óra, arany és ezüst árukról

KONRAD JÁNOS

Első óragyár, Brüx 712. szám. Csehország. 11041

Valódi ezüst remontoir óra fl. 3.80
Valódi ezüst óralánc „ 1.20
Nickel remontoir óra. Roskopf rendszerü patent láncezzal együtt „ „ „ 2.25
Nickel ébresztő óra „ „ „ 1.45
Három darab „ „ „ 4.—

Minden egyes órárt három évi irásbeli jótállást vállalok. Nem alkalmasat kicserélek v. a pénzt küldöm vissza.

Hirdetések felvetetnek a kiadóhivatalban. IV., Egyetem-utcza 4. Budapest.

Próba-babákat

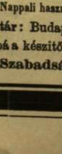

minden kivánt nagyságban, legujabb és legszebb alakban, magánhasználatra is ajánl 10727

A. Ramharter's Nfg.
PETER PEHAM
próba-baba műterme,
Wien, Goldschmidg. 10.

Képes árjegyzék ingyen és bérm.

Hogy ESZMÉNYI KEBELT

Törv. védve.

elérhessen, használja ön a «Pilules orientales»-t, melyek rövid idő alatt a kiálló nyak- és vállcsontokat eltüntetik, a kebelt fejlesztik, erősitik és ismét helyreállitják, a dereknak pedig állandóan kecses embonpoint adnak, a nélkül, hogy a derekat megnagyobbitanák

A PILULES ORIENTALES

az egészséget mindenkor előmozditják és legérzékenyebb véralkat mellett is bevehetők, fiatal leányok által ép ugy, mint hölgyek által, a kiknek keble a szilárdságot elvesztette vagy azt soha sem birta. Körülbelül kéthavi könyvü kezelés. Egy doboz ára utasitással K **6.45**, bérmentve, utánvéttel K **6.75**.

J. Ratié, Pharmacien, **5, Passage Verdan, Paris.**
Ausztria-Magyarország részére: **Török József** gyógyszerész.
Budapest, Király-utcza 12. 10946

MATTONI-FÉLE GIESSHÜBLER TERMÉSZETES SAVANYÚ-VÍZ

Természetes meleg (38° C.) **vasas** gyógyfürdő Bars vármegyében, fényves és lombos erdő környezte szélmentes völgyben. Posta-, távirdó- és interurban telefonállomás. — Gyógyszertár helyben. Vasuti állomás: Szénásfalu-Vihnye, a fürdőtelepitől 3 kilomét. távolságban.

Vihnye Kiváló gyógyhatásu **női betegségek, vérszegénység esetében és idegbajokban.** Hidegvizgyógyintézet. Láp és fenyőfürdők.

A fürdőt Selmecbánya városa házilag kezelteti; gondnokul ez évben is Sztancsay Miklós törvényhatósági főjegyzőt küldötte ki. Hatósági fürdőorvos: dr. Décsey István, budapesti nőgyógyász.

Szobák hetenként 7 K-tól 31 K 50 f.-ig.
A szobák árai az elő- és utóévadban (jun. 14-ig és augusztus 23-tól) 40%-kal mérsékeltebbek.

Étkezés: reggeli, ebéd, ozsonna és vacsora **egy napra 3 K, egy hétre 20 K.**

A fürdő közeleben hidegvizü tó van, melyben fürödni és csolnakázni lehet, mi által e kies fürdőtelep nyaralásra is igen alkalmas. — **Prospektust küld és részletesebb felvilágositást ad az igazgatóság.** 11077

A fürdő vendéglőjének bérlete ez évben lejárván — az 1906. évtől 6 esetleg 10 évre ujból bérbeadatik. Pályázni óhajtók forduljanak az igazgatósághoz.

BORSZÉKI GRAZIOSA SOVÁNYITÓ-TABLETTÁK

TABLETTÁK ELHIZÁS ellen legjobbnak bizonyult szer — LESOVÁNYADÁS előmozditására különös dl. éta nélkül a BORSZÉKI FORRÁS-SÓKBÓL. Kapható minden gyógyszertárban. Orvos urak részére minták állanak rendelkezésre. Nagybani beszerzési-forrás: BORSZÉK FÜRDŐ-VÁLLALAT BORSZÉK.

BORSZÉK-FÜRDŐ Borszéki-főforrás. IVÓKURA A HÁZBAN a legkivalóbb orvosi tekintélyek által legjobban ajánlva HÚGYSAV, KŐSZVÉNY ÉS VESEBAJ ellen. Hathatós gyógymód ELHIZÁS, SZIVELZSIROSODÁS és ezeket kisérő betegségek ellen. Legujabb SZENSAVTARTALMU VASAS-LAPFÜRDŐK. Budapesti főraktár: Arany János-utcza 16.

FŐHERCZEGI SZT. MARGITSZIGETI GYÓGYFÜRDŐ
BUDAPEST. 11034
NYÁRI ÉS TÉLI GYÓGYHELY.

43.3° C. kénes hévforrás, Thermal-, iszap-, villamos-fény-, mesterséges szénsav-, forrólég-, mindennemü gyógy- s elsző (Kneipp) fürdők. Svéd gyógytorna-terem. Napfürdő. 150 holdas árnyékos sétakert. Csiz, köszvény, tsichas, izületi bántalmak, emészt, szervi bajok, szivbetegség, vesebántalmak, vérszegenység, ideggyengeség ellen. **Dr. Bulling-féle Inhalatorium. Fango gyógymód** *(a budapesti Fango-intézetből).* **Szt. Margitszigeti fürdővíz** *elsőrangu szénsavval telitett ásványvíz.*

A legjobb arcszépitőszer a SERAIL-ARCZKENŐCS, mely az arczot tisztitja, fehériti és bársonypuhává teszi.

Egy tégely ára 1 kor. 40 fill.
Egy kis tégely ára 70 fillér.

Minden ártalmas alkatrész nélkül!

Serail-szappan kitünő toilett szappanok a kenőcs használatához.
Epe-szappan
Serail-crême. Nappali használatra.
Serail-pouder. Kiválo finom arczpor három szinben, fehér, rózsaszin és créme. Egy dobot ára 1 korona.
Serail-szájvíz. A legjobb szájvíz.

Főraktár: Budapesten, Török József gyógyszertárában. 10888

Kapható továbbá a készitőnél ROZSNYAY MATYAS gyógyszertárában, Aradon, Szabadságtér, valamint minden más gyógyszertárban.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

KÉSŐ SZERELEM.

Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

Tizenhetedik fejezet. (Folytatás.)

Vesztőczyné és az ügyvéd megérkeztek Ledviczre, hol a házi személyzet kitörő örömmel fogadta őket.

Nagyjában mindenki tudta már a történteket, az egész környék beszélt a dologról, s mindenki örült a szép özvegy jövetelének, mert mindenki szerette s a boldogult gróf emberei pedig mindig istenitették.

A szobákban minden úgy volt, mint azelőtt, az öreg úr életében. Az uj tulajdonosok semmit sem változtattak ittlétök alatt, csupán néhány termet zártak el, melyekre nem volt szükség, és a boldogult irószobáját, melyet mintha félnének oda bemenni, sohasem kerestek fel.

Erna feltünő szomoruan lépte át a kastély küszöbét; csak ő maga tudta, mily fájdalom dúlt szivében. Az ügyvéd már a vasuti fülkében észrevette mélységes bánatát, de nem kérdezte, csak magában találgatta, s körülbelül sejté, hogy a fiatal nőnek valami szerelmi búja van.

Minden áron igyekezett őt felviditani. Ragyogó arczczal figyelmeztette jelenlegi helyzetének előnyeire. Beszélt a nagy vagyonról, s a rendezett gazdaságról, könnyen elviselhetőnek mondá a terheket, melyekkel az a két «gazember» megrakta a vagyont, s feltárta, mit kell tennie a grófnénak, hogy azokból mielőbb kibontakozzék.

Vacsora alatt azonban észrevette, hogy Erna csak félfüllel hallgatja előadását, s másnapra halasztá a még mondandókat.

— Majd megvigasztalódik, — gondolta. — S ha tudatára ébred helyzete előnyeinek, feledni fogja mindazt, a mi ma még bánattal tölti el szivét...

De sem a következő nap, sem a többi nem hozott változást elő az özvegynél. Gépiesen tekintett meg mindent, olykor elérzékenyült gyermekkori emlékein, könnyek gyültek szemébe és az ügyvéd kérdő arczát látva, szomoruan rebegte:

— Elhagyatva, egészen elhagyatva...

— De grófné, az Istenért, vegyen erőt magán és szomorú gondolatain! — kiáltott fel ilyenkor Lenhóczy. — Vagy mondja el nekem öreg barátjának, mi bántja? Hisz most már megvan mindene, a mit csak kivánhatott. Ha akkor, midőn a végrendelet felolvastatott; birtokába vehette volna az örökséget, mily boldog lett volna!

— Akkor! — mondá sóhajtva Erna. — Azóta sok minden megváltozott.

— Ej, grófné, ne töltse álmadozva, szomoruságban idejét. Fogjon munkához és szórakozzék ügyeivel, mert igaz, hogy egyedül áll a világon, de ez nem lesz mindig igy, s kétszeresen kell tennie és megragadni az alkalmat, hogy a jelennek éljen. Megkövetni ezt helyzete s úgy kivánják viszonyai! — mondá majdnem boszankodva Lenhóczy, s hangja érdesebb volt, mint maga is akarta volna, de Ernát valamennyire felrázta tétlenségéből.

— Igaza van ügyvéd úr, — mondá. — Badarságnak tarthatja viseletemet. Minden vágyam teljesült, gazdag és fiatal vagyok, s talán egykor még boldog is leszek. Izetlen ez a fejlögatás! Menjünk, tegyünk és munkálkodjunk, s ne haragudjék reám, igyekezni fogok tanácsát követni.

— Úgy-úgy grófné, vegyen erőt magán. Tudja-e, hogy annak idején, midőn a végrendeletet felolvasták, s a hatóság emberei látták a kegyed viselkedését, a járásbiró azt mondta: «bátor asszony. Igy még nem láttam elviselni a csapást!» Legyen bátor most is és küzdje le bánatát, bármiben rejlik az! Vagy tudassa velem, s fogadom, hogy megvigasztalom.

Richter Aurél rajza.

— Megvan! — kiáltott fel diadallal. — Itt a titkos rugó!

Erna önkénytelen mosolygott.

— Az utóbbit nem tehetem, de igérem, hogy bátor leszek...

A következő napon felkeresték együtt a boldogult gróf szobáját. Az iróasztalhoz lépve, Lenhóczy föl akarta nyitni annak fiókjait, de a kulcs hiányzott. Kérdőre vonta a felügyelőt, a kinek őrzésére volt bizva a kastély, de az azt állitá, hogy az elutazott testvérpár magával vitte a kulcsot.

Lakatossal kellett hát felnyittatni, s Erna és az ügyvéd az azokban levő iratok átnézéséhez fogtak.

— Egy titkos fióknak is kell lenni ebben az asztalban, — mondá Lenhóczy. — Még pedig tudom is, hol létezik. A boldogult gróf gyakran fölnyitotta előttem s nem egyszer mondta: ebben a fiókban tartom legfontosabb irataimat. Nehéz rátalálni rugójára s a tolvaj sohasem találná meg!

Hozzáfogtak kereséséhez.

— Itt látok valamit, — jegyzé meg a fiatal nő, lehajolva az asztal egyik sarkához. — De nem az volt, a mit kerestek, azután az ügyvéd másfelé tapogatódzott, de sehogysem tudott rátalálni.

— Talán elrontották Tibényiék, — mondá Erna.

— Ha ugyan megtalálták, de alig hiszem. Keressük tovább.

— De mi is lehetne benne? Nem hiszem, hogy nagybátyám titokban tartott volna valamit felesége előtt.

— Ki tudja... Ha csak nem a legelső időben közölte vele, később már nem volt oly bizalommal hozzá.

— Miből gyanitja ezt ügyvéd úr?

— A gróf elejtett szavaiból... Hamar elpárolgott nála a szerelem, s nem egyszer láttam elégedetlen arczczal, és haragban égő szemekkel.

— Kire haragudott?

— Talán leginkább önmagára, — mondá nevetve Lenhóczy. Egyszerre megakadt a keze valami szögben, s gyorsan elhallgatva kutatni kezdett.

— Megvan! — kiáltott fel diadallal. — Itt a titkos rugó!

Megnyomta a szöget és a titkos fiók kiugrott rejtekhelyéből.

Mindketten kiváncsian tekintettek belsejébe, mely iratokkal volt telve, s legfelül egy lepecsételt levelet találtak, melyen ez állt:

«Halálom után felbontandó.»

— Mi lehet benne? — kérdé elfogultan a grófné.

— Azt majd meglátjuk. Méltóságodnak kell felbontani, mint egyedüli örökösnek.

— Mily különös gondolat! — kiáltott fel Erna. — Ily módon rejteni el akaratát. Évekig vagy örökre itt maradhatott volna. Csakugyan felnyissuk a levelet?

— Természetesen! Egyedül grófnénak van ahhoz joga, sőt most már kötelessége megtudni s annak tartalmát megismerni.

Vesztőczyné majdnem reszketve vette kezébe a nagy pecsétekkel lezárt iratot. Ide-oda forgatta, mintha még valamit keresne rajta, azután gyorsan feltördelte a czimeres pecséteket...

Az ügyvéd látva a fiatal nő nagy izgatottságát, gyorsan kivette azt kezéből s a borítékból és szétbontván a nagy iv négyszer összehajtott papirost, a felirásra pillantott, melyen ez állt:

Kedves unokahugomnak, szeretett Ernámnak.

— Nos, nézze grófné! Önnek szól a levél. Kivánja, hogy felolvassam?

— Kérem, mert én nem vagyok elég nyugodt az olvasáshoz.

— Tehát hallgasson ide:

«Kedves unokahugomnak, szeretett Ernámnak.»

«Midőn e sorokat olvasod, én már nem leszek az élők között, — kezdé az olvasást meghatott hangon Lenhóczy. — De beszélni kivánok veled, hogy bocsánatot kérjek tőled azért, a mit botorságomban elkövettem ellened, s mi most már önmagam előtt is menthetetlen.

Kitagadtalak! Én téged, kedves gyermekemet, kit fölneveltem, majdnem gyermekemnek tartottam, de már nem volt erőm ellen-

kezni azokkal, kik érthetetlen befolyást, sőt hatalmat gyakoroltak fölöttem.

Hatvannégy éves vagyok, s akaratom meggyengült. Nem vagyok az többé, a ki voltam. Érthetetlen szenvedély vett rajtam erőt, vagy inkább káprázat... Halld házasságom történetét.

Rómában voltam, hol mint tudod, minden télen pár hónapot szoktam tölteni. Rendesen igen kellemesen éreztem magam az úgynevezett «örök városban», de az utolsó télen megbetegedtem, s miután betegségem hosszú és sulyos volt, orvosom a St. Sulpice kórházba vitetett, hol hetekig feküdtem.»

— És én erről nem tudtam semmit! — kiáltott fel megdöbbenve Erna.

— Én sem! A gróf később sem szólt erről semmit.

— Élte utolsó évei csupa titokzatosságban teltek el... Szegény nagybátyám!

«A kórházban egy ügyes, csinos, gondos ápolónőt rendeltek mellém. Tibényi Katalin volt a neve.»

— Hát így ismerkedtek meg, — mondá olvasását félbeszakítva Lenhóczy. — Most már értem a többit.

Azután folytatta.

«Egyedül lévén vele, sokat társalogtunk együtt. Olvasottnak, intelligensnek és kellemesnek találtam, s kitünően szórakoztatott lábadozó koromban is, úgy hogy szívesen maradtam a kórházban, midőn már el is hagyhattam volna.

Ez volt az oka, hogy sem téged, kedves Ernám, sem Lenhóczyt nem tudósítottam betegségemről. Tudtam, hogy azonnal jönnétek, s én öreg bolond, szívesen voltam egyedül Katalinnal, ki ügyesen tudott hálójába keriteni. Nem akarok hosszadalmas lenni; végre belé szerettem.

Sokszor megbántam, hogy meg nem nősültem. Az öregségben igen elhagyatva érzi magát az ember, s tulajdonképen nem feleség, hanem ápolónő kell neki, és Katalin kicsikarta tőlem az igéretet, hogy nőül veszem.

Nemde ez menthetetlen badarság volt tőlem?

Én, Szentjóby gróf, nőül vettem egy kórházi ápolónőt! Éreztem, hogy helytelenül cselekszem, de nem volt erőm védekezni, s nemcsak ő egyedül dolgozott ezen, de volt egy nála még ravaszabb és ügyesebb fivére, Tibényi Ádám, ki szintén annyira behizelegte magát nálam, hogy majdnem tehetetlen eszköz lettem kettőjük kezében, s végre megtörtént az a hallatlan dolog: hogy egy napon titokban megeskütem Katalinnal.

Talán csak akkor tudtam cselekedetemnek egész sulyos horderejét megmérni, midőn már megtörtént.

Sokáig nem jöttem haza, a szégyenérzet tartott távol... És később is csak egyedül tértem vissza, senkinek sem szóltam házasságomról. És sohasem volt szándékom veled tudatni a történteket, Ernám, mert nem akartam pirulni előtted.

Katalint Rómában hagytam. Gyakran elrándultam hozzá, csupán fivére jött velem Ledviczre, ki rokonszenves modorú, ügyes ember volt, s ügyeimet hűségesen kezelte.

Ez a fiatal ember szüntelen azon dolgozott, hogy készitsek végrendeletet. Hiába mondtam, hogy özvegyi jogon úgy is nőm örökli vagyonomat, nem hagyott békében, mig végre ráálltam kérelmére, melyhez Katalin is hozzákapcsolta az ő kivánságát, és Lenhóczynak megvallva házasságomat, elkészitettem vele a végrendeletet.

De ettől a perctől nem tudtam nyugodni s ezt Tibényi észrevette rajtam. Folytonosan reád gondoltam, szemrehányást tettem magamnak miattad és megfogadtam, hogy később készittetek egy végrendeletet, melyben vagyonom felét neked hagyom.

Mindamellett megirom ezt a levelet, mert az ember élete Isten kezében van. Elrejtem ide ebbe a titkos szekrénybe, melynek létezését csak én és Lenhóczy ügyvéd ismerjük, ki előtt többször felnyitottam. És nem kétlem, hogy ő fel is fogja fedezni...

Nem tudom, mi késztet, hogy ezt tegyem. Talán előérzet! Vannak az embernek sejtelmei, s úgy érzem, engem valami veszély fenyeget, bár nem tudom, mi az, de mindenesetre tudatni akarom veled, hogy nem szüntelek meg szeretni, s ha élek, jelét is fogom annak adni.

Isten veled, szeretett kedves Ernám, bocsáss meg nekem és imádkozz olykor bűnömért, s ne felejtsd el egészen szerető rokonodat *Szentjóbyt* s. k.

(Vége következik.

A KUNYHÓ ÉS A PATAK.

Elbeszélés.

Irta STOCKTON FRANK R.

(Folytatás.)

Nem igen felelhettem alaposan e kérdésre, mert nem tudtam pontosan, mit csinált velök Baxter. Sejtettem azonban, hogy egyelőre a szállóba küldte őket, a mig intézkednek, hogy máshová mehessenek. De arról nyugodtan biztosithattam Anitát, hogy eltávoztak.

— Helyes, — szólt Anita; — gondolkoztam róluk, s attól féltem, hogy valami okkal-móddal itt maradtak talán a közelben, mert ez nagyon zavarta volna a terveimet. Most pedig megmondom majd, hány cselédre van szükségem. Egyre sem. Magam akarom elvégezni a házi dolgokat. No, csak ne bámulj úgy rám! Nincs abban semmi félelmetes, a mit mondtam. Harminckétesztendős vagyok, bár nem vagyok túlságosan nagy, erős és egészséges vagyok, s úgy képzelem, hogy nincs a világon semmi, a miben nagyobb örömem telhetnék, mint hogy ha itt élhetek ebben a kunyhóban két hétig, magam sütök-főzök, s magam végzek el minden tennivalót. Száz meg százezer asszony él igy, s olyan boldogok, hogy no. A boldogságnak ezt a fajtáját még sohasem izleltem meg, s most erre vágyódom.

Meredten ültem sima, lószőrszékemben, s egy szót sem szóltam; bizonyos, hogy Anita sokkal jobban meglepett, mint a hogy én meglephettem őt. Ott ült előttem az én szépséges feleségem, úrnője városi nagy házamnak, a mely tele volt szolgákkal, inasokkal, szobalányokkal, lovakkal, hintókkal, nagy társasággal és ragyogó vendéglátással; úrnője híres nagy uradalmamnak, a hol még több volt a szolga, az inas, a kertész, a kulcsár, a szobalány, az istálló, a hintó és a válogatott vendégsereg; itt ült im ez az én feleségem, a társaság csillaga otthon és idegenben egyaránt, ez a finoman nevelt gyöngéd lény, a ki sohasem tartotta szükségesnek, hogy maga hajoljon le a zsebkendőjéért vagy akár egy rózsabimbóért is. Itt ült, mondom, előttem ez az előkelő, túlfinomult úrhölgy, s csak az imént azt a kijelentést tette, hogy maga szándékozik sütni-főzni, burgonyát hámozni, mosogatni, sőt valószinüleg söpörni is. Nem csoda tehát, hogy elbámészkodtam.

— Remélem, — szólt Anita, maga elé szögezvén kinyujtott lábát, hogy le ne csúszszék a lószőrpamlagról, — remélem, hogy teljesen megértettél. Nincs szükségem senkinek a segitségére, a mig itt leszünk ebben a kunyhóban. Elküldtem Marit is, a ki hazament meglátogatni a szüleit, és nem jön ide helyette semmiféle cselédlány, a míg itt leszek. Alaposan hozzáláttam a tanulmányozáshoz a szállóban, Parkerné asszony mellett, a ki kitünő gazdasszony és nagy barátja a házikosztnak, és megtanultam sok egyszerű és tápláló ételnek a készitését. Csináltattam megfelelő ruhát is magamnak, és beküldtem Marit a városba, a ki vásárolt ott mindenféle egyszerű, jó házi-vásznat, mert a mi damaszt abroszaink nagyon nevetséges szinben tünnének fel itt. Beszereztem sok egyéb dolgot is, a mit lassan-lassan mind meg fogsz majd látni. Most pedig, Harold, a legkevésbbé sem akarok kényszert gyakorolni rád. Mert énnekem abban telik a kedvem, hogy dolgozzam, ez még nem elegendő ok arra, hogy te is igy tégy.

— Ezt már örömmel hallom, — szóltam.

— Tudtam, hogy megörülsz majd, — folytatta Anita. — De természetesen egyikünk sem kivánhatja, hogy a mikor kunyhó-lakók módjára élünk ilyen egyszerü környezetben, nagyon sokat dolgozzanak helyettünk mások, s épen ezért azt hiszem, hogy egy ember bőven el fog végezni mindent, a mire szükség lesz.

— Egy ember teljesen elegendő lesz, — szóltam, — s el is küldök érte még ma délután.

— Úgy örülök, — szólt Anita, — hogy nem hoztad magaddal, mert igy legalább teljesen magunkban élvezhetjük végig az első étkezésünket. Mindjárt föl is szaladok, átöltözöm, s azután lejövök, hogy megfőzzem az első ebédünket.

Anita csakhamar visszatért. Csinos, durva kékposztó ruha volt rajta, keskeny szegélyü, s a ruha fölé fehér köténytöltött.

— Gyere, — szólt vidáman, — menjünk a konyhába, és beszéljük meg, mi legyen ebédre. Ebédet csinájlak vagy villásreggelit? A kunyhólakók déli tizenkét órakor szoktak ebédelni.

— Oh, kérlek, csinálj villásreggelit, — szóltam. — Éhes vagyok, s bajos volna az ebédig éheznem.

Anita beleegyezett, s nekiláttunk egy kosár kibontásának, a melyet — mint Anita mondta — Parkerné asszony telerakott több napra való eledellel.

— Aztán meg, — szólt Anita, — az özvegy, a kié a kunyhó volt, töméntelen jó dolgot hagyott szelenczékben és dobozokban, a melyek mind el vannak látva felirással. Nagyon gondos háziasszony lehetett, s pompás gondolat volt, hogy a házat úgy vetted meg, a hogy volt, mindenestül.

Anita nagyon törte a fejét, mit válaszszon villásreggelire.

— Jó lesz tea? — kérdezte.

— Nagyon jó, — szóltam, mert tudtam, hogy könnyü készíteni.

— Aztán, — szólt Anita, térden guggolva a kosár mellett, s mutatóujját ajkaihoz illesztve, — talán — talán egypár lágytojás. Gyorsan megvan, s hozzá vajaskenyér. Adhatok egy kis melegített kétszersültet is. Jó lesz?

— Nagyon jó lesz, — feleltem.

— Nos, akkor mindjárt meglesz az első villásreggelink.

— Nagyon szerény villásreggeli, — szólt Anita később, mikor végül asztalhoz ültünk; — de majd pompás kis ebédet kapsz. Ha többet akarsz három tojásnál, pár percz mulva lesz még egypár. Ráteszek még egy hasáb fát a tüzre, hogy a viz forró maradjon.

Nagyon törtem a fejem, miféle ember lesz a legjobb a számunkra. Nagyon örültem volna a magam külön inasának, mert sok mindenben rendkivül ügyes ficzkó volt; de úgy gondoltam, jobb lesz alaposan meghányni-vetni a dolgot, mielőtt elküldök érte. Ráértem bőven meggondolni a dolgot, mert Anita egész délután az ebéddel volt elfoglalva. Szörnyü lelkesedéssel fáradozott és azt akarta, hogy egyáltalában ne segitsek neki. Csak annyit engedett meg, hogy tüzet rakjak a kályhába. A többi, mondotta, könnyü lesz, mert aprófa van bőven, s ott van egy rakásban a kezeügyében. Mikor körülnéztem a konyhában, láttam, hogy Baxter gyönyörüen fölszerelte a konyhát minden szükséges kellékkel.

Nyolcz óra tájban készült el az ebédünk. Anita kipirulva, fölhevülten ült le az asztalhoz és sugárzott a boldogságtól.

— Majd meglátod, — szólt Anita, — milyen elsőrangú, kunyhóba való ebédet készítettem. Csupa olyan eledel, a milyen lehetne naponként minden bérlő vagy falusi ember asztalán, ha eleget tudnának vagy volna kedvök tanulni. Átolvastam egy csomó könyvet erre vonatkozólag, és Parkerné asszony, meg Mari is sok mindenbe beavattak. Mind a ketten szegény sorban növekedtek és értik a módját. Először is levesünk lesz, egyszerű zöldséges levesünk. Kimentem a kertbe és magam szedtem össze a hozzávalót.

— Mért nem küldtél ki engem a kertbe? — szóltam.

— Oh, dehogy, — felelt Anita; — nem akarom, hogy bármely falusi nő megszégyenithessen. Azután van sült csirkénk. Hozzá fejes saláta mayonnaise-zel. Nem igen hiszem, hogy a kunyhólakók mayonnaise-zel élnek, nekünk sem lesz mindennap, de a mai ebéd kivételes. Azután pástétomunk is van, és utána feketekávénk. Ha bort is akarsz, kivehetsz a kosárból egy palaczkot; én azonban nem iszom bort. Stilszerüen akarok élni egész ittlétünk alatt.

A leves nagyon furcsa valami volt; úgy izlett, mintha Anita megmosott volna benne egész csomó mindenféle zöldséget, s azután eldobta volna a zöldséget. Félretoltam a leveses tányért, miközben Anita kiment a következő tál ételért. Mikor letette a tálat az asztalra, azt mondta, hogy valami baj történt, mialatt sült a csirke, mert egyszerre csak kimeredt a két lába magasan a levegőbe.

— Nagyon furcsán fest, — jegyezte meg Anita, — de szeletelés közben először is a két lábát vágd le.

Azt tapasztaltam, hogy a csirke egyik oldala sokkal jobban kisült, mint a másik, — voltaképen az egyik oldala kiszáradt, mig a másik épen hogy átmelegedett. A mayonnaise roppant különös valami volt, s akaratlanul azt juttatta az eszembe, vajjon meg vannak-e töltve a lámpák; de azt reméltem, hogy Baxter erről sem feledkezett meg. A pástétom egresbefőttel volt töltve. Ez a legkönnyebb pástétom a világon, mondta Anita. Az ember fogja az egresbefőttet, két tészta-réteg közé teszi, és azután megsüti. A feketekávé nagyon hasonlított fekete tintához, s mivel jó ideje elkészült, épen hogy langyos volt még.

De azért, bármily furcsán hangzik, jóizüen ebédeltem, mert nagyon éhes voltam.

— Azt hiszem, — szólt Anita, mikor összehajtogatta az asztalkendőjét, — félannyi örömed sem telt ebben az ebédben, mint énnekem a főzésben, és nem is mosogatok el semmit, mert nem akarom megfosztani magamat attól a gyönyörüségtől, hogy elüldögéljek veled a verandán, a mig elszivod ebédutáni szivarodat. Ezekre az edényekre nincs is szükségem holnapig, s ha nem restelled megfogni az asztal egyik végét, odatolhatjuk mindenestül a fal mellé. Van itt egy kisebb asztal is, majd azon reggelizünk.

Több pohár bort megittam szivarozás közben, de sehogy sem lettem jobban. Ha tudtam volna előre, hogy ez lesz a vége, inkább éhen maradok. Anitának nem mondtam meg, hogy rosszul vagyok, mert tudtam, hogy az én testi szenvedésemnél sokkal nagyobb lett volna rögtön az ő lelki szenvedése, hanem mikor elszittam a szivart s Anita bement a házba, hogy lámpát gyujtson, hátra siettem a félszerbe, a hol Baxter telefont rendezett volt be, és odaszóltam hozzá, hogy küldjön ki egy szakácsot hozzám, a ki tud egy kicsit ásni és kapálni is a kertben.

— Gondoltam, hogy szüksége lesz efajta emberre, — telefonálta vissza Baxter. — Jó lesz Isadore? Most az ön városi házában van, a honnan a tizórai vonattal elindulhat.

Ismertem Isadoret. A második szakácsom volt a városban. Nagyon derék, tapasztalt embernek ismertem. Megmondtam Baxternek, közölje vele, miféle helyre kell kijönnie, s azután küldje ki őt haladéktalanul.

— Azt akarja, hogy ott lakjék a házban? — kérdezte Baxter, s én azt feleltem rá, hogy nem akarom.

— Rendben van, — szólt; — majd sátrat veretek a számára Baldwin sátra mellett.

Visszatérvén a házba, közöltem Anitával, hogy szereztem egy embert.

— Örülök, — szólt Anita; — de ép az imént jutott eszembe valami. A szolgád számára nem főzhetek.

— Óh, természetesen, — válaszoltam; — itt fog lakni a közelben, az országút túlsó felén.

— Igy már jó lesz, — szólt Anita. — Szivesen vagyok a te szolgád, Harold; de egy szolgának a szolgája nem lehetek.»

— Tudjátok, — szólt közbe a ház ura, — a mint tovább jutunk az elbeszélésben, egyre szegényebbnek érzem magam, valószinüleg az összehasonlitás következtében. Voltaképen azt sem tudom, szabad-e még egy szivarra rágyujtanom. De egy gondolat vigasztal, — folytatta, szivart vevén elő a zsebéből, — ha én laktam volna ott abban a kunyhóban az *én* feleségemmel, nekem ugyan nem fájdult volna meg a gyomrom. Ez némileg kiengesztel a történettel.

A ház úrnője mosolygott, és tovább mesélt:

«— Másnap reggel, valamivel nyolcz óra után, lementem kinyitni a házat, s a verandán ott állt előttem kalaplevéve Isadore. Középkorú, nagy, erős ember volt. Széles talpú, simára borotvált képű, hunyorgó szemü és jóságos mosolyú. Nagy örömmel láttam őt, főleg azért, mert még reggeli előtt voltunk. Távolabb vonultam vele a háztól, hogy Anita meg ne hallja a beszélgetésünket, s azután beavattam őt részletesen a helyzetbe. Elzászi ember volt, de nagyon tisztán beszélt angolul is.

— Teljesen tisztában vagyok vele, mi a tendőm, — szólt Isadore, — és Baxter úr mindenben megállapodott velem. Arról van szó, hogy a nagyságos asszony ne sejtsen semmit, s hogy minden úgy legyen, a hogy' ő akarja.

— Úgy van, — feleltem rá. — Ne sokat tárgyaljon vele; hanem legyen rá gondja, hogy minden rendben legyen.

— És mindenesnek kell lennem, ugyebár? Szeretem, hogy igy van. Igazán boldog vagyok. De most megyek, és átöltözöm.

Mikor Anita lejött, Isadore a konyhaajtóban állt, parancsra várva. Egyszerüen, tisztán volt öltözve, s alázatos arczot vágott.

— Olyan, mintha külföldi ember volna, — szólt Anita.

— Eltaláltad, — feleltem, — elzászi.

— És mi a neve?

Majd kimondtam már, hogy Isadore; de még jókor meggondoltam a dolgot. Lehetséges volt, hogy Anita hallotta annak az embernek a nevét, a ki két év óta készitette a sok különleges, pompás fagylaltot, a melyet Anita annyira szeretett; talán látta is őt, s a nevéről esetleg rá ismerhetett volna.

— Hogyis mondta? Izsáknak hivják ugy-e? — kérdeztem Isadoretól.

— Parancsára, uram, — felelt; — Izsák a nevem.

— Megyek reggelit készíteni, — szólt Anita. — Mit gondolsz, tud Izsák tüzet rakni?

— Hogyne, — feleltem; — hiszen mindenesnek szerződtettem.

A kiváncsiság arra ösztökélt, hogy nemsokára benézzek a konyhába.

— A mig terit, asszonyom, — szólt a mindenes, — elkészithetem a kávét a forróvizzel?

— Tudja, hogy' kell? — kérdezte Anita.

— Óh, igen, asszonyom, — felelt a derék Izsák. — Egy kis elzászi kunyhóban, a hol születtem, kénytelen voltam minden eféle dolgot megtanulni. A szüleimnek nem volt leánygyermekük, s nekem kellett nemcsak fiuknak, hanem leányuknak is lennem. Tudok egyszerü ételeket készíteni, tudok tehenet fejni, lovat vakarni, ásni a kertben, gyümölcsöt szedni az erdőben.

(Folytatása következik.)

Olcsó órák Arany és ezüst czikkek 3 év irásbeli jótállással. Eredeti gyári árak.
A «nagy óragyárhoz» **Max Böhnel** órás, Wien, IV. Margarethenstr. 38/37.

Legnagyobb és legrégibb czég. Alapitatott 1840. Legmagasabb kitüntetés «Grand Prix» és nagy aranyérem Páris 1904. Nikkel remontoir-óra 1·60 frt. Fekete aczél-remontoir-óra 1·90 frt. Roskopf-rendszerü szabadalm. remontoir-óra 2 frt. Eredeti «Vasuti Roskopf»-óra (nem Roskopf rendszerü) 3·50 frt. Goldin remontoir-óra (ketlős fedéllel) 2·90 frt. Valódi ezüst remontoir-óra 3 frt, ketlős fedéllel 3·50 frt. Tula remontoir-óra aranyból rácheyezett magy. kir. czimerrel vagy cs. és k. osztrák birodalmi sassal, vagy szép vadászképekkel 5 frt. Valódi ezüst páncél láncz 95 kr. 14 karátos arany remont.-óra 7·50 frt. 14 kar. arany páncél-láncz 10 frt. 14 kar. arany-gyürü 1·80 frt. Ingaórák két sulylyal 130 cm. hosszu 10·75 frt. Kerek konyhaórák 1·35 frt. Ébresztő-órák, nikkel 1 frt.— *Megnem felelőt kicserélek vagy a pénzt visszatérítem. Kérje egy levelezőlapon nagy magyar, 900 képpel ellátott árjegyzékemet, mit ingyen és bérmentve küldök.* 11036b

Hogy ESZMÉNYI KEBELT

Törv. véds.
elérhessen, *használja ön a «Pilules orientales»-t, melyek rövid idő alatt a kiálló nyak- és vállcsontokat eltüntetik, a kebelt fejlesztik, erősitik és ismét helyreállitják, a deréknak podig ellenállóan kecses embonpoint adnak, a nélkül, hogy a derekat megnagyobbitanák*
A PILULES ORIENTALES
az egészséget mindenkor előmozditják és legérzékenyebb véralkat mellett is bevehetők, fiatal leányok által ép ugy, mint hölgyek által, a kiknek keble a szilárdságot elveszteté vagy azt soha sem birta. Körülbelül kéthavi könnyü kezelés. Egy doboz ára utasitással K **6.45**, bérmentve, utánvéttel K **6.75**.
J. Ratié, Pharmacien, **5, Passage Verdau, Paris.**
Ausztria-Magyarország részére: **Török József** gyógyszerész, **Budapest, Király-utcza 12.** 10946

Rohitsch-Sauerbrunn *Steiermark.*
Gyönyörü fekvés, élenydús, teljesen pormentes levegő. Modern comfort, élénk társadalmi élet.
Vasut, posta- és távirdahivatal. — Prospektus ingyen.
Uj, nagyszabásu és modern hydro-electro-mechano-therapeutikus intézet. Hidegvizkezelés, villanyos fény- és kádfürdők, inhalatorium, pneumatikus-apparatus, forrológ- és gőzkamra, elektr. massage, napfürdők, gyógygymnastika. Bevált gyógyhely gyomor-, bél-, máj- és vesebetegek számára, idült székrekedés ellen, hæmorrhoidák, epekövek, elhizás, czukorbetegség, köszvény, garat- és gégehurut ellen. Igen erős gyógyforrások, hasonlók Karlsbadhoz és Marienbadhoz.
11073

BUDAPESTI GYÁRAK ÉS CZÉGEK.

KNUTH KÁROLY

mérnök és gyáros 10669

Ő. és kir. fensége József főherczeg udv. szállítója.

Gyár és iroda:

Budapest, VII. ker., Garay-utcza 10.

Központi víz-, lég- és gőzfűtések, légzeszz- és vízvezetékek, csatornázások, szellőztetések, szivattyuk, vízerőmüvi emelőgépek stb.

Tervek, költségvetések, jövedelmi előirányzatok gyorsan készittetnek

KIRNER JÓZSEF

cs. és kir. udv. puskamüves. (Alapittatott 1808. évben.)

BUDAPEST IV., Bécsi-u. 2., gyár Rózsa-u. 7.

Dúsan ellátott raktár legujabb szerkezetü Kettős vadász-fegyverekből, golyósfegyverek, amerikai Winchester sorétes ismétlő-fegyverek, forgópisztolyok, szalonfegyverek és pisztolyok, töltények és vadász-szerekből, melyek jóságáért kezeskedik.

Sürgönyczim Cartonage. **DAVID KÁROLY ÉS FIA** Telefon szám 41—48.

doboz-papiráru és szab. fémkapocsgyára

Budapest, I., Mészáros-utcza 38. szám. 10651

Gyárt: Papirtányért, bonboniert és jardinet-dobozokat. Sajtolt kerek dobozokat, légmentesen elzárható, összehajtható dobozokat pólyák kötőgyapot, stb. cs magolására. **Hintődobozok,** valamint **húszott lemez-csövek** tetszés szerinti nagyságban. **Teásdobozok** ¼ kilogr.-tól 10 kilogr.-ig, valamint 6, 10 és 20 filléres tea csomagolásához **Szekrényczipke és köpőládapapir** legujabb szin és kivágásban.

Állandó kiállitás a fenti czikkekből a városligeti iparcsarnokban megtekinthető.

GANZ ÉS TÁRSA

VASÖNTŐ ÉS GÉPGYÁR RÉSZVÉNY-TÁRSULAT

LFOBERSDORF, BUDAPEST, RATIBOR.

Városi iroda: Budapest, IV., Ferencziek-tere 2. 10834

Elektromos világitási és erőátviteli berendezések. *Elektromos nagy vasutak, városi-, bánya- és iparvasutak.* **Turbinák:** *Francis rendszere szerint. Zsilipek és csővezetékek.* **Gázmótorok:** *Kohó-, generátor- és világitógázra 1000 lóerőig és azon tul, petroleum-, benzin- és spiritus-mótorok és lokomobilok Bánki-féle visbefecskendezéssel.* **Malomberendezések. Kengyszékek. Vasuti kocsik.** *Kocsialkatrészek. Körhuly- és hátona-Varga-csapágyak. Kéregöntésü vasuti kerekek és kereszteszek. Forgókoronyok, tolópadok és kitérők.* **Daruk** *és* **emelőgépek** *kézi, gőz, petroleum és elektromos erővel való hajtásra.* **Apritógépek. Közünök. Golyómalmok. Dugattyú- és centrifugalszivattyúk** *nagy emelő magasságra.* **Bányagépek.** *Compressorok. Ventillátorok, Fétsonok.* **Transmissiók.** *Vas-, aczél- és érczöntvények.* **Füstemésztő készülékek.** *Vizszürők. M. sz. 556.*

FŐHERCZEGI SZT. MARGITSZIGETI GYÓGYFÜRDŐ

BUDAPEST. 11034

NYÁRI ÉS TÉLI GYÓGYHELY.

43.9° C. kénes hévforrás, Thermal-, iszap-, villamos-fény-, mesterséges szénsav-, forróleg-, mindennemü gyógy- s ászó (Kneipp) fürdők. Svéd gyógytorna-terem. Napfürdő. 150 holdas árnyékos sétakert. Cruz, kösvény, tschias, üzületi bántalmak, emésző, szervi bajok, szivbetegség, vesebántalmak, véreszegénység, ideggyengeség ellen. **Dr. Bulling-féle Inhalatorium. Fango gyógymód** *(a budapesti Fango-intézetből).* **Szt. Margitszigeti üditővíz** *elsőrangu szénsavval telitett ásványvíz.*

SZENT-LÁSZLÓ (Püspök) gyógyfürdő

Nagyvárad mellett, Kernáts János fürdőbérlő kezelése alatt.

Kényelmes közlekedés. Vasuton Nagyváradtól ½, kocsin ¾ órai távolban. Május—augusztus hónapokban naponta 12, vasárnap- és ünnepnapokon 16 vonat közlekedik Nagyváraddal. A vasuti állomás a fürdőtelepen van.

Az európai hirü 41° C. meleg természetes hévvíz javalva van: az izületek és izmok csúzos bántalmainál, idült s különösen savas izületi loboknál, csonttörések és különösen visszamaradt vastagodásoknál; köszvénynél és annak különböző alakjainál; idegbajoknál, melyek rheumaticus alapon keletkeztek (ischiasnál); különböző bőrbajoknál, végre női bajoknál; belsőleg: heveny és idült gyomorbántalmaknál, májbajok és vesekövek esetében. Állandó fürdőorvos: **dr. Nagy Ignácz.**

A különböző igények szerint berendezett nagyszámu szobák napi árа 1 kor, 20 f. és 6 kor. között váltakozik. Gyógyterem (Cursalon) hirlapokkal, zongora, könyvtár és tekeasztallal. Terraszok szép kilátással. Éttermek, czukrászda, sétahelyek a fürdőtelepen és a mellette elterülő **őserdőben.** Az erdőben jó tekepálya és Lawn-Tennis.

Öt tükörfürdő és három kádfürdőn kivül mőrfürdők is vannak rendszeresitve. Fürdők 40 filléritől 1 kor. 20 fillérig. **Elsőrendü, kittünő, állandó zenekar. — Telefonösszeköttetés Nagyváraddal.** 11074

Villanyvilágitás. A legszebb kirándulás és szórakozási hely. Konyha és vendéglő a bérlő saját vezetése mellett. **Prospektust** kivánatra küld a **fürdőkezelőség.**

Igen hatásos vérszegénység, sápkor, neurasthenia esetei ben. Egy üveg ára **2.40** kor. Egy **6** üveget tartalmazó postaláda **12.12** kor. franco küldve.

Főraktár Budapesten: **Török József** gyógyszertára.

Továbbá a készitőnél: **Rozsnyay Mátyás** gyógyszertárában **Aradon,** Szabadság-tér, valamint minden más gyógyszertárban.

Rozsnyay

vasas china bora.

A Rozsnyay-féle vasas chinabor egyike a legelterjedtebb és leghatásosabb gyógyboroknak. Magyar édes borral készitve, a hölföldi készitményekkel nemcsak kiállja a versenyt, hanem azokat felül is mulja. Vérszegényeknek különösen ajánlható.

Számos elismerő nyilatkozat.

Több kórházban van alkalmazva. 10625

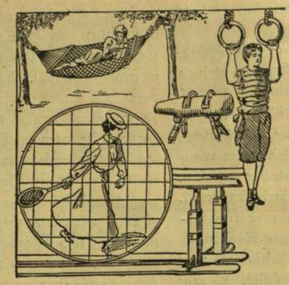

Alapittatott 1878. Telefon 15—56.

Tornaeszköz,

valód angol tennis-játék, függő-ágy, háló, tekejáték, zsák, ponyva és fehér kenderkötél legolcsóbb megbizható beszerzési forrása

Seffer Antal

sporteszközök és kötélgyártó-telepe

Budapest, IV., Károly-utcza, bolfsz. 12.

(Központi városház épületc.)

Képes árjegyzék kivánatra ingyen és bérmentve. 10699

Az asztalosok szövetkezeti Butorcsarnoka.

A budapesti asztalos-ipartestület védnöksége alatt álló

Butorcsarnok

és hitelszövetkezet, mint az országos központi hitelszövetkezet tagja, felhivja a nagyérdemü butorvásárló közönség figyelmét a

VIII., József-körut 28. szám,

[Bérkocsis-utcai sarok, valamint]

IV., Belváros, Ferencziek-tere 1. sz.a.

királyi bérpalotában dusan felszerelt modern és stilszerü lakberendezéseinek megtekintésére, a melyek jutányos áron jótállás mellett adatnak el

A Butorcsarnok szövetkezet

kizárólag csak budapesti képesitett asztalos- és kárpitos mesterek dolgoznak, ugy Budapest környékén készitett, vagy bécsi silány áruk eladásával nem foglalkozik.

Megrendeléshez tervezetet és költségvetést kivánatra készitünk. 11028

Minden egyes butordarab bizottság által felülbirálva.

Férfiöltönyt

divatos szabással, gyapjuszövetből készit **mérték után** finom kivitelben **25 kor.-ért**

LICHTMANN SÁNDOR

szabómester, 11090b

Budapest, Rottenbiller-u. 4B.

Vidékre minták bérmentve.

GERMANDRÉE

PORHANYÓS ÁLLAPOTBAN és TABLETTÁKBAN

Franczia szabadalom. A szepség titka, ideális illattal felteltenül tartós, egészséges és diszkrét. A **Germandrée** az arczbőrnek egészséges és üde szint ad.

1900 évi Párisi Világkiállitás: **ARANYÉREM**

MIGNOT-BOUCHER, 19, Rue Vivienne, PARIS.

Bámulatosan olosó keritések!

Szőlőtermelők figyelmébe!

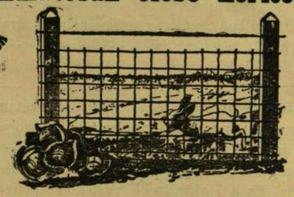

Mezőgazdák figyelmébe!

HAIDEKKER SÁNDOR

sodronyszövet-, fonat- és keritésgyára

Budapest, VIII., Üllői-út 48. szám.

Ajánlja kizárólagosan szabadalmazott **Hungária sodronyfonatát** mint a legcélszerübb és legolcsóbb **keritési anyagot,** mely előnyeinél fogva felülmul minden eddig alkalmazott sodronykeritést. A szőlő- s mezőgazdaságra nézve **rendkivül fontos eme találmány előnyei: Olcsóság!**

Horganyozott vassodronyból (nem kell befestení):

körülbelül 5 centiméter lyukbőséggel,

készletben: 1 és 2 méter magasságban valamennyiből, 1·50 méter magasságban 1.8, 2.—, 2.2, 2·5 és 2·8 milliméter dróterősségüekből.

Sodronyerősség:	1·2	1·4	1·6	1·8	2·—	2·2	2·5	2·8	mm.
Ár □-méterenkint:	**40**	**48**	**56**	**64**	**72**	**86**	**100**	**120**	fillér.

Körülbelül 3×5 centiméter (hosszukás) lyukbőséggel:

Készletben: csakis 1 méter magasságban valamennyi dróterősségben.

Sodronyerősség:	1·2	1·4	1·6	1·8	2·—	2·2	2·5	2·8	mm.
Ár □-méterenkint:	**58**	**66**	**74**	**82**	**96**	**110**	**130**	**150**	fillér.

Csomagolásért, földadásért és kezelési költségekért számitok □-méterenkint 1 fillért, de egy küldeménynél legalább 50 fillért.

Célszerüség: A fonat elegendő szürő lévén, még apró baromfi áthatolását is meggátolja; felső és alsó szélei pedig szurósak, tehát az sikmászási megnehezitik. A fonat csavart szálai — mint vékony sodronykötelek — a keritése hosszirányában futnak, miáltal nagy az ellenálló képessége; a keresztszálak pedig hullámosak, a szálak összenyomása tehát ki van zárva.

Könnyü kezelés: Kézzel meghuzva, egyszerüen a fadnookhos szegezendő horganyozott kutiőa szegekkel, a fonat sima és feszes marad. Nagy előnye a fonat feszessége, a mi lehetővé teszi azt, hogy a fonat bármikor ismét leszedhető és más helyen ismét fölerősithető. A fonat összekuszálódása ki van zárva. — Fesztő-sodronyok, csavarok stb. alkalmazása fölösleges. A fonat fölsitt egy-két sor tüskésodronyi alkalmazva, a kerités letartás szerint megmagasitható. — A tüskés sodrony ára méterenkint **6 fillér.**

Számos elismerővel áll rendelkezésre.

Továbbá gyárt és szállit: közönséges gép- és kézi **sodronyfonatokat** mindenféle célokra; **csinos és erős kivitelü kapukat és ajtókat,** valamint **nyaraló-, parkrostákat, kosarakat, magtár-ablakrostélyokat, ökörszájkosarakat, szikrafogókat,** szőlőbogyozórostákat, **cséplőgépekbe való gabonaosztályozó-hengereket** stb.

Árjegyzék ingyen és bérmentve. — Jutányos, pontos és gyors kiszolgálás.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

KÉSŐ SZERELEM.

Regény.

Irta BENICZKYNÉ BAJZA LENKE.

(Vége.)

Az ügyvéd arcza mind meghatottabb lett az olvasás alatt, míg Erna arczára könnyek hulltak.

— Szegény gróf! — sóhajtá Lenhóczy. — Most már értek mindent, sőt rögtöni halálát is. Biztos vagyok benne, hogy ez az öreg ember nem mult ki természetes halállal.

— Mit mond? — kiáltott fel rémülten Erna.

— Azt, hogy az öreg urat megmérgezték.

— De hisz ez borzalmas gyanu, — mondá izgatottan Vesztrőczyné. — Én ezt nem tudom elhinni.

— Nem akarták-e grófnét is eltenni láb alól? Csak kevésbe mult, hogy Álmayék közbejövetele megmentette. És nem vall erre az öreg úr azon mondása a levélben, hogy valamely veszélytől fél, de talán maga sem tudta, miben áll az?

— A mit ügyvéd úr rólam mond, az sincs bebizonyitva. De most már ismerve a testvérpárt, lehet hogy úgy volt és lett volna is okuk reá. Hogy azonban miért tört volna a feleség férje élete ellen, az megfoghatatlan. Hisz anynyival tartozott neki... Magához emelte őt, a szegény ápolónőt, s a legnagyobb hálával kellett volna lennie iránta!

— Hálával! Kedves grófné, kegyed még nagyon fiatal és tapasztalatlan, ha «háláról» beszél, mert ez a szó teljesen felesleges a nyelvek szótárában. Hála nem létezik, s a legroszabbtól épen azoknál tarthatunk, kikkel jót cselekedtünk.

— Ebben igaza van, de mi hasznuk lehetett abban Tibényiéknek, ha a férj meghal?

— Féltek, hogy megváltoztatja a végrendeletet.

— De Katalin tudta, hogy férje szereti őt!

— Ilyen a *késő szerelem!* — jegyzé meg gúnyosan az ügyvéd. — Halvány lángra lobban, de hamar elmúlik. Hatvannégy éves szív már nem képes lobogni. Megcsalja önmagát, s keserű a kiábrándulás. Katalin elhitette vele, hogy szereti, hogy vég nélkül szerelmes bele, s az öreg emberek hiszékenyek. Hiuságukat legyezi, hogy ők még öreg korukban szerelmet képesek gerjeszteni, s midőn végre észreveszik az ámitást, elkeseredtek. A szegény gróf is ily helyzetben lehetett, midőn a levelet megirta.

Erna lehajtott fővel gondolkozott; igazat adott az ügyvédnek és nem tudott mit felelni.

— Most tehát tisztázva van előttünk minden, a mit eddig nem értettünk, — folytatta Lenhóczy. A vétkesek megmenekültek zsákmányukkal. Megmenekültek a földi hatóság elől, de a legmagasabb biró nem hagyja őket büntetlenül.

— Örülök, hogy eltüntek s nem lett elfogatásukból botrány, — mondá Erna összehajtva és eltéve a levelet, mely drága okmány volt kezében, mert nagybátyja szeretetét tolmácsolta, melyet eddig nem tudta, miként vesztett el, és sok szomorú könnyet hullatott miatta...

Tizennyolczadik fejezet.

Hetek multak.

Norberthyék elhagyták Budapestet, a nélkül, hogy Dóriáné tudatta volna barátnőjével fia eljegyzését Ernával, a mi a grófnő érthetetlen utazása után különben is nagyon kétes volt.

Dória napról-napra kétségbeesettebb kedélyhangulatban töltötte az időt, s menni akart Erna után, de a herczegné napról-napra lebeszélte róla, mondván, hogy a ki csúfosan akar tőle megválni, az nem érdemli, hogy utána fusson...

Richter Aurél rajza.

Erna percz alatt a keblén feküdt.

Dória tehát maradt, de egy napon fölkereste az ügyvédet, megtudni tőle Vesztrőczyné hollétét.

Lenhóczy irodájában volt, munkával elfoglalva, de Dóriát belépni látván, barátságosan sietett elébe.

— Még mindig Budapesten van herczegséged? — kérdé leültetve őt. — Azt hittem, már rég hátat fordított a fővárosnak.

— Tudattam volna önnel elutazásomat, — viszonzá helyet foglalva Dória. — Nem távozom addig, míg Erna grófnőtől levelet nem kapok.

— Erna grófnőtől? — kérdé csodálkozva Lenhóczy, ki nagyon is jól sejté a herczeg szavainak értelmét.

— Hol van ő jelenleg? — kérdé Dória.

— Ledviczen. Tudja herczeg, hogy visszanyerte, bár tetemes adósságokkal, vagyonát?

— Nem tudok róla semmit.

Az ügyvéd elmondta neki a tényállást, s mindazt, a mit Ernáról és a visszanyert örökségről tudott. Dória nagy csodálkozással hallgatta.

— Ez különös! — mondá tünödve. — És ő jelenleg Ledviczen idöz? Ott is szándékozik maradni?

— Azt nem tudom. Kezébe vette az ügyek lebonyolitását s ehhez sok fáradság kivántatik.

— Örült visszanyert örökségének?

— Gondolhatja herczeg! Ő, ki oly fényben, kényelemben nevelkedett, s örökösnőnek tartotta magát, egyszerre szegény lett, és alkalma volt a világot a legroszabb szinben megismerni. Most ujra gazdag, szabad, független s korlátlan ura egy nagy vagyonnak.

Dória lenézően vont vállat.

— A vagyon magában nem tesz senkit boldoggá!

— Őt azzá tette, — viszonzá az ügyvéd alig fojthatva el boszúságát oly lenézően hallván beszélni a vagyonról, melynek megszerzéséért ő egész életében dolgozott.

— Valóban? — kérdé gúnyosan Dória.

— Legalább úgy mutatja. Lehet, hogy vannak titkos vágyai, hisz fiatal és egyedül áll a földön... Azonban ki tudja, teljesülnek-e azok?

— Ha Erna grófné vágyik valamire, az csak tőle függ, hogy teljesüljön.

— Ő sem kivétel a földi halandók között, és sorsának jobbra fordulta is már oly mesébe illő dolog, a milyen az életben százezer eset közül egyszer fordul elő.

A herczeg nem felelt, tünödni látszott azon, a mit még mondani akart, s nem tudta elhatározni, teljes bizalommal legyen-e az ügyvéd iránt, ki kérdőleg, érdekkel függeszté reá szemeit; végre úgy látszott az ellenkezőre határozta magát.

— Nem tudja ügyvéd úr, összejön most Vesztrőczyné Álmayékkal?

— Addig nem volt nálok, míg én Ledviczen időztem. De nem kétkedem, hogy azóta meglátogatta őket.

— Én is hiszem, miután Emma grófné oly jó és benső barátnője neki.

— És oly egyedül van a grófné Ledviczen! Borzasztó lehet neki abban a nagy tágas, magányos kastélyban most, midőn már az idő téliesre fordult, a napok rövidek, az esték hosszuak s keveset lehet a szabadban.

— Szegény fiatal asszony, — mondá meleg részvéttel Dória. — Ha tudnám, hogy nem alkalmatlan neki a vendég, meglátogatnám.

— Kisértse meg herczeg, — jegyzé meg biztató hangon Lenhóczy. — Nekem azt mondta Erna grófné, hogy évekig nem mozdul ki otthonából, de nem kétlem, hogy jó barátait sivesen látja.

— Igaza van, meg fogom kisérteni. Falun nem tagadtathatja el magát, s talán majd Álmayval megyek hozzá.

— Menjen egyedül!

— Miért tartja jobbnak, hogy egyedül menjek?

— Magam sem tudom. Lehetne Erna grófnénak valami mondani valója, a mit szivesebben közöl négyszem között.

Dória meglepetve pillantott rajta végig, mert nagyon különös hangon ejtette ki e szavakat. Aztán kezet nyujtva Lenhóczynak, elhagyta az irodát.

És úgy tett, a hogy mondta.

Anyjával közölte szándékát, de ez határozottan ellenezte.

— Egy meggondolatlan, sőt kiméletlen te-

remtés után futkosni, nem méltó hozzád, — mondá fiának. — Erna itthagyott a faképnél, érdemesnek sem tartotta, hogy távozásának okát közölje veled... Roszul teszed, ha utána mégy. Igyekezzél elfelejteni. Norberthyék tárt karokkal fogadnak, s ha magyar leányt akarsz nőül venni, kérd meg Betty kezét.

Dória önkénytelen elnevette magát.

— A mit beszél anyám, azt maga sem hiszi, — mondá ingerkedve. — Mondtam, hogy ha Erna nem lesz nőm, sohasem fogok megházasodni, s ha visszatérek Ledviczről, vagy mint vőlegény jövök, vagy azonnal elutazunk Olaszországba s jó ideig nem térek ide vissza...

A herczegné látva, hogy hasztalan minden rábeszélés, felhagyott vele és másnap reggel kellemetlen érzéssel látta elutazni fiát, ki büszke ember volt, s eddig maga a tartózkodás és józanság, de most végleg meg volt bűvölve. Vajjon meddig tart nála ez a csodálatos káprázat?

Talán kijózanodva tér meg hozzá. Maga sem tudta, mit kiványon, s a sorsra bizta fia jövőjét.

Mint Lenhóczy ügyvéd mondta, a napok már rövidek, s az esték hosszúak voltak.

Nappal még nyájas nap önté el a tájat. Halvány sugarai a ledviczi kastély ablakaira sütöttek, de ha leszállt az alkony, árny borult a vidékre, s hüvös őszi szél zörgette a fák sárga, megritkult leveleit.

Erna ilyenkor ablakánál állt, nézte a tova tünő napot, a hegyekre ködfátyolként boruló szürkületet és gondolatai elröpültek oda, hol maga is szeretett volna lenni, egy férfias alak közelébe, ki őt könnyelműnek, rosznak, kaczérnak tarthatja, megveti és elfelejti, hogy egy olyan leányka oldalánál keressen vigasztalást, ki szerinte méltóbb hozzá, nem tudva, hogy ő annak kedvéért mondott le a boldogságról, s szavát adta, hogy nem áll útjába.

Maga sem tudta, miért tette ezt. Rá volt kényszerítve, és meggyőződve, hogy Betty ugyanazt tette volna ő érte.

De mindamellett egy halvány reménynyel kecsegtette magát.

Hátha hiában tette a ránézve szörnyü áldozatot? Hátha boldogtalan lesz mindakettő, míg vele Dória boldog lett volna?

Ha igen, akkor a herczeg visszatér hozzá. Vagy milyen szerelem volna az, mely másnak oldalán keres kárpótlást s el tudja felejteni azt, a kit szeret? De szerette-e őt igazán?

Ilyen eszmékkel, tünődésekkel elfoglalva állt most is ablakánál, s kitekintett a virulását elveszített kertre, mely őszi dísztelenségében terült előtte, s a csendes tájra, melynek szürke ködfátyola szomorúan borítá a hegyeket.

Egyszerre kocsirobogás verte föl a falusi csöndet, mely Erna előtt olykor elviselhetetlennek tünt fel.

Megriadva tekintett le az érkező fogatra. Álmayékon kivül nem járt hozzá senki, s Emma fél óra előtt vált el tőle.

Az est szürkületében nem ismerte meg az érkezőt.

Látta, hogy valaki leugrott a fogatról, s nemsokára férfihangokat hallott.

A komornyik hozzá vezette a vendéget. De ki lehet az? Szivdobogva állt helyén, várva a belépőket, nem tudván eltalálni, ki jöhet őt magányában fölkeresni...

Nem várt senkit.

Oly elhagyatva élt.

Nagybátyja késői szerelme felforgatta, feldúlta életét. Oh, ha az öreg úr meggondolta volna, hova, mire vezet az az elhamarkodott lépés, mely már nem az ő korához illő volt! Önmagát boldogtalanná tette. Csalódással szívében halt meg, s őt is magával sodorta, Isten bocsásson meg neki! Mennyi szenvedést okozott önmagának és azon egyetlen lénynek, kit gyermekeként szeretett, s kit elkésett szerelmével, mely természetlenül lobbant lángra öreg szivében, oly boldogtalanná, elhagyatottá és félénkké tett az emberek iránt. Azelőtt nem ismert csalódást, most megismerte, midőn egyszerre szegény lett, midőn a gazdag örökösnek arról kellett gondolkoznia, mint tartsa fönn magát. Hogyan szerezze meg, a mire szüksége van, holott azelőtt oly boldogan és gond nélkül töltötte életét?

Hiába fordult minden jóra ránézve, elveszítette *hitét* és *bizalmát!* De egy megmaradt szivében: a szerelem; mert a fiatal szív megkívánja jogait, s a mi az öreg korban csak futó káprázat, képzelődés, az az ifjúnak életszükség.

A fiatalság a szerelem kora, s neki le kellett mondani arról, el akarta némitani szivének érzelmeit. Hogy sikerülni fog-e hosszú időre, maga sem tudta. Kényszer alatt vesztette el vagyonát egykor, s kényszer alatt mondott le szerelméről. Vajjon ő-e még az a «bátor aszszony», ki némán, felindulás nélkül hagyta megfosztani magát minden földi értéktől, s ki akkor mindenkiben bámulatot gerjesztett?

Nem! Már nem tudott volna daczolni a sorssal. Nem tudta közönbösen nézni, hogy szerelmétől megfosztották. Elbátortalanodva gondolt a jövőre, értéktelen volt előtte mindaz, a mivel birt... Csak egy volt előtte, a mi után áhitozott, a miért szive sajgott — Dória szerelme.

A hangok közeledtek.

A komornyik a szobába lépett s jelentette.

— Dória herczeg!

Azután távozott, s midőn a fiatal herczeg belépett, Erna lábait reszketni érzé, gyengéd teste megingott a nem remélt alak látásának boldogságától, ki megpillantva őt, szó nélkül tárta ki karjait, s lángolva közeledett hozzá.

És Erna percz alatt keblén feküdt.

Nem kellett magyarázat, hogy megértsék egymást, szükségtelen volt a mentség, megtalálták egymást, s leirhatatlan boldogságban töltötték az estét.

Erna nem volt többé egyedül és elhagyatva. Övé volt a menyország minden kincse, a szerelem, mely az ifjúság napjának fénye a fiatalság boldogsága. Ennek a bűbájos kornak a varázsa!

Hagyjuk meg minden kornak a jogait. Ne akarjuk a természet szabályát megváltoztatni. Nem hoz már boldogságot az *elkésett szerelem*...

A KUNYHÓ ÉS A PATAK.

Elbeszélés.

Irta STOCKTON FRANK R.

(Folytatás.)

Izsák, miközben beszélt, egy pillanatig sem henyélt; a kávéval foglalatoskodott.

— Igazán nagyon érdekes, — szólt hozzám Anita; — a hol a szegény embereknek nincs leányuk, a fiuknak jó sokat kell tanulniok.

Ott maradtam a konyhaajtóban, hogy lássam, mi fog történni. Egy darab tészta volt a gyúródeszkán, s mikor Anita elment teriteni, az elzászi gyorsan nekiesett a tésztának. Bámulatos gyorsan elbánt vele. Anita, mikor visszatért, fogta a tésztát és négy részre osztotta.

— Két-két tekercs fog jutni mindegyikünkre, — szólt. — Most pedig lesz szives, Izsák, betenni a tésztát a sütőbe? A hátsó részében sütjük a tésztafélét. Báránysültünk lesz, meg omlettünk, — szólt Anita hozzám fordulva, miközben a kosárhoz közeledett.

— Óh, asszonyom, — kiáltott az elzászi, — engedje meg, hogy én emeljem fel a húst. A nyers hús szaga megérzik különben az ujjain.

— Igaza van; szedje ki maga a kosárból, — szólt Anita, azután visszament az ebédlőbe.

Izsák letérdelt a kosár mellé. Azután az égre emelte a szemét és önkénytelenül felkiáltott: — Teringettét! Nem rakták jégre, — és mélabúsan szimatolt egyet a levegőben. — De azért rendben lesz, — tette hozzá, felém fordulva. — Ne aggódjék.

A mindenes a bárányszeletet kiszedte és ajánlkozott az omlett kiverésére; de Anita nem engedte meg neki; ő maga készitette az omlettet, miközben ott volt előtte a nyitott szakácskönyv.

Azután utasította Izsákot, hogy tegye be az omlettet a sütőbe, s engem felszólított, hogy menjek reggelizni. Mikor Anita megfordult, hogy távozzék, láttam, hogy a segédje gyorsan kikapta az omlettet a sütőből s egy másikat csúsztatott a helyébe. Mikor vagy hol készítette, arról sejtelmem sem volt. Valószinüleg azalatt, a mig Anita a czukrot kereste.

— Nagyszerű reggeli, — szóltam, mikor végeztünk az evéssel; és szinigazat mondtam.

— Igen, — szólt Anita; — de azt hiszem, még ügyesebb szakácsné leszek, ha nagyobb gyakorlatom lesz. Kiváncsi vagyok, vajjon az emberünk csakugyan tud-e mosogatni?

Mikor megkérdeztük, Izsák kijelentette, hogy abban a szerény kunyhóban, a hol született, kénytelen volt mosogatni is. Lánytestvérei nem voltak s az édesanyja beteges volt.

— Pompás dolog, — szólt Anita, — s ha néhány tányért később egy kicsit ki kell még *fényesíteni*, majd én elvégzem. Most pedig menjünk egy kicsit sétálni, hiszen még nem is láttunk mindent.

Mikor visszatértünk, Izsák a kertben dolgozgatott. Anita bement a házba, s a mindenes odajött hozzám; egy darab cserép volt nála, s mig ezt az egyik kezével elém tartotta, a másik kezét a sapkájához emelte.

— Uram, — kérdezte, — minden csupa cserép, a fű, a bokrok, minden, minden?

— Oh, dehogy, — szóltam. — Mi a baj?

— Bocsásson meg, uram, — szólt Izsák, — de bárhol kezdek dolgozni a kertben, cserepet érek, s ezt az egyet összetörtem. De majd óvatosabb leszek, és nem nyúlok olyan mélyre.

Két-három napig Anita meg én pompásan mulattunk; sétáltunk, elüldögéltünk az árnyékban, függőágyban hevertünk, regényt olvastunk.

— Ez az ember, — szólt Anita, — rendkivül nagy segitségemre van. Úgy vagyok vele, hogy mivel gyermekkorában megtanult sok mindenféle dolgot, most ő végzi a konyhában a durvább munkát, s az én teendőm annyi csak, *hogy a végső simitást* megtegyem mindenen.

Az nap délután, mikor láttam, hogy Isadore, a kiváló szakács, a ki éveken keresztül főszakácsa volt az oxminsteri herczegnek, s hajlandó volt az én városi házam konyhájában elfogadni a másodszakácsi állást, pusztán rendkivüli előjogok és rendkivüli illetmények kedvéért, mondom, mikor láttam, hogy ez a kiváló férfiú egy nehéz kosarat czipel lefelé a dombról, a melyben valószinüleg jégbehűtött hús volt, önkénytelenül két dolgot szerettem volna tudni. Először is azt szerettem volna tudni, micsoda kivételes jutalmat ajánlott föl Baxter Isadore úrnak a rendes fizetésén kivül annak

a különleges szolgálatnak a fejében, a melyet Isadore kunyhónkban teljesített. Másodszor pedig azon tűnődtem, vajjon nem csúnyaság-e, hogy ennyire elámítjuk Anitát. De megnyugtattam a lelkiismeretemet azzal a meggyőződéssel, hogy a mit teszek, mind Anita javára és boldogságára teszem, különösen, a mi a mindenest illeti, a ki valószinüleg kronikus gyomorbajtól mentett meg bennünket. Aztán meg voltaképen igazam is volt, mert ha Anita megmondta volna előre nekem, hogy ő maga akar főzni, sohasem egyeztem volna bele abba, hogy a kunyhóba költözködjem.

Az nap este történt, a mikor a jó ebéd után mind a kettőnknek jó kedvünk volt, hogy a feleségem váratlanul megzavarta a lelkinyugalmamat.

— Oly simán, oly idillikusan és pompásan folynak a dolgok, — szólt Anita, — hogy szeretném, ha egy-két barátunk meglátogatna. Szeretném, ha ők is láthatnák, milyen gyönyörüséges az efféle élet a valóságban; nem igen hiszem, hogy akad közöttük olyan, a ki ismeri ezt az életet.

— Barátok! — kiáltottam. — Nincs szükségünk itt senkire. Nem tudnók mulattatni őket. Úgy tudom, hogy vendéglátásra egyikünk sem gondolt eredetileg.

— Ez igaz, — szólt Anita; — csakhogy egészen más ám ez az élet, mint a hogy' gondoltam. Vendégszoba is van a kunyhóban, s ép úgy van butorozva és ép oly kényelmes, mint a mi szobánk. Ha mi meg vagyunk elégedve, bizonyára akárki más is meg lesz vele elégedve. Mindjárt megmondom, ki az, a kit legjobb lesz először meghivni: Rounders úr.

— Rounders! — kiáltottam. — Hiszen Rounders legkevésbbé való vendégnek egy kunyhóba.

— Dehogy is, — felelt Anita. — Hidd meg, hogy nagyon a kedvére lesz neki. Nagyon szivesen fogja azt tenni, a mit te és örömest fog úgy élni, a hogy' te élsz. Aztán meg nem is nagyon régen azt mondta nekem, *hogy nagyon* gyakran gondol a szerény viszonyok között élő emberek örömeire, a kiknek nincs gondjuk, nincs mitől aggódniok, a kiknek épen annyijok van, a mire szükségük van, és békességben éldegélnek.

— Nem bánom, — szóltam; — tekintsük tehát úgy a dolgot, hogy pikniket adsz itt, és hivjuk meg vendégül Rounderst meg a feleségét.

— Nem, nem, — szólt Anita nyomatékosan; — a felesége nem jöhet el, mert Európában van; de nem hivnám meg őt akkor sem, ha itthon volna. Ha eljön Rounders, egyedül kell jönnie. Irjak neki én, vagy te irsz inkább neki?

Anita irt neki, s mikor megvolt a levél, Izsák gondoskodott a kézbesitéséről.

Mennél többet tűnődtem ezen a meghiváson, annál jobban érdekelt. Aligha volt a világon ember, a ki kevésbbé lett volna alkalmas arra, hogy kunyhóban éljen, mint Rounders Godfrey. Középkorú, gazdag férfi volt; de teljesen különbözött valamennyi gazdagember ismerősömtől. Lehetetlenség volt beszélgetni, sőt csak együtt is lenni vele öt percznél tovább a nélkül, hogy észre ne vegye az ember, hogy teljesen rabja a gazdagságának. Ő maga is tudta ezt; de hiába küzdött ellene. Üzleti értekezleteken, társaságban, klubokban találkozott nagytőkésekkel, milliomosokkal és mindenfajta vagyonos emberekkel, a kik úri modorúak, müveltek, nyájasak és előzékenyek voltak, egyszerüen öltözködtek, s a mennyire a beszélgetésből és a külsőből lehet itélni, egy cseppet sem különböztek az úriembernek attól a tipusától, a melyet világszerte meg lehet ismerni. Rounders maga is nagyon szerette volna, ha közéjük tartozhatott volna; de képtelen volt rá. Sokkal idősebb volt már, semhogy átalakuljon, s a pénz annyira

Ott volt előtte a nyitott szakácskönyv.

uralkodott rajta, hogy azt hiszem, még álmában is tudatában volt gazdagságának. Nem volt afféle közönséges, durva gazdag ember; urias ösztönei voltak, de sajnos, nem elég erősek. A pénz tudata úgy kiült az arczára, mint az izzadság; hiába törölgette a homlokát, a verités mindig újra megjelent rajta.

Nem volt szegény gyermekkorában sem; atyja *elég módos* ember volt, és Rounders sohasem ismert nélkülözést és bajoskodást. De mivel az volt a legforróbb óhajtása, hogy az emberek azt higyjék, hogy a pénz egyáltalában nem befolyásolja a jellemét, gyakran emlegette ifjúkora vergődéseit és szükölködését, nem mulasztván el soha hozzátenni, hogy a legkevésbbé *sem szégyenli a multat*. De oly gondosan ügyelt arra, hogy senki a világon azt ne gyanitsa, hogy ezek az élmények csakugyan valódiak voltak, hogy sohasem érte el azt a hatást, a melyre törekedett.

Egyszer láttam, hogy egy beszélgetés után, a melyet idegenekkel folytatott, egészen levert, és rögtön tudtam, *hogy mi lelte*. Észrevette, hogy bár minden tőle telhető módon iparkodott leplezni előttök, mennyire rabszolgája a pénznek, azok az emberek mégis észrevették. De mindent meghányva-vetve, azt kezdtem hinni, hogy Rounders talán valóban szivesen jön hozzánk látogatóba néhány napra. Ott élni egy kunyhóban úgy, hogy nincs senkije, a ki kiszolgálja, nagy dolog ám ránézve, a miről sokat beszélhet; talán azt a hitet keltheti ennek a révén némelyekben, hogy rosz szokását levetkőzte.

Éjféltájban véletlenül fölébredtem, s véletlenül Rounders jutott az eszembe; aztán eszembe jutott egy történet, a melyet Baxtertől hallottam, s erre elnevettem magamat. Anita szerencsére nem ébredt föl. Csak mosolygott valamin álmában és megfordult. Baxter története a következő volt: Mult télen nagy ebédet adtam egyszer, s vendégem volt Rounders is. Isadore, a ki különösen a fagylaltjairól, pástétomairól, salátáiról és más mindenféle finom nyalánkságairól volt hires, ez alkalommal rendkivül kitüntette magát, főleg az édességek terén. Rounders egy szerencsétlen pillanatában odafordult az asztal mellett a szomszédnőjéhez s azt mondta neki, hogy csak akkor tudná, milyennek kellene lennie voltaképen a csemegének, ha megkóstolná az ő szakácsa müvét. Egy előzékeny pinczemester közölte ezt a megjegyzést Isadore úrral, a ki épen a borát szörpölgette, szakácsruhájában és papucsában. A történet érdekes része Isadore dühének a leirása volt. A dühbe gurult szakács kocsit fogadott s áthajtatott, úgy a hogy volt, Baxter szállására. Nem tudom ismételni szóról-szóra Isadore úr tűzhányó kitöréseit; de azt tudom, hogy oly müvészettel vagdalta, sütötte, szeletelte, borsozta és sózta Rounders erkölcsi és társadalmi jellemét, hogy Baxter rekedtre nevette magát. A dühös szakács nyomban kilépett volna a szolgálatomból, ha Baxter nem biztosítja, hogy ha az aranyhüllő megint nálam fog ebédelni, jó előre értesiti róla Isadoret, hogy akkor ne legyen dolga semmivel, a mi az asztalra kerül. Ez igéret következtében Isadore úr, miután egy több ezer dollárnyi letétét visszavonta a Rounders trustjének egyik tagjától, beleegyezett abba, hogy továbbra is tagja marad háztartásomnak.

— Már most, — kérdeztem magamtól, — hogy fogunk megférni Roundersszal és Izsákkal, a mindenesemmel?

De hát a meghivás elment, és nem változtathattam a dolgon. Úgy határoztam, hogy a derék Izsákot előkészítem az eseményre, mert nagy bölcsen azt gondoltam, hogy kelletlenkedés volna, ha Anitát zavarnám ezzel a bonyodalommal. Másnap reggel lementem a kertbe, a hol a mindenesünk zöldséget szedett, s mikor közöltem vele, hogy legközelebb megérkezik Rounders Godfrey úr s pár napot nálunk tölt, Isadore arcza — mert ebben a pillanatban lehetetlenség lett volna Izsáknak gondolnom őt — csodálatosan elváltozott. A szemöldöke összerándult, az arcza elsötétült, s a szeme úgy megvillant, mintha villámlani készülne. Azután eltünt az arczából minden szín, még természetes pirossága is. Komolyan meghajolt.

— Hallottam, hogy valami kellemetlensége volt Rounders úrral, — szóltam, — s mivel engem nem illet ez az ügy és én nem is akarok beleavatkozni, nem kényszeríthetem önt arra, hogy kellemetlen helyzetbe kerüljön. Ezért, ha inkább távozni akar, a mig Rounders úr itt lesz, majd másért küldetek, hogy legyen, a ki helyettesíti ez alatt az idő alatt. Rounders úr távozása után majd újra önt hivatjuk, mert bámulatosan beletalálta magát ebbe a szokatlan helyzetbe.

Mialatt beszéltem, Izsák mélyen és gyorsan gondolkozott. Könnyen észrevehettem ezt az arczán, a melyen gyors egymásutánban váltogatták egymást a kifejezések.

(Folytatása következik.)

11072
Rohitsch-Sauerbrunn
Steiermark.
Gyönyörü fekvés, élenydús, teljesen pormentes levegő. Modern comfort, élénk társadalmi élet.
Uj, nagyszabásu és modern hydro-electro-mechano-therapeutikus intézet. Hidegvizkezelés, villanyos fény- és kádfürdők, inhalatorium, pneumatikus-apparatus, forrólég- és gőzkamra, elektr. massage, napfürdők, gyógygymnastika. Bevált gyógyhely gyomor-, bél-, máj- és vesebetegek számára, idült székrekedés ellen, hæmorrhoidák, epekövek, elhizás, czukorbetegség, köszvény, garat- és gégehurut ellen. Igen erős gyógy források, hasonlók Karlsbadhoz és Marienbadhoz.
Vasut, posta- és távirdahivatal. — Prospektus ingyen.

A női szépség elérésére, tökéletesítésére és fentartására legkitünőbb és legbiztosabb a

MARGIT-CREME,

mely vegytiszta, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, teljesen ártalmatlan. Ezen világhirü arckenőcs pár nap alatt eltávolít szeplőt, májfoltot, pattanást, hőráktát (Mitesser) és minden más bőrbajt. Kisimítja a ránczokat, redőket, hímlőhelyeket és az arczot hófehérré, simává és üdévé varazsolja. Ára nagy tégely 2 kor., kis tégely 1 kor.

Margit hölgypor 1 kor. 20 fill., **Margit szappan** 70 fill., **Margit fogpép** (Zahnpasta) 1 korona., **Margit arczvíz** 1 korona.

Hamisítványok bíróilag üldöztetnek.

Legkedveltebb, legjobb hajfestőszer a

MELANOGENE

fekete és barna színben.

Ezen kitünő és ártalmatlan készítménynyel hajat, szakált, bajuszt pár percz alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szín állandó és a természetes színtől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerü. Nem piszkit. 10689

Ára 2 korona 80 fillér.

Postán utánvétellel vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készítő: **Földes Kelemen** gyógysz. **Arad.** Budapesti főraktár: **Török József** gyógysz. Király-u. 12 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

MATTONI-FÉLE GIESSHÜBLER TERMÉSZETES SAVANYU-KUT

Hogy karcsuvá lehessünk

a nélkül, hogy egészségünknek ártalmára volna, használjuk a **„PILULES APOLLO“**

melyek tengeri növények alapján vannak előállítva és párisi orvostekintélyektől jóváhagyva. Ezen könyen beható gyógykezelés rövid idő alatt eszélhatatlanul elhajt *túlságos embonpoint* és biztosítja a *következő testiség* gyógyitását mind a két nemről. *Ez a titka minden elegáns hölgynek, ki nyujtánk és flatalos alakját meg akarja őrizni.* Egy flacon ára utasitással K 6·45 bérmentve, utánvéttel K 6·75 **J. Batlo,** gyógysz. **5 Passage Verdeau, Paris (IX).** — Raktár Ausztria-Magyarország részére Budapesten Török József, gyógyszerész, Király-utcza 12. 11019

8 napra próbára

elküldöm mindenkinek elegáns

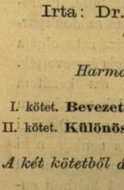

à la Bonheur gavallér-órámat,

valódi fekete acél tokban, **lapos minta, látható anker-egyensulylyal,** *és pontosan szabályozott 36 órás,* **kövön járó szerkezettel** *és kötelezem magamat, hogy nyolcz napon belül visszaveszem és az összeget azonnal visszaküldöm. Az eredeti gyári arak láncczal és hüvellyel együtt:* **1 drb 3 frt.** *Ugyanaz* **I. minőség, extralapos 4 frt. Arany- és ezüstdiszitésü tokban 4·50 frt.** *Valódi* **aranyplaque tokban** *(5 évi tartással)* **5 frt,** *ezüst 6 frt, arany 30 frt. Minden órához* **3 évi irásbeli jótállás.** *Szétküldi utánvéttel a* **„Anagy ó rag yárhoz“** *czég*

BÖHNEL MIKSA

órás, Wien, IV., Margarethenstrasse 38. szám.

A császári és királyi állami hivatolnokok szállitója.

Kérje nagy magyar **árjegyzékemet,** *több mint 1000 képpel minden faitaja óráról, arany- és ezüst-áruról* **ingyen és bérmentve.** *Figyelem:* **nikkel vagy aczél Strapaz-Roskopf-óra plombbal 2 frt.** *11036c*

LUSER L.-féle turista tapasz.

Biztosan és gyorsan ható szer, tyukszem, szemölcs és talp, valamint a sarok bőrkeményedései, továbbá mindennemü bőrelszarusodás ellen. A hatásért jótállás.

Kapható egy nagyságban leterik és pedig dobonként kor. 1·20

Ezt a tapaszt csak egy nagyságban leterik és pedig dobonként kor. 1·20
Minden hatásosabb LUSER-féle turista-tapasz kérvendő.

Központi szétküldési raktár:

SCHWENK L.,

gyógyszerész

MEIDLING — BÉCS.

Csak akkor valódi, ha minden használati utasitás és minden tapasz a mellettes védjegygyel és aláirással el van látva, azért is erre ügyelni kell. — **1 doboz ára 1·20 kor.**

Vidékre 1·65 kor, előzetes beküldése mellett bérment.

Magyarországi főraktár: 10529

Török József gyógysz., Budapest, Király-u. 12. Andrássy-út 26.

ELŐPATAK GYÓGYFÜRDŐ

kiválóan jó eredménynyel használható a **gyomor, vese, hólyag és a méh hurutos bántalmainál, máj- és lépbajoknál, köszvény és csúznál, altesti pangásoknál, valamint bármely az idegesség alapján fejlődő betegségnél.**

A nagyhirü **előpataki gyógyvizek** orvosi javaslat szerinti ivása, összekötve a megfelelő és itt feltalálható kisegitő gyógyeszközökkel (meleg és hidegfürdők, vizgyógyintézeti kezelés, massage, svédtorna, diätikus étrend) **rendkivül kedvező eredményt mutat fel.** — Fürdőidény: **május 15-től szeptember 15-ig.** — Vasuti állomás: Földvár és Sepsziszentgyörgy, honnan állandó olcsó kocsi közlekedés van. Lakás ellátás olcsó és választékos. — Az elő- és utóidényben (május 15-től junius 15-ig és augusztus 20-tól szept. 15-ig) a gyógy- és zenedijnak fele fizetendő, lakások 50%-al és ellátás is sokkal olcsóbb.

Az előpataki ásványviz,

mely a szénsavdús, égyényes, vasas savanyuvizek között első helyet foglal el, mint gyógyeszköz háznál is használható, és **mint üditő kellemes ital** tisztán vagy borral vegyitve nagy kedveltségnek örvend. Itthon és külföldön évenként egy millió palaczknál több kerül forgalomba. Szétküldési hely Előpatak, de kapható a legtöbb városban és nagyobb kereskedésben. **Prospektust kivánatra ingyen küld az igazgatóság.** 1.078

Természetes meleg (38° C.) **vasas** gyógyfürdő Bars vármegyében, fenyves és lombos erdő környezte szélmentes völgyben. Posta-, távirdai- és interurban telefonállomás. — Gyógyszertár helyben. Vasuti állomás: Szénásfalu-Vihnye, a fürdőteleptől 3 kilomét. távolságban.

Vihnye Kiváló gyógyhatásu **női betegségek, vérszegénység esetében és idegbajokban.** Hidegvizgyógyintézet. Láp és fenyőfürdők.

A fürdőt Selmeczbánya városa házilag kezeleti; gondnokul ez évben is Sztancsay Miklós törvényhatósági főjegyzőt küldötte ki. Hatósági fürdőorvos: dr. Décsey István, budapesti nőgyógyász.

Szobák hetenként 7 K-tól 31 K 50 f.-ig. A szobák árai az elő- és utóévadban (jun. 14-ig és augusztus 25-től) 40%-kal mérsékeltebbek.

Etkezés: *reggeli, ebéd, uzonna* és vacsora **egy napra 3 K, egy hétre 20 K.**

A fürdő közelében hidegvizü tó van, melyben fürödni és csolnakázni lehet, mi által e kies fürdőtelep nyaralásra is igen alkalmas. — **Prospektust küld és részletesebb felvilágositást ad az igazgatóság.** 11077

A fürdő vendégjőjének bérlete ez évben lejárván — az 1906. évtől 6 esetleg 10 évre ujból bérbeadatik. Pályázni óhajtók fordúljanak az igazgatósághoz.

Vértes-féle sósborszesz Minden házban szükséges. 10596

A Franklin-Társulat kiadásában Budapesten megjelent és minden könyvkereskedésben kapható:

A MAGYAR BÜNTETŐJOG KÉZIKÖNYVE

Irta: Dr. FAYER LÁSZLÓ

egyet. ny. r. tanár.

Harmadik bővitett kiadás.

I. kötet. **Bevezető rész és általános tanok.** —
II. kötet. **Különös rész.**

A két kötetből álló teljes munka ára **20 kor.**

Egy évtizede van e kézikönyv használatban a legtöbb hazai főiskolán s közkézen forog a gyakorlat köreiben is, a mi annak bizonysága, hogy módszere egyrészt a didaktikus czélzatoknak, másrészt a birói praxis szempontjainak is megfelelő. A mű beosztása e kiadásban is a régi maradt. A részletekben azonban számos helyt kiegészitést nyer és különösen a legujabb irodalom és curiai gyakorlat figyelembe vételt által. — A jogösszehasonlító anyag növekvésével bővült a külföldi törvénymüvekből feldolgozott anyag, a hazai jog multjának tüzetesebb kutatása pedig a régi magyar büntetőjogra vonatkozó adatokat gyarapitotta. A bünvádi eljárásra vonatkozó törvények életbelépése folytán behatóbb fejtegetések tárgya az a kapcsolatosság és a kölcsönhatás, mely az anyagi és alaki büntetőjog közt fennáll. Végül a maguk helyén folytatólag beilleszteite szerző azokat a külön törvényeket, melyek büntetőjogi határozmányokat tartalmaznak.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A magyar királyi államvasutak nyári menetrendje

A vonatok indulása Budapest ny. p. udvarról.
Érvényes 1905 május hó 1-től.

Délelőtt					Délután				
vonat-szám	óra	perc	vonat neme	hová	vonat-szám	óra	perc	vonat neme	hová
102	1	00	kel.ost./exprv.	Wien, Páris, Ostende, London	6104	12	05	szv.	Czegléd, Szolnok
146	5	45	szv.	Palota-Ujpest	156	12	15	„	Palota-Ujpest
122	6	00	„	Érsekujvár	128	12	25	„	Nagy-Maros
150	6	30	„	Dunakeszi-Alag	4108	12	40	„	Dorog
5102	6	35	„	Czegléd, Szolnok	158	1	10	„	Dunakeszi-Alag
4102	6	45	„	Esztergom	4114 [2]	2	05	szv.	Wien, Páris
148	6	55	„	Palota-Ujpest	126	2	15	„	Pilisesaba
6012	7	05	vv.	Lajosmizse, Kecskemét	160	2	20	„	Párkány-Nána
1404	7	20	gyv.	Zsolna, Berlin	704	2	25	gyv.	Palota-Ujpest
104	8	00	„	Wien	120	2	35	szv.	Bukarest, Báziás
152	8	05	szv.	Dunakeszi-Alag	4104	2	40	„	Érsekujvár
712	8	20	„	Temesvár, Karánsebes, Báziás	720	2	45	„	Esztergom
134 [1])	8	50	„	Nagy-Maros	6002	2	55	„	Czegléd
5110 [7])	9	05	„	Pilisesaba	170 [2]	3	20	„	Lajosmizse, Kecskemét
116	9	20	„	Wien, Berlin	162	4	15	„	Palota-Ujpest
154	9	35	„	Palota-Ujpest	130	4	25	„	Palota-Ujpest
708	9	40	gyv.	Bukarest, Báziás	716	4	30	„	Nagy-Maros
136 [3])	11	35	szv.	Nagy-Maros	108	5	15	gyv.	Szeged
					138 [2]	5	30	szv.	Wien
					164	6	10	„	Vácz
					124	6	20	„	Palota-Ujpest
					4106	6	40	„	Párkány-Nána
					1406	6	45	gyv.	Esztergom
					710	6	55	szv.	Zsolna, Berlin
					6014	7	25	vv.	Pozsony
					166	7	40	szv.	Bukarest, Báziás
					132 [4])	7	50	„	Lajosmizse
					140 [2])	8	00	„	Vácz (Nagy-Maros [4])
					168	8	30	„	Vácz
					118	10	00	„	Palota-Ujpest
					706	10	10	gyv.	Wien, Páris
					714	10	20	szv.	Szeged, Báziás, Bukarest
					1408	10	30	„	Kiskunfélegyháza
					172 [2])	10	40	„	Zsolna, Berlin
					902 [5])	11	20	keleti exprv.	Palota-Ujpest
					702 [6])	11	30	kel.ost./exprv.	Belgrád, Konstantinápoly
					155	12	55	szv.	Palota-Ujpest
					703	1	15	gyv.	Bukarest, Vercserova, Báziás
					132 [2])	1	20	szv.	Nagy-Maros
					103	1	40	gyv.	Páris, Wien
					157	2	10	szv.	Dunakeszi-Alag
					6001	2	35	„	Kecskemét, Lajosmizse
					159	3	05	„	Palota-Ujpest
					127	3	55	„	Nagy-Maros
					169 [3])	4	05	„	Palota-Ujpest
					6103	4	15	„	Szolnok, Czegléd
					5103	4	30	„	Esztergom
					161	5	40	„	Palota-Ujpest
					135 [4])	5	45	„	Nagy-Maros
					115	5	55	„	Wien, Berlin
					707	6	20	gyv.	Bukarest, Báziás Temesvár
					163	6	50	szv.	Palota-Ujpest
					105	7	00	gyv.	Wien
					711	7	10	szv.	Temesvár, Báziás
					4109 [7])	8	10	„	Pilisesaba
					165	8	20	„	Palota-Ujpest
					137 [2])	8	35	„	Vácz
					125	8	45	„	Párkány-Nána
					107	9	05	gyv.	Wien
					4105	9	15	szv.	Esztergom
					1405	9	45	gyv.	Berlin, Zsolna
					719	9	50	szv.	Szolnok, Czegléd
					4113 [2])	10	05	„	Pilisesaba
					167	10	15	„	Palota-Ujpest
					139 [2])	10	30	„	Vácz
					129	10	45	„	Nagy-Maros
					901 [6])	10	55	keleti exprv.	Konstantinápoly Belgrád
					101	11	00	kel.ost. exprv.	London, Ostende, Páris, Wien
					6011	11	10	vv.	Kecskemét, Lajosmizse
					171 [2])	11	20	szv.	Palota-Ujpest
					121	11	30	„	Érsekujvár

[1]) Vasár- és ünnepnapokon május 14-től beszólag szeptember 24-ig közlekedik.
[2]) Vasár- és ünnepnapokon május 14-től beszólag szeptember 10-ig közlekedik.
[3]) Vasár- és ünnepnapokon május 21-től közlekedik.
[4]) Május havában csak Váczig közlekedik.
[5]) Minden kedden, csütörtökön és vasárnapon közlekedik.
[6]) Minden szerdán és szombaton közlekedik.
[7]) Vasár- és ünnepnapokon május 7-től közlekedik.

A vonatok érkezése Budapest ny. p. udvarra.
Érvényes 1905 május hó 1-től.

Délelőtt					Délután				
vonat-szám	óra	perc	vonat neme	honnan	vonat-szám	óra	perc	vonat neme	honnan
701 [1])	12	50	kel.ost./exprv.	Konstantinápoly Bukarest	155	12	55	szv.	Palota-Ujpest
141	4	23	szv.	Palota-Ujpest	703	1	15	gyv.	Bukarest, Vercserova, Báziás
143	5	35	„	Dunakeszi-Alag	132 [2])	1	20	szv.	Nagy-Maros
6101	5	15	„	Szolnok, Czegléd	103	1	40	gyv.	Páris, Wien
145	6	25	„	Palota-Ujpest	157	2	10	szv.	Dunakeszi-Alag
1407	6	35	„	Berlin, Zsolna	6001	2	35	„	Kecskemét, Lajosmizse
217	7	05	tv.-szsz.	Párkány-Nána	159	3	05	„	Palota-Ujpest
709	7	15	szv.	Bukarest, Báziás	127	3	55	„	Nagy-Maros
4107	7	25	„	Dorog	169 [3])	4	05	„	Palota-Ujpest
147	7	35	„	Palota-Ujpest	6103	4	15	„	Szolnok, Czegléd
117	7	45	„	Páris, Wien	5103	4	30	„	Esztergom
6013	7	50	vv.	Lajosmizse	161	5	40	„	Palota-Ujpest
149	8	00	szv.	Dunakeszi-Alag	135 [4])	5	45	„	Nagy-Maros
131 [2])	8	10	„	Nagy-Maros	115	5	55	„	Wien, Berlin
713	8	25	„	Kiskunfélegyháza	707	6	20	gyv.	Bukarest, Báziás Temesvár
4101	8	35	„	Esztergom	163	6	50	szv.	Palota-Ujpest
123	8	45	„	Párkány-Nána	105	7	00	gyv.	Wien
151	9	10	„	Dunakeszi-Alag	711	7	10	szv.	Temesvár, Báziás
1403	9	25	gyv.	Berlin, Zsolna, Pozsony	4109 [7])	8	10	„	Pilisesaba
153	10	20	szv.	Palota-Ujpest	165	8	20	„	Palota-Ujpest
119	10	50	„	Érsekujvár	137 [2])	8	35	„	Vácz
715	10	55	„	Szeged	125	8	45	„	Párkány-Nána
					107	9	05	gyv.	Wien
					4105	9	15	szv.	Esztergom
					1405	9	45	gyv.	Berlin, Zsolna
					719	9	50	szv.	Szolnok, Czegléd
					4113 [2])	10	05	„	Pilisesaba
					167	10	15	„	Palota-Ujpest
					139 [2])	10	30	„	Vácz
					129	10	45	„	Nagy-Maros
					901 [6])	10	55	keleti exprv.	Konstantinápoly Belgrád
					101	11	00	kel.ost. exprv.	London, Ostende, Páris, Wien
					6011	11	10	vv.	Kecskemét, Lajosmizse
					171 [2])	11	20	szv.	Palota-Ujpest
					121	11	30	„	Érsekujvár

[1]) Érkezik minden hétfőn és csütörtökön.
[2]) Junius 1-től közlekedik.
[3]) Vasár- és ünnepnapokon május 14-től beszólag szeptember 10-ig közlekedik.
[4]) Vasár- és ünnepnapokon május 14-től beszólag szeptember 24-ig közlekedik.
[5]) Vasár- és ünnepnapokon május 21-től közlekedik.
[6]) Érkezik minden kedden, csütörtökön és szombaton.
[7]) Vasár- és ünnepnapokon május 7-től közlekedik.

MATTONI 11003

ERZSÉBET-SÓSFÜRDŐJE

BUDAPESTEN (BUDÁN).

Meglepő gyógyhatással bir különösen **női bajokban,** *továbbá* **alhasi és általános vérbőségben, vorőzéri pangások esetén máj- és lépbajokban, aranyérben** *stb*

Idény április 15-től szept. végéig.

65 fürdőszoba; *számos kellően berendezett kényelmes vendégszoba. Vendégló mérsékelt áru ételek és italokkal. Rendelő orvos:* **Dr. Polgár Emil.**

Villamos vasuti állomás. *Villamos vasuti állomás.*

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

KÉPVISELŐHÁZI KÖNYVTÁR

Polgár M. rajza.

I.

A Liget-úton, a pompázó, kaczér villák sorában van egy, a mely sehogy sem illik ide. Mintha díszruhás menetbe rongyos koldus keverednék.

Az utczára csak egy komor, dísztelen fal látszik belőle, a melyen vak bemélyedések helyettesitik az ablakokat. A ki itt lakik, nemcsak azt nem akarja, hogy őt lássák, de ő maga sem kiváncsi a külvilágra.

A «villa» előtt lévő kert épen méltó a házhoz. Az elvadult gyepen csak süppedékek és emelkedések sejtetik a virágágyak nyomát. Valami elzüllött Vénusz-szobor áll a kert közepén. A könyörületes természet labodát növesztett körülötte, hogy eltakarja kopott, töredezett bájait.

Itt ugyan alig fedezné föl valaki az emberi gondoskodás nyomait. A kik erre elhaladnak és a dús, pompás kultura közepén meglepődve állanak meg, azt hiszik, hogy e fal mögött valami modern Diogenes lakik, a ki kaczérkodik, kérkedik a különczködésével.

Pedig szó sincs róla. Nem Diogenes lakik itt, hanem Lukullus.

Benn, a hova nem hatol el az utcza szeme, csupa pazar fényüzés látható. Maga a villa czifra tornyaival, vidám loggiáival, terraszaival, szeszélyes erkélyeivel a gondtalan mulatság nagyúri tanyájának készült. A kert pedig, a mely egészen a tulsó utczáig elnyulik, mindennel bővelkedik, a mit csak természet és mesterkedés nyujthat. Ha a keskeny, pajkosan eltünedező erdei ösvényeket, kies lugasokat, rejtett barlangocskákat és folyondáros őserdő-részleteket látnád, — el se hinnéd, hogy mindez Budapest kellős-közepén van, abban a negyedben, a hol aranynyal mérik a telket.

Ez a visszájára fordított kéjlak Magyarország egyik legelőkelőbb mágnásáé, Vajkai Jenőé. Nem gróf, még csak nem is báró. Egész sereg predikátumát őrzik ugyan a családi archivumok, de ezek is ott maradtak a leveles-ládákban. Még az «y»-t is az egyszerű polgári «i»-vel cserélte föl. A Vajkaiak még ahhoz is büszkék voltak, hogy valami kiváltságos czimet bigyegyeszszenek a nevük elé.

Pedig valamennyi Vajkay hatalmas államférfi volt, (némelyik még a történelembe is bekerült), de talán épen ezért kicsinyelték a grófi, vagy bárói czimert. Rohan herczeg mondta volt:

— Király nem lehetek, herczegnek lennem derogál, — leszek hát egyszerűen Rohan.

Az «egyszerű» Vajkay névben is épen ennyi volt az öntudat és a gőg.

A Vajkayak hagyományos közszereplése látszólag e palota tulajdonosában, Vajkay Jenőben ért véget. Pedig ő is ősei nyomán indult neki az életnek, nagy készültséggel és azzal a vakhittel, a melylyel a Vajkayak mindig a maguk történelmi hivatásában bíztak. De szerencsétlen korszakban került a politikai életbe. A politikai szédelgők, a kapzsi szatócs-politikusok korszaka volt ez és Vajkay Jenő megdöbbenve látta, hogy mily undok binárba került az ő önzetlen idealizmusával.

Akkor aztán végkép kedvét vesztette a közélettől és nejének (született Stubenthal grófnő) kora halála csak még jobban siettette elhatározását. A Liget-úton szép palotát épittetett magának és az építésznek kiadta jelszót:

— Az utcza népének semmit! Mindent csak nekem!

E palotában olyan orgiákat rendezett, hogy polgári körökben legendák jártak róla. Mindenütt szerepelt, a hol csak a főúri világ szokott tündökölni és mindenütt ő volt a legpazarlóbb, a leglehább kedvű. Néha még a saját pajtásai is megborzadtak nyers czinizmusától, de ha szemrehányást tettek neki, vállat vonva felelte:

— Mit akartok? Csak így lehet boldogulni ebben az országban!

Két fiú maradt utána: Béla és Jenő.

Az idősebbiket, Bélát, teljesen a maga gusztusára nevelte az apja. Már tizennégyéves korában ismeretes volt a Stefánia-úton pompás giggjével, a melynek bakjáról szilaj paripát hajtott kegyetlen ostorcsapkodással. Még nem is serkedzett a bajusza és már az előkelő mulatóhelyek tivornyázó hőse volt. Húszéves korában pedig Bécsbe szöktetett az orfeumból egy körülbelül negyvenötéves énekesnőt.

Apja utána utazott, fiát haza hozta és nevetve oktatta ki:

— Te csacsi! Ha máskor megszöktetsz egy ilyen dámát, ne szöktesd kényelmetlen külföldi hotelekbe! Hozd haza egyenesen a lakosztályodba. Tőlem nem kell tartanod. Hisz tudod, hogy egyik gentleman nem zavarja a másik diszkrét szórakozásait!

Hanem az ifjabbik fiún, Jenőn, sehogy sem fogott ez a nevelés. Szótalan, komoly nézésű fiú volt, a kinek soha sem tellett öröme kortársai szórakozásában. Ő édesanyjának volt a kedvencze és az ájtatos úrnő (született Stubenthal grófnő) beléje plántálta a maga puritán lelkét.

Az érettségi után kijelentette azt az óhajtását, hogy ő német egyetemre akar menni tanulni.

— Ez bizony elég bolondság! — felelte az apja, de azért titkon elérzékenyült egy pillanatra, mert a saját diákévei jutottak eszébe, ott a vidám Heidelbergában.

Négy évig élt künn a fiú, a nélkül, hogy egyszer is hazanézett volna. Minden héten levelet irt pontosan, a melyben beszámolt tanulmányairól, életmódjáról és minden levele végén említés tétetett egy bizonyos Winter nevű professzorról, a ki «világhirű közgazdász» létére sem átallotta őt barátságára méltatni és a mely barátságra méltónak lenni az ő legdicsőbb feladata lészen.

Egy nyári reggel a komornyik táviratot vitt be Vajkay Jenőhöz, a ki épen a teáját szürcsölgette az ágyban. Ez állott a táviratban:

«Kitüntetéssel doktor lettem. Délután érkezem. Csókolja szerető fia: Jenő.»

Az apa gyorsan kiugrott az ágyból és a komornyikra, a ki segiteni akart neki az öltözködésben, rákiáltott:

— Szaladj át gyorsan Béla úrhoz és hivd ide! Ha még nem ébredt fel, akkor is!

— A nagyságos úr már reggel hét órakor fölkelt és gyalog elment. Kilencz órakor visszatért és átöltözködött.

— Mi az ördög? Hét órakor fölkelt? Az én fiam?... Annál jobb! Hivd át gyorsan!

Néhány percz mulva már apja szobájában volt Béla. Csinos szőke fiú volt; bárha huszonhét éves is elmult már, alig látszott husznak kurtára nyirott hajával, gyermekes arczával és karcsú termetével. Ám fölvetett szemében és ajka metszésében túlontúl sok tapasztalás nyoma látszott. Apja diadallal tartotta elébe a táviratot.

— Nesze! Hazajön a «doktor»!

— Még szép tőle, hogy mi is eszébe jutottunk már egyszer!

— Csak hallgass! Úgy se sok öröme telt volna bennünk... No, de most ide figyelj. Beláthatod, hogy négyévi távollét után illendően kell őt fogadnunk. Ezért tehát fölkérlek, hogy ha vannak lakásodban esetleg eltávolitandó dolgaid, — azokat távolitsd el gyorsan, és ha vannak lebonyolitandó botrányaid, hát csak bonyolitsd le gyorsan.

Az ifjú gavallér kiegyenesedett és kenetteljesen válaszolta:

— Atyám, ez utasításokat egyáltalán nem érdemeltem meg. Neked, mint gondos atyának tudomást kellett volna szerezned arról, hogy fiad teljesen a jó útra tért vissza.

— Igaz! A komornyik ép az imént említette, hogy korán reggel elmentél hazulról.

— Hah! Tehát árulkodott?

— Hah! Tehát te titkolni valónak tartottad?

— Nem... de nem szeretem, ha a szolga olyasmiről beszél, a mi nem tartozik rá.

— Jól van no! De most mondd meg, mit jelent ez a változás?

— Új élet, apuskám! Ez a javulás útja.

— Hallod-e! Én ugyan apád vagyok, de azért ne tégy bolonddá!

— Hát tudd meg: én szerelmes vagyok.

— No lám! Mindjárt tudtam, hogy valami újabb hunczutság rejlik a dologban.

— De biztosíthatlak róla, hogy érzelmeim a lehető legtisztességesebbek.

— Szóval — a leány tisztességes. A te fáradozásaid daczára is. Ki ő?

— Ah, nagyszerű leány! Istennő!

— Színésznő?

— Ej, dehogy! A művészettel már torkig vagyok. Ő a nép egyszerű gyermeke, csupa egyszerűség, szerénység és hiszékenység!

— Ohó! Tehát hiszékeny is? Ez persze isteni erény, nemde?

— Apuskám, te zavarba hozol. Mondtam már, hogy szándékaim a legtisztességesebbek.

— Szóval — házasságot igértél neki. És ő ezt is elhitte? No, ez igazán mennyei hiszékenység!

— Csakhogy én is tudom ám a módját. Ne hidd, hogy megmondtam neki, ki vagyok. Reggelenként kiöltözöm, mint egy boltossegéd, és elkisérem az irodába, a hol ő gépiró-kisasszony. Azt mondtam neki, hogy én meg könyvelő vagyok és a boltba megyek ilyenkor.

— De hisz ez valóságos regény! Nem mutatnád meg egyszer nekem is a hősnőt?

— Nem, apus! Te vagy az egyetlen, a kinek meg nem mutatnám.

— És miért nem?

— Mert te vagy az egyetlen, a ki elhódíthatnád tőlem!

Az apa gyöngéden hátba ütötte a fiát és nevetve mondta:

— Hizelgő!... De most elég legyen ebből egy időre. Jön haza a «doktor»!

(Folytatása következik.)

A KUNYHÓ ÉS A PATAK.

Elbeszélés.

Irta STOCKTON FRANK R.

(Folytatás.)

Mikor befejeztem a mondókámat, Izsák nyájasan igy szólt:

— Nem volna méltó hozzám, uram, ha megengedném, hogy az én gondjaim megzavarják az ön és a nagyságos asszony kényelmét és örömeit. Arra kérem, azt ne higyje, hogy ilyesmire csak egy perczig is mernék gondolni. Maradok, a meddig kivánja. Úgy tetszik tervezni, hogy a vendéggel tudatja, miféle minőségben vagyok alkalmazva az ön városi házában?

— Óh nem, nem, — szóltam; — nem mondom meg neki, és igazán nagyon lekötelez a szivességével, hogy itt marad.

Rounders pontosan megérkezett, a mikorra a meghivás szólt. A kapuban találkoztam vele, és megmagyaráztam neki, hogy a feleségemnek az a véleménye, hogy nem volna stilszerű dolog, ha kocsin hajtatna fel a kunyhó elé.

— Ezt már aztán szeretem! — kiáltott Rounders; — jól esik sétálnom egy kicsit.

Felkaptam az egyik táskáját, a derék Izsák magára vállalta a két nagyobb táskát, Rounders pedig, miközben mentegelődző pillantást vetett jobbra-balra, mintha lehetne ott valaki, a ki előtt magyarázatra szorulna az, a mit tesz, — a kezébe vett egy gyapjútakaróba csavart néhány pálczát és esernyőt, s lementünk mind a hárman a kunyhó elé, a hol Anita várt bennünket.

— Oh, ezt már aztán szeretem, — szólt Rounders nagyon jókedvüen. — Nem is tudom, mikor mozdultam ki otthonról inas nélkül. De mondhatom, nagy kedvem telik a dologban. Szivünk mélyén valamennyien nagyon szeretjük az ilyesmit.

Lementünk mind a hárman a kunyhó elé.

Anita megmutogatott neki mindent és valószinüleg rettenetesen untatta őt; de vendégünk föltette magában, hogy gyönyörködni fog, s unosuntalan ismételte, mennyire tetszik neki minden. Semminemű esztelen kevélység nincs ő benne, mondotta; hisz a természethez való közeledésben, s bár az üzletember az emberiség békés örömeinek nagy számában nem részesülhet, mégis, valahányszor alkalom adódik rá, lelkünk ujjongva üdvözli a természetet.

— A feleséged azt mondja, — szólt Rounders hozzám fordulva, — hogy ő maga a szakács, a gazdasszony és minden egyéb. Ez elragadó. Nagy örömed telhetik benne, hogy megtudtad, hogy a feleséged minderre képes. De kedves barátom, — folytatta, kezét vállamra téve, — nem szabad megengedned, hogy agyondolgozza magát. Nagyon könnyen megeshetnék ez; nagy a kisértés. Mondhatom, rám nézve az ő helyében rendkivül nagy volna a kisértés, hogy agyondolgozzam magam e szokatlan körülmények közepett.

Bizonyos, hogy Rounders agyon is dolgozta magát, még pedig oly értelemben, hogy minden áron azt igyekezett velünk elhitetni, hogy rendkivül kedvére van az ilyen kunyhóbeli élet, patak mellett, s hogy megvan arra minden képessége, hogy a mi falusias háztartásunk egyszerü örömei közepett elfelejtse a saját, bőségben és fényben úszó, rendes életét. Sokkal jobb benyomást tett volna ugyan nemcsak Anitára, hanem rám is, ha nem emlegeti annyira ezt a képességét. De hát tudtam, mi volt a törekvése, mikor igy beszélt, s ezért a kellő elnézéssel viseltettem iránta.

De mondhatott akármit, tudtam, hogy nincs megelégedve. Láthattam, hogy nagyon is nélkülözi «embereit», a kik körülötte szoktak sürögni-forogni, hogy parancsait lessék; és csakhamar észrevettem azt is, hogy az ennivaló sincs inyére. Anita sokkal többet időzött a konyhában, mint Rounders megérkezése előtt, és sokat beszélt a föltálalt fogásokról. De a menynyire megitélhettem, most sem volt több dolga a konyhában, mint annakelőtte. Én mindennel nagyon meg voltam elégedve; Rounders ellenben elégedetlen volt. De nem mondhatta meg, hogy elégedetlen, mikor ott ült vele szemben a feleségem, a ki minden fogásnál kétszer-háromszor kijelentette, hogy ő főzte az ételt. Én természetesen megtettem volna szivesen mindent, a mi telt tőlem, hogy Rounders olyasmit kapjon enni, a mit szeretett, de nem tudtam mitévő legyek. A konyhánk, ha nem is volt oly változatos, ép oly jó volt, mint mikor a városban éltünk, s hogy Rounders jobban szokott volna élni nálunk, azt egy pillanatig sem hihettem. Ennélfogva arra a következtetésre jutottam, hogy bár mindenképen rajta volt, hogy legyőzze uralkodó rossz szokását, nem állhatott ellen annak a kisértésnek, hogy ő bizony nincs hozzászokva az ilyen szerény életmódhoz, azaz jobban mondva az ilyen életmódnak még a látszatához sem.

Én tehát jól ettem-ittam napjában háromszor, — Anita nem engedte meg, hogy többször együnk, — ételeinket a világ egyik legjobb szakácsa készitette, a legválogatottabb hozzávalóból, a melyet Baxter rendszeresen eljuttatott hozzánk. S ha Rounders jónak látta azt gondolni, hogy a mi énnekem elég jó volt, az ő neki nem volt elég jó, ám tegyen úgy, a hogy a kedve tartja, és bünhődjék érdeme szerint. Vagyon és tekintély dolgában oly mérhetetlenül fölötte álltam Roundersnak, hogy boszantott is egy kissé, mikor azt kellett látnom, hogy arczát fintorgatja az asztalnál, a melyhez vendégül hivtam. Csakhogy Rounders Rounders volt, és ennélfogva elnyomtam boszankodásomat.

Két-három nap mulva kezdett meglátszani vendégünkön, hogy agyondolgozza magát. Arczának természetes pufóksága tünőfélben volt, a szeme beesett, s bár meglehetősen sok bort ivott, csak elvétve volt jókedvű. Látogatása negyedik napján, miután Izsák elhozta a reggeli postát, Rounders fölkeresett és közölte velem, hogy levelet kapott, a melyből arról értesült, hogy délután okvetlenül haza kell mennie. Nagyon sajnáltam a dolgot, de nem erőltettem, hogy maradjon, mert nyilvánvaló volt, hogy távozni akart.

— Pompásan mulattam, — mondotta, mikor bucsút vett Anitától; — de az üzlet üzlet, és nem szabad mulasztást elkövetnem.

Azt hittem, hogy mind a két állitása távol áll az igazságtól. Tudtam, hogy az időtájt aligha akadhatott sürgős üzleti dolga, a mi pedig azt illeti, hogy pompásan mulatott, erre nézve nem igen volt okom hinni neki. Igy aztán, mikor a kapu felé ballagtam vele, azt hiszem, hideg udvariassággal bántam vele.

Megkönnyebbültünk mindnyájan Rounders távozása után. Anita kijelentette, hogy Rounders sehogy se illett bele az életünk rendjébe, én pedig torkig teltem már ezzel a pénzére kevély emberrel, a ki erőnek erejével olyannak akart tetszeni, mint más rendes halandó.

De ha keményen itéltem meg őt, csakhamar megbünhődtem érte. A távozását követő harmadik napon üzenetet kaptam Baxtertől, hogy találkozni szeretne velem Baldwin sátorában. A mondanivalója csakugyan nagyon sürgős volt, és Baxter joggal zavarta meg kedvtelésünket. Egy angol szindikátus tagjai érkeztek le hozzánk Kanadából, hogy megkössék velem a végleges adásvételi szerződést egy nagy bánya dolgában, s mivel elkerülhetetlen volt, hogy személyesen részt vegyek a befejező tárgyalásokon és magam irjam alá a szerződést, másnap New-Yorkban kellett lennem.

Nagyon boszantott ez a hir, mert pompás időnk volt, Anita egy rendkivül érdekes regényt olvasott fel s én teljesen beleéltem magam a kunyhólakás örömeibe, a melyeket senkivel és semmivel nem akartam zavartatni. Dörmögve kérdeztem, mi ütött a szindikátusba, hogy ily alkalmatlan időpontot választott ki a lejövetelre Kanadából; de Baxter nem tudta. Tovább boszankodtam, de hasztalanul. Be kellett mennem New-Yorkba. Körülbelül egy fél millió dollár kedvéért, a mely nem változtathatta meg rendes életmódunkat, a melytől nem várhattam sem oly örömet, sem oly élvezetet, sem oly hasznot, a mely már is részünk ne lett volna, félbe kell szakitanunk ezt a gyönyörű életet a kunyhóban a patak mellett, s vissza kell térnünk a rendes társadalmi élet unalmába.

Baxter vigasztalni próbált, s azt mondta, hogy megint visszatérhetünk az ügylet elintézése után; de én tudtam, hogy ha egyszer eltávozunk, véget ér a varázs. Jól ismertem Anita természetét, és bizonyos voltam benne, hogy ha egyszer ott hagyjuk a kunyhót, soha többé nem lesz kedve visszatérni oda. De mikor elmondtam Anitának, micsoda üzenetet kaptam Baxtertől, s hogy hivatnia kell valakit, a ki segit neki csomagolni, Anita nyájasan kijelentette, hogy ilyesmiről szó sem lehet. Ő ott marad továbbra is.

— Nem maradhatsz itt egyedül! — kiáltottam.

— Egyedül természetesen nem, — válaszolt; — de ki gondol ilyen képtelenségre? Csakhogy nem is leszek egyedül; épen ma reggel jutott eszembe Ransmore Fanny és az édesanyja. Szeretném, ha egypár nővendégem volna, pompásan elmulatnék velök Rounders után. Fanny olyan eleven, mint holmi tücsök és Ransmorené mindenbe bele tud törődni. Megmondhatod Baxternek, hogy éjszakára állitson öröket a telek köré, és pompásan megleszünk.

— De hát eljöhetnek-e Ransmore-ék? — kérdeztem.

— Mindenesetre, — felelt Anita. — Most Newportban vannak; de nyomban táviratozok nekik, úgy hogy még ma éjjel indulhatnak, és holnap délutánra itt lehetnek. Ne félj attól, hogy esetleg nem jönnek el. Lemondanak a világon minden egyéb meghivásról, csakhogy a mi vendégeink lehessenek.

Úgy történt, a hogy Anita tervezte, s én annyival is szivesebben utaztam New-Yorkba, mert arra gondoltam, hogy ha Ransmore-ék ott lesznek, Anita úgy sem olvashatná föl nekem tovább a regényt.»

— A mi ezt a kérdést illeti, — szólt közbe a házigazda, — hősöd nagyon megharagitott. Mért gondolja azt, hogy nem hagyhatja egyedül a feleségét három napig, mikor én egyedül hagytam a feleségemet és a lányomat is három egész esztendeig? Az ő Anitája huszadrészét sem ér, mint akár az én feleségem, akár az én leányom. Aztán meg én az ő helyében nem tenném, hogy egy előnynyel nem kecsegtető félmillióért faképnél hagyjalak benneteket. Csupán a feltétlenül szükséges ezrekért válok el tőletek.

— A te érzelmeid oly meghatóak, apus, a minők csak lehetnek, — szólt a házikisasszony; — de hát nem látod, apus, hogy ha a történet hőse úgy járna el, mint te, akkor elrontaná a történetet?

— Az már igaz! — kiáltott a kapitány, egész hosszában elnyujtózkodva a székén. — Erre nem gondoltam. Asszonyom, légy szives és folytasd; hadd halljuk, hogy végződik a sziámi király meséje.

— Csak annyit jegyzek meg, — szólt a ház úrnője, — hogy ha a sziámi király utánozni akarná a hősömet minden vállalkozásában,

Felásattam Izsákkal egész ágyakat.

akkor amúgy is tulságosan megterhelt alattvalói nagyon rosszul járnának.

«Ransmore-ék idejében megérkeztek, s a meghivásnak csakugyan annyira megörültek, a hogy Anita előre megmondta. Anita utasításaihoz képest egyikök sem hozott magával komornát, a mi különösen az idős úrhölgynek nagyon nehezére eshetett; de mind a ketten kijelentették, hogy az a körülmény, hogy önmagukat ki kell szolgálniok, nagyobb mulatság, mint bármi más Newportban.

Én elutaztam New-Yorkba, a hol a szóbanforgó üzleti ügy három napig tartóztatott, s azután azt gondoltam, hogy legjobb lesz, ha megragadom a kedvező alkalmat és átrándulok Philadelphiába, hogy megnézzem, hogy halad annak a nagy gőzyachtnak a munkája, a melyet ott készitettek számomra az egyik hajógyárban. Nem nagyon siettem vissza a kunyhóba most, hogy Ransmore-ék ott voltak, s bizonyos voltam benne, hogy Anita is szivesen fog hirt hallani az új yachtról, a melyben jövő télen nagy utat akartunk tenni a Földközi tengeren. De Philadelphiában, a megérkezésemre virradó reggel, mikor épen a yacht belső felszerelésének részleteit akartam a gyárral megbeszélni, táviratot kaptam Baxtertől, a melyben arról értesitett, hogy a feleségem előtte való este eltávozott a kunyhóból, s most városi házunkban van. E meglepő hírre otthagytam a yachtot, s a legközelebbi vonattal New-Yorkba utaztam.

— Természetesen, — szólt Anita, mikor egyedül maradtunk. — megmondom, miért hagytam ott azt a drágalátos kunyhót. Nagyon szép időnk volt távozásod után, s én mindent megmutogattam Ransmoreéknak. Másnap Fanny meg én elhatároztuk, hogy halászni megyünk, s Ransmorenét ott hagyjuk a függőágyban, a melyet imádott, regényt olvasva. Izsák úgy kitett magáért, mint rendesen; kerített horgonyeleket, s készitett a számunkra egész csomó csalétket nyers marhahúsból, mert kukaczczal nem akartuk bepiszkitani a kezünket, s azután elindultunk a folyó felé. Épen olyan helyre értünk, a honnan láthattuk már a vizet, mikor Fanny elkiáltotta magát, hogy valakinek baromfiudvara van azon a tájon, s jó lesz, ha az elkerített helyet megkerüljük. Mentünk-mendegéltünk egyre tovább, tüskön-bokron keresztül, a mig végül beláttuk, hogy benne vagyunk valami baromfiudvarban, s igy nem kerülhetjük meg. Nagyon megütődtem, és sehogysem volt inyemre a dolog, mert ilyenformán nem juthattunk el a folyóhoz; de Fanny keresztüllátott a dolgon, és azt mondta, meg van győződve róla, hogy a sodronykeritést azért helyezték el oda, hogy távoltartsanak tőlünk mindent, a mi megzavarhatna bennünket, s azután azt indítványozta, hogy halászszunk a patakban.

— Sokáig próbálgattuk a halászást, de egy csipetnyi halat nem fogtunk. Fanny ekkor megindult a patak mentén fölfelé, hogy megvizsgálja, nem akad-e rá a forrásra, mert azt mondta, hogy úgy hallotta, hogy pisztrángféléket gyakran találni hideg forrásokban. Egy idő mulva futva visszatért és azt mondta, hogy megtalálta a forrást, még pedig úgy, hogy soha ki nem találnám. Csakhamar elérkezett arra a helyre, a mely a patak kezdetének látszott, s azután térdencsúszva lebújt egy nagy lapos szikla tövébe, a mely alatt meglátta egy nagy vascsőnek a végét, a melyből a viz folydogált. Mikor ezt hallottam, elhajitottam a horgonyat és hallani sem akartam tovább semmiféle mesterséges patakról. Eszembe jutott akkor az is, hogy már előbb két vagy három izben azt gondoltam, hogy a patak nagyon megnőtt, mióta először láttam volt, s mikor tegnap este megkérdeztem Baxter urat, mi történt, azt felelte, hogy az eredeti pataknak nem volt elég vize apró vizesésekre, tavacskákra és más efélékre, s ezért egy fél angol mérföldnyire lévő más folyóból vezetett vizet a patakba.

— Mikor visszatértünk a kunyhóba, Fanny, a kiben egyre erősebben ébredezett a gyanú, bekukucskált mindenhová, és nemsokára közölte velem, hogy a bútor és minden egyéb a kunyhóban utánzata csak a falusi emberek egyszerű holmijának, s voltaképen minden a legfinomabb anyagból készült müremek, és rengeteg pénzbe kerülhetett. Azután kiment a kertbe, a hol tovább fürkészett és azt mondta Izsáknak, a ki épen ott dolgozott, hogy még soha életében nem látott ennyi különféle vetemény et egy helyen egy időben érni.

(Vége következik.)

Rohitsch-Sauerbrunn
Steiermark.
Gyönyörű fekvés, élenydús, teljesen pormentes levegő. Modern comfort, élénk társadalmi élet.
Vasut, posta- és távirdahivatal. — Prospektus ingyen.
Uj, nagyszabásu és modern hydro-electro-mechano-therapeutikus intézet. Hidegvizkezelés, villanyos fény- és kádfürdők, inhalatorium, pneumatikus-apparatus, forrólég- és gőzkamra, elektr. massage, napfürdők, gyógygymnastika. Bevált gyógyhely gyomor-, bél-, máj- és vesebetegek számára, idült székrekedés ellen, hæmorrhoidák, epekövek, elhizás, czukorbetegség, köszvény, garat- és gégehurut ellen. Igen erős gyógyforrások, hasonlók Karlsbadhoz és Marienbadhoz.

Természetes meleg (38° C.) **vasas** gyógyfürdő Bars vármegyében, fenyves és lombos erdő környezte szélmentes völgyben. Posta-, távíró- és interurban telefonállomás. — Gőgyaszertár helyben. Vasuti állomás: Szénásfalu-Vihnye, a fürdőteleptől 3 kilomét. távolságban.

Vihnye Kiváló gyógyhatású **női betegségek, vérszegénység esetében és idegbajokban.** Hidegvizgyógyintézet. Láp és fenyőfürdők.

A fürdőt Selmeczbánya városa házilag kezelteti; gondnokul ez évben is Sztancsay Miklós törvényhatósági főjegyzőt küldötte ki. Hatósági fürdőorvos: dr. Décsey István, budapesti nőgyógyász.

Szobák hetenként 7 K-tól 31 K 50 f.-ig. A szobák árai az elő- és utóévadban (jun. 14-ig és augusztus 23-tól) 40%-kal mérsékeltebbek.

Étkezés: reggeli, ebéd, uzsonna és vacsora **egy napra 3 K, egy hétre 20 K.**

A fürdő közelében hidegvizű tó van, melyben fürödni és csolnakázni lehet, mi által e kies fürdőtelep nyaralásra is igen alkalmas. — **Prospektust küld és részletesebb felvilágosítást ad az igazgatóság.** 11077

A fürdő vendéglőjének bérlete ez évben lejárván — az 1906. évtől 6 esetleg 10 évre ujból bérbeadatik. Pályázni óhajtók forduljanak az igazgatósághoz.

Hall-fürdőhely
Felső-Ausztriában.
Elsőrangu Jódbromfürdő.
Legrégibb és leghatásosabb jódforrás Európában.
Felvilágosítással és prospektussal szolgál a fürdőgondnokság.
10980

Bagaria-molypapir
120 cm. széles, méterje 50 fillér.
Legtisztább és legbiztosabb **moly-ovószer.**
Ruhaszekrények és ládák beteregetésére posztó, szőrmeruhák, selyemmel és bársonynyal bevont butordarabok betakarására.
Mindenütt kapható. **Mindenütt kapható.**
Detsinyi Frigyes, Budapest
«A fekete kutyához». 11058

Hogy **ESZMÉNYI KEBELT**

elérhessen, használja ön a «**Pilules orientales**»-t, melyek rövid idő alatt a kiálló nyakat és vállcsontokat eltüntetik, a kebelt fejlesztik, erősítik és ismét helyreállítják, a dereknak pedig állandóan kecses embonpoint adnak, a nélkül, hogy a derekat megnagyobbítanák.

A PILULES ORIENTALES
az egészséget mindenkor előmozdítják és legérzékenyebb véralkat mellett is bevehetők, fiatal leányok által ép ugy, mint hölgyek által, a kiknek keble a szilárdságot elvesztette vagy azt soha sem birta. Körülbelül **héthavi** könyü kezelés. Egy doboz ára utasitással K **6.45**, bérmentve, utánvéttel K **6.75.**

J. Ratié, Pharmacien, **5, Passage Verdan, Paris.**
Ausztria-Magyarország részére: **Török József** gyógyszerész, **Budapest, Király-utoza 12.** 10946

ELŐPATAK GYÓGYFÜRDŐ
kiválóan jó eredménynyel használható a **gyomor, vese, hólyag és a méh hurutos bántalmainál, máj- és lépbajoknál, köszvény és csúznál, altesti pangásoknál, valamint bármely az idegesség alapján fejlődő betegségnél.**
A nagyhirü **előpataki gyógyvizek** orvosi javaslat szerinti ivása, összekötve a megfelelő és itt feltalálható kisegitő gyógyeszközökkel (meleg és hidegfürdők, vizgyógyintézeti kezelés, massage, svédtorna, diätikus étrend) **rendkivül kedvező eredményt mutat fel.** — Fürdőidény: **május 15-től szeptember 15-ig.** — Vasuti állomás: Földvár és Sepsziszentgyörgy, honnan állandó olcsó kocsi közlekedés van. Lakás ellátás olcsó és választékos. — Az elő- és utóidényben (május 15-től junius 15-ig és augusztus 20-tól szept. 15-ig) a gyógy- és zenedijnak fele fizetendő, lakások 50%-al és ellátás is sokkal olcsóbb.

Az előpataki ásványviz,
mely a szénsavdús, égvényes, vasas savanyuvizek között első helyet foglal el, mint gyógyeszköz használ is használható, és **mint üditő kellemes ital** tisztán vagy borral vegyitve nagy kedveltségnek örvend. Itthon és külföldön évenként egy millió palaeznál több kerül forgalomba. Szétküldési hely Előpatak, de kapható a legtöbb városban és nagyobb kereskedésben. **Prospektust kivánatra ingyen küld az igazgatóság.** 11078

SZÉPSÉG KIRÁLYNŐJE VAGYOK

mióta az általánosan közkedvelt **NORMA**-crémet használom, mely **vegytiszta, zsir- és higanymentes, az arczbőrre teljesen ártalmatlan, gyorshatásu. néhány nap alatt eltávolit szeplőt, májfoltot, mitessert, ránczokat,** az arcznak friss üde szint kölcsönöz. **Norma-crém** 1 tégely 2 K, bérmentes küldéssel 2 K 70 fill. 3 tégely 5 K 40 fill.

Norma-puder, mely három szinben kapható, dobozonként 2 korona.

Norma-arczmosóviz 1 K 60 fillér.

Norma-szappan 80 fillér.

NORMA-hajfestő,
teljesen ártalmatlan, eddig nem létezett hatást ér el annak használatával, **a hajnak természetes szinét vissza varázsolja. Egyszeri használat négy hétre elegendő. Kapható fekete, barna és szőke szinben. A kezelés teljesen eltér az eddigi használatban** levő szerektől, minthogy a festés **csakis egy üvegből történik,** s nem, mint a más hasonló hajfestékeknél a hol egyszere **kétféle szer használata szükséges.** Arak használati utasitással egy üveg 4 K, bérmentes küldéssel 4 K 70 fill. Két üveg 7 K 20 fill. bérmentve. — Megrendelhető utánvét vagy a pénz előleges beküldése mellett:

VÁROSI GYÓGYSZERTÁR a «Fekete sas»-hoz, Temesvár, Szent-György-tér 1/B.
Főraktár: **Török József** gyógyszertárában Budapest, Király-utcza 12. és Andrássy-út 10688

KNUTH KÁROLY
mérnök és gyáros 10669
Cs. és kir. fensége József főherczeg udv. szállitója.
Gyár és iroda:
Budapest, VII. ker., Garay-utcza 10.

Központi viz-, lég- és gőzfütések, légszesz- és vizvezetékek, csatornázások, szellőztetések, szivattyuk, vizerőmüvi emelőgépek stb.
Tervek, költségvetések, jövedelmi előirányzatok gyorsan készittetnek.

Sürgönyczim Cartonage. **DAVID KÁROLY ÉS FIA** Telefon szám 41—48.
doboz-papiráru és szab. fémkapocsgyára
Budapest, I., Mészáros-utcza 38. szám. 10651

Gyárt: Papirtányért, bonboniert és jardinet-dobozokat. Sajtolt kerek dobozokat, légmentesen elzárható, összehajtható dobozokat pólyák kötőgyapot, stb. cs magolására. **Hintődobozok,** valamint **húzott lemez-csövek** tetszés szerinti nagyságban. **Teásdobozok** ¼ kilogr.-tól 10 kilogr.-ig, valamint 6, 10 és 20 filléres tea csomagolásához **Szekrénycsipke és köpőládapapir** legujabb szin és kivágásban.
Állandó kiállitás a fenti czikkekből a városligeti iparcsarnokban megtekinthető.

KIRNER JÓZSEF utóda **Pirk J.** puskaműves. (Alapittatott 1808. évben.)
BUDAPEST IV., Bécsi-u. 2., gyár Rózsa-u. 7.

Dúsan ellátott raktár **legujabb szerkezetü Kettős vadász-fegyverekből,** golyósfegyverek, amerikai Winchester szeretes ismétlő-fegyverek, forgópisztolyok, szalonfegyverek és pisztolyok, **töltények és vadász-szerekből,** melyek jóságáért kezeskedik.

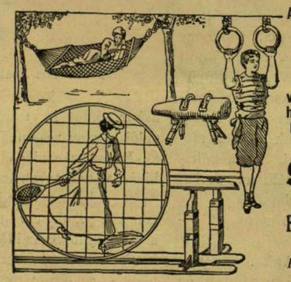

Alapittatott 1878. Telefon 15—56.
Tornaeszköz,
valód angol tennis-játék, függő-ágy, háló, tekejátékok, zsák, ponyva és fehér kenderkötél legolcsóbb megbizható beszerzési forrása
Seffer Antal
sporteszközök és kötélgyártó-telepe
Budapest, IV., Károly-utcza, boltsz. 12.
(Központi városház épületében.)
Képes árjegyzék kivánatra ingyen és bérmentve. 10699

Rozsnyai Mátyás chininczukorkája iztelen chininből.
Legjobb szer láz, váltóláz, maláriaellen, különösen gyermekeknek, a kik keserü chinint bevenni nem képesek.
Láz ellen! Nem keserü
Többszörösen kitüntetve, 1869-ben a magyar orvosok és természetvizsgálók fiumei vándorgyülésén 40 arany pályadijjal jutalmazva.
Törvényesen védve.
Valódi, ha minden egyes piros csomagolópapiron Rozsnyai Mátyás névaláirása olvasható.
Utánzatoktól óvakodjunk.
Főraktár: Budapesten TÖRÖK JÓZSEF gyógyszertárában, valamint minden gyógyszertárban. 10625
Továbbá a készitőnél: **Rozsnyay Mátyás** gyógyszertárában Árad. Szabadság-tér.

BALATONFÜRED.
Gyógyhely és tengerfürdő Zala vármegyében. Posta, távirda és telefon helyben.
Elsőrangu fürdőintézet. Fürdőidény május 28-tól szeptember végéig.
Tiszta, özondús, enyhe, egyenletes tóparti levegő, égvényes, sós, szénsavas, vasas gyógyforrások; juhsavó-, tej- és szőlőkura. — **Masszázs.**
Szénsavas meleg pezsgőfürdők Schwartz rendszer szerint. — Szénsavas hidegfürdők. Gőzfürdő, zuhanyok, balaton-tavi hidegfürdők és uszodák. **Orvosi tekintélyek által igen ajánlva: vérszegénység, görvély, gümőkór, csúz, köszvény, légrószervek hurutos bántalmai, rekedtség, vérkopés, gyomor- és bélhurut, máj- és lép-vérbőség, női bajok és idegbántalmakban.** Hegyek által védett gyönyörü fekvés, diszes és czélszerü berendezésü gyógyterem, sétacsarnok, árnyékos sétányok, lombos park, fenyves liget, terzene, naponta szinielőadások, hetenkint táncmulatság, élvezetes kirándulások, sétaczolnakázás. Elegáns lakások, olcsós nyaralók. A szobák ára 80 filléritől 10 koronáig. Junius 16-ig és augusztus 21-től a saison végéig a lakások 30%-al olcsóbbak. Napi ellátás személyenkint 4 koronától. Vasuti állomások: Siófok és Veszprém. Siófokról gőzhajón 1 óra. Veszprémtől bérkocsin 1½ óra. Vasuti saisonjegyek 33⅓%-os kedvezménynyel, menetüri jegyek 3 napi érvényességgel fél áron kaphatók. A fürdőintézet rendelő főorvosa: **Dr. Huray István,** kir. tanácsos. Lakásmegrendelések, előleg beküldése mellett, **Lingl Valerián** fürdőigazgatóhoz intézendők Balatonfüredre. A balatonfüredi ásványviznek, mely mint étrendi viz is igen kedvelt, főraktárosa: **Édesakuty L.,** udvari ásványvizszállító **Budapesten.** Ezenkivül kapható a balatonfüredi kútkezelőségnél **Szemerey Jánosnál Veszprémben és Simon Györgynél Székesfehérvárott.** Prospektussal ingyen szolgál a **A fürdőigazgatóság.**

5 frtért
szétküld utánvét mellett az **Orsz. Posztóáruház** Budapest, Rottenbiller-u. 4B. **egy férfiöltönyre 3 méter finom** fekete, sötétkék, szürke vagy barna angol gyapjuszövetet.

MATTONI-FÉLE GIESSHÜBLER TERMÉSZETES SAVANYÚ-VIZ

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

APOSTOL A HÓDSÁGON

REGÉNY

írta

NAGY ENDRE

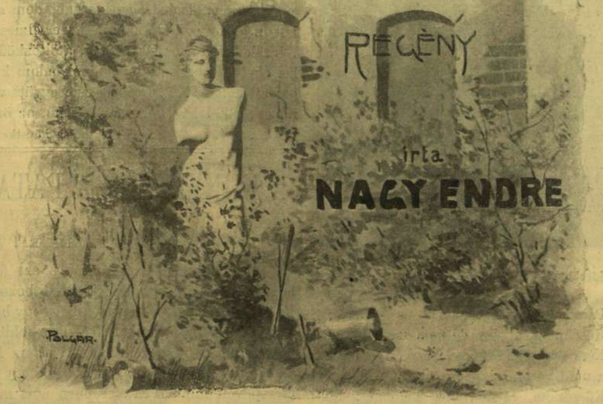

Polgár M. rajza.

II. (Folytatás.)

Vajkay Jenő épen befejezte könyvei rakosgatását és el akart menni hazulról, mikor a kis inas-szobából éktelen kurjongatás csapta meg. Kiment, és a mint benézett a félig nyitott ajtón, elnevette magát. Jancsi, a hűséges huszár, kis kézi tükröt tartott a kezében és bajuszát zsírral tűhegyesre pödörgetve, vígan bokázgatva danolta:

«Én is oda való vagyok,
Ahun az a cséllag ragyog!...»

Jenő mosolyogva szólt rá:

— Hát te mit csinálsz, Jancsi?

— Semmit, nagyságos úrfi, csak örülök. Meg azt próbálom, hogy nem felejtettem-é még el a magyar virtust.

— Hát örülsz, hogy haza megyünk?

— Hej, nagyságos úrfi, nincs ehez fogható öröm a világon! Mert hiszen jó volt itt minden, de azért még sem olyan az, mint odahaza. Itt a jó se jó, a rosz pedig duplán rosz. Aztán meg — Isten bocsássa meg a bünömet — sehogy se tudom szenvedni ezt a sok németet. Hiszen nálunk is volt német, egy-kettő a faluban; de hogy az egész város csupa német, — no már az igazán sok!

— Ejnye, Jancsi, de kevés hálával beszélsz róluk. Pedig nem volt rosz dolgod köztük.

— Hm, az igaz, mert szörnyen féltek tőlem. De nincs is az egész Heidelbergában olyan magyar legény, mint én voltam.

— Ládd-e! És mégis örülsz, hogy haza megyünk, pedig ott sok olyan legény van ám még, mint te vagy!

— Inkább vagyok én ott az utolsó, mint itt az első, nagyságos úrfi!

Ám a tükörbe olyan kaczér oldalpillantást vetett, mely elárulta, hogy odahaza se tartaná magát utolsó legénynek. Jenő egyszerre megakasztotta soviniszta áradozásában.

— Rendben van minden?

— Minden. Itt vannak becsomagolva a ruhák, itt az egyéb holmik, ezt a koffert pedig a könyveknek tartogatom.

— Helyes. Most még búcsuzni megyek Winter professzor úrhoz. Mikorára visszajövök, indulhatunk.

— Igenis, nagyságos úrfi!

Jenő elmerengve lépdelt a jól ismert keskeny utczákon a professzor háza felé. Huszonnégyéves ifjú volt, de jóval többnek látszott, mert szakállát megnövesztette az olyan fiatalemberek módjára, a kik az érett férfiasságban látják csak a szépséget. Magas, karcsú termetű legény volt, de feje előre hajolt, mintha mindig a könyvek felé görnyedne, és tiszta kék szemében hideg, szenvedélytelen okosság lakott. Az élet még nem éreztette vele melegét és örvényeit, a melyeken az apró örömök nyiladoznak. Eddig még csak kietlen, egyenes útnak látta az életet; egyetlen nagy kötelességnek, a mely felé törhetlenül haladva, észrevétlenül hagyogatta el az útszélen kinálkozó szórakozásokat.

Winter professzor a dombtetőn lakott kis kerti házban. Az udvaron Rieke kisasszony, a professzor huszonnégyéves leánya ült és néhány diákot kollokváltatott az apja helyett. Simára fésült hajával, okos, fiús arczával a német leányok ősi tipusa volt.

Itt a diákélet nem szorult a dohos egyetemi tantermekbe. A fiúk eljárogattak professzoraikhoz, sokszor ott ebédeltek, barátkoztak velük és a professzor csak úgy megexaminálta őket mindennap, mint az iskolás gyermekeket szokás.

Ebben a munkájában kitünő segitő társa volt Winter professzornak Rieke, a ki évek folyamán járatosabb lett a diák-tudományokban, mint akármelyik diák. Most épen egy flastromos képű kamaszt korholt, a ki nagy szégyenkezéssel hallgatta a dorgatóriumot:

— Gusztáv, ön a római jogot ma ép oly kevéssé tudja, mint egy év előtt!

— Pedig esküszöm, Rieke kisasszony, hogy nagyon sokat tanultam!

— Az ám! Tegnap megigérte nekem, hogy megtanulja ezt a fejezetet. Már most azt szeretném tudni, hogy mivel töltötte tegnap óta az idejét?

— Legyen meggyőződve, Rieke kisasszony, hogy tanultam.

— Én már nem hiszek a férfiaknak, Gusztáv. Ön bizonyára ma éjjel is mulatott, mint mindig. Hja, kedves Gusztáv, igy önből kiváló korhely lesz, de doktor: soha!... Jó napot, Vajkay úr! Ön búcsuzni jött?

— Igen, Rieke kisasszony. Ma utazom haza. Be lehet menni a professzor úrhoz?

— Ön mindig bemehet hozzá... Lássa, Gusztáv úr, ön példát vehetne ettől az úrtól. A legkitünőbb tanuló volt az egész egyetemen. Atyám barátjaként kedveli őt.

Vajkay fölsietett a házba és kopogtatott a professzor szobájának ajtaján. A tudós fölnézett irásaiból és mikor meglátta kedvencz tanitványát, elébe ment és mindkét kezét nyujtotta neki.

— Isten hozta, kedves barátom! Ön tehát ma haza utazik?

Az ifjú szomorúan lehorgasztotta a fejét és összehúzódó szempillái egy okvetetlenkedő könnyceseppel küzködtek.

— Most már kötelességem haza menni, bárha korántsem tanultam még annyit, mint kellett volna.

— Én is attól tartok, hogy önt még nem hatották át eléggé mélyen azok az eszmék, a melyek iránt fogékonyságot mutatott. Ön visszakerül honfitársai közé, egy primitiv országba, a melyben még kárhozott hírük van a mi tanainknak. Ott ön csábító példákban fogja látni, hogy a gazdag embernek mily kellemes, ha önzően élvezi a maga gazdagságát és nem törődik másokkal.

— Nem, professzor úr, én sohsem fogom elfeledni az ön tanitásait és az ön barátságáért azzal fogom leróni hálámat, hogy mindig hű fogok maradni hozzájuk.

— Ott önnek magas társadalmi állása van, a mely sok kötelezettséggel jár.

— Le fogok mondani róla!

— Önre odahaza nagy vagyon vár és az átformálja a gondolkozást.

— Én inkább földálozok egy nagy vagyont egy gondolatért, semhogy egy gondolatot eladobjak a nagy vagyonért.

— Akkor hát menjen, kedves barátom és ne felejtsen el engem. Irjon! Hisz jól tudja, hogy csak ama keveseknek élek, a kik igazán tanitványaim és folytatják az én munkámat.

Winter professzor világhirű közgazdasági iró volt, a kit az elméleti szoczializmus apostolai közé soroztak. Jenő méltányolni tudta tehát, hogy ez az ember tanitványának és müvei folytatójának nevezi őt. Meghatottan rebegte:

— Ezután ép úgy fogok törekedni az ön megelégedéséért, professzor úr, mint eddig. Sőt jobban. Mert eddig csak tanultam, de most már alkotni akarok az ön szellemében!

— Hát menjen, kedves barátom. Majd egy szer meg fogom önt látogatni hazájában és örülni fogok a sikereinek.

Gyöngéden megölelte Jenőt, aztán megrázta a kezét férfiasan. Jenő odakünn a könnyét törölgette, aztán odament Rieke kisasszonyhoz,

a ki egy pillanatra abbahagyta a kedvéért a kollokválást.

— Kisasszony, kegyednek mindig hálás leszek, mert sok jósággal volt irántam.

— Oh, szivesen tettem, a mit tettem. Érdemes volt, mert ön mindig kitünően tanult. De itt van Gusztáv úr, nála valóban falra hányt borsó a fáradozásom. Az ilyesmi valóban elszomorit.

Gusztáv úr, a ki titkon épenséggel nem találta minden csinosság nélkül való leánynak Rieke kisasszonyt, végre is megsokallotta ezt a sok megalázást és megesküdött magában, hogy ezentúl mindig bevágja a leczkéjét, mielőtt Rieke kisasszonyhoz jönne egy kis udvarlásra.

— Isten önnel, kedves Vajkay úr. Küldjön nekem a hazájából anzikszkártyát és növényeket, rovarokat a gyüjteményembe.

Keserű mosolylyal tette hozzá:

— Ámbár... valamennyi megigéri és mikor hazamennek, ki Braziliába, ki Magyarországba: úgy elfelejtik Riekét, Heidelbergát, mintha soha sem hallottak volna róla.

Aztán mikor Vajkay Jenő elindult az utcza felé, a leány bánatosan elmerengve nézett utána. Ime, igy mennek el innen valamennyien, délczeg, érett férfiakká válva, hogy másutt végig csinálják az életet. Egyik nemzedék megy a másik után, mint a folyó hullámai, ám Rieke mindig egy helyben, változatlanul marad közöttük. Talán igy volt ez az örökkévalóság óta és igy is lesz az örökkévalóságig, hogy az öreg professzor irni fogja a könyveit, künn pedig Rieke examinálja az ifjakat, a kik mindig mások és mindig ugyanazok maradnak mégis...

Rieke hirtelen megrázta a fejét, hogy elhessegesse ábrándjait, aztán mosolyogva mondta:

— És most folytassuk, Gusztáv úr!...

III.

Idősebb Vajkay Jenő izgatottan nézegetett ki az udvarra, hogy mikor gördül be a hintó idegenből hazatérő fiával. Bárha nagy kedvét lelte benne, hogy mindig a czinikust játszsza, ezúttal mégsem tudott elfojtani a szivében egy kis elérzékenyülést.

Hogy is ne! Hiszen valamikor ő is koptatta a heidelbergi egyetem lépcsőit, ő is büszkén dugta zsebre doktori diplomáját és ő is fellengős tervekkel tért vissza a magyar hazába. Hej, mennyi idő telt el azóta! Mennyi nemes hite vált keserű csalódássá! A szive megkeményedett, ambicziója elenyészett, élete útja derékbe tört; hanem azért az ifjú hevülések emlékeit nem tudta elcsúfitani semmi csalódás sem.

Ámbár — őszintén szólva — volt még egyéb oka is a türelmetlenségre. Tudniillik délután négy órára igérte meg Me Depruy-nek, hogy elmegy érte a hótelbe és közös kocsikirándulást tesznek a budai hegyek közé. Depruy asszony párisi szépség volt és a világ összes nagyvárosait végig utazta bizonyos nőemancipácziós eszmék terjesztése czéljából. Úgy mondják, hogy valóban sok előkelő és gazdag férfiút sikerült is már meghódítania eszméinek...

A várva-várt hintó megérkezett végre. Az öreg úr gyorsan elugrott az ablaktól és komoly, méltóságteljes pózzal ült az irószalához, a melyen ezúttal feltünően sok könyv és irómány hevert rendetlen össze-vissza ságban.

Jenő az ajtóban idegenül, félénken megállott és két karját kitárva rebegte:

— Atyám!...

Az öreg ünnepélyesen fölállott és nyájasan válaszolta:

— Isten hozott, fiam!

Gyöngéden megölelte és fia fejét odaszoritotta melléhez. Aztán helyet mutatott neki egy török asztalka mellett.

Polyár M. rajza.

Idősebb Vajkay Jenő madame Depruyvel.

— Parancsolsz szivart?

— Köszönöm, atyám, de nem szoktam.

— Nem szoktál? Furcsa! No de nem baj... Milyen útad volt?

— Köszönöm, atyám, elég kellemes. Boldoggá tett az a tudat, hogy minden percz közelebb hoz tehozzád.

— Köszönöm, ez szép tőled. Én is türelmetlenül vártalak már haza és boldognak érzem magam, hogy viszontláthatlak. Remélem, jól fogod érezni magadat itt köztünk.

— Minden bizonynyal, atyám!... Béla fivérem itthon van?

— Ő vár téged. Menj, öltözz át és keresd fel őt. Nagyon örülnék, ha holnap délelőtt átjönnél ismét hozzám, mert fontos megbeszélni valóim vannak.

— A mint parancsolod, atyám.

— Szerettem volna még ma elvégezni, mert légy meggyőződve róla, hogy nem szivesen háborgatlak. De lehetetlen; most épen sürgős dolgaim vannak.

Az öreg az órájára nézett és fölsziszszent.

— Terringette! Mindjárt négy óra! Megbocsáss, édes fiam, de halaszthatatlan a dolgom... Mihály majd elvezet a lakosztályodba és segitségedre lesz.

Az öreg gyorsan simitott még egyet-kettőt a bajuszán és tekintélyes szakállán, hogy méltó külsővel hallgathassa meg Depruy asszony nőemancipácziós eszméit. Igazán fejedelmi szép ember volt; szakálla már erősen őszült, de magas, vállas termete még friss és délczeg volt, szeme üdén ragyogott és piros arczán egyetlen ránez se volt. Az ajtóból könnyedén visszafordult:

— Apropo, még egy diszkrét kérdés! Van-e elég pénzed, fiam? Mert remélem, hogy a mai estét a viszontlátás örömeinek óhajtod szentelni.

— Oh, atyám, úgyis elárasztott mindig pénzzel. Több is van, mint kellene!

— Furcsa. Ezt Béla bátyádtól sohsem hallottam még. Akkor hát — a viszontlátásra!

Kezet szorított a fiával és a szertartásos fogadtatás véget ért. Jenőnek eszébe jutott az a pillanat, a mikor Winter tanártól búcsuzott és elszomorodott. Lehangoltan ment a komornyik után, a ki némán, lábujjhegyen vezette a lakosztályába és alázatos, sunyi pofával várta parancsait.

— Most nincs szükségem semmire. Kérem, jelentse fivéremnek, hogy mindjárt átmegyek hozzá.

A komornyik elment és néhány pillanat mulva Béla rontott a szobába. Ő bezzeg nem sokat czerimóniázott, hanem szeleburdi hevességgel ölelte meg Jenőt.

— Szervusz német! Csakhogy megjöttél egyszer! Majd meglátod, milyen jól fogunk mulatni itten. Ez bezzeg mulatságosabb város, mint a te kis Heidelberged. Fuj! Én egy napig voltam ott, de örökre megúntam. Unalmas egy fészek! Tele van «spissz»-ekkel... De most el kell mennem. Tudod, egy kis kalandom akadt. Pokoli jól fogsz mulatni, ha egyszer elmesélem. Képzeld, valóságos kis regény, átöltözködésekkel egybekötve. Én könyvelőnek adom ki magamat, hahaha!... Hanem este együtt vacsorázunk a klubban, mi? Azt hiszem, az öreg is velünk tart. (Folytatása következik.)

A KUNYHÓ ÉS A PATAK.

Elbeszélés.

Irta STOCKTON FRANK R. (Vége.)

Izsák megemelte a kalapját és azt felelte, hogy köszöni a konyhakertjét illető bókot; de Fanny nem sokára észrevette, hogy egy helyütt egy virágcserép széle kandikál ki a földből és figyelmeztetett rá engem is. Felásattam Izsákkal rögtön egész ágyakat és kitünt, hogy csupa cserép volt minden és cserépben nőtt minden a kertben.

— Visszamentem a házba és jól megnéztem mindent. Fanny, a ki mellettem volt, minduntalan figyelmeztetett rá, hogy sem ez, sem az nem lehetett soha szegény emberek tulajdona. Ekkor már nagyon haragudtam magamra, hogy mindezt nem vettem észre addig, a mig az a Ransmore Fanny nem figyelmeztetett rá, a kit nem azért hivtam meg, hogy mindent kifürkészszen és ilyen módon kellemetlenkedjék.

— Én rám is haragudtál? — kérdeztem.

— Igen, — felelt Anita, — egy kis ideig. De mikor eszembe jutott, mi volt az én tervem, arra gondoltam, hogy nem vethetünk egymás szemére semmit, s hogy én épen annyit titkoltam el te előtted, a mennyit te eltitkoltál én előttem.

— Nem haragudtam, de elhatároztam, hogy nem maradok ott tovább abban a torzkunyhóban. Boszantott minden, a mire ránéztem, s ezért azt gondoltam, legjobb lesz, ha egyszerre véget vetek az egész dolognak. Megparancsoltam Izsáknak, hogy dugjon a kályha alá, a mely tele volt égő fával, egy emelőrudat és fordítsa föl. De Izsák megijedt és azt mondta, hogy letartóztathatják és becsukhatják, ha ilyesmit tesz, aztán meg nagy gyalázat volna, annyi sok szép dolgot elpusztítani. Fanny meg az édesanyja szintén igy vélekedtek. Erre aztán megkérdeztem Izsáktól, tudja-e, hol lakik az a család, a melyé a kunyhó volt régebben. Izsák megmondta, hogy ott vannak még mindig a közeli szállóban, mert nem tudtak megfelelő lakást találni. Elküldtem hát az özvegyért meg a lányáért és a fiáért és közöltem velök, hogy nekik adom a kunyhót mindenestül, úgy, a hogy van, legyen az övék mindörökre. Maxwell úrral majd kiállittatom az átruházási szerződést. Ujjongva járták körül a házat, s odáig voltak a gyönyörüségtől, mikor látták, hogy mit kaptak. Egészen másképen viselkedtek, mint Fanny. Igazán jól esett látnom örömüket, s a mit tettem, nagyon felderitett. S most itt vagyok ime, és itt találod valahol a házban Fannyt meg az édesanyját is, ha épen látni akarod őket. Ezentúl pedig, azt hiszem, legjobb lesz,

Ujjongva járták körül a házat.

ha többé sohasem igyekszünk egymást szeretetből elámitani.

Nagyon örültem, hogy a nyomozó Fanny nem jutott nyomába minden, szeretetből elkövetett ámitásomnak, s hogy én magam leplezhettem le Anita előtt, voltaképen ki is volt Izsák, a mi nagyszerű mindenesünk. Anita nagyon elcsodálkozott s az első pillanatban csaknem elsirta magát; de mivel nem igen szokott sirdogálni, csakhamar nagyot nevetett.

— Isadore úr! — kiáltott. — Ott dolgozott a kertben, s elmosta a fazekakat és a serpenyőket! Hát nem tudod, hogy sokan oly kitünő embernek tartják őt, mint Leonardot, a főszakácsunkat?

— Olyan kitünőnek! — kiáltottam. — Mérhetetlenül többet ér. Leonard sohasem tudta volna a kedvünkért mindazt megtenni, a mit a derék Izsák megtett. Most pedig el kell még mondanom neked valamit Isadoreról, a mit Baxter mesélt el nekem ma reggel, mikor hazafelé hajtattunk az állomásról.

Azután elmondtam Anitának, mennyire gyülöli Isadore alias Izsák Rounders urat, s milyen nemesen viselkedett, mikor arra szánta el magát, hogy nálunk marad, bár tudta, hogy Rounders vendégünk lesz.

— Rounders megérkezése után, — jegyeztem meg, — látszólag minden úgy folyt tovább, mint azelőtt....

— Látszólag! — vágott a szavamba Anita. — Sokkal jobban ment minden. Sokkal többet dolgoztattam a konyhában Izsák-kal, a hogy mi neveztük, mint Rounders megérkezése előtt. Azt hiszem, hogy minden, a mit ettünk, nagyszerű volt, s ha Rounders úrnak néha még sem izlett, én legalább úgy vettem észre, azt gondolom, az volt az oka, hogy még velünk szemben sem birta leküzdeni rosz szokását.

Nevettem.

— Hát tudod, — szóltam, — az eset magyarázata a következő. Az alatt az idő alatt, a mig Rounders nálunk volt, Isadore egy porczikáját sem főzte meg a számára az ennivalónak.

— Lehetetlen! — kiáltott Anita. — Én ebből semmit sem vettem észre, aztán meg Rounders úr is rögtön rájött volna a dolog nyitjára.

— Természetes, hogy sem te, sem én nem vettünk észre semmit, — válaszoltam, — mert Isadore egész mást tálalt fel nekünk mint Roundersnak. A mi pedig azt illeti, hogy Rounders mért nem találta ki, hogy mindent nyersen evett, hát bizony halvány sejtelme sem lehetett a dologról. Azt hitte, hogy ugyanazt eszi, a mit mi ettünk, s ezért illetlen dolognak tekintette volna, ha egy szóval is panaszkodik.

— Schogy sem tudom megérteni! — kiáltott Anita. — Hogy ehet valaki valamit a nélkül, hogy észre ne venné, hogy nyers az étel?

— Nem érted, — szóltam, — mert nem érted Isadore művészetének bámulatos titkait. Baxter megpróbált egyetmást elmondani nekem, úgy a hogy magától Isadoretól hallotta, de nem értettem meg egészen jól, mert nem vagyok eléggé beavatva a konyha büvészetébe. Mikor Isadore tálalt, képes volt rá, hogy nekünk pompásan elkészitett ételeket adjon, Roundersnak pedig egészen más valamit, a mi azonban épen olyannak látszott, a minő a mienk volt. Még a kávéját is a sütőben melegitett csészében szolgálta fel, úgy, hogy maga a kávé csak langyos volt. Nem tudom jobban megmagyarázni ezeknek a fővetlen főtteknek a mivoltát, s ha többet akarsz tudni, Isadorehoz kell fordulnod. De Baxter azt is mondta még, hogy a fűszerféléket csodálatosan kellett használnia Isadorenak, s hogy a szegény Rounders kénytelen volt kétszersültből élni. Isadore mesélte neki, hogy egész életében nevetni fog rajta, ha eszébe jut, hogy próbálta megenni Rounders úr a csirkecroquette-et, a melynek belseje tökéletesen nyers volt, mig a külseje szinte gőzölgött, s ugyanakkor milyen nagy szemeket meresztett ránk, hogy mi nyugodtan eszszük s mi ételünket, a mely látszólag épen olyan volt, mint az övé.

— De Harold, — szólt Anita, — mégis csak gyalázatos dolog volt, hogy igy bántunk a vendégünkkel.

— Baxter ugyanezt mondta Isadorenak; de a szakács azzal mentegetődzött, hogy a mi történt, az mind egy kedves kis kunyhóban történt, a melyben minden egészen más volt, mint bárhol másutt a világon, s a hol ő arra törekedett, hogy téged meg engem boldoggá tegyen, s a hol ő maga is rendkivül boldog volt, főkép, mikor látta, hogy kinlódott Rounders úr a csirkecroquette-el. Annyira megkedvelte ő maga is a falusi életet, hogy mihamarabb ő is vesz magának egy kunyhót Elzászban, a hová nemsokára vissza fog térni, mivel van már elég vagyona, hogy megélhessen. És boldog lesz otthon a kunyhójában.

Anita eltünődött néhány pillanatig, s azután igy szólt:

— Azt hiszem, hogy a falusi élet egy kunyhóban csakugyan nagy boldogság lehet — Izsák számára.»

Igy szólván, a ház úrnője felállt székéről.

— Ez az egész? — kérdezte a házikisasszony. Sok dolog van még hátra, a mit tudni szeretnék.

— Ez az egész, — felelt a mesemondó. — Mint a jó sziámi király, én is tekintettel vagyok már amúgy is tulságosan megterhelt alatvalóimra.

S e szavakkal bement a házba.

— Hallottátok, — kérdezte a házigazda, — hogy az az Anita az egész nagy birtokot odaajándékozta az özvegynek és két gyermekének? Mit gondolsz, Gayther John, mekkora területet kerített körül az a sodronykerités?

— Kiszámitottam már fejben, — felelt a kertész, — és azt hiszem, hogy több volt ezer holdnál. De a mi engem illet, uram, én nem hiszem, hogy az egészet az özvegy kapta. Mikor Baxter úr kezébe került a dolog, hogy megcsinálja az átruházási szerződést, azt hiszem, csak a kunyhót foglalta irásba és a körülötte lévő hét holdnyi területet, mert ez épen elég munkát adott egy serdülő ifjunak.

— Jaj nekem! — szólt a kapitány, keresztbe fonván mellén a karját és széles hátával a veranda egyik oszlopához támaszkodván, — ezek, a nagy vagyonok, ezek a tüzhányók, a melyek folyton müködnek és folyton-folyvást palotákat, villákat, pinczemestereket, szakácsokat, ruhákat, gyémántokat, hölgyeket, lányokatkiovakat, kocsikat, tengermelléki kerteket, ezer holdas baromfiudvarokat, magán szárnyvasutakat, s pénzfellegeket löknek ki magukból, a melyek elsötétitik a napot, — káprázatba ejtik a szememet és a lelkemet. Gayther John, szeretném, ha felküldenéd hozzám az egyik répakapásodat; be kell küldenem a városba a roszszabb czipőmet, hogy megfoltozzák.

Látta, hogy kinlódott Rounders a csirke-croquette-tel.

Rohitsch-Sauerbrunn
Stajerország.
Vasut, posta- és táviró. Prospektus ingyen.
Világirü gyógyhely gyomor-, bél-, máj- és vesebajok, idült székrekedés, aranyér, epekő, elhizás, czukorbetegség, köszvény, torok-, gége- és légcsőbaratok ellen. «Tempel»- és «Styria»-forrás a Karlsbad és Marienbad forrásainak egyenértékesei. Nagy hydro-electro-mechano-therapeutikai gyógyintézet: hidegvizgyógymód, villamos fény- és kádfürdők, forró lég- és gőzfürdők, inhalatorium, pneumatikus készülék, vill. massage. Ásványviz-, szénsav-, sós- és fenyőfürdők. Uszoda. Fönséges fekvés erdők, hegyek közepette. Élenyben gazdag, teljesen pormentes levegő. Modern kényelem, elegáns hotelek és villák. Élénk társasélet, mindenféle sport, kirándulások.

MAGGI-FÉLE **LEVES- és ÉTEL-IZESITŐ**

páratlan a maga nemében és a régóta jól bevált szer, hogy gyenge leveseknek, mártásoknak, főzelékeknek stb. egy pillanat alatt meglepő jó és erőteljes ízt adhassunk. Néhány csepp elegendő. Kapható minden fűszerkereskedés, csemegeüzletben és drogueriában. Üvegecskékben 50 fillértől kezdve. — Eredeti üvegecskék legolcsóbban utántöltetnek. 11114

MAGGI-kitüntetések: 5 nagydij, 32 aranyérem, 6 díszoklevél, 7 tiszteletdij. Hatszor versenyen kivül, többi között az 1889. és 1900-iki párisi világkiállításokon (Maggi Gyula birálótag.

A női szépség elérésére, tökéletesítésére és fentartására legkitünőbb és legbiztosabb a

MARGIT-CREME,

mely vegytiszta, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, teljesen ártalmatlan. Ezen világhirü arczkenőcs pár nap alatt eltávolit szeplőt, májfoltot, pattanást, böratkát (Mitesser) és minden más bőrbajt. Kisimitja a ránczokat, redőket, himlőhelyeket és az arczot hófehérré, simává és üdévé varazsolja. Ára egy tégely 2 kor., kis tégely 1 kor.

Margit hölygypor 1 kor. 20 fill., **Margit szappan** 70 fill., **Margit fogpép** (Zahnpasta) 1 korona., **Margit arczviz** 1 korona.

Hamisitványok biróilag üldöztetnek.

Postán utánvéttellel vagy a pénz előzetes bekuldése után küldi a készitő: **Földes Kelemen** gyógysz. **Arad.**

Legkedveltebb, legjobb hajfestőszer a

MELANOGENE

fekete és barna szinben.

Ezen kitünő és ártalmatlan készitménynyel hajat, szakált, bajuszt pár percz alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szin állandó és a természetes szintől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerü. Nem piszkit. 10689

Ára 2 korona 80 fillér.

Budapesti főraktár: **Török József** gyógysz. Király-u. 12 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

MATTONI 11003

ERZSÉBET-SÓSFÜRDŐJE

BUDAPESTEN (BUDÁN).

Meglepő gyógyhatásai bir különösen **női bajokban,** *továbbá* **alhasi és általános vérbőségben, veröczéri pangások esetén máj- és lépbajokban, aranyérben** *stb*

Idény április 15-től szept. végéig.

65 fürdőszoba; *számos kellően berendezett kényelmes vendégszoba. Vendéglő mérsékelt áru ételek és italokkal. Rendelő orvos:* **Dr. Polgár Emil.**

Villamos vasuti állomás. *Villamos vasuti állomás.*

Budapesti Takarékpénztár és Országos Zálogkölcsön Részv.-társ.

Irodái: VI., kcr., Andrássy-út 5 *(saját házában).*

Befizetett részvénytőke 10 millió korona. Elfogad betéteket 4%-os kamatozással, a 10%-os betétkamat-adót az intézet fizeti. Leszámitol váltókat, előlegeket nyujt értékpapirokra.

Magyar kir. osztálysorsjegyek főlárusitó-helye *IV., Ferenczieк-tere 2. Kézi zálogüzletei: IV., Károly-körut 18., IV., Ferenczieк-tere és Irányi-utcza sarkán, VII., Király-utcza 57., VIII., József-körut 2., Üllői-út 6. sz.* 10831

Ingyen és bérmentve

megküldöm kivánatra mindenkinek nagy és bőven illusztrált árjegyzékemet 1000-nél több szolid minőségü, jó és olcsó óra, arany és ezüst árukról

KONRAD JANOS

Első óragyár, Brüx 712. szám. Csehország. 11041

Valódi ezüst remontoir óra fl. 3.80
Valódi ezüst óralánc „ 1.20
Nickel remontoir óra. Roskopf rendszerü patent láncczeal együtt „ „ „ 2.25
Nickel ébresztő óra „ „ „ 1.45
Három darab „ „ „ „ 4.—

Minden egyes óráért három évi irásbeli jótállást vállalok.

Nem alkalmasat kicserélek v. a pénzt küldöm vissza.

Sürgönyczim Cartonage. **DAVID KÁROLY ÉS FIA** Telefon szám 41—48.

doboz-papiráru és szab. fémkapocsgyára

Budapest, I., Mészáros-utcza 38. szám. 10651

Gyárt: Papirtányért, bonboniert és jardinet-dobozokat. Sajtolt kerek dobozokat, légmentesen elzárható, összehajtható dobozokat pólyák kötőgyapot, stb. cs magolására. **Hintődobozok,** valamint **hüzott lemez-csövek** tetszés szerinti nagyságban. **Teásdobozok** ¼ kilogr.-tól 10 kilogr.-ig, valamint 6, 10 és 20 filléres tea csomagolásához **Szekrénycsipke és köpőládapapir** legujabb szin és kivágásban.

Állandó kiállitás a fenti czikkekből a városligeti iparcsarnokban megtekinthető.

KIRNER JÓZSEF utóda **Pirk J.** puskaműves. (Alapittatott 1808. évben.)

BUDAPEST IV., Bécsi-u. 2., gyár Rózsa-u. 7.

Dúsan ellátott raktár **legujabb szerkezetü Kettős vadász-fegyverekből,** golyósfegyverek, amerikai Winchester sorütés ismétlő-fegyverek, forgópisztolyok, szalonfegyverek és pisztolyok, **töltényekhez** és **vadász-szerekből, mélyek jóságáért kezeskedik.**

Alapittatott 1878. Telefon 15—56.

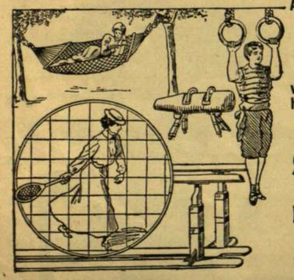

Tornaeszköz,

valód angol tennis-játék, függő-ágy, háló, tekejáték, zsák, ponyva és fehér kenderkötél legolcsóbb megbizható beszerzési forrása

Seffer Antal

sporteszközök és kötélgyártó-telepe

Budapest, IV., Károly-utcza, boltsz. 12.

(Központi városház épülete.)

Képes árjegyzék kivánatra ingyen és bérmentve. 10699

Használat előtt — és után.

Má-Hilla

(törv. védve) egy csalhatatlan, első autoritásoktól megvizsgált és melegen ajánlott kosmetikum, mely csodás hatásával eltüntet **redőket** és **arczráncokat** és helyrehozza a nem szép arczformákat és arczvonásokat. Minden **Ma-Hilla**-val kezelt arcz már a 3—4 napon jóval megifjodik. Az arczbőr üdévé, bársonypuhává, rózsássá és vakitóan fehérré válik. **Szeplőt, böratkát, pörsenéseket, májfoltokat, vörös orrt** s minden egyéb **arcztisztátlanságot** meglepő gyorsan tüntet el a nélkül, hogy a legkisebb nyomot is visszahagyná.

Ma-Hilla ára K 3·85.

Eredménytelen esetben a pénzt visszaadom. Minden **Ma-Hilla** küldeményhez teljesen ingyen mellékelek egy próbadobozt **Ma-Hilla**-arczpori és egy darab **Ma-Hilla** szépitő szappant. Pontos használati utasitás hozzá adatik. Diszkrét küldés a pénz előzetes megküldése, avagy utánvét mellett az európai raktárból:

LEO LATEINER,

Wien, I/78, Wollzeile 31.

Budapesten kapható **Török József** gyógytárában Király-u. 12. és Andrássy-út 36. — és Mittelbach S. gyógysz. Zágrábmegye Duga ulica 3. 11004

Férfiöltönyt

divatos szabással, gyapjuszövetből készit **mértékre után** finom kivitelben **25 kor.-ért**

LICHTMANN SÁNDOR

szabómester, 11090b

Budapest, Rottenbiller-u. 4B.

Vidékre minták bérmentve.

Reáliskolai Internátus.

A dévai áll. főreáliskolával kapcsolatos internátusban az 1095—06. tanévre több hely üresedik meg.

A bennlakás is állami felügyelet alatt áll. Az intézet el van látva a legkényesebb igényeknek megfelelő háló-, lakó- és betegszobákkal, meg játszóudvarral. Déva fekvése gyönyörü, éghajlata enyhe.

Az évi ellátás teljes dija 600 korona, mely 150—150 korona negyedévi részletekben fizetendő. E mellett van egy pár kedvezményes hely is: 400—300 koronával.

Jelentkezni, illetőleg folyamodni lehet julius hó 20-ig az igazgatóságnál, mely kivánatra részletes tájékoztatót küld. 11119

Déva, 1905 május 31.

Az igazgatóság.

400 nap járó óra!

Ujdonság! Ujdonság!

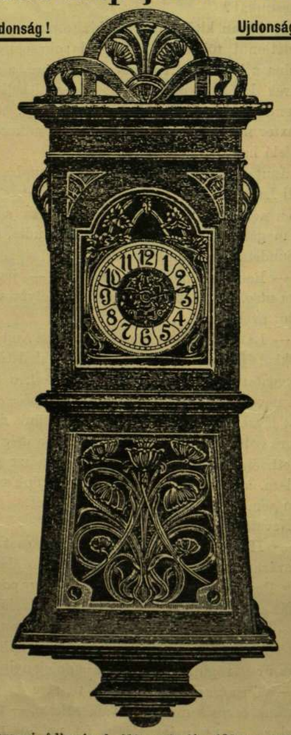

Egyszeri felhuzással 400 napig jár, 130 cm. magas, 35 cm. széles, nagyon diszes diófaszekrényben, fémlappal, renaissance kivitelben és oly finom kiállitásu szerkezettel, hogy az évi járása 3 perez időkülönbözetre szabályozható, ára ... ... 45 forint.

Kapható 11032

SCHÖNWALD IMRE

órás- és ékszergyárosnál Pécsett 122.

A legjobb arcz-szépitőszer a SERAIL-ARCZKENŐCS,

mely az arczot tisztitja, fehériti és bársonypuhává teszi.

Egy tégely ára 1 kor. 40 fill.

Egy kis tégely ára 70 fillér.

Minden ártalmas alkatrész nélkül!

Serail-szappan | kitünő toilett szappanok
Epe-szappan | a kenőcs használatához.
Serail-crême. Nappali használatra.

Serail-pouder. Kiváló finom arczpor három szinben, fehér, rózsaszin és créme. Egy doboz ára 1 korona.

Serail-szájvíz. A legjobb szájvíz.

Főraktár: Budapesten, Török József gyógyszertárában. 10888

Kapható továbbá a készitőnél **ROZSNYAY MATYAS** gyógyszertárában, **Aradon, Szabadságtér,** valamint minden más gyógyszertárban.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

APOSTOL A HÓDSÁGON

REGÉNY

írta

NAGY ENDRE

Polgár M. rajza.

(Folytatás.)

— Nem, ép az imént mondta, hogy halasztathatlan dolga van.

— Hahaha! Bizonyosan a kis franczia! Ezt is jól fölhajszolta! Az öregnek mindig van valami nemzetközi speczialitása!... Akkor hát csak ketten leszünk. Majd akad ott társaság.

— Sajnálom, de én idehaza szándékozom vacsorázni. A klubba egyáltalán nem megyek.

Béla arcza egyszerre elhidegedett. Ingerülten válaszolta:

— Hát mit akarsz? Itt is folytatni akarod a heidelbergi életedet? Hisz doktor vagy már! Mit akarsz még?

— Semmi esetre sem *ilyen* életet akarok!

Béla most már fagyosan köszönt.

— Akkor hát szervusz! Holnap majd látjuk egymást — talán.

Ám a mint kiment, a folyosón megvetően dörmögte:

— Stréber!...

Jenő magára maradt a szülei hajlékban, a mely négyévi távollét után oly idegen volt neki. Kinézett az ablakon és hosszan elbámulta a dús lomhaságot, a mely a pazar fényü udvaron elterült. Kövér lakájok renyhe ácsorgással vették körül Jancsit, a ki henczegve beszélte el heidelbergi élményeit.

— Mondom néktek, hogy bolondultak azok a német lyányok utánam. Különösen, ha a diszruhámat vettem föl, akkor úgy jöttek utánam csapatostul, mint a libák...

Az istállóból kis peczérfiú jött ki és két hófehér orosz agarat sétáltatott pórázon. A gyönyörü állatok kényesen lépkedtek a finom porondon és a peczérfiú tunyán ballagott utánuk.

Az udvar közepén kertészfiú állott és a gummicsőből ívalakú vízsugarat lövellt a virágágyakra. Hetyke szobalány lépegetett arra és a kertészfiú incselkedve zárta el az útját a vízsugárral. Az imposztor nem is engedte tovább, mig meg nem vámolta néhány csókkal, a mi nagy sikongásokkal és bajusz-tépésekkel adatott meg neki.

Mennyi léha fényüzés, oktalan gazdagság mindenütt! És mindez két emberért, a kik haszontalan kalandok után futkosnak mostan.

Másnap reggel pontosan jelentkezett az apjánál. Az öreg ágyban volt még és ásitozva, panaszkodva fogadta:

— Oah! Szörnyü sok dolgom volt az éjtszaka. Iszonyúan össze vagyok törve... És te hol voltál, mit csináltál?

— Idehaza voltam.

— Mit? Itthon maradtál? Furcsa! No de ez gusztus dolga. Parancsolj rágyujtani. Azaz — pardon — igaz, nem szoktál dohányozni! Igazán furcsa fiú vagy te! Tehát kérlek, figyelj ide, fontos ügyben kell beszélnem veled.

— Figyelek, atyám.

— Tanulmányaidat befejezted, nagykorú vagy. Elérkezett az ideje, hogy határozz jövőd felől.

— Már határoztam, atyám.

— Nagyon kérlek, hogy ne szakits félbe. Már rég nem voltam a parlamentben és elszoktam a közbeszólásoktól. Örülök, ha igy is el tudom mondani valahogy a mondanivalómat. Tehát mielőtt határoznál a jövőd felől, előbb meg akarlak ismertetni az útakkal, a melyekben válogathatsz. Azt tudod, hogy gazdag vagy.

— De atyám!...

— Eh, nem az én vagyonomról van szó. Én még átkozottul fiatalnak érzem magam, kivéve igy reggelenként. De az anyai örökséged, a hódsági birtok maga is jelentékeny vagyon. Kétezer hold egy tagban, ebből valóban megélhetsz gond nélkül. Ime tehát az első út: élni. Tégy úgy, mint én, vagy Béla bátyád, vagy a többiek, a kik elég szerencsések, hogy gazdagok lehetnek ebben a koldus országban. És hidd el, jó dolog ez. Minél szegényebb az ország, annál jobb dolguk van a gazdagoknak. Pompás ország ez, minden megvehető pénzért és minden bámulatosan olcsó. Női erény, férfias büszkeség egyaránt. Mindössze néhány garasba kerül. Mondhatom, szamár ember az, a ki külföldre megy innen, ha pénze van! Nos, tetszik ez az út?

— Nem, atyám. Én nem tudnék igy élni, mert...

— Jó, jó. Indokaidat bátran elhallgathatod. Engem úgy se kapaczitálhatsz — már. Tehát következik a második út. Választasd meg magad képviselőnek, mondj el néhány frázist a Házban és ünnepelni fognak. Fogj kezet néhány gazdag gyárossal és magasztalni fognak, hogy a magyar ipar hathatós barátja, atyja vagy. Vállalj el néhány dísz-állást és áldani fognak a nevedet, azt fogják mondani róla, hogy egy második Széchenyi vagy. Lesz hatalmad, tekintélyed, dicsőséged és ha jól viseled magad, szobrot is kaphatsz idővel... Nos, tetszik ez az út?

Jenő úgy érezte, hogy atyja csúfolódik vele. Szomorúan válaszolta hát:

— Nem, nem akarok szerepelni, atyám.

— No, ezt én se valami nagyon ajánlom. Ez csak az üresfejüeknek való, a kiknek imponál a többiek üresfejüsége... Marad tehát a harmadik út. Ösmered talán még unokanővéredet, Stubenthal Melanie komteszt. Ámbár akkor még kicsi bakfis volt, de azóta gyönyörű hajadon lett belőle. A birtokuk épen szomszédos a tieddel és egy csöppet sem kisebb, mint a tied. Vedd őt feleségül....

— De atyám!...

— Nono, csak ne pirulj! Nem fog kelleni sokat udvarolgatnod. Melanie már belénevelődött abba a gondolatba, hogy te léssz a férje. Az ilyesmit a gondos apák már jó előre elintézik maguk között...

Az öreg ezúttal nagyon félreismerte azt a pirosságot, a mi fia arczán gyuladt ki. Jenő fölpattant és indulatosan szólott:

— Hogyan, atyám? Ti az én tudtom és beleegyezésem nélkül határoztatok felőlem? Nos, én kijelentem, hogy nincs kedvem ehhez a házassághoz és egyáltalán tudni sem akarok azokról a kényes komtesszékről!

— Nono, csak ne pattogj. Hisz' mindez csak terv volt, a mely a te beleegyezésed nélkül egy fabatkát sem ér. Melanieért se aggódj; kap ő férjet, akár minden ujjára tizet. Ámbár én nem értem, hogy miért ne venné el. Hiszen azért élhetnél te úgy, mint akármelyik legény-ember... No, de látom már, hogy ehhez nincs kedved. Már most arra vagyok kiváncsi, hogy mi a *te* utad? Mert én negyediket nem tudok.

Jenő kiegyenesedett és remegő hangon válaszolta:

— A *magam* útján akarok haladni! Én külföldön sok mindent tanultam és megeskütdem, hogy hü maradok ahhoz, a mit ott tanultam.

— Haha! És hol találsz itt segitőtársakra?

— Tériteni fogok, atyám!

— Hahaha! És azt hiszed, hogy akad bolond, a ki a te ábrándjaidhoz szegődik?

— Azt hiszem! Egyet már tudok is, a ki hivem lesz biztosan.

— Ah! És ki az?

— Te vagy az, atyám!

Az öreg egyszerre elkomolyodott. Arczára szokatlan elérzékenyülés ült és hangja is olyan lágy volt, mint már régen nem. Lassan válaszolta:

— Nem, fiam! Az első csalódást már megtaláltad, mert én nem szegődöm hozzád. Vala-

KÉPVISELŐHÁZI KÖNYVTÁR

mikor, a mikor még fiatal voltam, mint te, én is ilyen czélokkal jöttem haza. Hiszen Heidelbergben tanultam én is, ha jól megfigyelted, megtalálhattad a padokban befaragott monogrammomat. Akkor én is esküdtem ezekre a szocziális tanokra és azt hittem, hogy én leszek hivatott apostoluk. Nos, fiam, — itt tartok mostan és itt fogsz tartani te is egykor. Tagadólag rázod a fejed? Jó, jó! Csak vegyülj el a valóságba a te gyönyörü theoriáiddal és látni fogod, hogy a theoriák is azért olyan szépek, mert semmi közük a valósághoz. Hát ismered te ezt a földet? Ismered ezeket az embereket? ezeket a viszonyokat? Nem, fiam, te csak elvont elméleteket ismersz, a melyek mind értéktelenekké válnak, mihelyt alkalmazni akarod azokat. És ha mégis ragaszkodol hozzájuk, ha erős akarattal, tüzzel-vassal mégis megvalósitod, — akkor forradalmár leszel; kártevő szellem, a ki erőszakkal megzavarja a fejlődés természetes rendjét és rombol, bárha jó szándékkal. És akkor nemcsak hogy végig kell majd nézned fáradozásod hiábavalóságát, de viselned kell azonfelül az emberek balitéletét. Gonosztevőnek fognak tartani, vagy a mi még roszabb: bolondnak. És a mi a legroszabb: így is, úgy is igazuk lesz! . . . Most hát menj és tégy úgy, a hogy akarsz. Zsarnokod nem vagyok, tehát nem gátollak. De apád vagyok, tehát — elsiratlak.

— Nem tehetek másként, atyám!

Jenő daczosan ment ki a szobából, de szivét fojtogatta a keserüség, hogy makacs haragban kellett elhagynia atyját.

Ám az öreg nagyon sajátságosan viselkedett odabenn ezalatt. Kiugrott az ágyból, néhányszor az ajtóhoz szaladt, mintha vissza akarná hivni az eltávozottat. Aztán izgatottan járkált föl-alá, a kezét dörzsölgette, széttárta a karjait, mintha erősen magához akarna szoritani valakit és mosolyogva dörmögte:

— Az én fiam!

IV.

Winter professzornak volt egy régi jó barátja Budapesten, Pór Albert. Jenőnek a lelkére kötötte, hogy látogassa meg okvetlenül, ha haza megy és adja át baráti üdvözletét.

Pór Albertet nagyon kevesen ismerték idehaza és a kik ismerték is, a vén istentagadónak hivták, mert bárha világtalan szemével, hosszu fehér szakálával olyan volt, mint egy jámbor bibliai próféta, a beszédét veszedelmes istenkáromlásnak vették az együgyü emberek.

Ám ezek ugyancsak nagyot néztek volna, ha megtudták volna, hogy ez a vén istentagadó, a ki leányával egy kétszobás udvari lakásban lakik és emberemlékezet óta egyazon ruhát viseli, korának egyik legnagyobb gondolkozója és filozófiai munkáit a külföld minden müvelt embere áhitattal emlegeti.

Viszont Winter professzor is ugyancsak nagyot nézett volna, ha megtudta volna, hogy a nagy Pór Albert, az egyetlen magyar filozófus, a kit ismert és megbecsült, odahaza teljes ismeretlenségben és nyomoruságban tengeti az életét!

Dehát mind e dolgokkal maga Pór foglalkozott a legkevesebbet. Világéletében mindig csodálatos igénytelenség lakott benne. Ifjú korában is az volt egyetlen öröme, ha a kávéházban néhány tanulni vágyó hallgatója akadt, a kiknek türelmesen, szerényen fejtegette órák hosszat gondolatait.

Hivatalra nem törekedett, talán el se fogadta volna, mert soha sem érezte szükségét. Bőven megélt abból a pár forintból, a mit a könyveivel keresett imitt-amott, a nélkül, hogy hijját érezte volna valaminek.

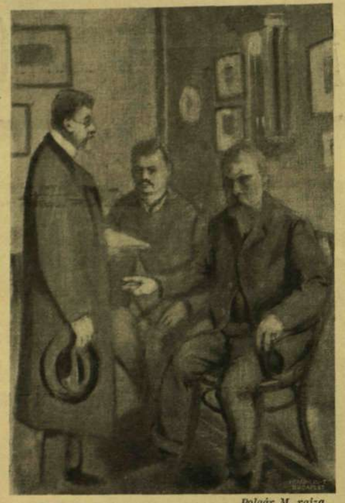

Polgár M. rajza.

— Üljön le, kérem! Mit csinál az én jó öreg barátom?

Ez az igénytelensége a végsőkig fokozódott, a mikor szemevilágát elvesztette. Egyetlen leánya, a ki ügyesen bánt az irógéppel, valami hivatalban kapott alkalmazást és csak délben, este járt haza. Most már naphosszat egyedül üldögélt az öreg, leányát várva haza. Esténkint aztán, mikor az egyszerü vacsorát elköltötték, a leány asztalhoz ült, pennát fogott és az öreg éjfélig diktált neki.

Katalin még gyermek volt, mikor anyját elvesztette és neveltetése atyjára maradt. Pór Albert nagy tudós volt, de a leány-neveléshez vajmi keveset értett. A leányával is úgy bánt, mint valamely fogékony tanitványával; odahaza beavatta őt munkáiba, a kávéházba mindig magával vitte és a gyermek ott figyelmesen hallgatta végig a kis társaság vitáit.

Igy aztán Katalin tudósabb volt, mint bármely leány-társa, de magából az életből kevesebbet ismert még, mint egy négyéves gyermek. Azok a férfiak, a kiket ő látott maga körül, mind komoly, magukba mélyedt emberek voltak: mind oly szenvedélytelen, szürke lény volt, mintha valami testet öltött filozofiai tantétel lett volna. Ez emberek nem ittak, nem kártyáztak, nem szerettek, nem udvaroltak és semminemü hiuság sem volt bennök személyük iránt. Körülöttük egy nagy város tenger gazdagsága, hiusága, élvvágya tobzódott, de ők ezt meg se látták, hanem úgy viselkedtek, mintha az élet legnagyobb gazdagsága egy új igazság és az élet legfőbb czélja volna, hogy a gondolatok tisztázódjanak.

De volt mégis egy fiatalember a társaságban, a ki észrevette őt és különösképen vonzódott hozzá. Joó Pál valamikor asztalos-legény volt, de aztán a szocziálisták közé keveredett és ott hamarosan föltünt éles, fogékony elméjével. Szinte beteges mohósággal fogott a tanuláshoz, hogy kipótolja azt, a mit gyermekkorában elmulaszott és néhány év mulva ő lett a szocziálisták legtekintélyesebb, legképzettebb vezére. Az ő fegyvere az irott betü volt, a szónoklást másokra bizta; egyébként is gyönge hangú, igénytelen megjelenésü ember volt, a ki aligha hatott volna a tömegre.

Katalinnal való viszonya úgyszólván önként fejlődött ki. Pál mindennapos vendég volt náluk, a kávéházban is a legfigyelmesebb hallgatója volt Pór Albertnek és észrevételül szokott össze Katalinnal, a ki sokkal kevésbbé ismerte még a világot, semhogy gondolkozhatott volna e barátság jelentőségén.

Ám egyszerre nagyot változott minden, a mikor Pór Albertet egy átkozott betegsége megfosztotta szemevilágától. Most már otthonülő lett egészen és gyér jövedelmei még jobban megcsappantak, úgy hogy Katalinnak irodába kellett lépnie.

E különcz gondolkodók elzárt világából a valóság világába került és rátalált önmagára: a fiatal szép leányra, a kinek ismeretlen örömök és édes, sejtelmes föladatok az osztályrészei.

Egy csinos, szőke fiatalember ismertette meg ezekkel, a ki a villamosban mutatkozott be neki és azóta hűségesen elkisérte mindennap az irodába. Szerény, szorgalmas és jószivű fiatalembernek látszott és Katalin bizott benne, hisz' azok a férfiak, a kiket eddig ismert, mind ilyenek voltak.

Lassanként forró barátság fejlődött ki köztük, melynek hüvös árnyéka egészen elfödte szegény Joó Pál alakját. Ő nem tudott ugyan semmiről, de szomoruan megsejtette, hogy ábrándjai utját valami idegen elem keresztezte és az ő napja leáldozott.

Hallgatagon, panasz nélkül belényugodott és továbbra is megmaradt az öreg Pór Albert szorgalmas tanitványának.

Aznap is ott volt mellette, a mikor Jenő ellátogatott hozzá. Az öreg először bizalmatlanul fogadta, de mikor meghallotta a Winter professzor nevét, megragadta a kezét és tuláradó nyájassággal mondta:

— Üljön le, kérem! Mit csinál az én jó öreg barátom? . . . . . Bizony rég nem láttam már és . . . és sohsem fogom őt látni többé!

(Folytatása következik.)

KISZOLGÁLTATVA!

Elbeszélés.

Irta Train Arthur. — Angolból ford. Fáy Szerafin.

I.

A kerület törvényszéki ügyésze sietve hagyta el hivatalszobáját s fölkereste az alügyészt.

— Dockbridge, — szólt, — önt Seatlebe kell küldenem. Egy Barney Conville-féle eset forog szóban. Emlékszik-e? nem rég alkalmazták ott Andrewst, Andrews Sam-et, a «Boodle bank»-tól, s nézze, itt a kormányzó utasitása. Barney most lent van Ecuadorban, igy Andrews elfogatására Mac Ginnist küldjük ki a központból. Miután azonban az ügy jogi oldalát is tisztába kell hozni, a kiszolgáltatás ügyében eljárni s az elfogatási engedélyt kieszközölni, ezzel önt bizom meg, annyival inkább, mert a rendőrtisztet, ha egyedül van, könnyen kijátszhatnák. Azt hiszem, önre nézve nem lesz kellemetlen ez a kirándulás. Intézkedtem, hogy költségei fedezésére a jogügyi tanácsos egy csekket adjon át önnek. Ne feledje tehát, hogy feladata: visszahozni Andrewst!

Ezt mondva, egy pecsétekkel és szalagokkal ellátott iratot nyujtott át az alügyésznek s elhagyta a szobát.

Dockbridge néhány pillanatig szótlanul bámult erélyes főnöke után.

— Oh természetes! Szót sem érdemel az egész! El vagyok ragadtatva! Köszönöm, hogy rám gondolt! — szólalt meg végre gúnyos udvariassággal. Azután dühösen oda fordult a rácsozat mögött nyugodtan ülő rendőrtiszthez.

— Ez ugyan gyorsan ment, mi? Még csak meg sem kérdezte, hogy nincs-e ellenvetésem! Ez kéthónapi számüzetést jelent! Miért nem küld el mindjárt Bombayba, hogy vegyek neki egy doboz szivarkát! Vagy Marokkóba . . . Nem találja, hogy a főnök úr eljárása nem nagyon következetes?

Mac Ginnis e szavak hallatára felállt. Óriási termetü irlandi volt, túlságos hosszú karokkal és hihetetlen nagy kezekkel.

— Ön ezt következetlenségnek nevezi, Dockbridge úr? — szólt az óriás dörgő hangon. — Nos, én csak azt látom az egészből, hogy igy alkalmunk lesz együtt utazni.

Mac Ginnis elég erősnek látszott arra is, hogy vállaira kapja a kis alügyészt és úgy fussa be vele az egész szárazföldet.

— Kedves kis kirándulás lesz ez! Csak azt sajnálom, hogy nem vihetem el magammal a feleségemet.

Mac Ginnis házaséletének bajairól összes hivatalnoktársai tudtak, csak neki magának nem volt sejtelme sem azokról. Feleségének, a kövér volt detektiv, O'Halloran leányának láttára az embernek akaratlanul is arra a piczinyi madárra kellett gondolnia, a mely egész életén át ott pihen az afrikai bölény hátán. Az ő házaséletében a legtöbb ember szerencsétlennek érezte volna magát, de Mac Ginnis abban a meggyőződésben élt, hogy felesége a legtökéletesebb lény a földön. Nagy volt tehát csodálkozása, midőn a kerületi törvényszék alügyésze erősen vállára ütve, örömteljes kiáltásba tört ki.

— Én meg fogom tenni!

— Mit? — kérdé Mac Ginnis.

— Elviszem magammal a feleségemet!

— Bolond beszéd! Hiszen nincs is felesége!

— De holnap már lesz!

— Talán Peggy kisasszonyra gondol?

— Nem is másra. Hadd legyen ez a mi nászutazásunk. Az állam viseli a költségeket.

— Segitsen bennünket az Isten, Dockbridge úr! — sóhajtott fel Mac Ginnis. — Ez az ember valóságos kis ördög! — tette hozzá magában, boldog mosolylyal.

Peggy eleinte hősiesen védekezett Jack ajánlata ellen. Micsoda gondolat egy rendőrtiszt kiséretében tenni meg a nászutazást! Azt beismerte, hogy helyes a hasznost a kellemessel összekötni, de azt tartotta, hogy a házasságot bajosan lehet összekötni a hasznossal; az ő esetükben ez annál inkább igy volt, mivel Dockbridge Jacknak fizetésén kivül egy fillérje sem volt, s ő maga is, szülei halála után, teljesen vagyontalan maradt. De Jack kiméletesen megmagyarázta neki, hogy szegénységük szól leginkább a mellett, hogy elfogadja az ő tervét, mert hiszen összes költségeiket az állam fogja viselni. A józan gondolkozásu Peggy ez érv helyes voltát azonnal belátta, de újra csak az volt a kifogása, hogy miképen menjenek ők nászutazásra egy rendőrtiszt kiséretében. Erre a feleletre Dockbridge élénk szinekkel ecsetelte menyasszonya előtt a Nyugat borzalmait. Azt állitotta, hogy a Nyugaton oly sok a rosz ember, hogy ott csakugyan szüksége van az embernek védelmezőre. Kérdezte, hallott-e már a Nagle esetéről? Hogyan? nem hallott a Nagle esetéről, ő, a ki nem sokára egy alügyész felesége lesz? S egyre csak bizonyitgatta, hogy egy fiatal pár nem is utazhatik ott egyedül, minden védelem nélkül.

Peggynek e közben egyszerre eszébe jutott, hogy még megvan neki az édes anyja bundája, melyet elvihetne az útra. És érdeklődni kezdett az iránt is, hogy vajjon milyen lehet a Sziklás-hegység? Aztán, ha most nem megy férjhez Jackhoz, mikor fogja őt viszontlátni? Talán hat hónap mulva?

Jack azt kezdte neki magyarázni, hogy talán

Ott állt a háta mögött s tanitotta, hogy kell kinyitni a szelepeket.

vissza sem jön onnan többé, könnyen megtörténhetik, hogy megölik az indiánok, vagy leszúrja valami útonálló. Ilyen esetben azután Peggy okoskodása kétségkivül helyesnek bizonyulna. Akkor hát menjen inkább férjhez máshoz. Hisz ép ezek az okok, a miért ő tanácsosnak tartotta egy rendőrtiszt kiséretében utazni. Hiszen utóvégre ő maga is csak olyan rendőrtisztviselő. Már pedig hogy egy, vagy két rendőrtiszttel utazik-e az ember, az már körülbelül mindegy.

A vége a dolognak az lett, hogy Jack oltárhoz vezette a bájos kis Peggyt. De azt együttesen elhatározták, hogy Peggy nagynénjével (az egyetlen élő rokonnal) csak visszatérésük után fogják tudatni házasságukat.

II.

A következő szombaton három tagból álló vig kis társaság indult el Montrealból Vancouver felé. A vöröshajú Mac Ginnis Patrick mindig szóval tartotta a fiatal házaspárt, s nagyon mulatságos útitársnak bizonyult. Elmesélt egy csomó különböző kalandot: hogyan kisért baza több hires gonosztevőt, s mennyi sok baja volt a kiszolgáltatási eljárások miatt. Uj-Orleansból haza hozta a «vörös» Mac Intosh-t, Trelawney-t, az angol sikkasztót Quebeckből, a hirhedt Wilkins-t, másképen «Fatty Welch»-et, Mac Allister úrnak betörő inasát Philadelphiából, és máshonnan is nem egyszer; elfogta St.-Louisban az «erős karu Moore»-t, s akárki is elismerheti, hogy a manhattani törvényszéknél az ő neve mindig nagy tiszteletben állt. Mindig «biró úr»-nak szólitotta Dockbridge-t, s igy mutatta be az idegeneknek:

— Az én igen tisztelt barátom, a kerületi ügyész New-Yorkból.

Nagyon kevés utas volt a vonaton, igy történt, hogy a kis társaság hamarosan összebarátkozott a vonatvezetőkkel, gépészekkel és fütőkkel. Magát a kirándulást nagyon élvezték. Peggy szinte megbüvölve ült az ablak mellett, sokszor óraszámra sem mozdult meg helyéről, nézve, mint száguld tova a vonat a havas mezőkön, el a napfényben csillogó Felső-tó zöldes hullámai mellett, fölfelé a winnipegi sötét fenyvesek közé. Néha a három utas bundákba és prémekbe burkolva átkapaszkodott az utolsó kocsira s onnan nézte az elmaradó vidéket, vagy pedig visszafojtott lélegzettel hallgatták a mennydörgésszerü morajt, a mint a vonat átrobogott az Assinaboia zuhatagai felett Moose Jaw és Calgary felé. Azután mikor órákon át nem láttak egyebet mint fagyos, havas mezőket, Peggy megismerkedett a nagy fekete szörnyeteg, a zakatoló gép titkaival. Megtanulta, hogy kell kezelni a szelepeket, az inditó kart, a féket, s egyszer, midőn a pályatest egészen tiszta volt a Sziklás-hegység felé, a vonatvezető, kinek homlokáról állandóan csurgott a veriték, mig a háta majd megfagyott a dermesztő hidegben, megengedte, hogy egy ideig Peggy kis kezei vezethessék ezt a veszedelmes paripát. Vagy egy óra hosszáig ott állt a háta mögött s tanitotta, hogy kell kinyitni a szelepeket, hogy kell fütyültetni a gépet és hogyan kell lassitani a fordulóknál. Peggy kétségkivül igen szép volt. A mozdonyvezetőnek eszébe juttatta azt a leányt, a kivel egy edmontoni útjában ismerkedett meg. Ki is jelentette, hogy ha Vancouverbe ér, kiadja annak a leánynak az útját. Ezt a kijelentését sürü káromkodások közt a fütő előtt is ismételte.

Peggy egészen el volt ragadtatva utazásuktól, s kimondhatatlan boldognak érezte magát. Néha, ha épen eszébe jutott, figyelemmel olvasgatta a «Moore kiszolgáltatásá»-ról szóló iratok másolatát, melyeket tanulmányozás céljából férje magával hozott. Ő ugyan nem akart a férfiak dolgaiba avatkozni, ahhoz túlságosan érzékeny és nőies volt, de nem látta be, hogy miért ne tudhatna egy asszony férje hivatalos dolgairól, kivált ha azok a hivatalos dolgok oly érdekfeszitők, mint Jack ügyei?

Négy napig lassan, fokozatosan emelkedett az útjuk fölfelé, mig végre elérve a fensikot, a vonat megállt, hogy vizet vehessen fel, s akkor egyszerre maguk előtt látták a canadai Sziklás-hegységet, melynek fehér, havas csúcsait vakitó fényben ragyogtatta a téli napsugár.

Jack volt az első, a ki kiugrott a kocsiból s egy pillanatig némán bámulta a nagyszerü látványt.

— Úgy-e örülsz, hogy eljöttél, Peg? — kiáltott fel azután örömtelten, megdobva egy hólabdával a kocsi lépcsőjén álló fiatal asszonyt.

Peggy nem felelt, hanem mélyen fellélegezve szivta tüdejébe az üde, hideg levegőt.

— De nem örülünk-e mindannyian? — kérdé Mac Ginnis, rágyujtva pipájára. — Hol van ennél szebb vidék? Én legjobban szeretném, ha többé el sem kellene innen mozdulni, hanem itt élhetném le életemnek hátralevő napjait.

Ez a kijelentés kissé furcsán hangzott, mert a hegyeken és a viztartó medenczén kivül semmiféle tárgy sem volt a láthatáron, úgy, hogy mindhárman elnevették magukat.

A vonat kis vártatva ismét elindult, s átrobogva sok alagúton, lassan kapaszkodott fölfelé a csillogó hómezőkön. Minden este a csillagok miriádjaiban és a hegyóriások mögül előbukkanó holdban gyönyörködhettek az utasok, nem győzték bámulni a hajnal hasadását, s a lenyugvó nap mindig új és meglepő szépségeket tartogatott számukra. Lesték, mint halványul el a tüzes golyó, vöröses fényt hagyva maga után, a mely lassan átmegy a kék, lila és szürke minden árnyalatán, mig végre egészen elmosódik. A vonat azután tovább zakatolt, áthaladva Lagganón, el a Louise-tó mellett, keresztül a Bow-völgyön, Bauff és Glacier felé, szemeik elé tárva néhány pillanatra a Selkirk-hegység egész lánczolatát, mig egyszerre gyorsan kezdett robogni lefelé, át a csodaszép Fraser-völgyszoroson.

(Folytatása következik.)

A női szépség elérésére, tökéletesítésére és fentartására legkitünőbb és legbiztosabb a

MARGIT-CREME,

mely vegyiszta, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, teljesen ártalmatlan. Ezen világhirü arcszépitő pár nap alatt eltávolit szeplőt, májfoltot, pattanást, bőratkát (Mitesser) és minden más bőrbajt. Kisimitja a ránczokat, redőket, himlőhelyeket és az arczot hófehérré, simává és üdévé varazsolja. Ára ngy tégely 2 kor., kis tégely 1 kor.

Margit hölgypor 1 kor. 20 fill., **Margit szappan** 70 fill., **Margit fogpép** (Zahnpasta) 1 korona., **Margit arczviz** 1 korona.

Hamisitványok biróilag üldöztetnek.

Postán utánvéttel vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készitő: **Földes Kelemen** gyógysz. **Árad.** Budapesti főraktár: **Török József** gyógysz. Király-u. 12 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

Legkedveltebb, legjobb hajfestőszer a

MELANOGENE

fekete és barna szinben.

Ezen kitünő és ártalmatlan készitménynyel hajat, szakált, bajuszt pár percz alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szin állandó és a természetes szintől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerü. Nem piszkit. 10689

Ára 2 korona 80 fillér.

Ingyen és bérmentve árjegyzék órák, láncok, gyürük, karszallagok, medaillonok, mellük, nyakláncok, szivek, keresztek stb.-ről.

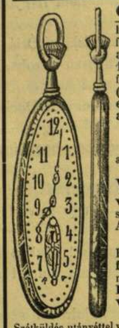

Gavallér óra, extra lapos

látható szerkezettel, első rendü minőség fekete aczélból **4 frt, elegáns kék** aczélból **4 frt 75,** arany plaque, pótol **14 karátos valódi arany órát, 5 frt,** fekete aczélból, arany és ezüst virágokkal (secessiós), **divatos, 4 frt 80.** Valódi **ezüst 6 frt.** Ezen órák **ezüst vagy arany számlapokkal 2** frtal drágábbak.

Chronometer-Präcisiós

anker-szerkezettel 3 frtal drágább, nagyon megbizható óra. 11105

Valódi Roskopf-anker-órák

valódi rubinokkal, valódi svájczi szerkezettel, jelenleg a legszebb és legjobb. **Arany double 3·75 frt** változatlan **három erős fedéllappal.**

Ezen óra **három erős, valódi ezüst fedéllel 6·50 frt. Vasuti** Roskopf, valódi nikkel **2.45 frt.** Kettős fedéllel 3 frt 50. **Erős Roskopf-óra plombával, acél vagy nikkel lánczczal együtt 2·— frt**

Ingaóra 4 frtól feljebb.

Szétküldés utánvéttel vagy az összeg beküldése ellenében. Exporthaz **RUD. v. KUPPIS Wien, V.,** Arbeitergasse 11/V. Mezzanin.

KWIZDA FERENCZ JÁN.

cs. és kir. oszir.-magy., román kir. és bulgár fejed. udv. szállító,

Kerületi gyógyszerész Korneuburgban Bécs mellett.

Kwizda Fluidja 10681

Kigyó védjegygyel

(TURISTA-FLUID).

Régi jóhirü dörzsölésre (bedörzsölésre az emberi test izmainak és inainak erősitésére és edzésére. Eredményesen használva turisták, kerékpárosok s lovaglók által nagyobb türök utáni erősitésre és erőgyüjtésre.

Arak: 1/1 palaczk K 2.— 1/2 palaczk K 1.20

Kapható minden gyógyszertárban. — Képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

Főraktár Magyarország részére: **Török József** gyógyszerésznél, Budapest, Király-uteza 12 és Andrássy-ut 29. sz.

Reáliskolai Internátus.

A dévai áll. főreáliskolával kapcsolatos internátusban az 1905—1906. tanévre több hely üresedik meg.

A bennlakás is állami felügyelet alatt áll. Az intézet el van látva a legkényesebb igényeknek megfelelő háló-, lakó- és betegszobákkal, meg játszóudvarral. Déva fekvése gyönyörü, éghajlata enyhe.

Az évi ellátás teljes dija 600 korona, mely 150—150 korona negyedévi részletekben fizetendő. E mellett van egy pár kedvezményes hely is: 400—300 koronával.

Jelentkezni, illetőleg folyamodni lehet julius hó 20-ig az igazgatóságnál, mely kivánatra részletes tájékoztatót küld. 11119

Déva, 1905 május 31.

Az igazgatóság.

ANYÁK!

Óvjátok gyermekeiteket a hátgerincz elgörbülésétől!

Hátgerincz elgörbülésben szenvedő

15 éves leány műfűző alkalmazása előtt.

a fűző alkalmazásával.

Keleti J. testegyenészeti műintézete készit jótállás és a legolcsóbb gyári árak mellett; **Műfűzőket,** Hessing vagy Dollinger tanár rendszere szerint, hátgerincz stb. elferdülésének gyógykezelésére.

Egyenestartók hanyag testtartás meggátlására.

Mellfűzőket plastikai párnázással stb. Női kiszolgálás.

Járó- és támgépeket, Lorenz tanár és Hessing rendszere szerint, a boka- és csipőizület gyulladásánál stb.

Műlábakat és műkezeket a legtökéletesebb technikai kivitelben, több évi jótállás mellett! — **Gyógyszobatorna-készülékek,** valódi amerikai és angol gyártmány, nagy választékban! 10956

Kér en ingyen és bérmentve legujabb képes árjegyzéket.

KELETI J. orvosi műszer-gyáros, **BUDAPEST, IV., Koronaherczeg-utcza 17. sz.**

400 nap járó óra!

Ujdonság! Ujdonság!

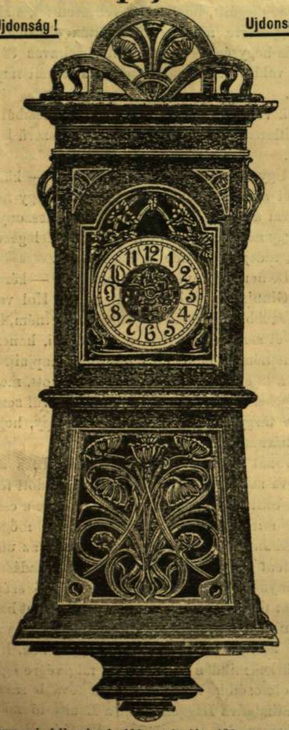

Egyszeri felhuzással 400 napig jár, 130 cm. magas, 35 cm. széles, nagyon diszes diófaszekrényben, fémlappal, renaissance kivitelben és oly finom kiállitásu szerkezettel, hogy az évi járása 3 perez időkülönbözetre szabályozható, ára.... ....45 forint.

Kapható 11032

SCHÖNWALD IMRE

órás- és ékszergyárosnál Pécsett 122.

Sachsen-Altenburg.

Technikum Altenburg.

Gépészeti és elektrotechnik. papirtechn. Fachschule. Állami biztos.

Férfiöltönyt

divatos szabással, gyapjuszövetből készit **mérték után** finom kivitelben **25 kor.-ért**

LICHTMANN SÁNDOR

szabómester, 11090b

Budapest, Rottenbiller-u. 4B.

Vidékre minták bérmentve.

5 frtért

szétküld utánvét mellett az **Orsz. Posztóáruház Budapest, Rottenbiller-u. 4B. egy férfiöltönyre 3 méter finom** fekete, sötétkék, szürke vagy barna angol gyapjuszövetet.

Legjobb gyermekhintőpor

Ámorka

bőrvörösséget, kipállást felmaródásokat stb., gyorsan és biztosan megszüntet. Doboz ára 1 korona, 6 doboz rendelésnél bérmentve.

Kapható:

BISCHOFF LIPÓT

gyógyszertárában,

Tatán és minden nagyobb gyógyszertárban.

Hirdetések telvétetnek a kiadóhivatalban, Budapest, Egyetem-u. 4.

TUDJÁK MÁR T. HÖLGYEINK?

Ha nem, sziveskedjenek tudomásul venni, hogy az egyedül létező szépitőszer, mely 2—3-szori használat után biztosan hat, a valódi angol

BALASSA FÉLE UGORKATEJ

Csodálatos az az eredmény, melyet a t. hölgyek vele elérnek. Néhány nap után eltávolit minden **arczitisztátlanságot** *kiütést, pattanást, szeplőt, májfoltot, bőratkát (mitessert), kisimitja a ránczokat, redőket és az arczbört* **fehérré, üdévé, finommá** *varázsolja.* **Balassa gyógyszerész** *készitményt vállal, hogy ártalmas anyagot nem tartalmaz. — Vigyázzanak, hogy utánzatot ne vegyenek, hanem kizárólag olyat, melynek minden üvegén a* **BALASSA** *név látható.* **Csak egyszer próbaként rendeljék meg tisztelt hölgyeink a**

BALASSA FÉLE UGORKATEJ

kámulatos hatásu szépitőszert, *akkor* **tiszta, üde, fiatal arczuk lesz és szépségüket megtarthatják, ápolhatják, növelhetik. Egy üveg ára 2 kor.** *Ajánlatos még az* **Ugorka-szappan,** *kellemes illatu és nagyszerü hatásu* **toilett-szappan.** *Ára 1 K. Nagyon kedvelt a* **Balalassa-fülpuder** *(hölgypor), mely háromféle szinben (fehér, kréme és rózsaszinü) kapható. Ára 2 kor., kis d oboz 1 kor. 20 fill. Dicsérik még a hölgyek az* **Ugorka-crémet.** *(Ára 2 korona.)* **Készitő és fő szétküldési hely:**

BALASSA KORNÉL gyógyszertára BUDAPEST-ERZSÉBETFALVA.

Postai szétküldés naponta. — Kapható azonban minden nagyobb gyógyszertárban.

Foraktárak Budapesten: Török József *gyógyszertára,* Király-utcza 12. *és* Andrássy-út 26. Dr. Egger Leo »Nádor« *gyógyszertára.* Váczi-körut 17. — Zoltán Béla, *gyógyszertára,* V., Szabadság-tér. — Kerpel Vilmos *gyógyszertára,* V., Lipót-körut 28., *továbbá a következő droguerialkban:* Detsinyi Frigyes, V., Marokkai-utcza 2. — Lux Mihály, IV., Museum-körut 7., Nezuda Nándor, IV., Kossuth Lajos-u. 7., Molnár és Moser, IV., Koronaherczeg-utcza 11. *stb.* 10896

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

APOSTOL A HÓDSÁGON

REGÉNY

írta

NAGY ENDRE

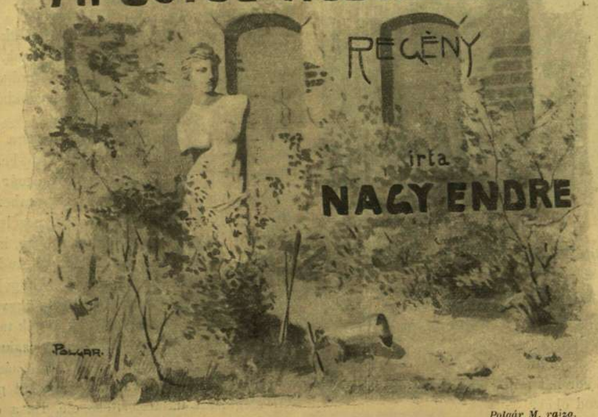

Polgár M. rajza.

(Folytatás.)

Jenő körülnézett a szegényes szobában, szivét összeszorította a részvét és holmi vigasztalásfélét rebegett. Az öreg mosolyogva válaszolta:

— Óh, csak hagyja! Engem sokkal kevésbbé szomorit el vakságom, mint embertársaimat. Engem voltaképen nem is ért veszteség vele. Hiszen a mig megvolt a szemem világa, addig sem azzal néztem, hanem az agyammal. A szemek csak zavaró, üres, tarka képekhez juttattak, a melyekről fájdalom nélkül mondok le. Talán még hálával is tartozom érte a gondviselésnek. Hisz' mindig az volt a vágyam, hogy egyesegyedül a gondolataim között élhessek; nos, most beteljesült a vágyam!

Jenő keserü tapasztalatairól kezdett beszélni, a melyekkel már két nap óta is lépten-nyomon találkozott hazai földön. Az emberek szük látókörüek, maradiak, tunyák és még csak törekvés sincs bennük a haladásra. Az öreg bámész arczot öltött, aztán erős hittel mondta:

— Dehogy! Én nem találtam soha okot a panaszra. Mondhatom, világéletemben mindig pompás dolgom volt és mindig elismerésre találtam. Mindig akadtak néhányan, a kik meghallgattak és megértettek. Ez, higyje el, épen elég jutalom egy emberéletért! . . .

Mikor elváltak, az öreg megigértette, hogy holnap is eljön. Joó Pált pedig megkérte, hogy kisérje ki vendégét. A kapuban megilletődve mondta Jenő:

— Az öreg úr, úgy látszik, nagy szegénységben él.

— Óh, dehogy! Ő a világ legigénytelenebb embere. Bármily kevese van is, ő azt pazar fölös ajándéknak tekinti!

Jenő csak most nézte meg alaposan az emberét. Keskeny arczu, szelid kék szemü fiu volt, állát, felső ajkát ritkás haj födte rendetlenül. Ruhája zsebeiből kidagadtak a könyvek és a paksaméták. Olyan embernek látszott, a ki nem igen törődik embertársaival. Hanem volt benne valami átszellemült rajongás, valami mély, lappangó tüzü lelkesültség, a mi megkapta az embert. Jenő melegen megrázta a kezét és szinte vidáman lépdelt az utczán hazafelé. Szörnyen büszke volt uj ismeretségére.

. . . Másnap délután Vajkai Béla szerény, kopott ruhában, de gondosan kiberetválkozva türelmetlenül álldogált egy mellékutcza sarkán. Többször megnézegette az óráját, unalmában egyik opera-áriát fütyölte a másik után, föl-alá sétált és az elhaladó leányok után nézett nagy szakértelemmel. De a mint Katalin egy kapuból az utczára lépett, hirtelen elkomolyodott az arcza és elébe sietett.

— Még sohasem váratott ennyit magára, pedig még sohsem vártam ily izgatottan!

— Nem jöhettem előbb, Kovács úr! Pedig én is vágytam találkozni önnel, mert fontos dologról szeretnék beszélni önnel, a melyet már régóta halogatok magamban.

Béla roszat kezdett sejteni, de azért fanyar érdeklődéssel mondta:

— Figyelemmel fogom hallgatni!

— Ön több izben mondta azt nékem, hogy szeret engem és bevallom, hogy ez boldoggá tett engem.

— Óh, igen, szeretem önt Katalin! Kivánja, hogy ujból megesküdjem rá?

Ezt meg is tette volna tiszta lelkiismerettel, mert sohsem látta még oly szépnek ezt a leányt, mint mostan. Könnyü fehér ruha volt rajta, a melyből kivánatosan domborodtak ki leányos formái; bájos arczát egészséges pirosság zománczozta be. Aztán volt valami megnevezhetetlen bübáj abban az odaadó bizalomban, a melylyel itt, a népes gyalogjáron, simult hozzá a leány.

— Én nem kételkedem önben, kedves Kovács úr. Hiszen mi czélja is volna vele, hogy általsson engem, egyszerü szegény leányt? De megvallom, van valami, a mi aggaszt és sok töprengést okozott már nékem.

— Ah! Tehát kételkedik mégis!

— Nem, nem! Ne értsen félre Kovács úr. De van valami titokzatos tartózkodás önben, a mit én sehogy sem tudok megmagyarázni magamnak.

Béla meghökkenve nézett rá. Hogyan, ez az egyszerü, csitri leány keresztül látott volna rajta? De a leány hamarosan megnyugtatta:

— Én sokszor beszéltem már önről atyámnak és biztosithatom róla, hogy ő nagyon rokonszenvezik önnel, mert ő szeret és megbizik bennem. De ön még egyszer sem volt hajlandó eljönni hozzánk; utczánkig elkisért mindig, de onnan visszafordult és eltünt abban a titokzatosságban, a melyből elém bukkant. Nagyon kérem, nyugtasson meg engem! Olyannak tartja-é viszonyunkat, a melynek szüksége van a titkolózásra? Mert ha igy volna . . .

Béla kedvetlenül mondta:

— Hányszor megesküdtem már, hogy szándékaim tisztességesek! De maga, úgy látszik, még mindig nem bizik bennem.

— De szeretnék bizni! Épen azért kérem, hogy nyugtasson meg. Megigértem atyámnak, hogy ma elhozom önt hozzá. Eljön-é?

— Menjünk! Én nagyon boldog leszek, ha édes atyját megismerhetem.

De alapjában nagyon kényelmetlenül érezte magát Béla. Fanyar csalódással látta, hogy a játszi, könnyü kalandok az úgynevezett alsóbb néposztályban sem teremnek könnyen és a finom selyem háló, a mit az igénytelen leányra vetett ki, az ő nyakára hurkolódik egyre szorosabban.

De az ismeretlen jövő bonyodalmai ellenállhatatlanul vonzották. Aztán meg csak egy röpke oldalpillantást kellett vetnie a leányra, hogy elenyészszenek aggodalmai. A leány hálás mosolylyal mondta:

— Atyám boldog lesz, hogy megismerheti önt! Szegény, mily kár, hogy nem láthatja.

Béla meglepetve kérdezte:

— Hogyan, hát édesatyja . . . .

Polgár M. rajza.

— Menjünk! Én nagyon boldog leszek, ha édes atyját megismerhetem.

— Világtalan már két év óta!

Katalin bánatosan hajtotta le fejét, de Béla sehogysem volt hajlandó osztozkodni a szomorúságban. Őt határozottan fölviditotta ez az ujabb adat. Egy világtalan ember gyanuját könnyü dolog lesz kijátszani. Megnyugodva követte a leányt a kis udvari lakásba és szinte pökhendi önbizalommal nyitott be a szobába. Ám egyszerre a küszöbhöz szögezte a meglepetése. A fehérszakálu, világtalan ember mel'ett Jenő ült és csodálkozó pillantással meredt reá. Már késő volt visszahuzódni. Katalin fürgén, jókedvüen mutatta be őt atyjának:

— Elhoztam Kovács Béla urat, a kiről annyit beszéltem neked.

Béla szigoruan nézett Jenőre és fogát összeszorítva sugta neki:

— El ne árulj!

Hát bizony, Jenőnek végig kellett játszania az egész komédiát. Türnie kellett, hogy a leány bemutassa neki a saját testvérét. Aztán végig kellett néznie Katalin naiv örömét, a melylyel «vőlegénye» körül forgolódott és végig kellett hallgatnia Béla vakmerő hazudozásait, a melyekkel e gyanutlan jó embereket megejtette. De a leány finom érzékével mégis észrevette, hogy mily fagyosan, érthetlen megvetéssel bánik Jenő Bélával. Sugva meg is kérdezte Bélától:

— Ismerték már önök egymást ezelőtt is?

— Nem, sohasem láttam még ezt az embert!

— Nagyon kellemetlen modora van. Nem lehet jó ember!

De Béla mégis kényelmetlennek találta a helyzetét. Nyájasan kezet szorított az öreg úrral, egy hideg fejbólintással elköszönt Jenőtől, aztán eltávozott. A leány kikisérte és aggodalmasan kérdezte:

— Nem jól érezte magát köztünk?

— Bevallom, nagyon szerencsétlenül válogattam meg a látogatás idejét. Majd egyszer olyankor jövök el, a mikor teljesen magunk lehetünk.

A leány elkeseredve mondta:

— Nem is tudom, mit keres itt az az ember! Óh, hogy gyülölöm őt!

. . . Még ez este fölkereste Béla Jenőt a szobájában. Gunyosan szólott hozzá:

— Nagyon váratlan helyen és időben találkoztunk! Nem hittem volna, hogy te is jársz ilyen helyekre.

— De mindenesetre más szándékkal, mint te.

— Persze! Te vagy a «nemesszivü megmentő», a ki édes hálát fölöz le. Hálásabb szerep, mint az enyém, mert az enyém csak a tiedet szolgálja.

Jenő ingerülten pattant föl:

— Megelégeltem gyanusításaidat! És kijelentem, hogy nem fogom türni, hogy e derék, becsületes embereket tönkretedd!

— Vajjon mit szándékozol csinálni? Talán elmégy és fölfedsz előttük mindent. Vagy talán már meg is tetted? Nos, csak menj árulkodni! Elvégre Heidelbergben nincs tanszéke a lovagias gentleman-kötelességeknek. Egy Vajkai, a ki mások diszkrét kedveléseibe avatkozik, — valóban, édesatyánk büszke lesz reád!

— A gentleman-like-ra ne hivatkozzál, mert ezt a jogodat eljátszottad. Tudod-e mit tettél? Álruhába bujtál, hazudoztál és egy szegény leánynak elraboltad mindenét, a nélkül, hogy te, a gazdag, bármi kárpótlásra is hajlandó lettél volna. Mióta lovagias tett a hazudozás és mióta sport a rablás?

Béla kényelmetlenül feszengett e beszéd alatt, de aztán dölyfösen válaszolta:

Polgár M. rajza.

— Elhoztam Kovács Béla urat, a kiről annyit beszéltem neked.

— Nem veszed észre, hogy nagyon gyanus ez a buzgóságod, a melylyel mások privát dolgaiba avatkozol?

— Tegnap láttam őket először.

— Akkor hát mijök vagy te nekik, hogy így oltalmazod őket?

— Barátjuk vagyok, mert gyámoltalanok, szegények és nemesszivüek. Oltalmazom őket, mert te gazdag, hatalmas és lelkiismeretlen vagy! . . .

(Folytatása következik.)

KISZOLGÁLTATVA!

Elbeszélés.

Irta Train Arthur. — Angolból ford. Fáy Szerafin.

(Folytatás.)

Ott már tudták, hogy utazásuknak nem sokára vége lesz.

— Igazán kár, hogy nem ülhetünk örökösen a vonaton, s nem költhetjük mindig az állam pénzét! — sóhajtott fel Mac Ginnis, midőn utolsó este nézte a robogó vonat ablakaiból a lenyugvó napot.

— Gondolja meg, Pat, hogy mily fontos feladatot kell még megoldanunk, — felelt Peggy. — Nem szabad elfelejtenie Andrews Sam-et és a Boodle-bankot. Ott vár reánk a szerencse és hirnév!

A mint lefelé zakatolt a vonat a sziklás tengerparton a három utas nagy hadi tanácsot tartott. Elhatározták, hogy Pat folytatja útját Seattlebe, hol letartóztatja a szökevényt, míg Jack és Peggy Olympiába mennek, hogy a kormányzótól kieszközöljék meghatalmazásuk érvényesítését, s ez által biztosítsák azt, hogy Andrewst a new-yorki törvényszék kiküldötteinek ki fogják szolgáltatni.

A kormányzó, egy fekete szakállas, kövér, kis ember, várakozásukat felülmuló szivességgel fogadta őket. Nemcsak, hogy azonnal teljesitette kivánságukat, hanem meg is hivta őket villásreggelire. Kitünt, hogy ő is abban az iskolában tanult, a hol Jack. Elmesélte azután, hogy ismerte Andrewst. Nem rosz ember az. Egyszerűen azok közül való, a kiket a körülmények kényszerítettek arra, hogy megszegje a törvényt; de különben tetőtől talpig úriember. Ő természetesen tiszteli követelésüket, de igazában nagyon sajnálja, hogy oly tisztességes embert, mint Andrews, le fognak tartóztatni. Azt reméli, hogy Andrews helyesen fogja fel a dolgot és a maga jószántából vissza fog velük térni.

Nem kell oly túlságos szigorúan itélni az emberekről! Hiszen az még nem olyan nagy bűn, ha valaki tévedésből hibát követ el. Annyi sokféle pont van a törvényekben, hogy az ember soha sem tudhatja, mikor lépi át határait. Megvallja, hogy ő őszintén rokonszenvez a szökevénynyel. Mi sem természetesebb, ha az ember így érez valakivel szemben, a kivel eddig mindig együtt ebédelt a klubban. De hiába, a törvény mégis csak törvény marad!

Azután a kormányzó elbúcsuzott tőlük s kellemes hazautazást kivánt vendégeinek. Neki vissza kellett térnie a tanácsba, a hol valami panaszos feleket, egy khinai kereskedőkből álló küldöttséget, kellett kihallgatnia.

A fiatal házaspár ezek után vonatra ült, s teljes megelégedésben érkezett Seatle-be. Mac Ginnis, a fogoly és annak ügyvédje már várakoztak rájuk. Andrews magas, erős ember volt, sürü, fekete körszakállal, s okos, aczélszürke szempárral. A házaspár azonnal látta, hogy a kormányzó helyesen beszélt, midőn Andrewst kifogástalan úriembernek nevezte. A fogoly bocsánatot kért, a miért magával hozta ügyvédjét. De — mondá — természetesnek fogják találni, ha meg akart arról győződni, hogy csakugyan jogos-e az ő letartóztatása. Semmi szándéka sincs őket késleltetni, vagy akadályokat gördíteni megbizatásuk teljesítése elé. Ez a dolog nagy szerencsétlenség ő reá nézve, de természetesnek találja, hogy kivánják az ő visszatérését New-Yorkba, hogy rendezze a Boodle-bank összekuszált ügyeit. Bizonyos abban, hogy mindent könnyen ki fog magyarázhatni, azért ő maga is azon van, hogy lehetőleg minél hamarább visszatérjenek New-Yorkba. Reméli, nem fogják tolakodónak tartani, ha azt ajánlja nekik, hogy töltsenek pár napot Seattleben, talán érdekelni fogja őket a szép vidék, — gyönyörü kirándulások vannak ott, jóformán egész a közelben, — ő pedig azalatt egy kicsit rendezheti ügyeit.

Peggy el volt ragadtatva ettől az ajánlattól. Ki is jelentette, hogy nagy szivtelenség volna Andrewst azonnal elvinni, a nélkül, hogy búcsút vehetne barátaitól: ő különben is nagyon óhajtaná látni Victoriát, Esquimaultot és Tacomát. Legjobb lesz, ha Andrews úr Mac Ginnis felügyelete alatt elvégzi ügyeit, ők ketten pedig azalatt megnézik a vidék látványosságait. Legczélszerübb is lesz ugyanegy szállodában lakni a fogolylyal és senkinek sem szükséges azt tudni, hogy Andrews tulajdonképen fogoly. Jack és Mac Ginnis nem találtak ebben a tervben semmi helytelent; Andrews pedig udvariasan hálálkodott, azt mondván, hogy nem is merte remélni, hogy ily nemeslelküen bánjanak egy fogolylyal, de biztosította őket arról, hogy soha sem fog alkalmat szolgáltatni arra, hogy megbánják nagylelkü elhatározásukat.

Eltelt két nap; a Dockbridge-pár mindent megnézett, a mi csak látni való volt Seattle közelében, Andrews pedig rendezte ügyeit s készülődött az elutazásra. A fogoly első látásra mindjárt igen kellemes benyomást tett Mac Ginnisre és társaira s jó véleményök felőle egyre fokozódott; rövid idő mulva már úgy tekintették Andrewst, mint egy kellemes társat, a kit a sors véletlenül hozott útjokba.

A kis társaság már három napja volt Seattleben, midőn az estebéd végeztével, a melyet mindnyájan együtt költöttek el, Jack szivarra gyújtott.

— Most pedig uraim, fel New-York felé! — szólt. — De az a nagy kérdés, hogy hogyan menjünk? Az éjszaki Pacific-vonattal, az Unionnal, vagy a legrövidebb vonalon a Sziklás-szigeten át?

— Bánja az ördög, hogy merre megyünk, — felelt Pat, kényelmesen hátradőlve székében és óriási füstfelhőket fújva szivarjából, a melyet a fogoly Andrews adott neki.

— Annál jobban örülök, minél tovább tart az út. Az állam fizeti úgyis, én pedig nagyon szeretek kényelmes kocsiban ülve végig robogni mindenféle szép tájakon.

— Andrews úr, ön bizonyosan tudni fogja, melyik a legszebb út haza New-Yorkba? — kérdé Peggy. — Ön ismeri a vidéket. Hol láthatnók a legtöbb hegyet?

Ha nem lett volna a kis társaság oly sürü füstfelhőkbe burkolva, észrevehették volna, hogy e szavakra felcsillantak Andrews szemei. De a következő pillanatban már ismét nyugodt egykedvüséggel nézett a fiatal asszonyra. Pár perczig gondolkozni látszott, mintha jól meg akarná fontolni azt, a mit felelni fog.

— Tulajdonképen nincs sok válogatni valónk, — szólalt meg végre, leverve szivarja hamuját. — Különben az év ebben a részében mindegyik út igen szép. Talán a sziklás-szigeti vonal valamivel hosszabb, de a legérdekesebb.

Néhány pillanatig ismét elmerült gondolataiba, azután nyugodtan szivta tovább szivarját.

De Peggynek, ki az utazás felemlítésére is már egészen fellelkesült, Andrews elgondolkozottsága nem kerülte el figyelmét.

— Ön valamit elhallgatott, Andrews úr. Mit akart az imént mondani?

— Semmit, — felelt Andrews mosolyogva. — Csak azt akartam felemliteni, hogy ha nem lenne oly fáradságos az út, az éjszaki Montanavonattal mehetnénk haza, a mely azután csatlakozik a Soo-i vonalhoz. Remek kirándulás nyáron, télen azonban úgy hiszem kissé hideg lehet arrafelé. De az igaz, hogy a vidék gyönyörü.

— Menjünk arrafelé! — kiáltott fel Peggy. — Hiszen épen azt akarjuk, szép vidéket látni! Én nem félek a hidegtől. Különben is itt van velem a bundám. Tehát a montanai vonal az, és Soo-nál van a csatlakozás? Arra talán már indiánok is vannak! Mit szólsz a tervhez, Jack?

— Én mindenbe beleegyezem, — felelt Jack jókedvüen. Andrews mindenesetre tudja, hogy mit ajánl, hiszen ő már járt azon az úton. Igy azt hiszem, ebben a tervben mindnyájan megnyugszunk.

Andrews hirtelen szivarra gyújtott, hogy elrejthesse mosolyát.

III.

A hó egész nap nagy pelyhekben hullott alá, a szürke, beborult égből. A gép csak nehezen küzdötte magát előre a fenyőkkel sürün benőtt szakadékok felett, a rohanó hegyi patakok mellett, a melyeket a megolvadt hó vize feketére festett. Útjok még mindig fölfelé vitt, úgylátszott, hogy a kapaszkodásnak már soha sem lesz vége. A gép kerekei sokszor visszasiklottak, mig végre meg tudtak kapaszkodni a homokkal beszórt sineken, s a vonat lassan kanyargott előre a vadregényes hegyes vidéken. Már két nap óta ilyen volt az utazás, s a vasúti kocsi ablakaiból az utasok nem láthattak egyebet a nagy pelyhekben hulló hónál, a mely vastagon elborította az egész tájat. Nagy, sürü felhők nehezedtek a hegyóriásokra s az egész láthatáron mit sem lehetett megkülönböztetni a nagy köd miatt. És a gép még csak egyre zakatolt felfelé, mindig csak felfelé!

— Ön valamit elhallgatott, Andrews úr.

Az egyik elsőosztályú Pullmann-kocsiban a négy útitárs látszólag a legjobb egyetértésben, kártyázgatott. Már nem panaszkodtak többé az időre, hanem igyekeztek lehetőleg kellemesen szórakozni azalatt, mig kint egyre hullott a hó és zúgott a szél. Kártyáztak, sakkoztak, vagy pedig elővettek egy-egy könyvet és olvasgattak. Mac Ginnis és a fogoly kifogyhatatlanok voltak az adomázásban és kalandok elbeszélésében. Nem lehetett tagadni, hogy a Boodle-bank volt elnöke nagyon művelt és igen olvasott ember. Tulajdonképen ügyvédi pályára készült; Dockbridge sokszor bámult, mily furfangos ügyességet árult el a jogi kérdések felfogásában. Már második napja ültek együtt a zakatoló vonaton s épen befejezték a tizenharmadik játszma visztet. Mac Ginnis, ki a kártyában balkezes volt, azt a szokatlan engedményt tette a fogolynak, hogy annak bal kezét erősítette oda az ő saját jobb kezéhez. Ez a két ember ilyenformán egymáshoz erősítve háttal ült a gépnek, mig velük szemközt Dockbridge és felesége foglaltak helyet. Az est beálltával a hó mind sürűbben kezdett hullani; nemsokára meggyújtották a lámpákat és lebocsátották a vasúti kocsi függönyeit. Utas nagyon kevés volt a vonaton, azért is a kedélyes vonatvezető többnyire a négy utast tartotta szóval.

— Most már nemsokára fent leszünk a tetőn, — szólt a vonatvezető. — Ha ez a nagy hó nincs, már egy órával ezelőtt fölértünk volna. Igazán kár, hogy semmit sem láthattak a hegyekből. Holnap reggel pedig már Sourisban leszünk, s onnan kezdve végig az egész Dacotán nem látunk egyebet puszta mezőségnél. Mire reggel felébrednek, a hegyek már kétszáz mérföldnyire nyugatra lesznek tőlünk. Ez alkalommal nem kedvezett önöknek a szerencse.

— Én vagyok a hibás a dologban, — felelt Andrews. — De mit beszél ön, vonatvezető úr? Holnap reggel Sourisban leszünk? Tehát addig már nem állunk meg?

— Nem, egyenesen megyünk most lefelé. Az igaz, hogy egy órával a tetőn túl, van egy feltételes megállóhely — Ferguson Gulch s néha Red-Rivernél is veszünk fel vizet. De az is csak feltételes megállóhely és Jim azt szeretné, ha behoznánk a késést. Azt hiszem tehát, hogy nem is állunk meg Souris-ig. Készen vannak, uraim, az ebédhez?

A kerekek mozgásából érezhető volt, hogy a vonat lassitani kezdte futását, azután egyszerre a gép gyors pöfögéseket hallatott, mint olyankor, mikor nagy erőfeszítéssel kapaszkodik fölfelé, majd ismét gyorsított, azontúl pedig már egyenes irányban robogott előre.

— Már fent vagyunk a tetőn, — jelentette a vonatvezető, piros zsebkendőjébe gondosan becsomagolt dohányából kiszedve egy csomót.— No, most már Jim nekiereszheti a gépet.

— Mit nevez ön tetőnek? — kérdé Peggy.

— Az alsó Kootenayt, — felelt a vonatvezető. — Óh errefelé nagyon szép ám nyáron. Ez talán a legszebb része Kanadának.

— Kanadának! — kiáltott fel Dockbridge megütközéssel. — Mit akar ezzel mondani? Csak nem vagyunk most Kanadában?

— Már három óra óta Kanadában vagyunk, — hangzott a felelet. — Nézze meg itt a térképen, nemsokára felérünk a tetőre s onnan egyenesen Montanába térünk vissza. Ezen a helyen nem juthatunk át a Sziklás-hegységen a nélkül, hogy pár mérföldnyire el ne távolodjunk az Egyesült-Államoktól.

E szavaknál kivette a zsebéből Amerika térképét.

— Lássa, itt hagyjuk el Clark-Forkot, azután megkerüljük a hegylánczot, követjük ezt a folyót itt, majd átmegyünk ismét a határon, egyet fordulunk s egyenesen keresztül vágunk ezen a baloldali hegylánczon. Két óra mulva ismét az Egyesült-Államokban leszünk!

Dockbridge felugrott e szavakra és ijedt szemekkel bámult a térképre. A vonatvezető igazat mondott, Csakugyan Kanadában voltak. Kanadában! Igy tehát jogérvénytelenül tartják fogva Andrewst. A newyorki és washingtoni kormányzó elfogatási parancsa az angol király birodalmában érvénytelen. Vajjon tudta-e ezt Andrews? Jack úgy tett, mintha a térképet tanulmányozná, de titokban gyors pillantást vetett a fogolyra. Andrews épen szivarkára gyújtott, mig Pat savanyú arczczal nézegette az előtte levő kártyákat. Úgy látszott, hogy Andrews nem hallott meg semmit, vagy talán nem is figyelt arra, a mit a vonatvezető beszélt. Dockbridge szemei előtt forgott a világ, kábult agygyal, gépiesen hajtogatta össze a térképet és átnyujtotta a vonatvezetőnek.

— Borzasztó éhség gyötör, — szólt látszólag nyugodtan. Alig mondta ki e szavakat, midőn a buffet irányából kinyilt az ajtó s egy szolga behozta vacsorájukat.

— Én is csak azt mondhatom! — szólt Andrews, mialatt Mac Ginnis levette a bilincset kezéről.

(Folytatása következik.)

2846. szám.

Hirdetmény

az alább megnevezett állomásokban elhelyezett csász. és kir. közös hadseregbeli csapatok élelemszükségleteinek biztositása iránt.

A tárgyalás tartatik

mely napon	mely állomáson és hivatalban	mely állomás számára	a jelenleg ahhoz tartozó helységekkel	mely csapat számára	mely időtartamra
1905 julius hó 18-án, délelőtt 10 órakor	1905 julius hó 24-én, délelőtt 10 órakor	A cs. és kir. élelmezési raktár Pozsonyban, Mária Terézia-út 2. sz.	Pozsony	—	cs. és kir. hadsereg	1905 szeptember 1-től 1906 augusztus 31-ig
			Trencsén	—		
			Nagyszombat	—		
			Trencsén-Teplicz	—		
			Pöstyén	—		
			Nezsider	—		
			Szentgyörgy	Szőllős vagy Récse		
			Bazin	Modor vagy Czajla		
			Somorja	—		
1905 julius 19-én délelőtt 10 órakor	Cs. és kir. kat. élelmezési raktár Komáromban		Komárom	—		
			Esztergom	—		
			Győr Szabadhegygyel	Abda, Böcs		
			Sopron	—		
			Szombathely	—		
1905 julius hó 27-én délelőtt 10 órakor	Cs. és k. kat. élelmezési raktár Sopronban		Nagy-Kanizsa	Kis-Kanizsa vagy Lasznak		
			Kőszeg	—		
Mint fent			Pozsony	—		
			Trencsén	—		
			Nagyszombat	—		
			Somorja	—		
			Sopron	—		
			Szombathely	—		
			Nagy-Kanizsa	—		
			Komárom	—		
			Esztergom	—		
			Győr Szabadhegygyel	Abda, Börcs		
			Minden fentebbi állomásban	—		

A következő katonai élelem-szükségletekre nézve

naponként: széna adagonként (3400 grammal adag)	naponként: szalma adagonként (4300 grammal adag)	naponként: alomszalma adagonként (5600 grammal adag)	havonként: 4 havonk ágyszalma (2100 grammal adag) mm.	havonként: keményfa nyáron köbméter	havonként: keményfa télen köbméter	havonként: köszén nyáron métermázsa	havonként: köszén télen métermázsa	évenként körülbelül vagy: széna métermázsa	évenként körülbelül vagy: szalma métermázsa	évenként körülbelül vagy: keményfa m^3	évenként körülbelül vagy: köszén q
467	151	74	692	72	372	—	—	170	364	9890	6700
28	—	—	28	—	100	26	137	—	—	350	520
157	—	2	159	2	69	16	123	—	—	1990	1440
—	—	—	—	—	6	5	2	—	—	—	18
—	—	—	—	—	10	6	1	—	—	—	20
449	—	—	449	—	49	15	56	—	—	5570	3600
147	—	—	147	—	16	2	12	—	—	1825	1200
145	—	—	145	—	17	4	20	—	—	1800	1200
83	91	—	174	—	39	10	35	—	—	2525	1340
—	—	—	—	—	—	130	518	178	393	—	—
34	—	—	34	—	128	14	25	75	631	421	644
369	—	—	369	—	207	38	112	90	403	4579	3449
729	122	—	851	—	300	14	38	400	1500	10900	7340
1030	—	—	1030	—	158	30	51	88	450	12600	8269
16	—	—	16	—	44	5	22	42	255	195	252
166	—	—	166	—	57	16	65	—	—	2032	1450

1. Helyőrségi csapatok, intézetek és a cs. és kir. elszigetelt közös hadsereg számára.

keményfa m^3	köszén q
315	11370
490	3230
164	1780
490	—

2. Azonkivül kiszolgálandó a kikötött szállítási árakért: a fegyvergyakorlatra bevonult szabadságolt, tartalékos és póttartalékosoknak szükséglete.

—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	250	600
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	150
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	80
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	20
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	250
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	140
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	140
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	500
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	250
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	255	250

3. Az átvonulók szükséglete a szállítási feltételek füzete IV. pontja szerint.
4. A csapatösszpontosítások szükséglete a szállítási füzet III. pontja szerint igazolódik.

Bánatpénz a következő czikkekre:

széna	szalma	fa	köszén
korona			
3200	3000	1300	—
—	100	130	350
—	600	300	300
—	—	20	20
—	—	20	20
—	1600	700	150
—	550	250	50
—	550	250	100
—	800	300	100
—	—	—	1400
—	—	—	1400
—	1450	600	350
—	3400	1700	200
—	5200	2000	200
—	50	25	50
—	—	—	—

Kézvényelési határidő

széna, szalma és szecskára nézve	ágyszalmára	tuzoldfa és köszénre
Minden őrédik nap a csapat számára; a takarmány saját lovaknak egész hónapra előlegesen is minden hó 1-én.	Január 1-én, május 1-én és szeptember 1-én.	Félhavonként vagy havonként.

A takarmányra nézve a kézvényelési határidő, ha a viszonyok vagy a csapat érdekei ezt megkivánják és ha ez által a kincstárnak több kiadás nem okoztatik, 10 egész 15 napra a területi hadbiztosság által és szállitóval egyetértőleg meghosszabbitható.

MEGJEGYZÉS. *A)* Az ajánlattevőknek ajánlataikban határozottan nyilatkozniok kell a felől, hogy készek-e a cs. és kir. hadseregnek valamint a m. kir. honvédségnek szükségletét ugyanazon feltétel alatt szállítani, ha azok azt megkivánnák.

B) Éppen úgy köteles a szállító Pozsony, Esztergom, Győr, Sopron, Szombathely és Nezsider főállomásokban valamint ezeknek körzetéül 15 km-nyi távolságban levő mellékállomásaiban a szükséges czikkeket a gyalogbadoszt.ályig, illetőleg lovasezredig való csapatösszpontosításoknál a szállítási árakért kiszolgáltatni. A nagykanizsai állomáson az 5. számu lósorozási bizottság szükséglete, mely előre meg nem határozható és e hirdetményben csak általánosan felvétetett, a vállalkozó által az elfogadott árért szállítandó.

C) A cs. és kir. hadsereg katonai közigazgatása határozottan fentartja magának a netán rendelkezésére álló saját készleteit a szerződési időszakon át használatba vételni. A hadseregigazgatás azonfelül fentartja magának vagy az egész, avagy csak egy részét a kiirt szükségletnek bérlet utján kiadni.

D) Minden állomáson köteles a bérlő a takarmány-adag javitása által a folyó szükséglet és azontul tartandó negyed részen fölül eredő többletet az elfogadott árért kiszolgáltatni.

E) A széna sajtolása géppel 30, 60 vagy 90 kg. csomagban eszközlendő és körülbelül kiterjedése $^1/_4$-ede legyen a felbontott szénának.

F) Az alomszalma $^1/_4$ részének zsupszalmából kell állania.

G) Az ajánlatban határozottan kitcendő a fa neme, pl. cserfa, bükkfa stb. és a **hasábok hossza**, azután vajjon **usztatott vagy usztatlan-e**; a köszénnél pedig a telep és a bánya megnevezendő.

A **soproni** állomás részére ugy az állomás szükségletére, mint az élelmezési raktárnál lévő sütőkemenczék fütésére havonkint 120 q tevő köszén szükségletére kiválólag **brennberg köszén** vétetik igénybe. A pozsonyi állomásra kivetett szénszükségletből havonként 150 q a katonai élelmezési raktárban levő kemenczék fütésére szükségeltetik. Ezen szénmennyiség «Wildensteinsegen» szénben kivántatik meg, miért is az ajánlatban ezen szénnemre külön ajánlat teendő. Ha valaki oly szenet akar ajánlani, a melynek fütőereje nincs ismeretes, akkor az ajánlattevőnek ideje korán — a tárgyalási — napot megelőzőleg az illetékes katonai élelmezési raktárhoz kell fordulnia, hogy ez a szénnek vegyi elemzését az ajánlattevő költségére mielőbb megszerezze.

H) A szénaszállitást Szombathelyen elnyerő köteles a katonai kincstár által kibérelt, az élelmezési fiókraktár szénaraktárát évi 2000 korona bérösszegért az 1905/1906. évi szállitás időtartamára bérbe venni. E mellett tartozik az illető a bérletből eredő, a katonai kincstárnak előirandó házadót pótlékaival és az illető járulékokat, a jövedelmi adót, továbbá a bérletet illető járulékokat viselni, illetve a megállapitott határidőre készpénzben megfizetni, esetleg a katonai kincstárnak azt megtéríteni.

I) A mozgósitás esetére vonatkozó külön határozványok a szállitási feltételek füzete XXVII. czikkében foglaltatnak

1. A cs. és kir. közös hadsereg-csapatok fent kimutatott élelmi szükségletinek biztosítása végett a táblázatban megjelölt napokon, kizárólagosan irásbeli ajánlatok utján, nyilvános tárgyalás fog tartatni. Ezen czikkeknek szállítás utján való biztositása csak annyiban történik, a mennyiben a csapatok (intézetek) azokat nem szerzik be maguk.

2. Minden ajánlattevő, a szerződési kötelezettségben már álló és teljesen jóhitelünek bizonyult, vagy a tárgyaló bizottság előtt vállalatképeseknek és megbizhatóknak ismert vállalkozók kivételével, üzleti képességét s erre vagyonának elégséges voltát a kereskedelmi és iparkamara által, ha pedig a kereskedelmi lajstromba bejegyzett iparosnak vagy kereskedőnek czégje nem volna, ez elsőfoku politikai (ipar-) hatóságok által és a mezőgazdaságnal foglalkozó be nem jegyzett vállalkozók részére az illetékes gazdasági egyesület által kiállitott bizonyitványnyal igazolni tartozik. — Bizonyitványok, melyek a tárgyalás napjától számitott két hónál korábbi kelettel birnak, tekintetbe nem vétetnek. — A bizonyitványokban igazolandó vállalatképesség iránya és terjedelme a fentebbi táblázatban van megjelölve.

Az ilyen bizonyitványok nem az ajánlattevő, hanem a kiállító kamara vagy egyesület által a tárgyalást megelőző napig mint «bizalmas és sürgős» a tárgyaló bizottságoknak beküldendők. Az elkésés következményeit minden körülmények között a fél viseli.

3. Az alábbi mintának teljesen megfelelőleg szerkesztett, egy koronás bélyeggel ellátott ajánlatoknak, lepecsételt borítékban, az előirt bánatpénzzel együtt az illető állomás szükségletének tárgyalására kitüzött napon legkésőbb délelőtti 10 óráig kell a tárgyaló bizottsághoz beérkezniök; későbben érkező vagy távirati uton tett ajánlatok nem vétetnek tekintetbe.

4. Ha valamely ajánlatban a számokkal és betükkel irt ár között eltérés mutatkoznék, akkor a betükkel irott ár fog helyesnek tekintetni.

5. A részletesebb feltételek Pozsonyban, Komáromban és Sopronban 1905. évi május hó 31-én keltezett, két-két összehangzó példányban elkészített, a szállitási feltételeket tartalmazó füzetben foglaltatnak és a pozsonyi, komáromi, valamint a soproni cs. és kir. katonai élelmezési raktáraknál naponta délelőtti 9 órától 12 óráig betekinthetők. Különben az előirt feltételi füzet a cs. és kir. élelmezési raktárnál 60 fillérért darabonként mindenki által megkapható.

6. A községek bánatpénz vagy óvadék letételétől fel vannak mentve.

Termelők és mezőgazdasági egyesületek azon vállalatokra nézve, a melyet saját termelésükkel teljesiteni képesek, óvadék letétele alól szintén fel vannak mentve.

Termelők, mezőgazdasági egyesületek és termelők ajánlatai, egyenlő árak mellett, más vállalkozókkal szemben előnyben részesülnek.

7. Összetes ajánlatok csak akkor vétetnek tekintetbe, ha azok a cs. és kir. hadsereg szükségletei illetőleg a feltételi füzet XVII-ik czikkelyében meghatározott kereten belül tétetnek és ha együtt véve az egyenkint tett ajánlatoknál előnyösebbek. Tüzelőfa és köszénre **ajánlatok azokkal együtt széna és szalmára nem tehetők.** — Nem egynemü czikkeknél az ajánlatban az ár minden egyes czikkre nézve külön kitüntetendő.

8. A beszállításoknak a fentebbi táblázatban felsorolt állomásokon kell történnie, és köteles a szállító az ágyszalmát, tüzifát vagy köszenet a szállitási feltételek füzetének X-ik czikkelye értelmében a laktanyákba, illetőleg a csapatok elhelyezésére szolgáló egyéb helyiségbe megtérítés nélkül elfuvarozni. Ha a szállító erre vállalkozni nem akar, ennek ajánlatában — az esetleg külön igényelt fuvardijak feltüntetése mellett — kifejezést kell adnia, mert ellenesetben az vélelmeztetik, hogy a fuvardij a felajánlott szállitási árban már bennfoglaltatik, külön fuvardijra igényt nem támaszthat. Az élelemszükségleteknek az állomáshoz tartozó helységekbe való elfuvarozására nézve az előkészitett feltételi füzet XVII. pontja értelmében külön ajánlat teendő, mert különben feltételeztetik, hogy az elfuvarozás a követelt szállitási árban már bennfoglaltatik. Ha az elfuvarozásra többen egyenlő árak mellett ajánlkoznának, akkor ezek közül az, ki az illető czikkeknek szállitását elnyerte, előnyben részesül.

9. Az ajánlkozók a hadseregigazgatás irányában ajánlatuk elfogadása iránti nyilatkozata tekintetében lemondanak az 1875. évi XXXVII. törvényczikk 314. és 315. §-aiban — valamely ajánlat elfogadása iránti nyilatkozatra nézve — megállapított határidőnek betartásáról.

10. Tartalékkészletek készentartása végett a feltételi füzet VII. pontjára külön figyelmeztetik.

11. A bérlők raktárainak a laktanyáktól több mint 1·9 km. távolságra fekődniök nem szabad; azon esetben, ha ezek több mint 1·9 km. távolságra esnének, akkor a bérlő köteles ugy a kenyér és zab elfuvarozását minden kárpótlás nélkül eszközölni.

12. **Az elfogadásra tizennégy napnál rövidebb határidő rendszerint** ne kütessen ki.

13. A szállitási feltételek füzetében foglaltak betartására már ajánlatának benyujtásával minden ajánlattevő kötelezve van.

14. A kereseti követelések kifizetése ügyében, a postahivatal check- és clearing-forgalma utján, a bérlőfeltételek könyvének XIX. czikkére utaltatik.

Kelt Pozsonyban, 1905. évi junius hó 13-án.

Cs. és kir. 5. hadtest hadbiztossága.

1 korona bélyeg

Ajánlati minta.

Én alulirt az 1905. évi junius hó 13-án, 2846. ad sz. alatt kelt hirdetmény alapján kötelezem magamat, hogy az N. _____ állomáson s az ahhoz tartozó helységeken szükséges:

szénának 5600 grammos adagját _____ f., szóval _____ fillérrel
alomszalmának 2100 " " " " "
szecskának 850 " " " " "
ágyszalmának métermázsáját _____ K " " " koronával
kemény tüzifának köbméterét _____ " " " "
köszén (milyen fajtáju) métermázsáját _____ " " " "
az 19__ évi _____ 1-től 19__ évi _____ hó végéig terjedő időtartamra szállítani, továbbá az átvonuló élelmezést is a cs. és kir. közös hadsereg részére az előkészitett feltételek füzete IV. czikkelye értelmében kiszolgáltatom és ezen czikkek elfuvarozását a szükséglet helyére — a fent részletezett árak mellett — elvállalom (a szükséglet helyére való elfuvarozás nélkül), mely ajánlatomért a mellékelt, külön borítékban zárt (vagy: az ide csatolt elismervény szerint a _____ pénztárnál letéteményezett, semmi más kötelezettségért nem szavatolói) nevezetesen _____ összesen _____ korona bánatpénzzel kezeskedem.

(Határozottan nyilatkozom az iránt, hogy kész vagyok a cs. és kir. hadsergnek, valamint a m. k. honvédségnek szükségletét ugyanazon feltételek alatt szállitani, hogy ha azok azt megkivánnák.)

Továbbá kötelezem magamat azon esetben, ha a szállitást elnyerem, hogy legkésőbb 14 nappal ez iránti hivatalos értesités után bánatpénzemet a 10 százaléknyi óvadék erejéig kiegészitendem, s ha ezt elmulasztanám, a hadseregigazgatást feljogositom arra, hogy ezen kiegészitést a szállitási keresmény visszatartásával eszközölje.

Egyébiránt a hirdetményben közzétett feltételeken kivül a tárgyalásra előkészitett 1905. évi május hó 31-én keltezett feltételi füzetekben foglaltaknak is alávetem magamat.

Az N. _____-nek N.-ben kelt, ide mellékelt értesitése szerint a megbizhatóságomról és vállalatképességemről szóló bizonyitvány közvetlenül az _____-nek fog átküldetni.

Kelt N. _____ ben, 1905. _____ hó _____ én. N. N. (vezeték- és keresztnév, lakhely, megye.)

Az ajánlat lepecsételendő és boritékára irandó:
«Ajánlat az 1905. _____ án 2846. sz. a. kihirdetett s 1905 julius ___-én tartandó tárgyaláshoz.»
A letéteményezett bánatpénz az ajánlatban részletezendő, a külön borítékon pedig ennek

Polgár M. rajza.

(Folytatás.)

Jenőnek most ellágyult a hangja és szinte könyörögve folytatta:

— Figyelj ide, kérlek, Béla! Te egy ártatlan leány vonzalmát kicsaltad, de most még nem volna végzetes ránézve a kiábrándulás. Mondj le róla, irj meg neki mindent őszintén, utazz el. Ne felejtsd, hogy te csak egy kis kalandot dobsz el magadtól, neki és atyjának pedig az életet adod vissza.

— Lemondjak róla, mikor szeret? Nem! Én is szeretem őt!

— Igazán szereted őt? Óh, ha ezt sejtettem volna! Hisz' akkor rendben van minden! Vedd el őt feleségül.

Béla először fürkészve nézett öcscse szemébe, aztán fölkaczagott.

— Megbolondultál? Hisz' akkor nemcsak ostoba volnék, de nevetséges is! Valóban, még csak haragudni sem tudok reád a tanácsodért. Egyszerüen értetlen vagy és szentimentális, mint minden diák!

— Nos, jó! Akkor hát tudd meg, hogy hiábavaló lesz minden ravasz fáradozásod. Elállom utaidat és meg fogom akadályozni, hogy épen testvérem tegye tönkre azoknak életét, a kiket becsülök!

— Mit akarsz tenni?

— Tudom, hogy mit tegyek és győzni fogok!

V.

Jenő valóban tudta, hogy mit tegyen.

Másnap fölkereste Pór Albertet és igy szólott hozzá:

— Néhány nap mulva átveszem anyai örökségemet, a hódsági birtokot és az a szándékom, hogy ott fogom megvalósitani azokat a szociális elveket, a melyeket Winter professzortól tanultam. Jól tudom, hogy ez nehéz munka lesz, de épen azért van szükségem az ön támogatására.

— Óh, arra biztosan számithat, ha ugyan használ veszi. Én rokonszenvezem önnel, mert nemes szándéku, lelkes embernek látom.

— Egy nagy kérésem volna önhöz. Költözzék ön családostul hozzám, hogy egész idejét közös ügyünknek szentelhesse.

— De uram!...

Jenő könyörögve szólott közbe:

— Az égre kérem, ne tiltakozzék! Nekem szükségem van önre és ha önben van szeretet a saját eszményei iránt, nem tagadja meg kérésemet.

Az öreg ur elérzékenyülve pislogott világtalan szemeivel. Hiszen legrejtettebb vágya volt az mindig, a mit most odakináltak neki. Egy darabka föld; egy elkülönözött tartomány, a melynek barázdáiba az ő gondolatait ültetheti el! De aztán aggodalmasan mondta:

— Nem tudom, hogy elfogadhatom-e ezt öntől.

— El kell fogadnia. Ha jótékonyságról van szó, úgy azt csak ön gyakorolhatja vélem. Ön tanácsadóm, tanitóm lesz!

Mikor délben az öreg leányának elmondta Jenő ajánlatát, Katalin elsápadt és kezét szivére szoritva kérdezte:

— És te elfogadtad?

— Óh, eleinte voltak némi aggodalmaim, de ő azokat végkép eloszlatta. És nem tagadom, ennél csábitóbb dologról álmodni se mertem volna. Képzeld el a puszta csendjét, a nyugalmat és azt a tudatot, hogy az ember eszméi termő maggá válnak az anyaföldben!

A leány öntudatlanul rebegte:

— Hát velem mi lesz?

— Természetesen velem jössz te is. Aggódás nélkül elfogadhatod az ő vendégszeretetét, a melyért különben is — remélem — alaposan meg fogok szolgálni.

Katalin elhallgatott, de szeme megtelt könynyel. Be kellett látnia, hogy atyjára igazi megváltás lesz ez az uj élet, nem szabad hát akadályokat görditenie elébe.

Most már csak az a gond foglalkoztatta, hogy mit mondjon majd Bélának, ha délután találkozik vele. És vajon mi lesz, ha majd a fiatalember föltárja a szivét és határozott vallomásra kényszeriti őt is? Ha felszólitja, hogy hagyja el öreg atyját és kövesse hiven szerelmesét?

Pedig hasztalan gyötörte magát e kinzó kérdésekkel. Béla e napon nem várta az utczasarkon, mint rendesen. A leány azzal vigasztalta magát, hogy este bizonyosan várni fogja.

Ám azért nyugtalan szivvel ült egész délután a zakatoló irógép előtt, mert bárha nem tudott is magának megmagyarázni semmit, mégis sejtette, hogy valami gonosz katasztrófa van készülőben, a mely Jenő megjelenésével van összefüggésben.

A mint alkonyatkor elhagyta a hivatalt, a kapuban egy hordár szólitotta meg.

— Pór Katalin kisasszonyhoz van szerencsém?

— Az vagyok.

— Egy levelem van a kisasszony számára. Válasz nincsen.

A leány dobogó szivvel bontotta föl a levelet. Az aláirását sem kellett megnéznie, úgyis tudta, kitől való. Sőt a pesszimizmus, a mely örökké ott lappang a szerelmesek szivében, a levél tartalmát is elárulta neki jóelőre. Most már csak a szavakról, a formákról volt szó. Igy szólott a levél:

Édes kisasszony! Az egekre kérem, bocsásson meg nekem és ne higyjen a látszatnak, a mely ellenem fordult. A mit tettem, azt Ön iránt érzett őszinte szerelmemből tettem és nem lakolhatok érte keserübben, minthogy lemondok a látásáról. Kérem, bocsásson meg és ne gondoljon gyülölettel arra, a ki Önt igazán szerette: *Bélára.*

A levél története nagyon egyszerü volt. Béla biztosra vette, hogy Jenő el fogja őt árulni a leánynak. Jónak látta hát, hogy kikerülje a kellemetlen bonyodalmakat és félrealljon a megsértett család esetleges boszuja elől. Még most úgy sem volt késő; egyetlen levéllel kényelmesen szabadulhatott mindenből.

A leány csak nézte, nézte a levelet, mig a könnyek elborították szemét és áthatlan homálylyá változtatták minden körülötte. Most, hogy elolvasta a levelet, még érthetetlenebb volt az, mint annak előtte. De mit is kellett volna még megértenie? Tiszta hittel, az ifjuság rajongásával indult utnak és sivatagba tévedt. Itt van a sürgő-forgó utczán, a melyen egyetlen arczot sem ismer, senki sem törődik vele. Az irányító, a kihez minden érzését kapcsolta, eltünt és sohasem fog többé rátalálni. Még nyom sincs a rengeteg embertömegben, a melyen keresésére indulhatna. Hiszen kicsi, csonkán maradt regényük emlékei az egyik utczasaroktól a másikig terjednek csak; azontul a mi van, az ismeretlen rengeteg.

Sebzett ember módjára vánszorgott előre össze-vissza, czéltalanul. Úgy érezte, hogy az élet kapuját becsapták mögötte és ő ott van a kárhozott lelkek birodalmában, a hol nincs más tennivalója, csak bolygani, bolygani az örökkévalóságig. Ám a mint az első utczai lámpa kigyuladt, föltámadt kábultságából. Az alkonyat homálya, mely egészen leszállott már az Andrássy-utra, édesatyját juttatta eszébe, a ki most az örök sötétségben ülve, türelmetlenül neszel az ő léptei után.

Gyorsan megfordult és hazafelé indult. De mikor a kapuhoz ért, még egyszer visszanézett az utczára és azt hitte, hogy megszakad a szive. Talán úgy is volt. Talán csak egy lelketlen szervezet vánszorgott be a kis udvari lakásba és roskadt le görcsös zokogással egy világtalan öreg ember előtt és azt a megtépett szivet kétségbeesett érzelmek ragadták azalatt magukkal, hogy utczáról-utczára röpülve keresse, kutassa vérkönnyeket sirva, hütlen szerelmesét . . .

Az öreg ember kezét leánya hajára téve hallgatta a fuldokló, elfojtott sirást, a mely szivettépőbb volt minden kiáltó jajgatásnál. Ujjai idegesen szeladtak végig a leány arczán és megérezték a meleg könnyeket, a melyek tüzes vasnál jobban égették. Fejét lehorgasztotta és másik kezét hosszú szakállába mélyesztve megszólalt remegő hangon:

— Mi történt, leányom?

— Nagyon, nagyon boldogtalan vagyok, atyám!

— Mondj el mindent! Ha nem volnék is atyád, megérdemelném tőled, hogy őszinte légy hozzám!

A leány odakönyökölt atyja térdére és arczát karjára hajtva elmondta mindazt, a mi történt vele. Egyszerüen, őszintén mondta el, mint a hogy barát szokott vallani jó barátnak. Az öreg komoly figyelemmel hallgatta végig, aztán vigasztalva mondta:

— A dolog nagyon egyszerü, én legalább annak látom. Valaki föl akarta használni gyanutlan bizalmadat, tapasztalatlanságodat, de valami váratlan akadályra bukkant és meghátrált. Örülnöd kell, hogy így történt.

— Nem, nem! Ő nem tudna gazságot elkövetni. Hátha mások riasztották el?

— Azt hiszed, akkor le tudott volna mondani róla? Vagy kerülte volna, hogy legalább utóljára nézzen a szemedbe. Nem, ez a levél mindent megmagyaráz. Levelet azok irnak, a kik nem állják ki a szem tekintetét. A levél csak álarcz és minél áradozóbb, annál gyanusabb.

— De én szeretem őt! Mi lesz velem?

Az öreg megsimogatta a leány haját és gyöngült hangon mondta:

— Azt fogod tenni, a mit mi mindnyájan teszünk. Mi mind szeretünk valakit, vagy valamit, aztán lemondunk róla. Lásd, te most teljes önzéssel beczézed a magad fájdalmát és azt hiszed, hogy millió mérföld választ most el téged én tőlem. Ki vagyok én most neked? Egy idegen öreg ember, egy más plánétáról való lény, egy külön fajta, a kinek egyetlen érzése, gondolata sem közös a tiéddel. Pedig ezeket a könnyeket elsirtam már én is, ezt a keseriiséget elszenvedtem én is. Én is szerettem, én is rajongtam, hittem és csalódtam. Közben pedig életet adtam neked, felneveltelek, dolgoztam, becsülettel áttörtem az életen. Édes Istenem! szerettél egy ifjut, csalódtál benne és azt hiszed, hogy az egész világ összeomlott körülötted. Pedig a világ sértetlen maradt, csak a te fantáziádban omlott össze egy légből rótt alak. A nevét sem tudtad bizonyosan, azt sem tudtad, mi a foglalkozása, mi a gondolkozása, czélja; nem ismertél belőle csak egy futólagos külsőséget, a mely naponta elkisért néhány perczre. És te mégis *egészen* szeretted őt és az egész embert szeretted benne. Pedig a mit te szerettél benne, azzal te ajándékoztad meg őt és azt el nem veheti tőled semmiféle csalódás. Az élni fog benned továbbra is és bizonyára jönni fog egykor egy ifjú, a kire bátran ráruházhatod eszményedet; ő nem lesz méltatlan hozzá. És ha nem jön? . . . A mit becsesnek tartottál, akkor is megmarad neked. Nem az a tragédia, hidd el leányom, ha emberekben csalódunk. Az emberek mind roszak és az a csalódás, ha nem csalódunk bennük. Az az igazi tragédia, ha a saját eszményeinkben csalódunk és azokat kell kitépdesnünk a szivünkből . . . Csak sirj, sirj, egyetlen leányom. Majd kimegyünk a mezőre, a hol az egészséges munka, az igaz ős élet vesz körül bennünket. Meglásd — az meg fog gyógyitani!

Polgár M. rajza.

— Mit akarsz tenni?

Az öreg ember elhallgatott és szürke szemében megjelent hosszú idők óta az első fényesség: az apai könny.

(Folytatása következik.)

KISZOLGÁLTATVA!

Elbeszélés.

Irta Train Arthur. — Angolból ford. Fáy Szerafin.

(Folytatás.)

Egy óra hosszat, vagy még talán tovább is, elüldögéltek az asztalnál. Andrews nagyon jó kedvü volt, Dockbridge pedig megszünt aggodalmaskodni. De azért szivszorongva gondolt arra, hogy mily könnyen kelepczébe kerülhetett volna. Most már azonban mit sem kellett ettől tartania, mert az a néhány percznyi időszak, mely alatt áthaladnak Albertán, nem nyujthat alkalmat Andrewsnak, hogy törvényes eljárás útján kiszabadittsák fogságából. Azután nem is Andrews erőszakolta rájuk ezt az útvonalat, hanem Peggy! És nem tért-e velük vissza a fogoly saját jószántából? Igazán, nem is volt semmi értelme, hogy még csak az imént anynyira felizgatták a vonatvezető szavai.

— Mit szólna hozzá, ha még néhány játszma wisztet játszanánk? — szólt Dockbridge Andrewshoz fordulva.

Elrakták az asztalról a tárgyakat, s megkezdték a játékot, de elébb Mac Ginnis ismét felcsatolta a bilincset a fogoly kezére. A vonat most kettőzött gyorsasággal haladt, úgy hogy a vasúti kocsik egyik oldalról a másikra lökődtek, a mint gyorsan robogtak lefelé. Peggy felhúzta a kocsiablak függönyét és kinézett. Az ablakon a hozzáverődött hópelyhek kaleidoszkopszerű, örökösen változó rajzzá fagytak össze. A sürün hulló hópelyheket a szél még mindig egyenesen neki fújta a jégvirágos ablaknak. Fent az üvegen egy kis rés még befagyatlanul maradt. Peggy azon kinézve, megláthatta azt a megszámlálhatlan miriádnyi hópihét, a melyeket a szél vadul táncoltatott a levegőben.

— Milyen éjszaka! — mormogá, ismét lebocsátva a kocsiablak függönyét.

Ebben a perczben a vonat éles füttyöt hallatott, a kocsik kerekei élesen nyikorogtak s a gép oly erősen kezdett fékezni, hogy az utasok a nagy lökésektől egymásra estek. Újra éles fütty hangzott. A gép belső hajtóerejétől mozgatva igyekezett előre tolni a kocsik kerekeit, de a fékek nem tágitottak, s igy a vonat egy pillanat mulva megállt.

A vonatvezető a kocsi ajtajához sietett s egy kalauzlámpával a kezében gyorsan elsietett mellette.

— Ferguson Gulch, — kiáltott szaladásközben. — Bizonyosan azt jelezték nekünk!

Dockbridge szive hevesen kezdett dobogni és gyanakodva nézett Andrewsra. Az utóbbi mosolygott, de a keze, a melyben égő szivarját tartotta, kissé reszketett.

— Ön még fiatal, Dockbridge, — szólt kissé gúnyosan. — Még egy-két dolgot meg kell tanulnia. Többek közt azt is, hogy az Egyesült-Államokban kiállitott elfogatási parancs Kanadában, tehát az angol királyság területén, érvénytelen. Igy jobban is teszi, Mac Ginnis, ha leveszi kezemről a bilincset.

— Nem ment el az eszem! — rikácsolt Pat, revolvert véve ki zsebéből s felhúzva a kakast.

— Kérem, édes barátom, csak ne izgassa fel magát. Talán nincs is a dolog egészen úgy, a mint ön gondolja. Ha megmoczczan, hat golyót röpitek egyszerre a testébe!

Dockbridge megragadta Peggy karját, s magával rántotta őt helyéről.

— Mit jelentsen ez? Mit jelentsen ez? — suttogá Peggy, hozzásimulva a kocsi folyosóján. Jack felhúzta az egyik ablakfüggönyt és kinézett. A sötétben vörös lámpák mozogtak mindenfelé. Dockbridge kinyitotta a vasúti kocsi ajtaját, a melyen keresztül jeges, hideg levegő áradt befelé. A szél arczába csapkodta a havat.

A feje felett függő lámpa sárgás fényt árasztott szét a sötét éjszakában. Lefelé botorkált a lépcsőkön, s megkapaszkodva a korlátban, lehajolt, nem törődve azzal, hogy a feje havas lesz a sürün hulló pelyhektől. Ott állt előtte a vonatvezető, kinek ruhája már egészen fehér volt a hótól; egy lovas emberrel beszélgetett, s azalatt a lámpáját egyre lobogtatta a szél. Négy fegyveres ember volt még a háttérben, erősen szárban tartva lovaikat, melyek sehogy sem akartak megállani a velük szemközt fújó hóviharban. Három vasutas, kezeikben egy-egy lámpával, fel s le szaladgált a vasúti kocsi mellett. Az éj sötétjében nem hallatszott egyéb zaj, csak a gép koronkénti egyenletes pöfögése. Elől a lovon ülő férfi, kezével intett a vonat irányában, azután nehézkes mozdulattal leugrott a nyeregből, odadobta a kantárt a többi lovasoknak, s a vasúti kocsi felé sietett.

— Jones és Williams, vigyázzatok a lovakra, ti pedig Frazer és White kövessetek, — rendelkezett emelt hangon.

Azután Dockbridge mellett elhaladva, felszállt a vasúti kocsiba. A vonatvezető követte.

— Hol van a rendőrtiszt és a fogoly? — kérdé az ismeretlen harsány hangon.

— A kocsiban, uram, — felelt a vonatvezető, lerázva köpenyegéről a havat. — Ez pedig itt Dockbridge úr, a kerületi ügyész New-Yorkból.

— Hm, — mormogott az idegen. Óriási termetű ember volt, arczát sürü fekete körszakáll vette körül s haja hosszú fürtökben hullott alá nagy fejéről. Széles karimájú fekete kalapja egészen beárnyékolta arczát, még zordabbnak tüntetve fel a különben is kellemetlen arczot. Két kisérője is utána sietett a vasúti kocsiba s most Dockbridge megláthatta, hogy mind a kettőn valami egyenruhaféle van s hogy köpönyegük piros posztóval van szegélyezve. Peggy félreállt útjokból, a három idegen pedig megállt az elsőosztályú szakasz ajtajánál.

— Itt van Andrews úr? — kérdé az egyik, kit a másik kettő bíró úrnak szólitott.

— Én vagyok Andrews. És ez az a tiszt, a ki fogva tart, — szólt a fogoly, Mac Ginnis felé mutatva.

A biró egyik kisérőjéhez fordult.

— Add át neki az irást — mondá.

A megszólított kihúzott köpönyege zsebéből egy csomó irást s egyet kiválasztva, átnyujtotta Mac Ginnisnek, a ki azt szó nélkül a földre dobta.

— Tegye félre azt a fegyvert, — folytatá a biró, Mac Ginnis revolverére mutatva.

Dockbridge, a ki eddig mintegy megkövülten hallgatta a beszélgetést, egyszerre magához tért s visszanyerve bátorságát, határozott hangon kérdé:

— Mit jelentsen mind ez? Mit keresnek önök itt az én külön szakaszomban sáros, nedves lábaikkal? Az ördögbe is, tudni akarom, kik önök?

E szavaknál Mac Ginnis mellé állva, szembe nézett óriási termetü ellenfelével. A vonatvezető és a vasúti alkalmazottak is mind odagyülteknek a vitázók köré s víztől csurgó, bámész arczczal várták a történendőket. Az egyik egyenruhás idegen most egy másik irást Dockbridgenek nyujtott át.

— Ez az úr, a kivel ön beszélt, Peters biró úr, ez az irás pedig habeas corpus, a melynek azonnal eleget kell tenni.

Dockbridge egy pillantást vetett a papirra és azonnal belátta, hogy az idegen tiszt irománya kifogástalan. Az átnyujtott okmány irott parancs volt, a mely utasitotta őt, hogy azonnal állitsa Andrews Sámuelt, Peters Andrew, az albertai legfelsőbb bíróság elnöke elé, ő maga

— Itt van Andrews úr? — kérdé az egyik.

pedig fejtse ki azokat az okokat, a melyekért Andrewst nem lehet szabadon bocsátani. Dockbridge egyszerre világosan látta, hogy kelepczébe került.

— Ön Peters biró? — kérdé udvariasan a fekete körszakállas férfitól, a ki már azalatt levette kalapját s letelepedett a bírülésre.

— Igen, — felelt a kérdezett röviden. — Ezt a vasúti kocsit ezennel törvényszéki teremnek nyilvánitom, önt pedig utasitom, hogy bocsássa szabadon ezt a foglyot, kit törvényes meghatalmazás nélkül tart fogva.

E szavaknál előre hajolt s újjával megfenyegette Mac Ginnist.

— Tegye félre azt a pisztolyt! — szólt parancsolóan.

Mac Ginnis Dockbridgehez fordult.

— Tegye félre azt a pisztolyt, — szólt most az alügyész is társához.

— Itt már nincs helye a pisztolynak, — intett kezével Peggy felé.

— Bocsásson meg, biró úr, — folytatá — hogy belépésekor nem fogadtam a kellő udvariassággal. De természetesen fogalmam sem volt még akkor, hogy kivel beszélek.

A biró szabadkozva vont vállat.

— Be kell vallanom, — szólt ismét Dockbridge, — hogy ez a dolog nagyon meglepett, s érzem, hogy ebben az ügyben nem fogok tudni állásomtól megkövetelhető szakavatottsággal eljárni, mivel az ügy részleteit csak felületesen ismerem. De most, hogy összeült a törvény, mégis csak azt kell kérnem, engedje meg biró úr, hogy kifejthessem ön előtt érveimet. Ha kérelmem ellen nincs kifogása, azt ajánlanám, hogy a kihallgatás nem ebben a szük, kis szakaszban, hanem egy nagyobb helyiségben történjék, annál is inkább, mivel a feleségem vissza óhajtana vonulni.

E szavak után kérdőleg nézett a bíróra és társaira.

— Biró úr, ebben igaza van az ügyész úrnak, — szólalt meg a vonatvezető. — Nem lehet e hölgyet kirekeszteni a szobájából. Talán meg lehetne tartani a kihallgatást a podgyászkocsiban.

A körszakállas férfi morogva kelt fel, s a vasúti kocsi padlóján nagy víztócsát hagyott maga után.

— A mint tetszik. Vezessétek hát utánam a zt a foglyot, de siessetek. Ma éjjel még tizenöt mérföldet kell lovagolnom.

A hallgatóság utána tolongott a folyosón, s követte a bírót a podgyászkocsiba. Mac Ginnis, a ki még mindig hozzá volt bilincselve Andrewshoz, szintén sietett Dockbridge után.

— Én is menjek, Jack? — kérdé Dockbridgetől Peggy.

— Nem, maradj csak itt. Attól félek, hogy vesztett ügyünk van. Most csak valamikép időt akarok nyerni, hátha mégis kimászhatunk a csávából.

(Vége következik.)

Igazi urinő arczának, koblének, kezeinek alapos ápolására használja mindig a világhirü, 1885-ik év óta törvényileg védett **Kriegner-féle**

CRÈME DE MARGUERITET.

Kérjen mindig határozottan **Kriegner-félét.**

Eredeti nagy tégely 4 kor. Próbatégely 1 kor.

KRIEGNER GYORGY gyógyszertára **Budapest, VIII., Kálvin-tér.** 10670

A női szépség elérésére, tökéletesítésére és fentartására legkitünőbb és legbiztosabb a

MARGIT-CREME,

mely vegytiszta, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, teljesen ártalmatlan. Ezen világhirü arczkenőcs pár nap alatt eltávolit szeplőt, májfoltot, pattanást, bőrkiütést (Mitesser) és minden más bőrbajt. Kisimitja a ráncokat, redőket, himlőhelyeket és az arczot hófehérré, simává és üdévé varazsolja. Ára nagy tégely 2 kor., kis tégely 1 kor.

Margit hölgypor 1 kor. 20 fill., **Margit szappan** 70 fill., **Margit fogpép** (Zahnpasta) 1 korona., **Margit arczviz** 1 korona.

Hamisitványok birósági üldöztetnek.

Postán utánvétellel vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készitő: **Földes Kelemen** gyógysz. **Arad.** Budapi eszti főraktár: **Török József** gyógysz. Király-u. 12 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

Legkedvelitebb, legjobb hajfestőszer a

MELANOGENE

fekete és barna szinben.

Ezen kitünő és ártalmatlan készitménynyel hajat, szakált, bajuszt pár perez alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szin állandó és a természetes szintől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerü. Nem piszkit. 10689

Ára 2 korona 80 fillér.

Sürgönyczim Cartonage. **DAVID KÁROLY ÉS FIA** Telefon szám 41—48.

doboz-papiráru és szab. fémkapocsgyára

Budapest, I., Mészáros-utcza 38. szám. 10651

Gyárt: Papirtányért, bonboniert és jardinet-dobozokat. Sajtolt kerek dobozokat, légmentesen elzárható, összehajtható dobozokat pólyák kötőgyapot, stb. cs magolására. **Hintődobozok,** valamint **hüzott lemez-csövek** tetszés szerinti nagyságban. **Teásdobozok** 1/4 kilogr.-tól 10 kilogr.-ig, valamint 6, 10 és 20 filléres tea csomagolásához **Szekrényczipke és kőpéládapapir** legujabb szin és kivágásban.

Állandó kiállitás a fenti czikkekből a városligeti iparcsarnokban megtekinthető.

KIRNER JÓZSEF utóda **Pirk J.** puskaműves. (Alapittatott 1808. évben.)

BUDAPEST IV., Bécsi-u. 2., gyár Rózsa-u. 7.

Dúsan ellátott raktár **legujabb szerkezetü Kettős vadász-fegyverekből,** golyósfegyverek, amerikai Winchester serélés ismétlő-fegyverek, forgópisztolyok, szalonfegyverek és pisztolyok, **töltények és vadász-szerekből,** melyek jóságáért kezeskedik. 10846

KNUTH KÁROLY

mérnök és gyáros 10669

Cs. és kir. fensége József főherczeg udv. szállitója.

Gyár és iroda:

Budapest, VII. ker., Garay-utcza 10.

Központi viz-, lég- és gőzfütések, légszesz- és vizvezetékek, csatornázások, szellőztetések, szivattyuk, vizerőmüvi emelőgépek stb.

Tervek, költségvetések, jövedelmi előirányzatok gyorsan készittetnek.

9×12 nagyságban 16×12×8 cm. súlya kb. 1000 gr.
13×18 nagyságban 24×17×10 cm. súlya kb. 1800 gr.

A jövő idők kamarája!

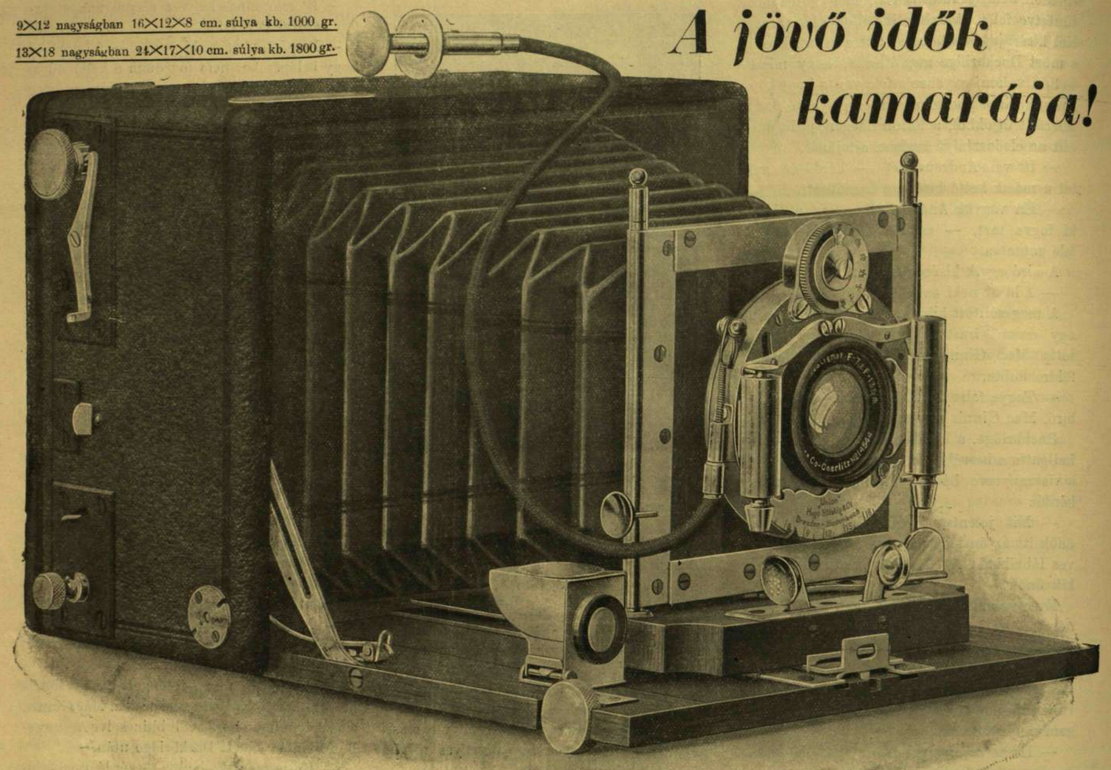

Amateur-fényképészeknek

tudomásul szolgáljon, hogy Union-kamarák (300 munkással dolgozó részv.-társ.) már csak a berlini C. P. Görztől és a görlitzi Hugo Meyer & Comp.-tól kapnak anasztigmátokat. A tájkép-lencsék, periszkopikus és aplanatikus objektivek tökéletlenek, bármily jó hangzású legyen is a nevök. Különös megállapodásaink következtében áraink az objektivek drágasága mellett is igen olcsók. Az eladás, ugy mint eddig:

havi részletfizetésre (foglaló nélkül) történik.

A mi készülékeink optikai részeért kezeskednek a Görz és Meyer czégek, a kamaráért, sőt annak legutolsó csavarjáért is mi vállalunk teljes jótállást. A fönt ábrázolt 27-es számu két-záras kamara legjobb mintánk. Leirása és ára alább következik. Kivánságra beküldjük 60-as számu katalogusunkat.

„Union" Hugo Stöckig & Comp. fényképészeti kamaranagykereskedés, Bodenbach i. B., Drezda A. 16 (Németország számára) és Zürich (Svájcz számára).

Az «Union 27» korszakot alkotó ujdonságnak berendezése a következő:

1. A lemez előtt kétgörgős, szabadalmazott hasitékos zár, a mely **kivülről tetszés szerinti** hasitékszélességre állitható, s 1/2500 másodperczig terjedhető megvilágitást tesz lehetővé; gyorsaságszabályozóval és skálával. 2 Elül mindig feszes automatic-zár, a mely 1/100 másodperczig terjedően tetszés szerinti idő- és pillanat-fölvételeket tesz lehetővé. 3. Mechanikai úton és ujinyomással való kikapcsolás. 4. Áthajtható kazettás kereső. 5. Homályos üveg. 6. Beállító skála. 7. Kettős kihuzat. 8. Függőleges és oldalt való eltolhatás az objektives résznek. 9. Függőleges és harántos fölvételekhez való talpi anyacsavarok, hogy az állvány is használtathassék. 10. Elsőrendü börkihuzat. 11. Fogas hajtással igazgatható járótalp. 12. Sérthetetlen fekete burkolat. 13. Irisz-diafragma. 14. Más kamarákban való használhatóság okáért az objektiv lecsavarható. 15. Kicserélhető objektives deszka. 16. Bőrből való tartóheveder. 17. Gátló rugó végtelenbe való állításhoz. 18. Kettős kihuzat-hosszuság (28 cm.), elég ahhoz, hogy az anasztigmátnak pusztán csak a hátsó lencséjével dolgozhatunk. 19. A függönyre sablonozott gyorsaságmutató. 20. A szokásos gummilabdás kikapcsolás helyett olyan szabadalmazott sodronyos kikapcsolása van, a mely elpusztithatatlan és mindenféle éghajlati behatásnak ellenáll. 21. Külön kivánságra sztereoszkop-berendezést is szállitunk hozzája.

Ez a jó mahagoni-fából gyönyörü tisztán kidolgozott kamara három külön készüléket képes helyettesiteni.

I. A hasitékos zár segélyével a közismeretes sport-fölvételek kivihetők (Goerz-Anschütz-Klapp-Camera).
II. A berendezés többi része: az automatic-zár, a hosszu kihuzat, homályos üveg stb. lehetővé teve minden elképzelhető fölvételt, igy arczképek, csoportok, villámfény, tájképek, gépek stb. fényképezését. (Kombinált kézi és állványos kamara.)
III. Stereoszkop-berendezés is szállitható hozzája, s igy az «Union 27» egyszersmind stereoszkop kamara is.

Az árakba beleszámitottunk egy tokot is, három a száraslemezek fölvételére való közkedvelt vékony fémkasszettával. A kamarára ráillenek a mi tekercsfilm és váltó-kazettáink, valamint a lapos filmekhez való adapter is. Az «Union 27» a legegyetemesebb valame nyi készülék között, berendezése minden fölvételt lehetővé tesz.

Árak és szállitási föltételek:

	Nagyság cm.	Szerelvény nélkül	Szerelvénynyel	Havi részletek
		K	K	K
a) F: 7·2-es anasztigmáttal a görlitzi H. Meyer & Comp.-tól	9×12	170.—	195.—	8.—
	13×18	275.—	305.—	15.—
b) Goerz-féle «Dagor» kettős anasztigmáttal	III/0, F: 6·8	9×12	260.—	285.—	15.—
	III/2, F: 6·8	13×18	385.—	415.—	20.—
c) « «Celor» « B I b 0 tipus F: 4·8		9×12	270.—	295.—	15.—
B I b 2 tipus F: 4·8		13×18	420.—	450.—	20.—
Külön stereoszkop-berendezéssel:					
Két egyforma anasztigmát (F: 7·2) a görlitzi H. Meyer & Comp.-tól idő és pillanat stereo-automatic-zárral		9×12	145.—		7.—
		13×18	170.—		8.—

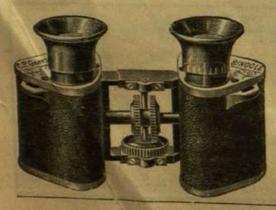

Goerz-féle Triëder-Binoklik.

Szállitás megkönnyitett fizetési feltételekkel.

A 65. számu részletes árjegyzéket ingyen küld'jük.

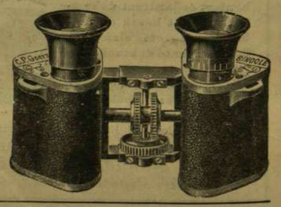

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

Polgár M. rajza.

(Folytatás.)

VI.

Az urias, impozáns gyorsvonat Szegeden átvedlett patriarkális viczinálissá és kedélyes pöfékeléssel vitte tovább Jenőt új lakóhelye felé. Ide, e végtelen mezőségekre, apró, fehér tanyai házak közé jobban is illett ez a lomha kis masina, mint a gyorsvonat óriási lokomotivja. Minden mozdulatlan volt a tájon, csak egy faluvégi szélmalom lapátja forgott lomhán, egyhanguan és a poros akáczok bólongtak olykor, a mint elsuhant mellettük a gőzös szele.

Délelőtt tizenegy órakor ért Letevérre a vonat. Itt ki kellett szállania Jenőnek, hogy kocsin jusson el a birtokára, Vajk-Pusztára.

De a mint magára maradt az állomáson, csakhamar megbánta, hogy miért nem értesitette tiszttartóját a jöveteléről. Kis bakter-ház volt az állomás-épület és mégis ez volt az egyetlen európai helyecske az egész vidéken. A merre nézett, mindenütt végtelen vetések és nyoma sem volt falunak. Ha volt is falu, az apró kunyhóival szégyenlősen elrejtőzött az akáczosokba.

Megszólította a vasuti őrt, a ki a legfőbb hivatalos közeg volt erre:

— Messze van ide Vajk-Puszta?

— Két óra gyalogosan, de kocsin három, mert kerékagyig ér a homok.

— És nem volna itt valami alkalmatosság, a min oda lehetne jutni?

— Most épen nincs, de este jön a tejeskocsi; az elviszi visszafelé.

— De már akkor inkább nekivágok gyalogosan.

— Nono! Szörnyü meleg van és útközben kevés az árnyék!

— Majd csak kibirom két óráig . . . Csak azt lenne szives megmutatni, merre menjek.

— Ezen az uton mindvégig. Volna ugyan közelébb-útja is, ha átvágna a mezőségen, de ott bizonyosan eltéved.

Jenő megbillentette a kalapját és nekivágott az utnak. Van valami nyájasan biztató az ilyen sikságban. Barátságosan megnyilatkozik az utas előtt, meg-megmutat neki hol egy vadkörtefát, hol egy rekettyést, hol egy mosolygós tanyát, egész közel hozza elébe, mintha mondaná:

— Csak ne csüggedj, mindjárt megkapod!

A gyalogos ember megszaporázza léptét a kedves biztatásra, megy-megy és észre sem veszi, hogy a csalfa sikság szemfényvesztése sikasztotta el a távolságot. Aztán meg, a ki a sik mezőség utját rójja, mindenütt úgy érzi, mintha otthon volna. A vetés mindenütt egyforma, az útszéli virágok is, és a változatosság mindössze annyi, hogy itt jobbkézről van az úttól az akáczfa, a melynek árnyékában megpihen, amott pedig balról. És a mint hanyatt heveredik az árnyékos füvön, a melynek hajnali harmatja föl se szikkadt még és szembe néz a kék égboltal, a mely a lombok között kandikál rá és hallgatja az apró legyek zümmögését, a mi olyan, mintha valami liliputikórus himnusz-éneke volna; hát akkor igazán úgy érzi magát a fáradt utas, mint a tékozló fiú, a ki visszakerült az apai házba és először pihen meg a puha, meleg dunyha oltalma alatt.

Jenő akár napestig elhevert volna igy, ha az útja, no meg a szomjuság nem sürgette volna.

Egy helyütt csinos homokfutó-kocsit látott, ügyes, formás lovakkal, kék csikos, vászonruhás urasági kocsissal, a ki tikkadtan jártatta föl-alá a lovait az úton, nehogy megártson nékik a nap. Jenő megszólította:

— Messzi van még ide Vajk-Puszta?

— No nem. Ugy egy óra járás.

— Nézze, jó ember, látom, hogy úgy sincs sietős dolga, nem vinne el engem oda? Szivesen megfizetném a fáradságát.

— Hiszen vinném szivesen, a lovaknak is jobb volna, minthogy itt várnak egy helyben. De nem tehetem mégsem, hacsak engedelmet nem kapok a grófkisasszonytól. De kikérhetem tőle.

Jenő megrezzent.

— Micsoda grófkisasszony?

— Melania grófkisasszony! Mert hogy a Stubenthalék udvarán vagyok szolgálatban. A grófkisasszony ott fest az akáczosban és ugyis csak délutántájt hagyja abba . . . Ha akarja, megkérdezhetem tőle, hogy tehetek-é egy utat addig.

— Nem, nem . . . . köszönöm, jó ember, de akkor majd csak inkább elmegyek gyalogszerrel.

Odanézett az akáczos felé és az ágbogok között valóban egy karcsú leányalakot látott, a mint vékony festőállvány előtt görnyed. Hiába is akarta volna máskép, mégis csak hevesen dobogott a szive és elpirult az arcza, a mint odanézett. Hisz' ez a leány, a kit neki szántak feleségül, és van-e huszonnégyéves ifjú, a ki közömbös tudna maradni ilyenkor?

A grófkisasszony buzgón elmerülve pepecselt tovább a tenyérnyi tájképen és nem is sejtette, hogy szemmel tartják. És ha látta volna is azt az ifjut, a ki gyalogszerrel, porosan rójja az országutat és útszéli vadvirágot tűzött a kalapja mellé, — vajjon megdobbant volna-e az ő szive is? Megsejtette volna-e, hogy ez a poros legény a gazdag mátka, a kinek számára arany kalitkában tartogatták eddig?

. . . Hanem azért sokért nem adta volna Jenő, ha arczát is láthatta volna a leánynak. Dehát a grófkisasszony mozdulatlanul, háttal ült a tábori széken és a ruhájából is csak annyi látszott, a mennyi a gallyak közül kivillogott.

Jenő elköszönt a kocsistól, csak még egyszer alaposan elmagyaráztatta magának, hogy merre tartson. A tanya egészen közel látszott már és nem kellett attól félnie, hogy eltéveszti az utat. Innen is nagynak látszott a tanya; inkább falu volt az, mint pusztai gazdaság.

A gyötrő szomjuság kioktatta, hogy miképen lehet átvágni a termőföldeken és miképen lehet elsikkasztani az országut lomha kanyarulatait. Egy fél órába se tellett és megtette azt az utat, a melyet a kocsis egy órainak mondott.

Legelsőbb egy kis zsellér-házikóhoz ért. Nem sokat tétovázott, hanem befordult a gazos udvarra, a melyet tüskekerités övezett és keresett valakit, a ki egy pohár vizet adhatna neki. De néptelen volt az udvar, csak két uradalmi ökör kérődzött az imént kikapált kukoriczahajtáson az igásszekérbe fogva, a melyet alighanem ebédidőre hajtott be a mezőről a béres.

Ha az ökrök itt vannak, a béres se lehet messze a jószágtól. Jenő benyitott a kis kunyhó föstetlen ajtaján, de e pillanatban rémülten hőkölt vissza.

Egyetlen szoba volt a kunyhó belseje; apró ablakai diófalombbal voltak sürűn beaggatva, hogy a nap és levegő be ne férkőzhessék. Az agyagos pádimentumon baromfiak futkároztak, a nyitott tűzhelyen valami félbemaradt kotyvalék párolgott és mintha ez a gyanus pára töltötte volna be az egész szobát, oly fülledt, fullasztó volt a levegő.

Hárságyon, végigteritett pokróczon, bolyhos subába burkolódzva kis beteg gyerek feküdt nyögdécselve és a béres ott állott mellette, szalonnával noszogatva:

— Ögyél, édös fiam, ögyél! Ettül erőhő' kapsz!

A mint az ajtó nyilását hallotta, csak a kezével intett, hogy tegyék be az ajtót. A friss levegőtől félt, pedig rekkenő kánikula volt odakünn. Úgy őrizte ezt a dohos, romlott levegőt, mintha ez volna a beteg egyetlen gyógyszere.

De Jenőnek nem is kellett a figyelmeztetés. Amugy is szivesen ugrott vissza, ki a szabadba és ott várta meg, a míg a béres kiballagott hozzá. Csak itt, a napfényen látszott, hogy mennyi fásult szomoruság van az arczán. A kezében tartotta az ebédjét: a barna rozskenyeret és a darabka szalonnát, a mi épen csak arra volt elég, hogy megizesítse a száraz falatot. Jenő barátságosan köszöntötte, a zsellér mély dörmögéssel viszonozta.

— Ez a Vajkayék pusztája?

— Ez.

— A tiszttartói lak merre van?

— Majd elvezetem oda jó szivvel.

— Nem, nem, magam is odatalálok, ha megmutatja. Látom, hogy betege van.

— Az ám! A kis fiam. A harmadnapos hideg rázza szegénykét. Aztán ma egész délelőtt magára maradt, mert nekem a mezőn volt dolgom, az anyját pedig a tiszttartó úr udvarára rendelték be szolgálattételre.

— Hm! A tiszttartó úr? Még bizony nagy uraság ám az a tiszttartó!

— Hát persze! . . .

— Nézze, nem adhatna egy pohár vizet? Gyalog jöttem messze útról, nagyon eltikkadtam.

— Ha megvárna itt az úr, majd hoznék a kútról frisset. Ott a kút a majorság udvarán.

— Akkor hát ne fáradjon, jó ember, majd megmerem magam. Csak menjen vissza a betegéhez . . . De jó volna ám a gyereknek egy kis tyúkleves!

A zsellér elmosolyodott.

— Az ám! Tyúkleves! Meg pástétom! . . . Csak tyúk kéne hozzá, meg a ki főzze. A többi együtt van már! ! . . Isten megáldja!

Még azt hitte a szegény, hogy csufolkodnak véle és visszabujt a kunyhójába. Jenő pedig a gazdasági épületek között a tiszttartói lakás felé ballagott, a mely dupla tetejével, bádog díszeivel messze kimagaslott.

Itt bezzeg már más világ járta. Az udvar valóságos park volt, kacskaringós utakkal, a melyeket finom, folyamágyból idehozott porond födött és virágágyakkal, a melyeket fehér nyirgallyakkal szegett körül a kertész. A tiszttartói lakás földszintes kastély volt, széles verandával, a melyet nagy vászonernyő tartott hűsen. Most pompás asztal volt végigteritve rajta és nagy társaság ülte körül, mintha bankettet tartottak volna. Tányérok, tálak, üvegek, poharak görnyedő bőségben diszitették az asztalt és a hajduk, ünneplőbe öltözött fehércselédek még egyre hordták föl az ujabb tálakat, ujabb palaczkokat. . . No, itt senki se marad étlen-szomjan, annyi bizonyos.

Az asztalfőn, karosszékben méltóságteljesen hátradőlve ült a tiszttartó úr. Az arcza csupa vidám bőség, csupa méltóság és csupa nyájas unszolás volt. Jenő mindössze egyszer látta őt Budapesten, mikor a rendes évi számadásokkal jelentkezett kihallgatásra édesatyjánál. De akkor görnyedező, alázatos beamternek látszott és egy vonás se volt benne ebből a hatalmas kényúrból. Hát persze olyankor, elszámolás idején, nagyon kinos jelenetek játszódhattak le, mert ez volt az a birtok, a mely sohsem jövedelmezett semmit, hanem még pénzbe került a föntartása.

Két ezer hold egy tagban! Oly buja föld, hogy cserjévé nől rajta a vadszegfű, szamárkóró, keserülapu és mindenféle dudva. Valóságos ős-paradicsom, a melynek minden lakója megelégedést találhatna itten. És e földön éhezik a munkás, a ki a rögöt megműveli és haszon nélkül marad a birtokos is!

(Folytatása következik.)

KISZOLGÁLTATVA!

Elbeszélés.

Irta Train Arthur. — Angolból ford. Fáy Szerafin.

(Vége.)

Peggy szomorú arczczal nézett férje után. Mily keserves vége lett a kellemesen kezdett utazásnak! Keserű szemrehányásokat tett magának, mivel ő kivánta, hogy a montanai vonalat válaszszák. Az egész baj az ő hibájából történt. Jack el fogja veszteni hivatalát, s akkor mihez fognak? Ő hozta ezt a bajt az urára, azért most egyre csak azon gondolkozott, hogyan lehetne elháritani. Sietve felvette

Csak egy kalauz állt még kint a hóban.

bundáját, fejére tette sapkáját, s ő is átment a podgyászkocsiba. A bíró egy ládán ült, mig Jack a jobbján állt, kezében tartva az elfogatási parancsot. Egy lámpa szegényes fényt vetett a két emberre, kik körül már mind összesereglettek az utasok és a vonat alkalmazottai. Peggy hallotta, a mint férje előadta a Boodle-bank bukásának körülményeit. A bíró érdekkel hallgatta az alügyész szavait, s a hallgatóság száma perczről perczre növekedett. Az utasok a legkülönfélébb pongyolaöltönyökben, mind oda gyülekeztek a tanácsba, végül még a mozdonyvezető és a fütő is. Alig látta meg Peggy a mozdonyvezetőt, azonnal egy eszme villant meg agyában. Gyorsan oda lopódzott az egymás fölé felhalmozott ládák mögé, a nagy reteszt áthajtotta a kocsiajtó kapcsába, azután visszasietett az elsőosztályú szakaszba, hol hosszas keresés után megtalálta Jack szivarjait. A szivardobozzal és Jack «Moore kiszolgáltatásá»-ról feljegyzett irásaival felfegyverkezve visszament az emberekkel megtelt podgyászkocsiba.

— Igen, igen, ezt én mind tudom, — szólt a bíró. — De ez egyáltalában nem tartozik a dologra. Itt nem arról van szó, hogy mit vétett a fogoly, hanem arról, hogy mi jogon tartja ön Andrewst fogva Kanadában, az Egyesült-Államok kormányzójától kiállitott elfogatási parancs alapján? Erről adjon számot, különben itt, azonnal szabadon bocsátom a foglyot.

— Bocsásson meg, ha zavarom, — szólt Peggy, az embertömegen keresztül utat törve magának, a lámpa alatt levő szabad térségig, — de azt gondoltam, hogy talán szivesen rágyújtana egy szivarra. Az urak többnyire szeretnek dohányozni.

— Most igazán nem törődöm vele, hogy szoktam-e vagy sem, — felelt a bíró nyájasabb hangon, — de kutya dolog volt abban a gyalázatos hidegben ott kint várni a hóban; tehát köszönöm, elfogadom. — Miután kivett egyet a dobozból, visszanyújtotta Peggynek, a ki azonnal megkinálta vele a mozdonyvezetőt, azzal a meghagyással, hogy adja tovább a dobozt.

— Olvasd fel neki a nemzetközi egyezményekről szóló fejezetet, — súgta férje fülébe a fiatal asszony. — Csak tiz perczig húzd még ki a tárgyalást s ügyünk meg lesz nyerve. Pompás tervem van.

Dockbridge kezébe vette a könyvet, felnyitotta és szivarra gyújtott. Peggy kilopódzott a a hallgatóság köréből és a hálókocsi felé tartott. Csak egy kalauz állt még kint a hóban; lábával dobogva és karjait testéhez veregetve küzdött a hideggel.

— Sanders úr, — szólt Peggy. — Önnek is be kellene menni a tanácsba és végig hallgatni a vitát. Már javában folyik a tárgyalás, én csak azért jöttem ki, mert a sürű szivarfüstben már nem tudtam lélegzeni sem. Úgy láttam, szivarokat osztogatnak oda bent. Nem fázik idekint?

— Már félig meg vagyok fagyva, — felelt Sanders. — Azt gondolom, hogy talán én is bemegyek s meghallgatom ezt a furcsa tárgyalást. De igaz az, a mit elébb a szivarokról mondott?

— Természetesen igaz, — felelt Peggy nevetve, mialatt Sanders fellépkedett a kocsi lépcsőjén. Valóságos hófelhők szakadtak le az égből, midőn Peggy reményteljes arczczal nézett a kalauz eltünő alakja után.

IV.

A bíró kényelmesen nekitámaszkodott a vasúti kocsi falának és sürü füstfelhőt fújt maga elé.

— Nos, fiatal ember, ha van a törvényben olyan pont, a melynek alapján fogva tartja a foglyot, adja elő. Ezt a tárgyalást, az én órám szerint, tiz percz mulva berekesztem, s azt hiszem, hogy a tárgyalás végével a foglyot el fogom vinni magammal.

A hallgatóság, a mely úgy a hogy elhelyezkedett a podgyászkocsiban, e szavakra feszült érdeklődéssel fordult a newyorki ügyész felé.

Jack felállt s görcsösen tartotta kezében a könyvet. Egy-egy erősebb szélroham átsüvöltött a sarokvasaiban meggyöngült podgyászkocsiajtó repedésein s meglobogtatta a szoba közepén levő pislogó lámpát. Húsz égő szivarnak a füstje egészen homályba borította a szűk helyiséget. A vonatvezető a Jack mellett levő ládára helyezte saját lámpáját.

— Ha a bíróság akarja, — kezdé Dockbridge, — a míg bizonyos abban, hogy semmiféle elfogatási parancs nem érkezett az Egyesült-Államok törvényszékétől, vagy az Egyesült-Államok egyik államának kormányzójától, addig szabadon törvénykezhetik egy szökevény felett, ki kanadai oltalom alatt áll; de daczára ennek, az udvariasság elvénél fogva két barátságos lábon álló nemzetnél soha sem fog megtörténni, hogy az egyik kormány megakadályozza a másik nemzet tisztviselőjét a törvény szerint jogos hivatalos eljárásában. Ez az elv csaknem oly régen áll fenn, mint maga a törvény, s nemzetközi bíróságainknál évtizedek óta helyesnek van elismerve. Legvilágosabban magyarázza ezt a tánt Grotius: «Egy nemzet sem fogja szivesen megakadályozni egy másik nemzet meghatalmazott tisztviselőjét hivatalos kötelességének teljesitésében, ha annak ténykedése nem jön összeütközésbe a kormány érdekeivel.»

Ünnepélyes szónokiassággal kiejtett szavai nagy hatással voltak a vasút alkalmazottaira.

— Nos, ön, bíró úr, bizonyára tudja, hogy én a newyorki törvényszék meghalmazottja vagyok, szóval egy olyan állam meghatalmazottja, a mely barátságos lábon van Kanadával.

— Eh, ne beszéljen badarságokat, — kiáltott fel a bíró. — Nem hagyom magam tovább bolonditani. A fogoly szabad. Vegyétek le a bilincseit! Ezennel berekesztem a tárgyalást s a mint előre megjósoltam, a foglyot elviszszük — —

A vonat egy erős lökése megakadályozta mondata bevégzésében. A gép ismételten nagyot rántott a vonat kocsijain, azután gyors pöfögések közt megindult.

— Jézus Mária! Valami történt a géppel! — kiáltott fel a gépész, a vasúti kocsi ajtajához ugorva.

— Be van zárva! Be van zárva! — rikácsolta, teljes erővel rángatva az ajtót. A vonatvezető a kocsi padozatát vizsgálgatta, hogy nem lehetne-e arra kijutni?

— Gyalázatos cselfogás! — kiáltotta a bíró, felugorva helyéről.

— Állitsa meg a vonatot azonnal! Állitsa meg, hallja? Azonnal!

De a gép mind jobban gyorsitva menetelét, nagy sebességgel robogott a hegytetőről lefelé. Az éj sötétjében egy diadalmas fütty hangzott fel, s utána gyors egymásutánban még sok rövidebb.

— Az Isten szent nevéért, nyissák ki ezt az ajtót! — lihegett a gépész. — Van valakinek valamiféle feszitővasa? Őrületesen rohanunk, kész vesztünkbe!

De senkinél sem volt feszitővas, az ajtó pedig, daczára minden erőlködésnek, szilárdul ellentállt. A vonat nyilsebességgel repült tovább, átdübörögve a szoroson, szédítő gyorsasággal fordulva a kanyarulatoknál, úgy hogy a podgyászkocsiban levők egymásba kapaszkodva kerestek támaszt; a gép pedig még csak egyre gyorsabban rohant. A podgyászfelügyelő kinyitotta a kocsi ablakát. Az éj sötétsége megtört a sziklafalak vakitó fehérségén.

— Az ördögbe is, hisz' ez bűntény! — bömbölt a bíró. — Elhurczolnak erőszakkal! Majd erről értesitést küldünk a kormányuknak — ha ugyan el nem pusztulunk itt mindannyian. Nem tudja senki megállitani a vonatot? Hallják, emberek! Állitsák meg a vonatot!

Néhány pillanatig Dockbridge is épen úgy meg volt lepetve a történtek miatt, mint a többiek. Azután egyszerre megértette a dolgot. Világos, hogy Peggy vezeti a gépet! Ismét többszörös fütty hallatszott és pedig épen olyan, mint a Harvard-egyetem labdarúgó csapatának a füttyszava, melyet Peggy annyi sokszor hallott versenyeken, melyekben Dockbridge is szerepelt.

Az ügyész egyszerre világosan látott. Peggy ki fogja őket vinni Kanadából! Azután veszekedhetnek velük a kanadai gyarmat összes bírái! Ideges nevetésbe tört ki; a vonat pedig ezalatt egyre gyorsitva menetét, szélsebesen száguldott a sápadt arczú utasokkal, a kik meredt, rémült szemekkel álltak ott a kékes füstfelhők ködében. Minden ember visszafojtotta lélegzetét és csak arra törekedett, hogy a koronkinti erős lökések le ne döntsék lábáról; rettegve várta azt a pillanatot, midőn egyszerre mind átrepülnek az örökkévalóságba. A perczek lassabban teltek, mint máskor az órák, mig végre a fütő valahonnan a kocsi hátuljából előhozott egy csavarhúzót s teljes erejével nekifeküdve a retesznek, visszahajtotta annak kapcsát. Az ajtó felpattant, s a fütő lebukott a vasúti kocsi felhágójára. A szélvihar egész hófelhőt zúditott a podgyászkocsiba, elvéve az emberek lélegzetét s tele szórva szemeiket hóval. De a gépész nem törődve mindezzel, kiugrott a kocsiból s kétségbeesetten megkapaszkodva a külső vaskarokban, eltünt az utasok szemei elől. Talán a rosz világitás okozta, hogy Andrews egyszerre oly sápadtnak és öregnek látszott.

Abban a perczben vörös fénysáv villant meg a vasútvonal mentén, s a vonat meg sem lassitva menetelét, szédítő gyorsasággal robogott át egy függő hídon.

— Red-River! — lihegte a fütő, visszakapaszkodva a kocsiba.

Jacknak minden vére a szivéhez tódult. Red-River! Akkor tehát már túl vannak a határon. Peggy megnyerte a játszmát! Hogy az Isten áldja meg érte! Diadalmas pillantást vetve Andrewsra, a megrémült társaság felé fordult.

— Uraim! Egy yankee leány eszén nem lehet túljárni! — kiáltott. — Biró úr, önnek igaza van. A tárgyalást berekesztettük, a foglyot pedig elviszszük magunkkal — az *Egyesült-Államokba!*

Hogy ESZMÉNYI KEBELT

Törv. védve.

elérhessen, használja ön a «Pilules orientales»-t, melyek rövid idő alatt a kiálló nyak-és vállcsontokat eltüntetik, a kebelt fejlesztik, erősitik és ismét helyreállitják, a deréknak pedig állandóan kecses ambonpoint adnak, a nélkül, hogy a derekat megnagyobbitanák:

A PILULES ORIENTALES

az egészséget mindenkor előmozditják és legérzékenyebb véralkat mellett is bevehetők, fiatal leányok által ép ugy, mint hölgyek által, a kiknek keble a szilárdságot elvesztette vagy azt soha sem birta. Körülbelül kéthavi könnyü kezelés. Egy doboz ára utasitással K 6.45, bérmentve, utánvéttel K 6.75.

J. Ratié, Pharmacien, 5, Passage Verdau, Paris.
Ausztria-Magyarország részére: Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utcza 12. 10946

MATTONI-FÉLE GIESSHÜBLER TERMÉSZETES SAVANYÚ-KÚT

Hirdetések elfogadtatnak a kiadóhivatalban Budapesten, IV., Egyetem-utcza 4.

Az egyedüli létező valódi angol
SZÉPITŐSZER
mely már 2—3-szori bekenés után biztosan hat és a bőrnek nem árt, a
Balassa-féle valódi
angol
UGORKATEJ
fűszéktüdési hely:
Eltávolit minden arczt iszta tlanságot, kiütést, Pattanást, szeplőt, májfoltot, böratkát (mitesser) stb. és az arcznak riss üdeséget, fiatalságot kölcsönöz. 1 üveg 2 K. Ehhez ugorkaszappan 1 kor., poudre 1.20 kor.
Balassa Kornél gyógyszertára, Budapest, Erzsébetfalva 15.
Kapható minden gyógyszertárban. — Főraktár Budapesten: Török József gyógytárában, Király-utcza 12. és Andrássy-út 26. Dr. Egger Leó «Nádor»-gyógytára, Váczi-körut 67., Zoltán Béla gyógytárában, V., Szabadság-tér, továbbá a következő drogériákban: Detsényi Frigyes, V. ker., Marokkói-utcza 2. Fodor Márton, VII., Király-utcza 42., Lux Mihály, IV., Muzeum-körut 7., Nernda Mándor, IV., Kossuth Lajos-utcza 7., Molnár és Móser, IV., Korona-herczeg-utcza 11. 10269

KÖVÉRSÉG KORAI VÉNSÉG.
Istenem, — igy sóhajta ezer meg ezer ember, — mit adnék, ha elhájasodásomtól és emészteni szavaroktól megszabadulhatnék. Lám, nem is kell annyit áldozni. Tegyen minden hölgy és férfi csak egy kisérletet Mandor sovanyitó és vértisztitó porral, biztos az eredmény; ezt tekintélyes orvosi és vegyészeti bizonyitványokkal kimutathatom. — Ne mulassza senki el, erről meggyőződni; hozassa meg a Mandor port, ha be nem válik, a pénzt duplán visszadom. Csekély 2 kor. 80 fill. Mandor dobozu, orvosi utasitás és bizonyitványok mellékelve. Utánvéttel a pénz be küldése mellett; portomentesen diszkrétan küldi
Mme Mandl Ida, Budapest, Károly-körut 2V. sz.
Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utcza 12. sz. 11093

A szépség ápolására legjobb szer a
MIRANDA-CRÉME
Eltávolit minden börtisztátlanságot és az arcznak szép üde kinézést ad. Nem tartalmaz semmiféle ártalmas vagy mérges szert és nappal is használható.
1 tégely «Miranda»-créme 1 korona.
1 drb «Miranda»-szappan 70 fillér.
1 doboz «Miranda»-puder 1 korona három szinben
Budapesten kapható: TÖR. K JÓZSEF gyógyszertárában vagy a készitőnél DIENES J. G. utódainál Eszéken, felsővárosban, a hol postai megrendelések azonnal utánvétel mellett eszközöltetnek. 11007

A SZT.-LUKÁCSFÜRDŐBEN.
Természetes forró-meleg kénes források. Iszapfürdők, iszapborogatások, massage, vizgyógyintézetek, szénsavfürdők, kő- és kédfürdők, gyógyviz-uszodák. Olcsó és gondos ellátás. Cseuz, köszvény, ideg- bőrbajok stb. felől kimerítő prospektust küld ingyen a 10875 Szt.-Lukácsfürdő Igazgatósága Budapest-Budán.

A női szépség elérésére, tökéletesitésére és fentartására legkitünőbb és legbiztosabb a
MARGIT-CREME,
mely vegytiszta, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, teljesen ártalmatlan. Ezen világhirü arczkenőcs pár nap alatt eltávolit szeplőt, májfoltot, pattanást, böratkát (Mitesser) és minden más bőrbajt. Kisimitja a ránczokat, redőket, himlőhelyeket és az arczot hófehérré, simává és üdévé varazsolja. Ára ng y tégely 2 kor., kis tégely 1 kor.
Margit hölgypor 1 kor. 20 fill., Margit szappan 70 fill., Margit fogpép (Zahnpasta) 1 korona., Margit arczviz 1 korona.
Hamisitványok birólag üldöztetnek.
Postán utánvéttellel vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készitő: Földes Kelemen gyógysz. Arad.

Legkedvelteb b, legjobb hajfestőszer a
MELANOGENE
fekete és barna szinben.
Ezen kitünő és ártalmatlan készitménynyel hajat, szakált, bajuszt pár perez alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szin állandó és a természetes szintől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerű. Nem piszkit. 10689
Ára 2 korona 80 fillér.
Budapesti főraktár: Török József gyógysz. Király-u. 12 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

KWIZDA FERENCZ JÁN.
cs. és kir. osztr.-magy., román kir. és bulgár fejed. udv. szállitó,
Kerületi gyógyszerész Korneuburgban Bécs mellett.
Kwizda Fluidja 10681
Kigyó védjegygyel
(TURISTA-FLUID).
Régi jóhirü diétet.-kosm. szer ibedörzsölésre az emberi test izmainak és inainak erősitésére és edzésére. Kredményesen használva turisták, kerékpárosok s lovaglók által nagyobb tárlat utáni erősitésre és erőgyüjtésre.
Arak: ½ palack K 2.—, ¼ palack K 1.20
Kapható minden gyógyszertárban. — Képes árjegyzék ingyen és bérmentve.
Főraktár Magyarország részére: Török József gyógyszerész znél, Budapest, Király-utcza 12 és Andrássy-ut 26. sz.

POLITIKAI ÉS JOGI UJDONSÁGOK.

Mátyás király birodalma és Magyarország jövője. Irta *Beksics Gusztáv.* Ára 4 kor.

A magyar bünvádi perrendtartás vezérfonala. Irta *Fayer László.* Teljesen átalakitott 4. kiadás. Ára 16 korona.

Az államgazdaságtan kézikönyve. Irta *dr. Mariska Vilmos.* 5. átdolgozott kiadás. Ára 14 kor.

A magyar büntetőjog kézikönyve. Irta *Fayer László dr.* 3. bővitett kiadás, két kötet. Ára 20 kor.

A magyar kir. Curia felülvizsgálati tanácsa által a sommás eljárásról szóló törvény alapján hozott határozatoknak gyüjteménye (1893: XVIII. t.-c.) *Gotti A.*-tól. VIII. köt. (1902—1905.) (1620—1810. sz. határozatok.) Ára vászonkötésb. 8 kor. 50 fill. IX. kötet. (1903—1904.) (1811—2037. sz. határozatok.) Ára vászonkötésben 10 korona.

Jogi dolgozatok 1875—1905. Irta *Király Lajos.* Ára 12 kor.

A magyar pénzügyi jog kézikönyve. Irta *Marska Vilmos dr.* 8. teljesen átdolgozott kiadás. Ára 18 korona.

Büntetőjogi döntvénytár az anyagi büntetőjog és a bünvádi perrendtartás körébe tartozó elvi jelentőségü határozatok gyüjteménye V. kötet. Ára 4 korona.

Döntvénytár a felsőbirságok elvi jelentőségü határozatai. Jegyzetekkel ellátva. Kiadja a „Jogtudományi Közlöny" szerkesztősége. III. folyam 27. kötet. Ára 4 korona

A királyi itélőtáblák felülvizsgálati tanácsainak elvi jelentőségü határozatai. Összeállitotta *Térfi Gyula dr.* VIII. kötet. 1903—1904. Ára vászonkötésben 12 kor.

Kaphatók: **LAMPEL R. könyvkereskedése** (WODIANER F. és FIAI) részvénytársaságnál Budapest, VI., Andrássy-ut 21. szám és minden könyvkereskedésben.

Irodalmi jelentés.

A ragyogó szépségü Kelet kitünő ismerője és kutatója, a világhirü tudós, kiváló munkával gazdagitotta irodalmunkat.

KÜZDELMEIM

IRTA VÁMBÉRY ÁRMIN

LEX 8° ALAK, 33 ÍV, KÉPEKKEL, MÜMELLÉKLETTEL ÉS FACSIMILÉVEL.

Ára: füzve 10 kor., diszkötben 12 kor.

E cimen adta ki hazánkfia, a jeles utazó, a néhány héttel ezelőtt angol nyelven megjelent, nagy feltünést keltett munkáját, magyar nyelven. Önéletrajzát s ezzel kapcsolatban uti élményeinek és viszontagságos kalandjainak számos, eddig még ismeretlen adatját közli e müvében a müvelt magyar közönséggel.

A magyar kiadás nem forditása az angol kiadásnak, hanem tetemesen bővebb, egészen ujra megirt munka.

Vámbéry önéletirása, mig egyrészt az elmult félszázad történetére nézve sok kérdésben forrásmunka, másrészt regénynél is érdekesebb olvasmány.

Küzdelmes viszontagságoknak, egy magyar ifju pályafutásának a története, aki ernyedetlen, becsületes munkával, bámulatos lelkierővel és kitartással felküzdötte magát az emberi haladás uttörő bajnokainak a sorába s magának világhirü nevet, nemzetének dicsőséget szerzett.

Kapható: **Lampel R.** könyvkereskedése (**Wodianer F. és Fiai**) részv.-társ. **Budapest. VI., Andrássy-ut 21.** és minden könyvkereskedésben.

A világ legnagyobb természeti csodája a Dobsinai jégbarlang.

Villamos világitás mellett megtekinthető október 1-ig.

Prospektust díjtalanul küld az igazgatóság.

Most jelent meg! Most jelent meg!

Dr. MECZNER SÁNDOR

A mükedvelő fényképezés kézikönyve 11167

számos ábrával, négy mümellékkel, 237 oldal tartalommal. 3 kor. 20 fillér beküldése ellenében bérmentve küldi meg bármely hazai könyvkereskedés vagy a kiadó:

Trócsányi Bertalan könyvkereskedése **Sárospatak.**

A magyar királyi államvasutak nyári menetrendje.

A vonatok indulása Budapest k. p. udvarról.
Érvényes 1905 május hó 1-től.

vonatszám	óra	perc	vonat neme	hová
Délelőtt				
316 [1]	6	15	szv.	Hatvan
28	6	20	«	Triest, Nagy-Kanizsa
10	6	45	«	Wien, Graz, Sopron
906	7	00	gyv.	Szabadka
302	7	10	«	Ruttka
908	7	15	szv.	Belgrád, Brod
604	7	25	gyv.	Gyulafelérvár Nagyszeben, Kolozsvár, Tövis Stanislau
1302	7	35	«	Fehring, Graz
402	7	40	«	Kassa, Lemberg, Máramarossziget
1508	7	50	szv.	Kassa, Csorba
318	8	00	«	Gödöllő
1002	8	00	gyv.	/Zágráb, Fiume, Torino, Róma, Pécs, Vinkovce
606	8	10	szv.	Arad, Brassó
1006	8	15	«	/Zágráb, Fiume, Pécs, Brod
408	8	35	«	Munkács, Máramarossziget
2	8	50	gyv.	Wien, Graz, Sopron
24 [2]	8	50	szv.	Bicske
506	9	00	«	Kolozsvár, Brassó, Máramarossziget, Stanislau
306	9	25	«	Ruttka, Berlin
944	11	15	tszsz.	Kiskőrös
Délután				
8	12	20	szv.	/Győr, Wien /Szombathely Nagykáta
610 [1]	12	23	«	Hatvan, Miskolcz
310	12	35	«	Gödöllő
320	1	39	«	Fehring, Graz
1308	1	50	gyv.	Szabadka, B.-Brod
912	1	55	szv.	Arad, Bukarest [3]
602 [2]	2	00	gyv.	Wien, Páris, Kecskemét, Lajosmizse
4	2	10	«	Kassa, Lemberg
404	2	15	«	Bicske
20	2	35	szv.	Hatvan
312	2	35	«	/Kolozsvár, /Szatmár-Németi
504	2	35	gyv.	Nagy-Maros
169 [3]	4	05	«	Palota-Ujpest
510	2	40	szv.	Szolnok, Czegléd
326 [4]	2	50	«	Esztergom
1902	3	00	gyv.	Palota-Ujpest
904	3	20	«	Nagy-Maros
1022	3	25	vv.	Palota-Ujpest
304	3	30	gyv.	Ruttka, Berlin
16	3	30	szv.	Győr
322	5	20	«	Gödöllő
308	5	35	«	Ruttka, Berlin
508	5	45	«	Kolozsvár, Brassó
314	6	55	«	Hatvan
1004	6	50	gyv.	/Zágráb, Fiume, Róma, Torino
1706	7	05	szv.	Máramarossziget, Stanislau
22	7	25	«	Bicske, Triest
324	8	25	«	Gödöllő
1008	8	30	«	/Zágráb, Fiume, Pécs, Brod
1510	9	00	«	Kassa, Csorba
502	9	15	gyv.	/Kolozsvár, /Bukarest, Stanislau
406	9	40	szv.	/Lemberg, Kassa, Máramarossziget
1304	9	40	«	Fehring, Graz
608	10	00	«	Arad, Brassó
910	10	10	«	/Belgrád, Eszék, Hossa-Brod
12	10	30	«	Wien, Paris
1506 [2]	10	40	gyv.	Kassa, Csorba
328	11	10	vv.	Rutka, Szerencs

[1] Vasár- és ünnepnapokon május 21-től bezárólag szeptember 10-ig közlekedik.
[2] Május havában csak Brassóig közlekedik.
[3] Junius 15-től bezárólag szeptember 15-ig közlekedik.
[4] Csak hétköznapokon közlekedik.

A vonatok érkezése Budapest k. p. udvarra.
Érvényes 1905 május hó 1-től.

vonatszám	óra	perc	vonat neme	honnan
Délelőtt				
645	5	00	tszsz	/Arad, /Nagyvárad, /Debreczen
327	5	20	vv.	Berlin, Ruttka /Stanislau,
1707	5	45	szv.	/Máramarossziget /Belgrád, Bosna-Brod
909	5	45	«	
607	6	10	«	Brassó, Arad
19	6	15	«	Bicske, Gyékényes
405	6	35	«	/Lemberg, Kassa /Máramaros-Sziget
11	6	40	«	Wien, Triest
1505 [1]	6	55	gyv.	Csorba, Kassa
507	7	10	szv.	Brassó, Kolozsvár
1303	7	25	«	Graz, Fehring
317	7	25	«	Gödöllő
309	7	35	«	Hatvan
501	7	50	gyv.	/Bukarest, Brassó
1021	7	50	vv.	/Paks, Adony-Puszta /Fiume, Zágráb, /Brod, Pécs
1005	8	10	szv.	
1509	8	15	«	Csorba, Kassa
311	8	45	«	Hatvan
1003	8	50	gyv.	/Torino, Róma, /Fiume, Zágráb
509	9	05	szv.	Szolnok
13	9	10	«	Ruttka
307	9	45	«	Berlin, Ruttka
911	9	50	«	Szabadka
27	10	15	«	/Nagy-Kanizsa, /Triest
Délután				
319	12	10	szv.	Gödöllő
301	12	40	gyv.	Berlin, Ruttka
7	12	45	szv.	/Wien, Sopron /Szombathely, Győr
903	1	00	gyv.	/Konstantinápoly, /Belgrád, B.-Brod
601 [2]	1	10	«	Bukarest, [3] Arad
1901	1	30	«	Gyékényes, Eszék, Pécs
401	1	30	«	Lemberg, Kassa
1	1	45	«	/London, /Páris, /Wien, /Tövis, Kolozsvár, /Szatmár-Németi
503	1	50	«	
1307	2	10	«	Graz, Fehring
313	2	10	szv.	Hatvan, Szerencs
321	5	40	«	Gödöllő
15	6	35	«	Győr
505	6	40	«	/Brassó, Kolozsvár /Stanislau, Máramarossziget
907	6	55	«	Belgrád, Brod
305	7	00	«	/Berlin, Ruttka, Szerencs
3	7	10	gyv.	Wien, Graz
605	7	20	szv.	Brassó, Árad
325 [3]	7	50	«	Gödöllő
1007	7	55	«	/Fiume, Zágráb, Brod, Pécs
407	8	10	«	Máramarossziget
21	8	45	«	Bicske, Kiskőrös
1507	8	50	«	Csorba, Kassa
1001	9	05	gyv.	/Torino, Róma, /Fiume, Zágráb, /Vinkovce, Pécs
303	9	10	«	Berlin, Ruttka
9	9	30	szv.	Wien, Graz
603	9	35	gyv.	/Nagy-Szeben, /Kolozsv., Stanislau
1301	9	50	«	Graz, Fehring
403	10	00	«	/Munkács, Kassa, Máramarossziget
905	10	00	«	Szabadka
23 [2]	10	30	szv.	Bicske
513 [3]	10	30	«	Nagykáta
323	10	40	«	Gödöllő
315 [3]	11	10	«	Hatvan

[1] Junius 15-től bezárólag szeptember 15-ig közlekedik.
[2] Május havában csak Brassótól közlekedik.
[3] Vasár- és ünnepnapokon május 21-től bezárólag szeptember 10-ig közlekedik.
[4] Csak hétköznapokon közlekedik.

A vonatok érkezése Budapest ny. p. udvarra.
Érvényes 1905 május hó 1-től.

vonatszám	óra	perc	vonat neme	honnan
Délelőtt				
701 [1]	12	50	kel.ost. expr.	/Konstantinápoly /Bukarest
141	4	23	szv.	Palota-Ujpest
143	5	35	«	Dunakeszi-Alag
6101	6	15	«	Szolnok, Czegléd
145	6	25	«	Palota-Ujpest
1407	6	35	«	Berlin, Zsolna
217	7	05	tv.szsz.	Párkány-Nána
709	7	15	szv.	/Bukarest, /Báziás
4107	7	25	«	Dorog
147	7	35	«	Palota-Ujpest
117	7	45	«	Páris, Wien
6013	7	50	vv.	Lajosmizse
149	8	00	szv.	Dunakeszi-Alag
131 [2]	8	10	«	/Nagy-Maros /Kiskunfélegyháza
713	8	25	«	
4101	8	35	«	Esztergom
123	8	45	«	Párkány-Nána
151	9	10	«	Dunakeszi-Alag
1403	9	25	gyv.	/Berlin, Zsolna, /Pozsony
153	10	20	szv.	Palota-Ujpest
119	10	50	«	Érsekujvár
715	10	55	«	Szeged
Délután				
155	12	55	szv.	Palota-Ujpest
703	1	15	gyv.	/Bukarest, /Verciorova, Báziás
133 [3]	1	20	szv.	Nagy-Maros
103	1	40	gyv.	Páris, Wien
157	2	10	szv.	Dunakeszi-Alag
6001	2	35	«	/Kecskemét, /Lajosmizse
159	3	05	«	Palota-Ujpest
127	3	55	«	Nagy-Maros
169 [3]	4	05	«	Palota-Ujpest
6103	4	15	«	Szolnok, Czegléd
4103	4	30	«	Esztergom
161	5	40	«	Palota-Ujpest
135 [4]	5	45	«	Nagy-Maros
115	5	55	«	/Kiskunfélegyháza
707	6	30	gyv.	Esztergom
163	6	50	szv.	Palota-Ujpest
105	7	00	gyv.	Wien
711	7	10	szv.	Temesvár, Báziás
4109 [1]	8	10	«	Pilisecsaba
165	8	20	«	Palota-Ujpest
137 [3]	8	35	«	Vácz
125	8	45	«	Párkány-Nána
107	9	05	gyv.	Wien
4105	9	15	szv.	Esztergom
1405	9	45	gyv.	Berlin, Zsolna
719	9	50	szv.	Szolnok, Czegléd
4113 [5]	10	05	«	Pilisecsaba
167	10	15	«	Palota-Ujpest
139 [3]	10	20	«	Vácz
129	10	45	«	Nagy-Maros
901 [6]	10	55	keleti expr.	/Konstantinápoly /Belgrád
101	11	00	kel.ost. expr.	/London, /Ostende, /Páris, Wien
6011	11	10	vv.	/Keecskemét, /Lajosmizse
171 [3]	11	20	szv.	Palota-Ujpest
121	11	30	«	Érsekujvár

[1] Érkezik minden hétfőn és csütörtökön.
[2] Junius 1-től közlekedik.
[3] Vasár- és ünnepnapokon május 14-től bezárólag szeptember 10-ig közlekedik.
[4] Vasár- és ünnepnapokon május 14-től bezárólag szeptember 24-ig közlekedik.
[5] Vasár- és ünnepnapokon május 21-től közlekedik.
[6] Érkezik minden kedden, csütörtökön és szombaton.
[7] Vasár- és ünnepnapokon május 7-től közlekedik.

A vonatok indulása Budapest ny. p. udvarról.
Érvényes 1905 május hó 1-től.

vonatszám	óra	perc	vonat neme	hová
Délelőtt				
102	1	00	kel.ost. expr.	/Wien, Páris, /Ostende, London
146	5	45	szv.	Palota-Ujpest
122	6	00	«	Érsekujvár
120	6	30	«	Dunakeszi-Alag
6102	6	35	«	Czegléd, Szolnok
4102	6	45	«	Esztergom
148	6	55	«	Palota-Ujpest
6012	7	05	vv.	/Lajosmizse, /Kecskemét
1404	7	20	gyv.	Zsolna, Berlin
104	8	00	«	Wien
152	8	05	szv.	Dunakeszi-Alag
712	8	30	«	/Temesvár, Karánsebes, Báziás
134 [1]	8	50	«	Nagy-Maros
4110 [2]	9	05	«	Pilisecsaba
116	9	20	«	Wien, Berlin
154	9	35	«	Palota-Ujpest
708	9	40	gyv.	/Bukarest, /Báziás
136 [3]	11	35	szv.	Nagy-Maros
Délután				
6104	12	05	szv.	Czegléd, Szolnok
156	12	15	«	Palota-Ujpest
128	12	35	«	Nagy-Maros
4108	12	40	«	Dorog
158	1	10	«	Dunakeszi-Alag
106	1	45	gyv.	Wien, Páris
4114 [4]	2	05	szv.	Pilisecsaba
126	2	15	«	Párkány-Nána
160	2	20	«	Palota-Ujpest
704	2	25	gyv.	Bukarest, Báziás
120	2	35	szv.	Érsekujvár
4104	2	40	«	Esztergom
720	2	45	«	Czegléd
6002	2	55	«	/Lajosmizse, /Kecskemét
170 [3]	3	20	«	Palota-Ujpest
162	4	15	«	Palota-Ujpest
130	4	25	«	Nagy-Maros
716	4	30	«	Szeged
108	5	15	gyv.	Wien
153 [3]	5	30	szv.	Vácz
164	6	10	«	Palota-Ujpest
124	6	20	«	Párkány-Nána
4106	6	40	«	Esztergom
1406	6	45	gyv.	/Zsolna, Berlin /Pozsony
710	6	55	szv.	Bukarest, Báziás
6014	7	25	vv.	Lajosmizse
166	7	40	szv.	Palota-Ujpest
132 [4]	7	50	«	/Vácz, /Nagy-Maros [4]
140 [3]	8	00	«	Vácz
168	8	30	«	Palota-Ujpest
118	10	00	«	Wien, Páris
706	10	10	gyv.	/Szeged, Eszék, /Bukarest
714	10	20	szv.	Kiskunfélegyháza
1408	10	30	«	Zsolna, Berlin
172 [3]	10	40	«	Palota-Ujpest
902 [5]	11	20	keleti expr.	/Belgrád, /Konstantinápoly
702 [6]	11	30	kel.ost. expr.	/Bukarest, /Konstantinápoly

[1] Vasár- és ünnepnapokon május 14-től bezárólag szeptember 24-ig közlekedik.
[2] Vasár- és ünnepnapokon május 14-től bezárólag szeptember 10-ig közlekedik.
[3] Vasár- és ünnepnapokon május 21-től közlekedik.
[4] Május havában csak Vácig közlekedik.
[5] Minden kedden, csütörtökön és vasárnapon közlekedik.
[6] Minden szerdán és szombaton közlekedik.
[7] Vasár- és ünnepnapokon május 7-től közlekedik.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

Polgár M. raiza.

(Folytatás.)

A szomjúságáról is megfeledkezett Jenő, úgy elbámulta ezt a lakodalmat. Majd hogy beléje nem botlott egy nevezetes férfiu, a ki szemmelláthatólag maga is benyakalt már és nagy sebbel-lobbal sietett a veranda felé.

Szurtos ember volt, nyilván a gazdasági kovácsmester, hanem most egész más valamivel volt elfoglalva. Szurokképü czigánybanda élén haladt és úgy rendelkezett, mint valami Napoleon.

— Ide bújjatok el fiuk, aztán mikor én intek, akkor kezdjétek rá. Aztán ha valamelyik úr szolnokol, rögtön hagyjátok abba és ha én azt kiáltom, hogy: — Tuss! — akkor húzzatok tusst, igy ni: trátrádá-trátrádátá!

Igazi hadvezér volt, a kinek mindenre volt gondja:

— Maris, Jutka, állitsatok ide az árnyékba asztalokat! Itt fognak kártyázni az urak ebéd után. . . . Hozzátok a jegesdézsákat, hogy behütsük a bort. . . . Anna, te pedig lódulj, hogy legyen fekete kávé elegendő! . . . Pista, te hozd a szivarokat és a pipatóriumot! . . . Nini, hát ez kicsoda?

A tevékeny férfiu jól megbámulta Jenőt és hamarjában nem tudta, hogy melyik klasszisba sorozza: vendégnek-é, vagy szolgálattévő személynek. De a poros czipő, úgy látszik, megnyugtatta. Ez valami vándor diák lesz, a milyen mindig akad az ilyen lakadáré szagára. Jókedvüen a vállára ütött.

— Bibo-bibendium! . . . . Ihatnánk, ugye, testvér!

— Nem, köszönöm. . . .

— Ahá! Akkor hát éhesek vagyunk! No, gyerünk, gyerünk, aztán kapunk valami harapnivalót. Ma mindenki jól él, ma lakodalom van!

— Ugyan! Kinek a lakodalma?

— Ejnye, testvér, hát azt se tudja? Látszik, hogy nem ide valósi! Ma van a tiszttartó úr nevenapja! Együtt van az egész környék, három napig el nem mozdul innen sénki! . . . No hát csak menjünk, menjünk, testvér! Senkinek se szabad éhen, szomjan elmenni ma innen. Ma ünnep van a világon!

— De én a tiszttartó úrral szeretnék beszélni!

— Tyü-tyü-tyü! Sokat kiván egyszerre testvér! . . . Hanem hát várjunk csak! Majd én bejelentem! Hátha jókedvében találom.

A derék férfiu fölimbolygott a verandára és a tiszttartó úr előtt megállott haptákban, már a mennyire az állapota megengedte:

— Nagyságos úr, jelentem alássan, egy mendikás diák vár odalent. A nagyságos úrral szeretne beszélni!

— Diák? No hát csak vezesse ide, Küllő mester!

Jenő azalatt azon tünődött, hogy nem jobb volna-é, ha visszatérne az ő béréséhez és elkérné tőle a fele-rozskenyeret, fele-szalonnát és jól megebédelne a nyomoruságából. De nem volt ideje se hozzá, hogy elhatározásra jusson, a derék udvari kovács («udvari kovács»-nak hivta magát mindig büszkén) már visszatért hozzá.

— No, testvér, hát most lesz bibendum unos-untig! Csak előre!

Föltuszkolta a verandára, odaállitotta a szeglethez.

— Jelentem alássan, ihol a diák!

A kövér ábrázatok, a melyekre már ráült a dús ebéd és a bor mámora, mind feléje fordultak széles, bonhómiás vigyorgással és a tiszttartó úr kedélyesen mondta:

— No, amicze, hát elő azzal a köszöntőnótával!

A vendégek mind hahotázva ismételték:

— Halljuk a nótát! Halljuk a nótát!

— De urak, legyünk hát csöndben, hadd kezdhesse el! — kiáltotta a tiszttartó úr.

Nagy ügygyel-bajjal csönd lett végre. Az urak, asszonyságok mind kifelé fordultak székükön, hogy annál jobban élvezhessék a nótát és a tiszttartó úr méltóságteljes kézintéssel jelezte, hogy no most kezdheti már.

Jenő egyet lépett előre és könnyedén megszólalt:

— Én ifjabb Vajkay Jenő vagyok, ennek a birtoknak a gazdája! . . .

. . . Hej, hogy fölugrott egyszerre a tiszttartó úr! És hogy kapta le a kalapját Küllő mester! Az ostoba czigány ép akkor kezdett belé rejtekhelyén a nótába. A szegény kovács titkos lábrugásokkal intett, hogy hagyja már abba.

A tiszttartó úr oda sietett Jenőhöz és hebegve mondta:

— Nagyságos úr, tessék talán helyet foglalni . . . Sejtelmem se volt róla, hogy . . .

Jenő hidegen szakitotta félbe:

— Nem akarom zavarni a mulatságot . . . Különben is, várnak már ebédre másutt. Hanem majd egy óra mulva visszajövök. Fontos beszédem lesz önnel.

. . . Visszament a béreséhez, a hol valóban akadt még rozskenyér és szalonna az ő számára is. Oh, be izlett neki! . . . Nagyon éhes volt már.

A tiszttartó úr pedig lázasan rendezkedett. A vendégek mind kocsira ültek és mentek kimerrefelé. A nagy asztalt szétszedték hamarosan a verandáról és mikor a jeges dézsákat meglátta az árnyékban, a mint ódon borospalaczkok bóbiskoltak benne, ráförmedt a kovácsmesterre:

— Hát ezt miért tétette kend ide?

— De hisz' a nagyságos úr maga parancsolta ma reggel!

— Micsoda? Kend még felesel is? Kend el van bocsájtva! Mehet kend, a merre akar!

A derék majszter elszontyolodva oldalgott el és csak a mikor már jó messze volt, akkor fordult vissza, dühösen dörmögve:

— El vagyok bocsájtva? . . . De kend is el lesz nemsokára!

VII.

Gróf Stubenthal Sigfried ott élt birtokán, a letvéri kastélyban. Ez volt a vezeklése ifjúkori bűneiért.

Örökké nevető arczú, csinos férfi volt. Szi-

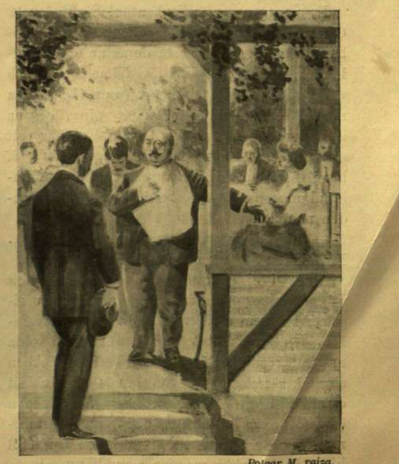

Polgár M. rajza.

— Nagyságos úr, tessék talán helyet foglalni . . .

kár, szinte suhancz-szerű termetével, egészséges piros arczával és apró szőkés-fehér bajuszával olyan volt, mint egy húsz éves ifjú. Bizony, senki sem hitte volna róla, hogy már nagyleányos apa és azonkívül Európaszerte népszerű világfi volt a múltban.

Gáláns kalandjaival, a melyekről a kontinens valamennyi ujságja megemlékezett már legény korában, annyi adósságot halmozott a birtokára, hogy kénytelen volt megházasodni. A házasság nyugalmas erényei iránt ugyan nem érzett valami nagy hajlandóságot, de megvigasztalta magát azzal, hogy az ő köreiben a legtöbb példa szerint a házasság nem bénítja meg a legényélet pajzán szabadságát.

De bárha felesége gazdag leány volt is, mégsem érdekházasságot kötött. Szerette a feleségét, csakhogy persze a maga módja szerint. Oly hódolatteljes volt irányában, mint valami középkori lovag, néha pedig oly vidám, oly tréfázó kedvű, mintha egyetlenegy életczélja lett volna: hogy a feleségét mulattassa.

Csakhogy ez erényeivel vajmi ritkán tündökölhetett, mert a házasság nem akadályozta meg őt abban, hogy régi kósza életét ne folytassa. Párisnak, Londonnak, Nizzának és Rómának jól ismert köreit ezután is épúgy fölkereste, mint annak előtte és mikor a felesége kijelentette, hogy nem hajlandó e kóborlásaiban társul szegődni hozzá, ezt is udvarias megnyugvással vette tudomásul. Elvégre, ha a grófné nem kedveli az utazást, valóban jobban teszi, ha odahaza keres szórakozást magának. Az emberek nem arra valók, hogy egymást zavarják a mulatságukban. — Chacun à son goût!

A grófné, a ki erdélyi mágnáscsaládban született, sehogysem tudta ugyan megérteni ezt a tulságosan nagyvilági felfogást, de belenyugodott, mert férjét szerette és meg volt győződve róla, hogy ez ide-oda utazgatásokban semmi bünös szenvedélyek, vagy kedvtelések nem rejlenek. Aztán meg nem is akarta fölzaklatni rendes családi tűzhelyét, hogy annál nyugodtabban szentelhesse életét kis leánya neveltetésének.

Egyszer azonban nagyon kínos eset zavarta meg ezt a laza, de mégis nyugalmas egyetértést.

A párisi ujságok és utánok az egész világsajtó egy óriási, szinte legendás nagyságú kártya-ütközet leirását közölte, a mely egy párisi klubban folyt le egy amerikai milliárdos és egy magyar gróf között. Az ütközet azzal végződött, hogy a magyar gróf négy milliót vesztett.

Ez a magyar gróf: Stubenthal Sigfried volt. Ő ugyan magyarországi fogalmak szerint valóban dúsgazdag ember volt, de az amerikai milliárdos, a kinek egy évi jövedelme is nagyobb volt, mint a gróf egész vagyona, bizonyára meghökkent volna, ha megtudta volna, hogy ez a négy milliós veszteség tragikus csapás volt ellenfelére. De nem is sejthette, mert a gróf kissé sápadtan és fáradtan ugyan, de gondtalanul mosolyogva fogott vele kezet és könnyedén mondta:

— Majd a pénztárosom elintézi az ügyet... De mindenesetre kérek két heti haladékot.

A párisi ujságok úgy írtak ez esetről, mint valami pajkos pikantériáról, de a magyar ujságok akkor sem írtak volna bővebben, jajveszékelőbben, ha a mohácsi ütközetről kellett volna megemlékezniök. Dörgedelmes vezérczikkekben siratták a nemzeti vagyon bünös pusztulását és mikor a gróf hazajött, hogy valamiképen összetoborozza a szörnyű nagy summát, megrohanták a riporterek, a kik minden lépéséről hiven beszámoltak másnap a publikumnak.

(Folytatása következik.)

SÖTÉT ZSARNOKSÁG.

Regény.

Irta Hamlin Garland. — Angolból fordította S. A.

I.

A tájék.

Colorow községet galambszürke sziklákból alkotott óriási amfiteátrum veszi körül; a sziklák fülkéiben vihartépett fenyők állnak, mint nézők, hallgatagon és várakozva. Hatezer lábnyira a völgy fenekétől zöld és narancsszinü lejtők sietnek föl az örök jégmezők határáig, odább pedig, elnézve ezen csaknem megközelíthetetlen bástyák fölött, mint ostromló titánok sátrai, három nagy hegy emelkedik, csillogva a hótól, viharoktól mennydörögve. Az egész szintér inkább valami titáni drámához illik, mint egy elfeledett falucska csöndes álmatagságához.

A vasut dél felől halad be a völgybe, ivekben követve egy rohanó, tajtéktól fehér patak kanyargásait s mérföldeken át a gőzmozdonyok óvatosan tapogatják ki utjukat a rengeteg sziklafalak között, lihegve vágtatnak át a két meredek sziklafal közt karcsú vasrudakra épitett hidakon, vagy mint a hiúz kúsznak sziklapárkányról sziklapárkányra s mikor biztos révbe térnek a kis vörös állomás-épület mögött, remegve zihálnak és vinnyognak, mint a hálás kutya gazdája ajtajában. A vonatoknak ezt a jövését-menését leszámitva, a falu oly csendes, mint a hallgatagon álló fenyők.

Más bejárat ebbe a mély völgytorokba csakis azokon a szalagszerű hegyi ösvényeken vezet, melyek fölmásznak az Ezüst-várostól, Toltecitől és Vermilliontól elválasztó hegygerinczre; félelmesen visznek le a lejtőkön, csak az erős öszvér vagy a mozgékony, biztos járású hegyi ló tapossa ez utakat. Valamikor porosak s mélyre taposottak voltak, mert még akkor épültek, mikor az ezüstöt értékes fémnek tartották, de most benőtte őket a fü s csak egy-egy vadász vagy bánya-kutató ha olykor rájuk lép.

Colorow maga, egykor zajos, élénk, népes központja a bányászoknak, játékosoknak, a társadalom szamüzöttjeinek, most nyugodt newenglandi nyaralóhelylyé fejlődött (vagy hanyatlott), melyet részben két vagy három nagy aranybánya tart fenn, de sokkal inkább természeti szépségeinek nőttön növő híre s ásványvizei; mert ezeknek a hegycsúcsoknak vannak forrásai, melegek és hidegek, édesek és keserűek, melyek gyógyító hatása ismeretessé válik mind nagyobb száma előtt azon amerikaiaknak, a kik szülőföldjük kincseit értékesiteni igyekeznek.

A légköri viharoknak ez a központja, ezek az égbenyúló sziklacsoportok még ismeretesebbek lennének, ha mindenki, a ki ott jár, nem nézne rájuk úgy, mint a saját tulajdonaira. Minden utast, a kit ebbe a paradicsomba vet a véletlen, bizonyos féltékenység ragad meg, úgy hogy fölfedezéséről legfeljebb ha családjának s legbizalmasabb barátainak szól. Lassankint mégis terjed a hire s minden évben új utasok lepik el folyton növekvő számmal az egyetlen kis fogadót s kopottas fürdőházát, úgy hogy a községi hatóság, mely azelőtt csakis a hasznost nézte, kezd már — lassan és félénken bár — törődni környékének szépségével is: itt-ott egy-egy kis fából összerótt kunyhó épült a patak zúgó partjai mellett, míg nyergelt lovak, podgyászszal megrakott öszvérek s néha egy-egy érczczel megrakott nagy sárga vagy vörös kocsi, keservesen nyikorogva, a mint az ösvényen leszáll, figyelmeztetnek arra, hogy messze a czikkczakkos utak fölött még mindig foly a bányászat, a felhőkben lebegő, napfényben csillogó határhegység csúcsai körül.

II.

Leány a hegyoldalon.

Egy juliusi napon egy gyönyörű szürke szemü szép fiatal leány eltünődve üldögélt az egyik délfelőli ösvényen, nézve a felfordított piramishoz hasonló vörös felhőt, mely a nyugat felé vonuló hegyek vállain nyugodva ragyogott. A leány pompás, duzzadó eperszem-ajkai keserűen össze voltak vonva, a szemöldöke pedig természetellenes redőkbe húzódott. Kalapja ott feküdt mellette a földön, barna haja szabadon lengett s szemében a hegyeken túl levő világba való vágyakozás kifejezése ült. Elhagyottnak és elkeseredettnek látszott.

Szánalmas dolog volt látni valakit, a ki oly fiatal és csinos, s mégis oly komoran néz oly fenséges látványt, a milyet az este mutatott. Mintha a kegyeletlenség egy neme lett volna tőle s a leány is végre mintha tudatára jött volna ennek. Redőzött homloka kisimult, ajka leányosabb, lágyabb vonalat öltött s végül, elragadtatva a csodálattól, ráfüggesztette szemét egy magános, biborszin felhőre, mely mind jobban oszladozott, minden pillanatban kisebb lett, távolabb látszott, mint egy elröpülő sas, de mind égőbb, lángolóbb szinbe gyuladt, mintha azért sietett volna, hogy utólérje a távozó nappalt. A leány lelkén egy még szebb vidék, a hóditás és szerelem álma suhant át s ez tükröződött arczában. Szemében az a nyugtalan tekintet volt, melyet a fiatal lényeknél láthatunk, mikor nagyon erős lesz bennük a vágy a jövő után.

Eltünődését gyönge zaj szakitotta félbe, oly gyönge, oly messziről jövő, hogy meg se tudta volna mondani, minek a hangja s mi lehet az oka. Lehetett egy száraz ág zörgése egy közeli mókus lába alatt, vagy egy messze czammogó medve csörtetése. Néhány percz mulva azonban egy férfihang, nagyon elgyöngitve a távolság által, de tisztán felismerhetőn hallatszott le a hegyoldalról, egy férfi kiáltása egy másikhoz.

A leány oly könnyen s oly kecsesen kelt fel, mint egy őz, a mely felriasztva, de meg nem ijedve áll a fűben s vár és hallgatózik.

A férfi, vagy inkább férfiak, — mert most egy másik hangot is lehetett hallani feleletül — gyorsan közeledtek s csakhamar két ember jött le sietve a hegyoldalon a leány felé egy sűrű facsoportból, mögöttük néhány teherhordó állat. A leány félelem nélkül, de egy kis érthető kiváncsisággal állt ott, hogy az ismeretlen utasokat, bárkik legyenek is, engedje maga előtt elmenni, le a völgybe. Boszankodott rájuk, hogy félbeszakitották álmodozását, lelki békéjének pillanatnyi teljességét.

Az az ember, a ki elől ment, ismeretes nyugat-amerikai tipus volt: alacsony, sovány, élesen metszett arczú, ravasz szemű hegylakó, — ügyesen, de fáradtan ült a lovon, mint afféle született lovas és hegyi ösvény-járó. Utána jött két fáradt ló, a hátukon mindenféle málha, a fejüket mélyen lehorgasztották, aztán egy fiatal ember lovagolt, hajadon fővel, de egyébként a hegyi lakók durva és egyszerű ruhájában. Szemét ő is a napnyugtára függesztette s szakálla metszésében, feje tartásában volt valami, a mi arra vallott, hogy a kis csapatnak ő az ura, hogy müvelt, úri ember és nem erre a vidékre való.

A leány láttára elmosolyodott s nyilt, de nagyon tisztelteljes csodálat kifejezésével megtajtotta magát, egészen elütően kalauzának szemtelen tekintetétől. A kezén keztyű volt, tiszta inget viselt, a nyakravalója rendesen volt megkötve — ennyit vett észre a leány, a mint végig tekintett rajta — s a mint ellovagolt mellette, valami erőteljes férfiasságot vélt látni háta és válla vonalában. Nyilvánvalóan nem a nyeregbe született, mint a társa, pedig ép oly bronzszinüre volt lesülve s ép oly fáradt volt a hosszú úttól.

Az ösvény egy fordulója a leány közvetlen közelébe hozta őket, a hátrább jövő férfi még egyszer fölnézett a sziklaszélen álló nőalakra s a szemében újra tetszés csillant fel. A tekintetében mintha a kettejük közt, az egyik s a másik finom lélek közt levő lelki rokonság felismerése lett volna s ebben volt valami finom bókolás, a mely tetszett a lánynak, de zavarba is hozta. Az ő világában nem volt mindennapi dolog az olyan ember, a ki igy tud nézni.

A keserű kifejezés megenyhült szemében. Egy gyermek leplezetlen érdeklődésével nézett az idegen után, tünődve, hogy ki lehet. Ebben a pillanatban fogékony és mohó lelke, mint egy érzékeny fényképező lemez, magába fogadta s meg is tartotta magában a férfi alakjának minden vonását, arczának minden kis izmát, még nyergének formája s bőr puskatokja is megmaradt benne, tünődései táplálékául. A mint elgondolkozva lesétált a hegyi ösvényen, az a kivánság kelt szivében, hogy jó volna többet tudni arról az emberről. Eszébe jutott, hogy mintha valami mosolygó elragadtatást látott volna az idegen arczán, mielőtt az őt észrevette volna, — talán az ő lelkét is megkapta a természet nagyszerű látványa. Ez az elragadtatott fifejezés aztán a leány lelkében úgy maradt meg, mint az ismeretlen jellemének fő nyilvánulása.

A piros szin eltünt a felhőből. Az aranyos felhő-sas elszállott a sáfrányszinű végtelen mezőkre, a biborszin árnyak felszálltak a völgyből s a város lámpái csillogni kezdtek. Vasuti csöngetyűk szólaltak meg itt is, ott is s egy korcsmai zenekar sivitása kellemetlen emlékeket idézett fel a leány lelkében.

— Azt hiszem, csak átutazó utas, — gondolta magában, kissé elkomorodva, s visszagondolva az idegenre. — Szeretném tudni, ki lehet.

A mint a folyóhoz ért, ennek barátságos zúgása elhallgattatta a sivalkodó zenét s a vasuti kocsik zaját, a feltöltött part pedig elfödte a várost, csak egy kis sor csinos házikót engedve látni a hegyoldalon s a sorban álló, erőteljes, kimagasló fenyőket.

Az ösvény alján egy szürkehajú nő várt rá. Az anyja volt s ijedten, boszankodva szólt hozzá:

— Ugyan Viola, hogy maradhatsz odafönn ily késő estig? Csupa aggodalom vagyok miattad.

A hátrább jövő férfi még egyszer fölnézett a sziklaszélen álló nőalakra.

— Hisz még nincs is sötét, anyám, — felelt a leány — és ha sötét volna is, nem ez az első eset, hogy egyedül maradtam kint.

Az anya, Lambert asszony, hangja lágyabb lett.

— Édes lányom, hisz alig látom már az arczodat! Nem volna szabad ilyeneket tenned. Nem bánom, ha lóháton mégy, de gyalog nem volna szabad oda fölmenned. Veszedelmes vidék az, annyi csavargó bányász jő-megy arra...

— No, ne szidj már! Hisz itt vagyok s nincs semmi bajom.

— Évek óta nem voltam ennyire megijedve — magyarázta az anya, a mint a keskeny gyalogúton hazamentek. — Olyan élénk, erős balsejtelmem támadt, hogy le kellett tennem a munkámat s szaladtam utánad. Úgy éreztem, mintha a nevemet kiáltottad volna, segitségül híva engem. Úgy tünt fel nekem, mintha valami szörnyű dolog történt volna veled.

— De hisz nem történt semmi. Fölmentem a napnyugtát nézni s nem találkoztam senkivel.

Hirtelen elhallgatott, mert nem akart újra elmerülni keserű ábrándozásába.

— Ki volt az a két ember, a kik épen most mentek le erre? — kérdezte az anyja. — El kellett menniök melletted.

— Igen, arra mentek, de nem ismerem őket. Az egyik, a ki hátul jött, olyasforma, mint valami bánya-szakértő. Talán a San Luis-bányát jött megvizsgálni. Úgy hallottam, hogy várnak oda valakit Angolországból.

— Én inkább francziának néztem volna azt az embert, — mondta Lambertné.

— Lehet, hogy az, — hagyta rá Viola tartózkodón.

Befordultak egy falusias kapubejárón át az udvarba, melyben kicsiny és nagyon csinos házikó állott; olyan kicsinek látszott, mint egy játék-házacska, a mögötte emelkedő hatalmas, fenyő-borította szürke és sárga sziklafalhoz képest. Az odavezető út mentén végig virágok voltak ültetve s a nyitott ajtón át piros-ernyős lámpa rikitott, mint a pipacs. Szemmelláthatólag finom és jó izlésü nők lakóhelye volt, olyan hely, a milyenbe a szálas, durva férfiak félénken és bocsánatkérések közt szoktak bemenni.

— Jött-e levél? — kérdezte a leány, a mint letette kalapját.

— Nem jött semmi.

A leány érzékeny arczán mélyebb lett az árnyék.

— Oh, hát mért is nem irnak a lányok — mondotta — hisz tudhatnák, milyen borzasztó magányban élek itt! Bele vagyok márma fáradva mindenbe, anyám, egészen el vagyok fásulva. Bánt az, hogy olyan vagyok, a milyen, — meguntam a templomi munkát, az itteni embereket, — szeretnék visszamenni keletre. Szeretném teljesen megváltoztatni az életemet.

Az anya, kerek arczú, csinos asszony, nem felelt erre a kitörésre.

— Guszta nemsokára hazajön — mondta — jó lesz, ha hamarosan megvacsorálunk.

A leány örült, hogy valami foglalatossága akad s szivesen fogott munkához, oly kecsesen, oly könnyed mozdulatokkal sürögve-forogva, hogy az anyja naiv csodálattal nézte őt, egyedüli kincsét, — olyan magas, sugár, karcsú, telt idomú volt.

Munka közben az árnyék megint elszállt a leány arczáról, mosoly jött piros ajkaira s halkan dúdolni kezdett egy nótát, mint a hogy a fiatal lányok szoktak dúdolgatni, a kiknek a szerelem valami csodadolog s a házasság messze eső álom.

Eszébe jutott az a kifejezés a férfi arczán, a ki hajadon fővel lovagolt, elragadtatva a látványtól, mely alatta és fölötte feltárult, de legtovább azon a kedves és nyilt tekinteten tünődött el, melyet ő reá vetett, a mint eltünt előle, hogy soha többé ne lássák egymást.

Ez a tekintet elkisérte a szobába s a mint az ablaknál ült, mely a patakra nyilott, elgondolkozott, vajjon az idegen a hid közvetlen közelében levő fenyő-ligetben ütött-e sátrat, vagy a vendégfogadóban vett lakást?

Voltak udvarlói, — olyan szép és bájos leány, mint ő, nem tehetett egy lépést sem, hogy a férfiak csodáló tekintete ne kisérte volna, — de ennek az idegennek a figyelme oly egész más volt, oly finom és elragadtatott, hogy a leány nem birta fölérni észszel s hogy valami rejtelmességet adott neki magának, a férfinak és a napnyugtának. (Folytatása következik.)

MAGYARHON ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVŰ ÓRAÜZLETE.
Alapittatott 1847.
Brauswetter János
Szegeden.
Cs. és kir. kizárólagosan szab. chronometer- és műóra, föltalálója a remontoir ingaórának stb. stb.
ÓRÁK, ÉKSZEREK 10-évi jótállással
RÉSZLETFIZETÉSRE
Képes árjegyzék bérmentve. Javitások pontosan eszközöltetnek.

Sürgönyczim Cartonage. DAVID KÁROLY ÉS FIA Telefon szám 41—48.
doboz-papiráru és szab. fémkapocsgyára
Budapest, I., Mészáros-utcza 38. szám. 10651
Gyárt: Papirtányért, bonboniert és jardinet-dobozokat. Sajtolt kerek dobozokat, légmentesen elzárható, összehajtható dobozokat pólyák kötőgyapot, stb. cs magolására. Hintődobozok, valamint húzott lemez-csövek tetszés szerinti nagyságban. Teásdobozok 1/8 kilogr.-tól 10 kilogr.-ig, valamint 6, 10 és 20 filléres tea csomagolásához Szekrénycsipke és köpőládapapir legujabb szin és kivágásban.

Állandó kiállitás a fenti czikkekből a városligeti iparcsarnokban megtekinthető.

MAGGI-FÉLE LEVES- és ÉTEL-**IZESITŐ**

páratlan a maga nemében és **régóta jól bevált szer, hogy gyenge levesek, mártások, főzelékeknek stb.** egy pillanat alatt meglepő **jó és erőteljes ízt adhassunk.**

Kis adag elég. Üvegecskében 50 fillértől kezdve. Eredeti üvegcsék legolcsóbban utántöltetnek. 11152a

Épp ugy ajánlhatók **MAGGI BOUILLON-TOKJAI,** melyekből csupán forró víz ráöntése által kitünő erő- vagy húsleves készíthető.
Maggi kitüntetései: Tokokban à 2 adag 20 és 15 fillérért. — Kaphatók minden fűszer-csemegekereskedés és drogueriában.
5 nagydij, 32 aranyérem, 6 díszoklevél, 7 tiszteletdij. Hétszer versenyen kivül, többi között az 1889. és 1900-iki párisi világkiállításokon. (Maggi Gyula jurytag.)

11148

Vezérszó: Minden darab szappan a **SCHICHT** névvel tiszta és ment káros alkatrészektől.

Jótállás: **25,000 koronát** fizet a **Schicht György** czég **Aussigban** bárkinek, a ki bebizonyitja, hogy szappana a «Schicht» névvel valamely káros keveréket tartalmaz.

Schicht-szappan!

(„Szarvas" vagy „Kulcs"-szappan.)

Megtakarit pénzt, időt és fáradságot. A ruhát kiméli és megóvja.

Mindennemü ruha és mosási módszer részére a legjobb és legolcsóbb.

Hófehér ruhát ád. A szineket emeli, fénylővé és világossá teszi.

A vásárlásnál különösen ügyeljünk arra, hogy minden darab szappan «Schicht» névvel és a «Szarvas» v. «Kulcs» védjegygyel legyen ellátva.

Használat előtt — és után.

Má-Hilla

(törv. védve) egy csalhatatlan, első autoritásoktól megvizsgált és melegen ajánlott kosmetikum, mely csodás hatásával eltünteti **redőket és arczránczokat** és helyrehozza a nem szép arczformákat és arczvonásokat. Minden **Ma-Hilla**-val kezelt arcz már a 3—4 napon jóval megifjodik. Az arczbőr üdévé, bársonypuhává, rózsássá és vakitóan fehérré válik. **Szeplőt, böratkát, pörsenéseket, májfoltokat, vörös orrt** s minden egyéb **arcztisztátlanságot** meglepő gyorsan tüntet el a nélkül, hogy a legkisebb nyomot is visszahagyná.

Ma-Hilla ára K 3·85.

Eredménytelen esetben a *pénzt visszaadom.* — Pontos használati utasitás hozzá adatik. Diszkrét küldés a pénz előzetes megküldése, avagy utánvét mellett az európai raktárból:

LEO LATEINER,
Wien, I/78, Wollzeile 31.

Budapesten kapható **Török József** gyógytárában Király-u. 12. és Andrássy-út 26. — és Mittelbach S. gyógyusz. Zágrábmegye Duga ulica 3. 11139

Hogy karcsuvá lehessünk

a nélkül, hogy egészségünknek ártalmára volna, használjuk a **„PILULES APOLLO"** melyek tengeri növények alapján vannak előállitva és párisi orvostekintélyektől jóváhagyva. Ezen könnyen beszerezhető gyógyszerünk rövid 145 alatt észlelhetőleg elhajt **túlságos *embonpoint*** és biztositja a ***könyörtestiség*** gyógyitását mind a két nemnél. *Ez a titka minden eleáns hölgynek, ki nyulánk és flatalos alakját meg akarja őrizni.* Egy flacon ára utasitással K 6·45 bérmentve, utánvéttel K 6·75 J. Ratte, gyógysz. **5 Passage Verdeau, Paris (IXe).** — Raktár Ausztria-Magyarország részére Budapesten Török József, gyógyszerész, Király-utcza 12. 11019

A női szépség elérésére, tökéletesitésére és fentartására legkitünőbb és legbiztosabb a

MARGIT-CREME,

mely vegytiszta, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, teljesen ártalmatlan. Ezen világhirü arczkenőcs pár nap alatt eltávolit szeplőt, májfoltot, pattanást, böratkát (Mitesser) és minden más bőrbajt. Kisimitja a ránczokat, redőket, hímlőhelyeket és az arczot hófehérré, simává és üdévé varazsolja. Ára nagy tégely 2 kor., kis tégely 1 kor.

Margit hölgypor 1 kor. 20 fill., **Margit szappan** 70 fill., **Margit fogpép** (Zahnpasta) 1 korona., **Margit arczviz** 1 korona.

Hamisitványok birólag üldöztetnek.

Postán utánvétellel vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készitő: **Földes Kelemen** gyógysz. **Arad.** Budapesti főraktár: **Török József** gyógysz. Király-u. 12 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

Legkedveltebb, legjobb hajfestőszer a

MELANOGENE

fekete és barna szinben.

Ezen kitünő és ártalmatlan készitménynyel hajat, szakált, bajuszt pár percz alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szin állandó és a természetes szintől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerü. Nem piszkit. 10689

Ára 2 korona 80 fillér.

Mindenütt, minden gyógytárban kapható.

A hásban és az uton nélkülözhetetlen szernek van elismerve

Thierry A. gyógyszerész balzsama.

Egyedüli valódi BALZSAM «Védangyal» gyógytárból THIERRY A. Pregrada-ban, Rohitsch-Sauerbrunn mellett.

Legjobb hatásu rossz emésztésnél és a vele együtt fellépő betegségeknél, mint felbőfögés, gyomorégés, székrekedés, sav képződés, tultelitség érzete, gyomorgörcs, étvágytalanság, katarrhus, gyuladás, gyengeségi állapot, felfuvódás stb., stb. Működik mint görcs- és fájdalomcsillapitó, köhögést szüntető, nyákoldó és tisztitó szer.

Postán legkevesebb szétküldés **12 kis vagy 6 nagy** üveg **5 K** költségmentesen, **60 kis vagy 30 nagy** üveg **15 K** költségmentesen netto.

Kiesinyben eladásnál a raktárakban **1 kis üveg ára 30 fillér, 1 kettős üveg 60 fillér.**

Ügyeljünk az egyedüli törvényileg bejegyzett zöld apácza védjegyre: **«Ich dien.»** Egyedül ez valódi.

Ezen védjegy utánzása, valamint más törvényileg nem engedélyezett, így forgalomba nem hozható balzsamgyártmányok **viszonteladása** *törvényileg tiltva van.* 10547

KÖVÉRSÉG KORAI VÉNSÉG.

Istenem, — igy sóhajta ezer meg ezer ember, — mit adnék, ha elhájasodásomtól és emésztési zavaroktól megszabadulhatnék. Lám. nem is kell annyit áldoznl. Tegyen minden hölgy és férfi csak egy kisérletet **Mandor** sovanyitó és vértisztitó porral, biztos az eredmény; ezt tekintélyes orvosi és vegyészeti bizonyitványokkal kimutathatom. — Ne mulassza senki el, *erről meggyőződni*: hozassa meg a Mandor port, ha be nem válik, a pénzt duplán visszadom. Csekély 2 kor. 80 fill. Mandor dobozu, orvosi utasitás és bizonyitványok mellékelve. Utánvéttel a pénz be küldése mellett; portomentesen diszkrétsen küldi

Mme Mandl Ida, Budapest, Károly-körut 2/V. sz.
Török József gyógy. zerész, Budapest, Király-utcza 12. sz. 11093

Párisi világkiállitás «Grand Prix» 1900.

KWIZDA FERENCZ JÁNOS

cs. és kir. osztrák-magyar, kir. román és bolgár herez. udv.szállitó,

kerületi gyógyszerész Korneuburgban, Bécs mellett.

KWIZDA-féle Restitutions-fluid

császs. és kir. szabadalmazott mosóvizlovak számára.
Egy üveg ára 2 kor. 80 fill.

40 év óta az udvari istállókban, a katonaság és magánosok nagyobb istállóiban használatbanvan nagyobb elő- és utó-erősitől, inak merevségénél stb. az idomitásnál kiváló munkára képesitő lovakat. 11087

Kwizda-féle Restitutions-fluid

csak a mellékelt védjegygyel valódi. Képes árjegyzékeket ingyen és bérmentve. Főraktár: **Török József gyógyszert., Budapest, Király-u. 12., Andrássy-út 26.**

ANYÁK!

Óvjátok gyermekeiteket a hátgerincz elgörbülésétől!

Hátgerincz elgörbülésben szenvedő

15 éves leány müfüző alkalmazása előtt.

a füző alkalmazásával.

Keleti J. testegyenesztő műintézete készit jótállás és a legolcsóbb gyári árak mellett;

Müfüzőket, Hessing vagy Dollinger tanár rendszere szerint, hátgerincz stb. elferdülésének stb. gyógykezelésére.

Egyenestartók hanyag testtartás meggátlására.

Mellfüzőket plastikai párnázással stb. Női kiszolgálás.

Járó- és támgépeket, Lorenz tanár és Hessing rendszere szerint, a boka- és csipőizület gyulladásánál stb.

Mülábakat és műkezeket a legtökéletesebb technikai kivitelben, több évi jótállás mellett! — **Gyógyszobatorna-készülékek,** valódi amerikai és angol gyártmány, nagy választékban! 10956

Kér en ingyen és bérmentve legujabb képes árjegyzéket.

KELETI J. orvosi műszer-gyáros, **BUDAPEST, IV., Koronaherczeg-utcza 17. sz.**

Thierry A. gyógyszerész Centifolia-kenőcse

fájdalomcsillapitó, puhitó, oldó, huzó, gyógyitó stb. Legkisebb postai szétküldés 2 tégely **3 K 60 fillér.** Kicsinyben eladásnál a raktárakban **1 K 20 fillér** tégelyenként. **Főraktár Budapesten: Török J., dr. Egger L. I. gyógyszertára; Lugosan Vértes.** Közvetlen rendelések czimezendők: **«Schutzengel Apotheke» des A. Thierry in Pregrada bei Rohitsch-Sauerbrunn.**

Az összeg előzetes beküldése esetén a szállitás egy nappal előbb történik, mint utánvéttel és az utánvételi pótdij is megtakaritható, ugy ajánlatosabb az összeget előzenyen utalványozni és a megrendelést a szelvényen eszközölni és a pontos czimet megadni.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

Polgár M. rajza.

(Folytatás.)

Bármily könnyelmüen fogta is föl az életet a gróf egyébként, ezúttal komolyan megijedt a saját helyzetétől. Egész kis vállalatok keletkeztek hamarjában, hogy kiaknázzák az ő pénzszükségét és egész nap más és más pénzügynökök kerestek föl hotel-szobájában. De akármelyikkel tárgyalt is, az eredmény mindig az volt, hogy a pénzt ugyan megkapja, de neki semmije sem marad az operáczió után.

Egy délután épen két ilyen ügynökkel tárgyalt, a kik egész árkusokat telefirkáltak bonyodalmas számításaikkal, mikor kopogtattak az ajtón. A gróf, a ki megtörve, apatikus fáradtsággal hevert a kanapéján, azt hitte, hogy az inasa, vagy a hotel-pinczér, tehát föl sem kelt fektéből.

A felesége lépett be a szobába. Egy pillanatra végig nézett az idegen arczokon, aztán derüsen mondta:

— Jónapot, Sigfried!

A grófot e derüs hang még jobban meglepte, mint a felesége látogatása. Odaszaladt, kezet csókolt neki és egy hosszú, szomorú pillantással egész védőbeszédét elmondotta. De a grófné derüsen folytatta:

— Ha szabad kérdeznem, ezek az urak, nemde, pénzkölcsönt ajánlanak?

A gróf fejét lehajtva rebegte:

— Igen, grófné.

A grófné most az ügynökökhöz fordult és továbbra is derüs hangon folytatta:

— Pedig a kölcsönügy most már teljesen tárgytalan. Férjem, a gróf ugyan kimélni akart engem és valószinüleg ezért nem fordult jószágigazgatójához pénzért. De a pénz rendelkezésére áll és igy az önök közbenjárására nincs szükség.

A két ügynök savanyú arczczal távozott és még furfangos számításaikat is az asztalon felejtették. A gróf pedig ámulva, megmeredve állott egy helyében. A grófné kiszólt az ajtón:

— Igazgató úr!

Jószágigazgatója, a ki idáig kisérte, künn állott a folyosón. A grófné ura karjába csimpaszkodott, mint egy szerelmes, két hetes aszszonyka és hátraszólt elmenőben:

— Igazgató úr, kérem, gondoskodjék róla, hogy holnap egy kis nyilatkozat jelenjék meg az ujságokban, hogy férjemnek voltak ugyan *némi* kártya-differencziái, de azokat a maga erejéből kiegyenlitette és nem türi, hogy az ő magán kedvteléseit a nyilvánosság előtt szellőztessék.

Aztán vidáman mondta az urának:

— Nos, ha úgy tetszik, uram, most mehetünk.

Nyitott kocsival várta a kapuban és mint ifjú szerelmes pár, úgy ültek beléje. Végig kocsiztak az egész városon, vigan nevetgélve és látszólag észre sem vették, a mint egyesek meglepődve néztek utánuk:

— Nini! Hát ezek nem váltak el?

Olyan volt az útjuk, mint a diadal-menet és a gróf úgy érezte magát, mintha csúf, poshadt levegőjü barlangból szabadult volna ki a friss levegőre.

Még ez este haza utaztak Letevérre és itt egyszerre eltünt a grófné arczáról a derü, mintha egy titkos kéz törölte volna le. Komolyan mondta:

— Mikor az ujságban azt a csünya affért olvastam, legelső gondolatom az volt, hogy a Stubenthal nevet, leányunk nevét kell megmentenem. Elutaztam hát atyámhoz és az ő segitségével előteremtettem a pénzt a föld alól is. De vedd szóról-szóra, a mit mondok: a föld alól is! Sok-sok év termése nem lesz a miénk, a mi most még a föld mélyében rejtőzik. Leányunk neve meg van tehát már mentve, de most leányunk vagyonát kell megmentenünk. Önnek, uram, csak egy negativ föladata lesz e munkában: föl kell hagynia eddigi életmódjával és itt kell élnie, családja körében... Jól tudom, hogy önnek sulyos áldozat ez a változás, de meg kell hoznia!

A gróf meghatott áradozással felelte:

— Grófné! Rendelkezzék velem! Egész életem az öné!

A grófné megölelte férjét és szomorúan sóhajtotta:

— Óh, ha ezt komolyan mondta volna!

De Stubenthal gavallér ember volt, a ki ha mondta, meg is tartotta a szavát. Hanem azért a tanyai életben is megmaradt kifogástalan világfinak és úgy élt, mintha csak Párisban élt volna.

Déltájban kikocsizott a «Bois»-ba, vagyis a közeli akáczosba, aztán mikor hazajött, átöltözött frakkba, mintha az Opera előadására menne. Vacsora után pedig kocsit küldött a faluba a plébánosért és a jegyzőért, hogy kártyázzanak vele. Ő ugyan erőnek-erejével azt akarta volna, hogy hajnalig maradjanak fönn vele, de a derék emberek, a kik a tyúkokkal keltek, már a második éjszakán kidöltek. Tiz órakor vissza adta hát nékik szabadságukat, de ő maga kiment a parkba (mint a hogy régente a Folies Bergère páholyába ült be) és hallgatta a denevéreket, baglyokat és a természet többi éjjeli életet élő chansonettejeit.

Egyébként volt neki komoly foglalkozása is napközben: tanitómestere, barátja, lovagja volt leányának, Melanie grófnőnek. A mit Melanie missz Kettytől el nem sajátitott a nyelvtudományokban, azt Stubenthal pótolta. Azonkivül ügyes mestere volt a festésben, lovaglásban és más edző sportokban.

Mikor Melanie tizennyolczadik évébe lépett, anyja elhatározta, hogy Párisba viszi néhány hétre, világot látni. A gróf boldogan kiáltott föl:

— Majd én fogom kalauzolni! ohó, én úgy ismerem Párist, mint a tenyeremet!

Óh, mily lázasan dobbant meg a szive, mikor hosszú, hosszú évek multán újra a párisi aszfaltot érezte a talpa alatt. De másnap, mikor a türelmetlen Melanie unszolására már kora délelőtt elindultak a hotelből, hogy megnézzék a várost, kiderült, hogy a gróf nappali világitás mellett épenséggel nem ismeri Párist. Az előkelőbb klubbokat, a rejtettebb mulatóhelyeket, párisi speczialitásokat tényleg kitünően ismerte, ellenben mikor leánya a Luxembourg-múzeum felől kérdezősködött, a gróf zavartan mosolyogta:

— Hm! Ez valóban kikerülte a figyelmemet!

Ezután le is mondott arról, hogy ő kalauzolja a leányát, szótlanul követte hát a melléjük szegődött útmutatót és mélabús megadással járta végig a múzeumokat.

Ezért aztán néhány hét múlva, mikor visszatértek Letevérre, őszinte örömmel diesekedhetett el feleségének:

— Nem is képzeli, mennyire boldog vagyok, hogy ott hagyhattam Párist!... Sohsem hittem volna, hogy ennyire el tudjak szokni Páristól!

... A mikor meghallotta, hogy Vajkay Jenő, Vajk-puszta új gazdája oda költözött a szomszédságukba, egészen ujjászületett a jókedvtől. Végre hát társaságbeli ember lesz a közelében és még hozzá olyan valaki, a ki a veje is lesz! Egész programmot dolgozott ki, hogy hogyan fognak ők élni ezután és a nap minden órájában izgatottan várta az új szomszéd kötelező látogatását.

Polgár M. rajza.

Gyönyörűséggel hallgatta Béla fecsegését.

SÖTÉT ZSARNOKSÁG.

Regény.

Irta Hamlin Garland. — Angolból fordította S. A.

III.

A férfi. (Folytatás.)

Ezalatt a fiatal turista leugrott lováról a városka legnagyobb vendégfogadója előtt s miután tiszta és biztos irással beirta nevét az irodában levő könyvbe, sietett vacsorázni, nagyon élénken emlékezve az ösvényen állott leány karcsú alakjára s piruló, beszédes arczára. Ez a véletlen, futó, pillanatnyi találkozás mintha a lehető legszebb befejezése lett volna vándorlásának.

— Az alkonyatból kelt ki, a valóságban nem is létezik — mondta magában szokatlan melegséggel. — Hogy teremhetne ez a kis bányászfészek ilyen pompás virágot?

Éhségét elcsitítva rágyujtott nagy diák-pipájára, fölment a felső emeletre a fogadó esetlen lépcsőjén s leült szobájában, hallgatva a folyó zúgását, mialatt a nagy sárga csillagok egymás után feltüntek a magas ormok felett s a levegő hüvös lett. A férfi teljes békességben volt az egész világgal és önmagával, testi fáradtsága épen elegendő volt arra, hogy a pihenés ez órájának megadja a teljes megelégedést.

A mint az éj szépsége sötétebb lett, a leány szépsége csábitóvá vált, mint a holdfény. Az idegen még mindig igyekezett őt magának megmagyarázni.

— Ő maga is valami utas, mint én — mondta magában. — Akármit mond is Bret Harte, a vadon nem terem ily feltünően finom és bájos lényeket. A jól nevelt emberek hosszú sorától kell származnia.

Nem volt valami könnyen meginduló természet és nem szokta a szórakozást fődolognak tekinteni, még a szünidejében sem, de ez este, mikor ágyába tért, nagyon meg volt elégedve Colorowval s félig-meddig érezte, hogy elvégre mégis ez az a pont, mely felé hosszú útja, annyi kanyargás után, igyekezett. Mindazonáltal nem vallotta be magának, hogy a vonzóerő nagy részét, melyet ez a hely tesz rá, egy a lehunyó nap fényétől megvilágított sugár lányalak ragyogása adja.

Ez a tetszés, melyet a város és környéke keltett benne, másnap reggel még fokozódott, midőn kinézett ablakán az egyetlen fehér felhőre, mely mint egy fáradt hattyú pihent az öreg Kanab-hegy csúcsos tetején. Bár Új-Mexikó fensikjai és Arizona sivatagai voltak igazi gyönyöre tárgyai, levette kalapját a magas hegyvidék szépsége előtt.

Minden nyáron, miután hónapokon át örökké csak a mikroszkopikus dolgok rejtelmeibe kukucskált laboratoriumában — foglalkozása az analitikai vegytan és biologia buvárlata volt — néhány hétre a nagy, hatalmas, szinthetikus természethez fordult vissza pihenésért. A tudományos kérdések, bonyolult problemák, finom megkülönböztetések végtelen megvitatása után élvezet volt neki a hegyi lakók parasztos beszéde, a kiknek a baktériumok tökéletesen ismeretlenek és közömbösek voltak. Minden évben elhatározta, hogy elmegy az erdőkbe, a tavak vidékére, vagy más valahová, de a mint az elutazás napja közeledett, a vadon s a benne lakó különös emberek újra hatalmukba keritették s igy minduntalan visszatért a homoksivatagokba, a csörgőkigyó hazájába. Ezek a kirándulások helyreállitották testi-lelki egyensúlyát. Sátrakban tanyázni, fölkeresni a folyamok forrásait s ujra ételni a vakációzó fiú mulatságait, — mindez fölfrissitette és megélesitette tehetségeit.

Szeretete a homoksivatagok iránt nem vakitotta el ezeknek a hegyeknek csodaszép szingazdagsága s nagyszerű fensége iránt, a mint be vannak lepve föl egészen csúcsaikig növő megérett füvek barnavörös, arany és borostyánkő szineivel (csak a legkirályibb hegycsúcsok viselhették a szuverenitást jelentő hószin hermelinpalástot). Ezek a hegyek valóban sokkal nagyobb hatást tettek rá, mintsem hitte volna.

Nem tartozott azok közé, a kik utána szoktak járni az ismeretlen nőknek s nem volt reménye rá, hogy még valaha meglássa a hegyoldalon állott szép leányt. Megelégedett annyival, hogy megmarad lelkében, mint egy költemény, mint a napnyugtának éneke, egy pillanatra látott kép, a melynek benyomása tartósabb a vasnál. A természetben minden összejátszott, hogy ezt a lány-alakot jelentőségessé tegye. Hosszas tartózkodása a sivatagbeli csúnya, lompos nők közt, a napnyugta elragadtatott gyönyöre, túláradó egészsége, mely egy suhancz ujjongásával töltötte el, — mindezek az okok egyesültek, hogy lelkét megtöltsék oly benyomásokkal, melyeket a tudományos búvárlatokba való elmerülése háttérbe szorított volt, oly benyomásokkal, melyek valók a közönséges embernek, de a melyeket a nagyratörő tudós vegyész, a kinek fődolog egy csepp protoplazma szétbontása, erős kézzel félre kell hogy szoritson.

IV.

Második találkozás.

Viola ép kilépett anyja házának kapuján másnap délután, mikor egy barátságos, határozott és urias férfihang rezzentette meg.

— Jó napot kivánok. Hát itt lakik ön?

Viola föltekintett s az idegen lovas mosolygó szeme volt előtte. A megszólitásból megint kizárt minden sértést az a meghatározhatatlan kedvességű modor s ezért Viola egész nyugodtan felelt:

— Igen, ez a mi házunk.

— Micsoda szép kilátásuk van és micsoda zenéjük — s a férfi rámutatott a folyóra, mely fehéren és szélesen elterülve rohant a kavicsok felett, közvetlen az út alatt. — Meg vagyok büvölve ettől a helytől. Azt hiszem, ön nagyon szereti.

A leány arcza helyeslést fejezett ki.

— Igen, de néha elfáraszt, különösen télen, mikor a hó egészen elzár a világtól.

— Hát igazán egész évben itt lakik? Én persze a turista szempontjából nézem a dolgot. Arra nem is gondoltam, hogy télen is lehet itt lakni. Remélem, nem veszi rosz néven, hogy igy mutatom be magamat, — folytatta s átnyujtotta a lánynak névjegyét. — Ön olyan bájos képet nyujtott tegnap odafönn az ösvényen, nem tudtam megállni, hogy most meg ne szólitsam. Meg akartam tudni, valóban élő lény-e, avagy csak egy darab felhő, a lenyugvó naptól beragyogva.

Modorának könnyedsége és nyiltsága, hozzá még a névjegyen levő jó hangzású név, teljesen megnyugtatta Violát. Mosolygott, a mint föltekintett.

— Nem jön be megpihenni? — mondta nyájasan.

— Köszönöm, ezt valóban nagyon szeretném megtenni. Fönn voltam ma ott azon a hegycsúcson s az önök háza nagyon is csábító.

A leány tartózkodása teljesen fölengedett, a mint az idegent az ajtó felé vezette, melyben anyja állott leplezetlen csodálkozással.

— Anyám, ez az úr dr. Serviss a Corlear-collegiumból.

— Örülök, hogy megismerhetem, uram, — mondta Lambert asszony régi divatú szertartásossággal. — Tessék beljebb kerülni.

— Köszönöm. Nagy örömömre fog szolgálni.

— Ön orvos? — kérdezte Lambert asszony, a mint elvette a kalapját és botját.

— Oh dehogy! Nem vagyok én olyan hasznos ember, — felelt a látogató. — Csak afféle czimzetes doktor vagyok.

Aztán, érezve, hogy a háziasszonynak joga van többet is tudni váratlan vendégéről, hozzátette:

— Az én mesterségem a biologia s asszisztense vagyok dr. Weissmannak, a Corlear orvosi intézet bakteriologiai osztálya főnökének. Mindenféle csirákat, mikroszkopikus csodabogarakat tanulmányozunk — mondta aztán jókedvűen rámosolyogva Violára. — De milyen pompás kis házikójuk van itt! Ezeket a vadvirágokat mind ön szedte?

— Igen, — felelt Viola, mint a tanitvány, a ki mesterével beszél.

— De hiszen némelyikük csak jó magas helyen nyilik. Ön e szerint ügyes hegymászó. Bocsássa meg kiváncsiságomat, a mely megbocsáthatatlan, de mióta lakik itt?

Az anya biztatóan nézett leányára.

— Nyolcz év óta — felelt Viola.

— Természetesen keletről jött ide?

— Igen, Wisconsin államból.

A doktor elnevette magát.

— Mi Wisconsint nyugati államnak mondjuk. Természetesen ez csak a new-yorki ember tudatlan előitélete. De alig birom elképzelni, hogy ön csakugyan ennek a félreeső kis városnak a lakója. Én azt hittem, itt csak csupa bányászok laknak.

— Magunk is bányásznép vagyunk — mondta Lambert asszony. — Az uramnak van odafenn egy bányája, de most valami új gépezetet állittat fel benne s nem jöhet le hozzánk, csak egyszer egy héten.

Aztán szelid roszallással a látogatónak a városra tett kicsinylő megjegyzésére vonatkozólag, hozzátette:

— Laknak azért itt is olyan derék emberek, mint bárhol másutt.

Serviss udvariasan felelt:

— El kell hinnem, hogy tökéletesen igy van. De sok derék ember lakik itt az egész évben?

Ezt a leányhoz fordulva kérdezte, a ki azonban nem felelt. Helyette az anyja szólt:

— Nem voltam innen távol, csak mikor a leányomat keletre vittem iskolába.

Serviss óvatosan kérdezte:

— Kelet alatt mit ért? Milwaukee államot?

— Diamond Lake-t Wisconsinban.

— Mennyi ideig volt ott? — kérdezte Serviss a leányhoz fordulva.

— Négy évig.

— Szeretett ott lenni?

— Nagyon.

— Azért találja oly magányosnak az itteni életet.

Egész mostanáig úgy beszélt, mint a tanító a csinos tanitványával.

— Persze, hiányát érzi az iskolatársnőknek. De hiszen csak akad itt valami szórakozás még egy fiatal leány számára is?

Az anya felsóhajtott:

— Igazán nagyon magányos itt az élet Viola számára. Ha nem volna a templomi foglalkozás meg a zene, nem is tudom, mit csinálna. Aztán meg oly kevés itt a fiatalság s azok az évek, melyeket az intézetben töltött, elvették a kedvét az itteni társaságtól.

— Annál roszabb az itteni társaságra nézve, — nevetett Serviss. Aztán, hogy elosztassa a borút, mely a leány arczát beárnyalta, hozzátette:

— Szép zongorát és egy rakás hangjegyet látok itt. Ebből azt látom, hogy szereti a zenét. Nem énekelne nekem valamit? Éhezem egy dalra.

— Nem éneklek, — felelt a lány hidegen. — Nincs hangom.

— Hát akkor játszszon valamit. Nyolcz hétig a sivatagban voltam s igazán szomjazom egy kis zenére.

— Muzsikus ön? — kérdezte Lambert asszony.

— Nem, csak szeretem a zenét, — felelt Serviss.

— Leányom szenvedélyesen szereti a zongorát —, magyarázta az anya. — A tanitói azt a tanácsot adták neki, hogy tanuljon tovább és adja magát egészen a zenére. Bostont ajánlották neki, de Viola inkább New-Yorkba szeretne menni. Már tavaly el akart menni, de én nem birtam megválni tőle. Négy évig nélkülöztem őt, az uram ügyei pedig nem engedik, hogy én is vele menjek, — hát nem engedhettem el. Itt kellett maradnia, pedig nagy baj az, hogy ha valaki olyan tehetséges, mint ő, abban kell hagynia a tanulást.

Serviss most már egészen megváltoztatta a magatartását a nőkkel szemben. Sokkal természetesebbek, sokkal bizalmasabbak és finomabbak voltak, semhogy tovább is olyan pártfogói hangon beszélhetett volna velük. A leány méltóságteljes hallgatása, tiszta, átlátszó szemének s rózsaszirom ajkának bája kiváncsi idegenből hamarosan jóbarátjává tette őt.

— Méltányolni tudom a dilemmát, melybe jutottak, — mondta, kevesebb formasággal, de több természetes rokonérzéssel. — De ha a leányának valóban határozott tehetsége van, mégis csak alkalmat kell neki adni, hogy megmutassa, mit tud.

A leány elpirult s lesütötte a szemét, a mig anyja a látogatóhoz fordult.

— Szeretném, ha hallaná játszani, Serviss úr és ha megmondaná, mi a véleménye a tehetségéről.

Serviss szemében jókedv csillogott.

— Nagyon szivesen meghallgatom, de ne kivánják, hogy khémikus itéljen a zongorajátszóról. Szeretem a zenét, mint kellemes zaj cseng a fülembe, de alig tudom megkülönböztetni Chopint Schumanntól.

Aztán a leány felé fordult:

— Játszszon nekem valamit. Nagyon le leszek kötelezve.

A leány habozott, mire tovább kérlelte:

— Kérem tegye meg, mert különben azt hiszem, hogy tolakodónak tart.

Mialatt Viola lassan fölkelt, Lambert asszony igy szólt:

— Ilyet nem szabad gondolnia, Serviss úr. Nagyon meg vagyunk tisztelve, hogy oly kiváló emberhez van szerencsénk, mint ön. Úgy nevelkedtem föl, hogy meg tudom becsülni a tudományt. Játszszál neki valamit, Viola.

— Vajjon miért vonakodik? — kérdezte magában Serviss. — Félénkségből, vagy nem vagyok kedvére való?

A leány tiltakozó tekintetet vetett anyjára s leült a zongora előtti székre.

— Meg fogom próbálni, — mondta megzavarodva. — De előre tudom, nem fog sikerülni.

Kétszer is megérintette a billentyűket, de csak hogy elkapja róluk a kezét, mintha izzók volnának s Serviss azt képzelte, hogy az arcza sápadt lett. Harmadszorra néhány visszás akkordot ütött meg, melybe egy egészen csodálatos éles hang szólt bele, — egy teljesen érthetetlen félbeszakitás, mintha egy harmadik kéz ütött volna a húrok közé, hogy megzavarja. A leány megállott és vele együtt Serviss is zavarba jött.

Újra próbálkozott, megrázta fejét, mintha valami láthatatlan boszantó dolgot akarna elűzni. Úgy tünt fel, mintha valami csúfolódó szellem lett volna a zongorában, a mely minden harmóniát visszájára fordit. Serviss őszintén sajnálta, hogy annyira ragaszkodott kivánságához.

Viola hirtelen felugrott, türelmetlen, elfúló kiáltással.

— Nem birok játszani. Nem engedi, — kiáltotta szenvedélyesen s kisuhant a szobából, ott hagyva a látogatót, a ki sajnálkozva és elképedve nézett az anya arczába. Lambert asszony megzavarodottnak látszott, de elámultnak nem, leánya hisztériás kitörése miatt. Hallgatva ült, kinos hallgatásban, mintha nem találna szavakat gondolata kifejezésére és Serviss felállt, szemrehányásokat csinálva magának, most először félszeg helyzetben levőnek érezve magát.

— Bocsánatot kérek, Lambert asszony. Nem volt szándékom zavarba ejteni a leányát.

— Nagyon ideges...

— Értem. Nem lett volna szabad erőltetnem, hiszen teljesen idegen vagyok. Egyike a legjobb énekesnőknek, a kiket ismertem, oly betegesen félénk volt, hogy a hangverseny pódiumán teljesen megbukott, a hangszálai úgy összehúzódtak, hogy egészen hamisan énekelt. Pedig jóbarátok társaságában fényes volt.

Az anya hangja teljesen nyugodt volt.

— Nem az ön hibája, uram. Viola néha ilyen, még ha legjobb barátai kérik is, hogy játszszon. Ezért tartok tőle, hogy soha se lesz képes hangversenyen fellépni, — alá van vetve az ilyen rohamoknak.

Servisst meglepte valami, a mi az asszony hangjában el volt rejtőzve s őszintén igyekezett visszaadni békés báját ennek az otthonnak, melybe, bizonyos értelemben, jogosulatlanul hatolt be.

— Bünös vagyok, — mondta. — Megbocsáthatatlanul bünös. Kérem mondja meg a lányának, hogy mikor arra kértem, hogy zongorázzon, ez több volt a merő udvariasságnál, hogy igazán nagyon szerettem volna őt hallani. Talán más alkalommal, mikor majd jobban fog ismerni, kedve jön újra megpróbálni. Nem szivesen gondolok arra, hogy ismeretségünk igy végződjék, ilyen diszharmoniával. Szabad máskor is eljönnöm, miután most kimagyaráztam magamat?

Akadozva beszélt, mondatról mondatra, igyekezve meglágyitani az anya ajkának komor, rideg vonását, a mely úgy tünt fel, mintha sajátságos módon visszafojtana valamit magába.

— Szeretném, ha eljönne máskor — mondta Lambert asszony. — Nagyon szeretném hallani a tanácsát Viola jövőjére vonatkozólag. Nem jöhetne el ma este?

— Nagyon örülnék, ha ezt tehetném. Hány órakor?

— Nyolczkor. Akkor talán eljátszhat önnek valamit.

Serviss azzal az érzéssel tért vissza a folyó tulsó partján levő fogadóba, mintha valami nagyon kellemetlennek igérkező dologba bonyolódott volna, egy szép leány iránti futólagos érdeklődése révén.

(Folytatása következik.)

A magyar királyi államvasutak nyári menetrendje.

A vonatok indulása Budapest ny. p. udvarról.
Érvényes 1905 május hó 1-től.

Délelőtt					Délután				
vonatszám	óra	perc	vonatneme	hová	vonatszám	óra	perc	vonatneme	hová
102	1	00	kel.ost. exprv.	{Wien, Páris, Ostende, London	6104	12	05	szv.	Czegléd, Szolnok
146	5	45	szv.	Palota-Ujpest	156	12	15	«	Palota-Ujpest
124	6	00	«	Érsekujvár	128	12	25	«	Nagy-Maros
150	6	20	«	Dunakeszi-Alag	4108	12	40	«	Dorog
6102	6	35	«	Czegléd, Szolnok	158	1	10	«	Dunakeszi-Alag
4102	6	45	«	Esztergom	106	1	45	gyv.	Wien, Páris
148	6	55	«	Palota-Ujpest	4114 [2]	2	05	szv.	Piliscsaba
6012	7	05	vv.	{Lajosmizse, Kecskemét	126	2	15	«	Párkány-Nána
1404	7	20	gyv.	Zsolna, Berlin	160	2	30	«	Palota-Ujpest
104	8	00	«	Wien	704	2	35	gyv.	{Bukarest, Báziás
152	8	05	szv.	Dunakeszi-Alag	120	2	35	szv.	Érsekujvár
712	8	30	«	{Temesvár, Karánsebes, Báziás	4104	3	40	«	Esztergom
6002	9	55	«	{Lajosmizse, Kecskemét	720	3	45	«	Czegléd
134 [3]	8	50	«	Nagy-Maros	170 [2]	3	20	«	Palota-Ujpest
4110 [4]	9	05	«	Piliscsaba	162	4	15	«	Palota-Ujpest
116	9	20	«	Wien, Berlin	130	4	35	«	Nagy-Maros
154	9	35	«	Palota-Ujpest	716	4	30	«	Szeged
708	9	40	gyv.	{Bukarest, Báziás	108	5	15	gyv.	Wien
136 [2]	11	35	szv.	Nagy-Maros	132 [3]	5	30	szv.	Vácz
					164	6	10	«	Palota-Ujpest
					124	6	20	«	Párkány-Nána
					4106	6	40	«	Esztergom
					1406	6	45	gyv.	{Zsolna, Berlin / Pozsony
					710	6	55	szv.	Bukarest, Báziás
					6014	7	25	vv.	Lajosmizse
					166	7	40	szv.	Palota-Ujpest
					132 [4]	7	50	«	{Vácz, Nagy-Maros [4]
					140 [3]	8	00	«	Vácz
					168	8	30	«	Palota-Ujpest
					118	10	00	«	Wien, Páris
					706	10	10	gyv.	{Szeged, Báziás. Bukarest
					714	10	20	szv.	Kiskunfélegyháza
					1408	10	30	«	Zsolna, Berlin
					172 [3]	10	40	«	Palota-Ujpest
					902 [5]	11	20	keleti exprv.	{Belgrád, Konstantinápoly
					702 [6]	11	30	kel.ost. exprv.	{Bukarest, Konstantinápoly

[1] Vasár- és ünnepnapokon május 14-től bezárólag szeptember 24-ig közlekedik.
[2] Vasár- és ünnepnapokon május 14-től bezárólag szeptember 10-ig közlekedik.
[3] Vasár- és ünnepnapokon május 21-től közlekedik.
[4] Május havában csak Vácig közlekedik.
[5] Minden kedden, csütörtökön és vasárnapon közlekedik.
[6] Minden szerdán és szombaton közlekedik.
[7] Vasár- és ünnepnapokon május 7-től közlekedik.

A vonatok érkezése Budapest ny. p. udvarra.
Érvényes 1905 május hó 1-től.

Délelőtt					Délután				
vonatszám	óra	perc	vonatneme	honnan	vonatszám	óra	perc	vonatneme	honnan
701 [1]	12	50	kel.ost. exprv.	{Konstantinápoly, Bukarest	155	12	55	szv.	Palota-Ujpest
141	4	23	szv.	Palota-Ujpest	703	1	15	gyv.	{Bukarest, Verciorova, Báziás
143	5	05	«	Dunakeszi-Alag	133 [3]	1	20	szv.	Nagy-Maros
6101	6	15	«	Szolnok, Czegléd	103	1	40	gyv.	Páris, Wien
145	6	35	«	Palota-Ujpest	157	2	10	szv.	Dunakeszi-Alag
1407	6	35	«	Berlin, Zsolna	6001	2	35	«	{Kecskemét, Lajosmizse
217	7	05	tv szsz.	Párkány-Nána	159	3	05	«	Palota-Ujpest
709	7	15	szv.	{Bukarest, Báziás	127	3	55	«	Nagy-Maros
4107	7	35	«	Dorog	169 [2]	4	05	«	Palota-Ujpest
147	7	35	«	Palota-Ujpest	6103	4	15	«	Szolnok, Czegléd
117	7	45	«	Páris, Wien	4103	4	30	«	Esztergom
6013	7	50	vv.	Lajosmizse	161	5	40	«	Palota-Ujpest
149	8	00	szv.	Dunakeszi-Alag	135 [2]	5	45	«	Nagy-Maros
131 [2]	8	10	«	{Kiskunfélegyháza	115	5	55	«	Wien, Berlin
713	8	25	«	Párkány-Nána	707	6	30	gyv.	{Bukarest, Báziás / Temesvár
4101	8	35	«	Esztergom	163	6	50	szv.	Palota-Ujpest
123	8	45	«	Párkány-Nána	105	7	00	gyv.	Wien
151	9	10	«	Dunakeszi-Alag	711	7	10	szv.	Temesvár, Báziás
1403	9	25	gyv.	{Berlin, Zsolna, Pozsony	4109 [7]	8	10	«	Piliscsaba
153	10	20	szv.	Palota-Ujpest	165	8	20	«	Palota-Ujpest
119	10	50	«	{Zsolna, Berlin / Érsekujvár	137 [2]	8	35	«	Vácz
715	10	55	«	Szeged	125	8	45	«	Párkány-Nána
					107	9	05	gyv.	Wien
					4105	9	15	szv.	Esztergom
					1405	9	45	gyv.	Berlin, Zsolna
					719	9	50	szv.	Szolnok, Czegléd
					4113 [5]	10	05	«	Piliscsaba
					167	10	15	«	Palota-Ujpest
					139 [3]	10	30	«	Vácz
					129	10	45	«	Nagy-Maros
					901 [6]	10	55	keleti exprv.	{Konstantinápoly, Belgrád
					101	11	00	kel.ost. exprv.	{London, Ostende, Páris, Wien
					6011	11	10	vv.	{Keeskemét, Lajosmizse
					171 [3]	11	20	szv.	Palota-Ujpest
					121	11	30	«	Érsekujvár

[1] Érkezik minden hétfőn és csütörtökön.
[2] Junius 1-től közlekedik.
[3] Vasár- és ünnepnapokon május 14-től bezárólag szeptember 10-ig közlekedik.
[4] Vasár- és ünnepnapokon május 14-től bezárólag szeptember 24-ig közlekedik.
[5] Vasár- és ünnepnapokon május 21-től közlekedik.
[6] Érkezik minden kedden, csütörtökön és szombaton.
[7] Vasár- és ünnepnapokon május 7-től közlekedik.

A vonatok indulása Budapest k. p. udvarról.
Érvényes 1905 május hó 1-től.

Délelőtt					Délután				
vonatszám	óra	perc	vonatneme	hová	vonatszám	óra	perc	vonatneme	hová
316 [1]	6	15	szv.	Hatvan	8	12	20	szv.	{Győr, Wien / Szombathely
38	6	20	«	{Triest, Nagy-Kanizsa	610 [1]	12	20	«	Nagykáta
10	6	45	«	Wien, Graz, Sopron	310	12	35	«	Wien, Miskolcz
906	7	40	gyv.	Szabadka	320	1	20	«	Gödöllő
302	7	10	«	Ruttka	1308	1	50	gyv.	Fehring, Graz
908	7	15	szv.	Belgrád, Brod	912	1	55	szv.	Szabadka, B.-Brod
604	7	25	gyv.	{Gyulafehérvár / Nagyszeben, Kolozsvár, Tövis	602 [2]	2	00	gyv.	Arad, Bukarest [2]
1302	7	35	«	{Stanislau / Fehring, Graz	4	2	10	«	Wien, Páris,
402	7	40	«	{Kassa, Lemberg, Máramarossziget	20	2	25	szv.	Bicske
1508	7	50	szv.	Kassa, Csorba	312	2	25	«	Hatvan
318	8	00	«	Gödöllő	504	2	35	gyv.	{Kolozsvár, Szatmár-Németi
1002	8	00	gyv.	{Zágráb, Fiume, Torino, Róma	326 [1]	2	50	«	Gödöllő
606	8	10	szv.	Arad, Brassó	1902	3	00	gyv.	{Pécs, Eszék, Gyékényes
1006	8	15	«	{Zágráb, Fiume, Pécs, Brod	901	3	20	«	{B.-Brod, Belgrád, Konstantinápoly
408	8	35	«	{Munkács, Máramarossziget	1021	7	50	vv.	Pécs, Vinkovce
2	8	50	gyv.	Ruttka, Berlin	1022	3	25	vv.	Paks
24 [3]	8	55	szv.	{Bicske / Kolozsvár, Brassó	304	3	50	gyv.	Ruttka, Berlin
506	9	00	«	{Kolozsvár, Brassó, Máramarossziget, Stanislau	16	4	30	szv.	Győr
306	9	25	«	Ruttka, Berlin	322	5	20	«	Gödöllő
944	11	15	tszsz.	Kiskőrös	308	5	25	«	Ruttka, Berlin
					508	5	45	«	Kolozsvár, Brassó
					314	6	25	«	Hatvan
					1004	6	50	gyv.	{Zágráb, Fiume, Róma, Torino
					1706	7	05	szv.	{Máramarossziget, Stanislau
					22	7	25	«	Bicske, Triest
					324	8	25	«	Gödöllő
					1008	8	20	«	{Zágráb, Fiume, Pécs, Brod
					1510	9	00	«	Kassa, Csorba
					502	9	15	gyv.	{Kolozsvár, Bukarest, Stanislau
					406	9	40	szv.	{Lemberg, Kassa, Máramarossziget
					1304	9	40	«	Fehring, Graz
					608	10	08	«	Arad, Brassó
					910	10	10	«	{Belgrád, Eszék, Bosna-Brod
					12	10	20	«	Wien, Paris
					1506 [3]	10	40	gyv.	Kassa, Csorba
					328	11	10	vv.	Ruttka, Szerencs

[1] Vasár- és ünnepnapokon május 21-től bezárólag szeptember 10-ig közlekedik.
[2] Május havában csak Brassóig közlekedik.
[3] Junius 15-től bezárólag szeptember 15-ig közlekedik.
[4] Csak hétköznapokon közlekedik.

A vonatok érkezése Budapest k. p. udvarra.
Érvényes 1905 május hó 1-től.

Délelőtt					Délután				
vonatszám	óra	perc	vonatneme	honnan	vonatszám	óra	perc	vonatneme	honnan
645	5	00	tszsz.	{Arad, Nagyvárad, Debreczen	319	12	10	szv.	Gödöllő
327	5	20	vv.	Berlin, Ruttka	301	12	40	gyv.	Berlin, Ruttka
1707	5	45	szv.	{Stanislau, Máramarossziget	7	12	45	szv.	{Wien, Sopron / Szombathely, Gyön / Konstantinápoly, Belgrád, B.-Brod
909	5	45	«	{Belgrád, Bosna-Brod	903	1	00	gyv.	Bukarest, [2] Arad
607	6	10	«	Brassó, Arad	601 [2]	1	10	«	(Gyékényes, Eszék, Pécs
19	6	15	«	Bicske, Gyékényes	401	1	30	«	Lemberg, Kassa
405	6	35	«	{Lemberg, Kassa / Máramaros-Sziget	1	1	45	«	London, Páris, Wien
11	6	40	«	Wien, Triest	503	1	50	«	{Tövis, Kolozsvár, Szatmár-Németi
1505 [3]	6	55	gyv.	Csorba, Kassa	1307	2	10	«	Graz, Fehring
507	7	10	szv.	Brassó, Kolozsvár	313	3	10	szv.	Hatvan, Szerencs
1303	7	25	«	Graz, Fehring	321	5	40	«	Gödöllő
317	7	25	«	Gödöllő	15	6	35	«	Győr
309	7	35	«	Hatvan					{Brassó, Kolozsvár / Stanislau, Máramarossziget
501	7	50	gyv.	Bukarest, Brassó	505	6	40	«	Belgrád, Brod
1021	7	50	vv.	{Paks, Adony-Pusztaszaboles	907	6	55	«	{Berlin, Ruttka, Szerencs
1005	8	10	szv.	Fiume, Zágráb, Brod, Pécs	305	7	00	«	Wien, Graz
1509	8	15	«	Csorba, Kassa	3	7	10	gyv.	Brassó, Arad
311	8	45	«	Hatvan	605	7	20	szv.	{Gödöllő / Fiume, Zágráb, Brod, Pécs
				{Torino, Róma, Fiume, Zágráb	325 [2]	7	50	«	
1003	8	50	gyv.	{Zágráb, Fiume, Róma, Torino	1007	7	55	«	Máramarossziget
509	9	05	szv.	Szolnok	407	8	10	«	Bicske, Kiskörös
13	9	10	«	Győr	21	8	45	«	Csorba, Kassa
307	9	45	«	Berlin, Ruttka	1507	8	50	«	{Torino, Róma, Fiume, Zágráb, Vinkovce, Pécs
911	9	50	«	Szabadka	1001	9	05	gyv.	Berlin, Ruttka
27	10	15	«	{Nagy-Kanizsa, Triest	303	9	10	«	Wien, Graz
					9	9	30	szv.	{Nagy-Szeben, Kolozsv., Stanislau
					603	9	35	gyv.	{Lemberg, Kassa, Máramarossziget
					1301	9	50	«	Fehring, Graz
					403	10	00	«	{Munkács, Kassa, Máramarossziget
					905	10	00	«	Szabadka
					23 [3]	10	30	szv.	Bicske
					1702 [3]	10	20	«	Nagykáta
					323	10	40	«	Gödöllő
					315 [3]	11	10	«	Hatvan

[1] Junius 15-től bezárólag szeptember 15-ig közlekedik.
[2] Május havában csak Brassótól közlekedik.
[3] Vasár- és ünnepnapokon május 21-től bezárólag szeptember 10-ig közlekedik.
[4] Csak hétköznapokon közlekedik.

KÖVÉRSÉG KORAI VÉNSÉG.

Istenem, — így sóhajta ezer meg ezer ember, — mit adnék, ha elhájasodásomtól és szenvedtel zavarokból megszabadulhatok. Tám, nem is kell annyit áldoznl. Tegyen minden hölgy és férfi csak egy kísérletet **Mandor** szivanyító és vértisztító porral, biztos az eredmény; ezt tekintélyes orvosi és vegyészeti bizonyítványokkal kimutathatom. — Ne mulasszon senki el, erről meggyőződni; hozassa meg a Mandor port, ha be nem válik, a pénzt duplán visszaadom. Csekély 2 kor. 80 fill. Mandor dobozra, orvosi utasítás és bizonyítványok mellékelve. Utánvétellel a pénz be küldése mellett; portómentesen diszkrétan küldi

Mme Mandl Ida, Budapest, Károly-körut 2/V. sz.
Török József gyógy. szerész, Budapest, Király-utcza 12. sz. 11093

Vértes-féle sósborszesz
Minden házban szükséges. 10591

Ha őszül a haja
ne használjon mást, mint a
„STELLA"-HAJVIZET,
mert ez nem hajfestő, de oly vegyi összetételü szer, mely a haj eredeti színét adja vissza. Üvegje 2 K.
ZOLTÁN BELA gyógyszertárában,
Budapest, V/49, Szabadság-tér, Sétatér-utcza sarkán. 11136

LEÁNYOK SZÁMÁRA
ifjusági iratok

Róza története, A serdülő leányok számára. Irta Faylné Hentaller Mária. Számos képpel. Díszkötésben 4 kor.
Fehér rózsa és egyéb történetek nagyobb leányok számára. Irta Mauksch Kornélia. Mikszáth K. bevezetésével. Számos képpel. Díszkötésben 8 kor.
Regék. Irta Wohl Stefánia 10–14 éves leánykáknak. Goró L. rajzaival. Diszk. 6 kor.
Szikláry Ilona és más beszélyek. Irta Vachott Sándorné. Képekkel. Kötve 5 K 60 f.
Lányok könyve. Irta Warga L.-né. Fiatal leányok számára, 12 képpel. Kötve 4 kor.
Leányok tükre. Hires magyar nők élete. Irta Beniczkyné Bajza Lenke. Illusztrálta Demeczkyné Volf Irma. Diszes kötésben 3 kor. 80 f.
Leányévek, Elbeszélések felnőttebb leányok számára. Irta Faylné Hentaller Mária. Számos képpel. Díszes kötésben 4 kor. 80 f.
Szöcske kisasszony, Regény fiatal leányok számára. Irta Tóth Sándor. Díszkötésben 4 kor. 20 f.
Fekete Kató és más elbeszélések. Irta Faylné Hentaller Mária. Számos képpel. Diszkötésben 5 kor.
Erdély nagyasszonya, Krónikás történetek magyar leányok számára. Irta Tóth Sándor. Pataky László rajzaival. Színnyomatu kötésben 4 kor. 80 f.
Egy rút kis leány története és más elbeszélések. Irta Büttner Lina. Goró L. rajzaival. Díszkötésben 5 kor.
Futri Kata. Mózes. Neogrády Antal 34 rajzával. Díszkötésben 5 kor. 20 f.
Szent Erzsébet élete, Erzsébet magyarországi hercegnő élete. Irta Lázár Gyula. Illusztrálva. Diszes kötésben 2 K 40 f.

Kaphatók
LAMPEL R. könyvkereskedése **(Wodianer F. és Fiai)** részvénytársaságnál
Budapest, VI., Andrássy-út 21. szám
és minden könyvkereskedésben.

KALANDOS TÖRTÉNETEK
a serdültebb ifjuság számára

Robinson Crusoe élete és viszontagságai. Irta Defoe Dániel. Átdolgozta és Defoe életrajzával, valamint a Robinsonodák történetével megtoldotta Gaal Mózes. Paget 120 eredeti rajzával. Kötve 4 kor. 80 fillér. Diszes ajándék-kiadás falemez kötésben 8 kor.
Robinson Crusoe. 8° alaku kiadás, szinnyomatu kötésben 3 kor. 20 f. — 4-r. alaku kiadás, szinnyomatu bekötésben 4 kor. 80 f.
Jelky András kalandjai. A bajai fiu rendkivüli kalandjai az 5 világrészben. Irta Hevesi Lajos. 72 képpel. Diszkötésben 6 kor.
Münchhausen, az igazmondó német báró csodálatos kalandjai. Az ifjuságnak elbeszélt Gaal Mózes. Kötve 3 kor. 60 f.
Kujak Andris keleti utazása. Ifjuságí regeny. Irta Gaal Mózes. Gerő Lajos 22 rajzával. Diszkötésben 5 kor
A búrok magyar vitéze. Egy magyar fiu kalandos története. Irta Földes Géza. Képes kötésben 4 kor. 50 f.
Don Quijote de la Mancha. Cervantes után az ifjuság számára atdolgozta Radó Antal. Diszes kötésben 5 kor. 60 f.
Tamás bátya kunyhója. Irta: Beecher—Stowe. Átdolgozta Darvai Móricz. Számos képpel, 2 diszkötésben 7 kor.
Vadölő. Irta Cooper F. Fordította Mikes Lajos. Elbeszéles az indiánok világából, számos képpel. Diszes kötésben 4 kor.
Utmutató. Irta Cooper F. Fordította Mikes Lajos. Elbeszélés az indiánok világából. Számos képpel. Diszes kötésben 4 kor.
Az utolsó mohikán. Irta Cooper F. Forditotta Mikes Lajos. Elbeszélés az indiánok világából. Diszes egesz vászonkötésben 4 kor.
Börharisnya. Irta Cooper F. Ford. Mikes Lajos. Elbeszélés az indiánok világából. Számos keppel. Diszes kötésben 3 kor. 60 f.
Cougourdan Marius, a „Boldogasszony" hajó kapitányának utazásai és kalandjai. Irta Mouton Jenő. Ford. Sárossy Bella. 40 eredeti képpel. Diszes kötésben 4 kor. 40 f.
Vadászkalandok. A magyar ifjuságnak elbeszélí Garády Viktor. 50 képpel. Szinnyomatu vászonkötésben 3 kor. 40 f.

Kaphatók
LAMPEL R. könyvkereskedése **(Wodianer F. és Fiai)** részvénytársaságnál
Budapest, VI., Andrássy-út 21. szám
és minden könyvkereskedésben.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

Pallag M. rajza.

(Folytatás.)

VIII.

Este van, a tanya világában kihalt már az élet. A cséplés ideje most van, kemény munkában telik el a nap, este azért oly mélységes a nyugalom.

Mindenki aludni tért már a környéken, csak Jenő van ébren. Neki ilyenkor kezdődik a második élete. Nappal a por belepi, a napsugár leégeti, a mint ott áll a mezőn, vagy a szérün. Hanem estére megfürdik szépen, megeszi jóizűen az egyszerű vacsorát, aztán kiül a verandára, a hol már várja a nagy halom újság, folyóirat, levél, a mi a világ minden részéből özönlik hozzá.

Az ördöngös betűk csodát tesznek itten: a csöndes pusztai magányt hatalmas, sürített világgá varázsolják, melyben nagy elmék munkálkodnak örökös forrongással; egyetlen gépezet az egész világ, a melynek az emberi agy a lendítő ereje. Trópikus dél és fagyos éjszak megsemmisülve olvad össze itten, itt elenyészenek az emberi különbségek, e világba mindenki beléphet akárhol és akármikor.

De most föl sem bontja Jenő a folyóiratok burkait. A lámpát oda igazítja maga mellé és levélirásba kezd. A pedáns emberek szokása szerint legelsőbben a czímzést irja meg: az ő régi, bölcs professzorának, barátjának, Winter tanárnak ir levelet.

«Kedves professzor úr!

Egy esztendeje már, hogy itt élek e félreeső, csöndes tanyán és nem húz el innen semmiféle vágyódás, hacsak az nem, hogy olykor ne holt betükben, hanem eleven szóval beszélhessek az én tudós tanítómesteremmel, mintaképemmel, a kinek útmutatásait soha el nem felejtem.

A «tanya» kétezer holdas termékeny föld közepén áll. Egy fatornáczos, hosszú földszintes ház az én lakásom; előtte kert van, a kert végén pedig a gazdatisztek lakásai. Ezután a gazdasági épületek következnek, a melyek most még nyomorúságosak. Vályogból épült, düledező istállók, a melyekben a béresek is laknak, és korhadt csürök, magtárak, szérük.

Ime, ez az én mostani világom, de már tisztán látom, hogy mint fog ez átalakulni, ha híven követni fogom az ön tanításait.

Bárha gazdag ez a föld, mégis az emberi nyomorúság képe fogadja rajta az embert mostan. A nép apró kunyhókban lakik és olyan eledellel él, melyet az önök országában a koldus is visszautasítana. Ennek pedig az az oka, hogy a munkabíró emberek is csak a legdurvább mezei munkában kapnak keresetet és az esztendő túlnyomó részében tétlenül tengődnek. A föld még mindig az ősi formák szerint műveltetik és javainak túlnyomó része kifejtetlenül marad.

Ám ez állapotok gyorsan át fognak alakulni.

A birtokot húszholdas parczellákba daraboltam és bérbe adtam a zselléreknek, a kiknek a földmivelés hagyományos foglalkozásuk, de eddigelé mégsem boldogulhattak soha, mert be kellett érniök a gyéren fizető napszámos munkával.

Most én vagyok a tőkés nagy-vállalkozó köztük, a ki a tőkém kamataiból élek, ők meg maguk tartják kezökben a boldogulásukat. Természetes, hogy a tőkésnek nemcsak az a kötelessége, hogy tőkéjét a munka rendelkezésére bocsássa, hanem tanítson, irányítson és új útakat törjön a termelés számára. Lassanként átvezetem a népet az intenziv gazdálkodásra, megtanítom őket a mezőgazdasági ipar könnyebb ágaira, a melyekkel terményeik értékét növelhetik, és megtanítom őket háziiparra, a melylyel a mezei munka szünetelésében is értékesíthetik munkaerejüket. Azonkivül közraktárat létesítettem, a mely beváltja terményeiket és kamatmentes előleget is ád vetésükre.

De, sajnos, mindez nem elég. E nép müveletlen és igy igénytelen is. Már pedig az igénytelenség a tunyaság forrása. E népet tanítani kell, hogy igényei legyenek és aztán tanitani kell, hogy ez igényeiért küzdeni tudjon.

E munkámban hatalmas segitőtársam Pór Albert, a kinek gazdag lelkét ön ismertette meg velem. Ő most leányával együtt itt lakik és a nép már is úgy imádja őt, mintha atyja volna. Vasárnaponként valamennyien kedvvel gyülekeznek köréje és áhitattal hallgatják őt, mig leánya az asszonyoknak és gyermekeknek jólelkü tanitója.

Különben Pór Alberttel összegyüjtjük és közös munkába foglaljuk minden szerzett tapasztalatunkat és megfigyelésünket, a melyekből megállapithatjuk majd, hogy a szociális teóriák mily mértékben és mily eredménynyel alkalmazhatók a mi viszonyainkra. Es hogy erről hazám összes nagybirtokosai értesülhessenek, folyóiratot csinálunk, a melyet havonta elküldünk nekik.

Ime, serény munkában telnek itt a napok és a boldog megnyugvás sem maradna el, ha ön, kedves tanár úr, egyszer rászánná magát a hosszú útra és személyesen győződnék meg róla, hogy most sem vagyok roszabb tanítványa, mint az egyetemen voltam.

Addig is maradok tisztelő tanítványa és híve *Vajkay Jenő.*»

Éjfélre jár már az idő; messze környéken kialudt minden világosság, csak a szárnyépületben, a melyben Pór Albert lakik a leányával, dereng még a lámpafény. Holnap vasárnap lesz, most hát nincs okuk, hogy a tyúkokkal feküdjenek; majd alhatnak holnap reggel eleget. A szent vasárnapnak úgyis ez a legnagyobb mulatsága a tanyán.

Az ablak csipkefüggönyei mögött mintha ülne is valaki. Bizonyosan a leány mereng ott az éjszakába. És Jenő azt is tudja biztosan, merre szállanak az ábrándjai.

Óh, csodálatos leány-lélek, a mely felejteni nem tud, de azért oly egykedvű álarczczal hordozza a maga fájdalmát. Soha panaszát nem hallani, soha könynek a nyomát nem látni az arczán, de az egykedvű felszin mögött frissen él tovább a fájdalma.

Talán ha ezt nem tudná Jenő, ha nem olvasna oly biztosan a leány lelkében, mindkettőjök sorsa másra fordulna.

Mert ha huszonötéves ifjú az ember és szépséges, ifjú lányt lát mindennap a közelében, a kivel a lelke közös: akkor ilyen estéken hamar megérzi a szomorú magányosság minden sulyát. A park fái mögül most emelkedik ki a teli hold és végig önti az udvart olvasztott ezüstjével. Hej, de másképp volna, ha most egymás mellett, kéz a kézben néznék az égi bolygó e fejedelmi tékozlását.

Ha kérdezné is önmagától, nem tudna felelni rá, hogy szereti-e a leányt? Dehát józan, okos embereket elfoghat-e a szerelem? És van-e szükség e beteges nyavalyára két ifjú, életerős lény között, a kiknek útjai, hajlamai közösek?

Milyen szép volna, ha most odaléphetne ahhoz a csipkefüggönyös ablakhoz és örökre összekapcsolódnék azzal, a ki úgyis hozzája termett. Akkor könnyű szivvel haladna tovább

azon az úton, a melyet önmaga választott és a melyen oly gyötrelmes a magányosság ilyen teliholdas estéken. És akkor örökre megszabadulna, diadalmasan nevetne a kósza csábításon, a mely néhányszor elébe bukkant és a melynek emléke lopva föl-fölveri a szive békéjét.

Melanievel többször találkozott mezei kóborlásaiban. Hol gyalogosan volt, hol lóháton, hol kocsin, de mindannyiszor kíváncsian, szinte harciasan nézte végig, Jenő pedig mindannyiszor daczosan forditotta el az arczát.

Minden ily találkozás után azt hitte, hogy győzött és örökké tart győzelme. Pedig ha aztán tovább mentek, az egyik erre, a másik arra, újra csak maga előtt látta a délczeg leányt, a ki csillogó szemmel nézett rá és a fülébe súgta:

— Hiába! Menyasszonyod vagyok és te a vőlegényem vagy!

Jenő büszkén toppintott a lábával és hogy védelmet keressen, odanézett megint a csipkefüggönyös ablakra. De abból már kialudt a fény; ott is aludtak már.

Még egyszer végig nézett a park holdfényes nyáréji pompáján, aztán sóhajtott és — aludni tért.

*

Másnap délelőtt sétára indult a leánynyal a tanyák között, a melyek a vasárnapi nyugalomba merültek volt. Benéztek minden kis tanya udvarára; a leány váltott nehány szót a gazdával és a házznéppel, aztán tovább mentek.

Jenő kedvteléssel nézte a változásokat, melyeknek mind ő volt a szülőapja. A régi, apró kovácsműhelyt lebontották és most egész kis gyárat épitettek a helyébe. A régi kovácsmester, Gyárfás, a tiszttartójával együtt ott hagyta a szolgálatot és Stubenthal uradalmába szegődött. A mióta nem lehetett a tiszttartó hatalmas mindenese, jobb keze, nem birta ki itt tovább az életet. Jenő örömest adott túl ez emberen, a ki nagyszájú kényúr volt lefelé, hízelgő szolga fölfelé és tele szeszszel mindig — befelé.

Az a kis viskó, a melyben egy évvel ezelőtt fogadta a szegény béres, alaposan megváltozott azóta. A falak csinosan kitatarozódtak, az udvarra kis istálló és csür épült, a mely tele volt a begyüjtött élettel.

Az ember és az asszony a kis löczán ültek ölbe tett kézzel, a gyermek pedig a kút mellett hajlós fűzfavesszőt hámozott és hasogatott vékony szilánkokba. Abból majd kosarat fog fonni, a hogy nemrég tanulta.

A leány megszólította jókedvűen:

— Ejnye, Pistika, hát még vasárnap is dolgozol?

Az apja felelt meg helyette:

— Nem lehet eltiltani tőle, mikor olyan nagy öröme van benne!

Mikor visszatértek sétájukból, az udvaron egy bamba képü kamaszt vettek észre, a ki fejét vakarva állott ott és szemmel láthatóan azon töprengett, hogy most merre menjen, mihez fogjon. Kék csikos vászonruha volt rajta és kemény fekete kalap, a mely leszaladt egész a füléig. Még szerencse, hogy úgy kétfelé állott a füle, mert különben a nyakáig szaladt volna a kalap.

A mint észrevette közeledni őket, egyszerre megörvendezett, oda somfordált a leányhoz és meghúzgálta a szoknyáját.

— Hallja! Maga a «kisasszony»?

A leány meglepetve válaszolta:

— Igen, én vagyok.

— Annak a vak embernek maga a lyánya?

— Igen... De mit akarsz?

— Akkor hát gyüjjön félre, mert egy levelet akarok átadni!

— Ne teketóriázz hát, hanem add ide!

A kamasz fontoskodva szólott:

— Az ám, de a küldője lelkemre kötötte, hogy csak akkor adjam át, mikor egyedül van. Hát csak gyűjjön félre!

Jenő türelmetlenül, összevont szemöldökkel kiáltott rá:

— Ki küldte azt a levelet? Honnan hozod?

— A Stubenthal gróf úr kastélyából. A vendég nagyságos úr küldte.

— Hogy hivják?

— Én bizony nem tudom! Mi csak a vendég nagyságos úrnak hivjuk... Aztán meg rám parancsolt, hogy senkinek el ne áruljam, hogy honnan gyüvök, mert kiüti a fogamat. Még a kisasszonynak se mondjam meg! Hát engem ne tessék kérdezni, mert én úgyis hallgatni fogok.

Jenő vállat vont.

— No hát akkor csak add át a levelet; én nem látok semmit.

Néhány lépéssel odébb állott. A kamasz gyorsan a leány kezébe nyomta a levelet, aztán — iszkiri! Úgy elfutott, hogy csak úgy porzott utána az út.

A leány fölbontotta a levelet és a mint az aláirását megnézte, fölsikoltott. Aztán végig olvasta előbb sápadó, aztán kipiruló arczczal a levelet oda nyujtotta Jenőnek.

— Itt van, olvassa! Ön előtt úgy sem lehet titkom.

A levél igy hangzott:

«Édes Egyetlenem!

A szerencsés véletlen, a mely a szerelmesek gondviselője, a közelébe vezetett. A czég, a melynek alkalmazottja vagyok, elküldött gróf Stubenthal úrhoz egy nagyobb üzlet lebonyolitása végett és most, hogy ily közel jutottam magához, nem tudok lemondani arról, hogy ne láthassam. Ma délután három órakor epedve fogom várni a Stubenthal-kastély felé vezető út kereszteződésénél, a hol az a magas jegenyefa áll. Hisz annyi, annyi mondanivalóm van! Úgy-e, eljön és megnyugtatja örökké hű barátját,

Béla.»

Jenő haragosan gyürte össze kezében a levelet és komoran kérdezte a leánytól:

— És maga mit szándékozik tenni?

A leány zavarodottan rebegte:

— Istenem! Hát mit tegyek? Mit is tehetek?

— Tudja-e, ki az a fiatal ember?

— Tudom. Kovács Béla, könyvvezető.

— Nem... Ő az én testvérbátyám, Vajkay Béla!

A leány fölsohajtott és lehúnyt szemmel roskadt össze a pázsiton. Jenő fölemelte, gyöngéden bevitte a kastélyba és a fülébe súgta:

— Majd én megyek el a találkára!

(Folytatása következik.)

(Folytatás.)

V.

Tanitvány és mester.

Kivonva magát a zavarba jött anya és esdeklő leánya jelenlétének közvetlen hatása alól, Serviss elkezdett kételkedni és kérdezgetni.

— Majdnem tulságosan egyszerűek és bizakodók. Hogy jut ahhoz Lambert asszony, hogy az első véletlen és tulajdonkép meg sem magyarázott találkozáskor arra kérjen engem, hogy viseljem gondját leánya jövőjének? — gondolta magában.

Annak a ténynek, hogy összeköttetése egy tudományos intézettel bizonyos dicsfényt von feje körül a nők szemében, nem tulajdonitott fontosságot. Azok közé tartozott, a kik a tudósságot modernül fogják fel, őszinte vagy látszólagos kevésbe-vevéssel.

— Akárhogy van is, mégis csak legjobb lesz, ha távol tartom magamat ettől a családi bonyodalomtól, — gondolta, befejezve tünődését. — A férj távolléte a hegyek közt talán többet jelent, mint a mennyit most a látszat elárul, — lehet, hogy önkéntes számüzetés. Jó lesz ezt figyelmeztető jelnek venni. Nem nekem való, új felelősségeket vállalni magamra és semmi kedvem sincs a tanácsadó szerepét játszani, még egy csinos lánynyal szemben is. Különösen egy csinos lánynyal szemben nem.

Elutasitólag intett kezével, mintha valami gyanus ajándék ellen tiltakoznék. De az a sugár kis boszorkány piros ajkaival és beszédes szürke szemével nem volt olyan könnyen elűzhető gondolataiból. A lelke mind növekvő gyönyörrel pihent rajta.

— Milyen szép volt, mikor ott állt a hegyoldalon! De hátha csak «pózolt?» Most van leányos bájának tetőpontján. Hogy vonzhatja a férfiakat ezen a vidéken! Azzal a kivánatos ajkával, hajlékony derekával, telt keblével! Közte s az anyja közt valami antagonizmusnak kell lenni, — valami többnek, mint a mennyi a fölszinen mutatkozik. Ingerlékeny és hisztériás egyszerre. Milyen kár érte!

Tovább is nyugtalanitotta a leány, akkor is, mikor már vacsorája után a fogadó verandáján üldögélt. Hallotta a nehéz csizmák tompa kopogását maga alatt a gyalogjárón s a Colorow-folyó zúgása, halkitva a távolságtól, mint valami altató zene hullámzott fülében. A legmagasabb hegyeken még ott volt a lealkonyult nap utolsó, visszamaradt sugara s a folyón túl, egy az árnyékba mélyen elmerült kis ház ablakában mint valami jeladás gyúlt ki a világosság, szinte hivogatta őt — s a vére fiatal volt és rávitte a horogra. Hirtelen felállt.

— Elmegyek hozzájuk. Mért ne mennék? Ez a mai este egyenesen kalandra való. Hiszen nem kell kötelezném magamat a jövőre nézve semmire. Tudok én vigyázni magamra.

Az arcza nem árult el semmit, de a szive sebesebben dobogott, mikor átment a hidon.

— Hátha ez az én Rubiconom? — gondolta magában s egy pillanatra határozatlanul megállt.

Kétkedése, gyanakvása hirtelen eltünt, a mint újra belépett a kis fogadó szobába s meglátta a kedves arczú anyát, a ki hallgatagon elismerte, hogy a lánya kedvéért jött, e szavakkal:

— Viola ép most ment át a paplakba. Azonnal itthon lesz. Kérem, foglaljon helyet.

Serviss leült, készen — sőt kivánkozva is — meghallgatni azokat a bizalmas vallomásokat, melyeket a háziasszony szemmelláthatólag tenni akar neki.

— Remélem, nem találja különösnek, tanár úr...

Serviss félbeszakitotta:

— Kérem, ne hivjon engem tanár úrnak.

— Bocsánatot kérek, uram. Úgy tudtam, hogy ön egyetemi tanár.

Lambert asszony kissé elkedvetlenedett, Serviss pedig kimagyarázkodott:

— Az igaz, hogy a törzskönyvbe mint az egyetemi fakultás tagja vagyok bevezetve s bünös vagyok a filozófiai doktorság viselésében is, sőt megvallom, hogy erre büszke is vagyok, de ha tanárnak hivnak, ez mintha megfosztana ifjúságomtól.

Ez a tréfás felvilágositás zavarba hozta a háziasszonyt s ezért barátságosan és keresetlenül hozzátette:

— A valóság szerint, asszonyom, khémikus vagyok és fiziologiai kutató. Előadásokat nem tartok, mert az egyetem abban a véleményben van, hogy több hasznot szerzek, ha eredeti búvárlatokkal foglalkozom. És kérem, engedje megmondanom, hogy bár nagyon szivesen vagyok kedves leányának segitségére tettel vagy tanácscsal, nagyon kevéssé vagyok ismerős New-York zenei világában. A munkám nagyon erősen odalánczol a «boltom»-hoz s ha társaságba megyek, rendszerint csak magamszőrű emberekkel találkozom. Mindazáltal könnyen szerezhetek tájékozást arra nézve, hogy melyek a legjobb zenei iskolák, mert van néhány barátom, a kik erre vonatkozólag nagyon jól tudnak mindent. Bocsánat, hogy félbeszakitottam, kérem, folytassa.

Ez a kedves, egyenes beszédmód helyreállitotta Lambert asszony bizalmát.

— Azt akartam mondani, hogy különösnek találhatja, ha egyszerre csak úgy kurtán-furcsán tanácsot kérek öntől, de tudja...

— Oh, egyáltalán nem találom furcsának, — vágott közbe barátságosan Serviss. — Én tőlem minden képzelhető dologban tanácsot szoktak kérni. Odafönn a hegyek közt valóságos orvos számba megyek. Mindig van nálam egy kis gyógyszeres táska minden eshetőségre s alkalom adtán jól tudom adni a háziorvost. Nagyon sajnálnám, ha abból, hogy nem szeretem, ha tanár úrnak czimeznek, azt következteti, hogy nem rokonszenvezek önökkel. Nagyon örülnék, ha bármiképen segitségükre lehetnék.

— Köszönöm — mondta Lambert asszony. — Tudja, én úgy nevelkedtem, hogy megtanultam tisztelni a tudományt s mi itten ritkán találkozunk oly kiváló tudóssal, mint ön. Annyira Isten háta mögött vagyunk itt s oly nagy örömünkre szolgál...

A külső ajtó felől hallatszó lábdobogás jelentette, hogy a leány hazajött. Nyugodtan lépett be, követve egy fiatal embertől. A modora hideg volt s a tekintete idegenkedő, mikor Servisst üdvözölte.

— Örülök, hogy eljött — mondta. — Attól tartottam, megfeledkezett rólunk.

Aztán kisérőjéhez fordult, a ki megállott a küszöbnél. Bemutatta a két férfit egymásnak:

— Serviss tanár — Clarke tiszteletes, a templomunk lelkésze.

Servisst, a mikor kezet fogott Clarke tisztelettel, határozott ellenszenv ragadta meg iránta, megmagyarázhatatlan érzés, mert hiszen a fiatal pap első látásra határozottan csinos ember volt. De a keze hideg volt, az arcza sápadt s a szája szélén egy keserű vonás volt látható.

— Nem egészséges, vérszegény ember, — gondolta magában Serviss Morton, mialatt a leányhoz fordult, a kinek megváltozott modora új varázszsal volt rá.

Valami oknál fogva fekete ruha volt rajta, az arcza szomorúnak és kedvetlennek látszott, de a fekete ruha csak fokozta erős ifjú testének bájos méltóságát. Keze, lába formás volt, de nem kicsike.

— Ezek a nők jó fajból valók, akárki volt is az apjuk vagy az anyának a férje, gondolta Serviss.

Perczről-perczre jobban boszantotta a pap jelenléte.

— Vajjon mint őrangyalt hivták ide? — kérdezte magában.

Clarke magatartása határozottan visszautasitó volt. Komor, várakozó hallgatásban ült széke sarkában, várva és figyelve. Sovány arcza mint a színészeké, kékes-fehér volt a sok borotválkozástól, a modora pedig pathetikus volt, mint valami tragikai színészé.

— Mi az ördögöt bámészkodik úgy rám ez az ember? — kérdezte tovább Morton magában. — Attól fél talán, hogy egyszerre csak felrobbanok, mint egy bomba?

Belefogott egy ártatlan beszélgetésbe az időjárásról vagy miről, a mikor Clarke megszólalt, mély hangon, paposkodó szónokiassággal:

— Azt hallom Lambert kisasszonytól, hogy ön a Corlear-egyetemről való, tanár úr?

Serviss felsóhajtott s komikus mozdulattal emelte égnek a kezét:

— Kérem, hagyjuk ezt. Nem tudom, miért szeretnek annyira tanárnak czimezgetni. Hát igen, összeköttetésben vagyok az egyetemmel, fizetést is kapok tőle.

A pap, ép úgy mint a nők, komolyan nézett rá, nem mutatva a legkevésbbé sem, hogy érti a tréfát. Egy kelet-amerikai egyetem tanárának lenni nyilván nem kicsi dolog egy nyugat-amerikai pap szemében

— A kisasszony azt mondta, hogy ön tanácsadójául ajánlkozott.

Serviss ismét tiltakozott.

— Oh, semmi ilyen roppant nagy dologra nem vállalkoztam, édes uram. De megigértem, hogy tudakozódni fogok az érdekében.

Azután, öntudatlanúl arra igyekezve, hogy kedvezőbb benyomást tegyen a leány lelkére, hozzátette:

— Nagyon boldog leszek természetesen, ha megtehetek mindent, a mi hatalmamban áll, a segitségére; de a mint ép az imént mondtam a kedves anyjának, csakis barátaim közvetitésével tehetek valamit. Senki sem szereti nálamnál jobban a zenét, de talán senki se tud róla nálamnál kevesebbet. A mai speczialistavilágban az ember rá van szorúlva, hogy egészen megmaradjon a maga kis kaptafájánál, ha gyakorlati eredményt akar elérni. Az általános müveltség az olyan speciális tanulmányokkal foglalkozó embernek, mint én, lehetetlenség.

— Mi az ön speczialitása, ha szabad tudnom? — kérdezte Clarke.

— Rendszerint azt szoktam mondani, hogy csodabogarak, de ha azt akarom, hogy teljesen megértsenek, megmagyarázom, hogy fiziologiai khémia és biologia a szakmám. E pillanatban asszisztens vagyok a Corlear-egyetem orvosi karának pathologiai intézetében.

A pap mintha kissé megkönnyebbült volna.

— Ah, ez nemes tanulmány, melynek haszna az emberiségre kiszámithatatlan. Magam is mélyen érdeklődöm ez iránt az eszmekör iránt, — mondhatom azt is, hogy érdeklődésem életbevágó, mert hiszen tüdőbajban szenvedek. Egyre-másra fedezik föl a betegségek csiráit és megtalálják ellenszereiket is.

Nyilvánvaló volt, hogy Clarke minden áron imponálni akar az asszonyoknak a tudomány munkája és czélja iránti érzékének fitogtatásával.

A hangja olyan nagyképüsködő volt, hogy Servissnek kedve jött kötekedni.

— Igen, egyiket a másik után elpusztitjuk. De ne higyje ám, hogy én ellensége vagyok ezeknek a bestiáknak. Nekik is megvan a jó oldaluk. Nem szivesebben ölnék meg egy baczillust, akár egy éneklőmadarat. Az a véleményem, hogy tulságosan is sokat törődünk a rákbetegekkel és a tüdővészesekkel. Nem tudom, nem volna-e jobb az emberiséget is kigyomlálni, mint a veteményt s ezzel szivósabbá tenni az életét. Hátha a betegségek csirái rejtett áldások?

Clarke tovább haladt a maga utján.

— Nagyon keveset tudunk a baczillusok életéről. Ön bizonyára figyelemmel kisérte a Röntgen-sugarakat s hatásukat ezekre a sejtekre?

Serviss belsőleg nevetett, mikor arra gondolt, mit szólna hozzá Weissmann professzor, ha hallaná, hogy ő most itt ünnepélyes tárgyalást folytat a Röntgen-sugarakról és a baczillusokról egy falusi pappal és két tiszteletteljesen álmélkodó nővel.

— Hát igen, foglalkoztam velük — mondta aztán. — Természetesen, minden, a mi a szakmámba vág, mint ez is, talpra állit. Tettem néhány kisérletet a Röntgen-sugarakkal is.

— De foglalkozott-e ezeknek a jelenségeknek a hatásával — mondta habozva a pap — bizonyos... bizonyos... hm... okkultista jelenségekre?

Morton gyanakodva nézett rá.

— Hogyan? Mire például?

— Hát... a telepáthiára vagy a spirituális gyógyitásra s más effélékre.

— Azt nem tettem. Nem látom, mi összefüggés lehet e dolgok között. Azonfelül ezekben az ámításokban nem hiszek. Az én mesterségem az élet materiális tényeivel foglalkozik, nem pedig az emberi fajnak kihalóban levő babonáival. A spirituális gyógyitásokkal s más efféle képzelődésekkel szemben elfogy a türelmem.

Ez a megjegyzés általános meglepetést keltett. A pap sokatmondó pillantást vetett az anyára, a leány pedig félrenézett a lámpára s az arcza elpirult.

— Szép kis eset! — gondolta magában Morton. — Hisz én itt bolondok házába toppantam be!

A pap ismét ránézett és nyugodtan kérdezte:

— Tanulmányozta valaha ezeket az okkultista jelenségeket?

— Nem biz én. Nem érek rá, hogy ily ámításokkal foglalkozzam. Az én időm arra való, hogy bizonyos meghatározott folyamatokat tanulmányozzak.

A fiatal pap szeme sajátságos tüzben gyúlt ki.

— Úgylátszik ön a szellemi gyógyitást ezek közé az ámitások közé sorolja?

— A leghatározottabban, — felelt Serviss, az ifjú emberek könyörtelenségével.

— Azt mondja tehát, hogy az egyik ember lelke nem változtathatja meg a másik ember testi állapotát?

— Ha ezt közvetlenül érti, a hittel való gyógyitásra s más effélékre, határozottan azt mondom, hogy nem, hacsak a betegség maga is nem ámitás szüleménye. Azt el tudom képzelni, hogy a hypochondriást meg lehet gyógyitani az ilyen szellemi gyógymóddal. (Folyt. köv.)

MAGGI-féle LEVES- és ÉTEL IZESITŐ

olcsóbb. ha a fűszer vagy csemegekereskedésben az üvegcse **utántöltését kéri.**

Az üvegek árai:

	0 sz.	1 sz.	2 sz.	3. sz.	4 sz.	5 sz.
Eredeti üveg K	0.50	0.90	1.50	2.50	4.50	8.—
Utántöltve... «	0.40	0.70	0.95	2.—	—	—

Mindenütt, minden gyógytárban kapható.

A hásban és az uton nélkülözhetetlen szernek van eliismerve

Thierry A. gyógyszerész balzsama.

Legjobb hatásu rossz emésztésnél és a vele együtt fellépő betegségeknél, mint felbőfögés, gyomorégés, székrekedés, savképződés, tulteltség érzete, gyomorgörcs, étvágytalanság, katarrhus, gyuladás, gyengeségi állapot, felfuvódás stb., stb. Működik mint görcs- és fájdalomcsillapító, köhögést szüntető, nyálkaoldó és tisztító szer.

Postán legkevesebb szétküldés **12 kis vagy 6 nagy** üveg **5 K** költségmentesen, **60 kis vagy 30 nagy** üveg **15 K** költségmentesen netto.

Kicsinyben eladásnál a raktárakban **1 kis üveg ára 30 fillér, 1 kettős üveg 60 fillér.**

Ügyeljünk az egyedüli törvényileg bejegyzett zöld spárga védjegyre: „Ich dien." Egyedül ez valódi.

Ezen védjegy utánzása, valamint más törvényileg nem engedélyezett, így forgalomba nem hozható balzsamgyártmányok **viszonteladása** *törvényileg üldve van.* 10547

Egyedüli valódi **BALZSAM**
«Védangyal» gyógytárból THIERRY A.
Pregrada-ban, Rohitsch-Sauerbrunn mellett.

Thierry A. gyógyszerész Centifolia-kenőcse

fájdalomcsillapító, puhító, oldó, húzó, gyógyító stb. Legkisebb postai szétküldés 2 tégely **3 K 60 fillér.** Kicsinyben eladásnál a raktárakban **1 K 20 fillér** tégelyenként. **Főraktár Budapesten: Török J., dr. Egger L. I. gyógyszertára; Lugoson Vértes.** Közvetlen rendelések czimzendők: «Schutzengel Apotheke» des A. Thierry in Pregrada bei Rohitsch-Sauerbrunn.

Az összeg előzetes beküldése esetén a szállitás egy nappal előbb történik, mint utánvéttel és az utánvételi pótdij is megtakarítható, igy ajánlatosabb az összeget előzetesen utalványozni és a megrendelést a szelvényen eszközölni és a pontos czimet megadni.

MATTONI-FÉLE GIESSHÜBLER TERMÉSZETES SAVANYÚ-VÍZ

Szép, szebb, legszebb

lesz mindenki, mert 2—3-szori bekenés után eltünik az arczról pattanás, kiütés, szeplő, májfolt, sőt ránczok is a valódi angol

BALASSA FÉLE UGORKATEJ

használata által.

Teljesen ártalmatlan és a kéz-, nyak-, váll-, arczbőrt biztosan fehérré, üdévé, finommá varázsolja 1 üveg ára 2 kor. Ehhez **ugorkaszappan** 1 kor., puder 1.20 kor, ugorka-créme 2 kor. Kaphatók a gyógyszertárakban. Csak Balassa-féle a valódi! **Balassa Kornél** gyógyszertára Budapest, Erzsébetfalva.

A **női szépség** elérésére, tökéletesítésére és fentartására legkitünőbb és legbiztosabb a

MARGIT-CREME,

mely vegytiszta, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, teljesen ártalmatlan. Ezen világhirű arczkenőcs pár nap alatt eltávolit szeplőt, májfoltot, pattanást, bőratkát (Mitesser) és minden más bőrbajt. Kisimitja a ránczokat, redőket, himlőhelyeket és az arczot hófehérré, simává és üdévé varázsolja. Ára ngy tégely 2 kor., kis tégely 1 kor.

Margit hölgypor 1 kor. 20 fill., **Margit szappan** 70 fill., **Margit fogpép** (Zahnpasta) 1 korona., **Margit arczvíz** 1 korona.

Hamisitványok bíróilag üldöztetnek.

Postán utánvétlle vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készitő: **Földes Kelemen** gyógysz. **Arad.**

Legkedveltebb, legjobb hajfestőszer a

MELANOGENE

fekete és barna szinben.

Ezen kitünő és ártalmatlan készitménynyel hajat, szakált, bajuszt pár perez alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szin állandó és a természetes szintől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerü. Nem piszkit. 10689

Ára 2 korona 80 fillér.

Budapesti főraktár: Török József gyógysz. Király-u. 12 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

Világhirü kitüntetett olmütz!

Quargli.

Az első olmützi gépüzemü sajtgyár, mely 1839. évben alapittatott, ajánl saját gyártmányából egy póstai küldeményt bérmentve és utánvéttel 3 K 70 fillérért. Nagyobb megrendelésekné a legolcsóbb árak.

JOSEF MEIXNER, Olmütz. Bahnhof. 10821

KIRNER JÓZSEF utóda **Pirk J.** puskaműves. (Alapittatott 1808. évben.)

BUDAPEST IV., Bécsi-u. 2., gyár Rózsa-u. 7.

Dúsan ellátott raktár **legujabb szerkezetü Kettős vadász-fegyverekből**, golyósfegyverek, amerikai Winchester sorásos ismétlő-fegyverek, forgópisztolyok, szalonfegyverek és pisztolyok, **töltények és vadász-szerekből**, melyek jóságáért kezeskedik. 10846

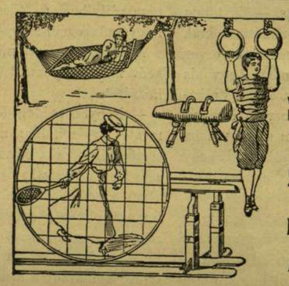

Alapittatott 1878. Telefon 15—56.

Tornaeszköz,

valód angol tennis-játék, függő-ágy, háló, tekejátek, zsák, ponyva és fehér kenderkötél legolcsóbb megbizható beszerzési forrása

Seffer Antal

sporteszközök és kötélgyártó-telepe

Budapest, IV., Károly-utcza, bolts. 12.

(Központi városház épülete.)

Képes árjegyzék kivánatra ingyen és bérmentve. 10699

A már 53 év óta dicséretreméltóag ismert, s a 71012. sz. Bm. leira követelményeinek teljesen megfelelő

UJ-VUKOVARI

arctisztitó kenőcs szeplő, himlőhely, sömör, májfoltok, fakadékok, *forrósági pörsenések, orrvörösségek és minden* egyéb arczvirágzások ellen, valamint az

uj-vukovári

bőrtisztitó szappan mely az arczkenőccsel a használati utasitás szerint alkalmazva, még korosabb egyéneknek is viruló és fiatal kinézést kölcsönöz.

Egy nagy tégely ára **1** kor. **60** fill., kisebb **1** kor., szappan **1** kor. Utánzásoktól óvakodjunk! Csak **Krajcsovics** által **Vukovárott** készitett kenőcs valódi. Minden tégelyen **Krajcsovics**, a készitő arczképe látható. 11132

Főraktár: Budapest, Király-utcza 12 és Andrássy-ut 26, Török József gyógyszertára.

Kolozsvári Kereskedelmi Akadémia

benlakással 100 tanuló részére.

Az intézet **felső kereskedelmi iskolai** és **kereskedelmi akadémiai** tagozatból áll.

A **felső kereskedelmi iskolai** tagozat alsó osztályába a tanulók a középiskola IV. osztályából vételnek fel s a végzett növendékek a kereskedelmi pályán kivül az 1883: I. t.-cz. alapján több hivatali pályára is illetékesek s az egyévi önkéntes szolgálatra jogosultak. Évi tandij 200 korona.

Az **akadémiai tagozat** rendes hallgatói közép- vagy kereskedelmi iskolában érettségit tett ifjak. E főiskolai tagozat a ker. szakismeretek mélyebb művelése mellett szélesköru közgazdasági és jogi ismereteket nyujt, nagy sulyt fektet a modern nyelvekre s arra töreksik, hogy hallgatói ugy a nemzetközi kereskedelemben, mint a közgazdaság magasabb állásaiban helyőket megálljak. Évi tandij 240 korona.

A **benlakás** — internatus — a kényesebb igényeket is kielégitő modern berendezésü s a teljes ellátásért évi 850 korona fizetendő.

Részletes programmal szivesen szolgál az igazgatóság. 11192

Rozsnyai Mátyás chininczukorkája ízetlen chininből.

Legjobb szer láz, váltóláz, malária ellen, különösen gyermekeknek, a kik keserü chinint bevenni nem képesek. **Láz ellen! Nem keserü**

Töbszörösen kitüntetve, 1869-ben a magyar orvosok és természetvizsgálók fiumei vándorgyülésén 40 arany pályadijjal jutalmazva.

Törvényesen védve. Valódi, ha minden egyes piros csomagolópapiron Rozsnyai Mátyás névaláirása olvasható. Utánzatoktól óvakodjunk.

Főraktár: Budapesten TÖRÖK JÓZSEF gyógyszertárában, valamint minden gyógyszertárban. 10625

Továbbá a készitőnél: **Rozsnyay Mátyás** gyógyszertárában Arad. Szabadság-tér.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

Pállár M. rajza.

(Folytatás.)

IX.

Béla jóval a kitüzött idő előtt odaért már az útkeresztezőséhez. No, mert az irgalmatlan melegben röstelte a gyaloglást, kocsin hajtatott hát oda és volt oka rá, hogy a leány meg ne lássa az úrias homokfutó kocsiban.

A kocsist visszaküldte, ő pedig leheveredett az árnyékba és várt. Ez pedig nagyon gyér mulatság itt, a csöndes mezőségen. Főként, ha az embert a kiváncsiság is gyötri: eljön-é vajjon? Az embernek itt ugyan aligha akad szórakozása. Legfőlebb rágyújt egy czigarettára; aztán a mint végig fekszik a földön, kikeres valami hangyabolyt és odadugdossa a czigarettája égő végét. Az ostoba kis hangyák kétségbeesetten futnak ide-oda, bizonyosan valami végső itéletre, vulkán-kitörésre gondolnak; a melyik pedig hozzáér a tűzhöz, fájdalmasan vonaglik, összezsugorodik, kinyujtózik, szóval a tökéletes halálküzdelem komédiáját játsza el . . . És a fiatal gavallért jobb hijján ez is mulattatja.

De ezt is megunta végül és az órájához kapott. Megcsóválta a fejét és méla bölcsességgel mondta:

— Az a baj, hogy az alsóbb néposztályok nő-tagjait nem szoktatják eléggé a pontossághoz.

De ezzel csak vigasztalni akarta magát, mert már erősen birizgálta az aggodalom, hogy hiába jött el a légyottra. Odahaza erősen bizott benne, de a mint itt végig nézett a rónaságon, a melyen egyetlen teremtett lelket sem látott magán kivül, erősen megcsappant a bizodalma.

Télen, a zajos társasági életben könnyen megfelejtkezett kalandjáról, de most, a «holt szezon»-ban ezerszerte csábítóbban ébredt fel az emléke. És vágyakozása dühösre lobbant, mikor megtudta, hogy a leány apjával együtt a Jenő birtokán lakik. És mivelhogy a dolgokat mindenki csak a saját lelke szerint tudja magyarázni, ingerülten kiáltott föl:

— No lám, a Tartuffe! Engem elprédikált kenetteljesen, az erkölcs nevében a kicsikétől. hogy magának kaparintsa meg!

Biztosra vette, hogy csak meg kell jelennie és nyomban felébred a leány szerelme iránta. Hiszen annyira szerette őt és annyira bizott benne!

A csataterv egyszerü volt: atyafiságos látogatóba jött Stubenthal grófhoz, nagybátyjához és innen könnyü szerrel küldhetett üzenetet a leánynak. A légyott helyét is szakértő szemmel kereste ki magának sétalovaglás közben. Ennél a vadkörtefánál, ez elhagyatott keresztútnál szebb helyet valóban nem találhatott volna idillikus szerelmi kaland számára.

És mivel a leány még mindig nem jött, ráért azon is elgondolkozni, hogy mi lesz aztán. Pedig nem volt szokása, hogy az «azután»-nal törődjék. A leány egyszer mégis csak rájön majd a csalásra és követelni fogja rajta a becsületét. De ezt a gondot is hamarosan lerázta magáról.

— Eh, az ilyesmi mindig pénzkérdés csak és bolond, a ki takarékosan bánik a pénzzel, a mikor — van.

Végre porfelhőt látott a messzeségben és lassanként egy könnyü kocsi képe bontakozott ki belőle. Béla diadalmasan ugrott föl.

— Jön! . . . És pedig kocsin. Hja, az anyagi helyzete lényegesen javult a legutóbbi találkozásunk óta.

Arra is jutott ideje, hogy elkészitse a várakozás pózát. Odaállott az útszélre és két karját a mellén összefonva, merengve nézett maga elé.

Hanem a mint közelébb jött a kocsi, meghökkenve vette észre, hogy nem a leány ül benne, hanem öcscse, Jenő. Első pillanatban megnyugtatta magát, hogy bizonyára merő véletlen csak, hogy erre viszi az útja. De aztán minden kétsége eloszlott, mikor a kocsi épen a vadkörtefa mellett megállott és Jenő egyenest feléje tartott.

Most már igazán megdöbbent Béla. Mert nem gondolhatott másra, mint hogy Jenő időközben tényleg összeboronálódott a leánynyal és igy jutott az ő kezébe a Béla üzenete. Most tehát a megsértett férfi jön a csábító ellen, elégtételt kérni, boszút állani. Béla soha máskor sem ijedt volna meg az ilyesmitől, de most a helyzet valóban kivételes volt. Elvégre az ember nem játszhatja a rettenthetetlen gentlemant a saját testvéröcscse irányában! . . .

Jenő odalépett hozzá, megcsókolta meleg testvéri szeretettel, aztán szeliden mondta:

— Az ostoba siheder az én jelenlétemben adta át a leveledet és ő megmutatta. És jó, hogy igy történt, mert ha nem lettem volna ott . .

Béla ingerülten szólott közbe:

— Magad is elismered hát, a leány szeret engem! Mit akarsz hát? Mit állsz közibénk?

— Mert ezt a szerelmet nem igaz úton erőszakoltad ki. Ha a leány sejtette volna, hogy ki vagy, sohsem mert volna rád gondolni. Különben erről majd meggyőződhetsz magad is. Ma megmondtam a leánynak, hogy te a testvérbátyám vagy és azért fogok itt megjelenni, hogy meghivjalak magamhoz egy kis vendégségre. Nos, jöjj, ülj föl mellém a kocsira és aztán — majd meglátjuk, hogy mire viszed nála, ha nem szegény könyvelő vagy többé, hanem a gazdag, előkelő Vajkay Béla.

— Köszönöm szépen! Nem vagyok kiváncsi a továbbiakra, úgyis tudom, hogy mit fog válaszolni a leány. Azt fogja mondani: — ha már Vajkay kell, van itt egy a közelemben, minek kisérletezzem a másikkal? Nem, édes fiacskám, ezt a kis elégtételt nem szerzem meg néked hálából azért, mert ilyen gyönyörüen elrontottad a játékomat!

— Tévedsz, én jól ismerem a leányt és tudom, hogy nem azt fogja válaszolni. Azt fogja mondani: — Vajkay úr, én önt becsületesen szerettem akkor is, a mikor szegény könyvelőnek hittem; ne kivánja, hogy megfosszam magamat a becsülésemtől, a mikor Vajkay Bélát szeretem!

Polgár M. rajza.

A kocsist visszaküldte, ő pedig leheveredett az árnyékba és várt.

— Szóval vegyem el feleségül! A régi nóta! Valóban, most már elhiszem, hogy valami pusztai szent-féle vagy; — unalmas vagy, mint a szentek!

Jenő szomoruan ült vissza a kocsijába, Béla pedig gyalogszerrel indult neki a dülőúton a Stubenthal-tanya felé. De útközben azzal enyhített legalább nagy mérgén, hogy sétapálczájával elnáspángolta jobbról-balról a réti virágot, dudvát és a kései vetést.

Ott, a hol a dűlőút az országutat szeli, piczi, düledező korcsma állott, a mely bóbiskolva várakozott arra a ritka vendégre, a ki be-betéved néhanapján e néptelen vidéken. A kunyhó homlokzatán kopott czégtábla figyegett:

«Vendéglő
az pokoli szomjusághol.»

A nagyobb hatás kedvéért kép is ábrázolta ezt a pokoli szomjuságot. Egy csúf vörös ördög kuporgott a boroshordó előtt és úgy szitta a csapját, hogy kidülledt tőle a szeme.

Ha nem is ez ékes rajzolat, de a forró nyári nap és a poros országút kedvet ébresztett Bélában, hogy betérjen ide egy pohár italra.

Az ivószoba jó hüvös-árnyékos volt. Az apró ablakokat diófalomb függönyözte el, kellemes illatot terjesztve. Az agyagos pádimentom szép czifrán föl volt locsolva és a hosszú, kecskelábú asztalon nagy papirlapok hevertek madárléppel bekenve, a légy ellen.

A korcsmáros, sovány, feketeszakállas zsidó ember, álmosan czammogott elő a söntésből és oda tette Béla elébe a bort és savanyuvizet. Béla nagy mohósággal esett neki az ital gyönyörüségeinek, csak aztán, a mikor túlesett az első szomjuságon, vette észre, hogy nincs egyedül az ivóban.

Egy furcsa külsejü ifjú ember ült a sarokban és belépése óta konoku[1], gyanakodva meresztette rá a szemét, mint valami detektiv. Alacsony, borotvált képü fiatalember volt, hosszú haja költőiesen hátra hullámoztatva a fejebúbján és a nyakában akkora piros nyakkendőcsokrot viselt, hogy vitorlának is beillett volna. Egyébként egész halomnyi paksaméta volt előtte; nyilván azt tanulmányozta, mielőtt az ujabb jövevény meg nem zavarta a munkájában.

(Folytatása következik.)

(Folytatás.)

Morton érezte, hogy a beszélgetés czélja felé közeledik s a szeme felcsillant. A pap kivetette rá a tőrt.

— Hisz ön egy bizonyos patikaszer, például a kénsav hatásában? Hiszi, hogy ez megölheti az embert?

— Igen, és pedig tekintet nélkül annak a véleményére, a ki beveszi. Ha az illető azt hiszi, vizet iszik, az a méreg hatását nem csökkenti a legcsekélyebb mértékben sem.

— De hogyan öl a méreg? — makacskodott Clarke. — Mit csinál az emberrel?

— Ha ön azt kérdi, hogy végső elemzésben, miért pusztítja el az egyik szer a sejteket, míg a másik meg táplálja, nyiltan megvallom, hogy nem tudom. Senki sem tudja.

Clarke megmaradt tovább is a maga utján.

— A mikroszkóp alatt, mondjuk a merevgörcs csirája egy parányi kis szálacska, mely egyik végén kiszélesedik, olyasformán, mint a béka álczája. Miből van összetéve ez a sejt?

— Lehetséges, hogy valami sürü folyadékból, rendkívül finom szálkákkal, de ezt biztosan nem tudjuk. A mikroszkópunk képessége ennyire már nem terjed. Bizonyos folyamatokat kinyomozunk; a sejtek elemi alkata rejtelem marad számunkra.

A pap diadalmámorban úszott.

— Tehát bevallja a saját csődjét? Az anyag és szellem kapcsolata túl van a mikroszkópja képességein? Mit tudnak önök egy csepp vizről? Azt mondják, ilyen meg olyan arányú hydrogénből és oxygénből áll, de mi a hydrogén? Miért egyesül az oxygénnel?

— Nem tudom, — felelt nyugodtan Serviss. — Bármily anyagot vizsgálunk a molekuláiig, megmagyarázhatatlanná lesz. Mi nem teszünk többet, minthogy a tudás határát kissé messzebb toljuk be a nemtudás birodalmába. De mennyiben vonatkozik ez az ön felvetett tárgyára?

— Nos hát, mi azt mondjuk, hogy az ember lelke a főfő rejtelem a rejtelmek világában s nem tudhatni a határt, hogy meddig terjedhet a hatása. Mi azt mondjuk, hogy azon a ponton, a hol a tudás határa véget ér, szükségkép megszületik a hit.

— Ön azt mondja: «mi». Hát ön az «új hit» apostola? — kérdezte Morton hirtelen.

A pap láthatólag összerezzent.

— Egyelőre nem látom szükségesnek, hogy már most bejelentsem meggyőződésemet a gyülekezetemnek, de sok oly dolgot találok az új hitben, a mely magához vonz engem. Véleményem szerint a jövő vallása a spiritizmus valami formája. A régi rend megváltozik. A hagyományos theologia — az a hit, melyet prédikálok — nagyon is durva, nagyon is materialisztikus lett a mi korunk szelleméhez képest, valami finomabb és misztikusabb hitre kell térni. Maga a tudomány is új erőket prédikál az embernek, új területeket a szellemnek. Önök, a tudomány emberei azt képzelik, hogy vezetnek, pedig csak sereghajtók. Vesződnek a csirákkal, de bezárják szemüket a legéletbevágóbb igazságok elől. Vajjon a sirontúli élet kevesebbet számit, mint valamely baczillus szokásai?

A fiatal tudós külsőleg udvariasan hallgatta ezeket a kérdéseket, de belsejében föltámadt a düh.

— Csak egy nyereséget látok az ön új álláspontjában, — mondta könnyedén. — Az anyag ma már nem az a halott, szervetlen, «Isten nélküli» valami, a milyennek a régi theologusok mondották. Az anyag nem valami tehetetlen, lomha koloncz, hanem át meg át van hatva élettől, — az anyag maga az élet. A mennyire mi tudjuk, az egész látható és tapintható világegyetem nem más, mint az erő nyilvánulásai, vagyis élet. A szerves és szervetlen világ közt nincs demarkaczionális vonal.

— És mégis önök, tudva az anyag kifürkészhetetlen végső rejtelmét, határvonalat csinálnak a sirnál. Elitélik a szellem minden nyilvánulását, a spiritizmus minden jelenségét?

— Elitéljük-e? Ez nem helyes kifejezés. Csak azt mondjuk, hogy ezek a jelenségek képtelenek. Arra nincs semmiféle bizonyíték, hogy a lélek test nélkül is élni tud...

— Vizsgálta valaha csak egyetlen egy formáját is a szellem nyilvánulásának? Megvizsgálta-e, hogy mi igazság van azokban, a kik érintkezésben vannak a szellem-világgal?

— Nem.

A pap gúnyosan nevetett.

— A mint látom, önök, természettudósok ép oly dogmatikusok, ép oly vakhitűek, mint a theologusok.

Serviss elnevette magát.

— A dolog csakugyan úgy látszik. Mindazáltal én nem vagyok annyira tudatlan, mint a milyennek látszom. Véletlenül szoros személyes összeköttetésben vagyok olyan emberekkel, a kik a beteges psychologia tanulmányozásával foglalkoznak és tudom azoknak a tulajdonságait, a kik mediumokul szolgálnak a halottak visszatérésére.

Az érdeklődés szokatlan feszültsége, melylyel a kis társaság tagjai Servissre figyeltek, bámulatos, sőt megdöbbentő volt. Serviss ezt gondolta magában:

— Nyilvánvaló, hogy az anya s a pap hivei a spiritizmusnak vagy még roszabbak.

De veleszületett udvariasságával békítőleg mondta:

— Megengedem, hogy a világban vannak rejtelmes dolgok, a khémiában ép úgy, mint a biologiában, de én úgy látom, ezek igen lényegesen különböznek a spiritualizmus rejtelmeitől és más hasonló «psychikai jelenségektől», melyek én nekem lényegükben képteleneknek, méltatlanoknak tünnek fel, mint az olyan hit, a mely sötétségben, mindig sötétségben történő dolgokra van alapitva.

A pap erre fölpattant.

— Tudtam, hogy ide fog kilyukadni, ezért fordítottam a beszédet a Röntgen-sugarakra. Mily keveset tudunk a mozgásról! Ha jól tudom, az X-sugár egyenes vonalban halad, míg a fény hullámokban. Hát nem lehetséges-e, hogy azoknak a szellemei, a kik elmentek előttünk, valami ismeretlen erő segélyével nyilvánulnak, a mely erőt a fény közömbösíti? Nem lehet ez a magyarázata annak, hogy a szellemvilág jelenségei mért kivánják meg a sötétséget?

— Lehet, — mondta Serviss szárazon. — De van ennél egyszerűbb magyarázat is.

Aztán fiatalos tréfára fordította a dolgot.

— De nézze, én most vakácziózom. Azért jöttem ide, hogy egy időre szabaduljak a mesterségemtől s ime, most az X-sugarakkal meg a spiritizmussal vesztegetjük az időt s ezenfelül meg untatjuk is türelmes háziasszonyunkat. Lambert kisasszony, nem volna szives játszani nekünk valamit, hogy megtisztítsa a levegőt a mi lármás vitánk után?

A leány, a ki a vitatkozás alatt merev mozdulatlanságban ült, figyelve minden szóra, most Clarke felé fordult, mintegy a beleegyezését kérve. Az anya is úgy látszott, mintha aggodalmasan várná a pap válaszát, mintegy kiváncsian arra, vajjon van-e kedve félbeszakitani kérdezgetését.

Clarke szeme még mindig égett a vita hevétől, mégis nagy komolyan igy szólt:

— Remélem, lesz még alkalmam önnel e tárgyról máskor vitatkozni. Rám nézve ez nagyon fontos kérdés.

— Hogyne, nagyon szivesen, — felelt Serviss, örülve, hogy legalább mostanra lerázhatja ezt a tárgyat.

A mint Viola felállt s lassan forgatta kótakönyve lapjait, három hangos kopogás hallatszott a belső ajtón, mintha valami sietős szomszéd jött volna be, hogy jeladással segitséget kérjen. Az anya fölkelt és sietve kiment, de a pap csak utána nézett s igy szólt a leánynak:

— Játsszon hát, Viola.

A leány belekezdett egy tüzes lengyel indulóba, melyet nagyon jól játszott el, de olyan mekanikus pontossággal, a mely bántani látszott Clarket, a ki odament hozzá és a karjára tette kezét.

— Várjon, még nincs hangulatban, — mondta s aztán Servisshez fordult:

— Még a mi vitánk hatása alatt áll. Nagyon érzékeny az ilyen dolgokban. Majd előbb én éneklek, ha nincs ellene kifogása — mondta megváltozott modorban, egy kis bocsánatkéréssel a hangjában s úgy tett, mintha valami láthatatlan hallgatóhoz szólna, a ki a belső szoba irányában van.

— Örülni fogok, — válaszolt Morton kimért udvariassággal, ámbár kezdte észrevenni, hogy valami beteges, visszataszító van a papban s a leányra való befolyásában. Rendkivüli bizalmasságot árult el nem annyira szavaival, mint inkább a hangjával.

— Ő a leány szerelmese, — gondolta Serviss.

Viola modorában nem volt semmi félénkség, sem habozás, mikor megütötte az első hangjait egy régi balladának és Clarke föllelkesült hangulatban feltünő szépen elénekelte a dalt. A balladában szereplő szerelmes melankhóliájából valami mintha egyezett volna a fiatal pap kedélyhangulatával. A hangja szívhez szólt, a szeme elborult az érzéstől s mikor a dal végére ért, Serviss nagyon lelkesen tapsolt és kezet nyujtott Clarkenak.

— Édes uram, önnek pompás hangja van. Önnek New-Yorkba kellene menni, kétessé tenné a legelső énekesek babérjait. Énekeljen még valami mást, valamit, — talán valamit Strausstól. Ismeri Strausst?

Clarke szomorúan mosolygott.

— Csak néhány balladát énekelek. A hang arra adatott nekem, hogy Krisztus szolgálatában használjam fel s nem azért, hogy a hiuságomnak szolgáljak vele.

Serviss visszahökölt ettől a kenetteljes beszédtől s arczából eltünt a derü. Valami undor fogta el, melyet nem tudott egészen elleplezni.

— Édes uram — mondotta — semmivel sem szolgálhatja jobban Istent, mintha szép énekeket énekel e föld fáradt lakóinak.

Aztán észrevéve, hogy a leányt elhanyagolja, hozzátette:

— Most, hogy már hangulatban van, kisasszony, próbálja meg újra azt a szonátát.

A leányon nem látszott, hogy meg lett volna sértődve azért, hogy Serviss annyira lelkesedik a pap énekéért s halkan néhány szót váltva Clarkeval, a ki egy hangjegyfüzetet tett elébe, elkezdett játszani, váratlanúl széles és méltóságos akkordokkal fogva bele a zenemübe. Serviss mindinkább növekvő ámulással hallgatta. A leány keze nem volt nagy, de széles billentyűfogása volt s teljesen ura volt újjainak. Volt bizonyos erő feje hajlásában és testének rhythmikus ingásában, — de a játéka sajátszerüen nőietlennek tetszett. Nem volt benne semmi leányos báj, semmi érzés. Serviss hirtelen, mintha világosság gyúlt volna agyában, felkiáltott magában:

— Aha! Valóságos papi Svengali! Ez a pap betanította a tanitványát, hogy úgy játsszék, mint a hogy játszanék ő, ha meg volna újjainak az ügyessége. Szépen játszik, de ez nem a leány játéka.

Mikor a darab viharos záró részlete véget ért, Viola még székén maradt, mintha tapsra várna. Serviss félbeszakitva a csendet felkiáltott:

— De hisz önök játékot üznek velem! Nyilván hivatásos zenészek mind a ketten. Ön itt — szólt Clarkehoz fordulva — Sennor Del Carte, az operatársulat baritonistája, ön pedig Lambert kisasszony, a hölgyek filharmonikus zenekarának tagja. Ugy-e bár, keresztül láttam a ravasz cselükön?

A leány elmosolyodott, de a pap oly rendít-

Serviss mindinkább növekvő ámulással hallgatta.

hetetlenül komoly maradt, hogy Servisst további tréfálkozásra ingerelte:

— De hát csakugyan komédiás ön? Kicsoda ön tulajdonképen?

Clarke sértődötten felelt:

— Én a helybeli presbiteriánus gyülekezet lelkésze vagyok, a mint Lambert kisasszony mondta önnek. Ő pedig az én orgonistám.

Megint az a háromszori kopogás hallatszott az ajtón. Serviss, megzavarodva és elhallgattatva Clarke át nem hatolható komolyságától s valami alázatos, mégis elővigyázatos vonástól a leány arczában, — úgy érezte, hogy valami megfoghatatlan, balvégzetü és elkerülhetetlen befolyással áll szemben. Úgy látszott, hogy a fiatal pap elnyomja mind a két nőt. Mintha mind a hármat valami összeesküvés kötötte volna össze. Zavarodottsága csak egy pillanatig tartott, aztán egyszerre fölkelt székéről.

— Most azonban játszszon valami mást, kisasszony, valami frisset. Ez az utolsó darab elkomorított valamennyiünket. Játszszon egy cakewalkot.

Clarke közbevetette magát.

— Lambert kisasszony nem szokott ilyen léha darabokat játszani. Az effélét én teljesen vallásellenesnek tartom.

Mortont boszantotta a pap hangja, azonnal felelt neki:

— Nem épen kenetteljesek ugyan, azt megengedem, de nélkülük az amerikai zene nem volna egyéb, mint a németnek a visszhangja.

Mintegy hogy megmentse reputácziójáit, a pap elénekelt egy zsoltár-parafrázist, és pedig oly nagyszerüen, a leány meg akkora korrektséggel és helyes itélettel kisérte, hogy Serviss észrevette, hogy sokat gyakorolják magukat együtt. Ez épen nem tetszett neki.

— A pap nem jó befolyással van a leányra s az egész házra, — gondolta magában. — Ez a ficzkó határozottan beteges lelkü. Ha nős, akkor annál roszabb. Nagyon is csinos ember arra, hogy megbizható mestere lehessen egy fogékony fiatal lánynak. Valami titokzatosság van itt.

Eszébe jutott, hogy Viola arcza szomorú volt, mikor először látták egymást s az ének végén, rá se nézve a papra, búcsúzáskép kezet nyujtott a leánynak s igy szólt:

— Ha segitségére lehetek, hogy összeköttetésbe hozzam valami jó newyorki mesterrel, kérem, irjon nekem. Megvan még a névjegyem? Ön meglepő erővel játszik. Biztosra veszem, hogy Greer érdeklődnék ön iránt.

Viola arcza fellángolt, minden tartózkodása elmúlt, leányos bája visszatért.

— Oh, igazán azt hiszi, hogy elfogadna engem tanitványának?

— Ezt nem tudom, mert nagyon el van foglalva, de azt hiszem, ön megérdemli a biztatást. De talán lesz még alkalmam hallani önt, mielőtt elutazom. Szeretném egyszer egyedül hallani.

— Örülök, ha máskor is eljön.

Volt valami halk kérés a leány hangjában s fölemelt arczában egy gyermek tisztelete és bizalma tükröződött. Serviss szive megindult a szánalomtól és csodálattól s az anyához fordulva igy szólt:

— Valószinüleg még vasárnap is itt maradok s nagy örömemre szolgálna, ha még egyszer eljöhetnék kedves házukba.

Lambert asszony arcza ragyogott az örömtől.

— Nagy megtiszteltetés lesz reánk nézve, ha eljön, — mondta.

Serviss ebben a kedélyhangulatban ment el, kezet se fogva Clarkeval, egy utolsó pillantást vetve a nyitott ajtóban álló leány arczára. Azzal az érzéssel fordult ki a kapun, hogy alkalma nyilt beletekinteni egy titkos dráma legmélyébe, a mely bármely pillanatban tragédiává fejlődhetik. Érdeklődése erősen fel volt keltve, rokonszenvét teljesen lefoglalta ez a leány, a ki oly fiatal és oly becsvágyó.

A mint a zúgó víz fölött állott, egész kis elméletet eszelt ki azoknak az embereknek az összeköttetése magyarázatául, a kiktől ép most megvált.

— Ez a Clarke üldözi a leányt, mert eszeveszetten szerelmes bele. A leány belsőleg vonakodik tőle, de mégis pap és ez sokat jelent az ilyen fiatal lánynál, a ki ép most van a lelkesülő életkorban. Az anyja, derék, vallásos asszony, pártolja a papot, de az apja valószinüleg megveti. Clarke nyilvánvalóan ingadozik vallási hitében s hajótörésébe magával szeretné rántani a leányt is. Az ilyen esetek nagyon gyakoriak. Ha nős, akkor veszedelmes ember. De hát nem az én dolgom, mindebbe beleavatkozni, — ezzel fejezte be tűnődését s el volt szánva, hogy az egész ügygyel nem törődik többet.

De nem tudott szabadulni a felelősség mind erősebbé váló érzésétől. Az esze minduntalan visszatért ahhoz a bonyodalomhoz, melybe hirtelen belecsöppent.

— A leány vágya, hogy elmenjen innen ta-

nulni, nem egyéb, mint a menekülés ösztönszerű vágya. Attól a paptól kitelik, hogy valami hervadt, kicsi, közönséges felesége van. Hogy engedhet Lambert ilyen embert a házába járni s uralkodni felesége és leánya fölött? Elhanyagolja legnyilvánvalóbb kötelességét. Ha Clarke nőtlen, akkor a leány üldözöttnek érzi magát figyelmeskedése által. Ha meg nős, akkor a leány boldogtalan és szabadulni vágyik.

Mialatt elaludt, Serviss elképzelte magát, hogy megy fölfelé a hegyi úton, keresni az apát. Mikor pedig fölébredt, az álom s a reggeli napnak mindent helyreigazító fénye képtelennek tüntette fel összes tegnap esti tünődéseit. Kívánta újra látni a leányt, nem azért, mintha óvni akarná a veszedelemtől, hanem mert érdekes és szeretetreméltó, bármily különös is a környezete.

VI.

A Marshall-völgyben.

Lehetett vagy tizenegy óra másnap reggel, mikor Serviss Lamberték kapuja előtt leszállt lováról s a nap ragyogó fényében egészen eltűnt az az aggasztó érzése, hogy a leány valami fenyegető veszedelem torkában van. A papot nem tekintette másnak, mint elfogult szamárnak, a ki a természettudományt a maga hóbortos eszméi ellenségének tartja, míg Viola, a ki elébe jött az ajtóba, megint a lehető legbájosabb volt, gyönyörködtetve a szemet, mint maga a szép reggel.

Vidáman mosolygott és nyugodtan szólt, válaszul Serviss üdvözletére, de mikor ez arra kérte, jöjjön vele s legyen kalauza a vidék szépségeiben, az arcza elborult.

— Oh, mennyire sajnálom, de nem lehet, mert izenetet kell vinnem atyámnak, fel a bányába.

— Nagyon helyes, hát miért ne vihetne magával engem? Remélem, lóháton megy?

A leány habozott.

— Csakhogy ez hosszú, kemény lovaglás ám s ön azt mondta, belefáradt a lovaglásba.

— Azt tegnap mondtam, de ma már teljesen kipihentem magamat. Mindenesetre engedje meg, hogy elkisérjem. Igen nagy kedvem van ma odafönn járni a hegyek közt. Ezenkívül szeretnék az atyjával is megismerkedni.

— Jól van hát, majd szólok az anyámnak, — felelt a leány ragyogó arczczal és bement a házba.

Az anyának, a ki nem feledte el Serviss összeköttetését egy nagy egyetemmel, nem volt kifogása a terv ellen; ellenkezőleg tetszett és hizelgett neki Serviss érdeklődése leánya iránt. Néhány perczczel később a két fiatal a hegyi úton lovagolt egymás mellett, pompás jó kedvben.

Serviss néha meglepődött Viola beszédének gyermekességén, de a hangja dallamos volt, az arcza olyan, mint egy virág s ezért megbocsátott neki. Akármennyit búvárolta a természet titkait, mégis csak fiatal ember volt. Beszélgettek a virágokról, az ösvényekről, a magas hegyeken élő madarakról, — aztán egy idő mulva elkerülhetetlenül elkezdtek önmagukról beszélni. Serviss kérdéseire felelve Viola elmondta terveit zenei tanulmányaira vonatkozólag s ezen a réven szóba került Clarke tiszteletes. A nevének első említésére a leány arcza észrevehetően elsötétült, a feleletei sajátságosan keresetteknek tüntek fel, majdnem kitérőknek, — Serviss legalább így érezte.

— Igen, szoktam a templomban játszani — mondta — és ő tanít engem. Kitünő zenész, úgy-e bár? Sokkal tartozom neki, nagyon sokat tanultam tőle. Bámulatos ember. Boldogok lehetünk, hogy köztünk van.

— Én egy kissé betegesnek és morózusnak találtam. Volt valami baja az egyházával?

A leány hangja feltünően mély és meghatott lett.

— Nem, hanem a felesége elköltözött a mult évben.

— Elköltözött? Hogy érti ezt?

— Hát úgy, hogy meghalt.

— Hja úgy! — szólt Serviss. A hangja meglepte a leányt, ő pedig elgondolkozva lovagolt tovább egy darabig.

— Most már világos a dolog, — gondolta magában. — Clarke most azon mesterkedik, hogy ez a leány foglalja el a meghalt felesége helyét. Szomorú dolog, de mégsem olyan rosz, mint hittem volna.

Aztán megszólalt:

— Mit tud még erről Clarkeról? Idevaló, a nyugatra?

— Oh nem, a keletről jött ide. Egy nagy templom papja volt Brooklynban, de az egészsége cserbenhagyta s kénytelen volt felhagyni vele. Ide a fürdő és a jó levegő kedvéért jött. Most már sokkal jobban van.

— A szellemi betegségei azonban megmaradtak. Hol is volna ezek számára orvosság! — mondta Serviss. Aztán a leány megdöbbent tekintetét látva, sietett hozzátenni:

— Bocsánatot kérek, csak azt szeretném tudni, mikor idejött, akkor is olyan komor volt-e, mint a milyennek most látszik?

— Oh nem! Egészen jó kedvű volt, a míg a felesége el nem hagyta. Ez nagyon megváltoztatta őt. Hónapok hosszat alig ment ki a szobájából. Most is nagyon sokat olvas, azért olyan sápadt. A lakása tele van könyvekkel.

— Látni rajta, hogy több friss levegőre volna szüksége. Az ön atyja milyen indulattal van iránta?

— Nem valami nagyon szereti.

— Gondoltam mindjárt. Az atyja a tettek s azt hiszem, a szabad levegő embere.

— Lambert úr nem édes apám nekem — sietett Viola megmagyarázni. — Az édes atyám oda túl van már tizenegy éves korom óta.

— Bocsásson meg, kisasszony, de ön, halottakról lévén szó, többször is olyan kifejezéseket használt, melyekkel bizonyos hit hivei szoktak élni. Az ön anyja spiritualista?

A leány félénk szemekkel tekintett rá s aztán gyorsan félrefordította tekintetét.

— Igen — az volt — most pedig theosophiával foglalkozik.

— És a pap önöket mind meg akarja nyerni a maga elméleteinek. Nem csodálom tehát, ha ön Newyorkba kivánkozik.

A leány egész arcza, a hangja, a modora megváltozott, keserű és szenvedélyes lett.

— Oh, gyülölöm! Gyülölöm! Meg szeretnék tőle szabadulni egészen!

Felindulásának mélysége megdöbbentette Servisst, a ki hallgatagon vizsgálta arczát, mielőtt felelt volna:

— Úgy hiszem, értem, miről beszél s teljesen rokonszenvezek önnel. Szeretném, ha segítségére lehetnék.

A mint ezt mondta, valami ünnepélyes érzés fogta el, mintha fogadalmat tett volna.

— Ön nagyon is fiatal arra, hogy az olyan Clarke-féle emberek kétségeivel és egyéb komor dolgaival kinoztassa magát. Feledjük hát el őt és izmusait.

E szavakra kiegyenesedett nyergében s ragyogó szemmel nézett az előtte magasló hegyekre.

— Nem fenséges-e ez?

Közel jutottak a völgy nagy határfalához; a folyó zúgása tomboló lett, a mint az út görbületébe fordultak s bejutottak a kis háromszögletű sarokba, melyet egykor a Colorow vágott, a magas sziklákon bugyogó forrásától lerohantában.

(Folytatása következik.)

Technikum Mittweida
Igazgató: A. Holtz, tanár. (Szász királyság.)
Magasabb technikai tanintézet az elektro- és gépészmérnökök, továbbá gépészek és gépkezelők részére. Gazdagon felszerelt elektrotechn. és gépépítő laboratoriumok. Gyári tanulómühelyek. 3610 hallgató a 36 iskolaévben.
Programm stb. díjtalanul a titkárság által.

MATTONI-FÉLE GIESSHUBLER
TERMÉSZETES SAVANYÚ-VÍZ

KÖVÉRSÉG KORAI VÉNSÉG.
Istenem, — így sóhajta ezer meg ezer ember, — mit adnék, ha elhájasodásomtól és emésztési zavaroktól megszabadulhatnék. Lám, nem is kell annyit áldozni. Tegyen minden hölgy és férfi csak egy kisérletet Mandor novanyitó és vértisztitó porral, biztos az eredmény; ezt tekintélyes orvosi és vegyészeti bizonyitványokkal kimutathatom. — Ne mulassza senki el, erről meggyőződni; hozassa meg a Mandor port, ha be nem válik, a pénzt duplán visszaadom. Csekély 2 kor. 80 fill. Mandor dobozon, orvosi utasitás és bizonyitványok mellékelve. Utánvéttel is a pénz be küldése mellett; portomentesen diszkrétan küldi
Mme Mandl Ida, Budapest, Károly-körut 2/V. sz.,
Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utcza 12. sz. 11093

A szépség ápolására legjobb szer a MIRANDA-CRÉME
Eltávolit minden börtisztátlanságot és az arcznak szép üde kinézést ad. Nem tartalmaz semmiféle ártalmas vagy mérges szert és nappal is használható.
1 tégely «Miranda»-créme 1 korona.
1 drb «Miranda»-szappan 70 fillér.
1 doboz «Miranda»-puder 1 korona három szinben.
Budapesten kapható: TÖRÖK JÓZSEF gyógyszertárában vagy a készitőnél DIENES J. G. utódjánál Eszéken, felsővárosban, a hol postai megrendelések azonnal utánvétel mellett eszközöltetnek. 11007

A női szépség elérésére, tökéletesitésére és fentartására legkitünőbb és legbiztosabb a
MARGIT-CREME,
mely vegytiszta, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, teljesen ártalmatlan. Ezen világhirü arczkenőcs pár nap alatt eltávolit szeplőt, májfoltot, pattanást, bőrátkat (Mitesser) és minden más bőrbajt. Kisimitja a ránczokat, redőket, himlőhelyeket és az arczot hófehérré, simává és üdévé varazsolja. Ára nagy tégely 2 kor., kis tégely 1 kor.
Margit hölgypor 1 kor. 20 fill., **Margit szappan** 70 fill., **Margit fogpép** (Zahnpasta) 1 korona., **Margit arczviz** 1 korona.
Hamisitványok biróilag üldöztetnek.
Postán utánvétellel vagy a pénz előszetes beküldése után küldi a készitő: **Földes Kelemen** gyógysz. **Arad.**

Legkedvelttebb, legjobb hajfestőszer a
MELANOGENE
fekete és barna szinben.
Ezen kitünő és ártalmatlan készitménynyel hajat, szakált, bajuszt pár perez alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szin állandó és a természetes szintől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerű. Nem piszkit. 10689
Ára 2 korona 80 fillér.
Budapesti főraktár: Török József gyógysz. Király-u. 12 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

Polgár M. rajza.

(Folytatás.)

Béla érdeklődve nézett vissza rája és ettől a tekintettől még izgatottabb lett az ifjú. Most már idegesen fészkelődött a lóczán és néhányszor olyan mozdulatot tett, mintha oda akarna menni Bélához. De mindig meggondolta magát. Végre is Béla segített rajta és ő kezdte meg a barátkozást. Oda szólt hozzá:

— Kellemes hüvös van idebenn!

Az ifjú hálásan ragadta meg a feléje dobott fonalat és bámulatos szónoki készséggel felelte:

— E hüvös árnyék főként azoknak kellemes, a kiket hivatásuk arra késztet, hogy a rekkenő hőségben a poros országutat rójják!

— Az ám! Meleg van odakünn!

Az ifjú most közelébb húzódott és bizalmaskodva kérdezte:

— Ön is gyalog?

— Hát persze! Per pedes apostolorum!

Az ifjú most szemmelláthatóan megdöbbent:

— Az apostolok lábán? Tehát elvtárs?

Béla ráhagyta:

— Hát persze. Elvtárs!

— Tehát gyanúm még sem bizonyult alaptalannak! Én már belépése első pillanatában fölismertem elvtársat.

— Ne mondja!

— De bizony! Ilyen időben ki más vetődnék erre... És ha szabad kérdeznem, nemzetközi, vagy nemzeti?

Béla találomra felelte:

— Nemzeti. Természetesen, hogy nemzeti!

Az ifjú idegesen fölpattant.

— Akkor ön lekésett innét, mert ez a vidék már egészen a miénk.

— Teringette! Kiké?

— A miénk! A nemzetközi szervezeté! Én már egy hónap előtt megkezdtem itt a munkálatokat és azóta folyton dolgozom. És biztosithatom róla, hogy a miénk lesz az egész!

— Nono! Azt majd meglátjuk!

— Hogyan? Hát ön is itt akar dolgozni? Ez csúf konkurrenczia, uram! Ez megsértése a hallgatólagos megállapodásunknak. Mi nem zavarjuk az önök czirkulusait és önök nem zavarják a mienket.

Az ifjú még közelebb húzódott Bélához és szeliden, szinte kérve folytatta:

— Nézze, nem is volna értelme, hogy itt kezdje meg a munkát. Itt minden fáradság hiábavaló, mert ha én egyszer megdolgozom a népet, jöhet oda akárki más! Sokkal jobb lesz, ha megegyezünk békésen. Én például átengedek önnek egy másik kerületet, ön pedig itt hagy engem. Én különben Steinfeld Ottokár vagyok, a központi bizottság tagja.

— Örvendek!.. És mennyire van már itten?

— Oh, a dolog nagyon szépen halad. Előbb a nép néhány befolyásosabb vezetőjét nyerem meg az ügynek, aztán lépek majd érintkezésbe a néppel.

Béla elmosolyodott és jókedvűen mondta:

— Hát nézze kedves Steinfeld úr, én visszavonulok és semminemű akadályt nem gördítek az útjába. Sőt minden módon elő fogom segiteni a működését. És mivel tudom, hogy az ilyesmi olyan mint a hadjárat, a mihez pénz kell, tehát adok önnek száz forintot és kötelezőleg kijelentem, hogy ezt havonként mindaddig meg fogja kapni tőlem, a míg itt, a Vajkay-uradalomban fog működni.

Az ifjú agitátor elbámészkodott.

— Hogyan? Elvtárs,.. ön... uraságod... Száz forintot?

— Egy szót se! Ne kérdezzen és nyugodjék belé a — száz forintba. Azt hiszem, ez könnyen fog menni!

— Mindenesetre!

Az ifjú mohón dugta zsebre a pénzt és hálálkodva mondta:

— Oh, nagyon köszönöm... természetesen a pártszervezet nevében. Mert ez olyan, mintha csak a párt kapta volna. Majd meg méltóztatik látni, hogy mit tudok én! Egy fél év mulva mindenki nemzetközi szocziálista lesz itten!

De aztán eszébe jutott a kilátásba helyezett havi száz forint és meggondoltan tette hozzá:

— Egy félév múlva, vagy... egy év múlva. És hova küldjek uraságodnak értesitést?

— Sehova? Ebben a korcsmában minden hónapban fölveheti a pénzét.

— A párt pénzét, tessék így mondani.

— No igen, kedves... izé úr...

— Steinfeld Ottokár!

— Tehát kedves Steinfeld úr! Buzgó munkálkodást kivánok és kérem, hogy e pillanattól kezdve felejtsen el, mintha sohasem láttuk volna egymást!

— Oh, a titoktartás már a hadi taktikámban benne van.

— Helyes! Tehát csak küzdjön hősiesen, Steinfeld úr!

Béla elégülten ment ki a korcsmából és vidáman dörmögte:

— No Jenő öcsém! Apostol vagy? Tehát most küldök a nyakadra egy másik apostolt! Meglássuk, ki viszi többre!

X.

— Jaj, méltóságos grófkisasszony, csókolom azt a jóságos szivét! Többet ért az a kis tyúkleves minden patikánál! Bizony, ha a méltóságos kisasszony be nem nézett volna hozzám, akár elpusztulhattam volna itt az ágyban!... Hogy az uram? Jaj, kérem, abba most végkép belébujt az ördög, nem lehet azzal most beszélni! Hiszen eddig is iszákos, korhely ember volt, de mégis csak megvoltam vele valahogy. Az iszákos ember vagy garázda, vagy jókedvű. Ha garázda volt, megvert, ha jókedvű volt, hát beczézett. De most!... Az üllőt végkép otthagyta, csak az inasgyerek piszmog rajta és hétszámra elkódorog mindenfelé. Ha meg szólok neki, letorkol hamarosan: — Hallgass asszony, most már nem kovácsmester vagyok, hanem vezér!

— Micsoda vezér?

— Jaj, méltóságos grófkisasszony, hiszen ép ezt szeretném tudni én is, mert néha attól félek, hogy rablóvezér lett az uramból. Azt mondja, ő fogja a szegény embereket megváltani, föl fogja őket szabaditani a rabszolgaság-

Polgár M. rajza.

— Ne kérdezze és nyugodjék bele a száz forintba.

ból! Ihol ni! Engem pedig itt hágy az ágyban, mint a kőkolonczot. Moczczani se birok, egy pohár vizet se hozhatok magamnak . . . Aztán azt mondja, mégis czudarság, hogy a gazdagoknak olyan sok a pénzük, a szegény embernek pedig semmije sincsen. Azt mondja, hogy minden szegény emberből gazdag embert fog csinálni. És tessék! Én itt hétszámra bőjtölök, még csak felém se néz!

— Szocziálista lett a maga urából!

— Lehet, hogy az is. Valami ilyenfélét is mondott. Én nem tudom mi az, de tudom, hogy nem az ő mestersége. Ő kovácsmesterséget tanult világéletében és öreg már ahhoz, hogy új mesterséget tanuljon.

Gyárfásné panaszkodott így, a kovács felesége. A mióta elkerült a Vajkay-pusztáról a kovács, roszra fordult a sora. A míg a tisztartó úr totum-factora volt, valóságos kiskirály volt az uradalomban, hanem aztán ugyancsak kezébe kellett volna vennie a kalapácsot, hogy megélhessen. Ehhez pedig semmi kedve sem volt. Nagyon leszokott már a munkáról a régi jó időkben.

Keserves napok köszöntek be hozzá, főként mikor feleségét ágyba döntötte a tifusz. Most már több is volt rá egy okkal, hogy elkószáljon hazulról és folyton a «Pokoli szomjuság» körül ténfergett. Épen neki való hely volt az. Ő benne is pokoli szomjuság lakozott, a mióta nem ő tartotta számon az uradalmi pinczét. Itt találkozott össze a kis szocziálistával és mindjárt nagyon összebarátkoztak.

Azonkivül, hogy a bort is mindig a kis szocziálista fizette, csupa kedvére való beszédet hallott tőle. Csupa bölcseség volt minden szava és csupa szinigazság. Hogy a szegény ember dolgozik, mint a barom, mégse viszi semmire, a gazdag ember pedig folyton henyél és mégis aranytálból eszik. Hogy a szegény embernek annyi földje sincs, a mennyiben eltemetkezzék, a gazdag embernek pedig annyi van, hogy csak kocsin tudja bejárni. Jaj, be igaz! Hiszen mindezt érezte ő már régóta bévülről, csak nem tudta ilyen szépen kikerekíteni. De aztán belejött ő is és kiváltképen mikor már túl voltak néhány üveg boron, megjött az ő szava is. A kis szocziálista elismerően mondta:

— Önnek, kedves elvtárs, kitünő svádája van. Ön jól tudhat szónokolni.

A kovácsmester boldog szerénységgel válaszolta:

— Pedig sohse tanultam az iskolában! . . . De megtanított rá a sok szenvedés!

A személyes rokonszenv, no meg a közös meggyőződés összefűzte, örök barátságba terelte őket. A kis szocziálista bizalmasan kifejtette előtte a czélját: föl kell világosítani, öntudatra kell ébreszteni a népet, mert most olyan időket élünk, hogy mindenki semmi, csak a nép az úr. Aztán meg kell alakítani a titkos bizottságot, a földek szétosztása végett, mert úgy kell intézni a dolgot, hogy mikor jönni fog a nagy nap, minden rendben legyen már és készen legyen a mappa. De mindent titokban kell csinálni, mert hát most már ugyan a nép az egyetlen úr, de viszont a főszolgabirónál van a *nyers erőszak*. A nyers erőszak pedig komoly dolog, azzal nem lehet komázni.

Ezután kettecskén jártak házról-házra és a tanyák népe áhitattal hallgatta a beszédüket, mint a szentirást. A sok beszédből annyit megértettek mindjárt, hogy földosztásról van szó és ezt el is fogadták rögtönösen.

Esténkint összegyültek valami rekettyésben tanácskozni és készíteni a *mappát*: a földmívelő-paraszt legszebb ábrándjának mappáját.

— Kelmed, Fejes Nagy János elvtárs, kapja a vápa-dülőt. Jó lesz?

— Hiszen jó volna, csak kapnék hozzá egy darabkát a homoki részből is szőlőnek. A nélkül nem teljes.

— Nohát az is meglesz! Beirjuk a mappába a homoki részt is!

Igy aztán gyorsan teltek a nappalok. A mezei nép alig várta az estét, hogy tovább gyönyörködhessék a földosztásban és nézhesse a maga elméleti birtokát, a mely föl van már irva a titkos mappára.

A világtalan Pór Albert ezután is megjelent pontosan a kastély udvarán, hogy bölcs beszédével oktassa a népet. Ő nem látta, hogy napról-napra kevesebb a hallgatója és ha a nagy csöndet hallgatta, megelégedve mondta leányának:

— Lám, most már milyen szépen hallgatnak!

Vajkay Jenő a világért sem árulta volna el neki, hogy alig néhány udvari cseléd hallgatja, azokat is erőszakkal kellett ideparancsolni. Hanem ő maga annál aggodalmasabban nézte ezt a változást. Olyan volt az, mint mikor a betegség kezdi ki a nyájat.

Hát ennek a nyájnak ugyan mi lehet a betegsége?

Nem sokáig kellett kutatnia. Az egyszerü mezei munkások még nem tanultak be a titoktartásba, hazudozásba. Okkal-móddal mindent megtudhatott tőlük. Megtudta, hogy «czucziliszták» lettek és a Stubenthal-uradalom kovácsa oktatta őket az új tanra.

Jenőt egy csöppet sem döbbentette meg ez a fölfedezés. Hiszen szocziálista volt ő maga is és Pór Alberttel együtt az volt az igyekvése, hogy a népből is azt csináljon. De attól már komolyan aggódott, hogy a kovácsmester ne terelje helytelen, bolond irányba őket és ne csináljon átkot az áldásból, sötétséget a világosságból.

Elhatározta, hogy beszélni fog vele és megtudakolja a szándékát. Ha becsületes a szándéka, magához veszi segitőtársnak.

Elhajtatott hát hozzá.

A kovácsmester műhelye és lakása ott volt a Stubenthal-pusztán egy kis düledező házban. A műhelyben a tűz nem égett és árván hevertek szanaszét a gazdasági szerszámok, a miket javításra hoztak oda.

A lakásajtó előtt ott ácsorgott az az egyenruhás kamasz, a ki a Béla levelét hozta. Bizonyosan várt valakire, mert egy szép selyem női napernyő és egy ezüst tálcza volt a kezében.

Jenő benyitott a szobába és fenhangon mondta:

— Jó napot kivánok! A mestert keresem!

Napfényhez szokott szeme csak most kezdett látni a homályban. Az ágyban betegen feküdt a majszterné és az ágy mellett, gyékény-széken ott ült — Melánie grófnő. Kicsi üvegtálkát tartott a kezében és befőttel etetgette a beteget. A mint a belépőt megpillantotta, önkéntelenül is fölállott és zavarodottan fordította el az arczát.

(Folytatása következik.)

(Folytatás.)

Baloldalt a sziklák csaknem egyenesen meredtek ezer lábnyi magasságra s ennek a falnak széléről láthatatlan köteleken sikló, érczczel telt puttonyok tüntek fel az ég kékjében, mint a sasok, lassan szállva le, egyik a másik után, hogy eltünjenek egy nagy barnaszinű malom lejtős nyilásában, mely a folyó melletti síkon állott. A malom mögött a Mount Ignacio emelkedett sötét biborszinben, fehér felhőktől körülvéve.

Az egész táj tipikusan nyugat-amerikai volt hatalmas erejében, merészségében, önbizalmában. Itt élet lakozik, — élet és újjongó egészség s a fiatal tudós vére sebesebben lüktetett, a mint észrevette a bányatelep merész eredetiségét.

— Az ott az atyja vállalata? — kérdezte, helyeslő választ remélve. Az az ember, a ki ilyet épit, ha kell, akár fel is köti sajátkezüleg a papot, — gondolta magában.

— Oh nem — felelt a lány. — Fell kell másznunk erre a dombra s át kell mennünk a felső völgyön, hogy a mi bányánkhoz jussunk.

Violát boldoggá tette most a napfényes világ, vidám mosolylyal fordította lovát egy keskeny ösvényre s hátrakiáltott Servissnek:

— Itt másznunk fel.

Serviss követte, csodálva nyulánk testének erejét és báját, a mint lova fölfelé botorkált a meredek lejtőn. E pillanatban a leány lelkét nem zavarta semmiféle probléma; a hegyek igazi leánya volt, testvére a sasoknak. Néhánéha megállott, hogy Serviss megnézhesse a tőlük délre egymás mellett emelkedő hires hegycsúcsokat, aztán újra megállítva lovát, igy szólt:

— Majdnem a tetején vagyunk már ennek az utnak. A völgytorokban könnyebb lesz a lovaglás.

— Én csak a lovamat sajnálom. Jókora terhet visz és nincs úgy kipihenve, mint az öné.

A völgytorok csodaszép, tölcséralakú mélyedés volt, zöldellő füvel, rezgő nyárfával és fenyővel benőve s a napsugarak valóságos zuhatagától beragyogva. Fölötte az árnyékban pirosló, a napfénytől gránát, arany és zöld szinben fénylő magas ormok emelkedtek. Itt és ott egy-egy bányanyilás tátongott, vagy egy szürke, elhagyott bányamalom állott, mellette értéktelen érczkő halmazok. Serviss, a ki ismerte az ezüstbányászat emelkedése és bukása történetét, bizonyos elégültséggel nézett el a bájos völgy felett. Képzeletében vissza tudta állitani eredeti szépségét, a milyen lehetett, mikor még nem özönlött ide kelet felől a pusztító emberáradat.

— A természet visszahóditja a maga birodalmát, — mondta. — A bányászat csunya mesterség, egy neme a gyilkolásnak.

A leány messzire elnézett dél felé.

— Sietnünk kell, hogy egy órára a telepen legyünk, — mondta, Serviss pedig a kezével intett, annak jeléül, hogy készséggel aláveti magát vezetésének.

Utólértek egy hosszú sor öszvért, melyek mindenféle géprészeket, szeggel telt hordókat, vasrudakat, pántokat, olajat s élelmiszeres ládákat czipeltek.

— Ez mind az apa új malmába való, — mondta a leány s mosolyogva fogadta az öszvéreket hajtó mexikóiak köszöntéseit.

— Halló, Clint! — kiáltott oda vidáman az egyiknek, a ki kissé feljebb ment az úton, egy barna, csinos ficzkónak, a ki örvendve, a hódolattól ragyogó szemmel nézett rá.

— Minden férfi hódol neki, — gondolta Serviss boszankodva. — El lehet képzelni, mi ő annak a bőrszinű arabusnak, a ki öszvéreit hajtja fölfelé!

Olyan érzés fogta el, mintha a leány nagy veszedelemben volna. Nagyon is finom arra, hogy ezek közt a nyers bányászok közt menjen férjhez. Viola azonban nem mutatott félelmet a hegyi lakóktól, mindegyikük számára volt egy-egy vidám köszöntése, jó szava, pedig néhányan közülök barátságtalan arczuak és mogorvák voltak. Servissnek nem nagy örömére szolgált, hogy a legmogorvább is földerült egy pillanatra a leány bájos mosolyától.

— Királynője valamennyinek, kivéve a papot — gondolta. — Milyen bájos teremtés és mennyire más most, mint tegnap este. Nyilvánvalóan rosz szelleme neki a pap.

Végre egy kopár ormon megláttak a malmot. A fehér felhők, melyek halkan gyülekeztek a hegycsúcsokon, most hirtelen beborították az egész eget. A levegő téliesen hűvös lett. A szél elkezdett zúgni a fenyők között, komoran, szinte szorongatva az ember szivét, de a leány meg sem állitotta lovát, kibontotta esőköpönyegét, felöltötte, vidáman hátrakiáltva gavallérjának.

Nagyon magasan voltak már. Örök jég feküdt a szakadékokban s a sziklák éjszaki oldalán s a levegő könnyű volt és éles. Hirtelen a szél alábbhagyott. Szürke csend borult a völgyre. A patakok vize elvesztette élénk zöld szinét s ólomszinű lett. A hegycsúcsokat egymás után árasztotta el az eső. A felhők és sziklák világa rejtelmes, fenyegető lett, de a leány félelem nélkül ügetett tovább, énekelve mint a rigó, mig az eső lezuhogott reá s a mennydörgés bömbölt és visszhangzott a hegyszakadékokban, mint megannyi vészjelző ágyuszó.

— Ezt szeretem — kiáltott a leány s csengő hangja mint a furulyaszó hangzott az esőn át. — Szereti ön is?

Servissnek volt képzelő tehetsége s az ellentét a vidám, bátor, szabad lelkű fiatal nő s a tegnapesti hallgatag elfogult leány között csodálatba ejtette.

— Itt most ő maga, a természet gyermeke — gondolta. — Tegnap rab volt, a pap játékszere. Különös, hogy az anyja nem veszi észre, milyen veszedelemben van a lánya.

A zivatar oly gyorsan elmúlt, mint a hogy jött s mire a malom előtt megállottak, ragyogott a nap. A malom meredek lejtőn állott, éjszak felől egy csoport alacsony fenyő árnyékában. Félig romnak látszott, de valójában átalakítás és kibővítés alatt volt. Körülötte mindenfelé nedvességtől sikamlós agyagrakások, szerszámos pajták és érczkő-halmok voltak. Minden durva, férfias, haszonra számító volt s az ellentét a leányt mind bájosabbnak és finomabbnak tüntette fel.

Kiáltására egy egyszerű öltözetű ember jött az ajtóhoz, elámult arczczal.

— Hogyan, te itt vagy, lányom? Nem vártalak ma.

— Azért mégis itt vagyok, — felelt a leány nevetve. — Néhány távirat jött számodra. Serviss professzor, ez itt atyám.

Lambert József alacsony termetű, félénk, kék szemű s halk és nyájas beszédű ember volt. Kissé balra hajtva hordta a fejét s némileg elbátortalanodottnak, majdnem melankólikusnak látszott. Mindazáltal derék, hallgatag, fáradhatatlan kis ember volt, a ki egykor nagy vagyont szerzett ezüstbányászattal, hogy aztán a nagy ezüst-pánikban elveszsze. Most keményen dolgozott egy éren, a mely aranyat igért s mint minden bányász, ép most volt azon a ponton, hogy nagy fogást csinál. Munkája szórakoztá tette s bár barátságos volt, most nem sok idejét szentelhette látogatójának.

— Hát Viola, csak vidd most Serviss professzort az étkező házba és adj neki enni. Azt hiszem, találsz ott még valamit. Ha pedig nem találsz, a te dolgod lesz szerezni valahonnan.

Viola előrement a konyha felé, üdvözölve mindenkit, a kivel találkozott, mindenkit egyforma jókedvvel és bizalmassággal. S mikor az ételt elkészült, finnyáskodás nélkül hozzálátott. A szakács, egy nagy termetű, zárkózott khinai, bejött egy khina-ezüst csészével.

— Igyék ebből a csészéből — pléh-csésze nem jó hölgynek, — mondta durva hangon s oly modorban, mint a ki gyermeket tanít a szalvéta használatára, de nyilvánvaló volt, hogy ő is imádja. Mikor Viola megköszönte szivességét, elfojthatatlan vihogással csoszogott ki.

Mindez valami kelletlen érzést keltett Servissben. Az ő szemében a leány bárány volt, a mely farkasok közé merészkedik.

— Nem kellene kitennie magát az ilyen ficzkók durva megjegyzéseinek és kutató szemeinek — méltatlankodott magában, roszalva a mindenbe belenyugodó anyát és a szórakozott mostohaapát. — Ez a gyermekes bizalom nagyon kedves, de nem helyes.

Artatlansága azonban kezdte őt mélyen, veszedelmesen megindítani. Kezdte érteni, hogy jutott barátságba Clarkeval, nemcsak azért, mert ez pap, hanem azért is, mert a közönségénél míveltebb és eszesebb ember, a kinek rokonszenvétől és tanácsától vezetést és vigaszt várhatott magányában.

— Nem szerelmes bele, csak bámulója jelleme bizonyos vonásainak. Férjhez menni hozzá fél, a mi nem is csoda. A pap beteges képzelgése tönkre tenné.

Mikor visszamentek az iroda felé, találkoztak a fiatal öszvér-hajcsárral, a kit Viola úgy mutatott be mint Ward urat Bostonból.

Magas és sovány fiatal ember volt, csinos, eszes, fiatalos arczczal, volt benne valami finomság, melyet durva szürke inge, kopott nadrágja és gyűrött kalapja nem tudott elleplezni.

— Ward úr is az egészsége miatt van itt — magyarázta Viola. — Minálunk minden valamire való ember féltüdejű.

— Hát nem szomorú ez? — mondta Ward komolyan. — De Lambert kisasszonynak csak részben van igaza. Nekem az egészségem csak ürügy volt, hogy ide jöhessek. Azért vagyok itt, mert szeretek itt lenni.

Serviss élesen ránézett.

— Nem is látszik meg önön, hogy valaha beteg lett volna.

— Nem is vagyok. Azért jöttem ide, hogy szabaduljak az iskolától, meg az apám üzletétől — felelt a fiatal ember nevetve. — De mégis azt mondják rólam, hogy lassan gyógyulok.

Volt valami finomság a fiatalember arczélében, a mint hanyagul az ajtófélfához támaszkodott, szemét a leány kipirult arczára függesztve és Serviss egy kis féltékeny keserűséget érzett; ezek ketten oly fiatalok, oly csinosak, az ifjúság tüzétől és képzeletétől annyira el vannak telve. E pillanatban Servissnek úgy tünt fel, mintha az ő hirneve és állása nagyon keveset nyomna a latban.

Mikor az irodába beléptek, Lambert ugyanolyan szórakozottan fogadta őket, mint az előbb.

— Épen valami új gépet állítunk a helyére s ezért nincs egy percz időm se, de kérem, érezze magát itt otthon, a mennyire lehet. Viola majd elvezeti, a hova akarja.

Serviss tiltakozott, hogy őt nem kell mulattatni, hogy nem fáradt s nagyon jól érzi magát, ha az ajtóban ülhet és pipázhat és nézheti a hegycsúcsok folyton változó szépségét. Igy is tett, mig Viola a munkások közt járt komoly beszélgetésben apjával.

— Rólam beszél — gondolta Serviss. — Szeretném hallani, mit mond. Mulatságos volna tudni, milyennek lát engem. Remélem, nem talál olyan öregnek, mint annak idején én láttam a legfiatalabb tanáromat is.

Lambert figyelmesen hallgatta leányát, mert egy egyetemi tanár fenkölt lény volt a szemében s semmit sem sajnált jobban, mint hogy nem mondhatja Servissnek:

— Én is elvégeztem a Jefferson-egyetemet . . .

Ezt azonban nem mondhatta, mert atyja halála miatt harmadéves korában ki kellett lépnie az egyetemről, hogy kenyérkeresője legyen egy népes családnak.

— Nagyon fiatal embernek látszik, valóságos suhancz — mondotta s a szeme megcsillant. — Mikor én a Jefferson-egyetemre jártam, minden tanár öreg volt a szemembe. Mit csinál itt?

— A hegyek közt barangol, vakácziója van.

— Az anyád hogy vélekedik róla?

— Nagyon tetszik neki.

— Helyes, akkor nekem sincs ellene kifogásom.

Viola rábámult apjára, aztán rettentően elpirult.

— Mire érti ezt apám?

— Hát nem azért hoztad ide, hogy megtudd, tetszik-e nekem?

Viola elfödte atyja száját kis kezével s a szeme megtelt könnyel.

— Ugyan hallgasson, ne kinozzon! Hiszen csak három nap óta ismerjük egymást.

Lambert halkan nevetett s megrázta a fejét.

— Hát biz' az ilyen dolgok néha gyorsan haladnak. Aztán meg nem tudhattam, nem ismerted-e már akkor, mikor az intézetben voltál.

— Elrontotta minden örömömet, — panaszkodott Viola mélységesen megzavarodva. — Hogy beszélhet ilyeneket!

A kis ember egyszerre alázatos lett.

— Ugyan no, ne haragudj ezért a kis tréfáért. Hát persze hogy bolondoztam. Különben is köztünk marad a dolog.

A baj azonban már megesett. Viola megbocsátott apjának, de soha többé nem birt volna úgy viselkedni, mint azelőtt, iránta, az anyja iránt s az iránt a megzavarhatatlan nyugalmú fiatal ember iránt, a ki a fenyők tövé-

ben pipázott. Mert csakugyan fiatal ember, nem oly fiatal ugyan, mint Clinton Ward, de nem is az a középkorú uriember, a milyennek eddigelé nézte.

A mint hazafelé indultak, Serviss alkalmat talált, hogy így szóljon Lambertnek:

— Tegnap este találkoztam az ön házában azzal a Clarkeval s meg akarom önnek mondani, hogy nem tartom az ön családjára való befolyását egészségesnek. Beteges lelkű, hóbortos ember.

Lambert így felelt:

— Tudom, mire érti, tanár úr és azt hiszem, igaza van. Én magam sem hiszek benne és nem osztozom egyetlen véleményében, de a feleségem igen. Szeretném, ha ön beszélne az asszonynyal és megkíséreln Violát megszabadítani. Azt hiszem, nem helyes, a mit tesznek vele. Ha a saját lányom volna, már abban is hagyattam volna, abban bizony.

Aztán különös hangon, mintegy védekezőn tette hozzá:

— Viola egészen jól volna, ha békében hagynák. Van neki valami tehetsége, a melyet nem értek, de ha nem hálózná be Clarke az őrültségeivel, jó feleség lenne belőle egy becsületes ember számára. Jó leány és a mint mondtam, ha a saját gyerekem volna, gondoskodnám róla, hogy ez az egész bolondság véget érjen. Jól tenné, ha beszélne velük. Én nem sokat számítok, de önre hallgatnának. Örülök, hogy megismerkedhettem önnel, remélem, máskor is feljön ide. Szeretném ezt az ügyet önnel megbeszélni, nagyon különös dolog, de most egészen elfoglalja az eszemet a munkám.

— Fölösleges szabadkoznia. De most már ideje, hogy menjünk.

A mint lefelé lovagoltak a völgyön, a leány hallgatagon és elfogultan, Serviss Lambert szavain tünődve, melyek egyenesen Clarke ellen voltak irányozva. Lambert bizalmassága fokozta felelősség-érzetét.

— Ez így nem jól van — mondta magában. — Szakítani kell ezekkel a dolgokkal, mert különben nyakamba esik az egész család minden baja s még a Clarkeé is.

A leány most bizonyos megható szinezetben tünt fel. Minden mérföldnél, melyet hazafelé tettek, mintha mélyebb lett volna az arczán az árnyék. A vidámsága, az ujjongása, melyet fölmenet tanusított, oda lett. Hallgatag, elfogult és szomorú volt. Serviss igyekezett őt a reggeli leányos, vidám hangulatba visszatéríteni. Figyelmeztette a nyugati égbolt szépségeire. Kiáltozott, hogy visszhangokat keltsen fel, versenyre hivta a leányt, tréfákat csinált, hogy vissza csalja a mosolyt arczára.

A leány válaszolt tréfáira, de nem úgy, mint azelőtt. Valami borulat volt az arczán, mosolya hamar eltünt s a feje tartása sem volt oly élénk. Mikor a kocsiútra értek s Serviss melléje lovagolhatott, ő is elkomolyodott.

— Remélem, nem bántottam meg önt valamivel? Ha igen, akkor biztositom, hogy akaratom ellenére történt és bocsánatot kérek érte.

A leány félrenézett.

— Ön nem bántott meg semmivel — felelt halkan.

— Mégis határozottan kevésbbé barátságos irányomban. Remélem, nem azt vette szivére, a mit az édesanyja hitére vonatkozólag mondtam. Nem volt szándékom megtámadni az ő hitét, de becsületes akarok lenni ön iránt és kimondom, hogy az a Clarke nekem nem tetszik. Van benne valami egészségtelen, s a mit ön ma mondott róla, az se megnyugtató. Nyilván nagyon lelkére vette a felesége halálát s ez még növelte természetes hajlamát a spirituális monománia iránt. Természetes most sokkal inkább spiritualista, mint presbiteriánus. Nem úgy van?

A leány arcza komor és fáradt volt.

— Oh, én nem tudom! Én már belefáradtam ezekbe a dolgokba!

— A mint látom, örökké csak a hóbortjairól beszél. Micsoda őrült, micsoda beteges dolgok ezek! Itt a szűz természet közepén! Ilyen napfényben, mint ez, valóságos őrület a könyvekkel teletömött szobában ülni és megoldhatatlan problemákon való töprengéssel emészteni magát. És mégis egy barátom azt mondta, hogy ezek a városok itt a környéken s különösen a kaliforniai városok, tele vannak látnokokkal és prófétákkal. Az okkultizmus virágzik ebben a száraz hegyi légkörben, mondják a hivők. Ne engedje, hogy Clarke lerombolja a természet iránti szeretetét; ön az egészséges és napfényes világra való, neki pedig nincs joga, hogy eltöltse önt sötét képzeleteivel. Ön nagyon is fiatal s a természeténél fogva vig arra, hogy a betegség és halál problemáival vesződjék. Ön arra született, hogy boldog legyen.

Komolyabban fejezte be szavait, mint szándéka volt s a mit mondott, igen nagy hatást tett a leányra. Viola nem birt szólni, a szeme tele volt könnyel s a keble erősen lihegett. Serviss még jobban átérezte tehetetlenségét s még ezt mondta:

— Megengedi, hogy beszéljek Clarkeval önről s a terveiről?

Ez megijesztette a lányt.

— Ne! ne! — kiáltotta elkeseredve. — Kérem, ne szóljon neki rólam semmit. Nem vezetné semmi jóra. Ön nem érti, miért és én nem birom megmondani.

— Jól van hát — mondta Serviss csillapitólag. — De ne feledje el, hogy az ön ügye engem rendkívüli módon érdekel. Rendelkezhetik velem bármikor és én szivesen leszek segitségére.

A leány feléje fordította sápadt és könnyes arczát s kezet nyujtott neki.

— Köszönöm, nagyon köszönöm. Ön máris többet segített rajtam, semmint gondolná.

Az út többi részén a folyók forrásairól, a barlangokról s egyéb természeti jelenségekről beszéltek s Servissnek megvolt az elégtétele, hogy látta a mosolyt visszatérni a leány arczára.

Olyan érzéssel ment vissza a fogadójába, mintha hat napot s nem hat órát töltöttek volna együtt. A leány elfoglalta egész gondolkodását, úgy hogy elhatározta, hogy mégis elmegy Clarkehoz, hogy tisztába jöjjön jellemével és megtudja czéljait.

— Az ő szenvedélyei, az ő kételyei beárnyalják a leány egét, meg kell tudnom, vajjon czéljai a jóbarát czéljai-e, vagy az ellenségéi.

E pillanatban úgy érezte, hogy az emésztő ellenségéi. (Folytatása következik.)

Kolozsvári Kereskedelmi Akadémia

benlakással 100 tanuló részére.

Az intézet **felső kereskedelmi iskolai** és **kereskedelmi akadémiai** tagozatból áll.

A **felső kereskedelmi iskolai** tagozat alsó osztályába a tanulók a középiskola IV. osztályából vétetnek fel s a végzett növendékek a kereskedelmi pályán kivül az 1883: I. t.-cz. alapján több hivatali pályára is illetékesek s az egyévi önkéntes szolgálatra jogosultak. Évi tandij 200 korona.

Az **akadémiai tagozat** rendes hallgatói közép- vagy kereskedelmi iskolában érettségit tett ifjak. E főiskolai tagozat a ker. szakismeretek mélyebb művelése mellett széleskörü közgazdasági és jogi ismereteket nyujt, nagy sulyt fektet a modern nyelvekre s arra törekszik, hogy hallgatói ugy a nemzetközi kereskedelemben, mint a közgazdaság magasabb állásaiban helyüket megálljak. Évi tandij 240 korona.

A **benlakás** — internatus — a kényesebb igényeket is kielégitő modern berendezésü s a teljes ellátásért évi 850 korona fizetendő.

Részletes programmal szivesen szolgál az igazgatóság. 11192

A már 53 év óta dicséretreméltólag ismert, s a 71012. sz. Bm. leira követelményeinek teljesen megfelelő

UJ-VUKOVARI

arczüdesitő kenőcs szeplő, himlőhely, sömör, májfoltok, fakadékok, forrósági pörsenések, orrvörösségek és minden egyéb arczvirágzások ellen, valamint az

uj-vukovári

bőrüdesitő szappan mely az arczkenőcscsel a használati utasitás szerint alkalmazva, még korosabb egyéneknek is viruló és fiatal kinézést kölcsönöz.

Egy nagy tégely ára 1 kor. 60 fill., kisebb 1 kor., szappan 1 kor. Utánzásoktól óvakodjunk! Csak **Krajcsovics** által **Vukovároa** készitett kenőcs valódi. Minden tégelyen **Krajcsovics**, a készitő arczképe látható. 11133

Főraktár: Budapest, Király-utcza 12 és Andrássy-ut 26, Török József gyógyszertára.

Sürgönyczim Cartonage. **DAVID KÁROLY ÉS FIA** Telefon szám 41—48.

doboz-papiráru és szab. fémkapocsgyára

Budapest, I., Mészáros-utcza 38. szám. 10651

Gyárt: Papirtányért, bonboniert és jardinet-dobozokat. Sajtolt kerek dobozokat, légmentesen elzárható, összehajtható dobozokat pólyák kötőgyapot, stb. cs magolására. **Hintődobozok,** valamint **húsott lemez-csövek** tetszés szerinti nagyságban. **Teásdobozok** 1/4 kilogr.-tól 10 kilogr.-ig, valamint 6, 10 és 20 filléres tea csomagolásához **Szekrénycsipke és köpőládapapir** legujabb szin és kivágásban.

Állandó kiállitás a fenti czikkekből a városligeti iparcsarnokban megtekinthető.

Amatőr-fényképezők

figyelmébe! 11191

Fokozható művészi hatás tekintetéből korszakos jelentőségüek a

Mayering Károly által föltalált

ophtalochromat-folyadéklencsék

A 14 államban szab., nagyjelentőségü magyar találmány **fényerősségben föllülmulja** az eddig használt, tömör üveglencséket. Rendkivül olcsó objektivjeinek használhatóságáért és tartósságáért **teljességgel felelősséget vállalunk.** — Képes magyarázó árjegyzéket bérmentve küld:

MÁYERING ÉS TÁRSAI optikai folyadéklencse- és műszergyára

Budapest, VII., Kerepesi-ut 30.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

Polgár M. rajza.

(Folytatás.)

A mesterné asszony gyöngült hangon válaszolta:

— Az uram nincs idehaza, de ha patkolni kell, vagy a kocsinak esett kisebb baja, a legény is megcsinálja.

— Nem, nem! A mesterrel szeretnék beszélni, ha megtalálhatnám.

— Jaj, az most bajos lesz nagyon! Nem tudni, mikor jön haza az uram. Mostanában sokszor elmaradozik, mert... mert... munkát vállalt másutt.

Hiába eszelte ki ezt a jámbor hazugságot az ura védelmére, Jenő úgy sem igen hallgatta már. Visszaemlékezett rá, a mikor először látta Melaniet, a mint a mezőn festőállványa felé hajolt, aztán eszébe jutott a kis inasgyerek, a ki a ház előtt várakozik, és így kikombinálhatta könnyen, hogy Melanieval hozta össze a véletlen. Ámbár a sejtelme megsúgta ezt már a legelső pillanatban.

Igazán nem tudta, mit csináljon mostan. Eh, legjobb lesz, ha kisiklik e találkozásból, a mely úgyis csak vak véletlen volt és a mely úgyis nyomtalanul fog elenyészni, mert hisz a grófnő nem ismeri őt. Sietve mondta hát:

— Isten megáldja, jó asszony! Majd próbálkozom máskor!

— De hátha véletlenül mégis hazajön az uram, mit mondjak neki? Ki kereste?

Jenő nagyot nyelt és elpirulva válaszolta:

— Semmit se mondjon neki... Nem szükséges... Isten megáldja!

Az ajtó felé indult és ép megfogta már a kilincset, a mikor tiszta leányhang szólott feléje:

— Vajkay Jenő!

Jenő gyorsan visszafordult az ajtóból. Melanie mosolygó szemrehányással mondta:

— Úgy látszik, kettőnk közül nekem kell bemutatkoznom. Jó, hát megteszem. Stubenthal Melanie vagyok!

— Óh bocsánat, azt hittem, hogy...

— Semmi bocsánat! Azt hitte, hogy kiszökhetik e kényelmetlenségből, mert nem ismerem. De nekünk nincs is szükségünk ennyi szertartásra, hisz rokonok vagyunk!

— Igaz, közeli rokonok!

Most a leány pirult el. Azt hitte, hogy Jenő védekezés czéljából hivatkozott a közeli rokonságra. Roszul sikerült mosolylyal válaszolta:

— De ez még nem ok arra, hogy ne ismerjük egymást!... Távozni akar? Ha megengedi, együtt megyünk!

Vette egyszerű szalmakalapját, a melynek minden dísze egy széles selyemszalag volt és a beléje tüzött pipacsvirág. Aztán búcsúzóul odafordult a mesterné asszonyhoz:

— Csak feküdjék nyugodtan, lelkem. Majd estére megint kap egy kis levest, — mást semmit! Holnap pedig majd eljön a doktor.

— Áldja meg az Isten, édes kisasszonykám. Legalább adja ide azt a gyönyörű szép kezét, hadd csókoljam meg!

— Persze! Még csak az kellene!... Nem vagyok én asszony!... Az Isten áldja, majd holnap eljövök megint. És ha az urával találkozom, majd adok én neki! No, ne búsuljon, majd megmosom én a fejét, hogy... Ha úgy tetszik, mehetünk, kedves rokon!

Mikor kiértek, őszinte megbotránkozással fordult Jenőhöz:

— Szegény asszony, akár éhen pusztulhatna itt az ura felől! Hát hinné-e, ha ezeket a szép fehér házikókat látja, hogy itt is laknak gonosz emberek?

— De a mint látom, jók is vannak, grófnő!

— Kedves rokon, azt hiszem, nem felejtette még el a nevemet. Melanienak hivnak és nem szoktam hozzá, hogy grófnőnek szólitsanak... Ezt legfeljebb papa szokta tenni délutánonként, mikor smokingban van. És neki meg lehet ezt bocsájtani; ez az ő egyetlen illuziója itten.

— Maga nem rátartós a czimére, Melanie!

— De nem bölcsességből ám! Úgy vagyok itt a czimmel, mint Robinzon volt a vad szigeten az aranynyal... Higyje el, az ember csak akkor kevély a czimére, ha akad, a ki megalázkodik és hódol előtte... Nos, kedves rokon, hát csak szólitson grófnőnek ezután is!

— A világért sem... Melanie!

Odaértek néhány tépett lombú, bús akáczfához, a melynek gyér árnyékában várakozott Jenő kocsija. Melanie, a mint a kocsit megpillantotta, tiltakozva mondta:

— Nem, nem, kedves rokon, még most nem fog visszamenni. Még nekem nagyon sok beszélni valóm van magával. Mindig lestem az alkalmat, hogy elmondhassam, sőt egyszer már meg is akartam irni... De ez nem illett volna, annyit megtanultam itt is.

— A ki olyan nemeslelkű, mint maga, Melanie, annak minden illik.

— Hopp! Már is udvarol! Pedig épen azzal akartam kezdeni, hogy fölmentem minden ilyen kötelesség alól. Hisz maga hangsulyozta, hogy közeli rokonok vagyunk.

— De én komolyan mondtam, nem udvarlásból.

— Honnan tudja, hogy nemeslelkű vagyok? Mert egy szegény, beteg asszonynak egy kis levest juttatok néha? Hiszen lehet, hogy csak unalomból teszem... No, de hagyjuk ezt, nagyon fontos mondani valóm van, nem akarom hát elfecsérelni az időt, a mely magának bizonyára sokkal becsesebb, mint nekem.

— Talán sétáljunk itt föl-alá.

— Szóval, nem akarja itt hagyni a kocsiját. Exterritoriális területen akar maradni. Hát jól van. *Most* nem fogok ellentmondani, hiszen ép e miatt akarok beszélni magával. Maga már több mint egy éve, hogy itt lakik a tőszomszédságunkban.

— Egy éve.

— Én ugyan pontosan tudom, de nem vitatkozom. Nem is illem, hanem általános szokás a pusztán, hogy az új betelepülő meglátogatja a szomszédjait...

— Óh kérem, én...

— Ha kegyetlen termeszetű volnék, most hagynám, hogy próbálja befejezni a mentegetőzését, pedig biztosra veszem, hogy ez nem sikerülne. De most nem szemrehányást akarok tenni, csak a tényeket konstatálom. Ezt a szokást maga lehetetlen, hogy ne ismerje. Még ha nem hallott volna is róla, az egészséges érzéke megsúgta volna. De különben is maga közeli rokonunk, az általános szokáson felül is kötelessége volt hát, hogy fölkeressen bennünket.

— De biztositom róla, kedves Melanie, hogy...

— Jó, jó! Tudom, hogy meg akart bennünket látogatni, csak épen nem volt ideje hozzá. No, de a tény az, hogy egy év óta lakik a közelünkben és mi még a színét se láttuk... azaz hogy... én véletlenül,... egyszer... maga épen egy igás szekér tetején ült, én pedig ott föstögettem a kukoriczásban, hát nem vehetett észre... Tehát egy év óta tüntetően elkerül bennünket és ennek csak egy jelentősége lehet: hogy nem akar látni bennünket. Ez csak természetes, és a mint erre az eredményre eljutottam, gondolkozni kezdtem, hogy ugyan mivel is szolgáltunk mi rá erre. Mikor vétettünk mi magának? Mi oka lehet, hogy tartózkodjék tőlünk és megtagadja a vérrokonságunkat? Higyje el, sokáig töprengtem ezen, mert

az én lelkiismeretem tiszta, én sem papát, sem mamát nem vádolhattam meg semmivel. És a mint gondolkoztam, gondolkoztam, egyszerre borzasztó gondolatom támadt... Eszembe jutott, hogy mikor még egészen kis gyermekek voltunk, bennünket mindig férj- és feleségnek neveztek és most az a gyanúm ébredt, hogy hátha a szülők folytatták a mi gyermek-játékainkat és...

(Folytatása következik.)

(Folytatás.)

VII.

A világosság és a sötétség ereje.

Clarke temploma tipikusan mutatta lelkészének omladozó hitét. A hátsó részében levő sekrestyéhez vezető utat benőtte a fű, a festék lemálladozott az épület falának napos oldalán s az egyik ablakon rászögezett zsindely pótolta az üveget. Mindenütt meglátszott az elhanyagoltság.

A dolgozó szoba naptól megrepedezett, esőtől kopott ajtaján Serviss bekopogott. Clarke hideg és csengő hangja kiszólt: szabad!

Kinyitva az ajtót, mely egyenesen a sötét, egyetlen ablaktól megvilágított kis szobába nyílt, Serviss Clarkeval szemben találta magát. A pap egy zöld ernyős lámpa mellett olvasott s a lámpavilágnál oly sápadtnak, a napfényt annyira nélkülözőnek látszott, mint egy középkori szerzetes.

Clarke azonnal fölkelt, a mint a látogatót megismerte.

— Örülök, hogy láthatom, tanár úr, bocsánat, hogy nem mentem elébe. Azt hittem, a szolgám kopogtat. Tessék, foglaljon helyet.

Egy csomó könyvet letakarított a sárga karosszékről, melyet aztán odább tolt a lábával.

— Látogatása a legjobbkor jött, — mondotta. — Szándékom volt önt a fogadóban fölkeresni. Szerettem volna tudni a véleményét két-három tudományos fölfedezésre vonatkozólag, melyeknek úgy látszik, nagy fontosságuk lesz az emberi nem jóllétére.

Serviss mindinkább tudatára jutott annak, hogy olyan feladattal áll szemben, a mely megkívánja minden tapintatát, önuralmát és eszét, mert az előtte álló ember körül van bástyázva önteltséggel, hozzá van szokva, hogy egész szóáradatot zúdít a vele vitázóra s ezenfelül szokatlan szellemi erőt is tud kifejteni. Clarke határozottan szép alak volt, a mint könyvei közt ült. Frissen borotvált arcza úgy csillogott, mint a kékes-fehér márvány, dús, sötétszínű haja, mely gondatlan újjakkal volt homlokáról félreborzolva, sűrű tömegekben hullámzott a füle mögött, föltűnő szobrászi szépséget adva jól formált fejének. Vékony, hosszú, nyugtalan keze árulta el csupán az izgalmat, melyet benne a neves tudós látogatása keltett. Mohón vágyott kérdezgetni, de megvárta, hogy a látogató kezdje, a mit az férfias egyenességgel meg is tett.

— Azért jöttem önhöz, hogy Lambert kisasszonyról beszélgessünk. Ő és anyja megtiszteltek azzal, hogy tanácsot kértek tőlem newyorki tanulmányaira vonatkozólag s én szeretném tudni, vajjon ön is pártolja-e ezt a tervét?

A pap ideges keze egy az asztalon fekvő vonalzót keresett, megfogta és erősen megszorította.

— Erre egyenesen felelhetek — mondta lassan. — Lambert kisasszony ügye nem oly egyszerű. Kétségkívül ő jelentékeny zenei tehetség, azt tudom, de mégis, tehetsége eshetőségektől függ. Néha nagyon roszul játszik. Nem igen bizom benne, hogy megvan az a temperamentuma, a mely sikerre vigye a hangversenyteremben.

— Magam is tettem ily értelmű megjegyzést az anyjának, — jegyezte meg Serviss.

— Ezenfelül nemcsak a leány érdekei esnek itt számításba. Lambert asszony élete nagyon össze van fűződve a leányáéval, nagyon szenvedne, ha távol kellene lennie tőle. A család érdekei a maguk egészében ellene szólnak elutazásának.

— Önnek is vannak ebben érdekei, ha nem csalódom...

Clarke összevonta a szemét:

— Hogy érti ezt?

— Nehéz volna őt helyettesíteni itt, a templomban, úgy-e?

A lelkész modora ismét nyugodtabb lett.

— Ez igaz. Ő a gyülekezet orgonistája és megbecsülhetetlen nekem, különösen a vasárnapi iskolában.

— Én a magam részéről — mondta Serviss — az ő érdekeire tekintek s nem az anyja, vagy atyja, vagy a gyülekezet érdekeire. Az én szememben az ifjúság jogai az elsők az emberi nem érdekében. Hamis bölcseség az, mely a fiatalt föláldozza az öregnek.

Clarke úgy hallgatta ezt, mint a csatára hivó jeladást.

— Az emberi nem! oh, önök, kérlelhetetlen emberei a tudománynak! Mit törődünk mi az emberi nemmel? Mi az egyéneket mentjük meg. A faj gondoskodik magáról. A faj csak absztrakció, ez nem szenvedhet. Mi haszna van abból az egyénnek, ha tudja, hogy a faj ezer év mulva tökéletesebb lesz?

— Eltérünk a tárgytól — mondta Serviss kelletlen mosolylyal. — A kérdés a valóságban nagyon egyszerű. Azt tanácsoljuk-e Lambertéknek, hogy küldjék a lányukat New-Yorkba zenét tanulni, vagy azt, hogy maradjon itt s férjhez menve valami tisztességes, jóravaló bányászhoz, törődjék bele a közönséges asszonyok sorsába? A tehetsége kell hogy döntsön. Önnek nem volna szabad, hogy a saját érdekeinek befolyást engedjen ebbe az ügybe.

A papnak arczába szökött a vér, a szemét lesütötte s hangja öntudatlanul halkabb lett.

— A házasságra Lambert Viola még jó ideig ráér, hiszen még jóformán gyermek s aztán meg...

Itt elhallgatott. Serviss elmosolyodott.

— Úgy tudom, erre nyugaton az emberek fiatalon szoktak házasodni. Egyébiránt Viola meglesz már húsz éves és jól megtermett, erős lány.

— Az én szememben gyermek még — ismételte Clarke, visszatérve papos beszédmódjához s ennek a beszédmódnak a képmutató hangjában volt valami, a mi boszantotta Servisst és undort keltett benne.

— Ez az ember csaló — mondta magában. — Nem akarja engedni, hogy a leány kiszabaduljon a fenhatósága alól.

Fenszóval pedig határozott hangon folytatta a vitát:

— Minden kérdés a leány tehetségétől függ. Ha ez elegendő, hogy életpályát biztosítson neki valami nagyobb városban, mint ez, akkor teljes joga van elmenni, — ha nem, akkor jobb, ha itt marad. Az én hitem az, hogy minden emberi lény élje a tőle telhető legszélesebb körű életet s ennek a leánynak a becsvágya teljesen jogosult. Ezenfelül pedig úgy veszem észre, nagyon szeretne menekülni mostani életmódjából. Czélzásokat tett nekem valami rejtelmes üldözésekre. Nem magyarázta ki részletesen a bajait, de én nekem az a benyomásom, hogy valami kedvére nem való udvarló teszi pokollá az életét.

E szavaknál Serviss keményen ránézett Clarkera.

— Nagyon téved, uram, — mondotta ez. — Lambert kisasszonynak sok a bámulója, de udvarlója egy sincs. Óva intettem minden effélétől. Megmagyaráztam neki, hogy ez nagyon rosz hatással volna a munkájára.

— A templomi munkára érti ezt? — kérdezte Serviss.

Clarke ismét gyanakodón vonta össze szempilláit.

— Részben erre is — mondta — de van ennél fontosabb és magasabb rendű dolga is, melyet remélem, el fog egykor végezni.

— Mire czéloz ön?

— Bocsánat, erről egyelőre nem beszélhetek. Csak azt mondom meg, hogy olyan dolog ez, a minek előkészítő lépéseit ép úgy meg lehet tenni itthon, mint New-Yorkban, sőt kétségkívül itt még jobban.

— Nagyon fölcsigázza a kíváncsiságomat.

Clarke hirtelen fölriadt elmélkedéséből s támadóan lépett fel. Más tárgyra fordította a beszédet.

— Mielőtt eltávoznék, szeretném megkérdezni öntől, vajjon mint khémikus, tagadja-e a lélek halhatatlanságát?

— A khémia nem törődik a lélekkel.

— Hát mint ember, tagadja-e a lélek halhatatlanságát?

— Se nem tagadom, se nem állítom. Sohasem foglalkoztam ezzel a kérdéssel.

— A leginkább életbevágó kérdésével a világnak nem foglalkozik! — kiáltott fel Clarke.

— Igen, mert kezdettől fogva meg voltam arról győződve, hogy a halál problemája, ép úgy mint az életé, megoldhatatlan. Minek vesztegessem hát az időt megoldhatatlan dolgokra? Én azt kutatom, hogy mit csinálnak a baktériumok s nem azt, hogy mik a baktériumok.

— Tagadom, hogy a halhatatlanság kérdése megoldhatatlan — felelt Clarke lángoló szemmel. — Önök természettudósok figyelmen kivül hagyják a spiritizmus jelenségeit, azért nincs tudomásuk azokról az izenetekről, melyek onnan túlról jönnek.

— Mi az az «onnan túl»?

— Azoknak a birodalma, a kiket önök holtaknak neveznek — szólt Clarke s fölkapott egy könyvet. — Itt van egy német tudós könyve, a ki százszorta kiválóbb, mint ön s itt vannak munkái két nagy angolnak, a Royal Academy tagjainak, a kik kutatták s meggyőződtek a holtak visszatéréséről.

— Ismerem ezeket az embereket — felelt Clarke hidegen. — A közvélemény az, hogy megszüntek tudósok lenni, a mint ezeket a könyveket megirták. Mind öregek és törődöttek voltak s egyikük csaknem teljesen vak. Az ételük egyensulyát elvesztették, mielőtt ahhoz a munkához fogtak, melyet ön kutatásnak nevez. A német tudósról azt tartották, belebolondult a negyedik dimenzióba. Ezzel pedig rájutok arra, a mit még mondani akartam. Ön olyan véleményeket vall, melyek nézetem szerint nem alkalmasak arra, hogy napról-napra egy fiatal leány jelenlétében vitassák őket s ha én Lambert Józsefnek lennék, ezt megtiltanám önnek. Mi köze van egy bájos, vidám, fiatal lánynak a «holtak birodalmához?» Hisz ő a zene s a virágok birodalmába való. Kérem önt, legyen erre figyelemmel. Miért vetné a saját kételkedése, a saját személyes bajai árnyát az ő fiatal életére? Ön megvallja, hogy saját hite egyháza tanításaiban megrendült, — ne rombolja le a leány hitét. A leányságnak megvan a joga arra, hogy vidám és borútlan legyen. Ne érintsék őt az ön kétségei és gyötrelmei.

A pap feje mögé tette összekulcsolt kezét s felülről lefelé, megvetően nézett végig látogatóján.

— Kedves uram, önnek fogalma sincs arról a dologról, a melyről most beszél.

Volt valami szúró a szavában, mikor ezt mondta. Serviss felállt.

— Nem tudom az ön okait, de meg vagyok győződve — maga Lambert is meg van győződve, — hogy az ön befolyása erre a családra nem egészséges. Nem szoktam beleegyedni olyan dolgokba, melyekhez nincs közöm, de a leány tanácsot kért tőlem s én azt fogom neki tanácsolni, hogy hagyja abba itteni dolgait s menjen Newyorkba tanúlni.

— Azt hiszem, értem az ön okait — szisszegte Clarke. — Mi tarthatna vissza olyan embert, a ki nem ismer Istent?

Serviss fölhevült s erős, barna keze ökölbe szorult. Egy pillanatig égett a vágytól, hogy hasonlóval feleljen, de aztán lehült a haragja s józansága még idején féket vetett a nyelvére.

— Lambert úrral beszélni fogok még s nyomatékosan ismételni fogom azt az intelmet, melyet már adtam neki. Isten önnel!

Ezzel sarkon fordult s gyorsan kiment a szobából, mert attól félt, hogy végig kell vágnia öklével a pap gúnyos ajkain.

Bizonyos elcsodálkozás és megkönnyebbülés fogta el, mikor kijutott a napfényre, mert a napnyugta ragyogása még nem tünt el az égről. Egy pillanattal ezelőtt még a világ éjféli sötétségbe burkoltnak látszott és ime, most itt vannak a nagyszerű hegycsúcsok, a zúgó folyó, s minden ragyog az aranyos napfénytől. Az egy pillanat előtt lefolyt találkozás hihetetlennek tünt fel s a pap úgy maradt meg emlékezetében, mint a vámpir a sötét barlangban.

A mint lassan fölfelé ment az utczán, valami nehézség, bizonytalanság érzése fogta el. Ha már egyszer a szavát adta, védője, pártfogója kell, hogy legyen olyasvalakinek, a kiről semmi megnyugtatót nem tudott. Vakácziója a gyanú sötét felhőjével végződött. A nyugodt természettudósból egyszerre moralistává és a mások dolgaiba avatkozó emberré sülyedt alá, még pedig, a mi annál nagyobb baj, egy fiatal és kedves leány dolgaiba avatkozó emberré.

VIII.

Dr. Britt magyarázata.

Serviss épen megirta s lepecsételte nővérének szóló levelét, melyben ezt mondta: «Néhány nappal tovább itt maradok még a hegyvidéken, mert nagyon érdekel.» Ekkor kopogtak az ajtón, belépett a szállodai pinczérfiú s egy névjegyet hozott be neki.

— Dr. Britt — kiáltott fel Serviss örömmel. — Hivja fel, kérem — mondta a pinczérnek, magában pedig hozzátette:

— Nohát, most legalább megtudok valami pontos adatokat azokról a csodálatos emberekről.

Az a mód, a hogy dr. Britt belépett, határozott jellemre vallott. Magas, sűrű, sötét szakállú, nagyon piros arczú ember volt s csillogó fekete szemében sardonikus él volt, a mint Servissel kezet fogott. Arczkifejezése az olyan emberé volt, a ki mindig nagyon jól mulat, mintha mindig valami jó tréfát várna, vagy valami nemrég hallott tréfa járna az eszében. Serviss szivesen üdvözölte őt.

— Örülök, hogy találkozhatom önnel, dr. Britt, foglaljon helyet. Hallottam a hirét Lambert kisasszonytól.

— Láttam önt az utczán — felelt Britt, a nélkül, hogy az arczkifejezése megváltozott volna — hát megnéztem a fogadó könyvében, kicsoda ön. A hiréből nagyon jól ismerem. Weissmann pedig régi jó barátja a családnak. Hogy került ide? A Lambert-család látogatására jött?

Miért, miért nem, ez az egyenesség némi zavarba ejtette Servisst.

— Nem, oh nem, — felelt. — Csak úgy véletlenül pottyantam ide a sivatagból s Lambert kisasszonynyal is csak véletlenül, egészen véletlenül ismerkedtem meg. Azért jöttem Colorowba, hogy pihenjek s lerázzam magamról a sivatag porát, mielőtt visszatérnék a keletre. De hát ön mit csinál itt?

Britt megkopogtatta hüvelykujjával a bal mellét.

— A régi história, elkopott a tüdőm. Akármelyik gyanús embert szólítja meg itt, mindegyik féltüdejű.

— Épen ez adja a vidékünknek a létjogosultságát.

— Hát bizony vagyunk itt szép számmal. Ha majd önök kitalálnak valami ellenszert a sorvadás ellen, mind visszamegyünk, a honnan jöttünk.

— Már erősen ütjük is a nyomát — tréfált Serviss.

— Tudom. Olvastam az ön dolgait. A valóságban úgy áll a dolog, hogy nekem is van itt egy kis baczillus-tenyészdém, a hol magam hizlalom a kis bestiákat. Szeretném, ha eljönne hozzám és adna egy-két tanácsot.

— Szivesen — felelt Serviss barátságosan. — Ön tehát ismeri Weissmannt.

— Ismerem. Az apám egy időben attasé volt a berlini követségen s része volt benne, hogy az öreget meghivták ide.

— Ismerem én az atyját? Szolgálatban van még? — kérdezte Serviss a Britt névjegyét vizsgálva.

— Nincs már, — felelt Britt lesütve a szemét. — Az öreg úrnak, sajnos, gyenge oldala az itóka s ezért nyugalomba léptettem. Nyáron a Fehér Mezőkön él, télen pedig visszaesik az ivásba.

Serviss másra téritette a szót:

— Szeretnék öntől megtudni valamit arról a Clarkeról. Micsoda ficzkó ez?

Britt halkan, de határozottan felelt:

— Háromnegyedrészben szemfényvesztő, a negyedik negyedrészben fanatikus.

— Lambert asszony kedves öreg néni. Viola derék, szép leány, de jól kifejlődött hisztériában és autohypnózisban szenved.

— Hogy érti ezt? — kérdezte Serviss élesen.

— Nem volna szabad erről beszélnem, — felelt Britt kissé tartózkodóbban — de hisz ön itt idegen és meg tudja tartani az orvosi titkot. Az anya spiritualista már évek óta s mivel kereste, hát meg is találta Violában a médium tulajdonságait, még mikor gyermek volt. Gondosan táplálva a babonát magában és leányában, ritka mértékben fejlesztette ki benne «a léten túliságot», mint a spiritiszta bölcsek nevezik. Mikor én idejöttem, mint dr. Randall utódja, ennek iratai között pontos jegyzeteket találtam a leány fejlődéséről.

— Ön ámulatba ejt engem! — kiáltott Serviss. — Annyira normálisnak és bájosnak látszik!

— Valósággal ő a legsajátságosabb rejtvény, melyet valaha megfejteni igyekeztem. Úgy látszik, Randall szerint, hogy különös képessége rövid idővel a nála két évvel fiatalabb kis öcscse halála után nyilvánult először. Ha érdeklik, megmutatom önnek az elődöm jegyzeteit, — azaz, hogy ide is hoztam a jegyzőkönyvet, mert szerettem volna tudni az ön véleményét a dologról s tanácsát a leány kezelésére nézve.

Serviss növekvő érdeklődéssel hajolt előre.

— Mindenesetre mutassa ezeket a jegyzeteket. Szavai világot vetnek valamire, a mi rejtély volt előttem.

Britt elővett zsebéből egy kis könyvet és elkezdett olvasni:

— Az első gondolat az lesz, hogy hisztériának tulajdonítsuk a dolgot. A mit azonban mi orvosok hisztériának nevezünk, az erős és bizonyos értelemben beszámithatatlan eltérés a normálistól, az idegrendszer valami nagyobb elváltozása folytán. Így a hisztériás leány hirtelen nem akar enni, látomanyai vannak, ok nélkül kiáltoz és énekel, talán ismeretlen nyelven beszél, — szóval azt mondjuk rá, hogy hisztérika. Az anya, hallva gyermeke halálhirét, elkezd énekelni, hosszú időre kataleptikus állapotba merül, mialatt gyermeki hangokat hallat, — ez is hisztéria. Egy negyvenöt éves férfi melankolikus lesz, mások által nem hallható zenét hall, automatikusan ir, azt se tudja, mit, révületekbe esik, melyekben messziről jövő hangokat hall, el tud olvasni lepecsételt leveleket. Ez is hisztéria; csakhogy ez a szó aztán a valóságban nem magyaráz meg semmit.

— Ez mind igaz — vágott közbe Serviss — de most halljuk az alkalmazást erre az esetre.

— Randall doktor következő jegyzete azt mondja, hogy: «szokásomnak megfelelően, mikor meglátogattam Lambert asszonyt, hogy tanulmányozzam leányát, a ki hirtelen mély álomba merült s a saját nagyatya hangján beszélt, én egy bagoly komolyságával kijelentettem, hogy hisztériás rohama van. — Vigyék kissé utazni — mondottam. — Táplálkozzék jól, legyen sokat szabad levegőn, majd kilábol a bajból».

— Igen jó tanács, — mondta Serviss.

— Jónak jó, de halljuk a továbbit: «*A leány nem lábolt ki.*» Ezeket a szavakat aláhúzta. «A benne levő csodás hatalom mind erősebb lett és a mi a legkülönösebb s engem egészen megdöbbent, továbbra is vidám, egészséges gyermek marad minden egyéb tekintetben, pedig időnkint olyannak tünik fel, mint a ki a láthatatlan erők egész forgatagának központja. Székek, könyvek, gyűszűk, sőt a zongora is ide-oda mozognak, a nélkül, hogy valaki hozzájuk nyult volna. Elektromos pattogás hallatszik a padlón kis lába nyomán s hangos kopogás a falon...»

— Ah! — kiáltott Serviss és eszébe jutott az a kopogás, melyet első látogatásakor hallott, mikor a leány a zongoránál ült.

— «Egymás után a spiritualista médium minden ismeretes nyilvánulása tapasztalható volt ezen a csinos kis lányon, itt a hegyi lakban».

— Uram Isten, micsoda szánalmas dolog! — kiáltott Serviss.

Britt tovább olvasott:

— Az anya megijesztve és aggodalomba esve lánya állapotán, minden erejével igyekezett eltitkolni azokat a fejük tetejére állított dolgokat, melyek a házában napirenden voltak. Ködarabok röpködnek az ablakon át, zárt ajtók kinyilnak láthatatlan és nesztelen kezektől — *és én láttam mindezen dolgokat és nem tudok rájuk magyarázatot.*

Britt becsukta a jegyzőkönyvecskét. Az öreg doktort itt elhagyta a nyugalma, egész idáig éles megfigyelő volt. Legközelebbi jegyzete szemmel láthatóan néhány héttel, vagy talán hónappal később kelt s így szól:

— «Lassankint kezdjük a jelenségeket megérteni, de ellenőrizni nem vagyunk képesek, s a gyermeket még mindig kegyetlenül kinozzák azok a kopogások és ropogások, a melyek hallatszanak, ha látogatóban van barátnőinél vagy az iskolában ül. Nem mer többé egyedül aludni s jajgatva kér világosságot, ha ezek a hangok elkezdődnek.

— Szegény gyermek!

— Ezt bizvást mondhatja — felelt Britt. — Viola azt mondta nekem, hogy a legnagyobb próbára akkor van téve, mikor a család befejezte a vacsoráját s ő leül olvasni. De Randall ékesszólóvá lesz annak leirásában, a mi történt. Így szól: «Majdnem minden este hét órakor a rejtelmes hatalmak megkezdik kéretlen munkájukat s a végén úgy rárohannak a gyermekre, mintha el akarnák pusztítani s aztán álomba ejtik. Ilyenkor a hangja, a tagjai mintha valami láthatatlan szellemi erők rendelkezése alá jutnának.» A mint látja, az öreg kezd megrendülni — szólt közbe Britt. — Nem beszél már hisztériáról, sem arról, hogy a leányt utazni vigyék.

— Hogyan, hát ő is részt vett ennek az ámításnak a táplálásában?

— Figyelje meg a hangjának megváltozását, — felelt Britt, gyorsan forditva néhány lapot. — Hallgasson csak ide: «Tegnap a gyermek férfihangon szólt hozzám. Rekedt szavak jöttek elő torka mélyéből, — normális körülmények közt nem lett volna képes ilyen hangon s ily szavakkal beszélni. A hang azt mondta, hogy az én atyám hangja. Ez mind nagyon különös dolog. Nem értem, honnan tudhatta azokat a dolgokat, melyeket az a hang mondott nekem.» A mint látja, az öreg doktor már nem orvosi tanácsadó, — mondta Britt — és lassan tovább forditott néhány lapot a könyvecskében.

— A leány tehát Randall szerint gyorsan ment át ezeken a különböző fázisokon. Izeneteket irt le bal kezével, melyekben nagyapja, Mac Leod kifejtette azt a módot, a hogy őt kezelni

KÉPVISELŐHÁZI KÖNYVTÁR

kell s végre is Randall megadta magát. Tizenegyedik évétől a tizenötödikig a leány ez alatt az «őrszellem» alatt állott. A jelenségek folyton erősbödtek és határozottabbak lettek. Most már három «őrszellem» uralkodott felette. Nagyatyja, öcscse és édes atyja. Tizenhat éves korában a legerőszakosabb jelenségek megszüntek s a leány elutazott az intézetbe. Ekkoriban ment férjhez az anyja másodszor Lambert Józsefhez.

— Mit szólt Lambert ezekhez a dolgokhoz?

— Úgy látszik hallgatag tanujuk volt, bár nem szivesen látta; a doktor csak ritkán tesz róla említést. Van itt néhány kesergő levél, melyeket a leány az iskolából irt, elmondva a «szellemek» visszatérésének néhány bántó esetét, de egészben véve boldog volt. A jegyzetek szerint a vakáczió kinosak lehettek, mert Waltie öcscsének szelleme mintha ki akarta volna pótolni az elveszett időt. Minden este eljött s pokollá tette Viola életét. Nem mehetett sehová s az anyja csak nagyhezen birta elleplezni a szörnyü titkot.

Serviss elkomorodott homlokkal, nyu talanul ült székében.

— Eddig is hallottam valami homályos adatokat efféle dolgokról, de ez új megvilágítása egy médium kifejlődésének. Nem értem az anya magaviseletét.

— Randall följegyzi, hogy az anya belenyugodott s megelégedett volt tiz évvel ezelőttig. A mint meggyőződött meghalt atyja, férje és fia visszatéréséről, nem birt többé lemondani a velük való képzelt érintkezésről, annyival is inkább, mert a szellemek állandóan biztositották arról, hogy védelmükbe veszik a leányt. De nézze a szenilisséget Randallnak ebben a naplójegyzetében: «Mártha most rendesen eljő hozzám s engem boldoggá tesz a vele való társalkodás megújulásának tudata. Néha szinte azt képzelem, hogy látom is őt. Tegnap este megmutatta nekem a kezeit, világosan láttam az ablak mellett. Lamberttel valóságos összetüzésem volt az ülés után. «Ez mind nem járja — mondta ő. — Mi lesz ilyen módon Violából? Ime, most már felnőtt, nagy leány és csinos leány is, társaságba kellene járnia, énekelnie, táncolnia, mint más lányoknak. Férjhez kellene mennie, mint más lányoknak, hogy boldog legyen. Az pedig nem lehet, a mig ezek a dolgok folynak. Ez igy nem helyes dolog.»

— Ennél több — mondta Serviss. — Valóságos gazság.

— Randall nagyon is messzire ment. A napló igy szól: «Én azt feleltem, hogy hiszen Violának nem ártott, és valóban ez a tény megerősit hitemben. Nem birom most elviselni azt a gondolatot. hogy el kelljen válnom Mártától és Páltól, a mi kedves fiunktól. Olyan volna ez, mintha becsapnám az ajtót az orruk előtt. Különben is, nem akadályozhatjuk meg, hogy a szellemek meg ne szállhassák a leányt, ha akarják. Nekem most ez az életem. Öreg vagyok. A barátaim, a kedveseim mind oda túl vannak. Csak néhány napom van még hátra, aztán» ... Itt az öreg abban hagyta. Ezután már csak egy vagy két hónapot élt, de több jegyzetet nem csinált. Mikor én idejöttem, Clarke volt már a helyzet ura. Nem voltam ismerős a családdal, mig egyszer Lambert hozzám nem jött és nem beszélt a kis házban végbemenő séance-okról. Azt képzelte, hogy én talán meg tudnám gyógyitani a leányt.

Serviss növekvő fájdalommal és méltatlankodással hallgatta Brittet, fájdalommal a leány romlása, méltatlankodással a miatt, hogy az anya és az öreg orvos bele tudtak menni ilyen sötét dologba.

— Ön természetesen elvállalta az esetet? — kérdezte Brittől.

— Megpróbáltam, de Lambert asszony és Clarke nem akarták elismerni, hogy a leánynak szüksége van gyógykezelésemre. Meghivtak, hogy vegyek részt a séance-ukon, a mit én meg is tettem. Még mindig csak néző vagyok.

— Tehát még mindig kisérleteznek vele?

— Ha ön kisérletezésnek nevezi, igen. Rendszerint hetenkint két vagy három este «ülnek». Clarke arra készülődik, hogy elhagyja a prédikáló széket és meg fogja lepni a világot egy könyvvel a spiritizmusról, a hogy ő a hitét nevezi. Az anyagot a leány szolgáltatja neki.

Serviss komoran tünődve hanyatlott vissza székébe.

— Mindez megmagyarázza a leánynak némely különös szavát és tettét. Hogy viselkedik ő a dologban? Előttem rendkivül elégedetlennek és szerencsétlennek mutatta magát.

— Szerencsétlen is. Érti a maga helyzetét és néha fellázad. Tudja, hogy el van választva attól a helytől, melyre joga volna a fiatalság világában s átokvertnek érzi magát.

— Ezt meg tudom érteni és sok olyan dolgot mondott nekem, a melyek megerősitik azt a képet, melyet ön az ő érzéseiről alkotott. De mondja csak, ön jelen volt ezeken az üléseken, mi történik ott? Mit csinál a leány?

— Én nem tudom, hogy a leány mit csinál s mennyi része van az egész hókusz-pókuszban Clarkenak. Sötétben csinálnak mindent.

— Mindig is úgy szokták. Sötétségbe való az egész dolog.

— A professzionátus médiumok legtöbb rég ismert fogását végig csinálják. Lángok röpködnek, gitárok megszólalnak, a székek ugrálnak az ember lába előtt, kezek érintik az ember arczát és igy tovább.

— Nem hiszi, hogy a leány szándékosan csal? — kérdezte Serviss aggódva.

— Erre megvolna minden föltétel: sötétség, mélyen érdeklődő jóbarátok ...

— Micsoda csunya dolog!

— Mindazáltal nem hiszem, hogy a leány szándékosan szélhámoskodik, ámbár én már rajtakaptam csaláson. Lehet, hogy az egész dolog valami gyermekes rendetlenséggel kezdődött, a mely a szervezetét kihozta egyensulyából. Az orvosi irodalomban százával vannak ilyen esetek, mint a hogy régen mondták, «megszállotta valami ördögi másodlagos személyiség». Lehet, hogy betanult mondatokat irt le balkézzel és felülről lefelé. Az efféle gyakran kezdődik igy. Az anya, a ki nemrég nagy fájdalmat szenvedett, meg volt győződve leánya titokzatos hatalmáról. Táplálta az önámitást, séanceot csinált, sötétben ült, beczézgette a gyermeket, mikor a dolgok történtek, szomorú volt, ha a falak némák maradtak — és most idejutottunk. Lehet, hogy a leány kezdetben nem akart rászedni senkit, de belesodródott az egyik családból a másikba, mig végre tehetetlenül állott az ámitás maga-alkotta rendszerében. Vágyakozik, hogy rabságából kiszabaduljon, fellázad és nagyon boldogtalannak érzi magát, de nem lát utat a szabadulásra. Én most igy fogom fel az ügyet. Nos, mit szól hozzá ön? Mit tehetnék én? Nagyon mélyen érdekel a leány, de nincs rendelkezési jogom fölötte.

— Ön megdöbbent, — mondta Serviss mély felindulással. — A leány nagyon is finomnak látszik az ilyen szélhámossága. Micsoda ember az a Clarke?

— Néhány év előtt hires prédikátor volt Brooklynben, de egyszer a szószéken vérhányás jött rá s e miatt nem folytathatta ott papi pályáját. Ide jött s itt jobban is lett, de a felesége, a ki szivbajos volt, nem birta ki ezt a magashegyi levegőt és meghalt, mint férjének áldozata. Clarke az az ember, a ki áldozatokat kiván magának. Neje halála óta úgyszólván a Lamberték házában él s most ő az úr. A leány akarata annyira elernyedt, hogy nem egyéb, mint fabáb a pap hatalmas egyéniségének kezében.

(Folytatása következik.)

KÖVÉRSÉG KORAI VÉNSÉG.

Istenem, — igy sóhajta ezer meg ezer ember, — mit adnék, ha elhájasodásomtól és emésztési zavarokból megszabadulhatnék. Lám, nem is kell szenyit áldoznom. Tegyen minden hölgy és férfi csak egy kisérletet **Mandor** soványitó és vértisztitó porral, biztos az eredmény; ezt tekintélyes orvosi és vegyészeti bizonyitványokkal kimutathatom. — Ne mulassza senkit el, erről meggyőződni; hozassa meg a Mandor port, ha be nem válik, a pénzt duplán visszadom. Csekély 3 kor. 80 fill. Mandor doboza, orvosi utasitás és bizonyitványok mellékelve. Utánvéttel a pénz be küldése mellett; porfomentesen diszkrétem küldi

Mme Mandl Ida, Budapest, Károly-körut 2/V. sz.

Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utcza 12. sz. 11098

MATTONI-FÉLE GIESSHUBLER TERMÉSZETES SAVANYÚ-KÚT

A női szépség elérésére, tökéletesitésére és fentartására legkitünőbb és legbiztosabb a

MARGIT-CREME,

mely vegytiszta, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, teljesen ártalmatlan. Ezen világirü arczkenőcs pár nap alatt eltávolit szeplőt, májfoltot, pattanást, bőrtkát (Mitesser) és minden más bőrbajt. Kisimitja a ránczokat, redőket, himlőhelyeket és az arczot hófehérré, simává és üdévé varazsolja. Ára nagy tégely 2 kor., kis tégely 1 kor.

Margit hölgypor 1 kor. 20 fill., **Margit szappan** 70 fill., **Margit fogpép** (Zahnpasta) 1 korona., **Margit arczviz** 1 korona.

Hamisitványok biróilag üldöztetnek.

Postán utánvételle vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készitő: **Földes Kelemen** gyógysz. **Arad.** Budapesti főraktár: Török József gyógysz. Király-u. 12 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

Legkedveltebb, legjobb hajfestőszer a

MELANOGENE

fekete és barna szinben.

Ezen kitünő és ártalmatlan készitménynyel hajat, szakált, bajuszt pár perez alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szin állandó és a természetes szintől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerü. Nem piszkit. 10689

Ára 2 korona 80 fillér.

Hogy **ESZMÉNYI KEBELT**

Törv. véd.

elérhessen, *használja ön a «Pilules orientales»-t, melyek rövid idő alatt a kiálló nyak- és vállcsontokat eltüntetik, a kebelt fejlesztik, erősitik és ismét helyreállitják, a dereknak pedig állandóan kecses embonpoint adnak, a nélkül, hogy a derekat megnagyobbitanák.*

A PILULES ORIENTALES

az egészséget mindenkor előmozditják és legérzékenyebb véralkat mellett is bevehetők, fiatal leányok által ép ugy, mint hölgyek által, a kiknek keble a szilárdságot elvesztette vagy azt soha sem birta. Körülbelül kéthavi könyü kezelés. Egy doboz ára utasitással k **6.45**, bérmentve, utánvéttel k **6.75**.

J. Ratié, Pharmacien, **5, Passage Verdan, Paris.**

Ausztria-Magyarország részére: **Török József** gyógyszerész, **Budapest, Király-utcza 12.** 10946

Ha őszül a haja

ne használjon mást, mint a

„STELLA"-HAJVIZET,

mert ez nem hajfestő, de oly vegyi összetételü szer, mely a haj eredeti szinét adja vissza. **Uvegje 2 K.**

ZOLTÁN BÉLA gyógyszertárában,

Budapest, V/49, Szabadság-tér, Sétatér-utcza sarkán. 11136

Rohitsch-Sauerbrunn

Stajerország.

Vasut, posta- és táviró. Prospektus ingyen.

Világhirü gyógyhely gyomor-, bél-, máj- és vesebajok, idült székrekedés, aranyér, epekő, elhizás, czukorbetegség, köszvény, torok-, gége- és légcsőhurutok ellen. «Tempel»- és «Styria»-forrás a Karlsbad és Marienbad forrásainak egyenértékesei. Nagy hydro-electro-mechano-therapeutikai gyógyintézet: hidegvizgyógymód, villamos fény- és kádfürdők, forró lég- és gőzfürdők, inhalatorium, pneumatikus készülék, vill. massage. Ásványviz-, szénsav-, sós- és fenyőfürdők. Uszoda. Fönséges fekvés erdők, hegyek közepette. Élenyben gazdag, teljesen pormentes levegő. Modern kényelem, elegáns hotelek és villák. Élénk társasélet, mindenféle sport, kirándulások.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

Polgár M. rajza.

(Folytatás.)

Melanie beszédközben a kék selyemszalaggal játszadozott, a mig kezében maradt a széles szalmakalap, úgy hogy a nap szabadon ragyogott arany haján. A kalapjával pedig eltakarta az arczát, mintha a napsugár ellen védekeznék. Igy már sokkal bátrabban lehetett beszélni.

— És ekkor eszembe jutott sok elejtett szó, sok czélzás, a minek akkor jelentőségét meg nem értettem, de most ... óh, most már bizonyosra vettem, hogy ezért került bennünket!

— De Melanie! ...

— Ne mentegetőzzék, az Istenre kérem! Hiszen képzelheti, hogy igy is mennyire bántotta a ... a ... hiúságomat, a mikor erre rájöttem. Elhatároztam, hogy nyiltan, őszintén beszélni fogok magával: hogy ez a magatartása, a melylyel ilyen képzelt támadásokat véd ki, engem megaláz és én ezt nem érdemlem meg. Igen! Meg akartam mondani magának, hogy én csak a rokont, a kedvesen látott rokont látom magában és nincs oka, hogy kerüljön engem. Apa mindennap újból konstatálta: — Ma megint nem jött! És én ilyenkor mindennap újra átéreztem: — Ma megint kosarat adott! ... Képzelje el, egy leány, a ki mindennap kosarat kap és pedig kérés nélkül! ...

— Esküszöm, Melanie, hogy ha tudtam volna ...

— Óh, most már fölösleges fogadkoznia. Most, hogy mindent elmondtam már, olyan könnyünek érzem a szivemet, mint soha még! Most kössünk ünnepélyesen békét! Mondjunk le egymásról ünnepélyesen és újitsuk föl a rokonságot! No, itt a kezem! Fölcsap?

Jenő forró barátsággal szoritotta meg a Melanie kezét. Az a teher, a mely a Melanie szivét elhagyta, őt is megkönnyebbitette. Úgy érezte, mintha a lelkében egy nagy darab árnyék változott volna át hirtelen verőfénynyé.

Melanie olyan volt, mint valami vérbeli diplomata: a mint megköttetett a béke, hirtelen másról kezdett beszélni.

— Igaz, maga a kovácsmestert kereste. Óvakodjék tőle, nagyon veszedelmes ember. A feleségétől tudtam meg, hogy szoczialista lett belőle!

Jenő elmosolyodott:

— No, az még nem nagy veszedelem! Magam is az vagyok.

— Persze, most maga nevet rajtam befelé!

— Óh, dehogy ...

— De igen! Azt mondja magában: — no lám, ennek a kis grófkisasszonynak a dajkája telebeszélte a fejét és alaposan ráijesztett, hogy a szoczialista az ördög, a ki kénköves lángot lehel! Ugy-e igy gondolta? ... Pedig csalódik, mert én sokat olvasok ám, jól tudom, hogy maga milyen szoczialista és hogy milyen a kovácsmester. Vigyázzon! Az gonosz, részeges ember, a felesége betegen fekszik, a műhelyében kialudt a tűz és ő feléje se néz, hanem a népet boldogitja. Ha ilyen gonosz ember boldogitani akarja a népet, az mindig veszedelem!

— Nem fog neki sikerülni. A mi népünk okos, józan nép, föl tudja ismerni, hogy kitől várhatja a boldogulását.

— Maga azt hiszi? Furcsa! Én pedig azt hittem mindig, hogy a nép gyermek, a mely inkább ül föl a mesének, mint az igaz történetnek! ... De nini, itt jön apa! Azaz jönne, ha tudna!

Stubenthal gróf ezúttal egy kis automobilon ült és verejtékezve próbálta különféle csavarok, kerekek rángatásával rábirni arra, hogy újból elinduljon. De a furfangos gép megcsökönyösödött és egy helyben állva, dühös pöffögéssel köpködte a benzin-füstöt.

A gróf észrevette a leányát és hozzá sietett. Aztán Jenő előtt udvariasan meghajtotta magát. Melanie jókedvüen mondta:

— Ej, hát nem ismered, apa? Vajkay Jenő.

A gróf hevesen átölelte a fiatalembert.

— Szervusz, öcsém! ... No látod, csakhogy végre elszántad magad! ... Ejnye, leányom! De miért fogadja őt itt? ... Menjünk a kastélyba ... No, ez pompás! Te! Én terád határozottan haragszom! Te bennünket ignoráltál ... No jó, jó! Most már minden rendben van. A feleségem mennyire fog örülni!

Jenő ennyi szivesség láttára nem mert tiltakozni. Nem akarta kiábrándítani az öreget abból a hitéből, hogy az ő látogatására jött. Különben is az öreg nagy boldogságában nem is engedte szóhoz:

— Most épen kapóra jöttél! Szükségem van egy olyan tudós emberre, mint te vagy. Te! Én most nagy fába vágtam a fejszémet: Memorandumot irok! Tudniillik mozgalmat inditok a pusztai társadalmi élet megteremtésére. Az én jelszavam a tömörülés. Viribus unitis! Az a tervem, hogy mi környékbeli birtokosok, a kik a társaságból valók vagyunk, egyesüljünk időközönként. A fejemben már egész programmféle kavarog. Tenniszversenyek ... jótékony bazárok ... falkavadászatok ... sőt neked bevallom bizalmasan, hogy van egy fenomenális, óriási eszmém! *Operaelőadások a tanyán!* No, mit szólsz hozzá? Persze, igy első hallásra a dolog merésznek látszik, de én nem riadok vissza a kezdet nehézségeitől, sőt már kidolgoztam a fejemben a részleteket is. Meghivunk Budapestről, az Operából müvészeket, müvésznőket és ... hm! ... ballerinákat is és azok játszani fognak a kastélyom nagytermében. Meglátod, föl fog ittlendülni egyszerre az élet! ... Nem szóltam még róla senkinek, mert előbb meg akarom irni a memorandumot. Csak ne menne olyan nehezen a fogalmazás! ... De majd felolvasom neked azt, a mit már megirtam. Te meg fogod tudni birálni, hiszen te egy izé, egy tudós vagy!

A gróf hosszú idők óta nem érezte már magát ilyen boldognak. Kissé ugyan motoszkált benne az a gondolat, hogy Jenő ilyen különös

Polgár M. rajza.

Jenő forró barátsággal szoritotta meg a Melanie kezét.

formát választott a látogatásra, de hát ezúttal belenyugodott; Jenő tudós ember és a tudósok mind különös módon cselekesznek. Hiszen azért tudósok.

Ósrégi fasoron a kastélyhoz érkeztek. Emeletes, dupla tetejü barokk épület volt a kastély, de annyira elrejtőzött az udvar fái és cserjéi közé, hogy csak imitt-amott villant ki a sárgára festett fal egy-egy darabkája. A kapubejáratnál két ódon, mohos kőoszlop tartotta a Stubenthalczimert, mint két kőbe faragott bálvány, a mely tiszteletet parancsol a belépőnek.

Itt az udvar kanyargós, hűs ösvényein ünnepélyes, hideg volt a hangulat, mintha elmult évszázadok levegője rekedt volna bennök. Jenő most már alaposan megbánta, hogy beleugrott ebbe a látogatásba és kényelmetlenül gondolt a merev, nevetséges czeremóniákra, a melyek a kastélyban várnak még rá.

Hanem ebben ugyancsak csalódott.

A grófnét a kastély előtt találták és pedig épenséggel nem valami grófnéhoz méltó foglalkozásban. Mázsáló mérleg mellett állott, míg egy kertészféle ember szép piros sóvári almát öntött zsákba és mérlegelt. Néhány zsák már megtöltve, lemérve állott ott és a grófné saját ujjatlan keztyűs kezével kötözte be a zsáját spárgával és tette rá az ólompecsétet. Úgy el volt merülve ebbe a munkába, hogy csak akkor vette észre a vendéget, a mikor már egészen a közelében volt. Akkor is Melanie figyelmeztette rá:

— Nézd, anyám, vendéget kaptunk! Jenő!

A grófné összecsapta a kezeit örömében.

— Hát mégis? Rosz fiú!... Ne, ne a kezemet, ... hanem itt az arczom, az sokkal tisztább.

És barátságosan nyujtotta rokoni csókra arczát, a mely üde és piros volt most is, mint azok az almák a zsákokban. A gróf nyilván nagyon röstelte, hogy ilyen vulgáris foglalkozásban találódott a grófné és mentegetőzve motyogta:

— A feleségemnek nagyon különös passziói vannak. Hja, a nők nagyon szeszélyesek.

De a grófné jókedvűen megczáfolta nyomban:

— Sohse czifrázd a dolgot! Nem szeszélyből teszem biz én, hanem mert különben a fele elkallódnék, ha nem volna rajta a szemem!

Aztán Jenőhöz fordult magyarázóan:

— Tudod, ott van a nagy gyümölcsösünk, de semmi hasznát se láttuk eddig. Épen csak, hogy a mi asztalunkat ellátta gyümölcscsel. De most rájöttem, hogy a bolond német drága pénzt ád az almánkért, a mi eddig a fa alatt rothadt meg. Azóta hát egy darabnak sem szabad elvesznie; ez mind megy egyenest Németországba és meg sem áll Berlinig! Bizony, akár hiszed, akár nem, most már a fele háztartásomat ez az alma fizeti!

A gróf kényelmetlenül szólott közbe:

— De kérem...

— Nono, hiszen azért Jenőnek nem lesz oka lekicsinyelnie a háztartásomat. Különben majd lesz rá alkalma a vacsoránál, hogy megbirálja. Mert remélem, hogy itt maradsz vacsorára?

Jenő vigan válaszolta:

— Persze, hogy itt maradok!

Ettől a grófnak is megjött egyszerre a kedve.

— Ejnye be pompás lesz!... Megbocsáss, de most el kell tünnöm egy pillanatra... Addig csak mulassatok...

A grófné mosolyogva nézett utána és szeretetteljes hangon mondotta:

— A vén bolond!... Tudod-e, hova siet? Frakkba öltözködik a te tiszteletedre. Olyan, mint a gyermek most is. Könnyelmű, de csupa sziv, csupa jóság. Sejtelme sincs arról, hogy mi történik körülötte, hogy milyen küzdelem folyik itten ezért a birtokért. Apránként, szinte forintonként kell legyőzni az adósságot és bizony, már nem messze vagyunk tőle, hogy hirmondó se maradjon belőle! Szegény öregem, megszokott életmódjáról, minden szórakozásáról egyszerre mondott le, de azért sohsem mutatta, hogy fáj neki a lemondás. Mondom, hogy áldott jó szive van.

Jenő ezenközben otthonosan ült le az egyik almás zsákra, Melanie pedig szembe vele a másikra. Oly boldognak érezte magát, mint a sivatag vándora, a ki végre családi körébe ér. Hiszen sivatagon vándorolt ő is eddig: anyját alig ismerte, apja nem törődött vele és itt a tanyán is egy öreg emberrel él együtt, a ki igazán csak a saját gondolatait szereti, és egy leánynyal, a ki csak egy boldogtalan szerelem könnyceppjein át tud ránézni...

A vacsorán a gróf valóban frakkban jelent meg és csak úgy sugárzott az arczáról a boldog ünnepélyesség. Jenőn kivül is volt még vendég a vacsorához: Berzéty, a környék főszolgabirája, a ki dzsentri létére itt, a telivér arisztokrata társaságban mentül könnyedébb és fesztelenebb iparkodott lenni, és a plébános, a kivel a gróf oly gondosan bánt, mint a hogy a királyok szoktak bánni udvari gyóntatójukkal. E két vendéget a gróf hivatta ide sürgősen a Jenő tiszteletére, hogy népesebb legyen az asztal.

Vacsora közben Jenő megemlítette, hogy mi járatban volt erre: szoczialista izgatók bujkálnak a vidéken és izgatják a népet. A főszolgabiró úr hatalmasan fölpattant:

— Igen? Hát majd elintézem én a dolgot. Lánczon vitetem ki a bitangokat a határból.

Jenő tiltakozni akart, de a főszolgabiró úr, úgy látszik, kedvencz témájára akadt és nem tudta abbahagyni.

— A mig én élek, addig mukkanni se fog itt semmiféle népbolondító bitang! Ezek rontják meg a népet, a mely olyan jó volt eddig, mint a... a birka!

A plébános úr malaszteljesen mondta:

— Hiányzik a népből a vallásos nevelés, ez a baj!

— És a hála! — tette hozzá a gróf, hogy ő is mondjon valamit.

— Eh, az a baj, hogy a népnek nagyon is jó a dolga! — mondta a főszolgabiró úr. — A mig a nép csak puszta kenyeret eszik, alázatos, mint a kutya. De ha már húst is eszik hozzá, akkor bort akar rája, és ha bort iszik, azt hiszi, hogy ő is úr, mint mi!... No, de majd letöröm én a szarvukat!

Most a gróf Jenőhöz fordult:

— Hát neked mi a véleményed?

Jenő halkan, kínos mosolylyal válaszolta:

— Egyelőre semmi, csak arra kérem a főszolgabiró urat, hogy bizza rám az én népemet. Majd boldogulok én vele valahogy...

Aztán hogy másra terelje a beszédet, hirtelen fölkapta a poharát.

— Az én kedves rokonaim egészségére!

(Folytatása következik.)

(Folytatás.)

Serviss nem figyelt Britt legutóbbi megjegyzésére, teljesen el volt foglalva azzal, hogy helyreállitsa magában azt a fogalmat, melyet Violáról alkotott. A helyzete legnagyobb mértékben mardosta a szivét, de segiteni rajta nem volt képes. Bármily szép volt, el kellett kerülni, mint a bélpoklost. Első benyomása annál az első találkozásnál helyes volt: a leányt veszedelem fenyegeti, ha ugyan nincs még elveszve.

Britt ezt mondta:

— Ha a leány még gyermek volna, az állami egészségügyi hatóságot szólitanám fel közbelépésre. Igenis megtenném, akármennyire szeretem Lambert asszonyt. Csakhogy már teljeskorú s a mi még fontosabb, Clarke megnyerte szeretetét és bizalmát s mit tehet az ember ez ellen? Clarke tölti be a láthatárát s az anya is az ő malmára hajtja a vizet. Ennek elkezd beszélni leánya hivatásáról a világgal szemben, s más egyéb ilyen ködös dolgokról, sőt a leányt magát is félig meggyőzte már arról, hogy katalaptikus állapotai isteni eredetűek.

— Uram Isten, csak nem jutott még ennyire?

— Igen bizony, ennyire van. Megvallom, én nem éreztem magamat jogosultnak, hogy igazi vizsgálatnak vessem alá, — az ember nem bánhat vele úgy, mint egy iparszerű médiummal — de úgy látszik, hogy hosszas gyakorlattal kifejlesztette veleszületett hajlamát az álomkórra és a mig próbát nem tartunk, nem mondhatjuk meg, ő-e a nagyobb bünös vagy Clarke.

Serviss erősen nekimelegedett és düh támadt fel benne, csak úgy fészkelődött székében.

— Ne beszéljen többet erről az átkozott históriáról. Tanácsot adni nem tudok. Ha ön, a leány orvosa és Lambert, a mostoha atyja nem tudják abbahagyatni, én sem tehetek semmit. Tudni sem akarok többet a dologról. Hiszen ez pokoli állapot! Így lesilányitani és rabbá tenni egy leányt! Ha arra gondolok, hogy az az igéző teremtés közönséges csinytevő, megáll az eszem. És ha arra gondolok, hogy jóraváló emberek milliói hisznek az ilyen dologban! Hihetetlen!

— Nagyon csodálkoznék — mondta erre Britt — ha tudná, hogy hasonló eset mennyi fordul elő páczienseinknél. Mióta itt vagyok, egész kis könyvtárat szereztem be ilyen tárgyú könyvekből. Minden orvos rábukkan praxisa folyamán egy vagy több ilyen abnormis esetre, a melyeket, mint Randall mondta, megszokásból hisztériának keresztelünk s merem mondani, hogy még egyáltalán nem hatoltunk a kérdes gyökeréig. Legyünk igazságosak a leány iránt. Vannak olyan pontok is, melyek az ő javára szólnak.

Serviss tiltakozott:

— Egy szót se róla! Nagyon is kinos!

Britt makacskodott.

— Csak azt akartam mondani, hogy ennek a humbugnak van valami alapja. Ezek a médiumok nem indulnak ki a semmiből. Csaknem mindegyik valami abnormitásból indul ki.

Valami rejtett erő vetődik felszinre lelkükben, mint a tengeri kigyó s az teszi őket szellemlátókká. Kiváncsi hozzátartozók gyülekeznek köréjük, akkor aztán kezdődik a hazudozás. Mégis érdemes volna valahogy végignyomozni ezt a tárgyat. Megtenném magam is, ha New-Yorkban lakhatnám.

E szavaknál felállt.

— Nem itélem el önt, hogy nem megy bele ebbe a kérdésbe. Magam is jobb szeretném, ha nem volna vele bajom. Csak azt reméltem, van valami tapasztalata, melynek használ tehetném.

Britt távozása után Serviss nyughatatlan töprengésbe merült. Csak három napja ismerte Lambert Violát és mégis ezek a rá vonatkozó leleplezések nagyon kinosan érintették, szinte életbevágóan. Gyönyöre, mely a lányban, anyjában s egész házukban telt, odalett s ennek az ismeretségnek a megszakitása fájdalmat hagyott hátra szivében.

Mindezt igyekezett nagyon általánosan megmagyarázni.

— Gyülöletes dolog, ha bárkiben is elveszti az ember a hitét. Mindig bántó dolog, ha annyira megesal bennünket a külszin. Kétségkivül Clarke az, a ki az egész szélhámoskodásban a főbünös. Nem birom elhinni, hogy a leány szándékosan ámit. De mégis, Britt nagyon határozottan beszélt, pedig éles, szenvedélytől ment megfigyelőnek látszik.

Erre aztán elkezdett csomagolni, azon törve a fejét, tegyen-e bucsúlátogatást, vagy sem. Végre úgy határozott, hogy nem megy el s udvarias levelet küldött a postán, hogy haza kellett utaznia s rendkivül sajnálja, hogy nem tehette tiszteletét.

A mint másnap reggel a vasuti kocsi elülső perronján állott, visszanézve a völgyre a Colorow-hegység fénylő gerincze alatt, az a nyomorúságos érzése volt, hogy cserben hagyott egy tehetetlen fiatal leányt legnagyobb megpróbáltatása idején.

IX.

Clarke, a próféta.

Dr. Brittnek igaza volt. Lambert asszony nagyon kedvelte Clarket, valóban, egészen belefoglalta szivébe. Egyszerre fia volt és spirituális dolgokban tanácsadója s óhajai a parancs erejével birtak. Neje elhúnyta miatti gyásza akkor sem fájhatott volna neki jobban, ha Adél, a meghalt asszony, a saját lánya lett volna. Ez a csapás mint egy felhő feküdt köztük, megakadályozva, hogy még csak sejthessék is Clarke fejlődőben levő egyéb vágyát. Lambertné visszaemlékezett Adél szépségére és nemes jellemére s ez az emlék kétszeresen a gyermek szinében tüntette fel Violát, ezért ha valami minden lében kanál ember czélzásokat tett a papnak leányával való feltünően bizalmas viszonyára, nyilt szóval ütötte el a burkolt czélzást:

— Ugyan, hogy gondolhat ilyen dologra!

Viola is ismeretségük kezdete óta csakugyan oly nagy bámulója volt a fiatal papnak, mint a hogy Serviss gondolta s megalázkodott Adél asszony előtt, mint egy a rejtelmes nagyvilágból való csodás hölgy előtt, a kinek magaviselete, ruhája és beszéde mind a tökéletesség forrása s a ki mikor meghalt, az árnyak világa csak annál gazdagabb s teljesebb hatalmú lett rája nézve.

Igy tehát egyesültek a föld és az ég minden hatalmai, hogy Clarke-ot a Lambert Viola kis világának uralkodójává tegyék. Ott állott Ward Clinton közt és ő közte s minden más udvarlója közt, egészen lefoglalta gondolatait. Csodálta a pap tehetségeit s megremegett sötét szemének, magnetikus kezének, mély hangja zenéjének hatalma alatt. Clarke időnkint oly szenvedélyes, bizonytalan nyugtalansággal töltötte el, hogy az élet kín lett reá nézve, mert épen abban a korban volt, a mikor a lélek megnyilatkozik a szerelemnek s egy szerelmi dal hanglejtése, bármily kevéssé érti is meg, legmélyebb hatással van rá. És mégis néha olyan félelmet érzett a pap iránt, a mely megfagyasztotta vérét. Küzdött növekvő becsvágyával is s az élet fokozódó ismerete birálgatóvá tette, — a gyermek csodálata kezdett helyet engedni a nő belátásának. Az a vágy, hogy lerázza magáról láthatatlan kinzóit s olyan legyen, mint a többi lányok, alapjában véve annak vágya volt, hogy szerelemre és becsületre találjon saját természetes énje révén, teljesen menten a szellemkezek érintésétől.

Elkedvetlenitette, hogy Clarke nem rokonszenvez óhajával; — hogy feleségeül kivánja, soha eszébe sem jutott. Clarke pap volt, ő a hivatalát tisztelte benne s ezenfelül nem tekintette magát másnak, mint kis lánynak, a ki nagyon is tudatlan, nagyon is köznapi, sem hogy ily kiváló embernek felesége lehessen.

Serviss megjelenésével mintha új erő jutott volna élete egészségesebb részébe. A nagy külső világ mesterét födözte fel benne, a kelet-amerikai világ, a félelem nélküliek világának mesterét. Elhatározása, hogy legyőzi az őt hatalmába ejtett szellemeket, gyorsan kifejlődött a vele folytatott néhány órai barátkozás alatt. Érezte, hogy Serviss rokonszenvezni fog vele, hogy segiteni fog neki. Beszédének világos határozottsága, egészsége, jókedve perczről-perczre nagyobb hatással volt rá s ezért elhatározta, hogy meg fog neki vallani mindent a legközelebbi alkalommal, mikor találkozik vele.

Részint ez a növekvő ellenkezés, ez az antagonizmus, melyet Clarke észrevett, részint az elhatározás, hogy megakadályozza czélját, a vágy, hogy egészen és azonnal birhassa a leányt, kizárta Clarke minden más kivánságát vagy tervét. Érezni és cselekedni neki egy s ugyanaz a dolog volt. Mindig makacs, betegesen önérzetes ember volt, talán azért, mert három népfaj vére folyt ereiben. Atyja skót volt, az anyja pedig, a ki spanyol anyától és igen izgékony ir atyától származott, örökké rejtély maradt még a férje előtt is. A nevetése ép oly logikátlan volt, mint a könnyei. Háztartásában sohasem lehetett tudni, mit hoz a legközelebbi óra, annyira hamar készen volt rokonszenveivel és annyira pillanatnyi volt a kétségbeesése. Egész életét a mélységek és a magasságok közt töltötte, soha nem élt egy napig se derült, nőies életet s mikor meghalt, ez árnyékvilágból való elköltözése is ugyanilyen rikitó dráma volt.

Fia örökölte egész hevességét, czéljaiban való következetlenségét ép úgy, mint hajlamát a bajok alatti összeroskadásra. Testileg Clarke mindig nyulánk termetű, gyönge tüdejü volt s ezeket a gyöngeségeit arra használta, hogy kivonja magát a munka és a felelősség alól.

Nem volt képmutató; ebben Britt tévedt. Természettől fogva mélyen vallásos volt. Lelke időnkint epedett a magasztos dolgok után. Nagyon érzékeny volt a fájdalmak iránt és mindig betegesen félt a haláltól. Bármely szegény, elveszett, vagy szenvedő ember látása rögtön mély és melankholikus szánalmat keltett benne. Egy döglött bogár az utczán, egy pók hálójába akadt légy, egy viharvert és megtépázott vörösbegy már gyermekkorában is megrendítette s szomorú és kérdezgető szemmel tünődött rajta még akkor is, mikor fiatal pajtásai már rég elfelejtették. Hova lett a fény a szemükből? — kérdezte magában. Nem talált soha örömet egy élőlény megölésében s akárhányszor latba vetette csekély erejét, hogy megvédjen egy macskát a megkövetkeztetéstől. Másrészt meg ismeretes volt róla siheder korában, hogy szülővárosa leghaszontalanabb suhanczaival aljas csapszékekben ténfergett s a hazug és alattomos jelzőkre tett szert. Tizenhét éves korában az ital utáni vágy már-már teljesen urrá lett fölötte, de egy hires alkohol-ellenes predikátor hatása alatt megtért s huszonhárom éves korában megkezdte theologiai tanulmányait.

Sikerét, mint predikátornak biztositotta hangjának vonzó szépsége és modorának mágneses ereje. A feje feltünően szép volt s ha beszélt, az arcza sokszor sugárzott, mint egy szeráfé. A gyülekezet asszonyai imádták az első pillanattól fogva, zavarba ejtve őt tüzes dicséreikkel. Hogy hű maradt nejéhez, az az aszszony jellem-szépségének következésevolt. A felesége, a mig élt, árangyala volt. Panaszszó nélkül jött vele a hegyvidékre, szenvedett vele, vigasztalta, s mikor meghalt, a férj előtt elsötétült a világ. Úgy érezte, mintha egy szörnyű, végtelen barlangban kihullott volna kezéből az egyedüli fénysugár. Napokig verdeste fejét a falhoz, káromolta az Istent, — de végre apathiába esett. Ekkor kezdett rejtelmes zörgéseket és kopogásokat hallani barlangja falain. Fölállt és hallgatózott. Elindult a homályos fény felé. Visszajutott újra a való világba. Hite a szentirásban megrendült, de csakhamar fölfedezte érzelmeinek csodás változását azok iránt, a kik közvetítőknek mondották magukat az anyag és a szellem világa közt. Figyelmét a siron túli élet fizikai bizonyitékainak tanulmányozására fordította.

Mindeddig nem sok hitelt adott Lambert asszony Violára vonatkozó vallomásainak s mivel a leány sokáig távol volt hazulról az iskolában, őt magát pedig mélyen aggasztotta feleségének mind roszabbra váló egészségi állapota, még azt is elfelejtette, hogy mit vallott még neki Lambertné.

Viola tehetségének fölfedezése, a mint doktor Brittnek elmondta, mikor mind a ketten belekeveredtek a különös dologba, hirtelen jött, előkészület nélkül, néhány nappal Adél halála után.

— Szomorú beszélgetésbe elmerülve ültem Lambert asszonynyal, segitséget és vigasztalást keresve nála. Viola alacsony székben ült az ernyős lámpa mellett, könyvvel a térdén. Hallgatta a beszédemet. Szenvedélyesen mondtam: «Odaadnám életem minden reményét egy suttogásért Adél ajkáról!» Ekkor a szoba elkezdett sötétedni. Eleinte azt hittem, csak képzelem ezt, de egy pillanat mulva észrevettem, hogy a lámpa fénye kezd kialudni. Egy pillanatig hallgatva néztük, aztán Lambert asszony megjegyezte: «Viola, a Mari elfelejtett petroleumot tölteni a lámpába».

— Alig hogy ezt kimondta, hüvös szél érintette meg a homlokomat. A lámpa lángja fölcsapott a levegőbe, a szoba elsötétedett, csak egy halvány fényfolt volt látható a padlón, az utczai lámpa fényétől. Halk suhogás támadt, egy kéz érintette meg arczomat, lágy ajkak simogatták a fülemet és suttogást hallottam, melytől elállt a szivem verése. Eleinte érthetetlen, artikulálatlan mormogás volt, de végül tisztán hallottam szellemmé vált feleségem korholó szavát: «Tony, Tony, hisz én mindig veled vagyok!»

— A suttogás elhallgatott. A kéz elhúzódott tőlem s mély sóhaj ütötte meg a fülemet. Adél eltünt. Az extázis pillanata oda volt. Megdöbbenve, tehetetlenül ültem, agyam csak úgy zúgott ennek a jelenetnek óriási fontosságától. Mielőtt talpra tudtam volna állni, Lambert asszony, a kit mindez nem hozott ki sodrából, kinyitotta az ajtót s világosságot bocsátott be a szobába. Csak akkor, mikor a révületben fekvő Viola halvány, merev arczára tekintettem, vettem észre először, hogy valami összefüggés van közte és Adéllel való édes társalkodásom között.

— Akkor, mint egy boldogitón fellobbanó fény, mely beragyogta lelkemet, jött rám az a meggyőződés, hogy Viola az a médium, a kin át Adél szólt hozzám, — hogy ő nyitotta föl előttem a némaság kapuját.

— Nem éltem már testi életet. Csak az agyam élt, feszülten valami láthatatlan erőtől. Ime, itt a vallás realitása! Itt a felelet az emberiség kinzó kérdéseire, a felelet imáimra, a melyet az ótestámentom nem tudott megadni. A lélek megmarad a test elpusztulása után is. És itt, ebben a kis szobában, mikor kétségbeesésem a legmélyebb volt, jött a bizonyság, elvakitva engem szépségével.

— Ekkor azt mondtam: «Viola, ön megszerezte nekem életem legcsodásabb pillanatát. Elhozta nekem Adélt és beletette kezét az enyémbe. Ön által hallottam újra az ő hangját. Isten nagy dologra választotta ki önt, ezt érzem. Nem szabad visszafojtania ezt a hatalmát, a mely a legszebb vigaszt nyujthatja a gyászoló lelkek ezreinek, sőt millióinak.»

— El voltam képedve oktalan feleletétől. «Én nem akarom! — kiáltotta. — Gyülölöm mindezt s nem akarok többet szellemeket idézni!» Igyekeztem őt meggyőzni nagy hivatásáról, de hasztalan. Másnap este újra eljöttem, rábeszéltük, de ő hevesen ellenkezett. «Mért nem jönnek a szellemek önhöz vagy a mamához — igy panaszkodott — a helyett, hogy én hozzám?» Erre én ezt mondtam: «Erre nincs felelet. Önt eszközükké tették s kötelessége engedni akaratuknak.»

— Ez este a kis szoba harczterré változott. Lambert asszony felhivta Mac Leod, Viola

nagyapja segítségét, a ki a leány «őrszelleme». Viola minden erejéből ellenállt. Úgy tetszett, mintha egy erős kéz szorongatta volna a torkát, engedelmességet parancsolva neki. Attól féltem, darabokra tépi és végre is tiltakozni kezdtem. De Lambert asszony nyugodtan mondta: «Az ő saját hibája. Megbüntetik makacsságáért. Apám csak ránczba szedi kissé, kárt nem tesz benne.» Végre a szellem győzött s a leány lehanyatlott, oly mély álomba, mintha lélekzete örökre elállott volna, a keze jeges és mozdulatlan volt, az arcza fehér, mint a márvány.

— Mért nem lépett ön közbe? — kérdezte dr. Britt komoran.

— Hogy tehettem volna, ha a leány anyjának és őrszellemeinek más volt a szándéka? Egyébiránt akkor már hinni kezdtem a leány hivatásában, kezdtem felfogni munkájának roppant értékét. Istenem! Ha én bennem volna meg az ő tehetsége, betölteném vele az egész világot, olyan szavakat írnék a sirokra, hogy a halál gyermekálommá válna! Kiküszöbölném a gyászt a világból. A biblia már nem elégít ki engem, valami többet kívánok a fehér lapra nyomtatott hideg betűknél. Tudni akarok! Ujjongásba akarom hozni a világot egy új evangéliummal és ime, itt van kezem ügyében egy médium. Soha nem találok több ily erőre. Önnek dr. Britt, segíteni kellene engem. Tanulmányozzuk ezt a csodás tehetséget. Egyesítsük szellemi erőnket erre a fenséges problemára. Én feljegyzek minden izenetet, a mit kapunk és lánggal égő könyvet irok róluk, — kinyilatkoztatást, mely bejárja az egész világot, vezetve és örömre derítve minden emberi lelket. Gondoljon erre! Nincs ennél nagyszerűbb hivatás a világon. Ez a leány megváltóvá lehet, azzá is kell lennie, reményforrás a kétségbeesett lelkek ezrei számára!

Erre a heves felszólításra dr. Britt közömbös és hidegen kritizáló maradt, míg Clarke lehűtve és elkedvetlenedve megvonta tőle bizalmát. Alkalmilag még találkoztak Lambert asszony házánál, de antagonizmusuk gyülölletté mélyült. Britt, segíteni nem birva, régóta megszünt tiltakozni, még a leány előtt is, mert észrevette, hogy valahányszor ez föllázad, csak annál nagyobb kín és mélyebb megaláztatás a vége. Elkezdte tanulmányozni a dolgot és eddigelé kevés okot talált arra, hogy felbiztassa a leányt a bajából való kigyógyulás reményével.

Clarke is körülvette magát új és különös könyvekkel s érintkezésbe lépett minden társasággal, mely az ily jelenségek vizsgálatával foglalkozik. Kis sötét szobácskájában éjjel-nappal a láthatatlan mindenség homályos értelmű törvényein törte a fejét. Csak akkor hagyta abba tanulmányait, ha Violával akart lenni, a ki ép oly szükséges lett rá nézve, mint a mindennapi kenyér, annyira nélkülözhetetlen, mint a levegő. Reménye és segítsége volt egyszerre. Hogy tarthassa meg, hogy hajtsa akarata alá, hogy használja fel nagy terve, a világnak a halálfélelemtől való megszabadítása érdekében, — ez lett mindennapi gondjainak tárgya.

E czélból igyekezett hatni rá énekével, szónoklatával, a költészet iránti szeretetével, jól tudva, hogy ha örökké csak a «nagy hivatásáról» trombitálna neki, ezzel fellázítaná. Viola pedig, így szorongattatva, így ostromolva, napról-napra kevésbbé volt tisztában önmagával, míg egyszer csak el nem jött az a piros arczú, erős, fiatal tudós, a ki betöltötte új elhatározással, hogy elmeneküljön magasztos kötelessége elől.

Clarke szerette a leányt, nem úgy, mint Adélt, de ép oly emberi módon. Médiumsága, mely oly életbevágó dolog volt a világra nézve, oly szent volt az ő szemében, csak fokozta varázsát.

— Mind az, a mi vagyok, mind az, a mivé lenni remélek, ennek az édes, csodás gyermeknek a birásától függ, — mondotta magában. Most észrevett valami nagyon finom változást leányon és érezve, mennyire tőle függnek czéljai, mindennapi boldogsága, jövője, föllelt székéből s elszánta magát, hogy most már nemcsak hogy ellenezni fogja Viola elutazását, hanem meg fogja kérni feleségül.

— A feleségem! — Erre a sokat jelentő szóra élénken elébe rajzolódott Adél könyörgő arcza. Remegve a szégyentől a szemrehányó tekintet alatt, felkiáltott:

— De mikor nem birok egyedül élni! Aztán, gondold meg, találkozhatom veled minden nap, talán minden órában és ha a lelkem további kegyelmet nyer, talán majd médium nélkül is közlekedhetem veled. Nem vagyok hűtlen hozzád, Adél; megvallom, szeretem azt a leányt, de nem úgy, a hogy téged szerettelek. Te voltál az én igazi feleségem, az én egyetlen hitvesem, te töltötted be lelkemet. Szerelmem az iránt a leány iránt az atya, a tanító szeretete. Szükségem van rá, mert, oh Adél, megvallom, hogy a míg te nem jöttél vissza hozzám ezen a leányon át, bele voltam fáradva az élethe, kész voltam abbahagyni munkámat. Viola tette újra kezembe a kezedet, ő általa hallottam meg újra a hangodat. Nem birom elveszteni ezeket a végtelen becses perczeket, pedig ez vár rám, ha ő elmegy mellőlem. Nincs-e igazam, mikor vágyódom jelenléte után? Jer hozzám, mondd meg nekem ma este, mit akarsz, hogy tegyek. Légy kegyelmes, én angyali hitvesem. Gondolj az én üres, elhagyatott szivemre. Gondolj arra a nagy feladatra, melynek megoldására elszántam magamat. Oh, én édes szellemem, bárcsak át tudnád fonni a nyakamat karoddal *most*, más közbenjárása nélkül! Jer hozzám, suttogj nekem, — most! Add tudtomra jelenlétedet, a mint itt ülök egyedül és kétségbeesve!

Felhagyott a könyörgéssel, iróasztalára nyugtatta fejét s vonagló reménykedéssel várt, — várt, míg a sötétség rá nem borult s a folyó nagyszerű, örök zúgása hirdette az ember gyarlóságát és hiábavalóságát. Egy tücsök énekelt valahol szivszaggató hangon, mintha azt mondta volna: «Én meghalok holnap, de kétségbe soha nem esem.» De selymes suhogás, suttogó hang nem hallatszott, hogy elcsititsa a vonaglás, mely a kisértés alatt nyögő ember keserű sóhajaiban tört elő.

(Folytatása következik.)

Világhirü „Omega"-óra!

Igen finom präcisio szerkezettel, 15 köves horgony-művel, melynek tokja szerkezete és számlapja a leggondosabban kidolgozva és szabályozva van --- --- --- --- 26 K
Duplafedeles 3 nehéz ezüstfedéllel --- 32 «
Rajz szerinti lapos kivitelben, gyönyörü számlappal --- 34 «
Hasonló duplafedéllel --- 40 «
Ugyanezek tiszta finom aranyból --- --- --- 140—200 «
Dupla acéltokban --- --- 30 «

SCHÖNWALD IMRE

magyar órás- és ékszergyárosnál, Pécsett 122.

Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve. 11032

Sürgönyczim Cartonage. **DAVID KÁROLY ÉS FIA** Telefon szám 41—48.

doboz-papiráru és szab. fémkapocsgyára

Budapest, I., Mészáros-utcza 38. szám. 10651

Gyárt: Papirtányért, bonboniert és jardinet-dobozokat. Sajtolt kerek dobozokat, légmentesen elzárható, összehajtható dobozokat pólyák kötőgyapot, stb. cs magolására. **Hintődobozok,** valamint **húzott lemez-csövek** tetszés szerinti nagyságban. **Teásdobozok** ⅛ kilogr.-tól 10 kilogr.-ig. valamint 6, 10 és 20 filléres tea csomagolásához. **Szekrénysipke és kopóládapapir** legujabb szin és kivágásban.

Állandó kiállitás a fenti czikkekből a városligeti iparcsarnokban megtekinthető.

KIRNER JÓZSEF utóda **Pirk J.** puskamüves. (Alapittatott 1808. évben.)
BUDAPEST IV., Bécsi-u. 2., gyár Rózsa-u. 7.

Dúsan ellátott raktár legujabb szerkezetü Kettős vadász-fegyverekből, golyósfegyverek, amerikai Winchester verésu ismétlő-fegyverek, forgópisztolyok, szalonfegyverek és pisztolyok, töltények és vadász-szerekből, melyek jóságáért kezeskedik. 10846

A már 53 év óta dicséretreméltólag ismert, s a 71012. sz. Bm. leira követelményeinek teljesen megfelelő

UJ-VUKOVARI

arczkiszitő kenőcs szeplő, himlőhely, sömör, májfoltok, fakadékok, forrósági pörsenések, orrvörösségek és minden egyéb arczvirágzások ellen, valamint az

uj-vukovári

bőrtisztitó szappan mely az arczkenőcscsel a használati utasitás szerint alkalmazva, még korosabb egyéneknek is viruló és fiatal kinézést kölcsönöz.

Egy nagy tégely ára 1 kor. 60 fill., kisebb 1 kor., szappan 1 kor. Utánzásoktól óvakodjunk! Csak **Krajcsovics** által **Vukováron** készitett kenőcs valódi. Minden tégelyen **Krajcsovics,** a készitő arczképe látható. 11132

Főraktár: Budapest, Király-utcza 12 és Andrássy-ut 26, Török József gyógyszertára.

Az asztalosok szövetkezeti Butorcsarnoka.
A budapesti asztalos-ipartestület védnöksége alatt álló

Butorcsarnok

és hitelszövetkezet, mint az országos központi hitelszövetkezet tagja, felhivja a nagyérdemü butorvásárló közönség figyelmét a

VIII., József-körut 28. szám,
Bérkocsis-utcza sarok, valamint
IV., Belváros, Ferencziek-tere 1. sz. a.

királyi bérpalotában dusan felszerelt modern és stilszerü lakberendezéseinek megtekintésére, a melyek jutányos áron jótállás mellett adatnak el

A Butorcsarnok szövetkezet

kizárólag csak budapesti képesitett asztalos- és kárpitos mesterek dolgoznak, ugy Budapest környékén készitett, vagy bécsi silány áruk eladásával nem foglalkozik.
Megrendeléshez tervezetet és költségvetést kivánatra készitünk. 11220
Minden egyes butordarab bizottság által felülbirálva.

Hirdetések felvétetnek a kiadóhivatalban, Budapesten, Egyetem-utcza 4.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

Polgár M. rajza.

(Folytatás.)

XII.

Künn a mezőségen korhadt olaj-malom állott, a mely olyan volt, mint a szájával leborított óriási tölcsér. A mióta a Vajkay-tanyán fölépültek a szép téglafalú, modern malmok, nem használódik ez a rozoga összerszám. De le sem bontották, mert zivatar idején ide menekül a mezei nép a tető alá, a mely valóban hasonlít is egy kifeszített esernyőhöz.

Vasárnap délután titokzatosan, egyenként szállingózik ide a parasztság. Szétszóródva, a száraz kukoriczában bujkálva jönnek és aztán eltünnek a malom homályában, a mi olyan jól diszíti a titokzatosságot.

Odabenn alig üdvözlik egymást, leülnek az óriási fakerék küllőire és várnak szép csöndben, mint a fegyelmezett iskolás gyermekek. Végre a kis hosszúfürtü Steinfeld-gyerek fölmászik a garatra, a mely ép olyan, mintha szószéknek csinálódott volna és botjával háromszor kopog.

— Az ülést megnyitom és fölkérem Suta Balog Mihály elvtársat, hogy foglalja el az elnöki széket.

Suta Balog Mihály felczihelődik és nagy méltósággal telepedik le a Steinfeld-gyerek mellé.

— A mai ülés szónoka Küllő Lukács elvtárs. Halljuk!

— Halljuk! Halljuk!

Küllő mester, a részeges kovács föláll, köhécsel egy keveset, hogy rendbe hozza a gégéjét, a melyen irtó nyomokat hagyott a szesz és elkezdi:

— Elvtársak! A miképen sötét éjszaka után kél föl a ragyogó nap és a miképen az Ur száraz lábbal vezette ki az ő választott népét a szolgaság házából, — azonképen jön el a szociálizmus dicső eszméje, hogy visszaszerezze az eltiprott népek millióinak elkobzott jogait. Mert mik vagyunk mi? Emberek, vagy barmok?

Suta Balog Mihály dühösen szól közbe az emelvényről, egy pillanatra megfeledkezvén az elnöki szék hideg méltóságáról:

— Bizony emberek, a kutya teremtését!

— No, ugye hogy emberek vagyunk! Ha pedig emberek vagyunk, akkor nekünk épen annyi a jussunk, mint minden embernek, mert az Isten nem teremtett kétféle embert, hogy legyen úrnak és szolgának való belőle, hanem csak egyfélét teremtett, azt is a maga képére. Például Kis Fekete János elvtárs, mi van a kelmed ábrázatán . . .

Kis Fekete János ijedten kapott ingujjával az arczába. Küllő mester pedig folytatta nyugodtan:

— . . . mi van a kelmed arczában, a mi különbséget tenne kelmed és más emberfia között?

— Nono, hát igaz, hogy máma nem borotválkoztam . . . megcsorbult a borotvám, ez az oka!

— De van-é a kelmed arczán a gyalázatosság bélyege, hogy kelmed mégis másnak a szolgája, igavonó barma? Hát nem tudna-é kelmed is ép úgy a maga gazdája lenni, mint bárki más?

— De bizonyisten tudnék!

— És lám, kelmed mégis egész világéletében másnak a szolgája lesz, másnak a hasznára fogja hullajtani véres verejtékét! És miért? Azért, mert a gőgös, kiszipolyozó nagy urak a kezükbe kaparították a földet, a mi jogos örökségünket és kizsákmányolnak bennünket.

A Steinfeld-gyerek merengő búval hajtogatta boglyas fejét a garatban.

— Úgy van! úgy van!

Küllő mester fölpillantott és bátorságra kapott a helyesléstől.

— Mi fog bennünket megoltalmazni a szipolyozó nagy tőke ellenében? Mi fogja kivivni a mi elkobzott ősi jogainkat? A szocziálizmus világmegváltó eszméje! Egyet kell értenünk, össze kell fognunk és akkor olyan erősek leszünk, hogy úgy rázzuk le magunkról zsarnokainkat, mint a hogy a bika rázza le magáról a beléakaszkodott juhászkutyát! Elvtársak! Esküdjünk meg itt, hogy össze fogunk tartani, hogy hívek maradunk a szocziálizmus világmegváltó eszméjéhez és hogy mindig pontosan beadjuk a napi két krajczárt a pártvezetőségnek Steinfeld elvtárs útján a pártczélokra. Esküszünk!

— Esküszünk! Esküszünk!

A Steinfeld-gyerek most átszellemülten néz az olajmalom tetőzetére és egyik kezét a mellére szoritva ismétli:

— Esküszünk!

Aztán újból leül és súg valamit Suta Balog Mihály elvtársnak, minek következtében az megszólal:

— Kinek van megjegyzése Küllő elvtárs beszédére?

Kis Fekete János, a kinek oldalát már nagyon fúrta a beszélhetnék, félvállal föltápászkodik, megsimogatja a bajuszát, zavartan hümmöget, aztán megszólal:

— Hát nékem csak az a megjegyzésem vóna, hogy hát . . . Küllő elvtárs jól beszélt, igazat mondott, minden szava szinigazság vót, mert hát mi is emberek vagyunk, mi se vagyunk barmok és nem igazság az, hogy egyiknek annyi födje van, a másiknak meg semmi sincsen és ha már az ember dógozik, mint az ökör, hát — *mondok* — legalább látszatja lenne, de nincsen, — mondok — mert például itt vagyok én, kapálok, szántok, aratok, mindent csinálok és még sincs látszatja, mert — mondok — egészen más vóna, ha a föd az enyém volna, de igy megette a fene — mondok —, a fele is alig az enyém a természnek, pedig az egész se volna sok, hát azért mondok, hogy csak jőjjön az a szocziálizmus, mi majd kitartunk mellette, mert két krajczár naponta sok pénz, de szivesen megadom, ha tudom, hogy födet kapok érte, csak úgy vóna jó, mondok, hogy mentül hamarább adnák már ide a födet, mert mentül előbb, antúl jobb . . . hát csak ez a megjegyzésem!

Kis Fekete János ragyogó arczcal ül le. Egészen mámorossá tette ez a siker. No lám, sohse

Polgár M. rajza.

Vasárnap délután titokzatosan, egyenként szállingózik ide a parasztság.

hitte volna, hogy ilyen könnyen fog menni a szónokolás. Egyfolytába beszélt, még csak meg se szusszant közbe, úgy jött belőle a szó, mint a vízfolyás!

Az ő sikerén fölbátorodnak a többiek is, egyik a másik után áll föl szónokolni, mind elmondja ugyanazt és mind átérzi ugyanazt a dicsőséget.

Ám az őszi este korán leszáll, sötét lesz az olajmalomban és a szocziálisták hangtalanul, szétszóródva, egyenként, a hogy jöttek, visszaszállingóznak a tanyára.

A Steinfeld-gyerek és Küllő mester azonban együtt maradnak. Ők a «*Pokoli szomjúság*»-ba mennek.

(Folytatása következik.)

(Folytatás.)

X.

Clarke mint kérő.

Lambert asszony majdnem ép oly fontos elhatározással állott szemben, mint Clarke: egy kérdést formulázott, a mely nyugtalanította s a melyet föl akart tenni a «láthatatlanoknak», hogy adjanak rá feleletet. Ép e szavakat írta egy papirlapra: «Elmenjek-e Violával, vagy ereszszem egyedül?» — a mikor Clarke léptei hallatszottak az ajtón kívül. Hamar elrejtette a papirszeletet s fölkelt, hogy elébe menjen a látogatónak.

Clarke nagyon sápadt volt s volt valami a tekintetében, a miből Lambert asszony észrevette, hogy látogatásának valami rendkivüli czélja van.

— Hol van Viola? — kérdezte Clarke.

— Kiment az utczára egy barátnőjével. Nemsokára vissza fog térni.

— Örülök, hogy ön egyedül van otthon, szeretnék önnel beszélni. Nem tetszik nekem a Viola mostani lelkiállapota. Annak a professzornak a látogatása, úgylátszik, újra föléleszteti nyugtalanító kivánságát, hogy elmenjen innen. Erre nem is birok gondolni, hisz ő nagyon *is becses* nekem. Igazán olyan, mint a vér a véremből s félek tőle, hogy elveszítem szemem elől. Fiatal és benyomásokra fogékony, ha elmegy a nagyvárosba, nagyon könnyen elveszíthetjük őt mind a ketten. Eljött hát az ideje, hogy kimondjam, hogy szeretem őt. Nem egészen úgy, mint Adélt szerettem, de mélyen, szenvedélyesen. Feleségül kivánom. Kérem az ön beleegyezését, hogy ezt ma este megmondhassam neki. Megadja az engedelmet?

Lambert asszony meglepetésében oly mereven nézett a papra, hogy ez nem birta szavait oly határozott hangon befejezni, mint a hogy kezdte. A hangjában rejlő szenvedélyesség ép úgy megzavarta az öreg asszonyt, mint a csodálkozás, hogy olyan sulyos veszteség után oly rövid idővel más nő, az ő leánya felé bir fordulni. Egy *másik, mélyebb megfontolás is* kelt lelkében; ezt suttogta:

— Mit fognak mondani *ők*, Antal?

Clarke számitott erre a kérdésre s elkészült a feleletre is:

— Ajánlani fogják, abban biztos vagyok. Avagy nem kedvező ez az ő czéljuknak? Nem attól függ-e a nagy könyvem, hogy Violával állandóan együtt dolgozhassam? *Az ő* feleletüktől nem félek. Attól félek, a mit Viola fog mondani.

Elkezdett föl s alá járni a szobában s úgy folytatta:

— Mit jelent Viola zenei kiképzése *az ő* szempontjukból? Gondoljon erre! Viola kezében vannak a halál kapujának kulcsai. Ő tőle függnek milliók reményei. Ő a legcsodásabb szervezet a világon. Minden egyéb tekintetben oly normális, oly bizalomra méltó. Meggyőz mindenkit, a ki megismeri, és aztán nem engem választottak-e ki az őrszellemek arra, hogy közléseiket tudomására juttassam a világnak? Violának nem szabad New-Yorkba mennie, abba a nagy Bábelbe, a mely megront mindent, a mi spirituális. Egy napon majd én fogom oda vinni. Csak azoknak szoros felügyelete alatt mehet, a kik szeretik és értik rendkivüli természetét, tehetségeit. Ha egyedül megy, meg lesz *akadályozva fenséges* küldetésében, *hite* meginog. Hát nem látja be, hogy nem szabad mennie?

— Megtettem mindent, a mit tehettem, hogy itthon tartsam.

— Tudom — felelt a pap gyorsan. — De most nekem kell adnia a hatalmat fölötte, a férj hatalmát. Ma este dülöre akarom juttatni a dolgot. Ő tudja, hogy én szeretem őt s hiszem, hogy becsül és tisztel engem. Talán már szeret is kissé, bármennyire érdemetlen vagyok is rá.

Az anya erre elkezdett remegni.

— Én nem tudom, Antal, — mondta — mi mind azt hittük, hogy ön . . .

— Tudom, mire gondol — kiáltott fel Clarke ingerülten. — Hát mért akarnak engem szándékosan félreérteni! Nem vagyok hütlen Adélhoz. Nem látja be, hogy iránta való szeretetem megmarad, és hogy Viola iránti vonzalmam nem árulás a halott ellen? Adél meg fogja érteni, mennyire szükséges, mennyire az életembe vágó nekem Viola, — hiszen jól tudja, hogy érintkezni se tudnék vele, ha Viola elmenne. Nem úgy szeretem Violát, a hogy egy fiatal gyerek szeret, hanem mint a férfi, a ki érti őt és önmagát, a ki érti az ő kötelességeit. Ez egész más szerelem, de ép oly igaz és magasztos és szent. Nélküle megőrülök. Ő mentett meg a kétségbeeséstől. Ő fog engem a rögház kötött milliók apostolává tenni.

Az anyának hizelgett leánya hatalmának ez a dicsőítése s beleegyezett Clarke kivánságába. Ez a házasság biztos rév lesz Violának, biztosítja az életben való helyzetét s ezenfelül előbbre viszi azt a nagy művet, melyet Lambertné is nagyobb fontosságúnak tekintett, mint bármi más ügyet a világon.

— Én nem ismerem az ő érzületét, Antal — mondta az anya. — Ujabb időben sok fájdalmat okoz nekem és megdöbbent ellenállásával terveinkkel szemben, de nem hiszem, hogy vonzódna bármelyik fiatalember ismerőséhez. Ha ő beleegyezik . . .

— Hagyjon bennünket egyedül, ha Viola hazajő — felelt Clarke bizalmasan. Önző férfilelkében mélyen benne rejlett ez a gondolat:

— Tudom én, mért nyugtalan a leány, miért szeretne innen messzire menni. Azt hiszi, én elválhatatlanul hozzá vagyok kötve Adélhez. Ha megtudja, hogy szeretem őt, hogy feleségül kérem, hozzám fog jönni s oktalan lázongása meg fog szünni. Vágyai bennem fognak összpontosulni . . .

Mikor az ajtó kinyilt s Viola belépett a szobába, sugár alakjával, élénken, élettől duzzadva, Clarket vágyának ereje külsőleg megalázkodóvá tette; szomorunak mutatta magát s elkeseredett, gyönge hangon beszélt. Mikor az anya egyedül hagyta őket, halk hangon kezdett beszélni:

— Viola, valami fontos dolgot akarok mondani. Nagyon aggaszt engem, hogy megújitotta elhatározását az elutazásra vonatkozólag. Szemben azzal a nagy művel, melyet be kell fejeznie, nem értem, hogy akarhatja félbe-szerbe hagyni alapjában véve önző czélokért. Ez oktalan és veszedelmekkel teljes dolog. Nem értem nyughatatlankodásának ezt a megújulását.

A leány arcza elborult volt, mert ép most hallotta Serviss elutazása hirét s sértődöttnek és szomorunak érezte magát. Levette kalapját és az asztalra tette, olyan elhatározott mozdulattal, mint a harczos, a ki leveti lobogó tollas sisakját.

— A dolog nagyon egyszerü — felelt kurtán. — El akarok innen egy időre szabadulni. Nem birom ki tovább az itteni életet.

— Miért nem? Miért oly boldogtalan? — kérdezte Clarke komor, feddő hangon. — Hisz oly szép ez a vidék, megvan a zenéje, a munkája s olyan fiatal . . .

— Hisz ép ez az — vágott közbe a leány szinte kihivón. — Épen azért akarok tenni valamit, mert fiatal vagyok. Úgy érzem, mintha elvesztegetném életem legszebb éveit ebben a kis városban. El akarok szabadulni; el *kell* szabadulnom!

— Hát annak a munkának, melyet velem végez, nem tulajdonit semmi értéket? — kérdezte a pap és lángoló szemével a leány szemét kereste. — Talán én vagyok az oka izgatottságának?

Viola arcza lágyabb kifejezésü lett.

— *Nem, ön sokat segitett rajtam* — *mondta.* — Ön és a zene nélkül nem birtam volna ki ezt az életet, — de az a *másik* élet, azok a szellemidézések — azokat nem állom ki tovább.

— Nem érzi, hogy ezt folytatnia kell? Nem érzi ennek óriási fontosságát?

— Nem! Kételkedni kezdek magam is. Mit tettek *azok* önért, bárki másért, hogy én feláldozzam egész életemet nekik és kivánságaiknak?

— Engem meggyógyitottak, dr. Randallt boldoggá tették élete utolsó éveiben, édesanyjának mindennapi vigasztalói, miáltalunk milliókat fognak megvigasztalni, — felelt a pap és közelebb hajolt Violához. — Viola, édesem, Isten a mostaninál szorosabb összeköttetést jelölt ki számunkra. Azt mondja, én vigasztalására voltam, hogy boldogabbá tettem életét. Most azért jöttem ide, hogy megmondjam, hogy szeretem s azt akarom, legyen a feleségem.

A leány visszarezzent Clarke kezének érintésétől, halk kiáltást hallatva meglepetésében. Clarke folytatta:

— Igen, szeretem önt, jobban, mint bárki mást a világon. Ön az én életem támasza. Isten küldötte önt nekem, lelki gyógyulásomul. Megőrültem volna nélküle!

Szenvedélyes és parancsoló tekintettel hajolt a leány fölé, a kinek csodálkozástól megmerevedett arcza arra figyelmeztette, hogy szavait félremagyarázza.

— Nem szabad innen elmennie, — folytatta. — Tudom, hogy mindez váratlanul jön s mégis meg kellett, hogy érezze szerelmemet, kellett, hogy olvasni tudjon szivemben.

— Nem *igy*! — felelt a leány halkan. — Én azt hittem, hogy ön . . . mindig azt hittem . . .

Clarke fájdalmas vallomásainak, Adél iránti oly gyakran kifejezett imádatának emléke megdöbbentette Violát, kételkedéssel töltötte el, úgy hogy szavait be sem tudta fejezni. A pap fejezte be helyette:

— Szerettem Adélt, szeretem most is, szent, rejtelmes szerelemmel, olyan szerelemmel, melyet ön meg sem tud érteni. Ön iránti érzelmem egész más, de nem kevésbbé magasztos, kiáltása egy elhagyatott, kétségbeesett embernek. Jőjjön hozzám Viola, kérdezés nélkül, kövesse szive hivását, a hogy én teszem.

A leány vádló tekintete áthatott védekezése pánczélján; térdre borult előtte.

— Nem birom megmagyarázni, de igaz, Viola! Nem csaltam meg önt! Szerettem Adélt, most is szeretem. Része ő az életemnek; őszintén *mondtam mindent, a mit mondtam.* De ön hús és vér, ő pedig szellem. Nem érti? Ön megvigasztalhat, segithet engem, dolgozhatik velem, a mit ő nem tud megtenni.

A mint elmondta szenvedélyes könyörgését, a leányt a jogtalanság, kiábrándulás érzése fogja el.

— Nem szabad így beszélnie hozzám! — kiáltotta. — Ön az Adélé! Keljen föl! Menjen el tőlem! Ön az övé!

Volt a leány feleletének hangjában valami oly meggyőző, oly határozott, hogy a férfi lehajtotta fejét. Elfödte arczát s kinosan felnyögött. Úgy feküdt, halkan zokogva, mialatt a leány lenézett rá, egyszerre asszonynyá válva. A férfi szenvedélye szánalmat keltett benne, nem szerelmet; gyöngéden félretolta őt s szó nélkül kiment a szobából. Mestere, legfőbb földi vezetője leesett magas helyéről s vonaglón feküdt lábai előtt. Ez a homályos, de nyomós gondolat fojtogatta a szivét s mint ólomsúly nehezedett agyára.

Ebben a pillanatban kétségbeesett saját élete fölött s nem tudta, hova forduljon segitségért.

XI.

A modernek.

Serviss a homokpuszták, a csillagok és a barlangok nyolcz heti tanulmányozása után visszatért a Corlear orvosi egyetem egyik szük kis szobájába. A végtelen nagynak szemléletéből visszatért a végtelen kicsiny szokásainak vizsgálatához, a protozoák hemzsegő, parányi kavargásához. Úgy jött vissza, mint rendesen: megbarnulva, élénken, éles szemmel, munkára éhesen, bizakodva valami új diadalban, — mert nagytekintélyű kutató volt az ifjabb természettudósok közt. Laboratóriumában mester volt, mindig munkával elfoglalt, hallgatag, terveiben határozott.

Főnöke, egy kicsiny, szürkehajú, hajlott termetű német, szórakozott mosolylyal üdvözölte, rövid megjegyzést tett jó egészségére s aztán munkához láttak. Harmincz másodpercz mulva Serviss elfelejtette a sivatagot, Viola arczát s központositotta minden erejét az előtte levő kisérletre. Egy ujonnan felfedezett baktérium, ezredrész akkora, mint egy szúnyog lábahegye, elfeledtette a colorowi völgyet. Serviss a lombikok, csövek, rézforralók egész rengetegében forgolódott, nézegetve, megfigyelve, s bizonyos értelemben boldogan.

De este, ha egyedül pipázott dolgozószobájában, a lavendula-szinű homokmezők, a violaszin hegycsucsok, az élénk sáfrány-szin ég erővel visszatért emlékezetébe. Viola is visszatért, hogy megigézze olvasás közben, hogy mikroszkópikus világát árnyvilágnak tüntesse fel s laboratóriuma illatát gyülöletessé.

Azóta nem hallott róla semmit. Britt írt neki egyszer vagy kétszer, de nem is czélzott sem Clarkera, sem Lambertékra, Serviss pedig külön nem kérdezősködött róluk. Jobbnak látta, ha nem foglalkozik többet a leány különös történetével. Gyülölte mindazt, a mi rendellenes. Az ő átlátszó, jól szabályozott élete során Viola mindennapos szellemidézéseit még szörnyetegebbeknek tüntek fel. Az egész dolog oly bolond volt, hogy röstelt beszélni nyári kalandjainak erről a részéről még nővérének is.

Nem volt egészen igaz, mikor azt mondta, hogy keveseket ismer New-York társas életéből, mert nővére, Rice asszony, egy kétgyermekes özvegy, a ki a házát vezette, társas életet kedvelő nő volt, és nemcsak gyakran járt társaságba, hanem rendszeres társaságot is gyüjtött maga köré. Kellemesen éltek s állásuk a város tudományos köreiben előkelő volt.

A világ, melyben éltek, tele volt kötelességekkel és észszerü élvezetekkel. Asztaluknál megfordultak párisi művészek, berlini tudósok s ép oly kevéssé irigyelték a város gazdagabb és pompázó családjait, mint a hogy nem nézték le a náluknál szegényebbeket. Az egyedüli tulajdonság, melyet megkivántak, az intelligenczia és az eszesség volt. Az emberek bogarai iránt talán nagyon is szigoruak voltak.

Utjaik ép oly messze estek az ugynevezett ipar-királyoktól, mint a jersey-i farmerektől s a börzenegyed lármája oly távol volt tőlük, hogy alig hatolt be ablakaikon. Teljesen meg voltak elégedve ezzel az élettel s a divat suhogó világára és az üzletlázas világára jókedvü megvetéssel néztek.

— Nem lehet mindenki biologus — szokta mondani Serviss — kell olyannak is lenni, a ki tovább is lop és gyilkol.

Servissék jó családból származtak s ezt tudták és érezték. Származásuk bélyege volt jól formált fejükön, formás kezökön s különösen csinos metszésü orrukon.

— Hajlamunk van a hizásra, az igaz, de arisztokratikus orrunk van; a Duna-menti árjáktól származunk, — mondta Rice asszony egy barátnőjének. — Morton nem vehet számba kétséges származásu hölgyet, akármily gazdag és szép is. Hiszünk a származásban; nem a családban, hanem a fajban. A család véletlenség, a faj az eredendő dolog. A Mortonok és Servissek vérbeli emberek. Egyesülésük a fivérem még egykor éreztetni fogja hatását.

Rice asszony bizalma fivére tehetségében föltétlen volt.

— Az idő meg fogja mutatni, hogy egyike kora legkitünőbb fiatalembereinek, — tette hozzá nyomatékkal.

A tekintete áthatott védekezése pánczélján; térdre borult előtte.

Ismeretségük köre magába foglalta természetesen elsősorban a tudósok csoportját, aztán tágabb körben az irodalom s az iskola embereit, a művészi és zenei világot. Végül összeköttetést tartottak fenn a régi new-yorki családokkal, iskolatársaikkal és gyermekkori barátaikkal és azok rokonaival. Morton az élete társadalmi részének részleteit és kötelességeit ráhárította nővérére, a ki mint háziasszony olyan tapintatos, ügyes és kedves volt, hogy minden kedden délután megteltek a szobái ép oly vidám és fesztelen, mint eszes és előkelő hölgyekkel és urakkal. Ezek közt a vendégek közt Morton úgy mozgott, mint a ki ép úgy ment minden felelősségtől, mint bármelyik vendég s egyikét találta élete legnagyobb kellemességeinek az élénk elméjü emberekkel való társalgásban.

Ebből a változatos körből számüzve volt minden «izmus». Valamennyien büszkék voltak lelki egyensulyukra, józan eszükre, eszmebőségükre. A hölgyek közül egyik-másik többékevésbbé nyiltan csatlakozott valamelyik túlzó vallásfelekezethez, de nem tartották szükségesnek, hogy itt prozelitákat kerressenek. Politikai ügyeket legfeljebb ha tréfából tettek szóvá. Valami különös nézet hangoztatása könnyen bogaras hirbe keverte az embert, bár néhányan a szoros értelemben vett egyetemi körökből olykor unalmasan tudós beszélgetést kezdtek. Ezt azonban a fiatalabb emberek, mint Serviss, vaskalapossággnak minősitették és mosolygó lenézéssel tekintettek rá. A társalgás nekik szórakozás volt s nem okulás valami határozott irányban.

Ebbe a körbe átutazó spiritiszta soha nem jutott bele. Az igazat megvallva, ezek a modernek nem törődtek a földöntúli élettel s nem is féltek tőle. Voltak köztük sokan, a kik eljártak a templomba nyugodtan, türelmesen, mint valami ünnepélyes szertartásra, néhányan időnkint talán imádkoztak is, de általában véve bizonyos filozófiai közönynyel viseltettek a mennyország és pokol égető kérdésével szemben. A mi a moráljukat illeti, a jó cselekedeteket és tiszta gondolatokat többre tartották bármi egyéb vallási tanoknál.

Rice asszony nem egy barátjának meggyőződését fejezte ki, mikor humorosan ezt mondta:

— Nem bizony, én nem akarom, hogy megmentsék üdvösségemet. Hiszen el sincs veszve. Azt sem tudom, szeretnék-e örökké élni. Hátha bogaras vén asszony lenne belőlem? Akárhogy is, a jövőnek gondoskodnia kell magáról.

Barátainak fogadószobáiban Serviss Morton mindenütt szivesen látott vendég volt. Nyilt, pajzán modora, gondatlan öltözete, nagyképüsködéstől való mentessége, jó pajtás-természete révén ismerőseinek nagy része azt hitte róla, hogy csak afféle dilettáns a tudományban, gazdag ember, a ki ezzel szórakozik, de Weissmann, a ki pedig illetékes volt a dologban, ezt mondta:

— Van benne kitartás, önfegyelem, éles ész, tiszta szem és csodálatraméltó fizikum.

Ezenfelül volt benne képzelőtehetség is, nem afféle, a mely költeményeket irat az emberrel, hanem az, a melynek segitségével az ember hegyeket fúr át, nagy hidakat épit, új gépezeteket talál ki. A regényiró, *mikor* arra alapitja munkáját, a mit az emberi természetről tud, elkalandoz az ismeretlen birodalmába, — ép úgy a tudós is, a ki az előtte tett fölfedezések alapján áll s a sötétben keresgél új csillagok, új természeti erők után. És mégis, mint Clarke és párthivei mondták: «A regényirók és tudósok egyaránt elmellőzik azt a kérdést, a mely mindnyájunkra nézve leginkább életbevágó: a lélek halál utáni életének kérdését.» Mellőzik, a mig valaki, a kit szerettek, meghal; aztán titokban kinlódnak e fölött a misztérium fölött egy darabig. Csakhamar azonban fölkelnek és visszamennek munkájukhoz, eltitkolva azt a meggyőződést, a melyet a fájdalom órája csepegtetett beléjük.

Talán nem volt véletlenség, hanem mélyen czéltudatos dolog, a mely a rugalmas erejü fiatal tudóst szemtől-szembe állitotta egy misztériummal, mely megoldásért kiált s talán az sem volt ok nélkül, hogy a láthatatlan erők egy fiatal szép leány alakjában vetették ki rá horgukat. Ha az árnyékvilágban van logika, a végzet Viola oldalán állt.

XII.

Hirek Violáról.

Márczius vége felé egy reggel Serviss még a leveleit olvasta, mikor behozták neki dr. Britt névjegyét, a mely egy szempillantás alatt betöltötte lelkét élénk emlékekkel Colorowra. Az ott töltött napok szépsége egyáltalán nem fakult el lelkében, csak elrejtette Violát munkás agya hátterében s fölhagyott annak a gondolatával is, hogy valaha még láthassa.

Nagyon szivélyesen üdvözölte dr. Brittet.

— Hát végre mégis csak benézett New-Yorkba? Hogy foly a sora? Nem önnek való ott a hegyek közt a mostani zord levegő?

— De igen, hanem az atyám meghalt néhány nap előtt s fel kellett jönnöm. S ha már egyszer erre jártam, gondoltam, benézek ide, megtudni, mit csinál ön s hogy vannak a férgei?

— Vigan élünk; pompásan tenyésznek. Hát az ön «tenyészete» mit csinál?

— Romokban hever. Meg kell vallani, hogy tökéletesen elhanyagoltam a kis bestiákat. Nem maradt időm a baczillusok számára, mert a kisértetek tanulmányozására adtam magamat.

— Csak nem lett szellemidéző? Hát mit sütött ki?

— Semmit. Ez a legcsalókább probléma, a melylyel valaha bajlódtam. Emlékszik Lambertékre?

Serviss elkomolyodott.

— Óh igen. Épen kérdezősködni akartam róluk.

— Most itt vannak.

— New-Yorkban?

— Igen. Előbb Bostonban voltak, ott töltötték a telet a «testvérek» közt s most idejöttek változatosság kedvéért.

— Hát a leány mit csinál?

— Legfőkép szellemeket idéz. «Vezetői» nem engedik, hogy egyebet tegyen. Clarke még mindig uralkodik a családban a szellem-nagyapó segítségével. Most rendszeres séance-okat tartanak.

— Csak nem? — szólt Serviss, mind komolyabbá válva. — Szegény leány! Azt reméltem, ettől a megaláztatástól meg fogják kímélni. Nem láttam a nevét a lapokban.

— No, ennyire még nem mentek. Most még csak nagyon válogatott társaság előtt produkálja magát. Csak a hitük papjai és barátaik vannak meghíva; természetesen belépti díj nélkül.

— Ennek örülök. Nagyon is ocsmány dolog volna, ha ezt a gyermeket a fakir és a pénzhajhászó kettős szerepében léptetnék fel. Hát ő rá milyen hatással van a dolog?

— A mi a testi jóllétét illeti, nem árt neki. Jó egészségben van, de máskülönben nagyon megváltozott. Természetesen érettebb lett, de ez még nem minden. Lehangoltnak, majdnem kétségbeesettnek látszik. Megtettem, a mi tőlem telt, hogy az egész dologból kiszabadítsam, de nem akarta megadni nekem rá a jogot.

— Hogy érti ezt? — kérdezte Serviss, bár gyanította, miről van szó. Britt arcában volt valami szomorú gúnyolódás, a mint felelt:

— Feleségül kértem; hát nem volt ez tőlem nagylelkűség? Elvetette alázatos ajánlatomat. Azt mondta, nem sokkal járna jobban, ha engem választ Clarke és a kisértetek helyett. Azaz, hogy becsületes akarok lenni: nagyon kedvesen és barátságosan beszélt a dologról és hozzátette, hogy talán Clarke úrnak igaza van, az ő kötelessége, «hogy meggyőzze az embereket a szellemek erejének realitásáról», vagy valami más efféle. «Sohasem fogok férjhez menni» — mondta bánatosan és valóban úgy is viseli magát, mint a ki már lemondott mindenről.

Serviss az iróasztalát nézte.

— Azt hiszem — mondotta — úgy érzi magát, mint egy halálos beteg. Megvallom, magam is így gondolkozom róla. Szörnyűség az, hogy a szülői . . .

Elhallgatott, aztán nyugodtabban kérdezte:

— És hol vannak szállva?

— Valami megvadult enthuziasztánál, a kinek zsák- és garmadaszámra van a pénze. A vén Pratt Simeonnál.

— Hallottam már Simeonról — a reporterek Simi bácsinak hivják a börzén. Most már emlékszem a spiritizmusára is. Valami feltűnő tapasztalatot tett a felesége halála után, — ha jól tudom, az asszony vízbefult, úgy-e?

— Nem szabad csak úgy könnyedén beszélni Simeon fájdalmairól, mert ezek tették azzá, a mi. Úgy vettem észre, a spiritizmus hívői mind ilyes valamiből indulnak ki. Simeon felesége és két leánya belefult a calais-i csatornába. Utána való hétfőn, vagy mikor Simeon spiritiszta lett.

— Emlékszem most már erre is. Nagyon tragikus eset volt. Csoda, hogy nem lett maniakussá.

— Vannak, a kik annak tartják, — felelt Britt.

Servissnek másfelé járt az esze.

— Igy hát Simeonnál laknak. Hallom, nagy pompában él.

— Akár csak egy párisi napi húsz frankos fogadóban. Hiszen nagyon kényelmesen vannak ott mind, kivéve a leányt. Ez elégedetlen és boldogtalan, ha csak valamennyire megtudom ítélni, s a gyászoló spiritiszta éjjel-nappal ostromzár alatt tartja.

— Foglalkozik még zenével?

Britt megint elmosolyodott, de nem épen jókedvéből.

— A banjón játszik sötétben.

— Csak nem? . . .

— Végig csináltatnak vele egész sereg szokásos fogást: papirszeletekre ír, muzsikál kéz nélkül stb.

— Lehetetlen! Alig birok róla ilyet elhinni, — mondta Serviss bánatos és felháborodott hangon.

— Biztosítom róla, hogy tegnap este ott voltam egy séanceon és ezek a dolgok megtörténtek. Clarke a boszorkánymester. Mondhatom, nem volt a dologban egy csepp eredetiség sem, csupa szokásos hókusz-pókusz.

— Pedig oly kedvesnek és leányosnak látszott! Hogy magyarázza meg ezt? Öntudatosan részese ennek a szemfényvesztésnek? — kérdezte Serviss őszinte aggodalommal.

— Nem tartom őt felelősnek semmi rosz dologért, — felelt Britt. — Nem hihetem, hogy szándékosan ámít, de most körül van véve a fecsegő, simogató asszonyok és félbolond férfiak egész nyájától, a kik telebeszélik a fejét azzal, hogy Istentől kapott tehetségét ki kell fejtenie. Hogy mire fogják ma-holnap rávenni, arról fogalmam sincs. Lehetetlenné tettek számára minden tisztességes házasságot, — a szó szoros értelmében rabja a hóbortjaiknak. Egy-két hétig még itt settenkedem, látni akarom, mi fog még történni.

Heves köhögés szakította félbe. Mikor magához tért, fölnézett Servissre.

— Gyalázatos az itteni levegő. Mit gondol, nem fognak valaha olyan helyen építeni városokat, a hol a mikróbák nem hizhatnak az okos emberen?

— Mi vitte rá Clarket, hogy elhagyja a nyugatot? Mikor én ott voltam, hevesen ellenezte a leány elutazását.

— A dolog nagyon egyszerü. Irt egy könyvet «A halhatatlanság fizikai bizonyitékairól» s mivel nagy szüksége van kiadóra, fölhagyott ellenkezésével s kijelentette, hogy ő is elmegy Bostonba.

— Az egyházzal szakitott?

— Tökéletesen. Hallani kellett volna bucsuzó prédikációját. Soha még olyan drámai beszédet nem hallottam. Azt mondta, hogy a kinyilatkoztatás forrásai még nem apadtak el és hogy őt a bánat megtanitotta hogy benézzen a rejtelmek kulcslyukain stb., stb. Remegtem, hogy el találja árulni a leány titkát, de vigyázott magára, nem árulta el. Arra mifelénk senki sem tudja, hogy a leány nem normális.

(Folytatása következik.)

15—50 éves hölgyeknek.

A SZÉPSÉG TITKA.

Eredeti levelek hiteles másolatai.

Egy berlini varieté primadonnájától jött a következő levél (németből forditva): Tisztelt gyógyszerész úr! Egy kóristáné, ki ezelőtt Budapesten működött, feltünt közöttünk gyönyörü és fiatal arczával, bár tudtuk vélteleségből, hogy tul van a 40 éven. Egy alkalommal, mikor nem volt otthon, átkutattuk a tükör asztalját és láttunk egy tégely száraz crémet, melyre az volt felirva, hogy **Diana-crém**. Ugyanott láttuk a **Diana-pudert** és a mozsdóban a **Diana-szappant.** A szekrényben volt egy üveg **Diana-parfüm.** Nagyon természetes, hogy a crémet leirtuk és ezeket mindjárt meghozattuk. Dicsérni nem akarom, mert eléggé dicsérni nem lehet. Annyit azonban irhatok önnek, hogy a színháznál még az öltöztetőnők is Diana-szépitőszereket hozatnak és a budapesti kardalosné, kitől ellestük a szépsége titkát, majd megpukkad az irigységtől. Most kérek ismét mindegyikből 3—3 adagot. Nagyon jól tenné, ha egy itteni gyógyszertárnak raktárt adna belőle, mert akkor sokkal többen vehetnék.

Egy 17 éves bakfis levele: Nővéremtől loptam egy kis **Diana-parfümöt,** de az olyan valami különös jó volt, hogy az egész kis városunkban csak az én illatomról beszélnek. Legyen szives megirni, hogy a Diana-szappan és Diana-crém is ilyen finom dolog-e?

Egy bécsi szép asszony irja (németből forditva): Kérek egy valódi **Diana-pirositót,** a mit küldött, olyan természetes pirosságot idézett elő arczunkon, hogy most mindenkinek tovább ajánljuk.

Egy lembergi tanárné irja: Az ujságban hirdetett csodadologoknak nem hittem soha és a Diana-crémet s Diana-szappant is csak azért rendeltem meg, mert több oldalról azt állitották, hogy ezek a legjobb bőrápoló és szépitőszerek. Most már tapasztalatból mondhatom, hogy ezek az állitások igazak és igyekszem én is tovább terjeszteni hölgyismerőseim között. Egyelőre csak 2 tégely Diana-crémet és 1 drb Diana-szappant kérek postafordultával.

Egy ujvidéki nő levele: A ki egy disz két és vonzó illatot akar, az csak vegyen egy üveg Diana-parfümöt, mely eddig még nem létezett. Kérek 2 üveggel ujból küldeni belőle.

Egy pécsi földbirtokosnő irja: Sokat haboztam, mig végre reászántam magam arra, hogy a barátnőm által ajánlott Diana-szépitőszereket meghozassam. Minden dicséret helyett itt küldöm uj rendelésemet s kérek azonnal 8 Diana-crémet, 6 Diana-szappant és 3 Diana-pudert. Elfojzuk osztani egymás között. Most már nincs köztünk májfoltos, szeplős és pattanásos leányka.

Uri hölgyeknél rendes szokás, hogy mielőtt szinházba, bálba vagy egy sétára mennek, előveszik a «Diana-szappant» — mely tiszta epe és parfum — és azzal megmosák arczukat, kezüket. Azután a száraz és nappal is használható «Diana-crémmel» gyöngén bedörzsölik magukat, melyre jön a «Diana-hölgypor». Minden dobozhoz már a szarvasbőr is hozzá van csomagolva. Ily bőrápolás mellett nem csoda hogy a fővárosi és a vidéki nagyvárosi hölgyek feltünést keltenek szépségükkel, finom, tiszta s szeplőtlen arczbőrükkel és gyöngéd puha, bársonyszerü kezeikkel. Ezek a «Diana»-szépitőszerek arról nevezetesek a hölgyek előtt, hogy azoknak használatát nem lehet felismerni az arczon s éppen ezért vásárolják ma már az egész világon ismeretes Diana-szépitőszereket.

Egy párisi gyógyszerész leánya irja: A minden oldalról ajánlott Diana-szépitőszerekkel tettem egy próbát s mondhatom, hogy többet ér az összes francia szépitőszereknél. Legyen szives intézkedni, hogy egy párisi gyógyszertárban állandóan megkaphassuk, mert igy sokba jön a szállitás. Most kérek két száraz Diana crémet, két Diana-szappant és három Diana-pudert.

Egy erdélyi mágnásnő irja: Tisztelt gyógyszerész ur! Sógornőm ajánlata folytán hozattam Öntől a mult hónapban egy üveg Diana-parfümöt és mondhatom, hogy ezen a téren nagy a tapasztalatom, de ilyen illatot még nem produkáltak soha. Kérem, küldjön 3 üveggel belőle, mielőtt elutazom rendes téli tartózkodásom helyére.

Egy franczia grófné levele (franciából forditva). Megkaptuk a **Diana-parfum-öt,** mely meglepet mindenkit. Az a pikáns, vonzó illat és az a csodaszép kiállitása az üvegnek arra inditott bennünket, hogy most 20 üveggel utánrendeljek belőle. A férfiak is azt állitják, hogy a Diana-parfüm illata heviti a vért és izgatja a kedélyeket.

Diana-Crém nappal és éjjel is használható száraz arcz- és kézfinomitó **75** krajczár. — **Diana-szappan 75** krajczár. — **Diana-Puder** (szarvasbőrrel) **75** krajczár. — **Diana-Parfüm** nagy üveg **5** korona. — Egy tégely **Diana-Pirositó 5** korona.

Központi főraktár, honnan a szállitás naponta titoktartás mellett történik utánvéttellel:

ERÉNYI BÉLA Diana-gyógyszertára, Budapest, Károly-körut 5. sz.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

Polgár M. rajza.

(Folytatás.)

Most már a világtalan Pór Albert előtt sem lehetett titkolni, hogy csak a puszta levegőnek prédikál. Maga Jenő tudatta vele, hogy micsoda veszedelmes bomlást idézett elő a népben valami rejtelmes szocziálista izgató. Az öreg megdöbbent ettől a föltedezéstől.

— Az lehetetlen, hogy a párt akarta volna megbolygatni az én munkámat! Nem, ez lehetetlen! Hiszen igaz, öreg vagyok már, tehetetlen és nem igen járok közibéjük, de lehetetlenség, hogy megfelejtkeztek volna rólam! . . . És ha mind megfelejtkeztek is, ott van köztük Joó Pál, az én tanitványom.

Meg is iratta azonnal panaszát hűséges tanitványának és kérve kérte, hogy jöjjön el ő maga; hátha ő még helyre tudná hozni, a mit lelketlen emberek elrontottak.

Joó Pálnak a szivébe markolt ez a meghivás. Hogy ő oda utazzék és lássa Katalint, gyermekkori barátnőjét, néma, titkos ábrándjainak királynőjét másnak az oldalán? Nem, ezt nem tudná megtenni. Hiszen azok közül való volt ő is, a kik a csöndes fájdalomra, az örökös lemondásra és a szigorú kötelességekre termettek. De nem eleget szenvedett-e ő így is, mikor a régi megszokás naponta elvitte ama kis ház elé, a hol Katalin lakott azelőtt? Miért fokozta volna még élesebbre a fájdalmát?

Visszaírt Pór Albertnek, hogy a szocziálista-párt senkit sem küldött ki arra a vidékre; ha valaki mégis izgat ottan, az csak szédelgő lehet. Sejti is, hogy kicsoda. Egy Steinfeld Ottokár nevű fiatal ember, a ki a maga zsebébe gyüjti a garasokat, a melyeket a jámbor nép a párt czéljaira ád. De azt ne kivánja tőle az ő jó öreg barátja, tanítómestere, hogy oda utazzék. Azt nem teheti most, mert . . . mert nagyon sok a dolga, különben sem érzi magát a legjobban. Hanem maga helyett leküldi egy elvtársát, a ki még sokkal hasznavehetőbb is lesz, mert hisz azt jól tudja az ő öreg barátja, hogy ő gyámoltalan, félszeg, mikor hangosan kell beszélni.

De Pór Albert nem érte be ezzel a válaszszal. Újból ráírt, hogy csak jöjjön. Tegye félre minden dolgát, és ha gyöngélkedik, akkor meg épenséggel jöjjön, mert ez a friss tanyai levegő helyrehozza néhány nap alatt. Különben is szégyen, hogy még eddig föl nem kereste, látni nem kivánta. Vagy talán ő is olyan, mint a többi: hálátalan?

Erre már nem lehetett csak igennel válaszolni. Meg is táviratozta, hogy jönni fog és a legközelebbi vonatra fölszállott.

A tanyán nagy örömet keltett ez a távirat. A fővárosi ember fél a távirattól, de a tanya egyhangúsághoz szokott lakója örül neki.

Valamennyien kihajtattak a vonathoz a várva várt vendég fogadására: az öreg, Katalin és Jenő. Az állomáson már ott találták a Stubenthal kocsiját és Jenő szóba ereszkedett a kocsissal:

— Hozott valakit?

— Nem, hanem viszek.

— Kit?

— A nagyságos Vajkay Béla urat várom Budapestről.

Jenő meghökkent. Bizony most ugyancsak rosz időben érkezett a testvérbátyja. Kutatva nézett a leányra, a ki végig hallgatta a rövid beszélgetést. De semmi zavart, vagy ijedtséget sem vehetett észre rajta.

Különben is Katalin az utóbbi időkben rohamos változáson esett át. Csendes szomorúsága teljesen eltünt és visszatért régi leányos jókedve. Szerelmi csalódása abban a pillanatban meggyógyult, a mikor megtudta, hogy szerelmese nem szerény könyvelő, hanem a Vajkay-család dúsgazdag majoreszkója. Igy hát nem czudar hűtlenségnek, vagy áldáz, kérlelhetetlen sorsnak lett a martaléka, hanem egy előkelő, elkényeztetett úrfi farsangi tréfájának volt az eszköze. És Katalin sokkal önérzetesebb leány volt, semhogy ezek után is ragaszkodni tudott volna az emlékeihez. Ime, pompásan bekövetkezett világtalan apjának jóslása: szerelmének tárgya ideállá változott, a mely a valóságban sohsem élt és a melyet csak az ő képzelete alkotott meg. Az ilyen ideál pedig nem teher a leány szivének, hanem kedves ábránd, a mely betölti üres óráit.

Jenő aggódva kérdezte tőle:

— Nem fél a találkozástól?

A leány vigan válaszolta:

— Dehogy, sőt kiváncsian várom. Szeretném már az igazi formájában is látni kedves testvérbátyját.

Karon fogták az öreget és a pompás, csípős őszi napon sétálgatni kezdtek a sinek mentén. A távolban már látszott a kicsi füstfelhő, gyorsan közeledve.

A vonat végre megállott és először Joó Pál szállott ki belőle. Kis kézitáskát tartogatott és látszott rajta, hogy egészen meglepte ez a nem várt fogadtatás.

Csak azután ugrott ki a fülkéjéből Béla és gyorsan körülnézett valami hordárféléért a perronon. De a mint azt a kis társaságot meglátta, köztük elhagyott szerelmesét, azt hitte nyilván, hogy ezek most testületileg jelentek meg a boszúálló leszámolásra. Megszeppenve ugrott vissza a fülkéjébe, mielőtt még észrevennék.

— Tyűh, kutya-teremtette! Majdhogy ép a kezük közé nem pottyantam.

Sebtében végig vágódott a kanapén, a fal felé fordult és tette magát, hogy az igazak álmát aluszsza. Majd ráér fölkelni, ha elindul a vonat.

Jenő meglepetve nézte ezt a furcsa hadmüveletet és nevetve mondta:

— Az én kedves bátyám megijedt. Most a rosz lelkiismeret tovább viszi majd egy stázióval!

A kocsiban lassan indult meg a beszélgetés. Minél vidámabbak voltak ők hárman, annál elfogultabb lett Joó Pál. Tekintetüket kerülte és belebámulva a végtelen sikságba, a melynek minden termését letarolták már, beszélte:

— Jól ismerem azt a Steinfeldet és meg kell adnom, hogy ha szédelgő is, de nagyon ügyes ficzkó. Jól tudja, hogy a népet sokkal könnyebb hazugsággal becsapni, mint az igazsággal meg-

Polgár M. rajza.

Karonfogták az öreget és sétálgatni kezdtek a sinek mentén.

tanítani. Ezért van neki mindig sikeresebb munkája, mint nekünk, és bizony most is aggódom, hogy hiába való lesz a fáradozásunk. Ő olyasmit igér a népnek, a mit ugyan ő nem tud megadni soha, de mi igérni se tudunk . . .

Mikor beértek a tanya udvarára, Jenő kiszállott a kocsiból és búcsuzni kezdett. Katalin csalódva mondta:

— Ejnye, hát nem marad? Pedig azt hittem, hogy velünk fog ebédelni.

Jenő zavartan válaszolta:

— Lehetetlen . . . okvetlenül át kell mennem Stubenthalékhez. Fontos ügyem van ott és . . . és különben is, ők most a bátyámat várják és részben mi vagyunk az okai, hogy elestek a vendégtől. Illik hát, hogy kárpótoljam őket.

Nem is tartóztatták tovább és így hát csak hárman ültek a teritett asztalhoz, a melyen már kitálalta a levest a gondos szakácsnő.

Katalin nevetve mondta:

— Azt hiszem, Vajkay Jenő sem sokáig fog legényéletet élni a kastélyban. Észrevettem, hogy van valaki a Stubenthal-kastélyban, a ki nagyon tetszik neki.

Az öreg őszinte rajongással szólott közbe:

— És ha neki tetszik, bizonyára kiváló teremtés. És nem lehet annyira kiváló, hogy ő meg ne érdemelné.

Ártatlan ebédközi beszélgetés volt ez, a mivel a leves és hús közti szünetet szokás az asztalnál betölteni. De Joó Pál mégis úgy hallgatta, mintha új világot fedeztek volna föl előtte. Ugyan mi lelte, hogy szelid kék szeme úgy kiragyogott, sápadt arcza úgy kipirult egyszerre. Olyan jó kedve támadt, hogy akár szivesen körültánczolta volna az asztalt. Pedig igazán nem volt tánczos természet.

Katalinnak csak rá kellett néznie, hogy megértsen mindent és úgy elpirult, mint a leány, a ki az első vallomást hallgatja. Most már megértette, hogy miért hidegedett el egyszerre tőle gyermekkori pajtása, a mikor megtudta, hogy a Vajkay-pusztára költözködnek és megértette azt is, hogy miért volt olyan elfogult, a mikor öreg mesterét viszontlátta. Hiszen ha nem merült volna el annyira saját szerelmi bánatába, magának is észre kellett volna vennie ezt a csalóka látszatot, a melybe a véletlen helyezte őt. És ha eddig pirult leányos szeméreműl, most még jobban elpirult arra a gondolatra, hogy az ifjú, a ki leghivebb barátja volt a földön, oly hosszú idő óta azt hitte róla, hogy fiatal kenyéradójának kedvesévé vált. Élénken mondta, mintha a maga védőbeszédét rejtette volna a szavak mögé.

— Vajkay úr elmondott nekem mindent. Eleinte idegenkedett Stubenthaléktól, mert azt hitte, hogy ők is léha, gőgös mágnások, de aztán meggyőződött róla, hogy ép oly dolgosak, szerények és háziasak, mint akármelyik polgár-család. Melanie grófnőről pedig olyan hangon beszélt, a mi már jóval több, mint ez az elismerés . . . Ezt mi lányok tudjuk a legjobban megbirálni!

Az egyszerű ebédnek vége lett és Pál egy pillanatot sem akart elvesztegetni. Vette a kalapját és indulni készült.

— És most fölkeresem azt az ipsét. Azt hiszem, a betegség elmulik magától, ha a baczillust eltávolítom.

Poór Albert megmondta neki, hogy hol keresse a kis agitátort, ha meg akarja találni. Állandó tanyát ütött a «Pokoli szomjúság»-ban; ott lakik, ott étkezik, ott tudnak minden lépéséről. Pál tehát odahajtatott egyenesen.

(Folytatása következik.)

(Folytatás.)

— Hát Lambert? Nem lépett közbe? — kérdé Serviss.

— Nem. Az egész dolog zavarba ejti őt, Clarke és a leány «őrszellemei» ráijesztettek. «Nem tartozik rám», mondotta nekem, de az, hogy elutaztak, egyáltalán nem tetszik neki. Nagyon mérges volt és ha a leány édes leánya volna, azt hiszem, régen abbanhagyatta volna az egész históriát. Aztán volt ott egy fiatal ficzkó, Clinton Ward, a ki Lambert mellett dolgozott, egy csinos fiatalember . . .

— Emlékszem rá, — mondta Serviss.

— Úgylátszik bostoni jó családból való. Atyja egy könyvkiadó czégben üzlettárs és Clarke fel akarta használni, hogy adja ki könyvét. Úgy látszik el is fogadják. A fiatalember egyébiránt szerelmes Violába s szándéka is elvenni, de a családja nagyon kétségbeesett e miatt. Viola ezt tudja, talán valami más oka is van, de elég hozzá, hogy kosarat adott neki is. Hát így vagyunk most: Viola úgy látszik, mintha meg volna átkozva minden oldalról s ezenfelül még ki kell állania Clarket és őrültségeit mindennap tizenkét óra hosszat.

— Micsoda viszonyban van Clarkeval? — kérdezte Serviss habozva.

— Hát azt magam se tudom. Néha azt hiszem, valami pokoli hatalma van fölötte, majd meg mond a leány valamit, a miből azt következtetem, áldozatra kijelölt báránynak tartja magát. Az egész társaság egy talány.

— Nem értem, hogy nézheti az anya, hogy emésztik fel a leányának az életét.

— Ő is rabja a holtaknak. Nem egyszer mondta nekem, hogy atyjának a lelke vezeti minden lépését.

— Ez az «apja lelke» alighanem Clarke. Nem hiszi?

Britt összevonta a szemét.

— Ebben tökéletesen tájékozott vagyok. Átlanulmányoztam Randall jegyzeteinek minden vonását, — az egész úgy kisérteties. Kivéve az iskolában töltött éveit, a leány alá volt vetve ennek az őrült kisérletezésnek az anyja, Randall, Clarke által. Minden összejátszott, hogy hisztériássá tegye, hogy kifejleszsze valami átkozott szellemi gyöngeségét. Ha két év előtt módomban lett volna abbahagyatni, kilábolt volna belőle. Most már minden év nehezebbé teszi, hogy lerázza magáról.

— Szörnyűség! — kiáltott Serviss. — Hát nincs joga senkinek közbelépni?

Britt a vállát vonogatta.

— Mit tehet ön, ha mind a két szülője — az élő és a halott — beleegyezik? Csak a férje léphetne közbe és ezt a helyet úgy látszik Clarke akarja elfoglalni. Nem látok semmi reményt a leány számára. Talán jól is teszi, ha nőül megy Clarkehoz.

Serviss egészen megmerevedett az ingerült feszültségtől.

— Nem tudja, mi tervük van most? — kérdezte.

— Csak azt tudom, hogy Clarke nemsokára a nyilvánosság elé lép — felelt Britt, körülnézve a szobában. — Micsoda haladás az én időm óta! A bakteriologia és az automobilizmus egyforma gyorsasággal fejlődnek.

Ezzel elejtették a Lambertékről való beszédet s elkezdtek azokról a lényekről beszélni, melyeknek tetszése vagy nem tetszése, bármily parányiak, pusztítóbb a háborúnál.

Serviss nem birt ez nap már dolgozni; Britt távozása után tétlenül ült iróasztalánál, az esze azokon a felháborító képeken járt, a melyeket a Violáról hallott hirek idéztek fel benne.

— Tönkre tesznek egy szép lelket — kiáltott fel elkeseredve, a mint eszébe jutott Viola arczának és hangjának bájossága, mikor a bányába lovagoltak. — Ez volt az ő igazi énje. A hegyeknek ezt a bájos leányát beleerőszakolták ebbe a gyalázatos életbe, erkölcsi lényét elnyomták a rútsággal és hálával. És mindennek Clarke a fanatikus ördöge.

Nagyon erős lett benne a vágy, hogy láthassa őt, beszélhessen vele, megállapíthassa, menynyiben változott meg, — annyira, hogy azon tűnődött, ne látogassa-e meg. Eszébe jutott Clarke és nagyhangú modora s ez elvette a kedvét.

— Annak az embernek züllött a lelke és megfertőzi a leányét is.

Britt házassági ajánlata más oldalról tüntette fel a leány jellemét. Akármit csinált is, Britt méltónak tartotta arra, hogy nejévé tegye. Csakugyan áldozat.

— Miért nem lép közbe Lambert? Nincs a leánynak senkije? Egyetlen értelmes és segitségre kész rokona?

Mikor Weissmann belépett, Serviss hozzáfordult és így szólt:

— Doktor, valami furcsát akarok kérdezni.

— Halljuk, — mondta az öreg németes kiejtéssel.

— Mi a véleménye önnek a spiritualizmus létjogáról?

Weissmann nem mosolyodott el, mint a hogy Serviss várta. Elkomolyodott.

— Nem vagyok illetékes itélni róla — mondta. — Általánosságban beszélve, azt kellene mondanom, hogy különböző fokozatokat kell tekintetbe venni. Van néhány millió ember, a ki hisz benne, a mi arra vall, hogy lehet valami igaz alapja, a melyet kiindulási pontul lehetne használni. Más részről azonban tekintetbe kell venni ezeknek az embereknek a rendkivüli hiszékenységét.

— Azt hiszi, ezek azok, a kiket valami csapás ért és erővel hinni akarnak?

— Igen. Hogy ismét általánosságban beszéljek, kevés dolgot találok lehetetlennek ebben a rejtelmes világban. Egy régi hasonlattal élve, nem csodálnám, ha ebben a nagy zsák ocsuban akadna egy tiszta buzaszem. Minden eredeti jelenség a világon kapcsolatban van minden más jelenséggel és én hiszem, hogy a spiritualista hypothesis igazsága vagy hamissága meghatározható a fizikai tudomány módszerei szerint. Ha fiatal és erős volnék, mint ön, ráadnám magamat ennek a szemfényvesztésnek a tanulmányozására. Vagy bebizonyítanám, hogy igaz, vagy megbélyegezném, mint hazugságot. Olyas valakinek kellene ezzel foglalkozni, mint ön, a kinek a halál még távolálló dolog. Nekem meghalt két fiam s a feleségem; ez megzavarná az itéletemet. Önnek nincsenek halottai; önből kitünő kutatója lenne ezeknek a szellemi hangoknak és jeleknek.

Serviss, kissé meghatva az öregnek váratlanul ünnepélyes hangjától, nyugodtabb hangon mondta:

— Tanuja volt valaha azoknak a megmagyarázhatatlan dolgoknak, melyeket például Crookes vagy Zőllner csináltak?

— A saját szobámban — felelt az öreg csil-

logó szemmel. — Egyszer az ágyamban szundikáltam kora reggel; egy gyönge felhő, olyan mint egy füst-foszlány, közeledett felém s egy kéz bontakozott ki belőle és felém nyúlt. Azt mondtam, különös halluczinácziő, csak meg kell fogni és eltünik. Feléje nyultam, megragadtam a kezet: meleg és testtel biró volt. Annyira felizgatott, hogy kiugrottam az ágyból.

Nevetett a saját zavarodottsága emlékére.

— Hogy magyarázza meg ezt? Természetesen illuzió volt. Eleinte csak látási illuziónak tartotta, de aztán kiterjedt a tapintási érzékre is.

Weissmann szeme csillogott a pápaszemén át.

— Hát legyen így. A mint tudjuk, az érzékek világa s a szellem világa sajátságosan elegyedik.

— De ezek a jelenségek, a mennyire én tudom, olyan bohók és gyerekesek . . .

— Hiszen annyi bohó és gyerekes ember ment át a másvilágra! A halál nem a bölcseség kezdete. Öreg ember vagyok, Morton és majd mindenki halott, a kit szerettem. Szeretném hinni, hogy még mindig érző lények. Talán azok is. Én nem dogmatizálok. A spiritualizmus kétségkivül vigasztaló hit. Szivesen elfogadnám, ha birnám. Itéletemet felfüggesztem. Ez a vágy egy másik élet után, lehet hogy csak maradványa egy tudatlanabb kornak, olyasvalami, a mit a fejlődés túl fog haladni. Én nem tudom.

Servisst nagyon meglepte Weissmann magatartása. Nyugodt, széles és némileg megvető hangú magyarázatát várta az egész ügynek. E helyett kétséget, habozást talált, a mely gyöngeséget árult el. Weissmann Rudolf, bármi nagy tudós volt, a sorstól sujtottak ama megszámlálhatatlan tömegéhez tartozott, melynek itéletét ködössé teszi a szenvedés. Ő is megöregedett, mindent felölelő elméje megadta magát egy halluczinácziónak.

A fiatalember tisztelete mestere iránt nem szállt alább, de bánatos érzés hatotta át, a mikor észrevette, hogy ismét egy tekintélyes tudós közeledik nagy hasznavehetősége végéhez s elméje tiszta kék acéljára hullani kezd az idő rozsdája.

Azután Weissmann szavain tünődött. «Ha fiatal volnék, mint ön, ráadnám magamat ezeknek a dolgoknak a kutatására.» Eszébe jutott, hogy fiatal tudós még nem foglalkozott a spiritizmussal. «Crooks és Wallace és Myers mind hajlott korukban, csapásoktól megtörten fogtak bele.»

A sors-sujtottak! Az egész bámulatos önámitás, úgylátszik, mintha a gyászolóknak túláradó vágyából keletkezett volna szeretteik után. A nagy és jó férfiak és nők (Serviss megengedte, hogy ilyenek is vannak a hivők között), bánattól elgyöngülve, veszteségektől megzavart logikával fogtak bele. Félretették józan itéletüket, erejüket, nyugodt türelmüket s mohón kaptak a kinálkozó hazug vigasz után. Nemcsak felbátorították a csalást, hanem fejlesztették is vakságukkal, vigasztalásra való éhségükkel, roppant hiszékenységükkel.

Ez a körülmény ismét Viola ügyére vezette gondolatait. Lehetséges volna-e, hogy az önámításnak bizonyos különös, öntudatlan rendszere épült fel benne, képességeinek Clarke által való *fejlesztése révén?* Ha igy van, akkor lelkének tisztasága megmaradt, mesterkedése olyan csak, mint az alvajáróé.

Ez este hazamenet Weiszmann és Britt szavai összeelegyedtek eszében s kisértetbe esett, hogy nővérének, Katenek elmond mindent Violáról s ezzel fölkelti részvétét a szegény leány iránt. Véletlenül azonban meg voltak valahova hiva ebédre s Kate esze a gyermekei miatti gondokon járt. Igy tehát erre a tárgyra csak akkor kerülhetett volna sor, a mikor már útban voltak. Ekkor pedig nem akarta belevonni nővérét a maga habozó gondolataiba.

Különös véletlen folytán az ebéden a vendégek egyike mély érdeklődésben bizseregtette meg a többiek idegeit azzal, hogy elbeszélte egy sereg tapasztalatát, melyeket néhány év előtt egy spiritisztával tett. Mosolygó szemmel beszélt róla, hogy mikép misztifikálták, de Serviss, a kit a tárgy frissiben érdekelt, csak csodálkozhatott a feszült érdeklődés miatt, melyet az összes jelenlevők tanúsítottak.

— Akárhogy csűrjük-csavarjuk, — mondotta — a síron túli életnek ez a kérdése *mégis* csak a legfőbb minden kérdések fölött. Ez a misztériumok misztériuma.

Erre a háziasszony igy szólt:

— Szeretnék néhány ilyen dolgot látni, oly kellemesen izgat ez a dolog valamennyiünket. Nem hozhatná egyszer ide azt a nőt? Mert hisz azok mindig nők, ugy-e?

— Oh nem, — mondta az, a ki szóba hozta a dolgot. — A legmulatságosabb fogások egyikét, melyet valaha láttam, egy férfi mutatta be Washingtonban, a ki megszólaltatott egy a a függöny mögé elrejtett banjót, mialatt mindkét kezével a kezeimet fogta.

— Miért csinálnak a szellemek ily bolondos dolgokat? Azt hinné az ember, szégyelnének ilyen frivolságokat művelni. Miért nem méltóságosak és őszinték?

A fiatal mesélő folytatta:

— Hisz ép ez a dolog bibéje. A médiumok annyira gondatlanul csinálják az ilyen csodadolgokat, hogy ép ezért nem tudnak meggyőzni. Mikor én egy vizes poharat tartottam az asztal alá, hogy irjanak valamit a fenekére, nem vettem a dolgot semmibe, mert gondtalanná tettek a hókusz-pókuszaikkal. Egy hang a fülemben nem ijeszt meg és nincs semmi a világon, a mi égnek tudná meresztení a hajamat. Az ember beletesz egy burgonyát a tűzhely hamujába s végül valami ennivaló lesz belőle. Az ember beletesz egy médiumot egy sötét helyre és ez megrezegteti az idegeimet.

Mind e tréfálkozás mögött Serviss olyan érdeklődés lüktetését vette észre, a mely a legfiatalabbaknak is legtitkosabb reményein és félelmén alapult, a legöregebbeket pedig elemi rettegéssel s egyúttal vágygyal ragadta meg.

— Weissmannak igaza volt. Ez a kérdés életbe vág. Van-e joga a tudománynak nem törődni vele, vagy kigúnyolni egy oly problemát, mint a mely most magával ragadta ezt a társaságot?

Mintha a kétség és csodálkozás zsilipje megnyiltak volna ez előtt a tucat lélek előtt, melyek különben oly rendben vannak tartva, mint a kerti gyep. A kérdések csak úgy pattogtak s élénk feleletek röpködtek, de mindenki bizonytalanságban maradt. Hazamenet Serviss ezt mondta nővérének:

— Észrevetted, mily mély csönd állott be, mikor Ralph szóbahozta az okkultizmus kérdését?

— Ez mindig igy szokott lenni.

— Igazán? Eddigelé nem vettem észre.

— Ez azért van, mert az emberek félnek ilyen dolgokról előttetek, természettudósok előtt beszélni. Hiszen nincs asszony a jelenvoltak közt, a ki ne lett volna még kézjóslónál vagy gondolatolvasónál, vagy effélénél.

— Csodálatos. És te is?

— Természetesen. Néha napján elmegyek csupa tréfából. Valamennyien úgy teszünk, mintha nem hinnénk benne, pedig hiszünk. Mindig holtra rémülök, mikor egy újabbhoz megyek. Mikor olyan csúszó-mászó teremtés valamennyi. Az, a kinél legutóbb voltam, igazán utálatos.

Serviss elkomorodott.

— Ugyan Kate, szégyenlem magamat miattad. Ha elgondolom, hogy te, egy eszes nő, a ki a hozzám hasonló kiváló intelligenciájú emberek társaságában él . . .

— Hát mért nem néztek ti, kiváló intelligenciájú emberek, ennek a dolognak a mélyére? Miért engeditek, hogy mi gyakorlatlan eszű, benyomásokra fogékony teremtések bolonddá hagyjuk magunkat tenni, mikor oly könnyen felvilágosíthatnátok és megvédhetnétek?

— Mert, ha könnyen be tudnók is bizonyítani, hogy bolonddá vagytok téve, továbbra is fürészporból való bálványaitok után futnátok. Előbbrevalónak tartjuk tehát, hogy megmentsünk benneteket a testi betegségektől és ragályoktól s ezzel hatunk az eszetekre is.

Kate elnevette magát.

— Ez nagyon okos és nagyon tisztességes dolog. Maradjatok a baczillusaitoknál, üzzétek el betegségeinket, de hagyjátok meg kedves bogarainkat.

Aztán elkomolyodott.

— Tény az, Morton. hogy mindnyájunknak vannak pillanatai, mikor érezzük a halottak jelenlétét. Nekem is. Apánk és anyánk mintha mindig a házunkban volnának, néha úgy tünik fel, mintha ugyanabban a szobában. Mindez képzelődés és bolondság, mondod te, — de énnekem néha úgy látszik, hogy anyám eljön nekem segiteni a kis fiamat ápolni, ha beteg. Néha az éjszaka mélyében összerezzenek, mintha ő érintene engem.

Serviss nem minden megindulás nélkül mondta:

— Erről soha sem szóltál még eddig.

— Féltem szóba hozni. Ha anyánk létezik valahol és valami étherizált alakban, miért ne jöhetne vissza? Mért ne hathatna az ő lelke az enyémre s mért ne kelthetné fel jelenlétének tudatát?

— Meglehet. De nincs arra bizonyíték, hogy valaha megtörtént.

— De nézd csak, Morton, ha már erre került a szó, hiszed te, hogy anyánk semmivé lett, hogy teljesen ki van zárva a létből? — Feszült figyelemmel várt s a mint egy utczai lámpa alatt mentek el, melynek fénye rávetődött Morton arczára, ez mintha hirtelen elsápadt volna. — Hiszed te, hogy Darwin és Spencer és Victor Hugo a semmibe vesztek el?

— Nem, a szivem mélyén nem tudom ezt hinni és mégis nem birom fölérni ésszel, hogy miképp élhetnek a testüktől elkülönülve — felelt Serviss. — Nem birom elképzelni annak a lehetőségét, hogy hogy férnek meg együtt a szellemeknek azok a megszámlálhatatlan milliói. Gondolj erre! Ha anyánk él, akkor él az a millió meg millió kannibál, néger, bushman . . .

— Ez nem tartozik a kérdésre. Én nem hiszem, hogy apánk, anyánk és az uram tökéletesen porrá lettek. Ragaszkodom az ő életbenlétük hitéhez, nem azért, mert a püspök és az imádságos könyvek mondják, hanem mert a saját lelkem mondja.

— És mégis az a hit, a mely ilyen vágyon alapszik, nincs jó alapra épitve. Mondok neked valamit bizonyos emberekről, a kikkel a mult nyáron találkoztam. Érdekelni fognak.

Ezután leirta első találkozását Violával. Leírta az anyját és Clarket. Elmondta Clarkeval való hasztalan vitáját, Randall leleplezéseit Viola életéről s így fejezte be:

— És most meggyőzték a leányt, hogy kiterjesztheti hatása körét s szemfényvesztését elhozhatja a fővárosba.

— Honnan tudod, hogy szemfényvesztés?

— Britt mondta . . .

— Bánom is én, hogy mit mondott Britt! Te az anyát kedvesnek találtad és megvallod, hogy a leány bájos. Bizom az ösztönödben, a mi az efféle dolgokat illeti, Morton; sohase volt szokásod, hogy nevetséges majmok után szaladgálj. Jó szeme van?

— Gyönyörű szeme. Kezdetben egészen megigézett.

— És még mindig elérzékenyülsz, ha rágondolsz?

— Nem mondtam, hogy bármikor is elérzékenyültem volna tőle.

— Mit bánom én, hogy mit mondtál! Látom a hangodból, hogy ő reád nézve eltünt szomorú álom. Mit akarsz hát, hogy tegyek?

— Semmit.

— De igen, valamit akarsz. Azt akarod, hogy látogassam meg s kutassam ki, micsoda ő tulajdonképen. Tehát: Kate, vizsgáld meg! Holnap el fogok menni.

— Nagyon is sietsz. Várhatnál kissé, míg megtudod a véleményemet.

— Máris tudom a véleményedet és hiszek abban, hogy a dolgokat gyorsan kell végezni. Egyébiránt a kiváncsiságomat is fölkeltetted. Annyi évi várakozás után végre valami egyéb iránt is érdeklődöl, mint a baczillusaid iránt. Örülök, hogy akadt végre nő, a ki megrikat. Szerelmes vagy, azon a leányon töprengtél egész nyáron. Észrevettem, hogy meg vagy sebesülve, de várni akartam, hogy hozd szóba te. Oda vagyok a vágytól, hogy lássam azt a leányt; cselekedni fogok azonnal.

— Nem akarlak arra kérni, hogy légy óvatos, remélem, tekintettel leszel . . .

— Ha a te teóriád igaz, akkor azt a leányt ki kell szakítani, mielőtt az okkultisták, képzelődők és hizelgők csőcseléke teljesen megrontja. Mindenesetre megvizsgálom az ügyét a magam felelősségére.

Ezzel az elhatározással befészkelődött a kocsi sarkába és elhallgatott. Serviss pedig úgy érezte, hogy Violával tett tapasztalata roppantul megnőtt fontosságban azáltal, hogy közölte nővérével. Viola és sajátszerű ostromoltatása hirtelen életbevágó kérdéssé lett, valami, a mivel azonnal foglalkozni kell.

— Természetesen Lamberték nincsenek rászorulva, hogy pénzért csinálják ezeket a dolgokat.

Kate hirtelen fölegyenesedett.

— És ha föltesszük, hogy a leányban csakugyan megvan az a tehetség?

— Ez lehetetlen.

— Miért lehetetlen? Azt hiszitek ti tudósok, hogy tudtok mindent, a mit tudni lehet a világon?

— Kétségkivül nem, de gondolj arra, a mi ennek föltevéséből következik.

— Hogy mi következik belőle, az mellékes. Azt nem kérded, hogy mi következik az X-sugarakból; elsősorban azt kérdezed, tény-e? Ha a leányban megvan az a tehetség, — hát aztán? Hisz azt se tudod, mit akar elhitetni.

— Pontosan nem tudom.

— Hát akkor ne itéld el, a míg nem tudod, miért itéled el.

— Kate, te megdöbbentesz engem. Azt hittem, támogatni fogod józan itéletemet és ime, a leány ügyvédje lettél s a tudomány ellen támadsz.

— Egyáltalán nem. Én csak azt mondom, hogy nektek tudósoknak nem kellene oly botrányosan biztosoknak lennetek abban, hogy mind bolond az, a ki hisz valamiben.

— Én nem mondtam, hogy bolondok, én csak azt mondom, tévútra vezetettek.

— Aháhogy van is, az a kis médium érdekel engem.

— Az Istenért, ne nevezd médiumnak, ha meglátogatod. Ezt a nevet arra a bájos gyermekre alkalmazni szörnyűség.

— Most hát tudom, hogy szerelmes vagy bele.

— Kate, te nagyon bölcs asszony vagy.

— Remélem, nem foglak téged nagyon bolond tudósnak látni, — felelt Kate.

(Folytatása következik.)

Kocsi-gyártás. 11186

Budapesti kovács- és kocsigyártó-ipartestület védnöksége alatt álló

Kocsi Árucsarnok-Szövetkezet,

Budapest, VII., Kerepesi-út 72.

Ajánl mindennemü hintókocsit.

Ha őszül a haja

ne használjon mást, mint a

„STELLA"-HAJVIZET,

mert ez nem hajfestő, de oly vegyi összetételü szer, mely a haj eredeti szinét adja vissza. Ára egy üveg 2 K.

ZOLTÁN BELA gyógyszertárában,

Budapest, V/49, Szabadság-tér, Sétatér-utcza sarkán. 11136

KIRNER JÓZSEF utóda **Pirk J.** puskaműves. (Alapittatott 1808. évben.)

BUDAPEST IV., Bécsi-u. 2., gyár Rózsa-u. 7.

Dúsan ellátott raktár legujabb szerkezetü Kettős vadász-fegyverekből, golyósfegyverek, amerikai Winchester sorétes ismétlő-fegyverek, forgópisztolyok, szalonfegyverek és pisztolyok, töltények és vadász-szerekből, melyek jóságáért kezeskedik. 10846

5 frtért

szétküld utánvét mellett az Orsz. Posztóáruház Budapest, Rottenbiller-u. 4B. I. emelet.

egy férfiöltönyre 3 méter finom fekete, sötétkék, szürke vagy barna angol gyapjuszövetet.

Cs. és kir. 12. sz. vonat-osztag. 11233

Hirdetmény.

1905 október 10-én, reggel 7 órától kezdve, Nagy-Szebenben a Hermann-téren (a nagy gyalogsági kaszárnya előtt) körülbelül 145 kincstári, többnyire a vonatszakasznál használatban volt selejtezendő ló árverési uton eladatik.

A lovak átadása a legtöbbet igérőnek azonnali készpénzfizetés ellenében és az esedékes fokozatos bélyegilleték lerovása után történik.

Nagyszeben, 1905 szeptember hó 1-én.

A cs. és kir. 12. sz. vonat-osztag árusitó-bizottsága.

MATTONI-FÉLE GIESSHÜBLER TERMÉSZETES SAVANYU-VIZ

Alapittatott 1878. Telefon 15—56.

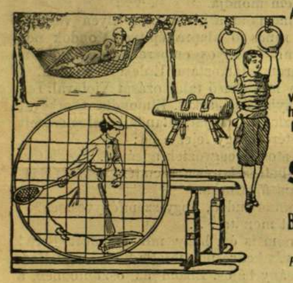

Tornaeszköz,

valód angol tennis játék, függő-ágy, háló, tekejáték, zsák, ponyva és fehér kenderkötél legolcsóbb megbizható beszerzési forrása

Seffer Antal

sporteszközök és kötélgyártó-telepe

Budapest, IV., Károly-utcza, boltsz. 12.

(Központi városház épülete.)

Képes árjegyzék kivánatra ingyen és bérmentve. 10699

KNUTH KÁROLY

mérnök és gyáros 10669

Ős. és kir. fensége József főherczeg udv. szállitója.

Gyár és iroda:

Budapest, VII. ker., Garay-utcza 10.

Központi viz-, lég- és gőzfütések, léggeszesz- és vizvezetékek, csatornázások, szellőztetések, szivattyuk, vizerőmüvi emelőgépek stb.

Tervek, költségvetések, jövedelmi előirányzatok gyorsan készittetnek

MAGYARHON ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVŰ ÓRAÜZLETE.

Alapittatott 1847.

Brauswetter János

Szegeden.

Cs. és kir. kizárólagosan szab. chronometer- és műóra, föltalálója a remontoir ingaóráknak stb. stb.

ÓRÁK, ÉKSZEREK 10-évi jótállással

RÉSZLETFIZETÉSRE

Képes árjegyzék bérmentve. Javitások pontosan eszközöltetnek.

Sürgönyczim Cartonage. **DAVID KÁROLY ÉS FIA** Telefon szám 41—48.

doboz-papiráru és szab. fémkapocsgyára

Budapest, I., Mészáros-utcza 38. szám. 10651

Gyárt: Papirtányért, bonboniert és jardinet-dobozokat. Sajtelt kerek dobozokat, légmentesen elzárható, összehajtható dobozokat pólyák kötőgyapot, stb. cs magolására. **Hintődobozok**, valamint **húzott lemez-csövek** tetszés szerinti nagyságban. **Teásdobozok** ¼ kilogr.-tól 10 kilogr.-ig, valamint 6, 10 és 20 filléres tea csomagolásához. **Szekrénycsipke és köpőládapapir** legujabb szin és kivágásban.

Állandó kiállitás a fenti czikkekből a városligeti iparcsarnokban megtekinthető.

GANZ ÉS TÁRSA VASÖNTŐ ÉS GÉPGYÁR RÉSZVÉNY-TÁRSULAT

LFOBERSDORF, BUDAPEST, RATIBOR.

Városi iroda: Budapest, IV., Ferenczieк-tere 2. 10834

Elektromos világitási és erőátviteli berendezések. *Elektromos nagy vasutak, városi-, bánya- és iparvasutak.* **Turbinák:** *Francis rendszere szerint. Zsilipek és csővezetékek.* **Gázmotorok:** *Koh-, generátor- és világitógázra 1000 lóerőig és azon tul, petroleum-, benzin- és spiritus-motorok és lokomobilok Bánki-féle vízbefecskendezéssel.* **Malomberendezések. Hengerszékek. Vasuti kocsik.** *Kocsialkatrészek. Korbuly- és hatona-Vargacsapágyak. Keregötüsü vasuti kerekek és keresztezések. Forgókoronyok, tolópadok és kitérők.* **Darók** *és* **emelőgépek** *kézi, gőz, petroleum és elektromos erővel való hajtásra,* **Apritógépek. Köszörük. Golyómalmok. Dugattyú- és centrifugalszivattyúk** *nagy emelő magasságra.* **Bányagépek.** *Compressorok. Ventilátorok. Felvonók.* **Transmissziók.** *Vas-, acél- és érczöntvények.* **Füstemésztő készülékek.** *Vizszürők.* *M. sz. 556.*

Igen hatásos vérszegénység, sápkor, neurasthenia esetei ben. Egy üveg ára **2.40** kor. Egy 6 üveget tartalmazó postaládája **12.12** kor. franco küldve.

Rozsnyay vasas china bora.

A Rozsnyay-féle vasas chinabor egyike a legelterjedtebb és leghatásosabb gyógyboroknak. Magyar édes borral készitve, a külföldi készitményekkel nemcsak kiállja a versenyt, hanem azokat felül is multa. Vérszegényeknek különösen ajánlható.

Számos elismerő nyilatkozat.

Több kórházban van alkalmazva. 10625

Főraktár Budapesten: **Török József** gyógyszertára.

Továbbá a készitőnél: **Rozsnyay Mátyás** gyógyszertárában **Aradon, Szabadság-tér**, valamint minden más gyógyszertárban.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

Polgár M. rajza.

(Folytatás.)

A kis Steinfeld Ottokár pedig ugyancsak megfeszülten várakozott már a csárdában. Nem ugyan Pálra, hanem Vajkay Bélára, a ki ilyenkor szokta elhozni a száz forintot, a mit havonta igért neki buzgó izgatásáért. Az éjszaka ugyan némi kis vigasága volt Köllő mesterrel, a minek folytán csak hajnalban került ágyba, de azért korán fölébredt és szörnyű fejfájósan leste az ivószoba ablakából az utat. Mert a ki a vasútról jövet a Stubenthal-kastély felé tartott, annak itt okvetlenül el kellett haladnia.

De hiába várt; a Stubenthal-kocsi üresen tért vissza a kastélyba és Steinfeld Ottokárnak most már csak az a reménysége maradt, hogy hátha gyalog tér be hozzá hatalmas pártfogója.

Ruhástól ledült hát a kanapéra aludni és szigorúan meghagyta a korcsmárosnak, hogy ha valaki keresné, a világért le ne tagadja, sőt inkább azonnal fölkeltse.

Ennélfogva mikor Pál a kis szociálista felől tudakozódott, a korcsmáros buzgón válaszolta:

— Óh, csak méltóztassék egy pillanatra helyet foglalni. Steinfeld úr épen sürgős munkában van, de rögtön előhivom.

Steinfeld úr épen azt álmodta, hogy egy halom bankót markolászik föl a földről, de minél többet markolt föl, annál több maradt a földön, úgy hogy egészen beleizzadt a szedegetésbe. E kellemetes foglalkozásából ébresztette föl a korcsmáros:

— Itt van az az úr!

A kis agitátor fölpattant, mint a nyil és bárha még szemén ott libegett az álom kábasága, berohant az ivóba.

— Alázatos szolgája, nagyságos uram ... Már azt hittem, hogy ma nem méltóztatik ...

De egyszerre torkán akadt a szó, a mikor Joó Pált megpillantotta. Pál keményen rászólt:

— Hallja maga Steinfeld!

— De kérem, elvtárs, én ...

— Elvtársa magának az ördög, de nem én!... Mit művel maga itt, Steinfeld? Micsoda ujabb gazság ez?

A kis Steinfeld önérzetesen berzenkedni próbált:

— De kérem, semmi gazság! Én hiveket szerzek a szociálizmusnak. A nép imád itten!

— Hát ide figyeljen, Steinfeld, de jól ide figyeljen minden szóra. Én nem vitatkozom magával és nem is fenyegetem meg azzal, hogy átadom az igazságszolgáltatásnak. Az igazságszolgáltatás akármilyen sánta is, egyszer majd csak utóléri úgyis ... De ha nem fogad szót nékem, akkor én magát megveretem Budapesten, vagy akárhol, a hol nekünk hiveink vannak. Hiszen tudhatja, hogy a mi hiveink között vannak jó kemény öklü vasesztergályosok ... és azok mindig hajlandók egy ilyen gazembert megbüntetni, a ki az ő elveiket kompromittálja.

— De kérem, ez brutalitás, ez erőszak, ez ...

— Tudom, tudom! De azért magát mégis el fogják verni, Steinfeld. És pedig úgy el fogják verni, hogy magának örökre elmegy a kedve a szociálizmustól. Megértette?

Steinfeld megtörten válaszolta, mintha máris a verés után lett volna. (Úgy látszik, voltak már némi tapasztalatai e téren.)

— Meg!

— No lássa! Akkor hát figyeljen a parancsolatomra, Steinfeld.

Pál hideg hangon folytatta:

— Azt akarom, hogy hivassa ide a vezető embereket és azok előtt ismerje be, hogy micsoda lelketlen csaló maga! Értette, fiam?

A kis agitátor megszeppent.

— De kérem, hisz az lehetetlen. A nép akkor biztosan agyonütne engem. Mert ... a nép nagyon ragaszkodik hozzám.

— Hja, akkor választania kell, hogy mi a jobb: ha az én vasesztergályosaim verik meg, vagy a tanyai nép. A vasesztergályosok öklét már ismeri.

Ez a kis visszaemlékezés nagyon kellemetlen lehetett Steinfeldnek, mert gyorsan határozott.

— Ide hozom őket ... Csak egy kis kiméletet kérek. Tessék elhinni, hogy én az ügy érdekében cselekedtem!

— Nohát akkor csak egy-kettő, induljon. Majd beülhet a kocsimba, igy gyorsabban visszajöhet.

— Óh kérem, nem vagyok én arra méltó!

— Nem is, Steinfeldkém, de azért csak üljön be, nehogy az a gondolata támadjon útközben, hogy megszökhetik. A kocsisnak kiadom utasitásba, hogy tartsa szemmel.

A kis agitátor tehát elhajtatott a falu irányában, Pál pedig az apró ablakhoz ülve nézte az útat.

Egyszer csak látta, hogy kocsi közeledik a távolból. A mint közelebb ért, akkor vette csak észre, hogy nem az ő kocsija és egy fiatal szőke úr ült benne, a kinek arcza roppantul ösmerős volt neki. Esküdni mert volna rá, hogy ezt az embert látta már valahol. De vajjon hol?

A szőke ifjú megállíttatta a korcsma előtt a kocsit és bejött az ivóba. Ebben a pillanatban egyszerre eszébe jutott Pálnak minden. Igen, igen! Semmi kétség, hogy ez Kovács Béla, a ki olyan váratlanul hagyta egyszer faképnél Katalint. Igaz, hogy csak egyetlen egyszer látta, de a boldogtalan szerelmeseknek jó a memóriájuk. Örökre rá emlékeznek arra, a ki szerelmüknek akadálya volt.

Rá szerette volna vetni magát, de aztán nyugalmat erőszakolt és figyelve maradt az ablaknál.

Béla körülnézett és kopogva hivta a korcsmárost.

— No mi az? Steinfeld úr nem várt meg engem?

— Épen most ment el, de ezt az urat hagyta itt addig!

Pál lassan fölállott és oda ment Béla elé.

— Steinfeld urat tetszik keresni? Sürgős dologban ment el, de ha valamit üzenni tetszene ...

Béla előbb gyanakodva nézett végig rajta, de a Pál alamuszi közömbössége megnyugtatta.

— Ön is szocializista?

— Igen, én is.

— Ahá! Ön tehát segiteni fog Steinfeldnek? Nagyon helyes! Két ember mindig több, mint egy ... Hát megy a munka?

— Óh, kifogástalanul.

— Brávó! Itt van már az ideje, hogy az elnyomott nép harczba álljon jogaiért, hahaha! No, csak csinálják tovább és én nem hagyom cserben magukat. Ezt, kérem, adja oda Steinfeldnek.

Pál zsebre tette a borítékot, a melyben sejthetően pénz volt és alázatosan kérdezte:

— Köszönöm! ... Más valamit nem méltóztatik üzenni néki?

— Nem, azaz hogy ... Mondja meg neki, hogy a délelőtti vonatról lekéstem, azért jöttem csak most ... No Isten vele!

Béla tovább hajtatott és Pál álmélkodva kérdezte meg a korcsmárostól:

— Ki volt ez az úr?

— Hát nem tetszik ismerni? Vajkay Béla nagyságos úr. Roppant finom úri ember!

Pál a homlokára ütött. Most értett csak meg mindent. Most már megértette, hogy miért vitte Vajkay Jenő oly gyorsan el a pusztájára az öreget és Katalint, mihelyt a véletlen Ko-

vács Bélával összehozta. A derék ember így akarta megakadályozni, hogy a testvérbátyja gaz csábító lehessen. Az pedig igen nyilvánvaló volt most már előtte, hogy mi érdeke lehet Vajkay Bélának ebben a szocializta kaczérkodásban: boszút akar állani a testvér-öcscsén, a ki a leányt magának kaparintotta meg. Óh, a gazember! Most már alaposan megbánta Pál, hogy meg nem szorongatta egy kicsit a nyakát. Pedig igazán szelid természet volt.

Három subás atyafival tért vissza Steinfeld, de mindenek előtt is félrehivta Pált és esdeklő hangon mondta:

— Uram, ennek a korcsmának van egy hátsó kijárata. Én ott nagyszerűen elfuthatnék és a vasút ép most indul... Sohse jönnék többet ide vissza!

Pálnak megesett rajta a szive. Hiszen úgy sincs már itt szükség rá.

— Hát csak menjen és itt van az útiköltség is. Egy szőke úr hagyta itt a maga részére.

— Jé, hát beszélni tetszett vele?... Erről megfelejtkeztem... Tessék elhinni, hogy ő a hibás, nem én. Ő volt a fölbujtó, én csak vak eszköz voltam!

— No hát csak menjen maga — vak eszköz!

Steinfeld nem is mondatta magának kétszer. Kiintett az atyafiakhoz:

— Rögtön visszajövök, elvtársak!

És ezzel a hátsó szobába sietett, a hol kevés motyóját összeszedve, árkon-bokron inalt a vasúti töltés felé. Lehetőleg a bozótok közt rohant és mindig nézett hátra, hogy nem üldözik-e. (Folytatása következik.)

(Folytatás.)

XIII.

Britt ebédre jön.

Nővére nyilt szavai szembeállitották Mortont magamagával. A szivét megérintette Viola; innen haragja a leány életének gyülöletes része ellen. S az ő emléke tartotta távol néhány csinos nőtől, kinek Kate a pártjukat fogta.

— Nem ugorhatok be hebehurgyán, — mondogatta, mikor nővére sürgette az elhatározását. — Ha én egyszer megnősülök, akkor örökre megnősülök. Óvatosan kell hát eljárnom.

Óvatossága minden esetben határozatlansággá s a végén közönnyé lett. És most a lelke, (melyet teljesen a bakteriumoknak kellett volna szentelnie) el volt telve valakinek az arczával és sorsával, a ki vagy élő hazugság, vagy abnormisan fejlődött lény. Különös és szomorú előjel olyan embernek, a ki el volt határozva, hogy lassan és nyugodt előrelátással fog eljárni. Az egész világ, melyben Viola él, visszataszitó, hóbortos és szörnyeteg. A vele való találkozás óta megpróbált néhány spiritiszta újságot olvasni s hihetetlenül üresnek találta valamennyit, — piszkos nyomásuak, izetlen stilusuak voltak s olyan izeneteket közöltek Aristotelestől, Columbustól, Confuciustól, a melyek egy tizenkétéves gyermeknek is szégyenére váltak volna. Frázisaik, modoros kifejezéseik undorították. Kérdéseik a «világhirű mediumokról», «kézjósokról» s még tudja ördög mi egyébről, utálattal töltötték el s fokozták az emberekről való amúgy sem valami méltányló véleményét. Most pedig Viola ezek közé került, részesük lett, mint a hogy szinésznő részese annak az irigykedésnek, dicsekvésnek, a sikerért való kiméletlen, önző harcznak, mely a szinházi újságok hirdetéseiben tükröződik. Szinte félve futotta át az ilyen újságok tudósításait, hogy nem talál-e bennük valami ilyes hirt: «a csodálatos médium, Lambert Viola kisasszony, a hegyvidéki látnoknő.»

Alaposabban gondolkozva róla, azt találta, hogy ezek az újságok ravaszul vannak kieszelve arra, hogy az embereket a leggyöngébb pontjukon fogják meg: megvolt bennük a bűvész merészsége, a ki ismeri, meddig terjed nézőinek a látási képessége. Egészen különböztek a világ minden más folyóiratától. Tudomány, irodalom, művészet csak annyiban érdekelte őket, a mennyiben «a tulsó partról» való hittel érintkezik, megvilágitja vagy erősiti. Olyanok, mint az üzleti lapok, sőt még ezeknél is egyoldalúbbak, mert még a czipész-újság is közöl néha könyvismertetéseket és nevezetes történeteket a talp-bőr és varrógép-hirdetések mellett. A séancek leirásai szinte komikusak. Ha Serviss arra gondolt, hogy Viola és jóraváló anyja bekerülnek ezek közé, akár csak mint nézők is, — dühös undor fogta el. Hogy pedig főszereplők is lehetnek, arra gondolni sem akart.

És mégis Britt szerint a leány a legjobb esetben önámító fakir, a legroszabb esetben pedig megrögzött hiszteriás szemfényvesztő, a ki hirhedtséget hajhász. Mindkét esetben fekélyes lény — olyan nő, a kit kerülve kell kerülni minden férfinak, ha szereti a tisztes és egészséges életet. Roszabb a bolondságnál, ha megengedi, hogy a leány képzelete előtt feltünő alakja megzavarja munkáját, elvonja figyelmét olvasmányaitól. Ám azért mégis csak megtette továbbra is.

Másnap reggel, mikor elment hazulról a laboratoriumába, belépett az ebédlőbe s leült nővére mellé.

— Kate! — mondotta komor hangon — ne menj el Lambert kisasszonyhoz.

— Miért nem, Morton?

— Mert ez téged zavarba juttathat s engem tőrbe ejthet. A leány rendkivül vonzó s meg fog téged igézni. Britt azt mondja, sokkal éretebb, mint mikor én láttam s ezt úgy értette, hogy eszes, sőt talán ravasz is lett. Bármily bájos is, attól félek, gonoszság van benne s ezért jobb ha békében hagyjuk. Ha a legemberségesebben fogjuk is fel, hisztérikus és rendellenes agyú. Semmiesetre sem arra való, hogy megismerkedj vele.

— De te azt montad, hogy jó szemei vannak.

— Ez igaz. Bűvölően szép volt, de ez még veszedelmesebbé teszi. Mért nyugtalanitsuk magunkat miatta?

— Elmegyek hozzá mégis. Égek a vágytól, hogy meglássam azt a leányt, a ki téged anynyira el tudott bolondítani; mert hogy el vagy bolondítva, azt látom.

Morton kissé szomorúan nevetett.

— Ez igazi asszonyos indokolás és neked elegendő lehet. Ha ragaszkodol az odamenetelhez, Kate, ez akaratom ellen van. A leány és problémája már úgyis túlságosan megzavart a munkámban.

Kate mélyen belelátott fivére lelkébe s most más nyomra lépett.

— Jól van hát, hozd ide azt a Brittet. Ő az egyetlen tanúja a szellemjárásnak. Jöjjön hozzánk ebédre, ki akarom vallatni. Tudni akarom, miféle ember, mielőtt elfogadom, a mit az ellen a leány ellen beszél, a ki kosarat adott neki. Hátha csak roszmájú.

— A háziorvossuk.

— Azzal én nem törődöm, azért lehet, hogy boszút akar állni a leányon. Szegény fiú — mondta aztán Kate, átfogva Morton nyakát — ennek a leánynak a bajai kihoznak a sodrodból. Örülök, hogy ilyen emberies romantikusnak látlak, — vagy legalább is örülnék, ha a leány nem volna olyan kétes. De majd én végére járok. Addig az ő pártján maradok, a mig Brittről többet nem tudok; egyébiránt nem oly bizonyos, hogy csakugyan nincsenek-e meg benne azok a rejtelmes erők.

Serviss kevésbbé kinos nyugtalansággal ment el hazulról. Kate buzgó szeretete mellett eszes asszony is volt.

Britt pontosan eljött az ebédre, örülve, hogy alkalma van a frakkját fölvenni. Kate szivesen fogadta, de egészen meglepődött modorának hanyag elegancziáján. Valóban előkelő külsejű volt, úgy hogy Kate sietett kijelenteni:

— Csak családi ebéd lesz, doktor, ön az egyedüli vendég.

— Annál jobb rám nézve, asszonyom — felelt Britt udvariasan. — Ünnepélyes ebéd zavarba hozott volna. Oly régóta élek a hegyek közt, hogy úgy érzem magamat, mint egy remete. Colorow nagyon messze van a new-yorki Bowerytől.

— De Bowery még messzebb van Colorowtól; ez teszi önöket, nyugati embereket, ránk nézve oly érdekessé.

— Kérem, ne csináljon belőlem nyugati embert. White Plainsben születtem, tehát a keleten.

— Igazán? Milyen kár!

— Magam is sajnálom. Nyugaton talán különb tüdőm nőtt volna.

Kate sohasem szokta kerülgetni a dolgokat. Azért alig, hogy a leves illatát megérezték, belekezdett.

— Nagyon érdeklődöm az okkultizmus iránt s a fivérem azt mondta, hogy ön a háziorvosa annak a nevezetes Lambert kisasszonynak. Beszéljen hát róla.

Britt gondolkozott egy pillanatig.

— Az igaz, hogy Lambert asszony megbizott bennem és megengedte, hogy részt vehessek Viola mutatványaiban, de orvosának alig vagyok nevezhető. Először a leány fizikailag oly jó állapotban van, hogy minden orvosság fölösleges neki és aztán énbennem nem bizott soha. Hogy őszinte legyek, azt hiszem, látni se szeretett.

— Vajjon miért?

Britt furcsán nézett félre.

— Hát nem vagyok elég csinos és aztán azt hiszem, rájött, hogy tanulmányozom őt.

— Remélem, meg is tette.

— Igen, de nem sokra mentem vele.

— Mi akadályozta meg?

— Hát először is, minden sötétben történt.

— Mindig úgy szokott lenni, szeretném tudni, miért?

Britt a vállát vonogatta.

— Ők azt mondják, hogy a fény ellensége a szellemek hatalmának. Tessék úgy magyarázni, a hogy akarja.

Most megszólalt Morton:

— Sohasem tudtam megérteni, miért nem igyekeznek a spiritiszták elkerülni a kritikának ezt az okát.

— Tehát mondja el, mi történt — kiáltott Kate. — Alig birok már a székemen ülni a kiváncsiságtól.

Britt ránézett Mortonra.

— Ez a különös a dologban, ugy-e? Az emberek érdeklődnek. A dolog úgy áll, hogy titokban mindnyájan azt reméljük, hogy a kisértetek historiája igaz.

Kate elnevette magát.

— Teljesen igaza van. Mi mind tüzelünk ellene, de nagyon el volnánk kedvetlenedve, ha a szellemek patkányoknak bizonyulnának. De kérem, siessen. Nem volt valami igaz a dologban?

— Hát, hogy őszinte legyek...

Morton erre rendkivüli érdeklődéssel hajolt előre, Kate pedig tapsolt a kezével.

— Jól van. Most jön a java. Legyen oly őszinte, a milyen csak lehet.

Britt eltünődve folytatta:

— Egy este, mikor Viola és a becsukott zongora közt ültem, a szellem, vagy már akárki csoda volt, fel s alá szaladgált a kulcsokon, hol a basszuson, hol a diszkanton, az én fütyülésem üteme szerint.

Morton közbeszólt:

— Tudta ön, hogy a zongora csukva volt?

— Igen, rajta volt a födelén a kezem, mialatt szólt.

— Hol volt Lambert kisasszony?

— Tőlem balra, aludt. Szerettem volna megfogni a karját, de nem tettem meg. Mikor a lámpát meggyújtották, mély révületben volt. Az a tény, hogy a becsukott zongora szólt, megmagyarázhatatlan marad.

— Hát ez volt minden? — kiáltott Kate elkedvetlenedve.

— Oh, nem. Történtek oly csodálatos dolgok, melyektől égnek mered minden hajaszála, de ez volt az, a minek én fontosságot tulajdonítottam.

Morton gyorsan felelt.

— Ennyi elég, megfelelő körülmények közt. Az elmélet úgy szól — olvastam róla — hogy ezek a szellemek különböző módokon támadnak a kételkedőkre. Tudva, hogy ön materialista és rendszeres észjárású ember, a szellemek materialis bizonyitékot próbáltak adni. De hátha egér volt?

— Vagy macska? — tette hozzá Kate.

— Nagyon zenei hajlamú és eszes egérnek vagy macskának kellett volna lennie — vágott közbe Britt — mert kivánságomra a «Yankee Doodle» taktusában játszottak.

Kate ujongott.

— Mit sólsz ehhez, Morton? Ha az egyik dolog igaz, a többi is igaz lehet.

— Nem — felelt Britt. — Akármi volt is az erő, emberi értelem mozgatta. Engedelmeskedett az én akaratomnak.

— Meg volt ön erről győződve? — kérdezte Morton sokkal élesebben nézve, semmint maga is gondolta volna. — Ha megengedi, hogy ezek közül a jelenségek közül csak egy is igaz, ajtót nyit a boszorkányságnak.

Britt kissé kényelmetlenül érezte magát.

— Minden tökéletesen úgy történt, a hogy én elmondom, természetesen sötétben. De egy érzék, a tapintás, ellenőrizte a történteket s a hallás megtette a többit.

— Minden arra vall, mily tökéletlen az ember tanuskodása. Ön nem várhatja senkitől, hogy elhigyje, hogy ez a jelenség csakugyan végbement. Olyan ez, mint azok a históriák, melyek a kisértetek által látogatott házakról szólnak. A minap egy barátom beszélt egy kisértetről, mely egy ausztráliai kunyhóban járt. Ezeket mondta: «láttam, hogy az edények leesnek a tűzhelyről fényes nappal. Láthatatlan lábak dobogtak székem körül egy élénken megvilágitott szobában.» Természetesen nem hittem a barátomnak. A valóság az, hogy magunk sem ismerjük magunkat, mily nagy mértékben vagyunk elámithatók. Mindegyikünk egy mikrokozmos, előideinek summája, agyunk sötét rejtekeiben megvannak a barlanglakók sejtjei, árnyaktól zavart és különös hangoktól népes rejtekek. Ha ön a kellő módon közeledik hozzám, rémületet keltő visszhangot idézhet elő agysejtjeim valamelyik csoportjában, de ez csak egy messziről jövő kiáltás visszhangja s nem maga a visszhang.

— Mondok én valamit, — szólt Britt fészkelődve székében. — Megpróbáltam megérteni ezt a dolgot. Ez nem az ámitások véletlen sorozata, arról e pillanatban meg vagyok győződve. Az én gondolkodásom számára a leginkább megdöbbentő gondolat az, hogy ezekben a bolond cselfogásokban rendszer van. Nemcsak Lambert kisasszonyról magáról szólok, hanem az összes legjobban hitelesitett jelenségekről. A mint ön mondja, ezek az emberek tudják, hogy kell rátámadni a közönségre. A kik ezt nem tudják, megbuknak, de általánosságban beszélve, óvatosan járnak el, mert tudják, mire vállalkozhatnak egész biztossággal, mire nem. Lambert kisasszony esetében ugyanez a rendszeresség észlelhető. Az ő jelenségei beillenek a szokott sémába. Eredetiségről szó sem lehet s ezért nem is marad el a hatás.

— És mégis a fivérem azt mondja, hogy ez a leány egészen fiatal és bájos.

— A mi külsejét illeti, elragadó s minden egyéb tekintetben nagyon eszes.

Morton tréfálkozva vágott közbe.

— És ön azt hiszi, hogy ő épitette fel az ámitásnak ezt az apróra kidolgozott rendszerét?

— Valaki csak tette. Nagy részét Clarkenak tulajdonítom, de a legnagyobb részét a hisztériának s a spiritiszta iratok hatásának.

— De ezek a jelenségek megvoltak nála a Clarkeval való ismeretség előtt is és valószinüleg már akkor, mikor még olvasni sem tudott.

— Azt mondják. Én nem tudom. Sok ilyen fogás fel van emlitve Randall jegyzeteiben is.

— Ki volt az a Randall? — kérdezte Kate.

— A háziorvosuk, az én elődöm. Néhány ily jelenség meggyőzte őt s mint hivő halt meg.

Morton megrezzent.

— Ezt ön nekem nem mondta.

— Nem mondtam? Pedig úgy van. A jegyzeteiben hivőnek mutatja magát. Megjegyzem, hogy ez a felesége halála után történt.

A leány képzelete előtt feltünő alakja megzavarja munkáját.

— Ez már más — mondta Morton. — Az emberek mind meglágyulnak, ha a feleségük meghal.

— Nem egészen; van olyan is, a ki nem igyekszik újra összekerülni az asszonynyal, — mondta Britt tréfálva. — Clarke érintkezése a feleségével mostanában olyan hideg lett, akár a barátság.

Kate rátekintett.

— Meg kell mondanom, dr. Britt, hogy én is gyászoló vagyok s így meg fogja érteni, hogy több a fogékonyságom ezek iránt a túlvilágról jött izenetek iránt, mint a fivéremnek. Az uram két év előtt halt meg.

— Bocsánatot kérek, asszonyom, ha nagyon nyers találtam lenni magyarázatom hevében...

— Óh, én nem félek az igazságtól — felelt Kate gyorsan. — Olyan családból való vagyok, a hol divat a kérdezősködés. Csak néhanapján ingok meg egy pillanatra. Az uram azt mondta, visszajönne hozzám, ha birna s félig-meddig reménykedtem, habár nem vártam is, hogy meg fog történni...

Nem fejezte be a mondatot, mert megszólalt Morton gyöngéd szemrehányással:

— El vagyokámulva, Kate. Mért nem szóltál erről nekem soha?

— Azért, mert ez csak tréfás megjegyzés volt; nem volt szándékom közölni veled. Most is nem tudom, hogy csúszhatott ki a számon. Nem tért vissza; különös dolog, azt, hogy anyám jelen van, sokszor érzem, Haywordot soha.

Meghatott és ünnepélyes hallgatásba merültek, annyira leleplezte a maga lelkét vallomásával az asszony, Britt a tényérját nézte, mialatt a háziasszony tettetett vidámsággal megszólalt:

— Nos, és az a leány? Nem ismertethetne meg vele? Roppantul érdekel engem.

— De igen, nagyon szivesen. De hiszen a fivére ismeri. Bizonyára nagyon örülne, ha látná önöket.

— A fivérem csalónak tartja és nem akarja látni.

— Értesülésemet dr. Brittől szereztem, — mondta Morton.

Britt nem jött zavarba.

— Én is azt hiszem, hogy ámító, de nagyon bájos ámító.

— Ez csak annál meggyőzőbbé teheti, — szólt Kate.

— És annál veszedelmesebbé — felelt Britt. — Engem zavarba hoz, ha szemtől-szemben vagyok vele.

— Mit akarnak vele azok az emberek csinálni? Bemutatják a nagyközönségnek?

— Csakis kiválasztottaknak. Clarke szorgalmasan csinálta jegyzeteit az egész éven át és kész könyvét most kiadni. Most azt akarja, hogy néhány tekintélyes spiritiszta, mint Pratt Szimeon, segitsenek neki a könyvével zajt csapni. Lamberték nem pénzért teszik, ezt kérem, tessék elhinni; a mi az anyát illeti, az tökéletesen jóhiszemű, bizik a szellemeiben.

— Ez a leányt szörnyű helyzetbe juttatja, föltéve, hogy csal, — vetette közbe Morton. — El lehet képzelni lelkiállapotát, ha igaz, hogy lassan épitette ki ámitása rendszerét, a mig végre a saját anyját is félrevezette vele. Ez a gondolat rettentő. Az anyát meg fogja ölni, ha megismeri a leánya szivét.

— A dolog roszabb, mint a hogy képzelné, — válaszolt Britt. — Kérem, az anya évek óta szoros mindennapi érintkezésben volt — ő legalább úgy képzeli — a férjével, a kis fiával és más halottaival. Életének felét ezek az örömök teszik ki, másik felét a leánya. Ez volt az a fal, a mely engem megállitott. Az anyának nem is szólhattam kétségeimről, ámbár ő tudja, hogy szkeptikus vagyok. Egyszerűen visszavonultam; nem akarom a végéig követni az ügyet, a mig az anya él.

Morton arcza fájdalmasan elborult.

— Hagyjuk most már Lambertékat. A dolog nagyon szomorú, annál inkább, mert nincs módunkban segiteni rajtuk. Mikor utazik ön haza?

Kate beleegyezett, hogy másra tereljék a beszédet, de egy órával később, mikor Britt menni készült, megragadta az alkalmat és igy szólt:

— Okvetlen vigyen el ahhoz a leányhoz. Soha még senki a világon ennyire nem izgatott. Nem mehetnénk el holnap?

— Teljesen rendelkezésére állok. Mondjuk, négy órakor.

— Helyes. Nagyon hálás vagyok ön iránt.

— Remélem, nem fog majd egykor átkozni érte. Figyelmeztetem, a leány szeme és haja veszedelmesen meggyőző. Meg fogja magát önnel szerettetni.

— Ne féljen, nem lehet engem oly könnyen bolonddá tenni, — kiáltott Kate dacból.

Arczával az izgatott meggyőződés pirjával tért vissza a könyvtárszobába.

— Morton, úgy érzem, mintha részt vettem volna egy emberi lélek felbonczolásában.

Morton fájdalmas és kétségbeesett mozdulattal emelte fel kezét.

— Hagyd el! Én csak abban reménykedem, hogy az a leány nem tökéletes romlott. Segits inkább nekem, elfeledni ezt az egész esztelen históriát.

— Nincs igazad — mondta Kate határozottan. — Épen az olyan embereknek, mint te és dr. Weissmann, kellene kikaparni az igazság gyöngyszemét ebből a szellemi pocsolyából.

— Ez nagyon szépen van mondva, Kate. Csak tudnám, hogy csakugyan van ott gyöngyszem.

Csakugyan nem volt kivezető út Serviss számára. Az esze tökéletesen ellene szólt azoknak a jelenségeknek, melyeknek megtörténtét Viola el akarja hitetni s igy csak egy magyarázat maradt. A leány szemfényvesztő és autóhypnotizáló, — visszás, mint azok a mesebeli asszonyok, a kik szépek voltak az egyik oldalukon s romlottak és rothadtak a másikon. Tünődéseközben a leány pompás külseje közelebb

jutott hozzá s mikor belenézett kedves, tiszta szemébe, kételkedni kezdett — a saját kétségeiben. Ha van egyáltalán ártatlan szem a világon, — ez a leány ártatlan és megkinzott áldozat, a mint hogy Kate hamarosan erre a hitre jutott s neki, a férfinak, nyilvánvaló kötelessége volna elriasztani tőle azokat, a kik el akarják emészteni.

— A lélek homályos birodalom, megmagyarázhatatlan felindulásoknak és hirtelen zavarodásoknak van alávetve — gondolta magában. — A csalódásokat könnyű nevelni úgy, hogy végül meg sem lehet őket a tényektől különböztetni. Ennek a leánynak a teste fiatal, de az agya meglehet fertőzve a dekadens ősök egész sorának bűneitől és hazugságaitól.

Ez a gondolat szörnyű volt, de mégis kevésbbé fellázító, mint az a másik alternativa — ez volt az egyedüli mód, a melylyel a leány életét megmagyarázni és mentegetni lehet. Minden esetre visszataszító dolog, elképzelni őt, mint egy egészséges, jóhiszemű ember feleségét. Helyes, nagyon bátor, de nagyon sokatmondó dolog is nála, hogy úgy elhárít minden házassági tervet, mintha bűn volna. A mint Britt mondta, még Clarke is hasztalan próbálkozott ebben az irányban.

Mégis csak van a leányban valami heroikus vonás. Hogy ily fiatal korban ilyen elhatározásra jutott, hogy félrevetette azt az álmot, hogy olyan lehessen, mint a többi leányok, — sokat jelent nála. Csakugyan késő már megmenteni őt a szellemi rákfenétől, a mely keresztül eszi magát a lelke közepén? Ez a kérdés, melyet csak az ismeretség felújítása és gondos tanulmány oldhatna meg.

XIV.

A patrónus.

Pratt Simeon a felesége haláláig nem volt más, mint nagy étvágyú, könyörtelen, önmegelégedett és önmagában elmerült üzletember — abból a tipusból, a melyet jóindulatú kritikusok úgy szoktak leírni, hogy: «nehéz ember, de szereti a családját». Mintha az, hogy nem veri meg a feleségét, mentsége volna, mikor vasúti vállalatokat tesz tönkre.

Látni lehetett őt, a mint minden hétköznap reggel a 7 óra 49 perczes vonatban ül, hóna alatt egy csomó ujsággal. Soha senkinek át nem engedte az ülését, de nem is várt másoktól ilyen udvariasságot. Zömök és önző volt, mint egy vadkan s gyakran annak is nevezték, kivált asszonyok, a kiknek állaniok kellett, míg ő a piaczi árjegyzéket olvasta.

Üzlettársai rövid, mosoly nélküli bicczentéssel üdvözölték s a Pratt-czég üzletében a liftes fiúk vigyáztak, hogy bele ne ütközzenek. A falánksága olyan volt, mint a farkasé, a mogorvasága, mint a medvéé, de az üzleti ügyessége tekintélyt szerzett neki. Mindenben, a mit tett, volt bizonyos lendület. Nem volt kicsinyes vagy alacsony az üzleti harczaiban, ellenkezőleg, megvetette az apró boszúállásokat, de ha magához hasonlókkal került szembe, könyörtelen volt, ellenfeleit beleszoritotta az árokba a legcsekélyebb lelkifurdalás nélkül.

Természetének minden gyöngédségét, a jóságban és erényben való hitét megtartotta otthona számára. A felesége, egy egyszerű izlésű és veleszületett finomságú asszony és két húszegynehány éves, ügyes és vidám leánya iránt szerető és morgó, de bőkezű apa volt, a ki nem sok kifogást tett az új ruhák és új mulatságok ellen. Fia nem volt, a mi titkolt bánatára szolgált s minden atyai büszkeségét és szeretetét leányaiban összpontositotta. Nem tudott tőlük megtagadni semmit, ha egy kicsit megsimogatták, már pedig a leányok mindig jókedvűek voltak s készek őt — a szavuk járása szerint — «megdolgozni.» Csak egy dologban volt szilárd, mint a gránit. Bár volt elég pénze, hogy a Park előkelő keleti oldalán építtesse házát, szándékosan a Riverside Drive-on épitett, hogy kimutassa a Fifth Avenue társadalmi kapaszkodói iránti megvetését. Hiába volt minden könyzápor, ebben az egyben nem tudta őt meglágyitani.

A ház külsőleg méltóságteljes épitmény volt, de a belseje inkább az apa, mint a leányai izlése szerint volt berendezve, mert az ő megjegyzéseikre ebben nem adott semmit. Mint Britt jól mondotta, a ház hasonlitott egy igen diszes és szertartásos franczia vendégfogadóhoz s ez a hasonlóság azon a tényen alapult, hogy Pratt egyszer megengedte magának azt a fényűzést, hogy néhány kellemes napot egy ilyes «csárdában» töltsön s mikor az épitész néhány mintát tett elébe, azt választotta közülük, a mely a legkellemesebb hatást tette rá.

Rendszerint a három hölgygyel együtt ebédelt, egyaránt ellenőrizve az étlapot és az asztaldiszt. Idegeneknek mulattató dolog volt látni őt, a mint a komornyikkal és a pinczemesterrel tanácskozik, mialatt a vendég hasztalan igyekszik valami elkezdett történetet befejezni. A felesége némán szenvedett ilyenkor. Szóval Simeon tökéletesen úgy tett ilyenkor is, mint a vendéglőben vagy a klub éttermében s a családja őrizkedett tőle: leányai ravaszul vonogatták vállukat, a felesége pedig szeliden, de hasztalanul tiltakozott az ő birodalmába való ily betörés ellen.

Politikai ambicziói nem voltak s azon az úton volt, hogy megvénüljön, mint New-York ismeretlen milliomosainak egyike, mikor a halál fölemelte reá kezét és büszkesége legérzékenyebb pontján sebezte meg: a felesége és leányai elpusztultak egy hajótörést szenvedett hajóval a franczia part mellett.

Iróasztalánál ült, mikor e rettentő eset hire eljutott hozzá, — a reggeli lapban nem volt róla szó.

— Nem hiszem el, — mondta nyugodtan s ugyanazzal a nyugodt gyorsasággal nyomogatta asztalán a csöngetyük gombjait, mint a mikor a piacz állása érdekei ellen volt. Küldönczök lótottak-futottak ide-oda, a villamos drótok csak úgy remegtek parancsoló aggodalma alatt. A hajótársaság vezetője tagadta az esetet. Végre azonban mégis megerősitették a hírt s ez este, mikor Pratt Simeon fölkelt iróasztalától, az álla lelógott, alakja meggörbült, mintha hirtelen húsz évvel vénült volna. Hazament pompás, elhagyott palotájába, melyben a cselédek összedugdosták a fejüket, suttogtak és szaladgáltak, — a torka össze volt szorulva, a szeme égett és könytelen volt. A félelmes emberből egy nap alatt a legelhagyottabb lény lett.

A küldönczök utána jöttek. A holttesteket megtalálták. Rendeletet adott ki, hogy hozzák őket haza a legelső hajóval. A villamos lámpák fényénél, meredt szemmel, mereven mozgó ajakkal átkozta önmagát és Istent. Önmagát átkozta, hogy mért eresztette el szeretteit, Istent, hogy miért enged ily szörnyűségeket történni. Aztán fölkelt, beült a 7 óra 49 perczes vonatba, mint rendesen és visszatért iróasztalához, borotválatlanul, gyürött, piszkos ruhában, megőszült, megtört ember.

Az üzlettársai erőltetett örömet mutattak visszatérésén, gondosan elkerülve rettentő veszteségének említését. Azoknak, a kik szóltak róla, nem felelt egy szót sem. Remegő, merev újjakkal fogott bele szokott munkájába. Homályos szemét ráfüggesztette a piaczi jelentésekre s az eladási jegyzékekre, de ez a munka szomorú látványt nyújtott. Még a kik gyűlölték is ridegségéért, megdöbbentek beesett arcza, lecsüngő válla és megszürkült szakálla láttára. Ha a halál ilyen ütést mér valakire, a sujtott bizonyos méltóságot nyer.

(Folytatása következik.)

Hogy ESZMÉNYI KEBELT

Tört. védve.

elérhessen, használja ön a «Pilules orientales»-t, melyet rövid idő alatt a kiálló nyaka- és vállcsontokat eltüntetik, a kebelt fejlesztik, erősitik és ismét helyreállitják, a dereknak pedig állandóan kecses embonpoint adnak, a nélkül, hogy a derekat megnagyobbitanák:

A PILULES ORIENTALES

az egészséget mindenkor előmozditják és legérzékenyebb véralkat mellett is bevehetők, fiatal leányok által ép ugy, mint hölgyek által, a kiknek keble a szilárdságot elvesztette vagy azt soha sem birta. Körülbelül kéthavi könyű kezelés. Egy doboz ára utasitással K. 6.45, bérmentve, utánvéttel K. 6.75.

J. Ratlé, Pharmacien, 5, Passage Verdan, Paris.

Ausztria-Magyarország részére: Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utcza 12. 10946

KWIZDA FERENCZ JÁN.

cs. és kir. ószt.-magy., román kir. és bulgár fejed. udv. szállitó, Kerületi gyógyszerész Korneuburgban Bécs mellett.

Kwizda Fluidja 10681

Kizyó védjegygyel

(TURISTA-FLUID).

Régi jóhiru dűtet.-kosm. szer (bedörzsölésre az emberi test izmainak és inainak erősitésére és edzésére. Eredményesen használva turisták, kerékpárosok s lovaglók által nagyobb túrák utáni erősitésre és erőgyüjtésre.

Arak: 1/1 palaczk K 2.— 1/2 palaczk K 1.20

Kapható minden gyógyszertárban. — Képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

Főraktár Magyarország részére: Török József gyógyszerésznél, Budapest, Király-utcza 12 és Andrássy-ut 26. sz.

Rozsnyay Pepsin bora.

Kellemes izü, kiváló jó hatásu szer étvágytalanság, rendetlen emésztés és gyomorgyengeség ellen.

Étkezés közben véve, megóv a gyomorterheléstől. Egy üveg ára 3 kor. 20 fill.

Egy postacsomag 6 üveggel 19 kor. 32 fill. franko küldve.

Kapható:

Török József gyógyszertárában Budapesten, valamint a készitőnél: 10888

ROZSNYAY MÁTYÁS

gyógyszertárában,

ARAD, Szabadság-tér.

KÖVÉRSÉG KORAI VÉNSÉG.

Istenem, — így sóhajta szer meg szer ember, — mit adnák, ha elhájasodástól és anémiától zavaroktól megszabadulhatnék. Lám, nem is kell annyit áldozni. Tegyen minden hölgy és férfi csak egy kisérletet Mandor sovanyitó és vértisztitó porral, biztos az eredmény; ezt tehetőleg orvosi és vegyészeti bizonyitványokkal kimutathatom. — Ne mulassza senki el, erről meggyőződni; hozassa meg a Mandor port, ha be nem válik, a pénzt duplán visszaadom. Csekély 2 kor. 80 fill. Mandor dobozu, orvosi utasitás és bizonyitványok mellékelve. Utánvéttel a pénz be küldése mellett; portomentesen diszkrétben küldi

Mme Mandl Ida, Budapest, Károly-körut 27. sz.

Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utcza 12. sz. 11093

Kocsi-gyártás. 11186

Budapesti kovács- és kocsigyártóipartestület védnöksége alatt álló

Kocsi Árucsarnok-Szövetkezet,

Budapest, VII., Kerepesi-út 72.

Ajánl mindennemü hintókocsit.

Hirdetmény.

Ezennel közhirré tétetik, hogy a Magyar Királyi Szabad. Osztálysorsjáték (XVI. sorsjáték) 6. osztályának huzási f. évi szeptember hó 27-től október hó 24-ig tartatnak meg, még pedig a következő napokon:

Szeptember 27, 28, 29.

Október 2, 3, 5, 6, 7, 10, 11, 12, 13, 16, 17, 18, 19, 20, 24.

A huzások mindig d. e. 9 órakor kezdődnek és a magyar királyi ellenőrző hatóság és kir. közjegyző jelenlétében nyilvánosan történnek a M. kir. szab. Osztálysorsjáték huzási termében (IV., Eskü-tér, bejárat a Duna-utczáról). A sorsjegyeknek a 6. osztályra való megujitása a játékterv szerint minden igény különbeni elvesztésének terhe alatt, 1905 szeptember hó 20-ig eszközlendő. 10975

Budapest, 1905 szeptember hó 10-én.

M. Kir. Szab. Osztálysorsjáték igazgatósága.

Gróf Teleky. Hazay.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

Polgár M. rajza.

(Folytatás.)

Pál üléssel kinálta meg a parasztokat, aztán maga is odaült közibéjük.

— Barátaim, azért kérettem ide magukat, hogy fölvilágositsam egy borzasztó tévedésről, a melybe egy lelkiismeretlen, gonosz csaló ejtette magukat. Steinfeld most szökött meg a hátsó ajtón, mert félt a maguk haragjától. Nem merte bevárni az én fölvilágositásomat.

A parasztok gyanakodva néztek rá. Ez már nem a föld népének becsületes, nyilt tekintete volt, hanem az összeesküvőé, a ki mindenütt rémeket lát. Az egyik fölállott, kötekedően végig mérte a nézésével és gögös hangon mondta:

— Aztán kicsoda az úr?

— Elvtárs vagyok, a ki a maguk javát akarom.

— Ugyan úgy-e? Hát aztán ki kérte rá az urat?

Pál elvörösödött. Eddigelé nem szokott volt a néppel érintkezni és bizony nem számított erre a hangra. Szeliden válaszolta:

— Senki sem küldött, a magam jóvoltából jöttem, mert megtudtam, hogy az a csaló, a kit mi rég kidobtunk a pártból, gazul fölbujtogatta magukat.

Az egyik ravaszul hunyorgatott a társai felé.

— Hallják-e? Még hogy bennünket fölbujtogatott valaki! No de ilyet!

A másik hozzá tette:

— Fölbujtogatott! Lehet is bennünket! Ha csak ezért jött az úr, hát kár a fáradságért.

Az atyafiak fölczihelődtek és belérázták magukat a szürjükbe. Az egyik oda állott Pál elé és fenyegetően mondta:

— Aztán jó lesz észben tartani, hogy ki-ki a maga háza előtt seperjen... Ezt megmondhatja az urának.

— Melyik uramnak?

— Hát a melyik a kocsiján ide küldte! Hiszen kint áll most is; a Vajkay-czimer van az oldalán... No, Isten megáldja!

Pál marasztalni próbálta őket kérő szóval, de azok rá se hederitettek többé. Ezeket végleg elbolonditotta már a maszlag. Már hallgatni sem akarták a józan szót, nem hogy okulni akartak volna belőle.

Visszaült hát a kocsiba és hazahajtatott a tanyára. Egész úton elkisérték azok a gyanakvó szemek és a fülébe csengett az a gögös, elutasító hang. Sárguló akáczlombok között apró viskók állottak és mintha azoknak sötét ablakszemei is őt lesték volna haragosan, bizalmatlanul...

Katalin a fasorig a kocsi elé ment. Itt leszállott Pál és gyalog folytatták az útat.

— Nos? Volt siker?

— A legteljesebb kudarcz. Az izgatót ugyan eltávolitottam, de most már késő. Meg sem akartak hallgatni... És még egy szomorúbb tapasztalatot is tettem.

— Mi az?

— Nem tudom, hogy elmondjam-é, mert nagy fájdalmat okozok véle magának... Rájöttem, hogy maga a közvetett oka mindennek.

A leány meglepődve nézett rá.

— Én?

— No-no, csak meg ne döbbenjen, hiszen maga nem tehet róla. De mégis úgy van, hogy a maga személye hozta erre a tanyára a veszedelmet.

Elmesélte Bélával esett kalandját és a leány sirva fakadt.

— Szegény Jenő! Mily jó volt hozzánk mindig és mi bajjal fizettünk neki vissza!

— No ne sirjon hát! Hisz arról igazán nem tehet maga, hogy Vajkay Jenőnek olyan nemtelen testvére van.

— Megmondom apának, hogy elmegyünk innen még ma. Egy perczig sem maradok itt többé, a hol csak baj és veszedelem vagyok!

— Az jó lesz, Katalin... Emlékszik még a régi kis lakásra Budapesten?

— Hol van az már!

— Ott van a régi helyén; senki sem vitte el onnan... Képzelje, a multkor lakás nélkül maradtam és arra menet láttam, hogy kiadó lakás van a házban... A maguk lakása volt!

— És kivette?

— Kivettem. És ettől kezdve babonás hitem támadt, hogy föl fognak elevenedni a régi szép idők. Újra együtt fogunk ülni a kis udvari szobában mi hárman és mi ketten kezünket összefogva hallgatni fogjuk az öreg beszédét... Emlékszik-e?

— Emlékszem! Be sok minden történt azóta!

— Semmi sem történt, Katalin. Én azóta is magukkal vagyok mindennap, mint azelőtt. És ha maga akarná...

Pál zavartan hallgatott el és hallgatott a leány is. Csak a szeméből gördült le egy nehéz könnycsepp. Az elhallgatott vallomásra ez volt a néma felelet. De hiszen megértették ők ezt is.

... Beesteledett már, a mikor Jenő hazajött a Stubenthal-kastélyból. Egyenesen Pór Albertet kereste föl és látszott rajta, hogy valami nagy örömét szeretné elújságolni, csak az alkalmat keresi hozzá. Szórakozottan hallgatta Pál beszámolóját és csak akkor kapta föl a fejét, a mikor Katalin szólalt meg:

— Uram, mi visszamegyünk Budapestre. Örökké hálás leszek nagy jóságáért, a melyet meg nem érdemeltem és...

— Visszamennek! De hát miért? Nem jól érzik tán itt magukat?

Most Pál állott elő.

— Azért jönnek vissza, mert én és Katalin... hiszen ön tudja, hogy már régi jóbarátok vagyunk, úgyszólván gyermekkori játszótársak és...

Polgár M. rajza.

Emlékszik még a régi kis lakásra Budapesten?

Jenő fölkaczagott jókedvűen.

— Most már mindent értek! No, de ilyen öröm! És épen ma! Épen ma!... Tudniillik ma...

Most ő pirult el és folytatta zavartan:

—...Tudniillik ma... én is... vőlegény lettem! Béla is ott volt és most már értem, hogy miért sápadt el és miért ütött egyszerre a homlokára. «Óh én szamár! Óh én gazember!» mondogatta egyre és könyörgött, hogy bocsássak meg neki! Most már látom, hogy van mit megbocsájtanom... No, de sebaj! Majd jóra fordul minden. Ah, hiszen ma úgy érzem, hogy minden baj megszünik egyszerre a földön!... Ha vétett is Béla ellenem, majd rendbe hozza ő. Mert higyjék el, hogy derék fiú, csak egy kicsit meggondolatlan... De nini! Én itt folyton csevegek és elfeledkezem arról, hogy mi ilyenkor a kötelesség. Édes Pál, gratulálok! Magának is, Katalin. És magának, édes bátyámuram, a legjobban gratulálok!

Úgy megáradt a szive a boldogságtól, hogy könnyítenie kellett rajta. Átölelte a világtalan öreg embert, a ki tétova kezével megsimogatta fejét.

(Folytatása következik.)

(Folytatás.)

Lassankint visszanyerte számító- és kombináló képességét, tárgyalni tudott üzlettársaival a czég ügyeiről, de élénk érdeklődése, határozott beszédmódja odavolt. Jelenléte az irodában már csak szokás dolga lett. A valóságban a hajó visszatérésére várt, a mely hazahozza becses terhét. A hajót viharok késleltették s a megtört pénzember három napig járt az utczákon, nem birva irodájában megmaradni, mint egy kisértet toppant be minduntalan a hajóstársaság irodájába, míg végre az üzletvezető elsápadva, idegesen ugrott fel székéről, — nem birta nézni a látogató kisérteties arczát.

Végre a hajó megérkezett. Simeon saját yachtján ment elébe s vasakarata egy újabb fellobbanásával állott ott, a mig reményeinek koporsóit átszállították. Aztán kiküldött mindenkit a kabinból s leült a koporsók mellé.

Tudta, hogy szerettei bennük vannak, de nem birta fölérni ésszel. Égett a vágytól, hogy bebizonyítsa, hogy mindez csak tévedés, de az elváltozott halott arczokról szóló bizonyosság elrémítette.

Hazavitte őket; képzelni sem lehetett pathetikusabb dolgot, mint ez az elernyedt öreg ember, a mint egyedül ül fogadószobája vásári pompájában, maradványaival mindazoknak, a kiket szeretett a földön s a kik rózsafával és ezüsttel vannak tőle elválasztva. Mikor az utolsó sápadt és remegő cseléd is elhagyta a szobát, az apa egy hosszú, rekedt orditást hallatott s arczra esett a padlón, összetörve és kétségbeesve.

Némileg megnyugodva kelt fel. Pompás temetést rendezett, melynek minden apró részletét elintézte szokott módja szerint. A szertartás nagyszerű és mélyen hatásos volt. Mindenki, a ki jelen volt, szivből fakadó könnyeket hullatott, szánakozva a gazdag bankáron, a ki maga nem sirt; erőtlenül ült, szemét a földre szegezve, belső felindulástól megremegtetve. De mikor a sírbolt ajtaja bezárult szerettei mögött, egy rettentő, végső kiáltás tört ki belőle, — az olyan ember kiáltása, a ki teljes mértékben érzi meg az élet üresség ét, hasztalanságát szeretet nélkül.

Érdeklődése az anyagi világ, az üzleti harcz iránt odavolt. Roppant vagyona tovább is jövedelmezett, üzlettársai, hivatalnokai tovább is megkérdezték véleményét, kikérték aláirását, — de azok, a kikért érdemes lett volna ezekkel a dolgokkal bajlódni, nem éltek többé. Az élet teljesen haszontalannak látszott előtte. De mégis, mire egészsége úgy a hogy helyreállott, csodálatosképen új érdeklődés ébredt fel Pratt Simeonban. Valaki egyszer elvezette egy médiumhoz. Rögtön egyike lett a legerősebb hitű spiritisztáknak. Kijelentette abbeli szándékát, hogy nagy vagyonát annak a hitnek érdekében fogja felhasználni, a melyben vigasztalást talált. Nagyszerű templomot emelt a láthatatlannak. Szónokokat és zenészeket bérelt, a kik szórakoztassák és tanitsák azokat, a kik odajönnek hallgatni. Egész csapat médiumot, psychikát, természetes gyógymód szerint gyógyitót s más efféle alakot kutatott fel és tartott ki, — az ilyenek mind szives fogadtatásra találtak tűzhelyénél. El lehetett volna nevezni, s el is nevezték a «hárpiák áldozatának», de miután érdeklődött ezek iránt a dolgok iránt s megvolt hozzá a pénze, hogy úgy vigasztalja magát, a hogy tudja, — nem ő volt vesztes fél. Igaz, hogy hamis próféták és világcsaló látnokok nem egyszer rászedték, de mégis megvolt az az édes vigasztalása, hogy ha a körülmények kedvezők voltak, hallhatta a felesége hangját. Nem volt már reménytelen, ellenkezőleg újra feléledt a szellemvilágban való hite által. Leányai ritkábban jöttek el beszélgetni vele, de ha eljöttek, sötét, hideg szive fölmelegedett vidám szavaiktől. Néha úgy érezte, hogy kinyújthatná kezét és megérinthetné lágy orczáikat, annyira kézzelfoghatóknak tüntek fel, annyira bizalmas és ismerős volt a hangjuk. Ajkaik szinte végig simitották arczát.

Régi üzleti ravaszsága fokonkint segitségére jött ezekben a dolgokban s elkezdett különbségeket tenni, kidobta azokat az aljas parazitákat, a kik a házát megkörnyékezték. Már el tudta választani a konkolyt a tisztabuzától s ezzel arra a meggyőződésre jutott, hogy kötelessége kiméletlenül leleplezni azokat, a kik be akarják csapni. Réme lett a csalóknak s egyikmásiknak merész leleplezésével az ellenkezés viharát támasztotta fel, mert úgy látszik, nincs az a szemfényvesztő, akármily aljas is, a kinek követői nem akadnának. Czéljai tiszták álltak előtte. Úgy kezdett tekinteni magára, mint a kire nagy hivatás vár és megnyugodva sorsában, hozzálátott a szellemvilág birodalmának minden lehetséges módon való előmozditásához.

Ennek a megtépázott, de még mindig hatalmas embernek a kezei közé került Lambert Viola és Simeon meggyőződve tehetségeiről kisérletei által, elragadtatva leányos bájától és méltóságától, kituszkolta házából a Némaság Kapujának többi nyitogatóit mind, egész viharát idézve a panaszoknak, mert ezek a Sibyllák csak elkeseredve és dühvel mondtak le házának pompájáról, erszényének bőkezűségéről.

XV.

Dr. Britt megint beszél.

Pratt Clarke révén ismerkedett meg Violával. Clarke a spiritiszta újságokból tudta, hogy a gazdag üzletember nemcsak olthatatlanul szomjazik a vigasztalás új forrásaira, hanem nagylelkű is szokott lenni vigasztalói iránt. A mint a leány beleegyezett, hogy Bostonba menjenek, azonnal irt Prattnak, hogy jöjjön oda és győződjék meg tehetségéről. Miután nem kapott választ (Pratt t. i. el volt halmozva effélе levelekkel), újra irt neki, részletesen elmondva a kisérleteket, melyeket Violával tett, hangsúlyozta, hogy a leány egy jómódú bányász leánya, hogy mivelt fiatal leány s anyja (a jó ügy kiváló bajnoka) szivesen beleegyezik, hogy leányát alávesse a meggyőző kisérletek sorozatának a legkiválóbb tudósok előtt. Említést tett könyvéről is, a mely sajtókészen van már s a melyhez Simeontól szeretne kapni előszót.

Simeon nem felelt a levélre, hanem elküldte egy megbizottját Colorowba, hogy tudakozódjék irójáról. A detektiv azzal tért vissza, hogy a «felek» Bostonba utaztak, a vidéken jó hirnévnek örvendenek s a leány atyja gazdag és tekintélyes polgár.

Simeon most már égett a mohóságtól, hogy megismerje és próbára tegye Violát. Nem volt könnyű nyomára jutni, mert Clarke nagyon óvatosan járt el Bostonban. A «Spiritiszta» czimű újság szerkesztőjének tanácsára csak néhány bizalmas séancot rendezett, nagyon kevés számú diszkrét ismerős előtt. Ezek az esték azonban nagyon sikeresek voltak s a kiknek kijutott az a szerencse, hogy részt vehettek bennük, féltékenyen őrizték a kincset, melyet találtak, önzően sürgetve a további titoktartást. A társaság mindazáltal mégis mind számosabb lett és Viola megadva magát sajátságos hivatásának, türelmesen ült estéről estére fülledt, sötét szobákban, mialatt Clarke, élénkebben, mint valaha, hangzatosabban, mint valaha, lelkes frázisokban hirdette, hogy a spiritizmus új korszaka nyilik meg ennek a csodás szervezetnek a révén. Részletes programmot dolgozott ki a bostoni tartózkodásra nézve, de ezt azonnal elejtette, a mint Pratt Simeon meglátogatta s engedélyt kért, hogy meglátogathassa, mit tud a leány.

Clarket sokkal inkább elvakította a lelkesedés, Lambert asszony pedig sokkal bizakodóbb és egyszerűbb volt, semhogy megsértődtek volna Simeon parancsoló hangú kivánságán. Olyan hangon kért egy «ülést», mint a hogy a lócsiszár szokta kivánni, hogy az eladó jártassa meg előtte a lovat, mert meg akarja látni, hogy fut. Nem volt sértő szándéka, ellenkezőleg emészteтte az aggodalom, hogy ez a gyönyörü fiatal teremtés vissza fogja utasítani.

Viola mélyen meg volt sértődve első föllépésétől s hidegen mondta:

— Én nem lépek fel pénzért és nem állok bárkinek rendelkezésére. Én csak az anyám és Clarke úr barátainak ülök.

Simeon könyörgött neki egyetlen ülésért, egy rövid óráért, de ő visszautasitotta s a milliomos leverten távozott. Másnap és harmadnap is visszatért s hogy fölkeltse a leány részvétét, elmondta, hogy lett spiritisztává s megtört hangon és remegő ajakkal tárta ki előtte bánatát.

Gyengesége győzött. Életének szörnyű tragédiája könnyeket fakasztott Viola szeméből s fölengesztelte ellenkezését. Új világitásban látta a szerencsétlen milliomost, megértette olyannak, a milyen: magányos, megtört embernek, a ki sírja felé siet. Belegyezett, hogy ülni fog neki.

Arról, a mit ekkor látott, kijelentette, hogy ez a legcsodásabb kinyilatkoztatás, melyben valaha része volt.

— Bella, az idősebbik leányom, több, mint egy órahosszat beszélt a megaphonból, apróra elbeszélve kedveseim elköltözésének körülményeit, rendelkezett, hogy mikép osztogassam el ékszereiket és csecsebecséiket, — tökéletesen meggyőzött róla, hogy csakugyan ő beszél.

Magából kikelve kelt fel minden ülés után, kimondhatatlanul megvigasztalódva, megható boldogan. Meg akarta ölelni az istenáldotta leányt, a ki lehetővé tette neki ezt az édes órát. Házát, fogatát, yachtját rendelkezésére bocsátotta. Nincs a világnak az a királynője, kinek annyira hódolt volna.

— El kell jönnie hozzám — mondta. — Clarke úr, ki fogom adatni a könyvét. Meg fogok tenni mindent, a mit a Hatalmak kivánnak.

Clarke és anyja rábeszélésére Viola engedett, beleegyezett, hogy elmegy New-Yorkba, mint Simeon vendége, de kikötötte, hogy titkos tehetségét nem hozzák nyilvánosságra.

— Nem akarom, hogy beszéljenek rólam — mondta. — Máris nagyon sokan keresnek. Gyűlölöm a könyörgő szemeiket. Aztán meg, Antal, ha ez a könyv készen lesz, szabadulni akarok ettől a dologtól. Nem akarok örökké igy élni. Ha nyilvánosságra hoz, soha többé nem ülök.

Ez a fenyegetés megrémitette Simeont.

— Természetesen titokban marad, — igérte sietve. — Ön az én vendégem, az édesanyja nemkülönben. Senki sem fog tudni az ön csodás erejéről, csak én s az én családom. Erre ügyelni fogok.

Lehet, hogy őszintén igérte ezt, de szokása, hogy mindenféle «arab papnőket», «kristálynézőket» s más ily különös adományokkal biró nőket tartott ki, sokkal ismertebb volt, semhogy megtarthatta volna legőszintébb igéretét is. Barátai és uszályhordozói, a mint meglátták Violát az ő kocsijában, elmosolyodtak s ezt mondták:

— Simeon megint új varázslónőre tett szert. Ki lehet vajjon?

S ezek a megjegyzések fölkeltették a sajtó mindenütt jelenlevő munkásainak érdeklődését is. Aztán meg a templom igazgatójának s a «kiválasztottaknak» természetesen szólni kellett. A többi látnoknőknek pedig, a kiket egykor bálványozott pártfogójuk elhagyott, nem kellett szólni, úgy hogy mikor Serviss még nem is hallott Violáról, New-Yorkba létének híre már el volt terjedve a hivők közt s az emberek csapatostól tódultak hozzá. Ezek mind mosolygó arczczal és sietős léptekkel mentek oda, de hosszúra nyúlt képpel jöttek vissza, önző gazembernek mondva a ház urát. Néhányukat bebocsátották, ezek megismerték a leányt és anyját és Clarket is, — mert Clarke osztozott a látnoknővel a köztiszteletben. Habozás nélkül beszélt nagy munkájáról, a mely bámulatba fogja ejteni a világot. Mohón vágyott, hogy elmondhassa nagy szónoklatát a spiritiszta-templomban, de szüksége volt Viola beleegyezésére, hogy nyilvánosságra hozza a nevét s hogy a nagy város néhány nagy embere előtt üljön. Ez volt az öreg ágyú: ez a kihivás. Ezektől a speciális ülésektől várta az anyagot könyve utolsó és leghatározottabb fejezeteihez.

Ettől a nyilvános próbától Viola visszaretent, mint a tűztől. Serviss emléke s az ő nyilt gyűlölete a médiumok iránt, az a félelem, hogy ez a lépés visszavonhatatlanul meg fogja bélyegezni, az ámitókkal és csalókkal egy sorban fogják emlegetni, ellenállását makacscsá tette, akármily erősen sürgették is az őrszellemek, szövetkezve Clarkeval és anyjával.

Összes barátai közül dr. Britt egymaga szitotta vonakodását.

— Van egy útja a menekülésre, — mondta félig kötekedő, félig gyöngéd mosolylyal. — Nem mondom, hogy magának ez kedvére való, csak figyelmeztetem, hogy még mindig nyitva áll. Ha nekem megadja a kellő illetékességet, egy csapásra leveszem a keresztjét.

— Hálás vagyok önnek, dr. Britt, igazán hálás vagyok, de ezt nem tehetem meg még akkor sem...

Viola habozott és elhallgatott.

— Még akkor sem, ha az életét mentené meg vele, ugy-e? Nem rovom meg érte, hisz mi vagyok én?...

— Nem igy értettem. Nagyon, nagyon tisztelem önt, de — tudnia kell, hogy Clarke tőlem függ — és különben is, lehet, hogy csakugyan kötelességem a nyilvánosság elé lépni. Apám és nagyapám, mind a ketten azt mondják. Szerintük kicsinyes és önző eljárás tőlem, hogy boldog akarok lenni, táncolni és énekelni, a mig milliók sírnak vigasztalanul. Oh, ha csak egy kis ideig élhetném a magam életét! Ha megszabadulnék ettől a rettentő tehertől.

Britt belenézett a leány tiszta szemébe s eltelt iránta szerelemmel és megújult bizalommal.

— Mondja, kisasszony, csakugyan azt hiszi, hogy az atyja látogatja ily módon?

— Hogy kételkedném benne? — szólt a leány elfordítva szemét.

— Némely izenet nem valami...

— Tudom, — felelt a leány összerázkódva. — Vannak gonosz szellemek is, ép úgy mint jók és néha a gonoszak jönnek el. Nem értem, mért engedi nekik nagyapa, hogy ők jöjjenek. Azt mondja, nem tehet róla, ha rosz emberek is vannak jelen a társaságban. Ez is egyik oka annak, hogy annyira rettegek a nyilvános próbatételtől. Nem tudhatom, mit mondatnak vagy tetetnek velem a gonosz szellemek. Ha Antalra nézve nem volna oly nagyon fontos dolog, nem egyeznem bele, akárhogy kivánja is nagyapa.

— Beszéltem ma Serviss tanárral.

— Igazán? — kérdezte a leány felcsillanó szemmel. — Hol találkozott vele? Tudja, hogy itt vagyunk?

— Tőlem tudta meg. Látogatást tettem nála.

Arról, a mit ekkor látott, kijelentette, hogy ez a legcsodásabb kinyilatkoztatás, melyben valaha része volt.

— Megmondta neki, hogy itt vagyunk?

— Igen és ő is azt találta, a mit én, hogy ez nem önnek való hely. Prattnak nem a legjobb híre van s csoda lesz, ha ön nem kerül bele az ujságba.

A leány arcza ismét elborult.

— Óh, annyira belefáradtam már abba, hogy kételkednek bennem és mutogatnak. Belefáradtam abba, hogy mind csak ezt az abnormális dolgot látom tükröződni mindenki szemében. Szeretnék közönséges nő lenni, minden feltünő tulajdonság nélkül. Néha már legjobb szeretnék bevenni egy adag mérget és véget vetni az egész harcznak.

— Ezt ne tegye, — felelt Britt, nem fogva őt szavánál. — Szeretném, ha segitségére lehetnék, de nem tudom a módját addig, a mig szülei és Clarke fenhatósága alatt áll. De ha bármikor meg akarja nekem adni az illetékességet...

Az arcza egész komoly lett és úgy folytatta:

— Akkor gondom lesz rá, hogy ne háborgassa semmi külső befolyás.

— Ön nagyon derék ember, — mondta Viola, de arcza csak némi homályos rokonszenvet árult el. Britt megszoritotta a kezét mind a két kezével és hallgatva elfordult.

XVI.

Kate meglátogatja Violát.

Másnap délután Serviss Kate és dr. Britt Simeon kapuja felé indultak, mely annyira szent volt «a némaság háza kulcsainak őrzői előtt.»

— A háló összeszorul a leány körül, — mondta Britt jóindulatúan kötekedő hangon. — Clarke megtette a magáét.

Eljutottak a csendesebb kereszt-utczába.

— Mit tett Clarke? — kérdezte Kate.

— Átnyujtotta az áldozati bárányt ennek a vén börzei farkasnak, a ki hamarosan meg fogja enni. Megtudtam egyet-mást Prattról. Mondhatom, szép kis eljárási módja van a médiumokkal: úgy bánik velük, mint a narancscsal, kifacsarja őket és aztán kidobja az utczára. Ha megkap mindent, a mit adhatnak neki, akkor félrelöki őket. Ezzel védekezik az ellen, hogy be ne csapják. Ez lesz vége a leánynak is.

— Borzasztó vén ember! És a leány tudja ezt?

— Alig hiszem. Tudnia kellene, mert Pratt testvér nem az a lágy talpú vén puhány, a milyennek Clarke képzeli. Megmaradt benne valami üzleti fortélyosság, a mit gonoszságnak is lehetne nevezni.

Kate esze el volt telve Viola történetével, de ez a fiatal orvos mégis érdekelte.

— Mért oly kesernyés? — kérdezte tőle.

— Keserű vagyok. Dühös vagyok, ha látok egy szép leányt, a kiből egy becsületes embernek bájos felesége lehetne s ilyen istentelenségekre kényszeritik. A gyalázatosság tetőpontja pedig, melyet fejére halmoznak, egy czikk lesz a spiritiszta hetilapban, a mely bizonyosan meg fog jelenni előbb-utóbb. Pratt most hasra vágódik előtte, herczegnőjének, látnoknőjének, legfőbb kincsének tartja, — de jaj neki, ha egyszer elveszti a tetszését vagy nem cselekszik a kedve szerint!

— Megrémít engem, dr. Britt. Mégis csak kell valamit tenni ezért a szegény gyermekért. Segiteni akarok rajta. Legalább is figyelmeztetnem kell.

— Ez nagyon szép öntől, de az anyja, Clarke és Pratt ellen harczolni ebben a dologban, reménytelen vállalkozásnak látszik. Egyébirant a leány is hisz önmagában, bizonyos fokig legalább. Sohasem fog lealacsonyodni azok közé a szipolyozók közé, a kik városról városra járnak bolonditani a bolond asszonyokat és a hájfejű férfiakat. De okvetlenül el fogják rontani. Ha Clarke neje lesz, még roszabb jövő vár rá. Máris annyira ment, hogy nem tudom, miképp tud majd visszavonulni. Most már kénytelen kitartani anyja és Clarke kedvéért.

— Szerelmes Clarkeba?

— Nem tudom meghatározni, mit érez iránta, de úgy látszik, hatalma alatt áll.

Katenak ezek a komor szavak visszhangoztak a fülében, mikor beléptek a nagy, hideg fogadószobába, hogy megvárják a ház gazdáját.

— Először Prattnál kell tisztelegni, ő a gazda, — figyelmeztette Britt. — Mondja, hogy a gyűjteményeit óhajtja látni, ennek mindig örül. Ha megengedi, én majd vezetni fogom.

— Bizom önben.

— Bizvást megteheti.

Pratt élénken jött be. Nehéz fejű, fehér szakállú ember volt, zsákszerű bő ruhában s régi divatú lehajtott gallérral. Nyilt gyanakvással mérte végig Katet, mig Brittet a szokott készszorítással üdvözölte.

— Kicsoda ez? — kérdezte felfuvalkodva.

— Jó ismerősöm, Rice asszony, a ki szeretné látni az ön nagyszerű palatábla- és képgyűjteményét.

Pratt kissé szelidebb lett.

— Nagyon szivesen megmutatom, — mondta, — de nem most. Bocsánatot kell kérnem, de ép most tanácskoznom kell az igazgatóimmal.

— Jól van, — mondta Britt s mialatt Pratt kiment, hozzátette:

— Ez annyit jelent, hogy Clarke készülődik a nagy jelenetre. Szembe akar szállani a tudományos világgal s meghivja őket, vizsgálják meg a leányt, hogy mire képes. Ha Viola ebbe beleegyezik, tönkre lesz téve.

Ebben a pillanatban két pompás felöltőjű hölgy jött le a lépcsőn a kapu előtt álló kocsi felé s néhány pillanattal később néhány más kiváncsi lépett be a fogadószobába. Britt halk hangon magyarázta:

— Mindezek azt remélik, hogy megláthatják a leányt. Az a simaképű kis ember ott Nelson Terris, egyike a legkiválóbb színészeknek...

— Csakugyan, — mondta Kate meglepetve.

— Az a hosszúszakállú öreg ember, Todd János, a történettudós. Van itt mindenféle ember. El fog ámulni, ha megtudja, hányan hisznek ezekben a spiritiszta igékben.

Különös volt Prattot, mint egy csapat do-

logtalan kiváncsiskodó házigazdáját látni. Mikor az öreg tettetett sebbel-lobbal visszatért, Kate olyannak látta, a milyen valóban volt: szegény magányos, megtört öreg embernek, a ki vágyik a halálra, de mégis a halottakkal való közösség reményében él napról-napra, álmokkal és csalódásokkal csitítgatja szivét, mekanikusan, csak a halottak iránt érdeklődve dolgozik íróasztalánál.

Pratt elfelejtette Kate nevét, de emlékezett az óhajtására, hogy a műkincseit akarja látni.

— Jöjjön a könyvtárszobámba — mondta. — De előbb nézze meg ezt a nevezetes festményt.

A festmény, vagy jobban mondva tus-rajz, a nyugati ablaknál levő zongora fölött függött. Köralakú volt és Simeon magyarázata szerint a világosság és sötétség harcát ábrázolta. A kör egyik fele sötétre volt festve, melybe furcsán nyomult be a fehér fele. Felül egy hófehér sas ült. Alul, hatalmas szárnyait kiterjesztve, tüzként égő szemekkel egy rejtelmes denevér sunyított.

— Nézze meg közelebbről, — mondotta Simeon.

Közelebbi vizsgálatnál kiderült, hogy az egész kép, még a sötét fele is, a beleszőtt formák nagy tömegéből van összealkotva. A világosabb félgömbben gyönyörű angyalok voltak, kicsiny csillagokkal hajukban s valamennyi énekelt. A sötét részben lévő alakok kinosan vonaglottak, s oly pontossággal és tervszerűséggel voltak rajzolva, hogy az egyiknek a karja vonala egyúttal a másik fejének a körvonala volt. Százával voltak ily alakok a képen, az egész olyan szövevényes volt, mint egy banknóta rajza s annyira túlterhelve szimbolizmussal (melyet Simeon megmagyarázott), hogy napok hosszat el lehetett volna tanulmányozni.

— Nézze azt a számtalan sok arcot, — mondta Simeon, — melyeket az a vonal alkot, mely a sötétséget a világosságtól elválasztja.

Kate szeméhez emelte a nagy színházi látcsövet, melyet Pratt nyujtott át neki s szabad szemmel láthatatlan arczok százait vette észre.

— Csodálatos! Ki csinálta ezt?

— Egy svéd szolgálóleány, — felelt Simeon hangosan, hogy a szobában mindenki hallhassa. — A nevét se tudta aláírni, de mikor megszállotta Rafael szelleme, ezt csinálta behunyt szemmel. Ehhez a képhez fogható nincs a világon. Nincs az a művész, a ki le tudná másolni.

— És ez nem álom, — mormogta Britt.

Pratt sietve végig vezette még egy sereg csaknem ép oly csodálatos festmény előtt, aztán könyvtárába s a mint a vendégei ide beléptek, elébük állott.

— Azokhoz a dolgokhoz hasonló, melyeket most fogok mutatni, nincs sehol a világon. Évek óta gyűjtöm őket s többe kerültek százezer dollárnál. Csak néhányat mutathatok meg közülük.

A könyvtár fényes terem volt, megvilágítva a nyugati naptól. Berendezése meglepte Katet szokatlanságával, mert a könyves polczok tökéletesen olyanok voltak, mint a fűszeres bolt polczai. Mintegy négy lábnyira a padlótól kezdődtek, egészen a mennyezetig értek s tele voltak pompás, de elhanyagolt könyvekkel. Alsó részükön néhány sor rézgomb volt, melyek mindegyike egy-egy fiókot nyitott. Mindegyik fióknak zárja volt, rajta egy kis czédula, ezen egy betű és egy szám, akárcsak az éremgyűjtő kabinetjében.

— Csak két kulcs van ezekhez a fiókokhoz, — magyarázta Simeon ragyogó arczczal. — Az egyik itt van nálam, a másikat a vasszekrényemben tartom. Senkinek sem szabad ide betenni a lábát nélkülem vagy a titkárom nélkül.

Végig ment a szobán, kinyitotta az egyik fiókot s az asztalra tette.

— Itt az izenet Columbustól. Cox Angelina útján jutott hozzám, teljesen hiteles körülmények közt.

— Mit nevez ön hiteles körülményeknek? — kérdezte Britt.

— Azt, hogy magam vettem ezt a palatáblát, én adtam a médiumnak a kezébe s a kezemben tartottam, mialatt az izenetet leírta rá.

Némi ingerültség volt a hangjában; visszatette a fiókot.

— Itt van Murillónak, a nagy művésznek egy festménye. Egy kortársának arczát festette le.

E szavakkal egy másik fiókot tett hallgatói elé. Ebben egy rajzpapirlap volt, rajta egy burnuszos arab elég tűrhető pasztell-képe. Színezése gyenge és hamis volt, mint mikor a dilettáns színezett metszetet másol le.

— Ez fényes nappal jött, mialatt a rajzpapirt a fejemen tartottam, — magyarázta Simeon.

Britt Katere nézett.

— A festő alighanem a feje tetején állhatott, — súgta neki.

És igy járt tovább a házigazda a fényes teremben végig, mutogatva Napoleontól származó leveleket, Mária Antoniette virágait, Stuart Mária verseit s a történelem más nevezetes alakjainak szellemeitől eredő iratokat.

— Jó társaságban él — jegyezte meg Kate. — Van valamije Shakespearetől?

— Hogyne. Lincolntól és Granttól is.

— Hát Kidd kapitánytól? — kérdezte Britt.

— Vagy Mary Jane Holmestől? — tette hozzá Kate.

Simeon ránézett a tréfálkozókra, nem értve, csúfolódnak-e vele vagy sem.

— Nem, családom tagjain kivül csak a történelem legnevezetesebb személyeinek iratai vannak itt. Mutatok majd néhány materializációt, — folytatta, s néhány préselt virággal telt dobozhoz vezette őket. — Ezek Indiából és Tibetből valók.

Kate unatkozni kezdett, de Brittet mintha nagyon érdekelte volna Pratt és az, a mit mutogatott.

— Ha az ember meggondolja, hogy van ember, a ki sokra tart egy ilyen gyűjteményt, megáll az esze, — mondta.

— De a leány . . . Kérje meg, hogy láthassuk a leányt, — szólt Kate.

— Nem szabad sietni. A rögeszméjétől nem lehet eltéríteni.

Simeon csak mutogatta tovább csodadolgait. Volt egy érme, melyet Lhasszából, a tibeti szent városból hozott egy szellem.

— Ennek nincs mása semmiféle nyugati országban. A British Muzeum ezer font sterlinget kinált érte.

Prattnak mind ez az irat, festmény, virág s a többi annak az igyekezetnek a bizonyitéka volt, melylyel a nagy szellemek árnyai őt a hitnek megnyerni igyekeztek; az izenetek arra valók, hogy megszilárditsák meggyőződésében s anyagot szolgáltassanak neki, a melylyel a maga meggyőződésére téritheti a világot. Az ő hite az őrültséghez hasonlitott, nem volt benne semmi komikus vonás.

Bármikor máskor ez a csodálatos muzeum teljesen lekötötte volna Kate figyelmét, de most fúrta az oldalát a vágy, hogy hozzáférhessen a fiatal látnoknőhöz és anyjához.

— Micsodák lehetnek ők, hogy ilyen butaságba bele tudtak elegyedni? — kérdezte magában.

Végre, a mikor a várva-várt szünet beállott, Britt megmagyarázta Prattnak, hogy Rice asszony a nővére valakinek, a ki jó ismerőse Violának s nagyon szeretne vele egy pillanatra beszélni.

— Azt hiszem, Lambert kisasszony el van foglalva, — felelt Simeon mogorván. — De majd meglátom.

Bevezette őket egy kisebb szobába ugyanazon az emeleten.

— Várjanak itt, majd felküldöm a névjegyüket.

— Mondja meg neki, hogy Serviss tanár nővére vagyok.

Simeon gyorsan megfordult:

— Serviss? Nem azoknak egyike ez, a kiket Clarke be akar venni a bizottságba? Ennek a nővére ön?

(Folytatása következik.)

OLDSMOBILES

8 lóerős utazó kocsi.

a lehető legjobb
a hasonló áru
automobilok között.

A 8 lóerős utazó kocsi nagy erővel és gyorsasággal halad hegyen, völgyön és homokos utakon. Kormánykerék, külön ülések, az összes géprészek könnyen hozzáférhetők. Erős, tartós és olcsó. 8 lóerős könnyü kocsi, 8 lóerős utazó kocsi, 10 lóerős családi kocsi, 20 lóerős 2 cilinderes családi utazó kocsi, 10 és 16 lóerős csomagszállító kocsi, 11 személyes omnibusz.

Mielőtt automobilt vásárolna, kérjen tőlünk katalogust.

OLDS MOTOR WORKS
Detroit, Michigan. 11054b

Schreher Gusztáv és Társai
Budapest IV., Eskü-ut 6. (15—13.)
Garage: VI., Gyár-u. 31. (21—69.)

Hirdetések elfogadtatnak a kiadóhivatalban, Budapesten, IV., Egyetem-utca 4.

Kocsi-gyártás. 11186

Budapesti kovács- és kocsigyártó-ipartestület védnöksége alatt álló

Kocsi Árucsarnok-Szövetkezet,

Budapest, VII., Kerepesi-út 72.

Ajánl mindennemü hintókocsit.

MATTONI-FÉLE GIESSHÜBLER TERMÉSZETES SAVANYÚ-KÚT

Ha őszül a haja
ne használjon mást, mint a
„STELLA"-HAJVIZET,
mert ez nem hajfestő, de oly vegyi összetételü szer, mely a haj eredeti szinét adja vissza. Üvegje 2 K.
ZOLTÁN BÉLA gyógyszertárában,
Budapest, V/49, Szabadság-tér, Sétatér-utcza sarkán. 11136

Igazi urinő arczának, keblének, kezeinek alapos ápolására használja mindig a világhirü, 1885-ik év óta törvényileg védett **Kriegner-féle**

CRÈME DE MARGUERITET.

Kérjen mindig határozottan **Kriegner-félét.**
Eredeti nagy tégely 4 kor.
Próbatégely 1 kor.
KRIEGNER GYÖRGY gyógyszertára **Budapest, VIII., Kálvin-tér.** 10670

Hogy karcsuvá lehessünk

a nélkül, hogy egészségünknek ártalmára volna, használjuk a **„PILULES APOLLO"**, melyek tengeri növények alapján vannak előállitva és párisi orvostekintélyektől jóváhagyva. Ezen könnyen betartható gyógykezelés rövid idő alatt csalhatatlanul elhajt *tulságos embonpoint* és biztositja a *következtében* gyógyitását mind a két nemnél. *És a titka minden elénáns hölgynek, ki nyulánk és fiatalos alakját meg akarja őrizni.* Egy flacon ára utasitással K 6·45 bérmentve, utánvéttel K 6·75 **J. Eatle,** gyógysz. **5 Passage Verdeau, Paris (IXe).** — Raktár Ausztria-Magyarország részére Budapesten Tö·ök József, gyógyszerész, Király-utcza 12. 11019

KÖVÉRSÉG KORAI VÉNSÉG.

Istenem, — így sóhajta ezer meg ezer ember, — mit adnák, ha elhájásodásomtól és emésztési zavaroktól megszabadulhatnék... Lám, nem is kell annyit áldozni. Tegyen minden hölgy és férfi csak egy kisérletet **Mandor** szivantyú és vérlisztitó porral, biztos az eredmény; ezt letagadhatlan orvosi és vegyészeti bizonyitványokkal kimutathatom. — Ne mulassza senki el, erről meggyőződni; hozassa meg a Mandor port, ha be nem válik, a pénzt duplán visszaadom. Csekély 2 kor. 80 fill. Mandor doboza, orvosi utasitás és bizonyitványok mellékelve. Utánvéttel a pénz be küldése mellett; portomentesen diszkrétem küldi

Mme Mandl Ida, Budapest, Károly-körut 2/V. sz.
Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utcza 12. sz. 11093

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

Polgár M. rajza.

(Folytatás.)

XIV.

Már dúsan zsendült a vetés, a földmives reménységének zöldje, a mikor megmakacsosodtak az egek és elzárták csatornáikat. Az aszály falánkan nekiesett a föld termékének és kiapasztotta belőle az élet nedvét. A gabona kalászát is alig vetette ki, máris elsárgult és száraz szalmaként zizegett. A kukoricza-hajtás lankadtan zsugorodott össze és csak reggelenként üdült föl egy kicsit, a mikor a jóságos hajnal harmatot csöpögtetett szomjas hajtásaira. A jószág fájdalmasan bőgött a kiaszott legelőn és érdes nyelvével sóváran nyalogatta a szikkadt földet, mintha így akarná előcsalni a füvet.

Imádság, panaszos sóhajtás helyett daczos fenyegetőzés, haragos káromkodás járta a kis kunyhókban. A föld népe kaján tétlenségben nézte ezt a borzasztó pusztulást és futótűzként szaladt végig a jelszó:

— Nem dolgozunk!

Jenő a magtárakat megtöltötte gabonával és a gazdasági gyárakban megkettőztette az üzemet, hogy munkát adjon a népnek. De a munka senkinek sem kellett. Még azok is, a kik eddig dolgoztak, egyszerre hagyták ott a gyárat.

Köllő mester is végkép magára hagyta a kovács-műhelyt és örökké a tanyai nép között kószált. Bor-ázott hangon rikácsolta:

— Azt mondják, hogy dolgozzunk! De minek? A fele termés az uraságé, a másik felét pedig az Isten veszi el tőlünk! Nem dolgozunk, a míg meg nem kapjuk a jussunkat! Ez a föld a mienk! Ezt adják nekünk és akkor majd dolgozni fogunk!

Az egykori nyomor megnövekedve támadt föl a tanyákban. Jenő kihirdette, hogy magtáraiból mindenki kap gabonát és mészárszéket nyitatott a tanyán. Nem ingyen kinálta, alamizsnaképen, hanem hitelbe. Majd visszafizetik jobb esztendőben.

De mindenki daczosan utasította vissza ezt a segitséget. Visszaüzenték neki:

— Nem kell a kenyere! A földünket adja vissza.

Csapatokba állottak, fölszedték a nyomorgókat, a betegeket és igy vonultak tüntetve a kastély elé. És mikor Jenő megnyittatta előttük a magtár-ajtókat, elkeseredve orditották:

— A földünket! A földünket adják vissza!

Bolondok voltak már egészen. És a nyomor még jobban megbolondította őket. Az üres gyomornak is megvan a maga mámora és ez a mámor a legveszedelmesebb.

Jenő majd hogy sirva nem fakadt elkeseredésében. Gyöngeségében már arra gondolt, hogy odadobja birtokát martaléknak. Hát csak osztozkodjanak rajta a szegény megtévelyedettek, ő pedig majd csak keres magának valami megélhetést. Tervét megirta Winter professzornak is, a ki alaposan leszidta érte levelében.

— «. . . Ön ép oly oktalanul cselekednék akkor, mint az a félrevezetett néptömeg és könnyelmű példájával veszedelembe döntené az egész országot. Engedni az oktalan követelésnek nem nagylelkűség, hanem veszedelmes gyöngeség . . . ha meg nem haragszik érte: gyávaság.»

A kis Steinfeld beváltotta a szavát, a mit Pálnak adott és örökre eltünt erről a vidékről. Nem becsületérzésből tette, hanem óvatosságból. Egyrészt komoly okai voltak rá, hogy tartson a budapesti volt elvtársak ökleitől, másrészt pedig megérezte ő is, hogy erősen közeledik az az idő, a mikor az egyszerű földmives nép betelik a szép teóriákkal és követelni fogja a kézzelfogható megvalósitást. Ez pedig már nem neki való mulatság volt.

De hiszen ha vezér kellett a népnek, hát ott volt Köllő mester. A mióta Steinfeld magára hagyta, csak annál nagyobb lelkesedéssel vetette rá magát a népre. A lelkesedés pedig könnyen ment nála, mert hát mindig részeg volt.

Valóságos nagyzási hóbortba esett. Egyszer a Stubenthal-uradalom egyik kasznárja próbált a lelkére beszélni, de ő dölyfösen válaszolta:

— Csak egyet intek és a népek milliói támadnak föl!

Néha, legkivált ha a kelleténél is részegebb volt, hatalmas fővezérnek képzelte magát, a kinek csak akaratán mulik, hogy meg ne hódítsa az egész országot. Hm! Hiszen nem is olyan lehetetlenség az. A nép itt híven követi, egy napon elfogják a környék összes urait, a főszolgabirót pedig fölhuzatja a legközelebbi fára. Akkor aztán a kezében lesz minden hatalom, és a mi még hátra van, az a csekélység meghódol magától is. No, mert arról nem igen volt sejtelme Köllő mesternek, hogy körülbelül mekkora is ez a Magyarország és hogy a Vajkaypuszta körülbelül hányadrésze annak — főszolgabirástúl.

Hanem az igaz, hogy ugyancsak ravaszul főzte ki a tervét. A fölkelést arra a napra tüzte ki, a mikor Vajkay Jenő az esküvőjét tartja Stubenthal Melániával. Minden teremtett lelket talpra állitott, még a betegek is otthagyták az ágyukat. Anyák csecsemőiket ölbe fogták, az apróságok pedig a szoknyájukba kapaszkodva követték őket.

Köllő mester ezt az egész tömeget a Vajkay-kastély elé vezette már korán reggel. Fegyver nem volt senkinél sem, de nem is jöttek harczias szándékkal. Csak megállottak egy helyben szilárdan, daczosan, és Köllő mester kiadta a jelszót:

— Nem tágitunk innen, a míg a jussunkat meg nem kapjuk.

És ezt igazán ravasz furfanggal eszelte ki. Az esküvő ugyanis a Stubenthal-kastély udvari kápolnájában lett volna; ott gyült össze az egész násznép, csak épen a vőlegény hiányzott még. De Stubenthal gróf őrszemeket állittatott az országútra, hogy mozsárlövéssel jelezzék a jöttét.

Polgár M. rajza.
Jenő majdhogy sirva nem fakadt elkeseredésében.

Jenő — a mint ez a türelmetlen boldog vőlegényhez illő — már korán reggel díszmagyarjába öltözködött volt és csak azt várta, hogy édes apja is elkészüljön a toalettjével. Az öreg csak úgy ragyogott a boldogságtól és valósággal minta-apának érezte magát, hogy ime két napra le tudott mondani a fővárosról.

A míg impozáns szakállát és bajuszát rendezgette, Jenő türelmetlenül dobolt az ablak üvegtábláin.

Egyszer csak aggodalmasan látta, hogy a hol az út a kastély udvarából kikanyarodik, egyre többen szállingóztak össze és állottak tömör rendbe. Nehéz sejtelem fogta el és szólott apjának:

— Nézze, apám, mennyien gyülnek ott!

Az öreg egy pillantást vetett az udvarra és vidáman mondta:

— Az istenadta nép bennünket szeretne látni parádéban... Hát persze, itt nem minden nap akad látványosság!

De aztán újabb aggodalma támadt Jenőnek:

— Winter professzor azt írta, hogy végre beváltja ígéretét és ellátogat hozzám. Biztosra ígérte, hogy eljön, sürgönyözött is, de még mindig nincs itt. Pedig a vonat rég beérkezett már.

— No, ez világos dolog. Most egész sereg lakodalmas vendégeket várnak a vonatnál és Stubenthal barátom bizonyosan nem teketériázott sokat, hanem fülön fogta a te professzorodat is és vitte a többivel együtt magához.

Két gyönyörű fekete paripa ficánkolt az ünnepi hintó előtt, és mikor a vőlegény apjával beült, a parádés kocsis kényesen megsuhogtatta ostorát a levegőben. Hanem alig iramodtak neki a táltosok, ijedten ágaskodtak föl a hámban és a kocsis mérgesen káromkodva kiáltotta:

— Hopp-hó! Félre az útból... Hogy az Isten ide-oda tegye ezt a bámész népet... Aztán még ők nyavalyognak, ha eltiporja őket a ló.

Az uraságí parádés kocsis nagy úr az országúton, de ezúttal az ő káromkodásának sem volt foganatja. A nép sziklafalként tömörült össze a kocsi előtt és maga Köllő mester rántotta félre a lovak zablyáját. Rekedt hangon ordította:

— Itt nem megyünk lakadáréra!

Az öreg Vajkay kiugrott a kocsiból és gőgösen kiáltott rá a kovácsmesterre, hiába iparkodott visszatartani őt Jenő:

— Takarodjék az útból!

Köllő mester félrecsapta a kalapját, aztán két kezét a nadrágzsebébe dugva oda állott az öreg Vajkay Jenő elé, hogy csak úgy dőlt belőle a borszag. Ha a mágnás gőgös, hát a demagóg százszor dölyfösebb tud lenni. Kötekedő hangon válaszolta:

— Takarodjunk? Hm! És hátha nem takarodunk? Hátha azt mondjuk, hogy arrébb azzal a csepü-szakállal?

Az öreg elvörösödött (lehet, hogy a szakálláért sértődött meg), de Jenő sápadtan ugrott hozzá és visszataszigálta a kocsiba:

— Üljön vissza, édes apám!... Nem lehet ezekkel beszélni!

— Dehát részegek ezek?

— Igen, igen! Részegek... csakhogy bornál százszorta részegítőbb szertől!

Most maga eredt beszédbe Köllő mesterrel:

— Mit kívántok tőlem? Mit jelent ez?

— Azt jelenti, hogy a népek millióí öntudatra ébredtek. Addig innen ki nem lehet menni, a míg a jussunkat meg nem adja. Itt van már készen az írás, csak alá kell írni.

— De hiszen ez őrület!

— Hát persze! A szegény ember jussa mindig őrültség. Hanem most az egyszer nem tágítunk. Csak tessék átgázolni ezeken a gyermekeken és asszonyokon... Mind oda fekszünk a kerekek elé... Jó puha út lesz. Csak tessék!

És be is váltotta a szavát. Jelt adott és valamennyien végig feküdtek az úton és úgy jajongtak, mintha máris gázolta volna őket a kocsi. A kocsis hátraszólott súgva:

— A kastély háta mögött, a parkból is vezet ki út. Nem valami kényelmes, de azért elhajthatnék arra is.

Jenő kapva-kapott ezen a megoldáson. A kocsis megfordította a lovakat és visszahajtott az udvarra. Aztán a kastélyt megkerülve bekanyarodott a parkba, a melynek keskeny, csavargós útjain csak lépésben haladhattak.

Hanem a mint kiértek a mezőségre, a kocsis újra fölkáromkodott:

— Hejnye, azt a Ponczіusát!... Itt sem lehet tovább menni!

Kiderült, hogy Köllő mester határozottan hadvezér-talentum volt. Csapatát kétfelé osztotta és előre gondoskodott róla, hogy ezt az útat is elzárja.

(Folytatása következik.)

(Folytatás.)

Kate meghajtotta magát.

— Igen, a fivérem, Colorowban ismerkedett meg Lambert kisasszonynyal.

Pratt arcza kiderült.

— Helyes — mondta. — Le fogom küldeni azonnal. Az ön fivére azok közül való, a kiket szeretnénk meggyőzni, — tette hozzá, a mint kiment.

— Nohát, dr. Britt — kezdte Kate határozottan — tartsa ezt az unalmas vén embert elfoglalva, mialatt én ezekkel a nőkkel beszélek. Nem akarom, hogy ő is beledugja az orrát.

— Megteszem, a mit tehetek, — felelt Britt férfiasan. — És ha mindjárt erőszakkal le kell is fognom. Sajnos, a házból nem dobhatom ki.

Kate alig bírt már ülni a székében az érdeklődéstől, a mikor ruhasuhogást és egy kellemes hangot hallott s Viola pirulva, mosolygva, igen szépen öltözve, kitárt karokkal a szobába lépett.

Kate felugrott, kiragadtatva előre megfontolt tartózkodásából a leány üdvözletének melegségétől és bájától. Barátságosan fogta keztyűs kezébe Viola finom kezét.

— Urülök, hogy megismerhettem. A fivérem sokat beszélt önről.

Viola még jobban elpirult.

— Igazán? Biztosíthatom, hogy mi is gyakran beszélünk róla. Persze, nagyon is el van foglalva a mikrobáival, semhogy meglátogathassa az oly köznapi teremtéseket, mint mi.

— El van foglalva, az igaz, de csak tegnap tudta meg, hogy önök itt vannak.

Viola megfordult.

— Anyám, ez itt Rice asszony, Serviss tanár nővére.

Lambertné is megtetszett Katenek, mert egyszerű fekete ruhájában feltűnően csinos jelenség volt.

— Ha kalandornők, akkor nagyon ügyesen tudnak öltözködni, — mondta magában. — Nem csodálom, hogy Morton el volt ragadtatva.

Lambert asszony elcsodálkozott azon a nagy változáson, melyen leánya modora keresztül ment. Nem volt oly élénk, oly leányos és mosolygó, mióta Colorowból elöttek. Skárlát ajkai, tiszta, szürke szemei, magas, nyúlánk alakja s különösen beszédének egyenessége és őszintesége tökéletesen lefegyverezte Katet, a ki így szólt:

— Üljünk most le és beszélgessünk. Nem mehetnénk a maga szobájába? Egyedül szeretnék lenni magával, férfiak jelenléte nélkül.

— Igen, tegyünk így — mondta Viola s anyjához fordult. — Vigyük fel Rice asszonyt a mi fogadószobánkba.

Lambert asszony félénken egyezett bele, egy oldalpillantást vetve Simeonra, a ki épen a sveéd szakácsnő egy másik festményét magyarázta Brittnek.

— Hova mennek? — kérdezte Pratt kissé összehúzva szemöldökét.

— Az én szobámba, — felelt Viola határozottan és szótlanul ment előre föl a lépcsőn, de mikor kissé messzebb jutottak Simeontól, keserűen kiáltott fel:

— Kémkedik utánam, akármit teszek. Alig akar a szeme elől eleresztení. Kezdem gyűlölni, oly kevés érzéke van a tisztességtudás iránt.

— Viola! — intette az anyja.

— Mit bánom én! felelt a leány fellázadva. — Hát mért kell őt eltűrnünk? Nem függünk tőle. Úgy bánik velünk, mint a saját tulajdonával. Én már beleuntam ebbe. Csak jönne már a papa s vinne haza.

— Lehet, hogy unalmas vén bolond, de úgy laknak itt nála, mint valami királynők, — jegyezte meg Kate, a mialatt végignézett azon a három szobán, melyek a Viola és anyja szállása voltak. A ház második emeletének egész keleti oldalát elfoglalták, teljesen empire-stílben voltak bebutorozva, tekintélyes mennyezetes ágyakkal és pazar fürdőszobával.

— Oh igen, nagyon szép itt, de jobb szeretnék odahaza lenni a faházunkban, — felelt a leány mély szomorúsággal. Ezek a meleg napok itt honvágygyal töltenek el. Mikor ott voltam, gyűlöltem azt a helyet, most pedig visszavágyom bele. Öt évvel idősebbnek látszom; ez a tél borzasztó volt nekem.

— Jól van, de most zárja be az ajtót — kiáltott Kate izgatottan, — és beszéljen nekem magáról. Kezdje a legelején. Dr. Britt elmondott egyet-mást, de én mindent akarok tudni. Első kérdésem az, hogy mikor tudta meg, hogy megvan ez a képessége?

Lambert asszony, olyan hangon, mint a ki régi históriát beszél, elkezdte:

— Addig, a míg kis Walter fiam meg nem halt, Viola olyan volt, mint bármely más rendes leány...

— Hány éves volt akkor?

— Tíz. Egészséges volt és csinos, nagyon csinos gyermek.

— Meghiszem azt, — mondta Kate, csodálattal legeltetve szemét a leányon.

— Az uram és én soha nem is gondoltunk spiritualizmusra, jó preszbiteriánusok voltunk, de a kis fiunk halála után Róbert elkezdte tanulmányozni s valahányszor bement a városba, mindig fölkeresett egy médiumot. Ez engem agasztott. Mint vallásos nő azt gondoltam, ezt nem volna szabad tennie s ezért egy nap azt mondtam neki: Róbert, én azt hiszem, meg kellene mondanod Mac Lean lelkész úrnak,

hogy miket csinálsz. Nem helyes dolog médiumokat látogatni s a templomba járni egyszerre, az egyikkel vagy a másikkal fel kell hagynod. Ő erre azt mondta — ma is emlékszem még minden szavára: «Nem tudok élni a kisfiam vigasztaló izenetei nélkül. A szellemek azt mondják, nemsokára meg fog nyilatkozni itt a mi házunkban.» Emlékszem, hogy ez volt a szava, mert akkor nem értettem, micsoda megnyilatkozás lehet az. S ugyanazon estén megkezdődtek a dolgok.

— Miféle dolgok? — kérdezte Kate s a szeme lehunyódott.

— Hát Waltienek volt egy kedves széke, melyet az uram mindig maga mellett tartott olvasás közben. Ez este láttam, hogy a szék magától megmozdul, de hogy hogy nem, akkor nem törődtem vele. «Róbert, te mozdítottad meg Waltie székét?» — kérdeztem. «Nem», — felelt ő. — «Miért kérded?» — «Mivel megmozdult.» Róbert letette könyvét és ránézett a székre. «Bizonyosan Viola mozdította meg» — mondta. «Viola a maga kis székében ült az asztal másik oldalán», — mondtam én. «Hát akkor tán a macska volt.»

— S a mint mind a ketten a széket néztük, megint elkezdett mozogni, mintha csak Waltie benne ült volna. Még recsegett is.

— Holtra dermedtem volna a félelemtől, — kiáltott Kate, a kinek szeme kezdett kitágulni.

— Soha még semmi annyira meg nem rendített. Róbert felugrott, körültapogatta a széket, hogy nem kötött-e rá Viola zsinórt, — pedig a kislány nem szokott ilyen tréfákat csinálni. Aztán Róbert a szék fölé hajolt, mire ez megállt egy pillanatra, majd háttal az asztal alá görgött, egészen úgy, a hogy a fiunk «sátrat» szokott játszani. Róbert halálsápadtan nézett rám. «Mama, ez Waltie, visszatért hozzánk», — mondta és én ezt hittem.

Kate akarata ellenére is megborzongott, teljesen megértve ennek a pillanatnak megdöbbent örömét és ijedelmét. Violára nézett, a ki nyugtalanul ült, várva, hogy anyja befejezze elbeszélését. Neki ez nyilván untató történet volt. Lambertné folytatta:

— Ezután Waltie minden este eljött s csakhamar megkezdődtek a kopogások. Végül érintkezésbe léptünk atyámmal, a ki azt mondta, legyünk türelmesek és várjunk, Waltie majd beszélni fog hozzánk. Akkor az erő megszállotta Violát s úgy megrémítette, hogy majd oda lett.

A leány láthatólag megrázkódott s lehunyta a szemét.

— Hogy kezdődött ez? — kérdezte Kate lihegve az érdeklődéstől.

— Először azt vette észre, hogy a bal kezét elkezdi csipkedni valami, maga se tudta, mi. Aztán elkezdett a balkezével írni s írása tökéletesen olyan volt, mint az atyám kezeírása. Húsz különböző módon tudott írni, mikor még nem volt tizenkét éves sem. Ezek az izenetek mind alá voltak írva s azt mondták, hogy Violából kitűnő médium lesz. Majd megkezdődtek a legkülönösebb dolgok. A gyűszűim eltüntek, valaki elrejtette őket, vázák estek le a polczokról, székek fölborultak. Némely este valóságos kavarodás volt nálunk. A szellemek néha edényeket törtek össze és az ajtóhoz vagdalták, aztán hirtelen ezek a dolgok elmaradtak és Viola halálos rémületbe esett. Ezt az estét sohasem fogom elfelejteni. Azt hittük, meg van halva. Nem vett lélekzetet s a keze és a lába olyan volt, mint a jég.

A leány komor és merevvé vált arczczal felállt.

— Hagyd el, anyám, hagyd el, — suttogta: — *Itt vannak!*

Megrázta a fejét s felkiáltott, mintha a levegőbe beszélne valakinek.

— Nem, ne most! Ne most!

— Talán valakinek izenete van az ön számára, Rice asszony? — kérdezte az anya.

Kate eleinte gyanakodott az anyára és leányára. A leánynak ez a magaviselete nagyon is kicsináltnak és szinpadiasnak tűnt fel. Most, hogy Viola fényes szeme el volt borulva, elvesztette benne bizalmát. Kétség és bizonyos félelem fogta el. Bizonyos undorral és aggodalommal nézte, mi fog most történni.

Most az egyszer az anya leánya pártjára állt az őrszellemmel szemben s megfogva mindkét kezét, szeliden mondta:

— Nem most, apám, most ne!

De hasztalan. A leány megmerevedve hanyatlott vissza székébe.

— Valamit mondani akarnak önnek, Rice asszony, — mondta Lambertné kis idei hallgatás után. Három hangos koppanás hangzott a padlón, Viola lábai alatt.

— Jézus Mária! Mi ez? — kiáltott Kate s a hátát végig borzongatta a rémület.

— Az atyám, — felelt Lambertné egész nyugodtan. — Irhatsz, atyám? Ne gyötörd ma Violát. Valami okból nagyon kíván beszélni önnel, Rice asszony.

Kate újra borzongani kezdett és beleharapott az ujja hegyébe.

— Álmodom-e? — kérdezte magában, a mint a levegőbe beszélő anyát hallgatta, kinek szavaira csak az asztal kopogása és a székek recsegése felelt.

— Micsoda gyerekes, képtelen dolog ez mind! — gondolta Kate.

Végre a láthatatlan hatalom mintha alább hagyott volna. Viola arczának szine visszatért s ő álmatagon nézte balkezét, a mely azon a párnán feküdt, melyet anyja hozott neki, mintha más valakinek a keze lett volna. A kéz egy pillanatig mozdulatlan maradt; csinos kéz volt. Aztán működésbe kezdett: odakapott egy czeruzához, mint a kutya a csonthoz s elkezdett írni lassan, határozottan, mialatt a leány szórakozott tekintettel nézte. Végre a kéz lekapta a papirlapot a párnáról és Kate felé dobta.

Lambertné felkapta és megnézte.

— Az atyámtól való, — szólt az eddiginél nagyobb izgatottsággal. Az izenet kerek, régi divatú betűkkel volt írva, s így szólt: «A kötelkedő meggyőződhetik, csak akarnia kell. Az unokám élete most becsesebb, mint akármely királyé vagy királynőé. Az ő hivatása kaput nyitni két világ között. Most készen áll a próbatételre. Hadd jöjjenek hozzá a tudomány emberei s győződjenek meg a sírontuli életről.»

Szépen kiczirkalmazott manupropriával alája volt írva: Mac Leod.

— Kinek számára való ez az izenet, atyám? Rice asszony számára?

Heves kopogás jelentette, hogy nem.

— Talán a fivérem számára, — jegyezte meg Kate.

Három hatalmas kopogás az asztal másik oldalán adta az igenlő feleletet.

Kate megindultsága elmult. Volt a dologban valami bohózatos.

— Jól van, gondom lesz rá, hogy megkapja.

Viola most megszólalt, egész természetes hangon.

— Ezt az izenetet nem én írtam, nincs hozzá semmi közöm. De ön és Serviss úr joggal hihetik, hogy én írtam. Úgy éreztem, mintha egy vaskéz fogott volna meg a könyökömnél.

— Mondjon még többet, — szólt Kate kíváncsian. — Minden annyira érthetetlen nekem, többet szeretnék róla tudni. Dr. Britt csodadolgokat beszélt önről. Igazán beszélnek önnel a halottak?

— Ők mindig velünk vannak, — felelt nyugodtan és nyájasan Lambertné. — Sohasem vagyunk egyedül. Mindig a közelemben érzem őket.

Kate összerezzent.

— Én nem hiszek ebben, de mégis tetszik nekem. Nem nyomasztó önöknek ez a gondolat?

— De igen, — felelt Viola. — Elrontják életem minden örömét.

— Édesem! — intette anyja.

— Ez így van és én azt akarom, hogy Rice asszony tudja. Tiz éves korom óta nem szabadultam ettől a dologtól egy napra sem, csak a magas hegyek közt. Itt legalább vehettem egy szabad lélekzetet. Örülök, hogy eljött, Rice asszony. Mondja meg Serviss úrnak, hogy jöjjön és vizsgáljon meg. Egyedüli reményem a tudomány embereiben van. Találja ki ő, mit jelentsen mindez.

Viola erővel és hévvel beszélt.

— Kötözzön meg és szegezzen le. Tudni akarom, barátaim vagy ellenségeim kezében vagyok-e. Néha azt hiszem, valami ördög szorongatja a torkomat. Egész életemben kinoztak ezek a dolgok, az iskolában is odajártak ágyamhoz és rémítgették iskolatársnőimet. Rosz hírbe hoztak annál a tanáromnál, a kit legjobban szerettem. Megzavartak a zenében s most idevezettek ebbe a különös házba, ehhez a borzasztó öreg emberhez. Akarom, hogy valaki, valami jó ember, a ki tud is valamit, valami kételkedő, a ki nem fél, jöjjön el és tegyen próbára. Mama sohasem kételkedik, Clarke úr félig belebolondult már és ez a Pratt úr roszabb, mint valamennyi. Nem hiszek a képeiben, nem hiszek abban, a mit csinálok, magam se tudom, mi vagyok. Csak azt tudom, hogy meg akarok ettől szabadulni, — szabad, szabad, tökéletesen szabad akarok lenni. Imádkozom Istenemhez, hogy mentsen fel, de ő nem teszi, pedig a rabságom mindennapos pokol.

A leány heves beszéde szive mélyéig megbatotta Katet. Egy megkinzott lélek kiáltása, egy rabnak könyörgése volt ez. Kételyei eltűntek, fölkelt, odament Violához és megcsókolta.

— Szegény kis áldozat, — mondta. — Segíteni fogok önön és segíteni fog a fivérem is. Máris érdeklődik ön iránt. Ő az, a ki rátermett a próbatételre. Olyan élesszemű és erős! Ha valaki, akkor ő tud segíteni.

— Tudom. Vágytam újra találkozni vele. Mondja meg neki, hogy jöjjön mielőbb.

Az anya közbeszólt:

— De édesem, tudod, hogy Clarke azt mondja...

— Tudom mit mond, — válaszolt a leány s az arcza elborult megint. — Ő és ti mind nem vagytok rám semmi tekintettel. Úgy tesztek, mintha törődnétek velem, de valamennyien föláldoznátok engem egy elmélet bizonyítása kedvéért. Én nem törődöm vele, akár igaz a spiritizmus, akár nem. Csak egyetlen napot akarok, a mikor biztos lehetek róla, hogy én — én vagyok s szabadon jöhetek-mehetek, mint minden más leány. Most rabszolga vagyok, vasgyűrűvel a nyakam körül. Meg fogok ettől őrülni.

Kate, a ki másképen szókimondó és bátor beszédű volt, hallgatagon ült, tökéletesen meggyőződvén a leány heves tiltakozásának őszinteségéről, érezve, hogy Viola felháborodott vádjai teljesen igazak. Ezek a hitbeli enthuziaszták feláldoztak önző hitük oltárán egy szép ifjú életet. Már hozzá volt kötve a székhez és a pap, fáklyával kezében már-már kezdte gyujtogatni a lángot.

— Mit tehetek önért? Szeretnék mindjárt segíteni...

Erélyes kopogás az ajtón szakított félbe; Kate az első pillanatban azt hitte, megint valami szellem kopog, de Lambertné kikiáltott:

— Ön az, Antal?

Egy mély hang felelt:

— Igen, én vagyok. Mondanom kell valamit?

Lambertné fölkelt és elébe ment.

— Mi az, Antal?

— Megállapítottuk az időt. Másodikán fogom beszédemet elmondani, — felelt Clarke.

Viola felugrott.

— Nem szabad nyilvánosságra hozni a nevemet. Megtiltom! — Kiáltotta összekulcsolt kézzel, lángban égő szemmel, elhatározása egész hevével. Dobbantott lábával a padlón s úgy mondta: — Megtiltom!

Clarke félretolta Lambertnét s bement a szobába kemény és haragos arczczal.

— Megtiltja? Mi a maga gyarló akarata a Láthatatlanokkal szemben? Megtiltja? — kiáltott elváltozott hangon. — Ki birta rá erre a gyerekes lázadásra?

Kate felé fordult.

— Ön talán, asszonyom?

Kate nem ijedt meg oly egykönnyen.

— Boldog volnék, ha én tettem volna, — felelt. — Kicsoda ön, hogy oly nagy dolgot követel ettől a szegény leánytól?

— Én vagyok az őrszellem kiválasztottja, a ki közlöm izeneteiket a világgal.

Kate kissé visszahökkent.

— Igen, ön az? Nem törődöm vele. Ha a férje volna, akkor se volna joga így visszaélni a nevével az ő beleegyezése nélkül.

— Az ő beleegyezése! Hogy ő mit kíván, mit nem, az keveset számít. Mindketten a láthatatlan hatalmak kezében vagyunk s az emberi faj boldogságáért élünk. Ő nem hagyhatja most abba. Ez a kötelessége.

(Folytatása következik.)

Okleveles ének-tanárnő
jutános áron hölgyeknek énektanitást ád.
Budapest, IV. ker., Irányi-utcza 10. sz. I. em. 6.

Férfiöltönyt
divatos szabással, gyapjuszövetből készít **mérték után** finom kivitelben **25 kor.-ért**
LICHTMANN SANDOR
szabómester. 11090b
Budapest, Rottenbiller-u. 4B. I. emelet.
Vidékre minták bérmentve.

SCHICHT-szappan

(„Szarvas" vagy „Kulcs"-szappan).

Legjobb, legkiadósabb s azért a legolcsóbb szappan.
Ment mindennemü káros alkatrészektől.

Mindenütt kapható. 11149

☛ **A vásárlásnál különösen ügyeljünk arra, hogy minden darab szappan «Schicht» névvel és a «Szarvas» vagy a «Kulcs» védjegygyel legyen ellátva.**

KÖVÉRSÉG KORAI VÉNSÉG.
Istenem, — így sóhajta ezer meg ezer ember, — mit adnék, ha elhájasodásomtól és emésztési zavaroktól megszabadulhatnék. Lám, nem is kell annyit áldozni. Tegyen minden hölgy és férfi csak egy kisérletet **Mandor** szivnyitó és vértisztitó porral, biztos az eredmény; ezt tanusitják orvosi és vegyészeti bizonyitványaikkal kimutathatom. — Ne mulassza senki el, erről meggyőződni; hozassa meg a Mandor port, ha be nem válik, a pénzt duplán visszaadom. Csekély 2 kor. 80 fill. Mandor dobozon, orvosi utasitás és bizonyitványok mellékelve. Utánvéttel a pénz be küldése mellett; porizmentesen diskrétan küldi
Mme Mandl Ida, Budapest, Károly-körut 2/V. sz.
Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utcza 12. sz. 11093

MATTONI-FÉLE GIESSHÜBLER
TERMÉSZETES SAVANYÚ-VÍZ

RÉTHY BÉLA GYÓGYSZERÉSZ
VÉDJEGY
PEMETEFŰ CUKORKA
BÉKÉSCSABÁN
ÁRA 60 fillér.

Párisi világkiállitás «Grand Prix» 1900.
KWIZDA FERENCZ JÁNOS
cs. és kir. osztrák-magyar, kir. román és bolgár herez. udv.szállító,
kerületi gyógyszerész Korneuburgban, Bécs mellett.
KWIZDA-féle Restitutions-fluid
ausz. és kir. szabadalmazott mosóvíz lovak számára.
Egy üveg ára 2 kor. 80 fill.
40 év óta az udvari istállókban, a katonaság és magánosok nagyobb istállóiban használatbanvan nagyobb elő- és utó-erősitőül, inak megrevenzésénél stb. az idomitásnál kiváló munkára képesitő a lovakat. 11087
Kwizda-féle Restitutions-fluid
csak a mellékelt védjegygyel valódi. Képes árjegyzékeket ingyen és bérmentve. Főraktár: **Török József gyógyszert., Budapest, Király-u. 12., Andrássy-út 26.**

A női szépség elérésére, tökéletesítésére és fentartására legkitünőbb és legbiztosabb a
MARGIT-CREME,
mely vegytiszta, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, teljesen ártalmatlan. Ezen világhirü arczkenőcs pár nap alatt eltávolit szeplőt, májfoltot, pattanást, bőratkát (Mitesser) és minden más bőrbaj. Kisimitja a ránczokat, redőket, himlőhelyeket és az arczot hófehérré, simává és üdévé varazsolja. Ára ng y tégely 2 kor., kis tégely 1 kor.
Margit hölgypor 1 kor. 20 fill., **Margit szappan** 70 fill., **Margit fogpép** (Zahnpasta) 1 korona., **Margit arczviz** 1 korona.
Hamisitványok birőilag üldöztetnek.
Postán utánvétellе vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készitő: **Földes Kelemen** gyógysz. **Arad.** Budapesti főraktár: **Török József** gyógysz. Király-u. 12 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

Legkedveltebb, legjobb hajfestőszer a
MELANOGENE
fekete és barna szinben.
Ezen kitünő és ártalmatlan készitménynyel hajat, szakált, bajuszt pár perez alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szin állandó és a természetes szintől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerű. Nem piszkit. 10689
Ára 2 korona 80 fillér.

Hogy ESZMÉNYI KEBELT

elérhessen, használja ön a **«Pilules orientales»-t,** melyek rövid idő alatt a kiálló nyak- és vállcsontokat eltüntetik, a kebelt fejlesztik, erősitik és ismét helyreállitják, a dereknak pedig állandóan kecses embonpoint adnak, a nélkül, hogy a derekat megnagyobbitanák:
A PILULES ORIENTALES
az egészséget mindenkor előmozditják és legérzékenyebb véralkat mellett is bevehetők, fiatal leányok által ép ugy, mint hölgyek által, a kiknek keble a szilárdságot elvesztette vagy azt soha sem birta. Körülbelül kéthavi könnyü kezelés. Egy doboz ára utasitással K **6.45**, bérmentve, utánvéttel K **6.75.**
J. Ratié, Pharmacien, **5, Passage Verdan, Paris.**
Ausztria-Magyarország részére: **Török József** gyógyszerész, **Budapest, Király-utcza 12.** 10946

Ha őszül a haja
ne használjon mást, mint a
„STELLA"-HAJVIZET,
mert ez nem hajfestő, de oly vegyi összetételü szer, mely a haj eredeti szinét adja vissza. **Uvegje 2 K.**
ZOLTÁN BELA gyógyszertárában,
Budapest, V/49, Szabadság-tér, Sótatér-utcza sarkán. 11136

TUDJÁK MÁR T. HÖLGYEINK?
Ha nem, sziveskedjenek tudomásul venni, hogy az egyedül létező szépitőszer, mely 2—3-szori használat után biztosan hat, a valódi angol
BALASSA FÉLE UGORKATEJ
Csodálatos az az eredmény, melyet a t. hölgyek vele elérnek. Néhány nap után eltávolit minden arctisztátlanságot kiütést, pattanást, szeplőt, májfoltot, bőratkát (mitessert), kisimitja a ránczokat, redőket és az arczbőrt fehérré, üdévé, finommá varázsolja. Balassa gyógyszerész kezességet vállal, hogy ártalmas anyagot nem tartalmaz. — Vigyázzanak, hogy utánzatot ne vegyenek, hanem kizárólag olyat, melynek minden üvegén a **BALASSA** *név látható.* **Csak egyszer próbaként rendeljék meg tisztelt hölgyeink a**
BALASSA FÉLE UGORKATEJ
bámulatos hatásu szépitőszert, *akkor* **tiszta, üde, fiatal arczuk lesz és szépségüket megtarthatják, ápolhatják, növelhetik. Egy üveg ára 2 kor.** *Ajánlatos még az* **Ugorka-szappan,** *kellemes illatu és nagyszerü hatásu toilett-szappan. Ára 1 K. Nagyon kedvelt a* **Balalassa-féle FUDER** *(hölgypor), mely háromféle szinben (fehér, kréme és rózsaszinü) kapható. Ára 2 kor., kis d obcz 1 kor. 20 fill. Dicsérik még a hölgyek az* **Ugorka-crémet.** *(Ára 2 korona.)* **Készitő és fő szétküldési hely:**
BALASSA KORNÉL gyógyszertára **BUDAPEST-ERZSÉBETFALVA.**
Postai szétküldés naponta. — Kapható azonban minden nagyobb gyógyszertárban.
Főraktárak Budapesten: Török József *gyógyszertára,* Király-utcza 12. *és* Andrássy-út 26. Dr. Egger V., Szabadság-tér. Korpel Vilmos *gyógyszertára,* V., Lipót-körut 28., *továbbá a következő droguériákban:* Detsinyi Frigyes, V., Marokkai-utcza 2. — Lux Mihály, IV., Museum-körut 7., Nerunda Nándor, IV., Kossuth Lajos-u. 7., Molnár és Moser, IV., Koronaherczeg-utcza 11. *stb.* 10896

Finom kidolgozásu, valódi 14 karátos arany uri és női lánczok
a legnagyobb választékban, a legjutányosabban.
Magyarhon első és legnagyobb óra-, ékszer- és látszerészeti üzletében
SCHÖNWALD IMRE
magyar órásmester,
ékszergyáros és látszerműves nél,
PÉCSETT 122. 11032

Valódi 14 kar. finom aranylánc 15 gr. sulyban frt	18.—	«	«	«	20	«	«	«	23.50
« « « « «	25	«	«	«	29.—
« « « « «	30	«	«	«	35.—
« « « « «	35	«	«	«	40.—

Tiszta arany suly — minden köves lógó nélkül mérve — küldetik.
Nagy képes árjegyzék ingyen.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

Polgár M. rajza.

(Vége.)

Most már dühbe gurult az öreg Vajkay. Türelme különben is vékony fonálon lógott. Ingerülten mondta:

— Közibük kellene hajtatni és eltiporni őket, mint a pozdorját!

— Nem, nem, apám!... Ők nem tehetnek róla. Félrevezették őket!

— Te vezetted félre!... Igen, igen! Te magad!

— Én, édes apám?

Jenő majd hogy sirva nem fakadt erre a szemrehányásra. De az öreg ma nem volt irgalmas kedvében. Kegyetlenül folytatta:

— Bizony, te! Te nyitottad föl a nép szemét és most másokat okolsz, mert a mint látni kezd a nép, nem téged követ. Szárnyat adtál neki és azt hitted, hogy akkor is követni fog, a mikor röpülni tud... Egyáltalán, ti ifjú apostolok elgázoljátok a Jelent, lenézitek, tudomást sem vesztek róla és ép oly megátalkodottan akarjátok a nyakába erőszakolni a Jövőt, mint a megcsontosodott, czopfos öregek a Múltat. Pedig a Jelen megvan, élni, érvényesülni akar és nem tűri, hogy elébe ugorjanak, vagy hogy erőszakosan kiforgassák a maga mivoltából... Mit vétettek néked ezek a parasztok, hogy fölvilágositottad őket nyomorukról, a melyet megelégedetten viseltek el eddig? Pecsenyét kináltál nékik, a mikor már gyomruk ellustult a sok kenyérevéstől, finomabb életre akartad őket fogni, a mikor már minden szervük a durva nélkülözéshez idomult... Persze, tudom, hogy te nem ezt akartad, te a javukra törtél. De volt-e jogod hozzá? Volt-e jogod kiforgatni őket a Jelenjökből, a melyet megszoktak és belétaszitani őket a Jövőbe, a melylyel nem tudnak bánni? Bizony, nem ti vagytok a jótevők, a kik fiatalon, hevesen, szeleburdian fölforgattok, hanem mi öregek, a kik mindent a maga rendjén hagyunk és az időre bizzuk, hogy észrevétlenül csinálja meg a változásokat.

— Édes apám!...

— No, jól van, jól! Ne beszéljünk róla. Különben is, most nem ez a kérdés, hanem hogy kijussunk innen valamiképen, mert Melanienak van oka, hogy türelmetlenül várjon bennünket.

Valóban, a lakodalmas ház teljes készenlétben volt már és Stubenthal gróf izgatottan vitette magát automobilján az előörsökhöz, a kik a mozsár-ágyúk mellett vigyáztak az útszélen.

— Gazemberek! Alusztok talán?

Őket okolta, a miért nem jött még a hintó. De ebben a pillanatban a messzeségből kicsi porfelhő közeledett az úton szélsebesen, mint az ördögszekér. A gróf örvendezve adta ki a rendeletet:

— No, most jőjjetek! Jönnek már!

A mozsarak szaporán durrogni kezdtek, de a gróf csakhamar rákiáltott a legényekre:

— Hagyjátok abba!

Messzelátóján észrevette, hogy nem hintó vágtat a porfelhőben, hanem egy parasztlegény nyargal lóháton. Ez hát bizonyosan staféta. A staféta pedig nem jó jel, a mikor vőlegényt várnak.

Megállitotta a lovaslegényt és sebtiben irott levelet vett át tőle. Jenő értesitette, hogy várjanak türelemmel; most még nem jöhet, mert lázadó nép állja el az útját, de reméli, hogy szép szóval le fogja csöndesiteni őket.

A gróf visszahajtatott a kastélyba és lelkendezve mondta el a vészhirt. A derék úrban egyszerre fölébredt a falkavadász és azt inditványozta, hogy az egybegyült urak alakitsanak egy kis vadásztruppot és menjenek el a lázadók leverésére. De most Béla állott elő.

— Bizzátok csak rám a dolgot. Elmegyek és szétverem őket magam!

Melanie hálásan rebegte:

— És te meg merném ezt tenni?

— A testvéremért és teérted... mindent!

— De hátha bajod esik? A nép, ha fellázad, nem ismer kiméletet.

Béla diadalmasan válaszolta:

— Óh, engem nem bánt a nép. Hisz én voltam az. a ki...

Hirtelen elhallgatott, mert észrevette, hogy majd többet nem mondott a kelleténél. Különben is hízott belé a hiúsága, hogy az egész lakodalmas nép úgy néz rá, mint a rettenthetetlen hősre. Az istálló legszebb paripáját választotta ki, hetykén ráült és könnyed lovagi pózzal intett búcsut a kastély terrasza felé. Aztán elnyargalt tánczoló paripáján.

Biztosra vette, hogy könnyü dolga lesz. Hiszen az egészet csak az ő kedvéért, az ő pénzén csinálja a nép. Bizony, most már furdalta is a lelkiismeret, hogy miért szövetkezett azzal a kis agitátorral. No, de ha ő rontotta el a dolgot, hát ő is fogja rendbehozni. És még érdemeket is szerez véle. Ő lesz a hős megszabadító.

A nép még mindig ott állott az úton. Béla közéjük rugtatott és fejedelmi kézmozdulattal mondta:

— No, most már elég volt. Szétmehetnek.

Köllő mester nagyot bámult rajta és meglepődve kérdezte:

— Hova?

— Hát a hová akarnak. Nekem ugyan mindegy.

— És minek?

— Minek? Bánom is én, akárminek. Elég volt.

— Mi volt elég?

— Ejnye azt a... Ne rezonérozzon velem. Mondtam, hogy már nincs szükség magukra. Szétmehetnek!

Most már Köllő mester is kezdett fölocsudni meglepetéséből. Odament a közelébe és haragosan kérdezte:

— Hát az úr kicsoda? Mi köze hozzánk? Mit akar itt?

Béla fölháborodott ilyen vakmerőségre.

— Még hogy én ki vagyok? No, nézze meg az ember! Én vagyok az, a ki Steinfeld Ottokárt fölfogadtam. Én adtam a pénzt neki.

Köllő mester fölordított.

— Hát maga az?... Hé, atyámfiai! Ez az a gyönyörűséges mákvirág, a ki azt a gaz csalót a nyakunkra hozta! Összejátszottak! Biztosan osztoztak is a filléreken, a mit tőlünk csaltak ki!

Polgár M. rajza.

Aztán elnyargalt tánczoló paripáján.

Ebben a pillanatban Béla azt érezte, hogy valami lágy, szutykos ízé locscsan az arczához. Érett paradicsom-alma volt, a mit valamelyik asszony vágott hozzá. De nem igen ért rá, hogy megbotránkozzék rajta, mert a következő pillanatban egész csapat záptojás verődött szép világos sárga felöltőjéhez. Az orrát pedig egy rohadt krumpli találta el. A telivér paripa, a mely szintén megkapta a magáét e különös záporból, egy darabig állta az ostromot, hanem aztán megelégelte a dolgot; nagyot ugrott és vadúl vágtatott vissza a kastély udvarára és ott körbe kezdett szaladgálni lovasával az egybegyűlt lakodalmas nép előtt. Mintha csak valami czirkuszi produkcziót végzett volna a mulattatásukra. Szegény Belát úgy kellett leszedni a hátáról, félholtan.

Hanem ez már több volt a soknál. Még hogy egy ilyen előkelő úrfit meghajigáljanak paradicsommal, záptojással, krumplival, megkergessék egész világ szégyenére! Hát nincs jogrend ebben az országban?

— De van! — mondta sötéten a főszolgabiró úr, a ki eddig is csak azt a pillanatot várta, mikor ajánlhatja fel szolgálatát az előkelő családnak.

Előhivatta könnyű homokfutó kocsiját és mikor beleült, hátra szólott:

— Egy óra mulva elhozom a vőlegényt még a sárkányok körme közül is!

A vasúthoz hajtatott és onnan telefonált a csendőrségre. Jöjjön azonnal négy lovas a Vajkay-pusztára és kergesse szét a lázadókat. Ha lehet könnyű szerrel, ha nem lehet, — ott a karabély és a huszárkard. Eddig is megtette volna, ha szavát nem adta volna Jenőnek. De most már nem félrevezetettekről volt szó, hanem lázadókról. No, majd kapnak most olyan leczkét, hogy örökre elmegy a kedvük a lázadástól.

Háromnegyed óra mulva négy lovas zsandár nézett farkasszemet a tömeggel. Paripáik harczra készen táncoltak, kardjaik fenyegetően villogtak. Az őrsvezető kiadta a parancsot:

— Oszoljanak szét!

Az emberek első fölhivásra hátat fordítottak és a kastély udvara felé szaladtak. Köllő mester vezette őket. Az uton nem maradtak csak tehetetlen asszonyok, gyönge gyermekek. Az őrsvezető utánuk kiáltott:

— De nem arra ám, hé! Vissza!

Azt hitte, hogy most a kastélyt fogják megrohanni. De Köllő mesternek más volt a haditerve. A nép neki esett a rácsos kerítésnek és hamarosan letördelte vasrúdjait. A végük lándzsa-formáju volt, de aligha gondolt arra, hogy még igazán lándzsának fogják használni, a ki ezt a díszt kitalálta.

Most aztán visszafordultak a csendőrök felé. Köllő mester elől rohant és a vasruddal akkorát vágott az őrsvezető lovának fejére, hogy a szegény állat fájdalmasan vijjogott föl.

A mi ezután történt, azt bajos volna elbeszélni. A lovasok összekeveredtek a tömeggel, lövöldözés, puffogás, átkozódás, jajveszéklés hallatszott. Ám mind e harczi zajt túlzúgták az asszonyok és gyermekek, a kik félre menekülve jajveszékeltek.

A szörnyű hangokra Jenő kihajtatott és ha apja vissza nem tartja, maga is belerohan az öldöklésbe. Magánkivül ordított:

— Hagyjátok abba! Hóhérok! Hóhérok!

Hiszen abba is hagyták. A kit meg nem sebzett a kard, vagy a golyó, mind elmenekült. Az út porában sebesültek vonaglottak, mint a pondrók. A zsandárok maguk is véreztek. Rémületes látvány volt.

Az öreg Vajkay borzadozva rebegte a kocsisnak:

— Szabad az út... Hajts!

A lakodalmas hintó nekilódult és a paripák füle mellett vígan lobogtak a selyem keszkenők.

Az út porából egy nyavalygó, vonagló alak fölemelkedett a könyökére. Köllő mester volt, a kinek a fejét hasitotta be a kard. Csupa vér volt az arcza és csak a fehér foga vicsorodott ki, a mint torzul mosolygott. Hörögve kiáltotta a kocsi után:

— Nagyságos úr,... vidám lakodalmat!

(Folytatás.)

Pillanatnyi szünet után Clarke folytatta:

— Millió meg millió asszony van arra, hogy énekeljen, táncoljon, mulasson, — Lambert Viola csak egy van a világon. Az ő médiumtehetségéhez nincs fogható az okultizmus történetében. Oda *kell* hogy adja magát a tudomány világának. Segítenie kell, hogy legyőzzük a sir borzalmait. Az ő hivatása magasztos, hirneve be fogja tölteni a világot.

Kate daczosan állott szembe vele.

— Az a hir, melyet ön szerez neki, talán tönkre fogja tenni. Én inkább hirhedtségnek mondanám, mint hirnévnek. Ennek a szegény gyermeknek joga van önmagához és én segíteni *fogom, hogy jogát érvényesíthesse.*

Clarke levegőbe emelt kézzel állt ott, Kate természetes beszédje valahogy belehatolt a lelkébe. Észrevehette, hogy nem gyönge ellenféllel van dolga.

— Nem kell aggódnia, asszonyom. Én vigyázok rá. *Ők* is vigyáznak rá.

Nyilvánvaló volt, hogy Lambertnét és leányát teljesen megfélemlítette ez a vad fiatal próféta. Kate, hogy *próbáját* adja éleslátásának, igy szólt:

— És ha ő nem egyezik bele?

— Nem meri visszautasitani. Örszelleme lesujtaná ott, a hol áll. Kezei fölötte vannak e perczben is, — végezte Clarke diadalmaskodva.

Viola kétségbeesetten rázkódott össze.

— Igaz, érzem, itt vannak.

Megtapintotta a torkát.

— Ellenem vannak mind, — az élők és a holtak, — mondta és kétségbeesett feljajdulással hanyatlott székébe, a mely belehasított Kate szivébe. Odatérdelt mellé és úgy suttogta:

— Én mellette vagyok s a fivérem is. Segíteni fogjuk.

Viola sirva könyörgött anyjának:

— Vigyél haza, anyám, vigyél haza!

Lambertné maga is sirva fakadt:

— Nem merem, édesem, a *míg ők* nem egyeznek bele.

A leány arcza szinte megkövesedett, szempillái lecsukódtak, feje jobbra-balra fordult, szánalmas artikulálatlan kiáltás jött ki összeszoritott ajkai közül s aztán egy mély lélegzetet vett és elaludt.

Kate megrémülve állt mellette és nézte, mig a küzdelem és kin vonásai elsimultak arczáról s úgy feküdt ott — kétszerte szebben az ellentétnél fogva — mint a halál angyalának bájos menyasszonya. Aztán Kate ezt suttogta?

— Meg van halva?

Clarke ünnepélyes hangon felelt:

— Megszünt küzdeni. Jó kezekben van; mire fölébred, újra föl lesz szentelve nagy munkájára. Jöjjön.

Kate megfélemlítve és tehetetlenül ment ki utána a szobából. Odakint hevesen Clarkehoz fordult:

— Ne nyuljon hozzám. Megvetem önt. Önök mind fanatikusok, lelkifurdalás nélkül fel tudnák áldozni ezt a szegény leányt. De nem fogják megtenni, azt mondom önöknek, nem fogják megtenni!

Ezzel a harczra kihivó szóval ment ki az utczára, felháborodása és leveretése hevében dr. Brittről is megfeledkezve.

XVII.

Morton haragszik.

Morton szinte aggodalmas érdeklődéssel várta Kate visszatérését látogatásáról. Nem birta munkájára irányitani eszét, minduntalan visszatért Lambert Viola életének problemájára.

Egy pillanatra sem birta elhinni, hogy csakugyan a halottak beszélnek ő általa. Ez a föltevés ellene volt minden józan gondolkodásnak, a tudomány minden ismert törvényének. Egyszerűen képtelenség volt. A legenyhébb felfogás szerint is azok, a kik hittek a szellemekben, papirszeletekre irt izenetekben, szellemkopogásokban s a többi csodálatos dolgokban: vagy *féleszű gondolkozók, félszeg elmék* vagy nyálkás szentimentálisták, a kiknek helyes itélete ködbe van borulva.

«És mégis, — mondja egy iró, — menjünk kissé mélyebbre és ezeknek a jelenségeknek épen képtelenségében találjuk igazságuknak bizonyos bizonyitékait. Egy mesterségesen összeállított rendszer gondosan elkerülné az olyan gyerekes és ingatag erejű dolgoknak bizonyitékul való felhozását, *mint például egy asztalt* kopogtató szellem, a mely pléh-kürtön keresztül beszél. Csak gyermekes és hiszékeny lélek hiheti, hogy meggyőzi a tudomány emberét a lélek halhatatlanságáról, ha nagyapjától származó izenetet mutat fel neki vörös betükkel a karjára irva. Ezeknek a jelenségeknek az együgyűsége úgy tekinthető, mint a médium őszinteségének bizonyitéka.

— Ezt nem látom be — *gondolta* Serviss. — Nincs az a hihetetlen vagy csaló hit, mely követőkre ne találna. Csak Egyiptom szent bikájára kell gondolni.

A délután folyamán, mikor egyedül volt Weissmannal, gondtalanságot tettetve mondta:

— Ha arról volna szó, hogy bebizonyitsa a spiritualista hit valótlanságát vagy igazságát, hogy fogna bele?

Weissmann pompás alak volt, a mint fiatal kollegája előtt állt. Fel volt már öltözve, hogy hazamenjen. Széles karimájú, alacsony kalap volt a fején, mely kissé hátratolva, mint valami csónak állott szürke hajának hullámain. Ősz szemöldöke olyan volt, mint a moly szárnya. Bő kabátja, gyürött nadrágja és nagy esernyője egészitette ki a képet. Az igazi német professzor volt, — akárcsak a Fliegende Blätterből vágták volna ki.

— Nem tudom, — felelt elgondolkozva. — Általánosságban szólva, működésbe hoznám annyi érzékemet, a mennyit csak lehet. Látnék, hallanék, tapintanék. Megtenném a villamosságot kémemmé. Hálókat vetnék ki.

— De hogyan?

— Ezt a körülmények hoznák magukkal. A tervem úgy fejlődnék, hogy ráilljék az egyes esetekre. Elkezdeném az egyszerűbb jelenségeken.

— Ismeri Bent könyvét?

— Nem.

— Azt mondják, gondos és tudományos tanulmány.

— Azt mondják? Ki mondja?

Serviss elmosolyodott.

— A spiritiszták. — Aztán odavetőleg hozzátette:

— Mit tenne velem ön és a többi tudós világ, ha belemennék ennek a dolognak a kutatásába és meggyőzve kerülnék ki belőle?

Az öreg ember szeme megcsillant és a bajusza rezgett a jókedvtől:

— Elevenen megégetnök, mint a hogy megégettük Bentet és Leydent.

— Természetesen. Tulajdonkép ön azt kivánta tőlem, hogy járjak a végére és zúzzam porrá az egész dolgot.

— Körülbelül.

— Clarke, az a félbolond pap, azt mondta, hogy mi tudósok ép oly dogmatikusok vagyunk a magunk módja szerint, mint a püspökök és én kezdem hinni, hogy igaza volt. Itélünk vizsgálat nélkül, eretnekeket csinálunk, ép úgy, mint azok tették. Belefoghatna ön, vagy akárki ebbe a dologba a nélkül, hogy el ne veszítse hitelét a társai előtt?

— Nem, — szólt Weissmann és öreg alakja kiegyenesedett, bajusza komoran rángatózott. — A ki erre a térre lép, bizonyos mártirságot vállal magára; ezért mondom, hogy *fiatal* ember... Ön még talán megérhetné az elégtételt. Én számüzetésben halnék meg, mint Zöllner.

Igy váltak el. Serviss csodálta mesterének nyilt becsületességét és nagy tudományát, Weissmann el volt foglalva azzal a gondolattal, hogy a szeme elgyöngül, a munkája véget ér és oly keveset végzett még.

Kate fölhevülve várta fivérét az ajtónál.

— Valamit kell tenni azért a leányért. Valósággal ideghaborító dolgokat láttam. Ki kell őt szabaditani abból a házból, a mig meg nem őrjitik.

Nővére felindultságának látására Serviss ajkán megfagyott a mosoly.

— Hát oly rosszul áll a dolog? — kérdezte.

— Rosszabb, *mint* a hogy el tudnád képzelni. Annak a Clarkenak valami átkos befolyása van reá, a keze legyintésével is parancsolni tud neki. Az anyja pedig olyan kedves vén butácska, — teljesen kész a papnak. De öltözz át és akkor majd megbeszéljük a dolgot, egészen remegek még attól, a mit láttam. Úgy érzem, mintha bolondok házában lettem volna, vagy akasztást láttam volna.

Serviss *megzavarodva ment* szobájába, haragudva arra az egész roszúl szabályozott emberi természetre, a mely ennyire fel tudta forgatni józan elméjű nővére lelkét s őt is folyton zavarta munkájában. Erős hite volt a rendes és vidám emberi életben. Mért kellett ennek a bajszerző hegyvidéki leánynak idejönnie révületeivel és szemfényvesztésével, hogy kinossá és nevetségessé tegye eddig oly kellemes és rendszeres életét? Hova vezetne a bensőbb ismeretség? Mi lenne tanulmányaiból, ha az ő ügyének szentelné magát? Remélem, kiábrándulnék, — mondta.

— A mint ebédnél találkozott nővérével, igy szólt neki:

— Nohát, most beszélj.

Kate kissé megnyugodott már, de még mindig ingerült és kipirult volt s habozott, mert a szive a testvéri csodálattól túláradt. A fivére oly csinosnak, oly erősnek és oly megállapodottnak látszott ebben a pillanatban. A hangja még jobban megnyugtatta.

— Első sorban a leány nekem nagyon tetszik, — kezdett beszélni — nagyon csinos és sokkal előkelőbb, mint szavaid alapján hittem volna. A modora nagyon jó. Az anyja kedves, jó asszony, de el van bolondítva. Clarke és az a vén Pratt bolondok házába valók.

Morton nyersen nevetett.

— Óvatos állításaid teljesen tisztába hoznak ebben a dologban. E szerint szemfényvesztők valamennyien.

— Nem, nem igy értettem. Fanatikusok. Csak látnád a szellem-festményeket és szellemiratokat abban a házban! Igazán, Morton, az ember elálmélkodik, ha elgondolja, hogy nehány utczával odább attól a helytől, a hol vagyunk, ilyen ember és ilyen ház létezhetik. Pedig léteznek s ebből csak azt látom, mily keveset ismerünk mi a városból. És bizonyos dolgok, melyeket ma láttam, azt a gondolatot keltik bennem, hogy hátha a tudomány szánt szándékkal behunyja a szemét — mint ők mondják — egy oly világ előtt, mely az orra előtt van. Morton, ezek az emberek hiszik, a mit beszélnek. Az a leány jóhiszemű, — lehet, hogy önámításban él, de a szenvedései valódiak. Nem tudom elhinni, hogy gonosz.

— Weissmann egyenesen azt tanácsolta nekem, fogjak bele ezeknek a beteges dolgoknak a tanulmányozásába.

— Igazán? Hogy ezt hallom Weissmann Rudolfról, azok után, a miket ma láttam, megáll az eszem. Hátha azoknak az embereknek csakugyan van hivatásuk? De Morton, annak a leánynak az érdekében tenned kell valamit azonnal. A helyzete szánalomra méltó. Annak a bolond Clarkenak egyik terve az, hogy kihívja a tudós világot, hogy a leányt odadobja nektek prédául.

— Csak nem? Csak nem igazán? — ámult Morton.

— Hát nem borzasztó ez? A jövő hónap másodikán beszélni akar a spiritiszta templomban, nyilvánosan le fogja irni Viola képességeit és felhivja a világot, czáfolja meg.

Morton elsápadt, a mint lelke végigfutott ennek a kihivásnak a következményein.

— Uram Isten! Micsoda istenitélet! És a leány beleegyezik?

— Nem akar és nem akar. Mint szelid, bájos gyermek, visszariad tőle, de mint médium nem tehet semmit ellene. Azok a belső erők képeseknek látszanak arra, hogy bármely pillanatban megragadják a torkánál fogva. Meg is ragadták, mialatt ott voltam. Morton, megszemélyesitette Dosia nénénket és a legmeggyőzőbb izenetet hozta tőle. Elkéültem a rémülettől, soha még ilyen drámai dolgot nem láttál.

— Mi volt az az izenet?

— Valami adósságról szólt, melyet ki akar velünk fizettetni. Nagyon mérges volt miatta. Én nem tudok semmiféle adósságról, — tudsz tán te?

— Nem. Mikép jött az izenet?

A mint Kate elmondta, a megszemélyesülés groteszk lett, sokat vesztett megrémitő hatásából és Morton, bár szörnyen bántotta a leány lealjasodása, az anyját és Clarkét okolta érte. Kate ezzel fejezte be elbeszélését:

— Borzasztó volt látni és engem megdöbbentett. Aztán a többi izenetek — az irottak — a keze útján jöttek.

— Ők automatikus irásnak nevezik. Ennek nincs egyáltalán semmi értéke. Az egész programmot a te számodra találták fel.

— Nem, ez nem áll. A leány magán kivül volt. Valahogy rabja Clarkenak és segitségre szorul. Ő is akarja, hogy megvizsgálják, de magánkörben. Azt akarja, hogy tedd ezt te.

— Engem kér? — kérdezte Morton s összeráncczolta homlokát.

— Igen, szenvedélyesen kivánja a segitségedet. Szegényke úgy könyörgött, hogy megindította volna a szivedet. Ki akar gyógyulni ebből a szörnyű dologból, — akármi legyen is. Szabadulni akar Prattól és Clarketől s a többi furcsa népségtől. Föl kell karolnod az ügyét, Morton. Neked kell bizottságot szervezned, a mely megvizsgálja.

— Clarke meg van őrülve. Komoly tudós nem megy bele ilyen bizottságba. A leány hirhajhászók kezébe fog kerülni, — a tudomány emberei nem elegyednek effélé dolgokba.

Kate felpattant.

— Hát mért nem elegyednek? Kötelességük nekik ép úgy, mint Violának kötelessége, hogy rendelkezésükre bocsássa magát. Ezért vesztem el a türelmemet veletek, a tudomány embereivel szemben. Mért nem mentek ezeknek az embereknek fele úton elébe? Asszonyok nem volnának ilyen bigottok és gyávák. Ha ezen a szegény leányon nem segitsz, bigottnak és gyávának foglak tekinteni, mint a többit.

— A te felfogásod teljesen asszonyi — mondta Morton vitatkozva önmagával ép úgy, mint Katetel. — Csak egyszer láttad azt a leányt, csak egy mutatványának voltál tanúja és máris kész vagy sikra szállni érte a világgal szemben. Szeretném tudni, hogy jutottál arra a meggyőződésre, hogy jóhiszemű! Gondolj erre. Ő azt mondja magáról, hogy a halottak közlő szerve. Már ez a föltevés is elég, hogy ne higyjünk neki.

— Ezzel én nem törődöm. Becsületes, kedves szemei vannak.

— Meghajlok a szemek hatalma előtt, de az állításaira ráboritom a tudomány tagadását. Azokra a jelenségekre, melyekre ezek a fanatikusok a reményeiket alapitják, a tudomány azt mondja, hogy illuziók, szemfényvesztő ámitások.

— Ezzel sem törődöm. A leány története, az egész dologgal szemben tanúsitott magatartása meggyőzött arról, hogy becsületes.

— Az a betyár, a ki tisztességes embernek látszik, viszi a legtöbbre.

— Jól van, — mondta rá Kate tehetetlenül. — De nézd meg, — nézd meg, mielőtt elíteled.

— De hiszen láttam, több napot töltöttem a társaságában, mint te órát.

Kate érdeklődve nézett rá.

— Ezt eddig nem mondtad nekem. Azt mondtad, véletlenül találkoztál vele.

— Rendkívül érdekes, de — Serviss hangja komoly tiltakozást fejezett ki — de, Kate, az, a minek a leány kiadja magát, kívül áll minden rendszeres tudományon. A multnak maradványa. Az álmok és csodák világába tartozik. Egy sorban áll a régi dajkamesékkel, a jövendőmondással, tenyérjóslással és a többi hókuszpókuszszal, a mi a tudatlanok számára való. Sokat gondoltam a leány sorsára. A szivem vérzik miatta, de mit tehetek? Valóban szüksége van egy nagy orvosra, mint Tolman. Ki kellene ragadni egészségtelen környezetéből és elküldeni Európába vagy vissza a hegyei közé. Mikor utoljára láttam, oly kedves és vidám volt, mint a rigó. A hegyi ösvényen mentünk együtt, olyan messze az emberiség miazmáitól, hogy leányos bája érintetlennek látszott minden halál-rettegéstől. Mért nem megy oda vissza? Erős és az utazásban gyakorlott. A mostohaatyja nem szegény ember, sőt gazdag. Mért nem hagy hát itt mindent s mért nem megy vissza a völgyébe?

— Tudod te, hogy mi az az «örszellem»?

— Ugy hiszem, ezt a nevet adták azoknak a bizonyos szellemeknek, melyek állitólag vezetik s ellátják tanácscsal a médiumokat. Mért kérded?

— Hát az a szegény gyermek halálos félelemben él az «örszellemétől», a ki nem más, mint a nagyapja. Egész bátran ellenállott, a mig Clarke arra nem figyelmeztette, hogy az «örszellemek» nyomban lesujtják, ha nem engedelmeskedik. Erre aztán halálos álomba merült. Szánalom volt ránézni. Clarke rettenetes volt, mikor azt mondta neki, — azt hiszem ez az ember igazi Svengali — s tökéletesen uralkodik az anyján is. A kisértetek egyike az atyja, a másika pedig az első férje. Ugy látszik, fel akarják áldozni a leányt a tudományuknak. És a leány is hisz mindebben, — néha föllázad, de ezek a révületei már tiz éves kora óta megvannak. Katenek emlékezetében felfrissült az anya elbeszélése s erre megváltozott a hangja. — Ne mond nekem azt, Morton, hogy ezek az emberek csalók. Lehet, hogy tévednek, de szörnyű komolyan veszik a dolgukat. Hisznek azokban az örszellemekben, mint a hogy te hiszel a bacillusokban és Viola tökéletesen tehetetlen a kezükben. Bármely pillanatban révületbe tudják ejteni. Elnyomorították az életét. Teljesen rabjukká lett.

— Mindez lehet csalódás. Az orvosi tudomány tele van az autohipnózis eseteivel.

— Lambert Viola esete nem orvosi ügy. Csodálatos, hogy mindennek ellenére milyen virágzó szépség. S valóban, az egészsége érvül szolgál anyjának és Clarkenak. Azt mondják: nem árt meg neki, mit akarunk hát? De micsoda jövő vár a szegény leányra? Gondolj arra, hogy igy kell keresztülmennie egész életén!

Morton szeme elkomorodott.

— A jövője sötét — mondta. — A mi szempontunkból legalább, de lehet, hogy koronát nyer általa az árnyak világában. Gyönyörű szép, de szépsége a férges virágé.

(Folytatása következik.)

Magyaroszágon 12254/55 és Ausztriában 3569. szám alatt törvényesen védve.

A világhirü 140 cm. széles vizmentes

tükör-posztó

kizárólagos egyedüli elárusitó helye:

WEINER MÁTYÁS

női divat áruháza

Budapest, Andrássy-ut 3. sz.

Kizárólagos eladási jog!

A tükör-posztó csak akkor valódi, ha annak **minden méterében a «Tükör-posztó»** (Ausztria és Németországba való szállításnál a «Spiegeltuch») jelző **mint védjegy van beszőve.** — Legjobb és legszebb anyag női kosztümökre. Kapható minden színárnyalatban. — Minták a tükörposztóból, valamint az összes őszi és téli szövetujdonságokból kivánatra ingyen és bérmentve küldetnek.

SERAIL-ARCZKENŐCS,

Minden ártalmas alkatrész nélkül!

Minden ártalmas alkatrész nélkül!

az arczot tisztitja, fehériti és bársonypuhává teszi. **Egy tégely ára 1 kor. 40 fill., kis tégely ára 70 fill. Serail-szappan, Épe-szappan** kitünő toilett szappanok a kenőcs használatához. **Serail-créme** nappali használatra, **Serail-pouder** kiváló finom arczpor három színben, fehér rózsaszin és créme. Egy doboz ára 1 kor. Készíti **ROZSNYAY MÁTYÁS** gyógyszertára, **Aradon, Szabadság-tér.**

KÖVÉRSÉG KORAI VÉNSÉG.

Istenem, — így sóhajta ezer meg ezer ember, — mit adnék, ha elhájasodásomtól és emésztési zavaroktól megszabadulhatnék. Lám, nem is kell annyit áldoznl. Tegyen minden hölgy és férfi csak egy kisérletet **Mandor** sovanyitó és vértisztitó porral, biztos az eredmény; ezt tekintélyes orvosi és vegyészeti bizonyitványokkal kimutathatom. — Ne mulassza senki el, erről meggyőződni; hozassa meg a Mandor port, ha be nem válik, a pénzt duplán visszaadom. Csekély 2 kor. 80 fill. Mandor dobozra, orvosi utasitás és bizonyitványok mellékelve. Utánvételiel a pénz be küldése mellett; portomentesen diszkrétem küldi

Mme Mandl Ida, Budapest, Károly-körut 2/V. sz.

Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utcza 12. sz 11093

HATSEK-féle

Magyarország megyéinek kézi térképe.

Az összes megyei térképek atlasza félbörkötésben 24 kor.

Minden megye külön is kapható, a megye nagysága szerint 40 és 60 filler árban. Magyarország politikai térképe 40 filler. — Kaphatók

LAMPEL R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai) részv.-társ.-nál Bost, VI., Andrássy-út 21. szám és minden könyvkereskedésben.

KNUTH KÁROLY

mérnök és gyáros 10669

Ő cs. és kir. fensége József főherczeg udv. szállitója.

Gyár és iroda:

Budapest, VII. ker., Garay-utcza 10.

Központi viz-, lég- és gőzfütések, légszesz- és vizvezetékek, csatornázások, szellőztetések, szivattyuk, viszerőmüvi emelőgépek stb.

Tervek, költségvetések, jövedelmi előirányzatok gyorsan készittetnek

A BALASSA-féle világhirü valódi angol 10843

Ugorkatej

a legkitünőbb szépitőszer felülmulja az összes létező szépitőszereket. Azonnal eltávolit szeplőt, májfoltot és minden tisztátlanságot az arczról és annak friss üdeséget, fiatalságot kölcsönöz.

Ára 2 korona. Ugorka-szappan 1 korona. Poudre 2 korona és 1.20. **Ugorka-Créme 2 korona.** Kapható minden gyógyszertárban és drogueriában.

Főszétküldési hely: **BALASSA** gyógytára

Budapest-Erzsébetfalva.

PARÁDI ÜVEGGYÁR RAKTÁRA

GÖRÖG ISTVÁN

BUDAPEST

N. ker. Kossuth Lajos utcza 15. sz.

Nagy választék mindenféle üvegekben. Asztali kiszletek stb.

Igen jutányos árakon.

GANZ ÉS TÁRSA VASÖNTŐ ÉS GÉPGYÁR RÉSZVÉNY-TÁRSULAT

LFOBERSDORF, BUDAPEST, RATIBOR.

Városi iroda: Budapest, IV., Ferenczieк-tere 2. 10834

Elektromos világitási és erőátviteli berendezések. *Elektromos nagy vasutak, városi-, bánya- és iparvasutak.* **Turbinák:** *Francis rendszere szerint. Zsilipek és csővezetékek.* **Gázmotorok:** *Koh.-, generátor- és világitógázra 1000 lóerőig és azon tul, petroleum-, benzin- és spiritus-motorok és lokomobilok Bánki-féle vízbefecskendezéssel.* **Malomberendezések. Hengerszékek. Vasuti kocsik.** *Kocsialkatrészek. Korbuly- és katona-Vargacsapágyak. Keregöntésü vasuti kerekek és keresztezések. Forgókorongok, tolópadok és kitörők.* **Darók** *és emelőgépek kézi, gőz, petroleum és elektromos erővel való hajtásra.* **Ajtózárógépek. Kőszürők. Golyómalmok. Dugattyú- és centrifugalszivattyúk** *nagy emelő magasságra.* **Bányagépek.** *Compressorok. Ventilátorok. Fólvonók.* **Transmissziók.** *Vas-, acél- és érczöntvények.* **Füstemésztő készülékek.** *Vizszürők. M. sz. 556.*

GRIES

Bozen mellett

Szálloda-pensio

SONNENHOF.

Elsőrangu ház, nagy, szellős és napos szobák erkélyekkel és terraszokkal, kb. 100 ágy, szép éttermek és kényelmes társalgó helyiségek. Villanyvilágitás az egész házban, fütött folyosók és fütött viz-klosettek, lift, fürdők, hires nagy park a ház mellett. **Évad szept. 1-től bezárólag jun. 1-ig.** Szobák ára 8 K-tól feljebb, gyermekek és szolgák részére megegyezés szerint. A szállodával kapcsolatos melléképületben gyógy- és fürdőintézet, orvos háznál van.

KIRNER JÓZSEF utóda **Pirk J.** puskamüves. (Alapittatott 1808. évben.)

BUDAPEST IV., Bécsi-u. 2., gyár Rózsa-u. 7.

Dúsan ellátott raktár **legujabb szerkezetü Kettős vadász-fegyverekből,** golyósfegyverek, amerikai Winchester serélés ismétlő-fegyverek, forgópisztolyok, szalonfegyverek és pisztolyok, **töltények és vadász-szerekből,** melyek jóságáért kezeskedik. 10846

Sürgönyczim Cartonage. **DAVID KÁROLY ÉS FIA** Telefon szám 41—48.

doboz-papiráru és szab. fémkapocsgyára

Budapest, I., Mészáros-utcza 38. szám. 10651

Gyárt: Papirtányért, bonboniert és jardinet-dobozokat. Sajtolt kerek dobozokat, légmentesen elzárható, összekajthato dobozokat pólyák kötőgyapot, stb. cs magolására. **Hintődobozok,** valamint **húzott lemez-csövek** tetszés szerinti nagyságu. Fehér-**dobozok** ¼ kilogr.-tól 10 kilogr.-ig, valamint 6, 10 és 20 filléres tea csomagolásához **Szekrényszipka és köpőládapapir** legujabb szin és kivágásban.

Állandó kiállitás a fenti czikkekből a városligeti iparcsarnokban megtekinthető.

Legfinomabb ezüst tula-órák!

Ezüst tula horgony (anker) remontoir, dupla köpennyel, szilárd jó szerkezettel, erős tokban, gyönyörü diszitéssel .... **24** korona. Világhirü «Longines»-szerkezettel **50** korona.

15 évi jótállással!

Schönwald Imre

magyar órásmester és ékszergyárosnál PÉCS 122.

Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

INDRA TEA

A világ legjobb teája. — Mindenütt kaphato.

Indra Tea Import Company, Triest.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

DOKTOR MEFISZTOFELESZ.

Elbeszélés.

Irta Szemere György.

I.

Doktor Koleszár gyermekkora és ifjúsága.

Dr. Koleszár Titusz, a hires elmeorvos Velkóczon született, egy árvavármegyei kis faluban.

Már világrajötte is rendkivüli körülmények között ment végbe, a minthogy csudálkozást keltő, rejtélyes volt egész élete. Születését anyja életével fizette meg . . . Óriási vihar dühöngött. Mint veszett tüzkigyók: százával csapkodtak, süvitettek a villámok a falut környékező hegyek csucsaiba; az elemek fékevesztett üvöltésébe beléreszketett a Magura. Viharedzett emberek térdrehullottak és kegyelmet kértek istenüktől; az asszonyok pinczékbe, vermekbe bujtak; nem akadt élő a babonás tót atyafiak között, a ki meg ne lett volna szentül győződve, hogy az utolsó itélet napja elkövetkezett.

Az anya teljesen magára hagyatva meghalt kinos félelme és félelmetes kinjai között. A gyermeknek ellenben semmi baja sem lett.

Pedig élete első napjában, a mikor halálthozó lehet minden csekélyke mulasztás, nem akadt asszonyi kéz, a mely nemhogy ápolni, de csak hozzányulni is merészelt volna.

Velkócz messze vidéken hires tudós asszonya, a nyolczvanéves Spevola Hanya volt az első, a ki az égiháború elültével kimerészkedett buvóhelyéből, hogy megnézze a magára hagyott anyát. De menten kiszaladt a szobából s a rémülettől fakóra vált arczczal sürü keresztvetések között hiresztelte világgá:

— Koleszár Jánosnét elvitte az Asmódi ördög, s helyébe itt hagyta a fiát.

A Hanya szavának látatlanba hitelt adott a babonák hivő népe; mindössze egy odatévedt magyar csószforma ember vett magának bátorságot, hogy megnézze az «ördög fiát».

Hát biz' a kis Koleszár gyermek kinézése csakugyan alkalmatos volt arra, hogy tápot adjon a babonás rémületnek. Két csúcsban végződő csontkinövés volt homlokán, olyan mint két veres bőrbe vont szarvacska. De karmazsinvörös volt egész testecskéje is, olyan, mint a füstbeveszö láng, azonkivül idétlen vékonyak s csodálatosan hosszú körmüek voltak az ujjai.

Kócs Andris, a vitéz csősz körülményesen megszemlélvén a gyermeket, maga is megerősítette a vén Hanya állitását:

— Biz' az az ördög fia maga . . .

Az atyafiak épen azon tanakodtak, nem Isten irányában való kötelességük-e a kis sátánt elpusztitaniok, midőn az apa több hetes körútjáról szerencsére és váratlanul hazaérkezett. Úgynevezett gyolcsostót volt ugyanis Koleszár János, a ki vándorüzlete természeténél fogva ritkán lehetett otthon: gyolcsos szekerével váltig barangolnia kellett országszerte faluról-falura.

— Mit povedáltok, emberek? Micsoda ricsaj ez? — kérdezte a tömeggé verődött, kiabálva tanácskozó embereket.

Csak Kócs Andris merte neki megmondani az *igazat*.

— Megnyilott a pokol — mondta — és fiat hozott kendnek belüle az ördög . . .

A jeles csősz mondása kitörölhetlenül belevésödött a szivekbe, átszállott apáról-fiúra, a legutolsó gyerek is tudja Velkóczon, hogy az 1860-ik évben a falu határában megnyilt a pokol s az ég irtóztató haragvása közben kiszállt belőle az ördög, hogy a Koleszár János asszonyával kicserélje a saját fiát.

Egyedül Koleszár János nem hitt a *mesében*, sem fogantatása pillanatában, sem azután.

Garay A. rajza.

Figyelmesen megtapogatta homlokán a csontkinöveseket.

Koleszár János megvető tekintetet vetett Andrisra s társaira s minden további firtatás nélkül belépett a házába, hogy a tényállást saját szemével itélje meg . . . Hű asszonya holttestétől megdöbbent egy kissé; bár kemény ember volt: összefacsarodott tőle a szive. Letérdelt és imádkozott. Csak a harmadik Miatyánk elduruzsolása után vette szemügyre a visongó gyermeket. Figyelmesen megtapogatta homlokán a csontkinöveséket s müértőleg bólogatott hozzá. Mindjárt tudta: mitevő legyen vele. A kis gyermek csontja porczos és puha: majd elkeni szépen az éktelen dudorokat.

Egyelőre azonban sietősebb volt az egyéb teendője. Felöltöztette életepárját halotti diszbe, lefogta kintól kimeredt szemét s miután mindent szépen eltakaritott a szobában, a gyermek istápolásához látott hozzá. Megfürösztötte szépen, jó langyos vizben s gondosan belecsavarta a legpuhább gyolcsába. Aztán kiment a tehénólba és megfejte az Ancsát. Az Ancsa tehén tejét felforralta a padkán és felereszteite vizzel. Mikor ezzel is készen volt, térde közé kapta a csecsemőt és nagy vigyázattal megszoptatta. Olyformán, hogy kisujját belemártogatta a tejbe s tejes ujját a gyermek szájába. Lassan ment ilyenformán a müvelet, de hatalmas türelmü ember volt Koleszár János: halvérü és nyugodt, mint egy szobor. Három óra hosszat táplálta a gyermekét, csak aztán ment a paphoz, hogy intézkedjék a temetés és keresztelés iránt. Annyira egyensülyban volt minden ina-porczikája, hogy még alkudni sem felejtett el a pappal. (És a pap le is engedett a stólából egy egész forintot, tekintve, hogy egy füst alatt fogja elvégezhetni a két papi funkcziót.)

Harmadnapra már végkép elfelejtette feleségét Koleszár János, nem mintha nem szerette volna világéletében, hanem mert nagy filozófus volt ő kigyelme: azt tartotta, hogy sopánkodással úgy sem másithatja meg Isten végzését. Hát inkább csak a gyermekkel törődött. Az is Isten végzése volt, hogy az ő nyakába szakadt a csecsemő gondja. Mert tudta, hogy asszonyember a vármegyében sem akad olyan, a ki vállalná az «ördög fia» gondozását, hát meg sem kisértette a dajkakeresést: begyalogolt Kubinba és czuczlit vett a zsidónál.

A gyermek nagyon megszerette a czuczlit és igen szépen gyarapodott tőle.

Baj volt, hogy az üzletnek szünetelnie kellett a gyermek miatt, mert egy párnapos csecsemőt csak még sem pakolhat a szekerére: a döczögő alkotmány kirázná a lelkét. Azonban kéthetes korában már mégis világgá indult a gyolcsával, természetesen magával vivén ivadékát, a ki is a keresztelőn Titusz nevet kapott.

Titusz eleinte nagyokat bögött a gyolcs között, de az okos apa arról is segitett. Elővette kedves tilinkóját és versenyt furulyázott a fiúval. Ettől aztán észretért Titusz; úgy látszik belátta, hogy szebb a tilinkó szólóban, mint az ő zenekiséretével.

Ezután már csak akkor zenézett Titusz, ha megéhezett; de menten elhallgatott, ha markába nyomták a czuczlit. Kéthónapos korában különben már megette a kenyeret, sőt a krumplit is. És egy szóval sem mondta, hogy jobb neki a tej. Csöppet sem volt válogatós, mindent megemésztett, a mit szájába nyomtak.

Koleszár János roppant örült gyermeke eme táltos természetének, kijósolta belőle, hogy kemény legény lesz, ha fölpenderedik. Kemény és okos. El is határozta menten, hogy nagy gondot fog fordítani a nevelésére: mihelyt kinő huszonnégy foga: el fogja náspágolni minden áldott napon, nehogy elbizza magát. Nyolczéves korában pedig, (mikor már olyan puha lesz, mint a vaj), beszállitja egyenesen Beszterczebányára, a tudományok végett. Akkorára már nyoma se lesz a szarvának, kikeni szép simára.

. . . Helyes egy kölyök lesz — ábrándozott János — s a legjobb tanuló az egész kollégiumban . . . Nem is türné, hogy ne a legjobb legyen . . . Ennyit csak megkövetelhet tőle a drága pénziért . . .

. . . És szakasztott úgy lőn, a mint elgondolta János. Egy pontot kivéve. A gyermek egyik csontkinövése ugyanis, hiába kenegette az apa, kissé megtompult ugyan, de végkép nem akart eloszlani . . .

. . . Beszterczebányai diák korában Titusz úgy segitett ezen a szépséghibáján, hogy ráfésülte felette hosszura megnövesztett haját.

Persze titok azért nem maradt a szarv, diákpajtásai sokat csúfolták érte, a mi módfelett bántotta az ambicziózus fiú érzékenységét.

Mert tizenötéves koráig egész az idegességig

érzékeny, szubtilis lelkű fiú volt Titusz; már attól is sírva fakadt, ha egy tanárja görbén nézett reá. A mi ugyan ritkán esett meg, mert oly példás magaviseletű és kitartóan szorgalmas fiú volt, a milyen egy se volt a kollégiumban.

Tizenötéves korában azonban egyszerre megváltozott a természete. Azaz nem egyszerre, mert előbb még egy nagy betegségen kellett átesnie.

A dolog úgy történt, hogy egy napon, ötödik gimnazista korában, épen egy latin óra alatt valami metsző fájdalom nyilallott Titusz fejébe. Azon a helyen kezdődött, a hol az elkent csontkinövése volt, de tovább terjedt egész koponyáján s összevissza hasogatta agyvelejét. A fiú eleinte szótlanul és sápadtan tűrte az emberfeletti kinokat, de fájdalmában csakhamar elvesztette önuralmát: felordított, mint egy tébolyodott s örjöngve rohant a tanárjára.

Természetesen lefülelték és bevitték a kórházba. Az orvosok sokáig nem tudtak tisztába jönni a bajával. Ki se kérdezhették, (hogy feleleteiből kombinálhattak volna), mert két hétig eszmélethez sem jutott.

De azontúl is nehezen ment a megfigyelés, mert olyan gyenge volt, hogy se mozdulni, se beszélni nem tudott, vagy nem akart. Csak nézte orvosait mereven, gyűlölködő szemmel, akár csak kinzóit látta volna bennök . . .

Jó egy hónapba telt, mig megszólalt végre:

— Föl akarok kelni, — mondta tompa hangon, — rajtam maguk úgy sem segitenek . . .

Az orvosok okoskodtak vele, gyöngéden biztatták és faggatni kezdték: hol fáj? Mit érez? Volt-e már hasonló betegségben?

De a fiú konokul hallgatott, csak fejét rázta idegesen.

Az orvosok összedugták fejüket és összeadták minden tudományukat. Sajnos, nem jött ki belőle semmi. Az egyik úgy vélte, vértolulással áll szemben, a másik agyrázkódást konstatált, a harmadik valami agyképletről vagy agygombáról beszélt és meg akarta lékelni, hogy belelásson, a Titusz fejét. Szerencsére a másik kettő nem engedte. Ezen összevesztek és mialatt veszekedtek, Titusz szép lassacskán felöltözködött.

— Megyek az iskolába, — mondta, — nincs már semmi bajom.

És hiába kérték, tartóztatták Aesculáp növendékei, a fiú nyersen visszautasította *gyámkodásukat* s csakugyan felment a kollégiumba.

Váratlan megjelenése általános megdöbbenést keltett. Tanulótársai elhúzódtak tőle, mint egy közveszélyes őrülttől s félve nézett a szemeközé a tanárja is.

Titusz természetesen menten észrevette az ijesztő hatást, melyet megjelenése keltett, de most már csudálatosképen nem vette a szivére, ellenkezőleg: örült neki. Valami megmagyarázhatlan kéjes érzés bizsergett végig a testén. Ösztöne azt sugta, hogy egy végzetes erő birtokába jutott, a mely erővel uralkodni fog az embereken. Egyben azt is megsejtette rejtélyes agya, hogy emez erejével okosan kell gazdálkodnia, különben saját magát őrli meg vele. Feltette magában, hogy bevonja oroszlánkörmeit s csak a biztos prédára veti rá magát... Betegsége alatt szelid lelke az alattomos dúvad ösztönévé lényegült át, s a mellett nem hagyta cserben a régi éles esze sem.

. . . Szerényen, szemlesütve jelentkezett az osztálytanárnál:

— Tanár úrnak jelentem alásan: meggyógyultam.

Beült a padba régi helyére s bizalomkeltő hangon üdvözölte szomszédját:

— Szervusz, Steller, csakhogy itt lehetek valahára veletek!

Képmutató nyájassága s szeméből kisugárzó fölényérzete rövid egypár nap alatt az osztály kedveltjévé és büszkeségévé tették. Most már nem merték *szarva* miatt csúfolni, holott rá se fésülte a haját, mint betegsége előtt. Minden mozdulata, ötlete imponált határozottságával, eredetiségével . . . Két hét alatt pótolta mulasztásait is s ismét az osztály első tanulója lett.

. . . A következő esztendőkben még háromszor ismétlődött a Titusz kinos fejszaggatása, de egyszer sem vesztette el tőle eszméletét. Nem mintha kisebb lett volna a fájdalma, hanem mert semmi áron sem akart a kórházba jutni. Érezte, hogy titkolnia kell agybetegségét, különben őrült hire kerekedik . . . Ezen eshetőségtől való félelme emberfeletti fokra emelte akaraterejét. Hovatovább teljesen urává lett testének, állati életétől végkép függetlenné tudta tenni szellemi életét.

Mire letette (természetesen eximio modo) érettségi vizsgáját, teljesen tisztába jött testi állapotával: szervi agybaja van, a melyet csak a legnagyobb lelkierővel lesz képes ellensúlyozni, ha azt nem akarja, hogy elméje előbb-utóbb homályba boruljon. A kérdés csak az, meglesz-e a kellő lelkiereje . . . Mindenesetre edzenie kell az *akaratát*. Mi úton-módon? Azt majd tanulmány tárgyává teszi. Feltette magában, hogy az orvosi pályára lép, speciálisan az elmegyógyászatira.

Öreg Koleszár Jánosnak nem volt kifogása fia eme terve ellen. A költségek szempontjából sem. Mert mialatt Titusz a kollégiumban magolt: hozzászegődött a szerencse s tekintélyes vagyonra tett szert. Mire hazajött a fiú az érettségi után, már nem egy, de hét gyolcsos kocsija vándorolt szerteszét az egész országban, sőt azonkivül is: Belgrádig, Bukarestig.

— Dobre, Tituszko — helyeselte fia pályaválasztását — legyél te doktor és gyógyítsál a gazdag gróf urakat . . .

. . . Titusz beiratkozott az orvosi fakultásra s minden egyes vizsgája szenzáció számba ment. Gyakran vitába merészkedett a legtudósabb professzorokkal is s mindig bebizonyította az igazát. És a mi legcsudálatosabb: egyik sem haragudott meg rá érte, mindegyik azt mondta rá: tüneményes elme . . .

Elvégezvén orvosi tanulmányait, az országos tébolydába ment Titusz gyakorlatra. Egy évre rá kinevezték segédorvosnak ugyanoda. Két év mulva ott hagyta az intézetet. Azt mondta (s ezt fűnek-fának hirdette), hogy valamennyi orvosfőnöke tudatlan szamár, nem akar velük egy vályúból inni.

Felutazott Velkóczra s azt mondta az apjának:

— Édesapám, ha nekem ötvenezer forintom volna, egygár év alatt rólam beszélne a világ.

Az öreg gyolcsos bővebb magyarázatot kivánt s meggyőzetvén: kiszúrta az ötven darab bankót.

Nem telt egy esztendőbe: ott állott a dr. Koleszár Titusz ideg- és elmegyógyintézete a budai hegyek között. És akkorára elkészült világszerte feltünést keltett munkájával is. «Az akarat» volt a czíme s azt bizonyította benne, hogy az ember fejlődése legfelsőbb fokán képes lesz akaratával fizikai erőt is kifejteni; azonban az sincs kizárva, hogy egyes kiválasztott egyének, autoszuggesztió által tömörített és edzett akaratukkal már ma képesek ne lennének bizonyos erőkifejtésre, (egyes tárgyaknak megmozdítására), ha erre következetes kitartással és hosszas erőmegfeszítéssel ráadnák magukat. Sőt tovább is megy a könyv: apodiktikus bizonyossággal állítja, hogy már voltak is ilyen rendkivüli akaratképességgel bíró emberek, különösen a hinduk között. De ilyen volt maga Krisztus is.

A nevezetes könyvnek másik elméleti tétele már nem volt ilyen rendkivüli: közelebb esett a mai ember elméjéhez. Ez az elmélet ugyanis azt fejtegette, hogy valamiképen a fizikailag erősebbnek csak akaratán mulik, hogy legyűrje a *gyengébbet*: azonképen a szellemileg hatalmasabb is bármikor urává lehet az elmeileg gyengébbnek; egyéb nem kell hozzá, mint erősen akarnia. Testi és szellemi érintkezésre, az elme semminemű egyéb fegyverére nincs szüksége ünk ahhoz, hogy a gyengébb akaratát megsemmisítve, saját akaratunk rabszolgájává tegyük. De meg lehet semmisiteni nem csak az akaratot, hanem a szabad cselekvési képességet, az elme szabályszerű működését is; nem egy ép elme borult így: szuggesztió útján őrületbe . . .

Természetes, hogy a részben új, de minden vonalon merész elméleteket nem méltányoltak egyhangú készséggel a tudományos körök. Sőt dr. Brumeliusz, a berlini egyetem hires pszichiater-professzora minden kimélet nélkül kijelentette, hogy «Az akarat», bár egy rendkivüli, de diffórmis agy értéktelen fantazmagoriája.

Dr. Koleszár első pillanatban megijedt ezen, a tárgyilagos tudományos világban szokatlan hangtól; attól tartott, hogy a világhirű tudós, tekintélye súlyával, útját állja tanai komoly hitelének, s ezzel szárnyát szegi merész ambicióinak. Összeszedte minden intellektuális erejét s válaszolt a tanárnak. Még pedig oly brilliáns tolltechnikával, annyi intuitiv készséggel és mélyrehatóan logikával, hogy a tekintélyt nem tűrő tudós kénytelenítve érezte magát viszontválaszában némi engedményeket tenni s első szakczikkének éles kritikai hangjáért bocsánatot kért a magyar *tudóstól*.

Ezzel egy csapásra meg lett állapítva a dr. Koleszár Titusz nimbusza. Szanatoriuma európai hirnévre emelkedett: sűrűn keresték fel az ország legelőbbkelő idegbetegei, de külföldiek is, különösen a keleti államokból. Pedig hihetetlenül merész kisérleteket végzett betegein a magyar orvos. Olyan agyműtéteket, a milyenekre más műtő gondolni se mert volna. Egy koponyát megnyitni, egy egyszerű fejfájás okainak kiderítése végett, vagy akár puszta tudományos kiváncsiságból: semmi sem volt neki. És bár nem egy ilyen vakmerő, gyakran felesleges műtéte végződött halállal: fanatikus bizalommal csüngtek rajta pácziensei. Igaz, hogy számtalan oly agybeteget sikerült megmentenie, a kiről a kontinens leghiresebb orvosprofesszorai is lemondtak.

Tudományos hírneve teljességében, már mint dúsgazdag ember, megismerkedett egy szegény, de igen szép úri leánynyal . . . Elhatározta, hogy elveszi . . . (Folytatása következik.)

SÖTÉT ZSARNOKSÁG.

Regény.

Irta Hamlin Garland. — Angolból fordította S. A.

(Folytatás.)

Kate szeretetteljes szemmel nézett fivérére.

— Nem csodálom, hogy megbabonázott téged, Morton. Sohasem lehet se feleséged, sem egyebed, az természetes, de azért mégis segitenünk kell rajta és én megvallom, égek a kiváncsiságtól, hogy lássam egy mutatványát.

Egyszerre felragyogott az arcza.

— Mi volna, ha meghívnók őket ebédre s azután tartanánk egy séanceot? Akkor megitélhetnéd, igazat mond-e.

— Feláldozzuk őt, hogy mi mulassunk vele? Kate, ezt nem tételeztem volna fel rólad. Hát nem ép ezért panaszkodik-e a szegény leány, hogy mindenki mintegy telefon-összeköttetésül akarja használni a tulvilággal? Nem. Ha meghivod ide, úgy kell fogadni, mint egy úrihölgyet és nem mint csodalényt. De hát Clarke igazán nem sokára nyilvánosság elé akar lépni?

— A jövő hó másodikán.

— És a leány beleegyezett?

— Hogy beleegyezett-e? Szegényke nem tehet egyebet.

— Ha ezt megteszi, el van veszve, — mondta Morton összeráncolt szemöldökkel. — Ha ilyen módon kihívja a tudomány világát, ez a város összes sarlatánjainak kész prédájává fogja tenni. A sajtó is megteszi a magáét a megrontására. Beszélek Clarkeval és Prattal, a saját ügyük érdekében sem volna szabad ilyen őrült tervbe belemenniök. Ha csak ez az élet már mélyen bele nem ette magát a lány eredeti tisztaságába, ez a lépés meg fogja rontani. Ez a nyilvános próbatétel rá fogja vinni mindenféle mesterkedésekbe és ravaszkodásokba. Romlása gyors és biztos lesz. Igen, fölkeresem Clarket. Ha kell, elvállalom a teljesen magán körben való megvizsgálását.

Kate felállt s odament hozzá.

— Igazán megteszed? Oh, az szép lesz tőled. Morton, meg se tudom mondani, mennyire hatott rám ennek a leánynak az arcza. Érzem, hogy bün volna tőled, ha nem tennél valamit érte, mikor ő ezt várja tőled. Tőlünk várja, hogy megmentsük. Szenvedélyesen vágyik a segitségedre. Menj oda holnap. Ne késlekedjél, mert minden pillanatban kiadhatják a felhivást. Clarke mérges volt rám és megijedt a magatartásomtól s akár ma este is kiadhatja a hirt a lapoknak. Menj el, Morton. Csak nem kell czeremóniázni, mikor egy élet van veszélyben!

Serviss fölkelt.

— Jól van hát. Elmegyek, de soha még ennél veszedelmesebb és sikamlósabb dologba nem fogtam. A szivem azt mondja, menjek, de az eszem ellene szól.

— Kövesd a szivedet ebben az egy esetben.

— Ha ezt egészen meg akarnám tenni, egyenesen belemennék a sárkánybarlangba s elragadnám a szép leányt, hogy váramba hozzam.

— Ez romantikus volna, de kissé túlmerész, még az én lelkesedésem számára is.

— Nyugodt lehetsz. Manapság senki se követi teljesen a szivét, vagy pedig a ki megteszi, a börtönben vagy a szegények házában végzi.

Mikor a szivarját meggyujtotta, érezte, hogy a keze reszket. Életében először voltak az idegei túlfeszülve s annyira izgatott volt, hogy nem tudott uralkodni magán.

XVIII.

Morton megzavarja a séanceot.

Igy hát sok önmagával való vitatkozás után Serviss elindult egy mesés és ismeretlen ország kapuja felé, hogy megmentse a varázslók által foglyul ejtett leányt, de utja a gyógyszerészboltok zöld és piros lámpái és a közuti kocsik zsivaja közt vezetett át. A viadukt-vasut kocsijai mint röpködő sárkányok vágtattak ide s tova, lába alatt pedig a rengeteg erdőnél jóval veszedelmesebb jeges kövezet volt.

Gondolata az emberi agy szövevényein járt, a mely elég csodálatos akkor is, ha egészséges és vidáman ketyeg, mint egy ékkövekkel diszített s ravasz szerkezetű óramű, de betegségében olyan zavarba ejtő, oly megoldhatatlan, mint a kifürkészhetetlen menyboltozat fejünk fölött. «A tények csodálatossága fölülmulja a képzelet minden játékát. A beteg agynak hite, eszmejárása, halluczinációi sohasem szedhetők rendszerbe s talán nem is lesznek», — gondolta magában. — «Valószinű, hogy az a leány, a milyen bájos, beteg agyú s ezt talán atyjától örökölte. Ez az egyedül lehetséges magyarázata fizikai egészségének és e mellett nyilvánvaló elmebeli rendellenességének. Az egyik fele tiszta, bájos és leányos, a másik fele ósdi, poshadt és hazug. Meg lehet-e gyógyitani?»

Kezdte észrevenni, hogy érdeklődése nem egészen tárgyilagos, sőt hogy nagyon nyugtalanító érzelmi dolog s minden lépésénél erősebben kutatta a saját indító okait. Ha nem lett volna az a lovaglás a hegyek közt, a vidám ifjuságnak az a napja, könnyen kiűzte volna lelkéből az ügyet, de minden pillanatban eszébe jutott a leány esőtől nedves, rózsás arcza, madárszerű ujjongása a zivatarban, pompás szembeszállása napfénnyel és széllel s erre erős vágy fogta el, hogy megmenthesse. E gondolat szempontja alatt vállalkozása nem lovagiasságnak, hanem kötelességnek tünt fel.

— Védeni akarom őt önmaga ellen. Ha hazug is, megérdemli a megváltatást. Az a szánalmas szerep, melyet játszik, bizonyos mértékben rá van erőszakolva.

A mint Simeon házához közeledett, látta, hogy egy csomó fiatal férfi és nő megy oda be, valamennyi estélyi ruhában, vidám jókedvvel. A Pratt-palota azonban komoran meredezett, sötéten, mint egy börtön. A lépcsőn fölmenet azt a választ várta, hogy Lamberték nincsenek itthon.

Mikor meg akarta nyomni a csengetyüt, a kapu kinyilt és egy portás alázatosan üdvözölte őt.

— Az ülés már megkezdődött, uram. Tessék egyenesen bemenni. Erre kérem. Csak halkan.

— Oltsák el azt a világot, — kiáltott Clarke. — Meg akarják ölni a médiumot?

Morton mielőtt még megértette volna, mit akar a portás, egy nehéz függönyökkel elfödött ajtón belül, egy homályos, egyetlen a háttérben függő lámpa által megvilágitott szobában találta magát. Mintegy huszan voltak odabenn és Morton elámulva állt meg a küszöbön. A lámpa alatt egy karosszékben lehunyt szemű és összekulcsolt kezű hölgy ült. Simeon elragadtatva, mohó arczczal ült elől és nem vette észre elkésett és valószinűleg kelletlen vendégét. Clarke beszélt s nem ismerve fel Servisst, halk és remegő hangon folytatta lelkesitő beszédét, melynek minden szava drámailag hatásos volt.

— Néhányan önök közül talán még sohasem láttak efféle rejtelmes dolgokat. Annyi ember mondja ezt: «semmi természetfölötti dolog nem történik ott, a hol én vagyok». Megkisérlették-e már megteremteni a megfelelő föltételeket? Ime, egy arabs karaván vonul a sivatagon. Az út széles és poros, a tevék nyaka ing-leng, a hajcsárok kiáltoznak, izzadság, bőr- és olajszag árad. A por megvakitja és elkápráztatja az embert, fizikai fáradtság és szenvedés zár ki minden egyebet. Ez nem az a hely, a hova az égi látogatókat várni lehet. Bolondság volna azt kivánni, hogy idejöjjenek. De este, mikor az állatok lepihentek, mikor a hüvös, csillagos ég elterül fölöttük, mikor a sátrak függönyei be vannak húzva, — akkor az öregek körbe ülnek és beszélgetnek halottaikkal, mint minden primitiv, természeti nép teszi.

— Igy vannak önök is. Azt mondják nekem: «Velem nem történt még semmi égi dolog.» Erre én azt feleltem: «Azt hiszi, a Broadwayn fog ez megtörténni az irodájában? önök a poros, gyommal benőtt, zajos országúton vannak és sohasem fogják hallani a szellemek hangját és nem érzik egy kéz érintését, a mig vissza nem vonulnak a homályba és a magányba. Térjenek be az elmélyedés országába. Mutassák ki akaratukat, feleúton elébe menni az angyali látogatóknak és akkor meg fognak suhogni a láthatatlan szárnyak önök körül; a láthatatlan mindenség hüvös és illatos szellője meg fogja csókolni orczájukat. Árnyhangok fognak beszélni a sötétből. Ének fog hangzani a csöndből, vigasztalásul és gyógyszerül.

— Csak azt látjuk, a mit látni akarunk, ez a lélektan ismert törvénye. A villamosság erő volt már a világban hatezer évvel azelőtt, hogy az ember megismerte volna. Most már tudjuk, hogy a hajunkban serceg és lengeti a ruhánkat. Jelenségei föltételeinek tanulmányozása alapján, mint óriási erőt használhatjuk fel. Igy vagyunk a láthatatlanokkal is, — mindig körülöttünk vannak, beszélni vágynak velünk, bizonyitani óhajtják jelenlétüket. Most is itt vannak. Valamennyiük körül, barátaim, szeretetüket nyilvánitani vágyakozó tömegek vannak s ezt meg is fogják tenni ezen csodálatos médium útján, a ki hajlandó ma este ülni nekünk. Megjegyzem, hogy ezt azért teszi, mert a halottak kivánják és az élők könyörögnek neki, hogy legyen közvetitőjük.

Hirtelen szinte nevetségesen közönségessé vált a hangja s ezt mondta az inasnak:

— Henry, csavarja kissé lejebb a lámpát

A mig a szolga engedelmeskedett, Morton roppant szeretett volna fölkelni székéből s belekiáltani a bolond, profán jelenetbe. A megfizetett szemfényvesztők szokott helyzetében ültették le a leányt. Diákkorában Serviss jelen volt néhány séanceon, a melyeken hitvány és erkölcstelen nők üzték mesterségüket s felháborító volt most ugyanebben a gyanus helyzetben látni Violát, a kiről még mindig azt hitte, hogy lényegében tiszta. De, mint hivatlan vendég, tudta, hogy föllépéséből botrány lenne, a melybe Violát is belekeverné. Igy hát ülve maradt, bár a kezei ökölbe szorultak s a fogait össze kellett szoritania, hogy uralkodni tudjon magán.

Valaki elkezdett halkan hárfázni s halk sóhaj futott végig, mint valami szellő, a társaságon. A jelenet hatása, különösen a nőkön, észrevehető volt.

— Érzem, hogy már gyülekeznek, — mondta Clarke Viola mellett ülve. — A szellem-vendégek itt vannak körülöttünk. Szinte hallom a szárnyaik suhogását.

A hárfás hirtelen elhallgatott, visszhangszerű gyönge zene hallatszott a mennyezet felől, — egy tündér-hárfa nagyon tiszta hangja.

— Ez az én Adélem, — jelentette Clarke oly meggyőző hangon, oly elégült vágygyal, hogy a jelenlevő nők megremegtek a kellemes izgalomtól.

— Oh, be szép ez! — kiáltotta az egyik.

— Egy hang suttogását hallom — folytatta Clarke. — Valakit emlit, — nem értem egészen. Ki az? Még egyszer, kérem . . . Serviss Morton?

Clarke hangja hangosabb lett a meglepetéstől.

— Serviss nincs itt. Bizonyára tévedsz. Igen? Meg fogom kérdeni. Serviss tanár itt van?

Morton kissé kelletlenül felelt:

— Igen, itt vagyok.

A kis társaság megint mozgolódni kezdett az izgalomtól, nem azért, mintha ismerték volna a tudóst, hanem mert a médium erejének valami különösen csodás nyilvánulását várták. Serviss mérges és zavart volt s hallgatva várt.

Clarke hangja remegett az erőlködéstől, hogy nyugodtnak láttassék, a mikor igy szólt:

— Serviss úr, örömmel üdvözlöm. Nem jönne előbbre? Az őrszellem igy kivánja.

A halálos csöndben Morton egy teljes másodperczig tanakodott magában, aztán mondhatni akarata ellenére fölállt és előbbre ment. Lambert asszony barátságosan ment elébe s ezt suttogta neki:

— Mi nem tudtuk, hogy ön itt van, de «ők» tudták. Azt akarják, hogy legyen közelebb a kinyilatkoztatáshoz.

Servissnek fájt a szive, látva az asszony részességét a szemfényvesztésben. Nem felelt, hanem leült a neki odanyujtott székre.

Viola oly mozdulatlanul ült, mint egy szobor, keblén egy gyémánt időnkint megcsillant, a mint nyugodtan, nagy időközökben egy-egy lélekzetet vett. Semmi sem volt ruháján a hivatásos médiumból s sugár alakja kétszeresen csábító volt ebben a mély álomban.

Clarke hatásvadászón magyarázta:

— Serviss tanár, a mint bizonyára tudják, hirneves tudós, és az őrszellemek azt kivánják, hogy teljes módja legyen hallani és látni. Nem játszana még valamit, Robinson asszony?

A mint a hárfa megint megkezdte szomorú nótáját, ropogás hallatszott az egész szobában, a mennyezetben mintha lángok pattogtak volna. A falon kopogtak. A zongora elkezdett szólni, mintha pajkos gyermek játszott volna vele.

— Ez az én kis fiam, — suttogta Lambert asszony.

Clarke még lejebb csavarta a lámpát és aztán egyszerre erős, széles kéz érintette meg egy pillanatra Mortonét. Foszforeszkáló fény csillant meg körülötte. Egy erős, fehér férfikéz simogatta meg a leány arcát.

— Az apám keze — mormogta Lambertné. — Szereti Violát, bár szigoruan bánik vele.

Serviss hajlandó volt elhinni, hogy Viola valóban révületben van s ennyiben nem volt részességgel vádolható Clarke és társai hókuszpókuszában. De a mint előbbre hajolt, hogy belenézzen az alvó leány arcába, egy suttogó, de mégis érezes hang ütötte meg fülét, mintha valami fonográfból jönne.

— Ne légy oly kételkedő, fiam. Én is kételkedtem.

— Ki vagy te? — kérdezte Morton.

— Loggy, — felelt a hang elfojtott kaczagással.

Ez a felelet oly váratlan volt, ez a kaczagás oly ismerős, hogy Morton megrezzent. «Loggy» egyik nagybátyja, egy mathematika-tanár becző neve volt, a ki «vén logaritmusnak» nevezgette magát, ha öcsceivel játszott. De mielőtt Serviss kinyujthatta volna a kezét, a beszélőcső halkan fejéhez szállt, aztán eltünt s egy gyerekhang ezt suttogta fülébe:

— Bikficz! Bolond!

Lambertné odafordult hozzá:

— Valami kedves halottja beszélt? Remélem, igen. Úgy szeretnők, ha közénk állna.

Morton nem felelt, mert egy öreg ember hangja szólt a szócsőből:

— Mindannak a valóságát, fiatal ember, a mit itt lát, be lehet bizonyitani. Szenteld magad a nagy feladatnak, hogy eloszlasd a félelmet attól a változástól, melyet halálnak hivnak.

— Ez az apám — magyarázta Lambertné. — Ő a leányom legfőbb őrszelleme. Ő törődik vele, tanitgatja.

Megint a gyerekhang nevetett Morton arczába:

— Mama, boldog vagy?

— Igen, édesem, ha ti itt vagytok.

— Örülünk, hogy itt vagyunk, örülünk, hogy Serviss tanár eljött.

— Mi is, Waltie.

— Papa azt mondja, mondd meg neki, vigyázzon Vio . . .

A hang habozni kezdett, mormogott, majd elhallgatott. Aztán panaszosan szólalt meg:

— Óh, édesem, annyian vannak itt, a kik beszélni akarnak, hogy elfogy az erőm. Isten veled.

A szócső egyet csendülve leesett, de azonnal megint fölszállt és a társaság fölött lebegett. Kedves neveket suttogtak, titkokat emlegettek fel. Szerető hangok, melyek rég elhallgattak, újra felhangzottak. Kezek, melyeket elfödött a sir, könnyektől nedves arczokat érintettek és zokogó asszonyi felkiáltások hallatszottak.

— Hiszek! Igen, igen! Megismerlek, édesem! — szólt egy férfihang.

Pratt fájdalmasan kérdezte:

— Hát számomra nincs ma semmi?

— Igen, apám, — felelt egy leányhang a megaphonból, csaknem egyenesen szemben Servissel. — Itt vagyunk. Énekelni fogok neked, azt a dalt, melyet legjobban szeretsz.

Halk, messziről jövő hangon és kitűnő hanglejtéssel énekelni kezdett, de az első hangok megdöbbentették Servisst. Ugyanaz a dallam volt, a melyet Clarke énekelt Viola zongorakiséretével azon az estén Colorowban.

— És nekem azt mondta a leány, hogy nincs hangja, — gondolta Serviss és keserű harag nyomta el szánakozását. Micsoda lelkiismeretlen ámitás! Ez az utolsó fogás mintha jobban belekeverte volna Violát a ma esti átkozott szemfényvesztésbe.

Pratt megtörten mondta:

— Nyitva a tenyerem, Jenny, tedd bele a kezedet, csak egy pillanatra, a hogy egykor szoktad. Oly egyedül vagyok nélkületek! Lányok, nem érintitek meg apátokat? Adjatok egy csókot. A mama nincs ma este veletek?

— Igen, itt vagyunk mind. Nem csókolhatlak meg ma este, apa, majd egyszer megteszem — felelt a kedves hang. — Ma nem vagyok elég erős.

Végtelen sajnálkozás volt a hangban, mely csodálatos élénkséggel valami nagyon kedves, szent, szűzies báj képzetét keltette fel Servissben. Mindez pompásan volt játszva, nincs az a színésznő, a ki szebben tudta volna csinálni.

Clarke nyájasan, ünnepélyesen mondta:

— Serviss tanár úr, nem foglalna helyet a médium mellett? Az «Őrszelleme» valami különöset akar tenni az ön kedvéért.

Keserű haraggal és undorral ment előbbre a tudós az anyától vezetve s leült Viola bal kezénél, a kinek csinos öltözetű, kedves alakját egész tisztán láthatta. Kezefeje, mely majdnem ép oly fehér volt, mint a ruhája, a karosszék széles karjain nyugodott. Feje kissé balra volt lehajtva. Nagyon nőies, nagyon szeretetreméltó volt a külseje és nagyon tehetetlen. Servissben határozott és erős vágy kelt, hogy karjaiba fogja és felébreszsze és kiragadja a csalásnak ebből a szégyenletes házából.

A leány és Clarke széke között ült és az érzékei teljesen épek voltak. Kopogó érczes hang támadt az ő széke és Violáé között és a szócső, vagy akármi volt is, egyet lebbent a félhomályban, aztán eltünt s egy pillanattal később az a hang, melyet Lambertné az apja hangjának mondott, egyenesen beleszólt Serviss fülébe:

— Tudomány embere, ne szegd meg kötelességedet. Felajánljuk neked a nagy rejtelem megoldását. Elfogadod-e?

Serviss erre nem felelt, mert tágra nyitott szeme Viola kezére meredt, hogy megállapitsa az ő szerepét ebben a dologban s a mint a lebegő megaphon megint megérintette jobb halántékát, gyorsan, keményen megfogta a leány bal kezét.

Viola vonagló testtel, fuldokló kiáltással felugrott s a szócső nagy zajjal a földre hullott.

— Bolond! Mit csinált? — kiáltott Clarke rettentő hangon.

— Azt hiszem, semmi nagy bajt, — felelt Serviss olyan hangon, mely kifejezte megvetését és undorodását.

Clarke durván félretaszította őt, letérdelt a leány mellé, a ki vonaglott és nyögött székében, mintha nagy kinok szorongatták volna. A társaság nagy zavarban állott fel. Felháborodott kiáltások keltek belőle. Végre valaki felcsavarta a lámpát és látható lett a sápadt, szenvedő, vonagló leány.

— Oltsák el azt a világot! — kiáltott Clarke. — Meg akarják ölni a médiumot?

(Folytatása következik.)

Serravallo

CHINA-BOR VASSAL

erősítőszer gyengélkedők, vérszegények és lábbadozók számára. Étvágygerjesztő, idegerősítő és vérjavító szer. 10852

Kitünő íz. Több mint 3500 orvosi vélemény.

J. SERRAVALLO, Trieste-Barcola.

Vásárolható a gyógyszertárakban félliteres üvegekben á K 2.60, egész literes üvegekben á K 4.80.

Hogy ESZMÉNYI KEBELT

elérhessen, *használja ön a «Pilules orientales»-t, melyek rövid idő alatt a kiálló nyak- és vállcsontokat eltüntetik, a kebelt fejlesztik, erősítik és ismét helyreállítják, a deréknak pedig állandóan kecses embonpoint adnak, a nélkül, hogy a derékat megnagyobbítanák:*

Törv. védve.

A PILULES ORIENTALES

az egészséget mindenkor előmozditják és legérzékenyebb véráltal mellett is bevehetők, fiatal leányok által ép ugy, mint hölgyek által, a kiknek keble a szilárdságot elvesztette vagy azt soha sem birta. Körülbelül kéthavi könyvi kezelés. Egy doboz ára utasitással K 6.45, bérmentve, utánvéttel K 6.75.

J. Ratié, Pharmacien, **5, Passage Verdun, Paris.**

Ausztria-Magyarország részére: **Török József** gyógyszerész, **Budapest, Király-utcza 12.** 10946

KWIZDA FERENCZ JÁN.

cs. és kir. osztr.-magy., román kir. és bulgár fejed. udv. szállító,

Kerületi gyógyszerész Korneuburgban Bécs mellett.

Kwizda Fluidja 10681

Kigyó védjegygyel

(TURISTA-FLUID).

Régi jóhiru diétet.-kosm. szer (bedörzsölésre az emberi test izmainak és inainak erősítésére és edzésére. Eredményesen használva turisták, kerékpárosok s lovaglók által nagyobb túrák utáni erősítésre és erőgyüjtésre.

Arak: 1/1 palaczk K 2.— 1/2 palaczk K 1.20

Kapható minden gyógyszertárban. — Képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

Főraktár Magyarország részére: **Török József** gyógyszerésznél, Budapest, Király-utcza 12 és Andrássy-ut 26. sz.

PARÁDI ÜVEGGYÁR RAKTÁRA

GÖRÖG ISTVÁN

BUDAPEST

N. ker. Kossuth Lajos utcza 15. sz.

Nagy választék mindenféle üvegekben. Asztali kiszleteh stb.

Igen jutányos árakon.

Hirdetések felvételnek a kiadóhivatalban Budapest, IV., Egyetem-utcza 4.

INDRA TEA

A világ legjobb teája. — Mindenütt kaphato.

Indra Tea Import Company, Triest.

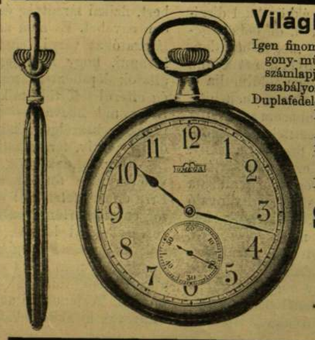

Világhirü „Omega"-óra!

Igen finom präcisio szerkezettel, 15 köves horgony-művel, melynek tokja szerkezete és számlapja a leggondosabban kidolgozva és szabályozva van ... 26 K

Duplafedeles 3 nehéz ezüstfedéllel ... 32 «

Rajz szerinti lapos kivitelben, gyönyörü számlappal ... 34 «

Hasonló duplafedéllel ... 40 «

Ugyanezek tiszta finom aranyból ... 140—200 «

Dupla acéltokban ... 30 «

SCHÖNWALD IMRE

magyar órás- és ékszergyárosnál, Pécsett 122.

Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve. 21103

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

Garay A. rajza.

DOKTOR MEFISZTOFELESZ.

(Folytatás.) Elbeszélés. — Irta SZEMERE GYÖRGY.

II.

Olga.

Baráth Olga egy özvegy nyugalmazott őrnagy leánya volt.

Az öreg úr korhely volt és ostoba, de jó. Leányát úgy imádta, mint egy felsőbb lényt, a mint hogy az is volt hozzá képest. Büszke, hideg, becsületes. Ésa utálta az élet piszkosságait, a miköl pedig bőven kijutott a része atyja oldalán. A hitelezőkkel való örökös veszekedések, megszorult atyjának végnélküli hazudozásai, a házuk békéjét minduntalan megzavaró végrehajtások valósággal kétségbeejtették a finom izlésü szép leányt. Elvégre is elhatározta, hogy bármi áron, de otthagyja gyermekkora gyötrelmes miliőjét: férjhez megy. Ha nem akad olyanra, a kit szeret s társadalmi állásra is méltó hozzá: olyanhoz, a ki nem érdemli meg. Mindegy akárki, csak józan és tisztességes ember legyen. Szegény leány nem válogathat: a szerelem nagy fényüzés, a mihez csak a boldog gazdag leányoknak van joguk . . .

Ilyen viszonyok között, lelkében ezzel a lemondó világfelfogással ismerkedett meg dr. Koleszárral.

A hires orvos szép és igen megnyerő modorú férfi volt; mindössze szemében lappangott valami meghatározhatatlan hideg fény, a mi egyes adott pillanatokban kellemetlenül, mondhatni visszataszitólag hatott. Néha, a legélénkebb társalgás közepette, minden látható ok nélkül, rámeredt egy tárgyra, arcza szobormerevséget öltött, csak ajka vonaglott alig észrevehetőleg, mintha lelke elszakadt volna a földiek hatáskörétől s egy túlvilági lét hatalmi szférájában csapongna szerteszét.

. . . Dr. Koleszárnak tudatos volt minden tette, ez az *elmeredése* sem volt önkénytelen. Ha akarta volna, elparancsolhatta volna magától, mint testének-lelkének minden egyéb oly megnyilatkozási készségét, a mit nagyratörő czéljaiba ütközőnek vélt, — de, (akár mert nem volt tisztában a hatásával, akár mert nem tulajdonitott neki fontosságot), ezen a ponton nem alkalmazkodott az emberekhez: mindenkor szabadjára eresztette kutató elméje gondolatait . . . Mert gondolkozott olyankor, a mikor kimeredt a szeme; akkor mélyedt el legintenzivebben az emberi lét és elme titkaiba.

Olgának első pillanattól kezdve ellenszenves volt a doktor. Finom női ösztöne megsejtette, hogy álarczban jár: szemének hideg fénye sötét lelket takar. A mennyire az illem engedte, húzódozott is tőle.

A doktort a leánynak épen ez a tartózkodása ingerelte. Talán eszébe se jött volna máskülönben, hogy elvegye, de igy erősen feltette magában: igája alá hajtja akarata ellenére is. Ha egyéb okból nem, hogy ezzel is megerősitse elméletét.

Eme törekvésében, mint tudós pszichiaterhez illik, hideg, megfontolt számitás vezette. Valamint minden egyéb cselekedetében.

Azt látta, hogy ellenszenvvel viseltetik iránta a leány . . . Tehát, hiába iparkodnék: önmaga kelletésével, azaz udvarlással czélt nem érne vele. A női psziche fiziologiai törvényeken alapuló változékonyságát, tévelygéseit kell kiaknáznia, hogy csak a közelébe is férjen. Társaságban alig foglalkozott vele, sőt feltünően mellőzte. Szükebb családi körében is (gyakori vendége volt az őrnagynak), inkább csak az atyjával beszélgetett. Nem akart vele kudarczot vallani: óvatos figyelemmel leste a *válságos* pillanatot.

Egy ködös novemberi napon egyedül találta a leányt. Atyja egy vendéglőben borozott.

Olga feltünően sápadt volt és fejfájásról panaszkodott.

— Unalmas leszek, — mondta vendégének — mert fáj a fejem.

— Majd meggyógyitom, — válaszolt a doktor kimért udvariassággal s egy székre ereszkedett.

Olga is leült.

— Nem hiszem. Fejfájás ellen nincs orvosság: ez régi dolog.

Az orvos hátradőlt székében és egy fölényes mosoly kiséretében válaszolt:

— Régi, tehát haszontalan, mint minden elavult dolog.

— Maga nem szünteti meg a fejfájásomat — erősködött Olga s önkénytelenül haláltékához kapott.

Koleszárnak elég volt ez az önkénytelen mozdulat: mindjárt tudta, hányadán áll a leány fejfájásával.

— Majd meglátjuk . . . Nemde a szeme és halántéka körül érez szaggatásokat?

— Igen. Honnan tudja?

— Tudnom kell . . . Hajoljon le: ide, a kezemre.

Olga önkénytelenül engedelmeskedett: a doktor kezébe hajtotta fejét.

Ez bal kezével befogta a leány szemét, jobbjával pedig tarkója körül babrálgatott, mintha keresne ott valamit.

— Mit csinál? — kérdezte a leány s összerázkódott.

— A baj fészkét keresem . . .

Olga, mint egy álomkóros, végképen átengedte magát az orvosnak.

Ennek megvillant a szeme, úgy látszik, elérkezettnek látta a válságos pillanatot. De nem szólt még, tovább tapogatta a leány nyakát.

— Úgy-e, most már a nyaka fáj?

— Csudálatos! Honnan tudja?

Ismét a stereotyp felelet:

— Tudnom kell . . .

Szünet. Egypár pillanat mulva ereszti dr. Koleszár a leány fejét.

— Most már sehol sem fáj a feje, — mondta tőle telhető gyöngédséggel, — meggyógyitottam.

Olga merő csudálkozással, szinte félő tisztelettel nézett fel reá.

— Istenem! — kiáltott fel — miféle rendkivüli ember maga? — S hogy az orvos nem válaszolt, kisvártatva folytatta: — Miből tudta meg az én érzéseimet?

— Tudnom kell . . .

Megint! . . . A leány önkénytelenül elhúzódott az orvostól, szinte összegubbaszkodott székében.

— Én félek magától . . . Elhiszi?

— El, — válaszolt Koleszár, — de azt is tu-

Garay A. rajza.

Bal kezével befogta a leány szemét, jobbjával pedig tarkója körül babrálgatott.

KÉPVISELŐHÁZI KÖNYVTÁR

dom, hogy rövid időn megszűnik oktalan, ideggyengeségből eredő félelme és akkor . . .

Az orvos akarva nem fejezte be a mondatot. Megfogta a leány kezét és a szemébe nézett.

Olga szerette volna kezét visszavonni s szemét lesütni, de mint ha meg lett volna babonázva: sem kezét nem birta megmozditani, sem a szeme héját. Tekintete beleveszett a doktor szemébe.

— És akkor? — kérdezte halkan.

— Akkor *szeretni* fog.

Olgának a végzetes szóra mégis felszabadult a keze; visszakapta, mintha kigyó csipte volna meg.

— Nem . . .

Torkán akadt a további szó . . .

Dr. Koleszár csak mosolygott s újra a leány felé nyújtotta kezét.

— Tegye vissza kezét az enyémbe — mondta — kérem, *akarom*.

. . . És a leány engedelmeskedett.

Az orvos akkor átkarolta vállát és mélyen, merőn a szemébe nézett.

— Megtartom ezt a kis kezet életem fogytáig; meg akarom tartani . . . Jó?

— Jó, — rebegte Olga, — de meglátszott egész valóján, hogy nem tudja, mit mondott.

Az orvos felébresztette lethargiájából. Egy karikagyűrűt vett ki mellényе zsebéből s a leány gyűrűs ujjára húzta.

Olga feleszmélt, de nem vonta vissza kezét.

— Istenem! — kiáltott fel, — mit csinál velem?

— Eljegyeztem — mondta az orvos s megcsókolván a leány jegygyűrűs kezét, nesztelenül, mint egy árnyék, távozott . . .

. . . Olga úgyszólván csak másnap reggel ébredt végzetes lépésének teljes tudatára. Megbámulta jegygyűrűs kezét és nem tudta magának megmagyarázni: miképen egyezhetett bele eljegyzésébe, mikor a doktort nemhogy szeretné, sőt, ha már érzelemről van szó, inkább gyűlöli. Szerette volna visszaidézni az orvos viselkedésének részleteit, de a tényen kivül nem emlékezett semmire sem.

. . . Már most mitevő legyen? — elmélkedett magában. — Visszaküldje-e, megtartsa-e a jegygyűrűt? A mentsége megvolt: nem tudta mit csinál. S ezzel bizonyára az orvos is tisztában van. Az az ember, a ki szemre meg tudta állapítani, hol és hogyan fáj a feje, mindenesetre azt is kiolvashatta . . . szeméből. Különben akár tudja, akár nem: mindegy neki, visszaküldi a gyűrűt.

Épen azzal vesződött, (mert igen szorosan kapcsolódott az ujjára), hogy lehúzza, midőn váratlanul szobájába toppant atyja. Részeg volt, mint a csap. Nem is a leánya, hanem a maga szobájába iparkodott, csakhogy eltévesztette az ajtót.

A boldogtalan leányon végtelen undor vett erőt. (Máskor lebirta atyjával szemben, most nem boldogult vele.)

— Mit akarsz, apám? . . . Ittas vagy, menj a szobádba, — mondta kiméletlen hangon s nyakig magára húzta a takarót.

A szerencsétlen korhelynek szivébe nyilalott saját édes leánya vádja. Ilyen modorban még sohasem beszélt vele. Elkezdett zokogni, mint egy vásott gyermek s panaszkodni, mint egy czigányasszony.

— Oh, én szerencsétlen apa! . . . Minek is vagyok a világon, mikor a tulajdon édes gyermekem . . . És igy tovább.

Olga mindjárt észrevette, hogy atyjának sem könnyében, sem szavában nincs őszinteség. Még jobban elundorodott tőle és ez a legyőzhetetlen kegyeletlensége nagy szivfájdalmat okozott neki.

— Kérlek, atyám, — menj a szobádba — ismételte meg kérését s zokogva a fal felé fordult.

A vén katonát dühbe hozta a sirása, szidalmazni kezdte:

— Megállj, te nemtelen leány, hitvány portéka, kit szivem vérével tápláltalak! . . . Még te mered kikergetni tulajdon szülőapádat, te . . . te . . . elvetemült teremtés!

A borgőz és szitok csak úgy dült az öregből. A szegény leány nem tudta hova legyen szégyenteljes felháborodásában.

Szerencséjére hamar kifáradt a züllött ember a káromlásban: szobájába támolygott . . .

. . . És Olga most már nem húzta le ujjáról a gyűrűt . . . Bárhová, de el innen, el!

A déltájban jelentkező orvost nyájasan fogadta, még ő hozta először szóba egybekelésüket.

— Hűséges felesége leszek, fogadkozott a kötelességérzés őszinteségével. — Mikor lesz az esküvőnk?

Dr. Koleszár először egy aranygyűrűt adott át a leánynak, csak akkor szólalt meg:

— Húzza az ujjamra.

A leány készséggel engedelmeskedett.

A férfi homlokához hajolt és gyöngéden megcsókolta.

— Holnaphoz négy hétre lesz az esküvőnk, — mondta egyszerűen, — ha maga is úgy akarja.

— Akarom . . . (Folytatása következik.)

(Folytatás.)

Az anya csillapító szavakkal hajolt a leány fölé.

— Csak csendesen, kicsikém. Mindjárt el fog mulni.

Clarke dühös volt.

— Ilyeneket nem szabad csinálni! — mondta Servissnek. — Ezekben a révületekben az idegrendszer óriási feszültségben van. A médiumot nem szabad meglepni.

— Én csak megfogtam a karját, — felelt Serviss nyugodtan.

Az anya közbeszólt:

— Egy érintés is elég, hogy fölzaklassa. Meg kellett volna kérdeznie az őrszellemet, akkor nem riasztotta volna meg.

— Remélem, nem lesz komolyabb baja, — felelt Serviss s a hangja akarata ellenére is rokonszenvet fejezett ki, bár azt hitte, a leány valami okból túlozza megrendülését. — Azt hittem, azért vezettek oda, hogy próbát tegyek.

Az anya nyugodt hangja remegett, mikor igy szólt:

— Most már jobban van. Föl lehet már csavarni a lámpát.

Viola nagyon megható alak volt, a mint kibontakozott a sötétségből, mint egy liliom. Finom fehér ruhába volt öltözve s idősebbnek, érettebbnek és igézőbbnek látszott, mint valaha. De Serviss mély undorral és keserűséggel sietett ki az előcsarnokba, ki a hűvös, éles esti levegőbe, átengedve a szemfényvesztő sorsának.

— Csalók, valahányan vannak, — mondta és mély lélegzetet vett, mintha meg akarná tisztítani tüdejét az ámítás poshadt levegőjétől.

XIX.

A zsarnoki kezek.

Kate türelmetlenül várt rá az ajtónál.

— Mi történt? — kérdezte izgatottan, szokatlan felindulást látva fivére arcán.

— A pokol küszöbén voltam. — felelt Morton, kelletlenebb tréfával, mintha káromkodott volna. — Hallottam az ördögöket nevetni.

Kate visszarezzent a hangjától.

— Hogy érted ezt?

Serviss levetette kabátját.

— Az a leány el van veszve. Odaadja magát a legutálatosabb bolondságnak.

— Ezt nem hiszem, felelt Kate. — Miért gondolod ezt? Mit mondott? Mi történt? Beszélj hát, de azonnal!

Serviss megfontoltan akasztotta fel kalapját és aztán igy szólt:

— Gyere be és hallgass.

Bementek a könyvtárszobába. Serviss előbb megtömte a pipáját s csak aztán fogott bele elbeszélésébe.

— Ha nem volna oly fiatal és csinos, — mondta végre — ha nem láttam volna egészséges, igéző oldaláról, nem érezném oly mélynek lealacsonyodását. De az este megbocsáthatatlan volt. Nem tehetek semmit az érdekében. Nem fogom magamat beleártani.

— De mondd hát, mi történt?

— Épen séanceot tartottak — ezt a szót Serviss végtelen undorral mondta ki, — a portás meghivott vendégnek nézett és beletuszkolt a jelenet közepébe. Meg kellett volna szöknöm mindjárt az elején. Ha még valami csúfvén banya lett volna, a milyeneket eddig láttam ilyen mutatványoknál, de nem az. Gyönyörüen volt öltözve és csábitóbb, mint valaha. És mégis végig csinálta a dolgát! Bemutatta a pléh-kürt-históriát, odaadta magát a legvásáribb szemfényvesztésre, rettentő ügyességgel játszva egy sereg férfi és bolond asszony indulataival. Felláztító, hihetetlen dolog volt, Kate. Az embernek megrendül a hite az emberiségben, ha látja, hogy az a leány egész sereg ilyen ravasz fogást végigcsinál. És az a kedves anya olyan derülten ült ott, mint a tarka macska, mialatt a leánya lóvá tett egy csomó tökfejet.

— De még mindig nem mondtad el, mi történt, — ismételte Kate. — Nem osztozhatom borzalmadban, a míg el nem mondod.

Fintorgó arczczal kezdte Serviss elbeszélni:

Hát mindenekelőtt ott szónokolt Clarke s azután a szokásos álmodozó gitárzene — természetesen sötétben — és suttogások és kopogások és kezek érintése — mindez sötétben. Aztán valami kürtféle lebegett láthatatlanul a levegőben s kibocsátotta az állítólagos szellemek hangjait.

— Azt hiszed, ez Viola műve volt?

— Hát kié másé?

— Clarke képes lehet erre, vagy volt valami czinkostársa, de a leány — soha!

— De hisz hazudott nekem, Kate. Egyszer azt mondta nekem, hogy nem tud énekelni, hogy *nincs* hangja s *mégis* ma este közkivánatra beléenekelt a kürtbe, nagyon kedvesen, csodálatos hasbeszélői ügyességgel s a mi még hallatlanabb arczátlanság, azt a nótát énekelte, a melyet Clarke, mikor harmadszor láttam őt. Hát ez nem győz meg téged? Mikor meghivtak, üljek melléje, győződjem meg, hogy nem ő dobálja a szócsövet, rátettem a kezemet a karjára. Erre a mutatványoknak egyszerre vége lett s a főszereplőnő görcsöket kapott. Akkor aztán ott hagytam őket.

Kate nem adta meg magát.

— Jobb szeretném, ha a kezdeténél kezdenéd és részletesen leirnád, hogy történt mindez, mindent a maga rendjén.

Morton megtette ezt és Kate elkezdte védeni a leány érdekét.

— Azt mondod, férfihang volt. Hogy lehetséges, hogy Viola . . .

— Férfihang *benyomását* tette. Lehet, hogy alt hangja van.

— Nincs jogod föltevésekbe bocsátkozni, nem szabad őt elitélned csak a leghathatósabb bizonyitékok alapján. Nem történt *semmi*, a mi mellette szól?

Serviss habozott.

— Hát, hogy most meggondolom a dolgot, feltünő dolog, hogy volt ott valaki, a ki tudta azt a beczéző nevet, melyen mi Ben bácsit nevezni szoktuk.

Kate izgatottan ugrott fel.

— Izenetet kaptál?

— Nos hát, igen, egy hang a megaphonból engem szólított és mikor én kérdeztem, ki beszél, azt felelte, hogy «Loggy» s úgy kaczagott hozzá, a hogy Ben bácsi szokott.

— Igazán? — kiáltott Kate a meglepetéstől éles hangon. — No hát, hogy magyarázod meg ezt? — kérdezte. — Hogy magyarázod ezt?

— Clarke valahogy tudta . . .

— Lehetetlen. Senki sem ismerte ezt a nevet családunkon kivül. Magam is elfelejtettem.

— *Én is.* De hát mit szólnál te hozzá? Beleugranál abba a következtetésbe, hogy . . .

— *Te* ugortál bele a következtetésbe! Ha csak egyetlen egy dolog van is, a melyet nem birsz megmagyarázni, meg kell hagynod a leánynak a kétely kedvezményét. Mit mondott «Loggy?»

— Ime, itt vagy! Kész volnál elnyelni ezt az egész humbugot, csak azért, mert . . .

Katetel nem lehetett birni.

— Mit mondott «Loggy?»

Serviss megadta magát.

— Semmit. Mint mindezek a halott lelkek, azért volt ott, hogy jelentse a bölcseséget s nem azért, hogy osztogassa.

Kate gondolkodóba esett.

— Morton, ez csodálatos dolog. Senki sem tudta, hogy oda fogsz jönni, senki sem ismert, csak azok, ők pedig a világ másik végéről valók — *és mégis valaki* megszólal és olyan beczéző nevet mond, a melyet mi magunk is elfelejtettünk. Ezt én nagyon fontos dolognak tartom, a melyre súlyt kell lektetnünk.

— De gondold meg, hogy mindez a szemfényvesztések házában történt. Efféle mutatványoknak nincs semmi értéke. Nem volt semmi ellenőrzés. Hogy a szememben súlyuk legyen, ezeknek a csodáknak olyan föltételek között kell végbemenniök, melyeket én szabok meg, nem ők.

— Hisz a leány is ezt kivánja.

— Nem hiszem el. Téged becsaptak. Akármi volt is a leány két év előtt, most részese Clarke mesterkedésének, a kinek az a czélja, hogy lehetőleg nagy reklámot csinál magának és aztán kiad egy könyvet.

Kate fölemelte újját:

— Morton, Morton, nincs semmi olyan meggyőző, mint a hang. *Én tudom*, hogy a leány segitséget akar, nekem könyörgött, hogy kérjelek meg segitségére. Szörnyű komolyan vette ezt. Én tudom! Nem szabad őt elitélned azért, a mi ma este történt. Azok után, a miket nekem ma mondott, és a miatt a *mód* miatt, a hogy mondta, nem engedem, hogy visszariadj. Meg *kell* látnod ezeket az embereket, rá *kell* venned Clarket, hogy hagyjon föl a leány nevének nyilvánosságra hozására vonatkozó tervével.

— Nem akarom, hogy többé közöm legyen ehhez az ügyhöz, — mondta Morton elszánt nyugalommal, kiverve a hamut pipájából. — Ezenfelül pedig most lefekszem és igyekszem elfeledni azt a visszataszító jelenetet, melynek tanuja voltam.

— Remélem, a leány sorsa kisérteni fog, — felelt Kate fenyegetően.

Úgy is lett. Attól a pillanattól fogva, hogy eloltotta a lámpát, Morton esze a legnyugtalanabb tevékenységbe fogott, újra meg újra végigjárva az est eseményein a legélesebb figyelemmel. Egy belső hang védte Viola ügyét, azzal érvelve, hogy mivel az ő szerepe az egész dologban a mély révület állapotában ment végbe, mindent úgy csinált meg, mint a hogy az alvajáró jár s igy ő erkölcsileg nem felelős érte. Még ha fölkelt és a megaphonnal mesterkedett is, ez nem volt okvetlenül bűnös tény. A pillanatnyi elmezavarban cselekvők nem vonhatók felelősségre, ezenfelül pedig gyakran meg is lehet őket gyógyitani.

Ismeretes dolog, hogy az öntudat csak parányi kis része az agy tevékenységének. Az öntudatlan én ezerszer nagyobb, mint az öntudatos állapot láncolata, mely az egyén normális és rendes tevékenységét adja. Nem lehetséges-e, hogy ez a leány, hosszú idő óta megszokva alárendelni magát, ledobta trónjáról nemesebb, öntudatos énjét és zsarnokot csinált magának öntudatlanságba merült énjéből? Ez az öntudatlan én magába foglalja a sötét mult hatalmait, a vad és a félmivelt ősök szenvedélyeit, csalásait, kegyetlenségeit s ha egyszer a később fejlődött kormányzó erkölcsi én bilincsei meglazultak, azok előugrottak, hogy kinozzák és megrontsák.

A kóros lélektan világitása mellett Viola esete megrenditőnek tünt fel. Szánalmas, ördögi dolog egy szűz lélleknek ily fokozatos lealjasodása. Föltéve, hogy igaz, hogy tudatára ébredt rabszolgaságának, és hogy segélykiáltást hallat, — szabad-e visszautasitani?

Rendkivül sokat fejlődött azóta, hogy együtt lovagoltak a hegyi ösvényen, talán most, legalább részben, öntudatára jutott annak a rettentő meredélynek, melynek szélén áll.

— Ha igy van, ha igazán meg kivánja akadályozni, hogy Clarke tovább is kihasználja őt, akkor segitenem kellene rajta, már csak humanizmusból is.

Végre elhatározta magát, hogy még egyszer meg fogja látogatni s beszél vele.

— Ezúttal jobban meg fogjuk érteni egymást; én legalább tájékozva vagyok. Hogy mennyit tehetek, az attól függ, mikép viseli ő magát a saját lelkével szemben.

XX.

Serviss beszél Violával.

Másnap, mikor bement a laboratoriumba, teljesen alkalmatlannak bizonyult arra a különösen kényes vizsgálatra, a melylyel ép foglalkozott. El is rontotta és a főnöke szúrósan nézett rá a pápaszemén keresztül.

— Édes fiam, ezek a társasági mulatozások nem nagyon egyeznek meg a tudománnyal.

Serviss elmosolyodott arra a gondolatra, hogy mily messze van az öreg az igazságtól. Föltartotta mind a két kezét.

— Esküszöm, hogy nem fog többször megtörténni.

Azután, attól az óhajtól indittatva, hogy megbeszélje a tegnapi séance különös jelenségeit, elmondta Ben bácsival való rövid beszélgetése történetét.

— El tudja képzelni, hogy Clarke vagy a médium bele tudtak ásni az eszem poros, elfelejtett lomtárába és ki tudtak ragadni belőle egy olyan furcsa tényt, mint az a gúnynév?

— Miért menjünk olyan messzire? — kérdezte Weissmann. — Miért ne mondhatnók, hogy csakugyan Ben bácsi beszélt?

— Ön tréfál.

— *Nem* tréfálok. Ha a tények úgy vannak, a hogy ön elmondja, akkor az egyik magyarázat ép oly észszerű, mint a másik.

Serviss elképedt.

— Csak nem hiszi ezt igazán?

— Ha ön azt mondja, hogy hallási illuzió volt, azt elhiszem, de hát nem csupa illuziók közt élünk-e? Semmi sem állandó a kezünk alatt. Belekukucskálunk az anyagba, s eltünik, mint a füst. Negyven évig búvárkodtam a test sejtjei közt, a végső rejtelem megoldhatatlan marad. Miért? Mert az atóm, a melyet az anyag oszthatósága végpontjának mondunk, meg nem fogható és imponderabilis illuzió. Ennek föltedezésére szenteltem egész életemet. Az élet illuzió, — hát miért ne volna az a halál is?

A fiatalember azt hitte, hogy ez csak tréfálkozása olyasvalakinek, a ki *jobban* ismeri a spiritisztákat érvelését, mint ők maguk s ezért elhallgatott és Weissmann nyugodtan folytatta munkáját.

Mikor Morton hazaérkezett, egy czédulát talált asztalán, a melyben nővére arról értesitette, hogy megirta Violának, hogy fivére meg fogja látogatni félőt és félhat óra közt.

— Nekem uzsonnát kell adnom Sallepnek, különben veled mennék, — irta Kate. — Okvetlen menj el. Ma reggel beszéltem Safford Marionnal. Ő is azt hiszi, a mit én, hogy a leány az, a minek mondja magát, médium, és azt hiszszük, hogy ha kötelessége is e minőségében működni magánkörben, meg kell óvni a közönséges tömegtől. Mind a ketten kivánjuk, hogy te megvizsgáld. Abban kétségkivül nincs semmi gyalázat, ha valaki mint tolmács áll az élők és holtak közt; *gondolj arra, mi az, ha az embernek szellemtelefonja van a házában!*

Ehhez még hozzátette:

— Komolyan mondom, Morton, annak a leánynak a kérése a szivemet tépi. Nem akarom, hogy *nagyon is* érdeklődjél iránta, természetesen az ilyen betegséggel megvert leány veszélyes. De abban hiszek, hogy neked kötelesség segiteni rajta. Ép most beszéltem vele telefonon; a hangja remegett a mohó vágytól, mikor ezt mondta: «Mondja meg neki, hogy kérem, jöjjön el biztosan.»

Ez az izenet, mely teljesen rávallott nővérére, kissé megijesztette Mortont. Nyilvánvaló volt, hogy Kate most már egészen hisz a leányban és kész őt felkarolni s barátnői közt bemutatni. Hogy a «betegség» szót használta, ezzel csúfolni akarta az ő theóriáit. De azt tudta Morton, hogy Kate képes úgy beszélni, mint a hogy most irt, mert a tartózkodás sohasem volt kenyere. Mindazáltal, miután már magától elhatározta, hogy meglátogatja még egyszer Violát, ez a levél csak megerősitette elhatározásában.

— Szembeszállok Clarkeval és fenekére nézek rejtelmeinek, de tartózkodom minden személyes összeköttetéstől a leánynyal és anyjával, — mondta, mintegy válaszul nővére intelmeire.

Mintegy öt óra volt délután, mikor becsöngetett Pratt házába, eszébe jutva a tegnapi est ellentétes jelenetei. A falon belül oldalán az az érintkezés a halottakkal, kivül pedig a lüktető, vidám élet, — a nagyvárosi élet igazi mikrokozmosz.

Egy ünnepélyes néger (nem a tegnapi portás) elvette a kártyáját és bevezette őt a fogadószobába. A ház nagyon csendes, hideg és sötét volt, mert már besötétedett s a lámpák még nem voltak meggyujtva. Olyan hatást tett rá, mint egy óriási sirbolt, s ismerve Pratt Simeon tragikai történetét, valami árny futott rajta végig.

— Micsoda ellentét a Marshall-völgy napfényével! — jutott eszébe arra a gondolatra, hogy Viola most itt lakik.

Egy mogorva hang kérdezte odafönn:

— Ki az? Mutasd a névjegyet. Hm! Mondd meg neki, hogy nem. Vagy várj, majd lemegyek magam és beszélek vele.

Servisst mulattatta, hogy Pratt elfogta a névjegyét.

— A vén házőrző kutya! — kiáltott fel.

Nehézkes lépések a lépcsőn jelentették az épen nem szives házigazda közeledését; az arcza épen nem volt szeretetreméltó, mikor bejött a szobába.

— Ön Serviss tanár?

— Az vagyok.

Pratt hervadt ajkai mérgesen rándultak meg.

— Ön egyike azoknak a tudósoknak, a kik minden jobban tudnak, úgy-e bár?

— Lambert kisasszonynyal kivánok beszélni, — felelt Serviss kimért hidegséggel.

— Én vagyok az ura ennek a háznak.

— De úgy hiszem, nem ura vendégeinek.

— Jogom van tudni, ki jön ide és védenem kell Lambert kisasszonyt. A multkor ön hivatlanul jött ide.

— Az igaz, hogy ön nem hivott meg. Ezért magyarázattal tartozom. Lambert kisasszonyt jöttem meglátogatni. Az ön portása betuszkolt a szobába, mielőtt tudtam volna, hogy mi történik ott. Nem volt szándékom betolakodni. Később Clarke úr hivott, hogy menjek előbbre, a mint emlékezhetik rá, majd meg az «őrszellem».

— Clarke itt nem parancsol.

— Hát a szellemek? Az ő akaratukat is kétségbe vonja? Ők akarták, hogy én legyek ez este a diszvendég.

Prattot meghökkentette a látogató gúnyolódó hangja.

— Lehetett volna annyi esze, hogy rá ne rontson a médiumra, úgy a hogy tette.

— Miután meghivtak, hogy győződjem meg, tudni akartam, ki tartja azt a kürtöt. Hogy remélheti máskép, hogy meggyőz egy kutatót valamely mutatvány igazságáról, mint ha megengedi neki a vizsgálatot?

A néger szolga visszatért.

— Lambert kisasszony várja önt, uram, — mondta Servissnek. — Erre tessék.

Pratt egy pillanatig azon tünődött, hogy közbelép, de volt valami a látogató magatartásában, a mi visszarettentette. Félreállt, mialatt

KÉPVISELŐHÁZI KÖNYVTÁR

Serviss fölment a szolga után a nagy lépcsőn, szokatlan izgatottsággal.

— Milyen lesz a leány? Megváltozott, nagyon megváltozott. Hogy fog engem fogadni? — kérdezte magában.

Elfogulatlanul, bájosan, ragyogó szemmel fogadta s bizalmasan nyujtotta neki kezét.

— Örülök, hogy újra láthatom. Jól tette, hogy eljött, Serviss úr.

Viola hangja, modora tetszett Servissnek s lefegyverezte őt.

— Az én részemen a szerencse, — felelt. — Hogy van Lambert asszony? Remélem, a leánya nem szenvedett minapi durvaságom miatt. Csak a karját akartam megérinteni. A következmények egészen lesujtottak.

Viola gyorsan felelt.

— Nagyon sajnálom, hogy ott volt, Serviss úr. Nem volt szándékom az este «ülni». Csak Clarke úr néhány barátjának különös kívánságára tettem. Az ilyen ülésnek nincs semmi értelme — önre nézve.

— Szándékom ellenére léptem be, — felelt Serviss. — Egyszerű látogatást akartam tenni önnél. A portás betuszkolt a séanceba akaratom ellenére s bár kellemetlen szerepet játszottam, biztositom róla, hogy nem volt semmi rosz szándékom.

Rövid csend állott be, mialatt Serviss nőttön növő bámulattal nézte Violát. Annyira megszépült — és mégis hiányzott belőle valami. Kevésbbé leányos volt, nem volt már az elragadó gyermek. És mégis élete sötét oldalát nem árulta el semmi. A leány maga kezdett erről beszélni.

— Hát most már tudja a titkomat.

— Egyet-mást tudtam már két év előtt is. Dr. Britt elmondott belőle egy keveset.

A leány elpirult.

— Azért nem jött hozzánk búcsuzni?

Serviss lesütötte szemét. Gentleman volt születésénél és nevelésénél fogva, természete szerint pedig megfontolt ember volt. Jobb szerette volna tehát, ha Viola nem beszél oly kegyetlen egyenességgel. Nem felelt neki, a mi megint a leányt hozta zavarba.

— Nem kell felelnie, — mondta Viola kissé keserűen. — Hozzá vagyok szokva az ilyen bánásmódhoz. Azok az emberek, a kikkel szeretnék megismerkedni, kikerülnek, s ha mégis találkozom velük, úgy néznek rám, mint valami hóbortosra. Ha már most is így vélekednek rólam, hogy lesz majd, ha kihirdetik az egész világnak, hogy médium vagyok?

— Szivem mélyéből remélem, hogy ezt a dicsőséget el fogja utasítani magától. Részben azért is jöttem, hogy figyelmeztessem, mily nagy veszély fenyegeti, ha megengedi nevének ilyetén használatát.

— Hát tehetek én róla? — kiáltott Viola szenvedélyesen. — Mindenki ellenem van, az anyám is, kivéve az ön nővérét.

— Mellette vagyok én is, a mi t. i. ezt a nyilvánosságra hozatalt illeti. Az én tanácsom az, hogy szakitson ezzel az egész dologgal, szakítson azonnal és ne engedje meg, hogy . . .

— De nem hagyhatom abba. Hallgasson csak meg, — szólt a leány és közelebb hajolt Servisshez, az arcza sápadt volt, a szeme kitágult. — Önnek tudnia kell rólam mindent. Nem tudom megakadályozni ezeket a révületeket. Nem vagyok a magam ura. Szeretném, ha ön beszélne a nagyapámmal s iparkodnék meggyőzni.

— A *halott* nagyapjával? — kérdezte Serviss.

— Igen. Szeretném, ha beszélne vele. Ő minden áron azt kivánja, hogy lépjek a nyilvánosság elé, én pedig ezt nem akarom. Ön talán meg tudja győzni, hogy ez nem helyes dolog. A mama nem mer vele vitatkozni, Clarke úr pedig örül, hogy egy véleményen van vele. Az én kivánságom nem számit. Pedig én már eleget tettem, — folytatta anyjához fordulva. — Tizennégy év óta föláldoztam magamat erre a dologra s most már nem akarok tovább menni. Attól félek, egészen elvesztem az eszemet.

— Hát meglátszik rajta, hogy árt neki a dolog? — kérdezte Lambertné.

Viola oly fájdalommal kiáltott fel, a mely szive mélyéig hatolt Servissnek.

— Nem a testemről van szó. Az *eszemről!* Tudni akarom, hogy ki vagyok? Azt akarom, hogy valami tudós, mint ön, vizsgáljon meg. Zárjanak be, kötözzenek meg. Magánkörben beleegyezem bármily bizonyításba, de azt nem akarom, hogy kihirdessenek az egész világnak, mint valami bolondot. Hát nincs igazam?

Fájdalmas panaszának hatása alatt Serviss gyanakvása eltünt.

— Önnek kétségkivül igaza van, — felelte, — s én beszélni fogok Clarke úrral és igyekszem őt meggyőzni.

— Ez nem lesz elég. Az «őrszellemek», a szellemi vezetőim, a nagyapám mind az ő részén vannak. Azokat is meg kell győzni.

Ez a feladat meghökkentette Servisst.

— Meg fog bocsátani, de nagyon nehéz dolognak találom, hogy belemenjek ebbe a helyzetbe. Ha önnek volnék, megmondanám azoknak a szellemeknek, hogy menjenek a pokolba, vagy valami más effélét.

— Nem így beszélne, ha valaha hatalmuk alatt lett volna, ha a késük a torkán volna.

— Ez lehet az ön részéről önámitás . . .

— Bárcsak az volna! — felelt a leány keserűen. — Csakhogy ez valóság, még ha minden egyéb ámitás volna is. Az akaratom tehetetlen, ha ők kivánnak tőlem valamit. Akármerre vezethetnek s akármit tetethetnek velem. Ebben az egész nagy városban ön az egyetlen, a kihez fordulhatok, ön és a nővére. Úgy látszik, mintha mindenki más összeesküdött volna, hogy tönkretegye boldogságomat. Nem is vagyok már lelkes lény. Tárgy vagyok. Nincsenek rám több tekintettel, mint egy küldönczre, egy telefonra . . .

— Ugyan, Viola! — figyelmeztette az anyja s Servisshez fordulva nyugodtan ezt mondta:

— Ez csak szeszély. Holnap már be fogja látni, hogy «mily szépek a hegyeken azoknak lábai, a kik boldogító híreket hoznak».

(Folytatása következik.)

Budapest, I., Mészáros-utcza 58. szám.

Gyárt: Papirtányért, bonboniert és jardinet-dobozokat. Sajtolt kerek dobozokat, légmentesen elzárható, összehajtható dobozokat, pólyák, kötőgyapot, stb. csomagolására. **Hintődobozok,** valamint **húzott lemez-csövek** tetszés szerinti nagyságban. **Teás-dobozok** ¼ kilogr.-tól 10 kilogr.-ig, valamint 6, 10 és 20 filléres tea csomagolásához.

Gőzerőre berendezve. 300 munkás.

Napi gyártás 150,000 doboz. 11312

KIRNER JÓZSEF utóda **Pirk J.** puskaműves. (Alapittatott 1808. évben.)
BUDAPEST IV., Bécsi-u. 2., gyár Rössa-u. 7.

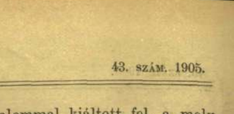

Dúsan ellátott raktár **legujabb szerkezetü Kettős vadász-fegyverekből,** golyósfegyverek, amerikai Winchester sorozatos ismétlő-fegyverek, forgópisztolyok, szalonfegyverek és pisztolyok, **töltények** és **vadász-szerekből,** melyek jóságáért kezeskedik. 10846

UJDONSÁG!
Óriási megtakarítás.
Minden háziasszony egy kisérlet után állandóan használja a
„PACIFIC“ száraz tojásliszt-készitmény.
Tyuktojás felhasználásával gyárija:
Strobentz Testvérek gyar részvény-társaság. Budapest, Üllői-ut 89.
A **Pacific** tojásliszt teljesen tiszta; süli és fütt tészták, ugyszintén czukrászsütemények és fagylaltok készitésénél kitünően használható és **teljesen pótolja** a sütésnél és főzésnél a **friss tojás sárgáját. Nem romlik és ennélfogva állandóan készletben tartható minden hartartásban.**
☞ ***Következő csomagolásokban van forgalomban.***
100 gramm — — — — — — ára 2 kor. 40 fill. (160 tojás sárgáját helyettesiti),
50 gramm — — — — — ára 1 kor. 20 fill. (80 tojás sárgáját helyettesiti),
25 gramm — — — — — ára 60 fill. (40 tojás sárgáját helyettesiti),
4 gramm, levélben — — ára 10 fill. (6 tojás sárgáját helyettesiti).
Kapható minden nagyobb füszer- és csemegeüzletben és drogueriában.

PARÁDI ÜVEGGYÁR RAKTÁRA
GÖRÖG ISTVÁN
BUDAPEST
V. ker. Kossuth Lajos utcza 15. sz.
Nagy választék mindenféle üvegekben. Asztali kiszleteh stb.

Igen jutányos árakon.

INDRA TEA
A világ legjobb teája. — Mindenütt kapható
Indra Tea Import Company, Triest.

Az asztalosok szövetkezeti Butorcsarnoka.
A budapesti asztalos-ipartestület védnöksége alatt álló
Butorcsarnok
és hitelszövetkezet, mint az országos központi hitelszövetkezet tagja, felhivja a nagyérdemü butorvásárló közönség figyelmét a
VIII., József-körut 28. szám,
Bérkocsis-utca sarok, valamint
IV., Belváros, Ferencziek-tere 1. sz. a.
királyi bérpalotában dusan felszerelt modern és stilszerü lakberendezéseinek megtekintésére, a melyek jutányos áron jótállás mellett adatnak el.
A Butorcsarnok szövetkezet
kizárólag csak budapesti képesitett asztalos- és kárpitos mesterek dolgoznak, ugy Budapest környékén készitett, vagy bécsi silány áruk eladásával nem foglalkozik.
Megrendeléshez tervezetet és költségvetést kivánatra készitünk. 11308
Minden egyes butordarab bizottság által felülbirálva.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

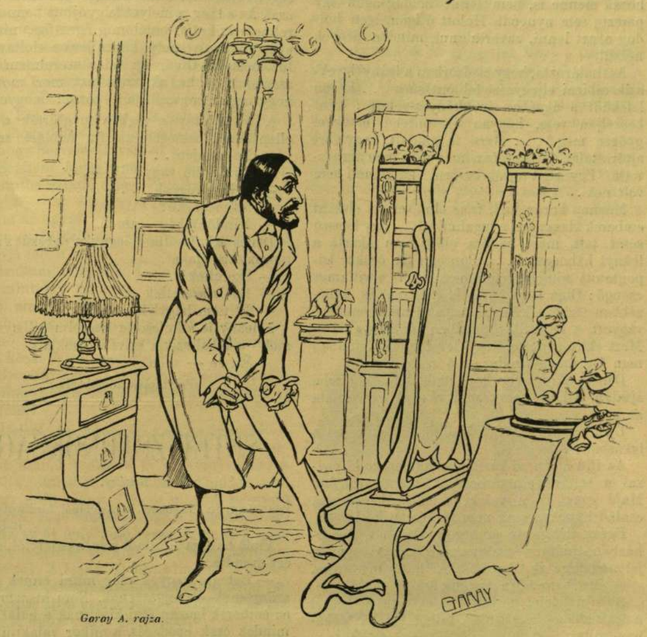

Garay A. rajza.

DOKTOR MEFISZTOFELESZ.

(Folytatás.)

Elbeszélés. — Irta SZEMERE GYÖRGY.

III.

Dénes.

A szerelem, hej! . . .

Ki tudja megmondani: mi a szerelem? Hol a bölcsője, — hol a sirja? Mi benne a gyönyör, — mi a kinszenvedés?

. . . Kifürkészhetetlen, megfejthetetlen! Az ellentétek harmóniája, a harmóniák ellentéte. Mennyország és pokol, üdv és kárhozat! Irtó mélység és idétlen magasság! Káprázható fényesség és vak sötétség! Dicsőség forrása, bün melegágya!!

Az emberiség örök problemája. Vígjáték, tragédia, hőskölteméný, románcz. Belőle fakad az élet, bele vész a halál . . .

A szerelem, hej! . . . Ki tudja megmondani: mi a szerelem?!

Szegény Olga, a míg kereste, nem találta. Akkor szállotta meg szivét, mikor már késő volt: végleg leszámolt vele . . .

. . . Baráth Olga egy héttel az esküvőjére kitüzött nap előtt ismerkedett meg Halmy Dénessel. Távoli rokona volt: úgy jött hozzájuk atyafiságos látogatóba és mindjárt azzal kezdte, hogy megcsókolta *unokahúgát.*

Erdélyi szokás: kedves, de veszedelmes, illetlen, de szép.

Olga első pillanatra megharagudott a csókért. De hamarosan megbocsátott az ifjúnak.

Elég volt őszinte kék szemébe néznie, látnia gyermekes pirulását, bocsánatért esdő tekintetét, hogy elfeledje neki a női méltóságán ejtett sérelmet . . .

Azaz dehogy is felejtette el. Ott égett a csók forró ajkán másnap is. Harmad nap is. Gyönyörteljes láza átáradt egész szüzi testére és meglopta éjjeli álmait.

Az ifjú mindennap meglátogatta s mindennap halaványabb, betegebb lett a leány.

Dénes nemkülönben. Mert az ő szivét is sorvasztotta a reménytelen tiltott vágy. Tisztességes fiatalember volt, hát igyekezett érzelmeit titokban tartani, de ez nem mindig sikerült neki. Egy izben így sóhajtott fel a leány előtt:

— Oh, Olga, miért nem ismertem meg magát három héttel ezelőtt!?

A leány nem felelt.

— Valóságos tragédia! — folytatta az ifjú s kezébe hajtotta fejét . . .

Csend. Olga szólalt meg először, elfuló hangon, reszketegen:

— Most már miért mondja ezt nekem? . . .

Erre meg már az ifjú nem felelt; a leány folytatta:

— Miért? Oh miért?!

Dénes lassacskán felemelte fejét, szikrázott a szeme, mint a kárbunkulus.

— Feleljek?! . . .

Olga megijedt. Érezte, hogy bűnt követ el, ha rokonának jogot ád a feleletre, viszont viharosan dobogó szivének minden csöpp vérével áhitozta, szomjazta a szavát. Megrázta büszke fejecskéjét, először tagadólag, aztán bátoritólag; maga se tudta, mit csinált.

Tudta az ifjú. Egyszerre lobbot vetett elfojtott székely faji tüze. A leány lábai elé vetette magát és átölelte térdeit szorosan, görcsösen.

A leány felszökött:

— Az Istenért, mit csinál?

— Szeretem, szeretem . . .

— Soha! Menjen — örökre — messze el! . . .

— Nem . . . most már, akkor sem, ha rám szakad az ég boltozata . . .

Olyan határozott, éreres volt az ifjú hangja, mint a nagy harang szava.

A leány kinos gyönyörében, vad szégyenében küzdelmes halk zokogásba tört ki.

— Menjen, menjen . . .

Az ifjú felszökött térdéről.

— Megyek, de visszajövök.

— Nem . . . ne . . .

— Igen, igen, az én feleségem leszel.

. . . Olga úgy érezte, hogy kiköszörülhetetlen csorbát, ejtett női méltóságán. Testéhez, lelkéhez egyszerre két férfinak adott jogot. Mily szégyen! Mily gyötrelem! . . . És hol a vége? Ha az orvosnak adott szavát tartja meg: eladja magát, ha szerelme után megy: kötelességét, hitét szegi meg . . . De hát minden áron el kell sülyednie?! Csak legalább azt tudná, melyik örvény kisebb a kettő közül! De nem tudja és nincs senkije, a ki előtt bizalommal kiönthetné szivét. Atyja nem ér fel az erkölcs talapzatáig; van ugyan egy nagynénje, de az is csak olyan: váltig azt hajtogatta gyermekkora óta: — A szerelem ostoba luxus, fiam, a fő a pénz, a pénz . . .

Mitévő legyen? . . .

. . . Tépelődései közepette lépett szobájába völegénye, a doktor. Szeme még mindig ki volt sirva, sőt a Dénes ölelésétől összekuszált ruháját is elfelejtette lesimitani.

Dr. Koleszár meglepődve állott meg a küszöbön.

— Olga!

— Tessék — kérdezte remegve a leány.

— Maga sirt . . .

— Igen.

— Jól van, becsülöm az őszinteségét . . . És kibe szerelmes?

Olga erre a kérdésre úgy megijedt a titokzatos embertől, a ki mint egy nyilt könyvből olvassa ki lelkéből legtitkosabb testi és lelki érzéseit, hogy nem birt lábán megállani: összeesett a pamlag sarkában.

Az orvos hozzá lépett és megfogta a kezét.

— Ne féljen tőlem, Olga, én megbocsátok magának, hiszen nem történt semmi se . . .

Olga nem hitt a fülének. Oly érthetetlen volt s oly különösen csengett az orvos szava!

— Szeretni nem bün — folytatta a sötét ember. — Szeretni: betegség. Majd én kigyógyitom . . .

Olga zsebkendőjébe temette arezát, úgy kérdezte kinos kétségbeeséssel:

— És ha nem gyógyit ki?! Mi lesz akkor?

Az orvos kicsinylőleg mosolygott:

— Attól ne féljen, — mondta fölényes biztossággal. — Csak tudnom kell . . .

Garay A. rajza.

Az Istenért, hagyjon el örökre! — rebegte alig hallhatóan.

KÉPVISELŐHÁZI KÖNYVTÁR

A leány összerázkódott. Idegessé tette a minduntalan hangoztatott gőgös Mefisztó-frázis: Tudnom kell! Végkép megfeledkezett magáról s felugorván ültőhelyéből, szembe került vőlegényének.

— Mit tudja azt maga? — kiáltott rá — Hogy lehet azt tudni, a mit érezni kell!? . . . És én érzem, hogy mindig, mindig szeretni fogom, mert szeretni csak egyet lehet . . .

Maga is megdöbbent szavaitól. Vakmerőségétől, szemérmetlenségétől. Mentegette magát:

— Bocsásson meg . . . Én azért hű leszek magához . . . Igyekezni fogok őt elfelejteni . . .

A doktor olyan képet vágott, mintha mulatna a leány lelkiismereti gyötrődésén.

— Ha nem gyógyítom meg Olga, — mondta, miközben feszült figyelemmel leste szavai hatását — ám szeresse továbbra is . . .

De már erre újra felháborodott a leány: minden vére szivébe szaladt.

— Mit akar ezzel mondani?! — pattant fel s szikrát szórt a szeme.

— Csak meg akartam győzni, — válaszolt Koleszár, — hogy megkönnyítsem lelke küzdelmét . . . Mert ugyebár — folytatta leülve a leány mellé — most kinos kétségek közt zajlik a lelke, szerelme és kötelessége közt? Nem tudja, melyik útra lépjen: A rózsásra-e, a göröngyösre-e? Nekem, mint természetes oltalmazójának, kötelességem magát felvilágositani, hogy belelásson ne csak a lelkébe, a jövőjébe is. Ha meggyőzöm arról, hogy elmulik ez a szerelme s engem fog becsülni: megszünik a habozása s megnyugszik a lelkiismerete, — mindenesetre tisztába jön azzal, hogy kit kövessen kettőnk közül . . . Drasztikus voltam, mert a maga esetében csak a drasztikus eszközök célravezetők. Azt hiszem, minden érvelésnél többet ér az a konczessziő, a mit csalatkozásom esetén kilátásba helyeztem önnek, ha csak azt nem tételezi fel rólam, hogy kizárólagos szeretetére sulyt nem helyezek házaséletünk ethikai keretei közt sem . . . Lássa, ha nem illetem meg kissé női méltóságát, még most is disputálnánk a szerelem diagnózisáról, holott igy már kételkedik magában, a mi a bennem való bizodalmától és hitétől már csak egy kis lépésnyire van . . . Ugy-e, — végezte szavait s megsimogatta a leány kezét — most már sokkal nyugodtabb?

— Igen . . .

Csakugyan nyugodtabb lett a szép leány. Az orvos művészileg játszott a lelke skáláján, harmóniába hozta zűrzavaros hangjait . . .

. . . Olga erősen feltette magában, hogy nem nyit többé ajtót rokonának. Ir neki egy búcsúlevelet s ha nem hajtana rá: nénjéhez szökik előle.

Ám nem volt Halmy Dénes az az ember, a kinek túl lehet járni az eszén és szivén. Ha mit egyszer birtokába vett, megmarkolta görcsösen és ki nem eresztette, bár a karja szakadt bele. Kékszemű, szelidképü fiú volt, de szive mélyén erős szenvedélyek lappangtak. Kitartó volt, makacs, csökönyös: székely.

Ugyanabban a pillanatban, a melyben tisztába jött Olga érzelmeivel, már határozott is. Feleségül veszi a leányt, atyja akarata, rokonsága, az egész világ akarata ellenére is. Türni, várni fog, ölni fog, ha kell, de a felesége lesz.

Rá se hederitett az Olga búcsúzó levelére; azt ő úgyis tudta, hogy simán nem fog menni a dolog. Mit neki egy akadály: a leány szüzies méltósága! Száz akadály, egy jéghegy sem sok neki! Nem, ha tiz körmével kellene magát rajta keresztülvájnia . . .

A doktor művészileg fejlesztett akaratával szembe került az ősember nyers, természetadta akarata . . .

Melyik lesz az erősebb? . . .

. . . Halmy Dénes szenvedélyes ember volt, de szenvedélye nem volt féktelen. Jobban mondva volt rendszer még a féktelenségében is. Sohasem vesztette el egyensulyát. Ha ütött, tudta miért üt, hová üt, sohasem vágta el magát. És semmit sem cselekedett előre megfontolt terv nélkül. Éles szeme volt a következmények meglátásában; a sulyos következmények elől, bárhogy forrongott is az indulata, eszélyesen kitért. Tetőtől talpig férfi volt: erős és fegyelmezett.

Más, hozzá hasonló vérmérsékletü ember, szenvedélye első rohamában bizonyára vetélytársát támadja meg vala. Ha a szó meggyőző erejével nem sikerül győznie, tettel: karddal, golyóval, a mig sikerül.

Dénes még csak nem is gondolt erre az oktalan, czélját inkább elütő, mint előmozditó lépésre. Ugy lőtt, mint egy Carver, de mi haszna lenne — gondolta el — vetélytársa halálából. Lelke, mint egy örök vádaskodó árnyék ott bolyongna közötte és a leány között . . . Ha hozzá menne is, nem lenne boldogságuk egy perczig sem nyugodt. Holott ő igen, igen boldog akart lenni, zavartalanul, minden árnyék nélkül.

Azt határozta, hogy elsősorban a leányt igyekszik rábirni eljegyzése felbontására . . . Korán lefeküdt s ágyában meghánya-vetette: mint beszéljen vele, hogyan és milyen érvekkel győzze meg? . . . Arra is gondolt, hogy zárt ajtóra talál. Ez azonban már nem igen aggasztotta. Egy zárt ajtót betörni: az semmi sem volt neki.

Másnap korán kelt, friss elmével, az elszánt emberek klasszikus nyugalmával . . . Egy hosszú sétát tett, mert tiz óra előtt nem akarta a leányt háborgatni . . . Pontban tiz órakor kopogtatott ajtaján, mert nem szólt a villamos csengő: Olga leszedette, hogy azzal is nehezebben férközzék hozzá az, a ki után remegve vágyott, a kitől tilos vágyában remegett a szive. Mert előre sejtette, hogy levélbeli búcsújában nem fog megnyugodni az ő szerelmese.

Dénes háromszor kopogtatott az előszoba ajtaján. S hogy nem reagált rá senki: megrázta az ajtót.

Újra semmi. Mintha kiköltözködtek volna a lakásból.

Az ifjú a lépcső karfájához támaszkodott azzal a szilárd elhatározással, hogy várni fog. Majd csak kijön valaki a lakásból, az egész család napokra csak nem zárkózhatik el.

Egész délig ott ácsorgott Dénes a lépcsőházban, midőn végre megnyilt az ajtó s megjelent benne az Olga büszke, halovány arcza.

— Mit akar? Miért üldöz?

Az ifjú felelet helyett kézen fogta a leányt s csak akkor szólalt meg, mikor már a szobában voltak.

— Tudtad, hogy itt voltam?

— Tudtam, hiszen oly erősen zörgette az ajtót . . .

— Miért nem eresztettél be előbb? . . .

A leány egymásba kulcsolta ujjait.

— Ne mondja úgy, hogy: Te, — kérte esdeklőleg, — mi igen távoli rokonok vagyunk.

Dénes megrázta fejét.

— A legközelebbiek, Olga, — mondta végtelen melegséggel, — hiszen egy pár vagyunk Isten előtt.

A szegény meggyötört leány összeszedte minden lelki erejét.

— Távozzék Dénes, én nem szerethetem magát.

De erre már megeredt az ifjú szavainak árja feltartózhatatlanul.

— *Én* távozzam, Olga, magától, a kit szeretek? — Magától, a ki szeret? Hol tévelyeg a lelke, hogy ilyet kiván tőlem: a maga boldogságát s az én boldogságomat?! . . . És ugyan miért? Azért, mert ujjára csempészték azt a hideg érezet? Hát a béklyója az magának? Több sulya van annak a sárarannak, mint lelke fényének, a mit Istentől kapott? Ki bénitotta meg itélőképességét, szabad akaratát? Miért rohan a sötétbe, mikor itt mellettem, bennem a fényforrása? Kötelességből?! Az erkölcs parancsára?! Tudja mi a kötelessége? — Hogy kövesse, a kit szeret. Tudja mit parancsol Krisztus erkölcstana? — Azt, a mit a természet ethikája, az az öröktörvény: be ne szennyezd szűz testedet egy idegen férfiú karjaiban . . . Igen, igen, ő idegen neked s az is lesz örökre, mert nem szereted, mert engem szeretsz . . .

Egész testében remegett a leány. Szivébe vágott az ifjú minden szava, de oly erős volt beléje nevelt konvenczionális kötelesség- és álszeméremérzése, hogy az igazság sem birta egyszerre megdönteni.

— Az Istenért, hagyjon el örökre! — rebegte alig hallhatóan.

Dénes daczosan felvetette fejét.

— Itt maradok, Olga, mindaddig, a mig eltévelyített, rajongó lelkébe belé nem oltom a magam becsületes józan hitét. Meg akarom, meg fogom téríteni. Mert én vagyok az erősebb, a szerelem mindenható erejével a szivemben, — nem ő. Ő megbabonázhatja itélőképességét agyának démoni varázslatával, de én megtöröm ezt a varázst, mert a lélek hatalmasságával szemben eltörpülnek az emberi agy apró értékei . . . Ide nézzen, Olga, — folytatta s megdöngette domború mellét, — itt az én keblemben a maga oltára, a mely nem képes egyéb szentséget befogadni, mint a maga lelkének kultuszát. Az a láng, a melyet felgyújtott benne; szerelmem szikrája, halálomig égni fog, nincs az a hatalom, a mely képes lenne eloltani . . . Ide nézzen, Olga, én édes szerelmem, ide a szemembe s ha akkor is azt meri mondani, hogy másmerre szólítja a sorsa: megyek . . .

A tüzes szavak végkép megtörték a leány ellentálló képességét: az ifjú keblére szédült.

— Ne menjen . . .

— Az enyém vagy?

— A tiéd vagyok . . .

— Mindörökké?

— Mindörökké — amen.

Dénes átkulcsolta a leányka derekát s ajkára tapasztotta ajakát.

— Szeretlek!

— Én is szeretlek . . .

— El nem hagylak soha . . .

A leány is átkulcsolta szerelmese nyakát s mohó ajakkal szivta szivébe csókjait.

— Én se — soha . . .

(Folytatása következik.)

SÖTÉT ZSARNOKSÁG.

Regény.

Irta Hamlin Garland. — Angolból fordította S. A.

(Folytatás.)

Viola hangja elfulladt a szenvedélytől, a mint ezt mondta:

— Betegje vagyok már mind ennek a nyöszörgésnek és jajgatásnak. Nem hiszem, hogy az emberek igazán élni kivánnak a halál után; mindez csak epedezés, a mikor valakijüket elvesztették, de idővel megfeledkeznek róla s nem járnak többet médiumokhoz. Még Antal is elfordult Adéltől és engem akar elvenni.

Az anya megint közbeszólt:

— Nem szabad *igy* beszélned.

— *Akarok* beszélni. Azt akarom, hogy Serviss úr tudja, hogyan érzek. Az egész elmélet néha lehetetlennek tünik fel előttem. Csak el kell gondolni: Waltie visszajön és pajkoskodik, mint egy ötéves gyerek, pedig már férfinak kellene lennie. Hát a túlvilágon örökké olyannak marad, mint a mikor meghalt? Kivánjuk mi, hogy olyan maradjon? Ha megnő, hogy fog *nőni? Hasonlítani fog a mi* Waltienkhoz, ha majd találkozni fogunk vele? Néha azt hiszem, hogy mi magunk teremtjük ezeket a szellemeket a szeretetünkkel. Csak akkor élnek, a mikor rájuk gondolunk és szeretjük őket. Nincs más mennyország, csak a mi szeretetünkben. Mit gondol ön, Serviss úr?

Servissnek most nem rebbent meg a szeme.

— Én mindig azt tartottam, — mondta, — hogy a spiritualizmus csalásra alapított vallás, de nem volt rá vonatkozólag elegendő tapasztalatom, a mely feljogositott volna, hogy határozott véleményt nyilvánitsak az ön esetéről. Azt az egyet azonban érzem, hogy gyalázatos kegyetlenség volna önt az akarata ellenére kitenni a nyilvános próbának s meg fogom tenni, a mit tehetek, ennek megakadályozására.

Lambert asszony mohón szólt közbe:

— De mikor apja és nagyapja tanácsolják!

Serviss vállat vont.

— Ebben a dologban nincs köztünk találkozási pont, asszonyom. A halottak kivánságai az én szememben semmi fontossággal nem birnak, ha beleütköznek az élők jóllétébe. A kérdés, melyet meg kell fontolnia, az, hogy a leányán nem esik-e jóvá nem tehető sérelem ezek által a séanceok által.

Viola igy felbátorítva folytatta:

— Mindig arról a dicsőségről beszélnek, a mely mint médiumot ér. Micsoda dicsőségei nyertek a világ előtt a Fox nővérek, vagy Home, vagy Señora Cerilio? Azt mondják, azóta megváltozott a világ, de annyira nem változott meg, hogy a médiumságot dicsőségnek tartsa. Nem akarom azzal tölteni az életemet, hogy sötét szobákban üljek s siránkozó gyászolókkal érintkezzem. Nem akarok élni a halálom után, *most* akarok élni. Nem akarok más lenni, mint a többi nők. Segitsen rajtam! — Ugy könyörgött, mintha arra kérte volna Servisst, hogy mentse meg valami gyilkos támadástól. — A nővére is azt mondta, segítenie kell. Ön olyan okos és erős! Kell, hogy legyen a tudománynak módja arra, hogy segitsen rajtam. Meg fogok őrülni, ha nem teszi meg!

Serviss minden jól kigondolt frázisa tárgytalanná vált, a mint leány viharos tiltakozását hallotta. Őszinteségében nem kételkedett többé, annyira a lelkéig ható volt *remegő* hangja, tágra nyitott, könyörgő szeme. Fájdalma valódi volt. Vágya, hogy kiszabaduljon rabságából, oly sürgető, hogy Servissnek vérzett a szive.

— Segíteni fogok önön, — mondta és fölkelt, mintha valami óriási vállalkozásra szánná el magát. — Az édesanyja beleegyezésével föllakrolom az ügyét.

Viola is fölkelt és önkéntelen mozdulattal nyujtotta felé a kezét.

— Tudtam, hogy meg fogja tenni.

S a mint igy ránézett, oly élénk, oly mély hatású, annyira nőies volt s oly kevéssé médium, hogy méltó díjnak tünt fel bármely férfi bárminő koczkázatára. Serviss hirtelen elereszteté a kezét és ezt mondta:

— Beszélni fogok Clarkeval és igyekszem őt lebeszélni. Aztán majd nemsokára megint el *fogok jönni.*

A félelem és ujjongás vegyes érzelmeivel hagyta el a leányt. Nem volt többé a mikroszkopikus szemű tudós, a ki a protoplazmákat bonczolja; ember volt, a kit emberi módon indit meg egy szép leány. Itélete megint meg volt zavarodva. E pillanatban hitt a lányban, megindította az őt fenyegető veszély; de alig hogy bezárult mögötte az ajtó, s kételyei, kérdései visszatértek. A leány fájdalma nagyon is hevesnek, nagyon is szinpadiasnak látszott, bajai pedig önmaga által szerzetteknek. Hátha a méreg nagyon is mélyre beleette magát?

Clarke sötét merengésben jött elébe a földszinti előcsarnokban.

— Szeretnék önnel beszélni egy szót, tanár úr.

— Annál jobb, mert én is önt kerestem, — felelt Serviss. — Meg akarom mondani, hogy Lambert kisasszony fölkért, hogy lépjek közbe önnél az érdekében. Nem szabad nyilvánosságra hoznia a nevét, a hogy tervezi. Ő retteg ettől a próbatételtől s nagyon bánkódik miatta. A leghatározottabban ellenzi.

— Fontolóra vettem ellenvetéseit. Nem elég nyomósak arra, hogy . . .

Serviss emeltebb hangon szólt:

— A *legcsekélyebb* ellenvetés az ő részéről elegendő kell, hogy legyen. Nem birom megérteni az ön álláspontját, hogy mint hagyhatja figyelmen kivül annak a kivánságát, a kit a dolog leginkább életbevágón érdekel. Most már jobban vagyok tájékozódva, mint mikor a paróchiájában beszélgettünk. Most már tudom nemcsak Lambert kisasszony titkát, hanem az önét magáét is. Lehet, hogy ön csakugyan azt hiszi, hogy ez a nyilvános föllépés nagy dicsőségére lesz neki, de engedje meg, hogy biztositsam arról, hogy sokkal valószinübben meg fogja rontani életét. Sőt, az ön bizonyságai romlására lesznek önnek is, az ügynek is, melynek szolgálni akar.

— Hogy érti ezt? — vágott közbe Pratt, a ki szintén odajött és eddig hallgatva állt. — Kételkedik a médium képességeiben?

— Igenis kételkedem. Az a próbatétel, melyre önök kényszeritik, össze fogja törni. Az ilyen kihivás elő fogja idézni a legkeserübb támadásokat, s ha sikerül is találni tudományos embert, a ki belemegy a dologba — a miben én kételkedem — ezek könyörtelenek lesznek.

— Azt akarjuk, hogy azok legyenek. — jelentette ki Clarke. — A mi dicsőségünk az ő ellenkezésük. Jöjjenek aczél-kötelékeikkel, záraikkal, telefonjaikkal és elektromos tűikkel! Szemébe nézünk minden materiális bizonyságnak.

— Ön meg van őrülve, — mondta Serviss fölhevülve. — Föl akarja áldozni a leányt a saját eszeveszett reklámhajhászatának?

— Osztozni fog velem a jutalomban, mely nekünk jut, mint az új hit evangelistáinak. Mit ér a nagyképűeknek és önteltaknek a bírálata? Mi azoknak a boldogságát munkáljuk, a kik gyászolnak.

A fiatal tudós agyán keresztül e pillanatban Clarke tervének új felfogása villant át.

— Ez az ember talán ravaszabb, mint gondoltam. Kompromittálni akarja a leányt más udvarlók szemében, hogy annál jobban biztositsa önmagának.

Hangosan pedig ezt mondta:

— Az első és fő szempont, hogy a leánynak joga van rendelkezni önmagával.

Clarke visszhangzó szavára Lambert asszony kijött a szobájából s most sietve ment Clarke felé, hogy lecsendesítse. Serviss erre hozzá fordult:

— Kérem önt, Lambert asszony, hogy fontolja meg ezt jól. A leánya neve gúny tárgya lesz az ország egyik végétől a másikig. Az nem számit, hogy önök őszinték és jóhiszemüek, a

Lassan lépkedett, egyik kezével a lépcső korlátjára támaszkodva.

közönség úgy fogja tekinteni Clarke föllépését, mint hírhajhászatot. Föláldozza leánya jövőjét, ha ebbe a dologba beleegyezik. Olyan ez, mintha odadobná a vadállatok elé.

— Mi megfontoltuk a dolgot, tanár úr, és mivel a leány őrszellemei sürgetik . . .

— Hát a leánya hirnevét, egészségét, elmebeli épségét ezekre a sötétből jövő hangokra bizza? — kérdezte Serviss átható komolysággal.

— Az ő atyja és az én atyám tanácsolják. Ők sokkal jobban tudják a jövőt, mint mi.

Oly szokatlan szilárdság volt Lambert asszony szelid hangjában, hogy Serviss habozni kezdett s mikor megszólalt, a hangja lágyabb volt.

— Honnan tudja, hogy ezek a hangok csakugyan a férje és az atyja hangja-e? Bizonyos erről?

— Ők vezettek és gondomat viselték sok éven át. Úgy hiszek bennük, mint abban, hogy élek.

Az ajka vonala kemény lett, miközben e szavakat mondta. Serviss más oldalról fogta meg a dolgot.

— Föltéve, hogy ezek a hangok csakugyan azoktól származnak, a kiknek mondják magukat, *mégis* tévedhetnek. Azt hiszi, csalhatatlan tudói lettek a múltnak és jövőnek az által, hogy megtértek az árnyak világába?

Clarke közbevetette magát.

— Épen ez az, a mit mi hiszünk. Ők megmondták előre a jövőnket, kifejtették a terveinket. Az ő tanácsuk szerezte meg mostani sikerünket s tovább is ugyanezen a nyomon fogunk haladni.

— Nagyon kétes az a siker, a mit szereztek. De mi lesz avval a szegény leánynyal? Ismerem ezt a várost és természetét. Tisztán látom, a mit önök, úgy látszik, nem látnak, a hallatlan igazságtalanságot, melyet el akarnak követni.

Clarke gúnyos mosolylyal felelt:

— Nem csak követeljük, hanem már meg is történt.

— Hogy érti ezt?

— Itt voltak a hirlapok tudósítói. A jelentés beszédemről s czélzás a tudósokhoz intézett kihivásomra holnap reggel meg fog jelenni a négy legnagyobb újságban.

— De Viola — Lambert kisasszony neve? Csak nem iratta ki azt is?

— Nem. Ez csak a szónoklatom után következik. A kihivás és az ő neve lesz a hatás tetőpontja.

— Istennek hála, hogy ön ily hiú! Még van hát idő, hogy valaki közbelépjen.

Pratt ismét odafurakodott.

— Mi köze önnek mindehhez? Ki kérte fel a közbelépésre?

— Maga az áldozat.

Erre megint Clarke szólalt meg.

— Szeretnők, ha részt vállalna a dologban, tanár úr, de arra nincsen módja, hogy megakadályozza. A szellemerők kérlelhetlenek.

Ez az egész szócsata az előcsarnokban folyt le, a nagy csillár alatt, melynek fénye egyenest ráesett Serviss fehér homlokára és határozott arczára. Pratt összeránczolt szemöldökkel állt vele szemben, összehúzva vállát, mint a medve, morgó hangja betöltötte a termet. Ekkor megjelent fönn a lépcsőn Viola. Lassan lépkedett, egyik kezével a lépcső korlátjára támaszkodva, mintha tapogatózva keresné útját. Szeme le volt hunyva, halvány, merev arcza olyan volt, *mint azé, a ki nagyon fájdalmasat álmodik.* Minden élénk ifjúsága, lángoló fölháborodása jéggé fagyott abban a rejtelmes megszállottságban, a mely rabul ejtette.

Borzalommal, mély részvéttel és heves dühvel nézte őt Serviss. Nem volt benne árnyéka sem a kételkedésnek, látta, hogy a leány valamely erősebb hatalom karmaiban van, oly hatalomében, a mely közeli rokon az őrülettel.

Clarke hangja törte meg a csendet.

— Itt a felelet! — kiáltotta diadalmasan.— Az őrszellemek idehozták, hogy megmutassák, hogy ő csak eszköz a Láthatatlanok kezében.

A legalsó lépcsőn Viola megállott s mély, lassú hang kelt ajkáról:

— Unokámnak be kell töltenie szerepét nagy tervünkben.

Serviss a rémülettől és kétségbeeséstől betegen fordult Lambert asszonyhoz és hidegen mondta:

— Asszonyom, az olyan hit, mint az öné, meghaladja értelmemet. Csak a pokol szellemei kivánhatnak ilyen kinszenvedést egy virágzó ifjú leánytól.

Igy szólt s tehetetlensége és a leány szellemi rabsága tudatával távozott.

Útközben feladott egy táviratot a mostohaapának:

— Jöjjön azonnal New-Yorkba. A feleségének és leányának rögtöni segitségére van szüksége.

XXI.

Britt utolsó látogatása.

Serviss tehát végre mégis közbelépett s ez a gondolat kevésbbé kellemesnek és nagyobb fontosságúnak tünt fel előtte, a mint következményeit mérlegelte.

— Valamennyire ki kellett volna magyarázkodni, — mondta magában. — Lambert azt fogja hinni, valami fizikai bajba jutottak.

A hány lépést tett hazafelé, annyi mérföldnyi távolodtak érzelmei attól a jelenettől, melynek az imént tanúja volt s a mint a leány könyörgő hangjának zengése elhalt fülében, mindinkább úgy érezte, mintha Viola életének ez a válsága nem is valóság volna, hanem egy kitünően eljátszott hatalmas dráma. Minden oly oktalan, oly rendellenes volt benne.

— Clarke az az erő, a mely lenyügözi, — mondta ebédnél Katenek. — Az őrszellem Clarke, az a hatalom, a melyet az anya Mac Leod nagyapának nevez. Lambertnek kell Clarkeval végeznie. Én nem kelhetek harczra vele, hisz ő tudja, hogy nincs rá semmi jogczimem. Ha megharagítom, azonnal nyilvánosságra hozza a leány nevét. Azt hiszem, Lambert legkésőbb szombaton itt lesz.

— Micsoda ember ez a Lambert?

Serviss gondolkozott egy pillanatig.

— Alacsony, szelíd modorú ember, külsőleg hasonlít egy kedves, gondos falusi orvoshoz, de jelentékeny energiájú és kitartású embernek kell lennie. Nagy vállalata van. Különben is ő az egyetlen, a kivel összeeskünhetünk s a míg ő meg nem jön, nem tehetünk semmit.

— Azt hiszed, eljönnének, ha meghívnám őket ebédre? — kérdezte Kate.

— Megpróbálhatod. Szeretnék Clarkeval négyszem közt beszélni s egy ebéd talán lecsitítja bősz lelkületét. Weissmannt is meghívhatjuk, de Prattot semmiesetre.

— És miért nem?

— Ez a Pratt egész határozottan egy vén vadállat, a leány gyűlöli és fél tőle. Az már több az illetlenségnél, a hogy bánik vele. Mintha a tulajdonosa volna.

— Jól van hát, a társaság majd meglesz nélküle is. Hivjak meg másokat is?

— Nem, csak azt a négyet, a kit mondtunk. Szeretném, ha alkalmam volna hozzáférkőzni ezekhez az emberekhez.

— Én is. Hát a táviratról szóljunk-e Lambert asszonynak?

— Nem. Ez csak Lambertre tartozik. Ő aztán közbelép, vagy nem, a hogy neki tetszik. Lehet, hogy megtáviratozza nekik a jöttét s mivel a míg meg nem jön, kimagyarázkodásról szó se lehet, ne szóljunk semmit az én figyelmeztetésemről.

Épen fölkeltek az asztaltól, a mikor Britt beküldötte a névjegyét.

— Bocsássák meg, hogy ily korán jövök, — mondta bágyadtan, — de a tizórai vonattal megyek vissza nyugatra. El kell menekülnöm ez alól az éghajlat alól, mert különben a kisértetek közé kerülök. Egyébiránt ezt mindenkép meg fogom tenni, már csak azért is, hogy lássam, milyen világ van oda túl s mit akarnak csinálni Lambert Violával.

— De hisz ön nagyon egészséges színben van, — mondták egyszerre Kate és Morton.

— Oh igen, virágzó színben vagyok, de szegény féltüdőm túlságos sokat dolgozik s attól félek, összerogy. Nem értem, hogy birja ki Clarke, — talán a szellemek segítik. Tessék elgondolni: az egész telet Bostonban töltötte! De hát ez az ő dolga. Ha az orvosa volnék, azt ajánlanám neki, térjen vissza Colorowba s a presbiteriánusokhoz.

— Vajjon megtehetné-e? Visszatérhetne-e az egyházhoz?

— Alig hiszem. Olyan nagy garral lépett ki, nem tudom, hogy volna arcza hozzá, hogy újra prédikáljon. Két kézzel ölelte át a spiritizmust. Egyébiránt én beszélgettem az ön magánügyeiről Weissmannal és másokkal s megegyeztünk abban, hogy ön az az ember, a kinek rá kellene vetnie magát ezeknek az okkultista erőknek a vizsgálatára.

— Hogy őrültnek mondjanak, mint Zöllnert, — Az idők azóta szelidebbek lettek. Valójában pedig mit tart ön Zöllner kisérleteiről?

— Jobb szeretném, ha nem igyekezett volna annyira bebizonyítani a negyedik dimenziót.

— Igen, de ez mégis jobb volt, mint az előitélet a szellemek érdekében. Nem gondolja?

— De hiszen Zöllner a szellemekből és a negyedik dimenzióból indult ki s ez megrontott mindent, a mit csinált.

— Elolvastam újra a könyveit. Diákkoromban tanulmányoztuk ezeket a könyveket, csak hogy fenhessük a nyelvünket ezeken a «szegény vén bolondokon«. Nem egyezem ugyan velük mindenben, de azt meg kell engedni, hogy Zöllner kisérletei gondosan voltak végrehajtva. Nem tudom, mire véli ön azokat a dolgokat, melyek Crookesszal és Wallace-szal történtek

— De Sladet és Homet és a Fox testvéreket próbára tették újra meg újra és ugy-e, hogy mind megvallották a csalást?

— A Fox testvérek megvallották, de aztán visszavonták a vallomást. Kétes népség voltak, azt megengedem; ezért bánt annyira, ha olyan leányt, mint Lambert Viola, velük egy sorban látok egy olyan önimádó fakir miatt, mint Clarke.

— Vajjon önimádó-e, vagy csupán fanatikus? — Kérdezte Kate. — Úgy látszik, mintha teljesen őszinte volna, mohó vakbuzgó, a ki ég a vágytól, hogy barázdákat szánthasson hite mezején. Milyen viszonyban van Violával? Azt hiszi, a leány megigérte neki, hogy neje lesz?

— Úgy látszik igen, vagy legalább is hozzákötöttnek érzi magát a szellemek által. Hallottam izeneteket attól a szelid indulatú Mac Leod szellemétől, a melyekben arra biztatta unokáját, hogy egyesítse erőit Clarkeéivel «az ügy előhaladása» érdekében. Mac Leod, úgy látszik, maga is presbiteriánus pap volt «e földi vándorlásban.» Óraszámra beszéltem az öreggel, de az önzése hajlíthatatlan.

— Ön sok mindenfélét látott dr. Britt. Mi a véleménye ezekről a dolgokról? — kérdezte Kate.

— Nyiltan szólva, magam sem tudom, — felelt Britt mosolyogva. — A mióta újra elolvastam Zöllnert és Crookest s átnéztem a magam és dr. Randall jegyzeteit, nem tehetek róla, ingadozom. A mennyire emberileg bizonyitani lehet, ezek a dolgok megtörténtek. Annyira nem vagyok, hogy azt mondjam, hogy ezek a jelenségek test nélküli szellemek művei, de azt elismerem, hogy gondolkodóba ejtenek bizonyos dolgok, melyeknek magam tanúja voltam egyik vagy másik érzékemmel. Ha kibirnám az itteni éghajlatot, belefognék a dolog tudományos vizsgálatába, — de igy nem merem megtenni. Az egész dologban az a különös, hogy bizonyítékokkal nem lehet róla senkit meggyőzni, mindenkinek személyes revelációja kell hogy legyen róla.

— Nem igy van ez más hit dolgában is?

— Nem. Van egy nagy különbség. Ha például a bátyja bebizonyítaná, hogy van egy új, eddig nem ismert baktérium, elhinném, — de egy szellem . . . Pedig az egyik ép oly hihetetlen, mint a másik. (Folytatása következik.)

15—50 éves hölgyeknek.

A SZÉPSÉG TITKA.

Eredeti levelek hiteles másolatai.

Egy berlini varieté primadonnájától jött a következő levél (németből fordítva): Tisztelt gyógyszerész úr! Egy kóristáné, ki ezelőtt Budapesten működött, feltünt közöttünk gyönyörü és fiatal arczával, bár tudtuk vélteleségből, hogy tul van a 40 éven. Egy alkalommal, mikor nem volt otthon, átkutattuk a tükör asztalját és láttunk egy tégely száraz crémet, melyre az volt felirva, hogy **Diana-crém**. Ugyanott láttuk a **Diana-pudert** és a mozsdóban a **Diana-szappant.** A szekrényben volt egy üveg **Diana-parfüm.** Nagyon természetes, hogy a crémet leirtuk és ezeket mindjárt meghozattuk. Dicséri nem akarom, mert eléggé dicsérni nem lehet. Annyit azonban irhatok önnek, hogy a szinháznál még az öltöztetőnők is Diana-szépitőszereket hozatnak és a budapesti kardalosné, kitől ellestük a szépsége titkát, majd megpukkad az irigységtől. Most kérek ismét mindegyikből 3—3 adagot. Nagyon jól tenné, ha egy itteni gyógyszertárnak raktárt adna belőle, mert akkor sokkal többen vehetnék.

Egy 17 éves bakfis levele: Növéremtől loptam egy kis **Diana-parfümöt,** de az olyan valami különös jó volt, hogy az egész kis városunkban csak az én illatomról beszélnek. Legyen szives megirni, hogy a Diana-szappan és Diana-crém is ilyen finom dolog e?

Egy bécsi szép asszony irja (németből fordítva): Kérek egy valódi **Diana-pirositót,** a mit küldött, olyan természetes pirosságot idézett elő arczunkon, hogy most mindenkinek tovább ajánljuk.

Egy lembergi tanárné irja: Az ujságban hirdetett csodadologoknak nem hittem soha és a Diana-crémet s Diana-szappant is csak azért rendeltem meg, mert több oldalról azt állitották, hogy ezek a legjobb bőrápoló és szépitőszerek. Most már tapasztalatból mondhatom, hogy ezek az állitások igazak és igyekszem én is tovább terjeszteni hölgyismerőseim között. Egyelőre csak 2 tégely Diana-crémet és 1 drb Diana-szappant kérek postafordultával.

Egy ujvidéki nő levele: A ki egy diszkrét és vonzó illatot akar, az csak vegyen egy üveg Diana-parfümöt, mely eddig még nem létezett. Kérek 2 üveggel ujból küldeni belőle.

Egy pécsi földbirtokosnő irja: Sokat haboztam, mig végre reászántam magam arra, hogy a barátnőm által ajánlott Diana-szépitőszereket meghozassam. Minden dicséret helyett itt küldöm uj rendelésemet s kérek azonnal 8 Diana-crémet, 6 Diana-szappant és 3 Diana-pudert. Elfogjuk osztani egymás között. Most már nincs köztünk májfoltos, szeplős és pattanásos leányka.

Uri hölgyeknél rendes szokás, hogy mielőtt szinházba, bálba vagy egy sétára mennek, előveszik a «Diana-szappant» — mely tiszta epe és parfum — és azzal megmossák arczukat, kezüket. Azután a száraz és nappal is használható «Diana-crémmel» gyöngén bekenik magukat, melyre jön a «Diana-hölgypor». Minden dobozhoz már a szarvasbőr is hozzá van csomagolva. Ily bőrápolás mellett nem csoda hogy a fővárosi és a vidéki nagyvárosi hölgyek feltünést keltenek szépségükkel, finom, tiszta s szeplőtlen arczbőrükkel és gyöngéd puha, bársonyszerü kezeikkel. Ezek a «Diana»-szépitőszerek arról nevezetesek a hölgyek előtt, hogy azoknak használatát nem lehet felismerni az arczon s épen ezért vásárolják ma már az egész világon ismeretes Diana-szépitőszereket.

Egy párisi gyógyszerész leánya irja: A minden oldalról ajánlott Diana-szépitőszerekkel tettem egy próbát s mondhatom, hogy többet ér az összes francia szépitőszereknél. Legyen szives intézkedni, hogy egy párisi-gyógyszertárban állandóan megkaphassuk, mert igy sokba jön a szállitas. Most kérek két száraz Diana-crémet, két Diana-szappant és három Diana-pudert.

Egy erdélyi mágnásnő irja: Tisztelt gyógyszerész ur! Sógornőm ajánlata folytán hozattam Öntől a mult hónapban egy üveg Diana-parfümöt és mondhatom, hogy ezen a téren nagy a tapasztalatom, de ilyen illatot még nem produkáltak soha. Kérem, küldjön 3 üveggel belőle, mielőtt elutazom rendes téli tartózkodásom helyére.

Egy franczia grófné levele (franczióból fordítva). Megkaptuk a **Diana-parfum-öt,** mely meglepet mindenkit. Az a pikáns, vonzó illat és az a csodaszép kiállitása az üvegnek arra inditott bennünket, hogy most 20 üveggel utánrendeljek belőle. A férfiak is azt állitják, hogy a Diana-parfüm illata heviti a vért és izgatja a kedélyeket.

Diana-Crém nappal és éjjel is használható száraz arcz- és kézfinomitó **75** krajczár. — **Diana-szappan 75** krajczár. — **Diana-Puder** (szarvasbőrrel) **75** krajczár. — **Diana-Parfüm** nagy üveg **5** korona. — Egy tégely **Diana-Pirositó 5** korona.

Központi főraktár, honnan szállitás naponta titoktoktartás mellett történik utánvétellel:

ERÉNYI BÉLA Diana-gyógyszertára, Budapest, Károly-körut 5. sz.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

Garay A. rajza.

DOKTOR MEFISZTOFELESZ.

(Folytatás.) Elbeszélés. — Irta SZEMERE GYÖRGY.

IV.

Az akarat-próba.

Másnap Olga ismét levette a csengetyűt, de akkor már nem Dénes, hanem a doktor miatt. Semmi áron sem akart vele találkozni, míg Dénessel nem beszélt. Ahhoz nem volt ereje, hogy *szóval* bontsa fel eljegyzését, levele pedig, a melyet e czélból irt az orvosnak, oly banálisnak, ostobának tetszett neki, hogy nem merte elküldeni. Egyszóval, első lépését boldogságához nem akarta elhamarkodni, elhatározta, hogy teljesen új, igazi jegyesére bizza magát.

És helyén való volt óvatossága, mert az ifjú csakugyan egy harmadik utat választott: a jegygyűrűt Olga üzenetével személyesen akarta az orvosnak átadni.

Olga eleinte le akarta erről a tervéről beszélni, (féltette az orvostól), de hogy Dénes makacsul ragaszkodott hozzá, szivszorongva bár, de engedett. Átadta neki a jegygyűrűt.

Dénes zsebrevágta és azonmód felkereste a doktort. Nem volt a szanatoriumában, lakásán akadt reá. Bemutatta magát:

— Halmy Dénes vagyok.

— Dr. Koleszár. — Mivel szolgálhatok?

Dénes leült egy székre s keresztbe csapta lábát.

— Unokahúgom: Baráth Olga megbizásából jöttem.

Az elmegyógyásznak megrezdült a szeme héjja, de egyéb jel nem árulta el lelkiállapotát. Hangja nyugodt volt, arcza merev.

— Sejtettem, — mondta. — Ugy-e a jegygyűrűt hozta vissza?

A fiatalembert láthatólag meglepte a doktor kérdése, de nem sokat okoskodott rajta, egyszerüen válaszolt neki:

— Igen. — S átadta a gyürüt.

Az orvos megköszönte a *fáradságát*, de igen különös módon. Igy:

— Köszönöm szives fáradtságát s nem akarom azzal terhelni, hogy visszavigye a jegygyűrűt, majd holnap magam fogom átadni a menyasszonyomnak.

Dénest, de csak egy pillanatra, zavarba hozta az orvos sivár nyugalma. Felugrott székéből, idegesebben mintsem akarta.

— Bocsánat, orvos úr, — mondta türelmetlenül, — fel kell önt világositanom: Olga nem az ön menyasszonya többé, az én menyasszonyom.

Az orvosnak arczizma se rándult.

— Tudom, — válaszolt választékos udvariassággal, — ő *ma még* az ön menyasszonyának tartja magát.

Dénes nem viszonozta az udvarias hangot, szinte nyersen felelt;

— Ma is, holnap is annak fogja magát tartani, mindaddig, a míg nem lesz a nőm . . .

Dr. Koleszár erre sem zökkent ki kimért nyugalmából.

— Pardon, — jegyezte meg finom mosollyal ajkán, — én nem disputálhatok urasággodal.

— Ezen nem is lehet, — vágta vissza Dénes keményen.

A doktor válasza ismét csak lágy volt:

— Igaza van önnek, — *ezen* nem lehet *velem* disputálni.

Halmy Dénes mind ingerültebb lett az orvos flegmájától. Szinte fenyegetővé lett a hangja.

— Azt tanácsolom orvos úrnak, hogy meg ne kisértse újra a húgom elszédítését, mert én is ott leszek.

Dr. Koleszár meghajtotta magát.

— Legyen szerencsém, — mondta lekötelező nyájassággal, — semmi titkom ön előtt.

Dénes végkép elvesztette a talajt lába alól.

— Mit akar vele? — kiabálta harsányan.— Miért tolakodik erőszakosan közénk?

Az orvos most már teljesen fölibe kerekedett.

— Pardon, — jegyezte meg, — nem én vagyok az, a ki tolakodom.

Az ifjú ajkába harapott.

— Ugy látszik, — sziszegte fogai között, — hogy erőszakosságra akar kényszeriteni . . . Hát — folytatta s haragosan megrázta a fejét — állok elébe.

Az orvos olyan arczot vágott, mintha csodálkoznék a fiatalember indulatosságán.

— De kérem, — mondta s összetette kezét,— eszembe sincs önt ingerelni. Hogy bebizonyitsam sympathiámat, ezennel kijelentem önnek, hogy holnap pont délben fogom meglátogatni menyasszonyomat s igen kérem, sziveskedjék odafáradni. Majd meglátja, hogy mindketten tévedtek, hogy nem ön az, a kit Olga férjéül kiván.

Dénes elképedt ezen a vakmerő kijelentésen.

— Nem értem, miféle emberfeletti hatalmat tulajdonit magának! . . .

Az orvos elnevette magát. Halk mefisztókaczagásából kicsengett az ördögi gúny.

— Kérem, kérem, — mentegetődzött s kajlára görbült a szeme, — semmi emberfeletti hatalmam nincs önök felett. Az én hatalmam — magyarázta, — az emberi tudomány hatalma. Elmeorvos vagyok (s dicsekvés nélkül mondhatom, hogy nem az utolsó), mint ilyen állitom, hogy menyasszonyom gyakori mentis aberratióban szenved, vannak teljesen beszámithatatlan pillanatai; az is olyan volt, a melyben visszaküldötte önnel a jegygyürüjét. Ezt akarom holnap önnek bebizonyitani, mert szerfelett sajnálnám, ha továbbra is általtná magát. . . Azt hiszem, ezzel önnek csak szolgálatot teszek.

Mondván, rácsapott egy könyvre s egyben kérdőleg nézett az ifjúra. És alig leplezett örömmel konstatálta a szeméből, hogy az lelki energiájának szuggesztiv hatása alól nem birta teljesen kivonni magát. Zavartan nézett maga körül s csak annyit birt kinyögni:

— Hát holnap majd ott leszek.

— Azzal minden köszönés nélkül távozott.

Dr. Koleszár, alig lépett ki szobájából az ifjú, kinyitotta az ablakot. Kisvártatva óvatosan kihajolt rajta. Dénest leste: mikor lép ki háza kapuján. Úgy látszik, csak a járását akarta tanulmányozni, nem arra volt kiváncsi, merre tart. Mert mihelyt elmosódott alakja a távolságban, menten bezárta az ablakot. Még pedig — bár teljesen világos volt még — az ablakdeszkát is betette. Valamennyit. Teljesen

Garay A. rajza.

— Ugy-e a jegygyürüt hozta vissza?

elsötétítette szobáját . . . Aztán két gyertyát gyújtott . . . a két égő gyertyát íróasztalára tette s maga szembeült velük.

E közben teljesen elváltozott a rejtélyes ember arcza: rá nem lehetett volna benne ismerni arra a hires elmeorvosra, a kinek fölényes nyugalmát irigykedve bámulta az egész világ.

Bezzeg nem volt most nyugodt! Arcza halotthalvány, keze reszketett. Arczizmai úgy rángatództak, mint a galvanizált békaczomb. Mintha rettenetesen félt volna valamitől . . . Valami láthatatlan erőtől . . .

. . . Félt is. A tudományát féltette . . . Rést kapott akaratának hatalma. Fennen hangoztatott tudományos elméletét megingatta egy láthatatlan erő: a szerelem.

Megingatta: azt belátta az orvos. De hogy megdöntötte volna: azt nem akarta elismerni. Semmi áron!

Elhatározta, hogy helyreüti a csorbát vagy — együtt hal az elméletével.

Úgy látszik megújult gyermekkori fejfájása, mert valami orvosságot vett be, miközben kinosan nyögött. Aztán még felállott és sósborszeszszel bedörzsölte a halántékát.

Azzal visszaült íróasztalához és egy üres papírlapot helyezett a két égő gyertya közé.

A mit ezután cselekedett, teljesen érthetetlennek látszott. Szemét rámereszthette a papírlapra, hogy majd kidült üregéből és visszatartotta lélekzetét. Eleinte csak tiz-húsz másodperczig, később már három perczig is. Egész belekékült az erőlködésbe, de nem hagyta abba; csak nézte a papirost, mintha élete függne rajta, — nézte, mintha meg akarná szemei sugarán gyújtani . . .

Hosszú, gyötrelmes csend . . . Éjfélt ütött . . . Újra csak a csend . . .

A doktornak leesik az álla, mint a hulláé . . . Teste reszketni kezd, mint a fakiré. De a szeme! — a szeme az mozdulatlan s szikrázik, mint a tűzgolyó . . .

Csend . . . Mindig csak csend . . . Egyszerre csak valami kimondhatatlan vad öröm czikkázik át az elmeorvos arczán. Szeretne felordítani, de még visszatartja magát.

A papirlap megmozdult a két gyertya között és elcsúszott az asztal baloldali sarkára. Elmozdította az orvos akarata.

— Hurrá! Hurr . . .!

Dr. Koleszár hangja megcsuklott, végső kimerülésében, mint egy darab fa: az asztal alá bukott.

Még reggeli kilencz órakor is ott találta az inasa.

(Folytatása következik.)

Folytatás.)

Mikor Britt fölkelt s bucsúzni kezdett, Serviss azt mondta neki:

— Ha találkozik Lamberttel, mondja meg neki, hogy siessen ide, ezeknek a nőknek szüksége van a segitségére. Én nem bizom sem Clarkeban, sem Prattban.

— Irtam neki ebben az értelemben pár nap előtt.

Britt távozása után Kate igy szólt:

— Holnap estére meghívom ezeket a kisértetes embereket, ha lehet. Te pedig, kérlek, hivd meg nevemben dr. Weissmannt.

— Nagyon is hirtelen vagy némely dologokban. Nem volna jobb, ha kicsit meggondolnád? Hátha a leány révületbe esik az ebédlő-asztalnál?

— Bárcsak megtenné! Csak attól félek, hogy olyan lesz, mint a többi amateur, — meg van hülve, vagy valami más köznapi baja van. Ezek a tehetséges emberek nagyon elkedvetlenitők.

— Nézd, Kate, komolyan szólva, ha Lambert kisasszonyt meghívod, úgy kell meghívni, mint bármely más kedves vendéget . . .

— Természetesen! Csak nem hitted komolyan, hogy föl akartam volna kérni, hogy idézzen szellemeket? — felelt Kate méltatlankodva. Aztán mosolyogva tette hozzá:

— Természetesen, ha minden áron olvasni akar a tenyeremből, vagy más effélét, nem utasithatom vissza, ugy-e?

— Tudtam! Neked szándékaid vannak, de mégis furcsa volna tőled, miután annyira tiltakoztál az ellen, hogy Lambert kisasszonyt mások szellemtelefonnak használják. Még csak czéloznod sem szabad bármiféle ülésre.

Kate ünnepélyesen feltartotta kezét.

— Esküszöm, hogy nem fogom rá kérni.

— Nem bizom benned, még ha esküszöl is, — mondta Serviss kétkedve.

Tréfálkozásuk közben mind a ketten megfeledkeztek a leányt fenyegető közvetlen veszélyről s csak úgy gondoltak rá, mint egy vendégre, a kivel jól fognak mulatni.

Viola nem azért volt fiatal leány, hogy ne a legszebb ruháját vegye fel; az arcza ujjongástól sugárzott. Ez nem volt köznapi ebéd a számára, hanem a szabadság egy órája. Kate egészen el volt tőle ragadtatva, a karjai közé kapta és megcsókolta.

— Édes kicsikém! — kiáltott, a mint hátrább lépett, hogy újra végignézze a boldog leányt. A szavak nem mondtak sokat, de a hangjából teljes megadás érzett ki.

— Bánom, hogy nem hivtam össze nagy társaságot, — maga nagyon is bájos ezeknek a hóbortos vén embereknek a számára.

Clarke tagadhatatlanul csinos volt papos fekete ruhájában, fehér nyakkendőjével, daczára beesett arczának és pillanatnyilag vadon fellobbanó szemének. Kate azonnal észrevette, hogy féltékeny Violára s különösen roszul érzi magát, ha a leány Mortonnal beszél. Az a makacs, vad kifejezés, a melyet ilyenkor Clarke arcza öltött, megdöbbentő volt.

Weissmann néhány perczczel elkésve jött, vidáman, mint egy gyerek, éles szemei élénken pislogtak ki nagy pápaszeméből. Olyan élénk volt, mint a tücsök (társaságban rendszerint ilyen szokott lenni) s az első percztől fogva a legnagyobb elfogulatlansággal kezdett figyelmeskedni Viola körül, a ki láthatólag örült a nagy tudós jóindulatának és büszke volt rá. Weissmann vezette őt az asztalhoz s megosztotta figyelmességét közte és a háziasszony között, majdnem mathematikai pontossággal, jól kiszámított időközökben tréfálkozva hol jobbra, hol balra. Kate nagyon örült, hogy az öreg ily láthatóan jól érzi magát.

Serviss már megigértette Lambertnével, hogy eljönnek vele és Katetel másnap szinházba a páholyukba. Viola pedig erre azt mondta:

— Oh, ezt jobban szeretném, mint bármi mást! Alig voltam valahol is, a mióta ebbe a csudás városba jöttünk, pedig úgy szeretnék látni mindent!

Morton könnyedén felelt:

— Én is szeretném látni az ön szemeivel. Azt hiszem, csakugyan csodás ez a város, de, tudja, mi úgy nézünk rá, mint az őslakók, a kiket kiszorított régi kedves utczáikból a forgalom. A Servissek hatvan év óta laktak a Corlear-téren, de négy év előtt nagy bérkaszárnyát épittettek a tőszomszédságunkban s nekünk el kellett költöznünk. A város évről-évre hasonlóbb lesz Párishoz, vendégfogadók tömkelege, átfutó vendégek tanyája. Mi, a kik itt születtünk, elvesztettük a lábunk alól a talajt. Afféle helyekre szorultunk, mint ez itt.

— De hiszen az önök lakása nagyon szép,— mondta Viola nyugodtan, — és a kilátás a parkra, eltöltött honvágygyal a hegyeim után. Ezek a nagy hotelek nekem felségeseknek tűnnek fel. Mindig arra kértem a mamát, hogy ezek valamelyikében béreljen számunkra szobát.

— Van köztük olyan is, a mely nem való önöknek; ne határozzanak addig, a mig tanácsot nem kértek a nővéremtől. Ő körülbelül mindent ismer New-Yorkban. Örülnék, ha elszabadulnának Pratt házából, — tette hozzá Serviss halkabb és bizalmasabb hangon. — Nem is értem, mért maradnak ott. Hisz ön nyilvánvalóan nem érzi ott jól magát.

Viola arczából eltünt a leányos vidámság.

— Clarke úr kivánságára maradunk ott. Tömérdek anyag van a könyve számára abban a házban. Tele van a legcsodálatosabb dolgokkal.

— Annyira szükségét érzi, hogy az új könyv számára csodás eseteket szolgáltasson? — kérdezte Serviss sokatmondó hangon.

Viola lesütötte a szemét.

— Ez az én életem, — felelte.

— Bocsánatot kérek, — sietett Serviss mondani. — Megfeledkeztem arról, hogy ma estére félre kell vetnünk minden kellemetlen ügyet.

Más tárgyakra fordította a beszédet, bár az esze a leány Clarkeval való összeköttetésén járt.

Clarke ez alatt sötéten merengett az asztal sarkában. Kate látva, hogy egy pillanatra fölocsúdott merengéséből, asztalt bontott.

— Az urak jöjjenek át hozzánk, a mint elszivták szivarjukat, — mondta az ajtóból, — s ne merjenek addig érdekes dolgokról beszélni! Ezeket tartsák fenn számunkra.

— Nem is tudunk érdekes dolgokat beszélni, ha a hölgyek távol vannak, — felelt Weissmann. — Önök inspirálnak minket.

Kate elnevette magát.

— Értem már. Lambert kisasszony egy skalppal többet tűzhet fel az övébe. Ezek a nyugatról jött leányok veszedelmes teremtések.

Alig mentek el a hölgyek, Weissmann megkérdezte:

— Lambert kisasszony csakugyan a nyugatról való?

— A sziklás hegységből.

— Ugyan! Váratlanul elragadónak találom.

— Vigyázzon, doktor úr, ő is olyan, mint a többi nyugatiak, nagyon érzékeny az efféle bókok iránt. Ugy-e nem találja abnormisnak semmi tekintetben? Nem hinné, hogy médiumi képességektől van megszállva, ugy-e?

Weissmann rábámult Servissre.

— Mit beszél ön?

— Lambert kisasszony az a csodás «psychika», a kiről beszéltem önnek.

Weissmann visszahökkent.

— Ez a bájos ifjú leány médium? Lehetetlen!

— Már pedig igaz és Clarke úr a tanácsadója.

Weissmann Clarke felé fordította teleszkopikus tekintetét s hallgatva, élesen ránézett.

— Úgy, úgy, — mondta csöndesen. — Ön az hát, a ki ki akarja hívni a tudósokat s a kiről ma az újságban olvastam?

Clarke meghajtotta magát.

— Én vagyok.

— És ez a leány az a csodás «psychika», a kit tartalékban tartogat?

Clarke összefonta karját s kihivó fölényességgel nézett szembe a tudóssal.

— Ő a legbámulatosabb szellem-médium a világon — csodásabb, mint Home vagy Slade.

— «Psychika!» — kiáltott Weissmann Clarke felé, mint egy megmérgedett borzeb. — «Psychika!» Hát mi köze neki a szellemekhez? Valami derék ember felesége kell hogy legyen belőle, olyané, mint a barátom, — s szeretettel tette kezét Morton vállára.

— Egy ilyen csinos nő, — folytatta aztán, — a ki az anyaságra született! És ön gyalázatba akarja sodorni, mint médiumot! El vagyok ámulva, — fejezte be tudóshoz illő érdességgel.

— Nem ismerek nagyobb dicsőséget, — mondotta Clarke s mélyen beesett szeme megvillant. — Ha hatalmamban állana, a földgömb minden lakója elé odatenném azt az izenetet, a melyet ő hoz.

Weissmann csak bámult rá, a mi Clarket nem hozta ki sodrából.

— Nem kell félni, — folytatta ez. — Nem megyek egy hajszállal sem tovább, mint a hogy az őrszellemei kivánják. Mindazok bölcsesége, a kik a szebb világba tértek, rendelkezésére áll azoknak, a kik minket vezetnek. Biztosabb ő azok kezében, mint az önökében. Egyébiránt pedig, — e szavaknál a hangja ijesztő lett, — senki emberfiának nem életbevágóbb érdeke az ő jólléte, mint az enyém. Elhihetik, hogy gondoskodom a jövőjéről annak, a ki egy nap majd a feleségem lesz.

Ez a kijelentés, mely a szónok hatásvadászatával volt odavágva, elhallgattatta Weissmannt és szörnyű erővel hatott Servissre, a ki felé tulajdonképen czélozva volt. Rémülettel és undorral felelt a fiatal házigazda:

— Örülök, hogy erről biztosít. Az ön eljárása olybá tűnt fel nekem, mintha jóváhagyhatatlan sérelmet akarna ejteni Lambert kisasszonyon.

— El vagyunk készülve a harczra, de semmi sem árthat neki, a míg a kötelességét teljesiti.

Weissmann megvető morgással fordult el Clarketól és elkezdett egy franczia tudósról, beszélni, a ki új elméletet állitott fel a rádiumra és meglepő tulajdonságaira vonatkozólag.

Ekkor Kate megjelent az ajtónál s az izgatottságtól kipirulva kiáltotta:

— Morton, Lambert kisasszony azt mondta, ülni akar ma este előtted és dr. Weissmann előtt.

— Nem, nem, — vágott közbe Clarke, — ezt nem szabad tennie!

Lambert asszony, hallva a tiltakozást, odalépett hozzá s igy szólt:

— Nagyon hajtja a léle , hogy megtegye, Antal és én azt hiszem jobb lesz, ha megtudjuk nagyapától, mit akar.

Servisst ez megint nagyon kellemetlenül érintette, mert azt remélte, hogy egy hosszú estét tölthet Violával s médiumi képességének ez a hivatlan előtérbe tolakodása még jobban fölkelthette gyanúját. Tréfára akarta forditani a dolgot s igy szólt Katehez:

— Bizonyos az, hogy nem te vetted rá?

— Nem, nem, ő akarja. Azt mondja, történhetik valami és szeretne séanceot tartani.

Weissmann élénken ugrott fel s a szemüvege csak úgy csillogott.

— Nagyon helyes! Pompás! Séanceot tartunk. Ez aztán a jó alkalom!

Aztán Servisshez fordult:

— Nincs igazam?

— Jó alkalom, csakugyan, — mondta Serviss kétségei megint eloszlottak a leány tekintetének tiszta fényében.

viss közönbösen s előre ment a nagy fogadószobába, a hol Viola egy az asztalon álló gömblámpa halvány fényénél ült, bájos és finom látványt nyújtva. Serviss rejtelmes megindulást érzett szivében.

— Mi volna, ha ez a leány enyém volna és én rám várna igy!

— Hát nem bolond dolog ez? — szólt Viola. — Ezt a mai estét szerettem volna egészen a magam számára, de *alighogy* leültem ide, *azok* nekem estek, én pedig igazán kívánom, hogy ön tanulmányozzon engem.

Serviss leült mellé, kétségei megint eloszlottak a leány tekintetének tiszta fényében.

— Mit érez ilyenkor? — kérdezte. — Hogy kezdődött a dolog?

— A rendes kopogással, aztán úgy érzem, mintha valami . . . valami erő húzná az agyamat. Nem birom világosan megmagyarázni. *Azok* alá akarják ásni öntudatomat, közölni tudják velem minden hang nélkül, a mit kivánnak.

A szeme hirtelen elhomályosodott s a hangja könyörgő lett.

— Legyen türelmes irányomban; azt hiszi, hatásvadászatból teszem, de ez nem igaz. Olyan kellemes volt ez az este és most minden el van rontva.

— Egyáltalán nem, kisasszony, — felelt Serviss nyájasan. — Nagyon meg vagyunk tisztelve. Olyan ez, mintha Paderevszki játszana nekünk a maga jószántából.

Kate és Weissmann ezalatt türelmetlenül várták a séance kezdetét, de távol maradtak.

Kate látva, mily szép képet nyújt a fiatal pár, azon tűnődött, vajjon mit beszélnek.

— El vagyok telve a leányával, — mondta Lambertnének. — Oly egyenes lelkű, oly mesterkéletlen és a szemei, azok egyenesen csodálatraméltók.

Clarke némán ülve s Weissmannt hallgatva, komor, nyugtalan szemekkel nézte Servisst. Szivét a féltékenység erős lángja égette. Eszébe jutott, mennyire megváltozott Viola Serviss két év előtti látogatása után. Akkor kezdett először állhatatosan fellázadni. És most Serviss elmélázva, mosolyogva ül mellette, mialatt a leány belenéz az arczába s mintha tökéletesen megfeledkezett volna kötelességéről, a munkájáról mindenkiről a világon. Még a ruhája is boszantotta Clarkeot. Mért födetlen a karja és a keble?

— Az enyém a leány, — mondta magában.— Ide nem fog többet jönni. Ezek az emberek veszedelmesek, lerontják magasabb hivatását.

Kate azt mondta neki:

— Nem szabad kitennie ezt a bájos gyermeket a nyilvános próbának.

— Asszonyom, nem én ragaszkodom ehhez, hanem az őrszellemei, a nagyapja, — felelt Clarke határozottan.

— De hisz ez csak kisértet!

— Ép olyan személyiség, mint ön vagy én. És az akarata minekünk törvény.

Különös, hogy Viola ugyanekkor ugyanezt mondta Servissnek.

— A nagyapám akarata vezetett, mióta csak emlékszem. Félek töle. Meghalljа minden szavamat, most is hallgatózik.

Három halk koppanás hallatszott az asztal felől, mintha valami sürű folyadék csepegne rá. Viola értelmesen mosolygott.

— Hallja? Itt van mellettem ebben a pillanatban. Türelmetlenkedik már.

— Szeretnék vele beszélni, — felelt Serviss. — de nem szeretem, hogy ön révületbe esik. E nélkül nem lehet?

— Igen, erre szükség van.

— És aztán miféle kinyilatkoztatást várhatunk?

— Nem tudom, csak azt, hogy szólni fog önhöz, vagy irni fog.

— Hogy ejti magát ilyen révületbe?

— Csak összekulcsolom a kezemet és átengedem magamat *neki*, — semmi több.

— Jól van hát, mondja meg neki, hogy meghallgatjuk.

Erre a szóra Viola arcza felragyogott.

— Köszönöm, a szellem is örül. Nem szorongat már oly erősen.

A mint a leány felállt, Serviss, zavarba hozva mosolya, újjongó leányosságának visszatérése által, határozatlanul mondta:

— Ne köszönjön nekem semmit. Mi tartozunk önnek köszönettel.

Viola Serviss karjára tette a kezét.

— Szerettem volna ülni ön előtt mindig, a mióta Coloradóban járt, most pedig nem szalasztom el az alkalmat.

— Helyes. Tehát kezdjük.

(Folytatása következik.)

Hogy ESZMÉNYI KEBELT

Törv. véd.

elérhessen, használja ön az «Pilules orientales»-t, melyek rövid idő alatt a kiálló nyakés vállcsontokat eltüntetik, a kebelt fejlesztik, erősitik és ismét helyreállitják, a dereknak pedig állandóan kecses embonpoint adnak, a nélkül, hogy a derekat megnagyobbitanák:

A PILULES ORIENTALES

az egészséget mindenkor előmozditják és legérzékenyebb véralkat mellett is bevehetők, fiatal leányok által ép ugy, mint hölgyek által, a kiknek keble a szilárdságot elvesztette vagy azt soha sem birta. Körülbelül kéthavi könyű kezelés. Egy doboz ára utasitással K 6.45, bérmentve, utánvéttel K 6.75.

J. Ratié, Pharmacien, 5, Passage Verdan, Paris.
Austria-Magyarország részére: Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utcza 12. 10946

SERAIL-ARCZKENŐCS,

Minden árthatlan alkatrész nélkül!

Minden árthatlan alkatrész nélkül!

az arczot tisztitja, fehériti és bársonypuhává teszi. Egy tégely ára 1 kor. 40 fill., kis tégely ára 70 fill.
Serail-szappan, Epe-szappan kitünő toilett szappanok a kenőcs használatához. Serail-crême nappali használatra, Serail-pouder kiváló finom arczpor három színben, fehér rózsaszin és crême. Egy doboz ára 1 kor.
Készíti ROZSNYAY MÁTYÁS gyógyszertára, Aradon, Szabadság-tér.

MATTONI-FÉLE
GIESSHÜBLER
TERMÉSZETES
SAVANYÚ-KÚT

Magyar királyi államvasutak.

Gyorsvonatok feltételes megállása Mező-Kövesd állomáson.

F. évi november hó 1-től kezdve a Budapest keleti pályaudvarról reggel 7 óra 40 perczkor Lawoczmára induló gyorsvonat Mező-Kövesd állomáson délelőtt 10 óra 8 perczkor; valamint a Miskolczról Budapest keleti pályaudvarra délután 1 óra 30 perczkor érkező gyorsvonat ugyanott délelőtt 10 óra 53 perczkor feltételesen meg fog állani.

Budapest, 1905. évi október hó 27.

Az igazgatóság.

KÖVÉRSÉG KORAI VÉNSÉG.

Istenem, — igy sóhajta ezer meg ezer ember, — mit adnák, ha elhájasodásomtól és emésztési zavaroktól megszabadulhatnék. Lám, nem is kell annyit áldozni. Tegyen minden hölgy és férfi csak egy kiséletest Mandor savanyitó és vértisztitó porral, biztos az eredmény; azt tekintélyes orvosi és vegyészeti bizonyitványokkal kimutathatom. — Ne mulassza senki el, erről meggyőződni; hozassa meg a Mandor port, ha be nem válik, a pénzt duplán visszaadom. Csekély 2 kor. 80 fill. Mandor doboza, orvosi utasitás és bizonyitványok mellékelve. Utánvéttel a pénz be küldése mellett; portomentesen diszkréten küldi

Mme Mandl Ida, Budapest, Károly-körut 2/V. sz.
Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utcza 12. sz. 11285

A

MŰVÉSZETEK TÖRTÉNETE

A LEGRÉGIBB IDŐKTŐL NAPJAINKIG.

A vallás- és közoktatásügyi m. kir. miniszterium megbizásából

szerkeszti **BEÖTHY ZSOLT.**

2000-nél több szöveg közti illusztrációval, számos műmelléklettel és szines táblával, 4 negyedrétü, átlag 500 lapra terjedő kötetben.

A teljes négy kötet diszkötésben **ára 64 kor.**

„A Művészetek Története“ a műtörténeti kutatás gazdag eredményeit összefoglalva, korszerü feldolgozásban, világos és élvezetes formában előadja az épitészetnek, szobrászatnak, festészetnek egyetemes történetét a legrégibb időktől a XIX. század végéig, különös tekintettel a **művészetnek Magyarországon való fejlődésére és annak nemzeti vonásaira.**

„A Művészetek Története“ munkatársai:

Beöthy Zsolt,
Berzeviczy Albert,
Csányi Károly, az iparművészeti Múzeum őre,
Császár Elemér dr., gimnáziumi tanár,
Divald Kornél, műtörténeti iró,
Herz Miksa Bey, az arab műemlékek főépitésze és felügyelője (Kairóban),
Keszler József, műkritikus,
Kuzsinszky Bálint dr., egyetemi tanár,
Láng Nándor dr., gimnáziumi tanár,
Mahler Ede dr., egyetemi rk. tanár,
Riedl Frigyes dr., egyetemi tanár,
Sebestyén Gyula, a közoktatási tanács titkára,
Szmrecsányi Miklós, min. tan., művészeti főfelügyelő,
Várdai Béla dr., gimnáziumi tanár,
Zsámboki Gyula, gimnáziumi tanár,
Zsilinszky Mihály dr., ny. kultuszminisztériumi államtitkár.

☛ ***Az I. kötet már megjelent*** ☚

500 lapra terjed, hetedfélszáz szövegközti illusztrációval, 20 műmelléklettel és 9 szines táblával van ellátva, az **Ókor Művészetét** tárgyalja a következő beosztással:

1. **Az őskor művészete.** Irta Sebestyén Gyula.
2. **Az ókor keleti népeinek művészete.** Irta Mahler Ede.
3. **A görögök művészete.** Irta Láng Nándor.
4. **A rómaiak művészete.** Irta Zsámboki Gyula.
5. **A római művészet Magyarországon.** Irta Kuzsinszky Bálint.

A II. kötet a **középkor művészetét,**
a III. és IV. kötet az **újkor művészetét** tárgyalja.

☛ ***Évenként egy-egy kötet jelenik meg.*** ☚

Megrendelhető havi részletfizetésre

minden könyvkereskedésben vagy a kiadónál

LAMPEL R. KÖNYVKERESKEDÉSE

(Wodianer F. és Fiai) részvénytársaságnál

BUDAPEST,

VI. kerület, Andrássy-út 21. szám.

MEGRENDELŐ-JEGY.

.....könyvkereskedésének

Alulirott ezennel megrendelem «A Művészetek Története», szerkeszti Beöthy Zsolt czimü müvet négy kötetben 4° alakban, famentes papiron gazdagon illusztrálva, diszes kötésben 64 korona árban. (Évente egy kötet jelenik meg.) A részletek a szállitástól kezdődőleg minden hó 1-én fizetendők mindaddig, mig a mü teljes vételára kiegyenlitve nincs. A részletek be nem tartása esetén a folytatólagos kötetek a részletek pótlásáig visszatartatnak; a lejárt és le nem fizetett részleteket a cégnek jogában áll, a portóköltség hozzászámitása mellett postai megbizással beszedni. A részletek elmulasztása esetében a részletfizetési kedvezmény megszünik és az egész mü teljes vételára esedékessé válik. A vételár első részlete a mü szállitásakor utánveendő. A fenti előfizetési feltételeket tudomásul veszem, külön kikötést nem teszek és a fentiek alapján ezennel megrendelem a fent nevezett munkát ..... koronás vételárért, a teljes mü átvételének kötelezettsége mellett, fizetendő havi ..... koronás részletekben a rendelés keltétől kezdődőleg .....

.....könyvkereskedésénél.

A rendelés vissza nem vonható.

Lakhely és kelet: .....
Név és állás: .....
Tessék olvashatóan aláirni.

Az ill. díjjegyzék 30. tétele értelmében bélyegmentes.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

Garay A. rajza.

DOKTOR MEFISZTOFELESZ.

(Folytatás.)

Elbeszélés. — Irta SZEMERE GYÖRGY.

V.

Ki az erősebb?

A kételkedés a siker megölője, az önbizalom félsiker.

Ezt a közmondást tudományos alapon tárgyalta hires könyvében dr. Koleszár. «A ki gyengének érzi magát, — jelentette ki lélektani indukciójának végeredményeképen — az valóban gyenge s a ki erősnek: az tényleg erős.

A doktornak az a kétségbeejtő levertsége, a mely erőt vett rajta Halmy Dénes távozása után (magára a doktorra nézve legalább), igazolja e tudományos tétel igazságát. Az orvost akkor csakugyan a kételkedés verte le. Megrendült akaraterejében való addigi fanatikus bizalma, úgy látszott, hogy akarata nemhogy fizikai erő kifejtésére kevés lett volna, hanem még az emberi lélek megmozditására sem volt alkalmas. S miután magánál hatalmasabb akaratenergiával biró embert nem ismert el: tudományos theoriái megakadtak egy gyenge nő szerelmének szirtfokán.

Akkor határozta el dr. Koleszár, hogy lelkierejének a végsőkig való megfeszitésével megejti magán az első emberfeletti kisérletet, a melynek hallatlan vakmerősége addig még őt is megdöbbentette; megkisérli a lehetetlennek látszót: erőfluidummá igyekszik átlényegiteni a természet eddigi rendje szerint lényeg nélkül szükölködő, elvont akaratát.

Ezzel az akarat-fluidummal akarta a két gyertya közé helyezett papirlapot helyéből kimozditani.

És kisérlete, mint kitünt, fényesen bevált.

Hogy valami egyéb titkos vagy nem titkos erő (esetleg egy észlelhetetlen légáramlat, vagy talán a doktor időnkénti lélekzete) mozditotta volna ki helyéről a papirost: annak kideritése nem tartozik a történet keretébe. Tény, hogy elmozdult; az is tény, hogy a doktor szentül hitte: az ő akaratenergiája mozditotta el.

A kinek fogalma van a tudományszomjúság fanatizmusáról, elképzelheti, mily észvesztő örömet érzett a rejtélyes ember vakmerő kisérletének sikere felett. Nem az Olga visszahódításának reménye szempontjából — (az orvos szemében inkább medium volt a leány, mint szerelme vágya), bár közvetlen czélja az volt, — hanem mert ezen siker révén most már kétségtelen beigazolást nyert minden tudományos elmélete.

Ezután már egész bizonyosra vehette, hogy az az erő benne, a mi megmozditott egy élettelen tárgyat, pozdorjává képes zúzni bármely élő lény akaratát.

Kétségtelen, megdönthetetlen! Eddig is hitte, de most már, hogy túlesett a legnagyobb bizonyitékon, a legcsudálatosabb elmeeredményen, a mit európai ember Krisztus Urunkon kivül valaha elért: apodiktikus tudássá nőtt a hite.

Mily óriási dolog! Mily kiszámithatatlan horderejü! Mily isteni! Urává lett az egész emberiségnek, ha úgy akarja: minden élőt akarata rabszolgájává tehet; övé testük, lelkük, agyuk s annak minden evolúciója, érzése, gondolata . . . Isteni tartalom! Kezében a világ sora! Csak tőle függ: megőrjitteti a minden oroszok czárját s összetöri tespedt népe rabbilincseit. Ura a czárnak, a ki felett mindezideig csak egy úr uralkodott: Isten maga; ura a korszellemnek, ha akarja: demagóggá változtatja a petrifikált oligarchát s koronát diktál a népámító fejére! . . . Mily dicső, mily világrendítő siker!

. . . Dr. Koleszár, midőn felköltötte inasa, egy csöppet sem csudálkozott azon, hogy az asztal alá került. Mindenre emlékezett. Tudta, hogy óriási erőködése sujtotta oda. A papirlap még most is ott volt az iróasztal sarkában.

Az orvos kézbevette . . . Hát kissé össze volt zsugorodva, ránczosodva a sima papiros.

Dr. Koleszár elégedetten bólintott (ő tudni vélte, mitől *kellett* a papiros felületének megváltoznia), aztán megnézte óráját.

— Egy liter kristályvizet és egy nyers tojást, — rendelkezett inasával.

A vizet és nyers tojást utolsó csöppig kiitta, aztán fürdőszobájába vonult. Megfürdött a hideg vizben, mialatt valami delejes fémabroncsba szoritotta fejét. Ezt kivétel nélkül mindennap megcselekedte dr. Koleszár, nyilván fejfájásai ellen.

Felöltözködvén, újra megnézte óráját. Tiz óra volt. Befogatott (mert volt már magánfogata is) és kihajtatott a gyógyintézetébe. Ott hamarosan léket vágott egy fiatal ember koponyáján, mert tudni akarta, miért képzeli magát kinai császárnak, aztán fél tizenkettőkor visszakocsizott a városba, hogy idején megérkezzék Baráth Olgához, a Halmy Dénessel megbeszélt találkára.

Vig volt a kocsiban, mondhatni szeles. Általában mikor nem látták, egész másképen viselte magát az orvos, mint emberek között. Úgy látszik, álarczban járt a világ számára, de menten levetette az álarczát, mihelyt magára maradt. És akkor egyszeribe átváltozott még az arcza és mozdulata is. Gesztikulált, kaczagott, arczát belefintorgatta a tükörbe, sőt néha rikácsolni se restelt. Ha ki ilyenkor meglátja: szentül az hiszi vala, hogy őrülttel van dolga.

. . . A kocsiban aprókat kaczagott a doktor és ujjaival valami miskulancziát csinált. De a mely pillanatban kilépett a zárt kupéból, egyszeriben az az előkelő nyugodtságu, derülten komoly lett, a milyennek mindenki ismerte.

Dr. Koleszár megfontolt, de élénk lépésben ment fel a Baráthék harmadik emeleti lakására.

Dénest már ott találta.

— Jónapot, Olga . . . Van szerencsém, tisztelt uram.

Úgy látszik, a szerelmesek hosszas beszélgetést folytattak volt egymással, mert a leány szokatlanul ki volt pirulva s vakmerő elszántság ült különben lágy, nőies arczán. Az ifjú ellenben sápadt volt és komor.

— Jónapot dr. Koleszár, — viszonozta a leány az üdvözlést.

Halmy Dénes nem szólt semmit, összeszoritotta ajakát.

— A jegygyürüjét hoztam vissza, — szólalt meg újra a doktor s mosolyogva nézett hol Olgára, hol az ifjúra.

A leány arczán csöppet sem simult el az elszántság kifejezése, sőt még merevebbé lett.

— Nem fogadom el, — mondta határozott, csengő hangon — mert mást szeretek.

Az orvos úgy tett, mintha mélyen elszomorodott volna.

— Téved, édes gyermekem, — állitotta szelid, szánakozó hangon, — s a jegygyürüvel két ujja között, három lépést tett a leány felé.

De nem érhette el, Dénes elébe ugrott és megfogta karját.

— Mit akar? Nem türhetem, hogy megbabonázza az én menyasszonyomat . . .

Az orvos (bár erősen markolta) könnyedén, mint a pihét, leseperte karjáról az ifjú kezét s mintha mi sem történt volna, kedélyesen szeme közé nevetett.

— Ah, csak nem akarja velem elhitetni, hogy hisz a babonában? Ugyan, ugyan . . .

Dénes nem tért ki a doktornak:

— Az mindegy, akármit hiszek. De megtiltom önnek, hogy *hozzá* nyúljon.

Az orvos folyvást csak mosolygott.

— Kérem, — mondta készséges udvariassággal, — ha az is kellemetlen önnek, hogy megfogjam a saját menyasszonyom kezét, szivesen elállok tőle. *Mint orvos, tudnom kell,*

hogy mivel tartozom önnek . . . Ime, — folytatta, — ide az asztal sarkára teszem a jegygyűrűt.

Olgára különös, szinte megrendítő hatással voltak az orvos rejtélyes szavai. Dénes karjába kapaszkodott, mintha oltalmazni akarná valami ismeretlen veszedelemtől: onnan kérdezte, gyülölelteljes tekintetet vetve a doktorra.

— Mit akar ezzel mondani? Mivel tartozik ön, mint orvos, az én — unokatestvéremnek?

Dr. Koleszár szárazon felelt:

— Kimélettel.

Az ifjú haragosan tiltakozott:

— Nem szorultam az ön kiméletére, sem így sem amúgy . . .

A leány sem elégedett meg a homályos felelettel, valami megfejthetetlen kiváncsiság izgatta:

— Kérem az okait! Tudni akarom . . .

Az orvos meghajtotta magát, könnyedén, elegánciával.

— Azzal, — válaszolta előkelő komolysággal, — nem szolgálhatok csak négyszem között.

A szép leány végkép ideges lett; kérőleg nézett szerelmese szemébe.

— Hagyjon magunkra, Dénes.

— Nem, — tiltakozott az ifjú, — nem engedem meg, hogy hozzád nyúljon.

— Ha csak az a baj, — szólt közbe dr. Koleszár, — ha annyira félti *rokonát* az én érintésemtől: azon könnyű segíteni. Megigérem, hogy e helyről nem mozdulok el. Erről felelek. Egyébről, — folytatta, — persze nem felelhetek; arról például semmi esetre sem, hogy a kisasszony nem nyúl *hozzám*.

— Micsoda őrültség!

A leány lecsillapította az ifjút.

— Ugy-e milyen őrültség: ilyet hinni, ilyet feltételezni rólam! . . . Nemde, édes, — folytatta halkan, füléhez ágaskodva, — magamra hagysz vele egy pillanatra, aztán mindjárt visszajösz?

— Micsoda szeszély, drágám! — kiáltott fel Dénes, de azért engedett a szeszélynek: a szomszéd szobába ment. Érezte, hogy vonakodásával megsértené a leánykát, holott szentül bizott benne, mint csak Istenben magában.

— Nos? — kérdezte Olga tűzvörösen, a mint becsukódott az ajtó Dénes után.

Az orvos lehajtotta képmutató fejét.

— Okvetlenül tudni akarja, Olga?

— Akarom, akarom . . .

— Az a szerencsétlen fiatal ember — mondta az elmegyógyász tompa hangon, — igen beteg.

A leány, mint egy mágnes vonzására, önkénytelenül a doktorhoz szökött.

— Mi baja?!

— Agybaja van, egy éven belül bele fog őrülni.

Olga felsikoltott:

— Hah! Hazudik!

De hiába mondta; magából a sikolyából, rémült arcából, egész elaléló lényéből kitetszett, hogy nem volt őszinte a felháborodása. Nem olvassa-e ki a doktor az ő szeméből is legtitkosabb érzéseit . . .

. . . Csakugyan volt a doktornak a leányra gyakorolt hatásában valami megfoghatatlan, babonaszerű. Idegeit mindenesetre uralta, mert még mielőtt ellenvetését meghallgatta volna: elszédült és hogy el ne essék: a karjába kapaszkodott.

Ebben a helyzetben lepte meg őt a sikoly hallatára belépő Dénes . . . Elképedt.

— Olga! Oh Olga!

A leány eszméletlenül a földre bukott.

Az ifjú kétségbeesetten föléje borult és költögette.

Olga! Oh, Olga!

Az elmeorvos a drámai csoportozathoz lépett. Hangja, midőn beszélni kezdett, csudálatosan mély hangzású volt, akárcsak a föld méhéből tört volna elő.

— Ime, — mondta, kezét a térdelő Dénes feje fölé tartva — ime, most már beláthatja, hogy tévedett ő is, ön is . . . Esküszöm önnek — tette hozzá felvilágositásul, — hogy tapodtat sem távoztam erről a helyről, kezemet sem mozditottam meg; ő volt az, a ki *megölelt*.

Mondván, egy szinte kivédhetlen kézmozdulattal elháritotta a fiatal embert Olga eszméletlen teste mellől s maga térdelt le hozzá . . .

Kézbe vette vértelen fejét és megérintette nyakacsigolyáját.

Az ifjú csak állt mereven és némán bámulta: nem mert tiltakozni.

A leány lassacskán felnyitotta szemét . . .

Az orvos gyöngéden felemelte, aztán felvette a gyűrűt az asztalról. És ráhúzta a leány ujjára.

Az engedte. Tekintete a végtelen távolban bolyongott. Ott nézett valamit. S úgy látszik, nem látta, a mi közbül esett. Dénest sem vette észre.

Ennek egyszerre lángba borult visszafojtott indulataitól halvány arcza: a doktorhoz szökött s mielőtt az észrevehette volna, megragadta a nyakát.

— Nyomorult! — ordította a képébe, — most már kénytelen leszek megölni önt.

A doktor lassan, mélyen, halkan kaczagott és minden erőfeszités nélkül letörölte nyakáról az ifjú kezét.

Azzal, vissza se nézett, távozott.

(Folytatása következik.)

(Folytatás.)

XXII.

A bizonyító séance.

Morton szeme fokozódó izgatottságban csillogott. Végre szemben volt a nagy problémával. Weissmannal oldalán, olyan föltételek közt, melyeket maga szab meg, most próbára tehette a leány csodálatos természetfölötti erőit. Viola a kezébe adta magát, önszántából lett áldozatává a lelepleztetésnek, mert Serviss tökéletesen biztosra vette, hogy képes lesz leleplezni ámitását.

— Könyörtelennek kell lennünk, ha segiteni akarunk rajta, — mondta főnökének. — Ha meg akarjuk menteni önmagától és Clarketől, ki kell mutatnunk a gyöngeségét, a szemfényvesztését.

A könyvtárszobát találták a séancera legalkalmasabb helyiségnek, mert csak egy kijárata volt, a mely a fogadószobába nyilt s az utczára szóló ablakok magasak voltak.

Viola segített elrendezni az asztalt és tréfálkozva figyelmeztette őket egyes óvatossági rendszabályokra. Kate és Weissmann úgy néztek a készülődésre, mint valami játékra, csak Clarkenak volt kelletlen a dolog, az ő nagyképűségét még Kate humora sem szeliditette meg. Weissmann nagyon tréfás volt a maga módja szerint.

— Lepecsételjük a kulcslyukat? — kérdezte.

— Oh, a szellemeknek nincs kulcsra szükségük, — felelt Viola. — Úgy átmennek az ajtón, mint a Röntgen-sugár.

— Uram Isten! Micsoda veszedelmes szellemek. Még jó, hogy nem foglalkoznak rablással.

— Néha el is visznek egyetmást.

— Jól van, kihivom őket: ide kiteszem az órámat. Ha elviszik, annál jobb, — felelt Weissmann, — nagy zsebóráját egy szekrény tetejére téve.

Clarke rendelkezései szerint helyezkedtek el az asztal körül, mint valami kártyázó társaság, Viola az asztal egyik végén, Clarke a másikon. Weissmann Serviss kérésére Viola mellé ült jobbról, Serviss pedig balról. Viola ekkor nevetve kérdezte:

— Nem kötöznek meg?

— Nem, — felelt Serviss, — most ön szabja meg a föltételeket, mint a mi vendégünk. A mi próbatételünk majd valamikor máskor lesz.

— Jobb szeretném, ha ma volna, — felelt Viola. — Kérem, legyenek oly szigoruak, a hogy csak lehet. Teljesen a kezükben vagyok, — tette hozzá bizalmas ártatlansággal tekintve Servissre, kinek ez a tekintet a szivéig hatott.

— Jól van, — mondta Weissmann. — Megkötjük tehát. Van-e kéznél selyemzsinór?

Morton valami fehér zsinórt vett ki egy fiókból.

— Ez tán megteszi, de ne kötözzük. Kate, gyere, varrd össze, legalább ne mondhassa senki, hogy megoldotta a csomót.

Kate körülcsavarta a zsinórt Viola kezefeje körül s szorosan hozzávarrta a ruhája ujjához. Aztán a könyöke köré csavarta, a két végét pedig a szék alá húzták s a padlóhoz szegezték.

— Kérek még két szeget, — mondta Weissmann. — Ezeket a kötelékeket a kezén hozzá akarom szögezni a szék karjához. Tönkre megy ettől a ruha ujja?

— Nem, — felelt Viola, — csak szegezze oda jó erősen.

— És a szék?

— Az nem baj, — felelt Morton. — Minálunk a tudomány előbbre való, mint a bútor.

A zsinórt s a ruhaujjat hozzászegezték a székhez.

— Szegény gyermek, — kiáltott Kate. — Ha fáj, csak szóljon és én ki fogom szabaditani.

Weissmann erre egy selyemszalagot kötött a leány kezére, egyik végét Serviss kezébe adta, a másikat pedig maga fogta meg. E közben a szemükben megcsillant a tudós kutató lelkesedése, elfelejtették kételyeiket a leány iránt, a ki oly nyugodt maradt, mintha csak buvósdi játékról volna szó s nem olyan próbáról, melyben becsülete s jövendő boldogsága forog koczkán. Serviss feszült idegekkel tettvett körülötte s valami titkos tűz borította el agyát, valahányszor a leány kezét megérintette. Végre Weissmann kijelentette, hogy minden rendben van.

— Készen vagyunk. Az ajtó be van zárva s a kulcs a zsebemben van. Nos, mi lesz hát most?

— Oltsák el a gázt, — felelt Clarke. — A szobának teljesen sötétnek kell lenni.

— Miért teljesen sötétnek? Ezt nem szeretem. — Weissmann élesen, látható ingerültséggel beszélt. — Látnunk is kellene.

Clarke vállat vont.

— Tehet, a hogy akarja. A szellemek azt mondják, a mozgásnak azt a módját, a melyen ők kinyilatkoztatják magukat, közömbösíti a fény és hogy a sötétség szükséges a különleges tölcsér-mutatványokhoz.

— De nincs ám tölcsérünk! — kiáltott fel Lambertné.

— Micsoda tölcsér? — kérdezte Weissmann.

— Szükségünk van valami megaphonra, hogy erősebbé tegyük a szellemhangokat.

— Csináljanak tölcsért kemény papirosból, — ajánlotta Viola.

Serviss levett egy réztölcsért a könyvszekrény tetejéről.

— Itt egy fonograf tölcsére. Jó lesz ez?

— Azt hiszem, igen. Tegye az asztalra. Tegyenek ide papirost és czeruzát is, — mondta Clarke. — Lehet, hogy irást is kapunk.

— Kell még valami?

— Nem, egészen készek vagyunk. Jó lesz, ha megfogjuk egymás kezét, a mig a médium révületbe esik. Tegyék az ujjukat könnyedén a kezére.

— Ha megengedi, — mondta Morton Violának s a leány arcza kissé elpirult.

Clarke lecsavarta a gázt, hogy csak egész sárgán világitott s a hirtelen beállott sötétségben valamennyien hallgatásba merültek. Morton, ujjait gyöngéden Viola kezén nyugtatva, éles fájdalmat érzett.

— Milyen bájos! Milyen szentségtörés, visszajára fordítani a lényét! Most az oroszlán torkában van, és mégis mily nyugodt. Weissmann lehetetlenné tett minden egyebet a legközönségesebb hasbeszélésnél, — meg se birja mozdítani a kezét.

Viola megszólalt:

— Nem, doktor Weissmann, én tőlem nem függnek a jelenségek, azaz hogy mennél jobban szeretném, annál tovább kell várnunk. Nem igérhetek meg ma semmit.

Morton ezt hallva, belsőleg igy okoskodott:

— A hisztériának ezek a homályos formái sokszor hasonlitanak az őrültség ravaszságához. Szegény leány! Kezdi észrevenni, mi vár reá s elő akar minket készíteni a csalódásra.

Kételyének visszatérte hallgataggá tette.

— Ne énekeljünk valamit? — kérdezte Weissmann.

— Doktor, ön meglepő jártasságot tanúsit ezekben a dolgokban, — mondta Kate.

— Oh, hiszen én mindent tudok.

— Kezdem hinni, — jegyezte meg Serviss. — Kezdem hinni azt is, hogy ön titkos hivő. Ha az, akkor álljon ki közülünk, mert még utóbb maga fog belebeszélni a tölcsérbe.

Mig az asztal egyik végén ez a beszélgetés folyt, Clarke mély, egyhangú hangon magyarázott Katenek:

— Az X-sugár a mozgás egy módja, akár a fény, de a fény hullámai oly irányban mozognak, hogy összeütköznek az X-sugáréival s lerontják ezeket. Ugyanigy mi föltesszük, hogy a mozgásnak azt a módját, a melylyel a testetlen lelkek kinyilatkoztatják magukat, közönbösiti, ha le nem rontja is, a fény. Továbbá a láthatatlanok nem szeretik, ha tetteiket szemmel kisérik. Megesett, hogy letettem egy czeruzát az asztalra, de hasztalan kértem őket, hogy irjanak vele, mindaddig, a mig le nem teritettük egy selyemkendővel. Ekkor fölemelkedett és irt. Jól lehetett látni, a mint a kendő alatt mozgott.

Kate megborzongott.

— Végigfut a hideg, ha ilyen dolgokra gondolok. Fog valami ilyen csudálatos dolog történni ma?

— Nem tudom; a föltételek ugyan szigoruak, de azt hiszem, fog valami történni. Viola!

— Nos?

— Nem énekelne nekünk?

— Nem. Jobb volna, ha önök beszélgetnének. Talán lesz mégis ma részem kinyilatkoztatásokban, a szellemek megigérték, ugy-e bár?

Morton szenvedett a leány helyett is, a kinek keze remegni kezdett az övé alatt.

— Belement a Weissmann hálójába s most már észreveszi, hogy nincs menekülés, — gondolta magában. Viola nem felelt a kérdéseire, pedig ébren volt, hiszen hallani lehetett mély sóhajtását, a mely szinte úgy hangzott, mint a sirás. Serviss legjobban szeretett volna föllállni, fölcsavarni a lámpát és véget vetni az egész kisérletnek, a mely csak megalázást hozhat a leányra.

— Vakmerősége is betegségének jele, — tünődött magában. Weissmann pedig ezt mondta Lambertnének:

— Én nem törődöm a hazajáró halottakkal. A mit a leányától kivánok, nagyon egyszerű dolog. Szeretném látni, hogy mozgat meg egy anyagrészecskét az egyik ponttól a másikig a nélkül, hogy hozzá nyúlna, vagyis olyan erővel, a mely a tudomány előtt ismeretlen, a mint hogy Zöllner állitása szerint Slade meg tudta tenni.

— Ezt ő is megteszi, — kiáltott Clarke. — El tud mozditani egy széket az A ponttól B-ig, a nélkül, hogy bármely ismert erőt alkalmazna. Föl tudja függeszteni a nehézkedés törvényét. Meg tud szólaltatni egy zárt zongorát s el tud

— Jó lesz, ha megfogják egymás kezét.

olvasni egy lepecsételt levelet, mely jól el van zárva egy ébenfa dobozba.

— Maga nagyon sokra vállalkozik, — mondta Weissmann irónikusan. — Sokkal kevesebbel is beérjük. Ha egy gabonaszem századrészét egy fokkal feljebb tudja emelni egy üvegkorsóban, én többet nem kivánok tőle.

Lambertné közbeszólt:

— Ne vitatkozzanak, mert ez akadályozza a szellemeket.

A társaság ismét csöndbe merült. Kate hirtelen elnevette magát.

— Nem gyerekes dolog ez? Morton, ha az ismerőseink látnák, a mint itt ülünk a sötétben, megpukkadnának a nevetéstől. Miért kell ennek ily bohó formában történni, Clarke úr?

— Nem bohó ez, ha helyesen nézzük. Szorosan kell összeülnünk, hogy összhangba jussunk. A lehetőségeket előmozditjuk azzal, hogy félhomályban ülünk, kezeinkkel érintkezve. Az ének is hozzájárul a lelkek összhangjához. Semmi sem igazán bolondos vagy prózai, minden azoknak a lelkétől függ, a kik . . .

Már-már belehevült a szónoklatába, mikor Viola keze egyszerre rángatózni kezdett a Mortoné alatt, mintha igyekeznék kiszabadulni. Nyögött, sohajtozott s oly erősen vonaglott, hogy a szék ropogott alatta.

— Oh édes! oh édes! — kiáltott lelkendezve.

— Ki akarja szabaditani a kezét? — kérdezte magában Morton növekvő gyanakodással. — Ez valami fogás tán?

Lambertné nyugodtan szólt:

— Kezdődik már. Énekeljen valamit, Antal.

Clarke elkezdett egy egyhangú dalt dúdolni, mialatt Morton a leányhoz hajolva hallgatta nyögéseit, fokozódó keserűséggel és fájdalommal.

— Úgy látszik, nagy fájdalmat szenved, — mondta Lambertnének. — Nem jobb volna, ha feloldanók? Nem akarom, hogy ennyire az ő rovására menjen a dolog.

— Nem kell félni. Ez a nagyapja, mindig igy szenvedni látszik, ha valami nagy kinyilatkoztatás előtt áll. Nem esik semmi baja.

A szegény leány kiáltozása annyira hasonlított a halálküzdelemhez, hogy Kate felugrott.

— Csavarják fel a lámpát! A leány haldoklik!

— Csönd! — kiáltott Clarke majdnem dühösen. — Az urak vegyék le róla a kezüket, túlságos erősek ők, és kérem, ne ijeszszék meg. Maradjon mindenki csöndben.

Morton haraggal és undorodva emelte föl a kezét.

— Mindez cselfogás arra, hogy meglazitsa ellenőrzésünket, — gondolta magában. — Még ez a nyilt, derék anyja is támogatja a csalást.

Elkeseredés fogta el.

— Most nagy dolgok fognak történni, — mondta Lambertné bizakodva. — Most adja meg magát.

A leány hosszú, mély lélekzetet vett s elcsöndesedett, mint a halott és Morton, visszafojtott lélekzettel hajolva fölé, fülét majdnem egészen ajkához tartva, nem birt észrevenni semmiféle hangot, semmi mozdulatot. Igy hallgatózva egy pillanatra betekintést nyert egy új és megdöbbentő világba — a sötétség és csend világába, a mely suhogó szárnyú lelkekkel van benépesitve.

A tölcsér élesen kezdett zörögni, Kate nagy rémületére.

— Ki teszi ezt? — kérdezte idegesen.

— Te vagy az, Waltie? — kérdezte Lambertné gyöngéden.

Három koppanás hangosan felelt:

— Igen.

Aztán beletrombitált valaki a tölcsérbe s Lambertné anyai büszkeséggel eltelten jegyezte meg:

— Waltie az éltető eleme séanceainknak. Olyan nagy betyár! No, de légy ma jó fiú, mert itt nagyon kiváló emberek vannak.

A tölcsér csak kopogott.

— Azt jelenti ez a kopogás, hogy jól van? — kérdezte Clarke.

Háromszori koppanás adta az igenlő választ.

— Nagyapa itt van?

— Igen.

— Akar az urakkal beszélni?

— Igen.

— Jól ülünk?

Egy határozott koppanás azt mondta, hogy nem.

A kopogástól vezetve Lambertné lejebb húzódott az asztal végéhez Clarke és Kate mellé, a felső végén hagyva Weissmannt és Mortont az alvó leánynyal. Alig ültek újra le s az asztal elkezdett mozogni, egészen úgy, mintha a leány a lábával mozgatta volna. Weissmann és Morton vele mozogtak az asztallal, de a selyemszalag végeit nem eresztették el. Morton részvéte boszankodásnak adott helyet erre a ravasz fogásra, melynek az a czélja, hogy őket eltávolitsa.

Alig hogy újra leültek, midőn egy mormogó hang szólalt meg az asztal közepén s a czeruza fölemelkedett és megint leesett. A papiros lapjait pedig mintha valami öreges kéz lapozta volna.

Kate fölkiáltott:

— Morton, te teszed ezt?

— Nem, — felelt Morton kurtán.

— Nem érez valami mozgást a szalagon? — kérdezte Weissmann nyugodt hangon.

— Semmifélét, — felelt Morton.

— E szerint a médium mozdulatlan.

Igy ültek csöndben néhány perczig, mikor a mormogás megint elkezdődött; a tölcsér lassan fölemelkedett, mintha nagy erőfeszítéssel emelné valaki s aztán nagy koppanással leesett.

— Nagyon nehéz? — kérdezte Clarke.

Három éles koppanás mondott mérges igent s aztán egyszerre a tölcsér szemmel láthatóan fölemelkedett az asztalról s elkezdett a levegőben lebegni. Morton mély ámulattal figyelt, hogy Viola mozdul-e vagy hangot ad. Egy mocczanása, lélekzetvétele sem hallatszott s a selyemszalag mozdulatlan volt.

— Ő neki nincs ebben része, — mondta magában.

Kate felsikoltott.

— Jaj, megérintett!

— Mi érintette meg?

— A tölcsér.

Morton élesen kérdezte:

— Hol van Clarke úr?

— Mellettem jobbról.

— Micsoda bolond história! — kiáltott mégis Morton.

A tölcsér leesett az asztal közepébe, de aztán rögtön megint a levegőbe lebbent s egy levegővel erősen keveredett férfihang — de mégis csak hang volt — egyenesen Mortonhoz szólt, komoran, megvetően.

— A saját területén találkozunk. Anyagi bizonyitékokat kivánt, most maga szabta meg a föltételeket. Folytassa hát. Mit kiván tőlünk?

— Kicsoda ön?

— Donald MacLeod vagyok, a médium nagyapja.

Ebben a pillanatban Mortonban egyszerre csak felvillant a hang mögött álló ember fizikai jellemvonásainak tudata.

(Folytatása következik.)

Vérszegénység,
étvágytalanság, idegesség gyógyítására és gyenge gyermekek, valamint felnőttek, sápkoros fiatal leányok erősítésére
a legkitünőbb készítmény, az orvosok és tanárok által is ajánlott KRIEGNER-féle
TOKAJI CHINA VASBOR
Az országos egészségügyi tanács is méltatta ez ital kiváló sajátságait, így tehát nem téveszthető össze más hasonló szerekkel. Valódi 5 puttonos TOKAJI BORBÓL KÉSZÜL, nagyon kellemes ízü Hatása biztos, az egész idegrendszert megerősíti. — Kis üveg ára K 3.20. — Nagy üveg K 6.—
Postai szétküldés naponta után-vétel vagy a pénz előzetes beküldése után.
Főraktár Budapesten
KORONA-GYÓGYSZERTÁR
VIII., Kálvin-tér (Baross-utcza sarok).

Ruhamángorló, facsaró, mosó-gépek, használt és uj **irógépek** részletfizetésre is.
Würzburger és Társánál
Budapesten, IV., Ujvilág-utcza 19—21.

TELI FÜRDOKURA A SZT.-LUKÁCSFÜRDŐBEN.

Természetes forró, meleg, kénes források. Iszapfürdők, iszapborogatások, mindennemü hermália-fürdők, hidrotherapia, masszage, szénsavas. Olcsó és gondos ellátás. Cziz, köszvény, ideg-, bőrbajok és a téli fürdőkura felől kimerítő prospektust küld ingyen a 10876. *Szt.-Lukácsfürdő Igazgatósága Budapest-Budán*

KÖVÉRSÉG KORAI VÉNSÉG.
Istenem, — így sóhajta ezer meg ezer ember, — mit adnék, ha elhájasodásomtól és emésztési zavaroktól megszabadulhatnék. Lám, nem is kell annyit áldoznl. Tegyen minden hölgy és férfi csak egy kiséretet **Mandor** sovanyító és vértisztító porral, biztos az eredmény; ezt tekintélyes orvosi és vegyészeti bizonyítványokkal kimutathatom. — Ne mulassza senki el, erről meggyőződni; hozassa meg a Mandor port, ha be nem válik, a pénzt duplán visszadom. Csekély 2 kor. 80 fill. Mandor dobozra, orvosi utasítás és bizonyítványok mellékelve. Utánvétellel a pénz be küldése mellett; portomentesen diszkréten küldi
Mme Mandl Ida, Budapest, Károly-körut 2/V. sz.
Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utcza 12. sz. 11225

Ha őszül a haja
ne használjon mást, mint a
„STELLA"-HAJVIZET,
mert ez nem hajfestő, de oly vegyi összetételü szer, mely a haj eredeti színét adja vissza. Ueegje 2 K.
ZOLTÁN BELA gyógyszertárában,
Budapest, V/49, Szabadság-tér, Sótatér-utcza sarkán. 11136

A női szépség elérésére, tökéletesítésére és fentartására legkitünőbb és legbiztosabb a
MARGIT-CREME,

mely vegytiszta, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, teljesen ártalmatlan. Ezen világhirü arcszeplő, májfoltot, pattanást, böratkát (Mitesser) és minden más bőrbajt. Kisimitja a ránczokat, redőket, hímlőhelyeket és az arczot hófehérré, simává és üdévé varazsolja. Ára nagy tégely 2 kor., kis tégely 1 kor.
Margit hölgypor 1 kor. 20 fill., **Margit szappan** 70 fill., **Margit fogpép** (Zahnpasta) 1 korona., **Margit arczvíz** 1 korona.
Hamisitványok biróilag üldöztetnek.
Postán utánvétellel vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készitő: **Földes Kelemen** gyógysz. **Arad.** Budapesti főraktár: **Török József** gyógysz. Király-u. 1-3 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

Legkedveltebb, legjobb hajfestőszer a
MELANOGENE
fekete és barna színben.
Ezen kitünő és ártalmatlan készitménynyel hajat, szakált, bajuszt pár perez alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szin állandó és a természetes szintől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerü. Nem piszkit. 10689
Ára 2 korona 80 fillér.

Hogy ESZMÉNYI KEBELT

Türr, védve.
elérhessen, használja ön a **«Pilules orientales»-t**, melyek rövid idő alatt a kiálló nyak- és vállcsontokat eltüntetik, a kebelt fejlesztik, erősitik és ismét helyreállitják, a deréknak pedig állandóan kecses embonpoint adnak, a nélkül, hogy a derekat megnagyobbitanák:
A PILULES ORIENTALES
az egészséget mindenkor előmozditják és legérzékenyebb véralkat mellett is bevehetők, fiatal leányok által ép ugy, mint hölgyek által, a kiknek keble a szilárdságot elvesztette vagy azt soha sem birta. Körülbelül kéthavi könnyü kezelés. Egy doboz ára utasitással K **6.45**, bérmentve, utánvéttel K **6.75**.
J. Ratié, Pharmacien, **5, Passage Verdan, Paris.**
Ausztria-Magyarország részére: **Török József** gyógyszerész, **Budapest, Király-utcza 12.** 10946

A FEJFÁJÁS ELLEN — ANTIDOL — A LEGJOBB, FÉL PERCZ ALATT HAT
Fejfájás, hátfájás, migrain ellen. A szert nem kell benyelni, csupán szántani. Allatorvosi fényképek. Tovez 35 darab ára 1·20 kor. Megrendelhető és készitőnél is: Vilmos Béla vegyész, Debreczen. KAPHATÓ MINDEN GYÓGYSZERTÁRBAN!

GERMANDRÉE
PORHANYÓS ÁLLAPOTBAN és TABLETTÁKBAN
Franczia szabadalom. A szepség titka, ideális illattal felleltelenül tartós, egészséges és diszkrét. A **Germandrée** az arczbőrnek egészséges és üde szint ad.
1900 évi Párisi Világkiállitás: **ARANYÉREM**
MIGNOT-BOUCHER, 19, Rue Vivienne, PARIS.

Rozsnyay vasas china bora.

Igen hatásos vérszegénység, sápkor, neurasthenia esteiben. Egy 1/2 literes üveg ára **3.50** kor. Egy üveget tartalmazó postaláda **14** kor. **12** fillér franco küldve.
A Rozsnyay-féle vasas china bor
egyike a legelterjedtebb és leghatásosabb gyógyboroknak.
A külföldi készitményeket felülmulja. Vérszegényeknek különösen ajánlható 11266
Főraktár Budapesten:
Török József gyógyszertára.
Továbbá a készitőnél:
Rozsnyay Mátyás gyógyszertárában **Aradon**, Szabadság-tér.

A művészetek története
a legrégibb időktől napjainkig.
A vallás- és közoktatásügyi magy. kir. minisztérium megbizásából
Szerkeszti
Beöthy Zsolt.
2000-nél több szövegközti illusztrációval.
Számos mümelléklettel és szines ábrával.
Négy, negyedrétü, átlag ötszáz lapra terjedő kötetben.
A teljes 4 kötet ára
diszkötésben 64 korona.
Megrendelhető havi részletfizetésre is
A már megjelent I. kötet
500 lapra terjed, hetedfélszáz szövegközti illusztrációval, 20 mümelléklettel és 9 szines táblával van ellátva, az **Okor művészetét** tárgyalja a következő beosztással:
1. **Az ószkor művészete.** Irta **Sebestyén Gyula.**
2. **Az ókor keleti népeinek művészete.** Irta **Mahler Ede.**
3. **A görögök művészete.** Irta **Láng Nándor.**
4. **A rómaiak művészete.** Irta **Zsámboki Gyula.**
5. **A római művészet Magyarországon.** Irta **Kuzsinszky Bálint.**
A II. kötet a **középkor művészetét**, a III. és IV. kötet az **újkor művészetét** tárgyalja.
LAMPEL R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai) részvénytársaságnál,
Budapest, VI., Andrássy-út 21. szám
és minden könyvkereskedésben.

1.50 frt. **2 frt. Roskopf-órák** plombával.

Nikkel vagy acél Roskopf-rendszerü — — frt 1.50
Roskopf-strapaz-óra plombával — frt 2.—
Duplafedelü — frt 3.40
Arany-double (aranyhoz hasonló).. frt 3.50
Val. eziist egyfed. frt 3.—
Duplafedelü — frt 4.—
3 erős fedéllel... frt 5.—
Eredeti «vasuti» Roskopf (nem rendsz.) frt 3.50
Fenti órák a száz Mária, magyar korona, szánto földmives vagy ily dombormüvü képével 10 krral drágábbak.

Kakuk-óra frt 2.50

Zenélő ingaóra

71 cm. magas, önmagától a legszebb dalokat, keringőket és indulókat játszva — — frt 6.—
Zene nélkül — — frt 4.—
Ötőmüvel — — frt 4.50
Toronyóraütéssel frt 5.—
Ébresztő-órák nikkelből — — frt 1.—
Dupla haranggal frt 2.—
Zenélő müvel — frt 4.25
Kakuk-órák — — frt 3.40
Kerek konyhaórák frt 2.—

Ébresztő-óra 1 frt.
éjjel világitó frt 1·58
Dupla haranggal 2.—

Valódi ezüst 3.- frt. 5.- frt.
Remontoir-óra
cs. és kir. fémjelzéssel
urak, hölgyek és ifjak részére.

Egyfedelü — — frt 3.—
Duplafedelü — frt 4.—
Aranyszegélyü — frt 5.—
Három erős fedél frt 6.—
Ezüst páncéllánc frt—90
14 kar. arany 8 frtól felj.
14 k. aranylánczok 10 frtól
14 kar. arany fülbevaló 1 frt 20 krtól feljebb.
14 karátos aranygyürük kövei 1 frt 80 krtól felj.

Három évi irásbeli jótállás. Meg nem felelőért pénzvisszaküldés. Szétküldés csak utánvéttel.
„A nagy óragyárhoz" czég MAX BÖHNEL, órás, Wien, IV., Margarethenstrasse 38. szám.
A cs. kir. államhivatalnokok szállitója. — Alapitva 1840. — Kérjen nagy árjegyzéket ezer képpel ingyen és bérmentve. 11087

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

Garay A. rajza.

DOKTOR MEFISZTOFELESZ.

(Folytatás.)

Elbeszélés. — Irta SZEMERE GYÖRGY.

VI.

Az őrültek között.

Dr. Koleszár bizonyosra vette, hogy a szerelmes pár a történtek után gondolni se fog többé az egyhekelésre. Szerethetik egymást, de félnek is egymástól. Kinos loppal fogják az egymás tekintetét lesni, keresve azt a szomorú fátyolt, a mely majdan lelkük világosságának takarója lesz.

Nem, két egymást szerető ember, szivükben a sötét kétségnek eme tövisével nem akarhat, nem tudhat egymással élni.

Csalódott az elmeorvos . . . Nem ismerte a székely természetet.

Halmy Dénes nemhogy lemondott volna szerelméről, ellenkezőleg elhatározta, hogy a végső eszközhöz nyúl. A doktort valami módon *ártalmatlanná* kell tennie. Belátta, hogy a történtek után hiába való lenne minden egyéb félrendszabály: vakmerőn, kiméletlenül és gyorsan kell cselekednie. Különben az orvossal való érintkezés állandóan fenyegető izgalma következtében csakugyan meg talál szerető párja betegedni.

Igen okos, nagyon józan itéletü ember volt Dénes. Széles látkörü s sokat olvasott. Ismerte, illetve elismerte a szuggesztió erejét, de nem becsülte túl. Hiszen egy-egy pillanatra őt is meglegyintette az orvos eme titokzatos energiája, de ime mindenkor lerázta magáról a hatását. Mihelyst távozott, legott megszünt magától. Ugyanezt tapasztalta Olgán . . . Tehát egyszersmindenkorra lehetetlenné kell tennie az orvossal való találkozását . . .

Ámde hogyan? . . . Nem határozott mindjárt. Illetve úgy határozott, hogy először minden kijelölt czél nélkül keresi fel a doktort. Hátha ki lehetne belőle venni valamit, a mi irányt adna további lépéseinek?! Arra is gondolt (bár nem igen bizott benne), hogy jó szóval téríti észre vetélytársát: kiegyezik vele. Hiszen szemmel látható volt, hogy az Olgához való viszonyában még csak nyoma sincs a szerelemnek . . . Hátha meg tudja szivét inditani.

Most másodszor a szanatóriumban kereste fel a doktort. Épen egy veszedelmes dühöngő őrülttel foglalkozott.

Ez minduntalan neki rohant, a doktor meg (nyilván valami ügyes fogással), minduntalan fellökte. Igénybe se vette a háta megett parancsára váró két markos ápoló erejét. Elég volt neki a magáé. Pedig egy dühöngő őrült emberfeletti erőt tud kifejteni. Kétszer, sőt többször akkorát, mint egy hasonló fizikumú egészséges ember . . .

. . . Dénest, az elmegyógyintézetekben divó minden szokás ellenére, nem a váróterembe, hanem egyenesen működése szinhelyére: a kórterembe vezettette dr. Koleszár. Nyilván mutogatni akarta előtte rendkivüli erejét.

Dénes leült egy sarokban és elszomorodott szivvel nézte a szerencsétlen dühöngőt, a mint tajtékzó szájjal kapkod levegő után s őrült erőlködésében hol kimerül, hol új erőre kap.

— Ezt az urat, — magyarázta neki a doktor derült bonhomiával, — meg fogjuk gyógyitani. Kiszedjük a lelkét, azt a mérges, gonosz lelkét és egy újat, egy egészen szelidet nevelünk belé . . . Nézze, — folytatta s ki tudja hányadszor, fellökte a szerencsétlen teremtést, — nézze, mennyivel szelidebb már most is, mint az imént. Már úgyszólván csak a keze-lába lázong, a szeme kegyelemért könyörög . . . Türelem fiacskám, először tombold ki magad, aztán kaphatsz czukrot is, kegyelmet is.

És ernyedetlenül folytatta a szivfacsaró kúrát, mig végkép össze nem roskadt a jó Isten mostoha gyermeke.

— Kegyelem! — hörögte és elkezdett sirni, mint a csecsemő.

A doktor lehajolt a lábainál vonagló alakhoz és megpaskolta az arczát.

— Látja, fiam, — mondta közben, — kár henczegnie, mert erősebb vagyok, mint maga.

Dénesre nézett, mintha neki is szólana a tanács, aztán igy folytatta:

— Megkegyelmezek, jó emberem, de csak azon feltétel alatt, ha megigéri, hogy máskor jól viseli magát.

— Jó leszek, jó leszek, — igérte a szerencsétlen beteg.

— Helyes, fiacskám, — diesérte a doktor és egy darab árpaczukrot vett ki a zsebéből. — Nini, itt a czukor.

A beteg mohón kapott utána s ropogtatta, falta oly állati vágygyal, hogy Dénes nem tudta: sirjon-e rajta, kaczagjon-e?

Az őrültet kivezették a teremből; széliden, mint a bárány, követte a melléje rendelt ápolót, sőt megkinálta czukorral is.

. . . Bevezettek egy új beteget. Büszkén, mint egy toreador lépett a kórterembe s grandiózus kézmozdulattal üdvözölte az orvost:

— Jónapot, barátom-uram, hogy s miként érzi magát az intelligenczia?

A doktor elfogadta a tónust, szerényen felelt:

— Köszönöm szives kérdését, édes mester, az ön palotájában mindenki jól érzi magát . . .

Nevezetesen iró volt az Istenadta, de kiirta az agyvelejét s most azt hiszi, hogy túlember (Übermensch) s minden czikkéért egy palotát kap a kiadóitól. (Ez nem is egész roszfajta őrültség, nem kár érte, hogy nem gyógyitható.)

— Ezt is megtartom az életnek, pedig dicsekvés nélkül mondhatom, hogy más intézetben elpusztulna két év alatt, — magyarázta Koleszár Dénesnek, — de sajna, a régi eszét már én sem adhatom vissza . . .

Ezzel az őrülttel már rövid ideig foglalkozott a doktor. Megkérdezte tőle, hogy érzik magukat szellemi testvérei: Homérosz, Kant és Don Juan, aztán kivezettette . . .

A harmadik pácziens miskolczi csizmadiamester volt, igen jó képü barátságos atyafi, a kin épen nem látszott meg elméje fogyatkozása. Pedig elég alapos fogyatkozás volt: azt hitte a szerencsétlen, hogy ő az angyalok táncz-mestere, mert úgy, a hogy ő, nem tudnak táncolni még a mennyországban sem. Be is mutatta tudományát a kórteremben minden felszólitás nélkül, eljárván egy saját találmányú

Garay A. rajza.

Dénes elszomorodott szivvel nézte a szerencsétlen dühöngőt.

verbunkost, oly akkurátosan, hogy csak úgy szédült bele a tisztelt publikum.

Ennek a szegény csizmadiának az volt a kurája, hogy addig kellett táncolnia, míg össze nem esett. Azért, hogy ráunván a mesterségére, felmondjon az angyaloknak. Akkor aztán minden rendben lesz, bátran visszamehet Miskolczra csizmát csinálni, semmivel sem lesz roszabb a csizmája, mint táncmestersége előtt . . .

. . . Halmy Dénes gyülölettel eltelve jött az orvoshoz, de az a szivet eláruló modor, az a lelkiismeretesség, a mely legdrasztikusabb gyógymódjából is fennen kitetszett: némileg elsimította gyülöletét.

Midőn szemben állott vele a fogadószalonban, nem látta többé benne azt az ellenséget, a kit okvetlenül le kell gyürnie. Ügy beszélt vele, mint okos, becsületes emberrel, a kit könnyebb meggyőzni, mint legyőzni.

— Egy nagy kéréssel jövök, doktor úr, — kezdte, — ön nagytudományú ember s azt hiszem, a tudomány az az egyedüli emberi kincs, a mi kárpótol mindenért . . . Én, — folytatta, — egy szerény földbirtokos vagyok, nincs egyebem, mint ezer hold rosz földem és a szivem . . . Az a kérésem — végezte: — engedje át nekem a menyasszonyomat, hisz ön végtelen gazdag, én meg igen szegény vagyok . . .

A doktort láthatólag meglepte a fiatalember szivreható kérése. Nem ezt várta tőle. Azt, hogy gorombáskodni, vagy legalább is erőszakoskodni fog vele. Ezt jobb is szerette volna. Egyrészt mert az erőszakkal szemben jobban elemében volt, mint a kéréssel szemben, másrészt, mert amannak a jelentősége emennél kedvezőbb lendett volna reá nézve. Az ugyanis az ifjú elrontott boldogsága feletti boszú érzésének kitörését is jelenthette volna, míg emez csak egyet jelenthetett: hogy eszében sincs lemondani a leányról. Arra vallott kérelmének már a tartalma, formája is.

Tehát ismét csalódott, — egy *részletben*. Első kisérlete a szuggesztió terén nem végződött teljes eredménynyel. Folytatnia kell, a hol elhagyta . . .

Ez módfelett boszantotta a doktort, de boszúságát Dénes előtt természetesen nem árulta el.

— Kérem, — válaszolt neki a türelmetlenség némi árnyalatával a hangjában, — én a magam részéről, ha csak ettől függ a boldogsága, szivesen teljesiteném kérését, de a mint már többször mondottam, nem hiszem, hogy Olga férjhez menne önhöz.

Dénes a válaszból belelátott az orvos kártyáiba, de nem jött ki türelméből.

— Doktor úr, — kérte szeliden az orvost, — ne tartson engem gyermeknek, se — tudatlan embernek. Tisztában vagyok azzal a végzetes hatással, a mit arra a szegény leányra gyakorol, ismerem annak lélektani okait is, habár csak egyszerű birtokos ember vagyok . . . Igen kérem, ne akarjon visszaélni egy nő gyengeségével és egy együgyű ember tudatlanságával . . .

— Ön nem tudatlan! — jegyezte meg Koleszár akaratlanul.

— Lássa, doktor úr, — folytatta Dénes, — én önnek most már azért sem teszek szemrehányást — (pedig első pillanatban végtelen kétségbe ejtett vele) — azt sem hányom a szemére, hogy karjaiba szédülve találtam a menyasszonyomat, pedig tudom, hogy ez az ön *müve* volt.

— Hogyan képzeli? . . .

— Mondott neki valamit . . . visszaélt ideges kiváncsiságával, . . . valami igen roszat mondhatott rólam, különben nem alélt volna el.

A doktor rámeredt az ifjúra.

— Csudálkozik, — folytatta ez, — az én józan eszemen? Ne csudálkozzék doktor úr, a legegyszerűbb elmékben sokszor a legtisztább itélőképesség lakik . . . Csak nem gondolja, — végezte szavait, — hogy annyira megtévesztett a látszat, miszerint az ön iránt érzett szerelmének tulajdonitsam szegény leánynak eltántorodását . . . Egyszerűen magába kapaszkodott.

A doktor csak hallgatott, csak nézte és beszélni hagyta az ifjút.

— Mit mondott neki? — Hogy nem szeretem. Talán bizonyitékokkal is szolgált neki? . . . Vagy más irányban ámitotta el? Azt mondta, hogy lelketlen, vagy bolond vagyok? . . .

Most már közbevágott dr. Koleszár:

— Miért kérdezi tőlem, mikor tőle is megkérdezheti?

Ügy látszott, nagy súlyt helyezett erre a kérdésre, mert öröm villant a szemében Dénes válaszán. Ezt válaszolta:

— Nem akarja megmondani. — S mélyen felsóhajtott. De — füzte tovább szavait, — nem is vagyok kiváncsi rá. Tiszta a lelkiismeretem. Inkább csak szemrehányásból kérdeztem s hogy meggyőzzem eljárása — kiméletlenségéről . . .

A doktor úgy érezte magát, mint a formai bizonyitékok nélkül, parasztészszel leleplezett bünös. Egy pillanatig habozott: vajjon visszaverje-e az ifjú támadását, (erre a dialektikának, szarvas okoskodásnak, de a tudománynak is ezer fegyvere állott rendelkezésére), avagy további teendőit a leánynyal végezze el.

Már-már szóra nyilt ajka, hogy első gondolatát valósitsa meg, midőn egy rendkivüli ötlet villant át agyán . . . Szeme bele szikrázott, arcza felragyogott. Egy fejjel nőtt meg a saját szemében, annyira, hogy szinte megfeledkezett magáról. Megveregette az előkelő fiatal ember vállát: úgy szólt hozzá felülről lefelé.

— Fiatal barátom, — mondta, — mielőtt végleges választ adnék kérésére, mint lelkiismeretes ember, kötelességemnek tartom önt arra figyelmeztetni, hogy azon esetben, ha megvalósul az önök házassága, tragédia lesz belőle rövid egy esztendő alatt.

Az ifjú szivét kissé meglökte ez a merész állitás.

— Miből kombinál?

— Elmeorvos vagyok, *tudnom kell* . . .

— Csak nem azt akarja ezzel mondani, hogy én vagy *ő* megőrülünk egy éven belül?

Dr. Koleszár megvonogatta vállát.

— Többet mondanom tiltja becsületem s az orvosi ethika.

Dénest, mint a minapában, ismét meglegyintette az orvos titokzatos ereje. De hamarosan összeszedte magát. Összerázkódott és keményen szemébe nézett.

— Csak arra kérem: szakitsa meg az Olgával való viszonyát, a többit bizzuk Istenre.

A doktor kiegyenesedett s vésztjósló hangon, mint egy ókori augur, igy felelt:

— Ha ezek után is kivánja, ám legyen. Lemondok a leányról: vegye el . . . Most már azt is megmondhatom önnek, hogy *vesztére* feleségül fog menni önhöz.

Hiábavaló volt az augurhang, Dénest az egyszer kitörő örömében nem ijesztette meg. Szivét, eszét, egész valóját az az egyetlenegy gondolat töltötte el, hogy megszünt minden akadály: Olga az ő édes, drága felesége lesz. Túláradó szivétől alig tudta kinyögni:

— Ön nagylelkű ember, köszönöm.

El akarta kapni a doktor kezét, hogy megrázza, de nem sikerült neki.

Dr. Koleszár hátrakapta kezét, mintha mérges pók csipte volna meg.

— Ne köszönje, — mondta s valósággal belesápadt a mondásába, — mert átkozni fog érte előbb-utóbb.

Az ifjú most már elképedt még az örömén át is.

— Nem értem önt, — kiáltott fel s összeborzongott, mintha fázna, — Próféta ön, hogy a jövőbe akar látni? Vagy az ön kezében sorsunk fonala? Isten ön?

— Nem vagyok próféta, — válaszolt a doktor, — de látom jövőjüket; nem vagyok Isten, de kezemben sorsuk fonala.

Tompán hangzott a szava, merev, fegyelmezett arczát mintha egy pillanatra elborította volna a szánalom.

Halmy Dénes kezdte magát igen roszul érezni. (El innét el! Ki, a szabad levegőre!) A titokzatos ember légköre, mint kénszag nehezedett rá a tüdejére. Nem állotta tovább: gyorsan elköszönt és kimenekült.

Dr. Koleszár követte szemmel s midőn bezáródott mögötte az ajtó, el kezdte rázni a fejét.

— Magad akartad, szerencsétlen ember! — mormogta magában. — Én meg akartalak *benneteket* kimélni a katasztrófától, — füzte tovább a szót gondolatban, — a mit a tudomány jegyében most már kénytelen leszek rátok zúdítani . . . A tudomány minden előtt! . . .

. . . Vagy nem volt őszinte a doktor lelkiismeretének háborgása, vagy igen rövid ideig tartott. Mert egy-két percz mulva (biztonság kedvéért) bezárta az ajtót s egyedül tudván magát: el kezdett vihogni, handabandázni és komikus grimaszokat vágott a tükörbe.

*

. . . Mi volt az ötlete? Mi a czélja a fiatal párral? . . . Egy bizonyos: örömmámorban úszott. Nagy napja volt . . . Pedig elvesztette menyasszonyát. Egyelőre legalább . . . Mert lemondása a Dénes javára őszinte volt. Most már *akarta*, hogy elvegye a leányt . . . Igy jobban fogja szolgálni a tudományt, mint amúgy . . .

Az az ötlete, a mi az imént agyába villant, vezette rá, hogy miként kell szolgálnia.

(Folytatása következik.)

SÖTÉT ZSARNOKSÁG.

Regény.

Irta Hamlin Garland. — Angolból fordította S. A. (Folytatás.)

Valami rejtelmes módon, valami eleddig ismeretlen érzék segitségével egy hosszúkás, bozontos és tüskés szemöldökü arcz tünt föl agyában. Ajka keskeny volt, a szája nagy, sötétszürke szeme komor.

— Mindez belső illuzió, a melyet e hangnak valamely ismerősömével való hasonlósága idéz föl, — mondta magában, de valami áhitatos remegés futotta el mégis, mikor ezt a kérdést intézte az öreghez:

— Ha ön a médium nagyapja, szeretném öntől megkérdezni, helyes dolognak tartja-e egy fiatal leányt ilyen bolondságra kihasználni?

— A czélok nagyok, a dolog, a melyet a leány végez, fontos, — ezért azt felelem: igen. Ő még gyermek s a mit a maga akaratából tesz, köznapi és hivságos dolog. Eszközt csinálunk belőle, mely képessé teszi az embert arra, hogy legyőzze a sirt. Észreveheti, hogy nem teszünk benne semmi kárt s különben is csak keveset foglalunk el idejéből. Fölösleges az ön aggodalma. A mi gondoskodásunk az ő jóllétéről fölülmulja az önét. A mi baja van, ellenállásából származik; ha teljesen megadná magát, boldog lehetne.

A mint a hang elhallgatott, Morton megkérdezte Weissmannt:

— Hallja, a mit nekem mondanak?

— Nagyon homályosan, — felelt Weissmann.

— Mit mond a szellem? — kérdezte Kate. — Én csak valami zümmögést hallok.

— Meg kell kérdeznem, Rice asszony, — kérdezte Weissmann, — erősen tartja-e Clarke úr kezét?

— Igen, — felelt Kate.

Morton meg volt zavarodva. Azt hitte, az egész dolog becsapás, de nem birta vele Violát kapcsolatba hozni sehogy sem s lehetetlennek látszott az is, hogy Lambertné kezelje a tölcsért onnan, a hol ült, — nem is szólva arról, hogy mekkora hasbeszélő-ügyesség kellene hozzá. Megint a szellemhanghoz szólt:

— Hát azt hiszi, eljárása a médiummal jogosult?

— Hiszem.

— Tudja-e azt is, mily veszedelmes hirhedtséget, mily biztos szégyent hoz reá, minden emberileg lehetséges szempontot tekintetbe véve?

A rejtelmes öreg ember habozott egy pillanatig, mintha tünődött volna s a mikor felelt, mélységes megvetés volt a hangjában:

— Számitásba vettünk mindent. Majd ha megéri józansága korát, hálás lesz irántunk, hogy elfordittuk a táncolástól, a felületes fecsegéstől s könnyelmű társaságtól. A józan élvezetekben része van. Csakhamar bálványa leend ezereknek. Zongorajátéka, éneke, levelek suhogása az erdőben, — mindez mit ér a médiumságához képest, a mely mint a trombitaszó, megnyitja a Menedék városának kapuit, hogy bebocsássa a fáradt vándorokat!

A hang valamivel halkabb lett s úgy tette hozzá:

— Egyébiránt szándékunk őt boldoggá tenni, ha majd akaratát teljesen alárendelte a miénknek, — ha majd . . . —

A szellem-nagyapa hebegni kezdett, mintha elhagyta volna az ereje.

— Az erőm fogytán van, de nyilatkozni fogok. Azt akarjuk . . .

A hang erre mormogásba veszett s a szócső az asztalra esett, koppanására valamennyien megrezzentek.

— Mindez nagyon érdekes, — magyarázta Weissmann, — de nem bizonyító erejü. Vége már?

— Oh nem, — felelt Lambertné. — Valami csodás dologra egyesülnek, érzem.

A szócső megint a légbe emelkedett s halk, suttogó hang lett hallható az összes jelenlévők számára; valaki suttogott Lambertnének.

— Oh, — kiáltott ez örömmel, — ez Maynard! Igen, édesem, hallgatlak. Ügy örülök, hogy eljöttél! Nem beszélhetnél Serviss úrral? Azt mondta, meg fogja próbálni, — mondta aztán a társaságnak.

A mint Serviss várakozott, a szócső gyöngéden megérintette a fejét s egy pillanat mulva nagyon finom férfihang lett hallható.

— Örülünk, hogy beszélhetünk önnel, tanár úr. Örülünk, hogy ennyire érdeklődik kedves leányunk iránt.

— Kicsoda ön? — kérdezte Serviss, akarata ellenére is bizonyos rokonszenvet érezve ez iránt a többiektől elütő, új személyiség iránt.

— Waldron vagyok, Viola atyja.

A szellem, mintha kérdésekre várt volna s Serviss meg is kérdezte:

— Mit tart ön a leánya médium-vol áról?

A Láthatatlan sóhajtott, habozott s észrevehető szomorúsággal felelt:

— Bánt az, hogy *ő* ennyire ellenkezik. Szeretném, ha boldogabb volna.

Aztán vidámabb lett a hang:

— De hisz ez nem tart soká. A nyilvános bizonyságtétel után, mikor az igazság kiderül, remélem, kevesebbet fogunk tőle kivánni. Talán lehetséges lesz, hogy . . .

A mondat vége artikulálatlan suttogásba veszett, mintha ketten-hárman tanakodtak volna egymás közt.

— Ha bizottságot állitanék össze olyan emberekből, mint Weissmann, Dorner és Williamson — csupa világhirü emberek — fölhagynának a nyilvános föllépés tervével, a leány nevének közhirré tételével?

Clarke majdnem dühösen szólt közbe.

— Hallgasson, — szólt rá Weissmann.

A szócsőből halk suttogás kelt, oly bizonytalan, messziről jövő, hogy Serviss alig hallotta a szavakat:

— Meg fogjuk fontolni, — megyek már, — Isten önnel.

A szócső leesett és minden elcsöndesedett. Morton ekkor igy szólt:

— Lambert asszony, szeretném a kezemet rátenni a leánya karjára. Meg kell bizonyosodnom, hogy neki nincs része ezekben a mutatványokban.

— Meg fogom kérdezni. Apám, szabad Serviss úrnak . . .

Három gyenge kopogás felelt a még el sem hangzott kérdésre.

— A szellemek azt mondják, igen, bár maguk is haboznak. Csak kérem, vigyázva nyuljon hozzá.

Servissnek, mikor felállt, pezsgett a vére. Végre hát vagy vége lesz a leány iránti kétkedésének, vagy bebizonyithatja bünrészességét.

— Doktor úr, — mondta Weissmannak, — menjen ön a másik oldalra s tegye egyik kezét a kisasszony csuklójára. Ez talán szabad?

Clarke közbevágott:

— Sulyt fektetek rá, uraim, hogy tegyék egyik kezüket a médium fejére, a másikat pedig karjára.

— Meg fogjuk tenni, — felelt Weissmann.

Teljes tudatában e végső próba fontosságának, Morton könnyedén megfogta balkezével Viola csuklóját. Az első érintésre a leány megrezzent, mintha tüzes vas érte volna s Serviss észrevette, hogy a teste merev és hideg lett. Megmondta ezt Weissmannak, a ki igy felelt:

— Igaz ez? Az a kéz, melyet én fogok, meleg és száraz. Adja nekem a maga kezét. Teljesen normális, kell valami különbségnek lenni a test hőmérsékletében.

Aztán a többiekhez szólt:

— Most megérintem mindkét kezét. Csakugyan, az egyik meleg, a másik hideg és nedves. Különös dolog!

— Mindig igy van, — magyarázta Lambertné.

— Ez nevezetes dolog, — mormogta Weissmann. — Tehát, készen vagyunk. Folytatjuk.

A mint Morton jobb kezével hozzányult Viola lágy fürteihez, a leány megint összerezzent, mint a kit álmában simogatnak.

Morton Viola fölé hajolt, a kinek szeme nyiladozni kezdett.

— Valami mozog az asztal közepén, — kiáltott Kate izgatottan.

— Fogd meg Clarke úr kezét, — mondta Morton élesen.

— Lambert asszonyét is, — tette hozzá Weissmann.

— Fogom mind a kettőt, — felelt Kate.

— Most pedig hadd lássuk, — kiáltott Weissmann diadalmaskodó hangon. — Hadd működjenek a szellemek.

Clarke megvetően nevetett.

— Mulatságosak önök tudósok. A hitetlenségük heroikus.

A mint igy állottak, Morton szive vadul dobogott.

— Ez most kiküszöböl téged mindenből, a mi történik, — gondolta s olyan következtetlenséggel, melyet a világért sem árult volna el másoknak, azért imádkozott, hogy bárcsak történnék valami, nem hogy bizonyitsa a holtak visszatérését, hanem, hogy bebizonyitsa szerelmesének ártatlanságát.

A mig igy várt, a czeruza elkezdett kopogni az asztalon s erre a mozdulatra Serviss idegei tűzbe borultak. Egy papirlap érintette arczát, egy kéz ragadta meg vállát, aztán, hogy minden magyarázatot hasztalanná tegyenek, a könyvek kezdtek a levegőben lebegni s az asztalra potyogni. Egy banjo-hangszer megpendült valamelyik sarokban. A szoba mintha megtelt volna pajkos szellemekkel, mig végre a megaphon leesett a földre. Erre a szoba halálos csöndbe borult, mintha a szellemek hirtelen elmenekültek volna.

XXIII.

A megdöbbent filozófusok.

Morton még mindig nézte Violát, mikor ez elkezdett nyögni s a fejét jobbra-balra vetette.

— Ébredezik, — kiáltott Lambertné. — Hadd megyek hozzá.

— Nem, — felelt Weissmann. — Előbb megvizsgáljuk a kötelékeit.

Morton agya viharzott, mélyen meg volt rendülve a séance fontosságától, de a szive gyöngéd volt a leány szenvedései iránt.

— Fel kel szabaditanunk azonnal, vizsgálja meg hamar! — mondta Weissmannak. Ezt azonban nem lehetett siettetni.

— Ha most nem járunk el lassan, sokat elveszthetünk abból, a mit el akarunk érni.

— Helyes, — mondta Clarke. — Ne féltsék Lambert kisasszonyt nem lesz semmi baja.

Igy megnyugtatva, a két tudós megmért, megvizsgált, följegyzett mindent s Weissmann e közben szaggatott mormogással beszélt:

— No, látja! Az asztal harmincz hüvelyknyire van az ujjahegyétől, és itt a papiros negyvennyolcz hüvelyknyire. És irás is van rajta! — tette hozzá izgatottan.

— Lehetetlen! — kiáltott Kate. — olvassa fel!

Weissmann felolvasta:

— Azt kivánták, hogy mozditsunk el egy anyagrészecskét az *A* ponttól a *B* pontig, minden a tudomány előtt ismeretes erő felhasználása nélkül. Itt a bizonyság.

— Ez az apám, — mondta Lambertné.

— Az aláirás: *Mac Leod*.

Morton Viola fölé hajolt, a kinek szeme nyiladozni kezdett, mintha békés álomból ébredne fel.

— Fel fogjuk oldozni azonnal; remélem, nem fáj semmije, — mondta neki.

— A karom el van zsibbadva sa lábaimat úgy érzem, mintha fahasábok volnának a czipőmre szegezve, — felelt Viola gyönge mosolylyal. — És a fejem borzasztóan fáj.

— A lábára mindig panaszkodik, — magyarázta az anyja. — Egy darabig járni se tud utána.

— Miért nem oldják fel? — kérdezte Kate.

Viola kedves, aggodalmaskodó mosolylyal nézett föl rá.

— Eljöttek önhöz a szerettei, Rice asszony?

— Nem, de Mortonhoz szólt valaki.

— Örülök, — felelt Viola. — Azt reméltem, önnek is megjelenik valaki. Ezúttal sokáig voltam oda, — folytatta álmatagon, — egy szép országban. Nem szivesen tértem vissza s nem is tettem volna meg, csakhogy úgy tünt fel, mintha lett volna valami fénysugár, a mely a lelkemet a testemhez füzi s ez visszatartott.

— Milyen volt az a messzeország? — kérdezte Morton.

Viola gondolkozott egy pillanatig.

— Nem tudom kifejezni, de nagyon boldognak éreztem ott magam, nem volt semmi okom félni. Nem emlékeztem semmire s nem éreztem semmi bizonytalanságot. Ott nem volt se halál, se hideg, se sötétség.

— Itt is szabadnak és boldognak kell lennie, — mondta Morton komolyan. — Nos, doktor, megszabadithatjuk már?

— Most már meg, — felelt Weissmann, még mindig jegyzőkönyvével elfoglalva.

Morton azzal az érzéssel, mintha az előbb valami brutális dolgot követett volna el, földszedte a földre szegezett zsinórt, mialatt Kate Viola kezeit oldozta föl. Erre a leány Kate karjára támaszkodva, lassan felállott s vidáman mosolygott.

— Nagyon késő lehet már, — mondta Mortonnak.

— Bizony, mennünk kell már, — mondta az anyja nyugtalanul. — Pratt úr utóbb még kicsuk minket.

— Mért nem maradnak ma éjjelre nálam? — mondta Kate. — Kérem, maradjanak! Nagyon is fáradtak arra, hogy most kimenjenek a zord levegőre.

— Oh nem, a levegő jót fog tenni . . .

Morton kitárta az ajtókat és csöngetett a cselédnek.

— Kate, vezesd Lambert kisasszonyt az ebédlőbe s mindenekelőtt adj neki egy kis bort, mert ki van merülve. Ha megengedi, segitségére leszek, — tette hozzá s karon fogta a leányt.

— Olyan jól leszek, mint bármikor máskor, csak elkezdjen a vérem keringeni, — felelt Viola bátran.

Weissmann a mint végzett jegyzeteivel és méreteivel, betette a könyvtárszoba ajtaját s a többiek után ment az ebédlőbe, a hol ezek borukat szopogatva s valami süteményt kóstolgatva ültek. (Folytatása következik.)

KÉPVISELŐHÁZI KÖNYVTÁR

KISS kedvenczeink

képezik büszkeségünket, minden szeretetünket ők birják és összes reménységünk az ő sorsukon épül. — KISS bankháza reméli, hogy azok a számok, melyek itt a kis BUBIK és BABIK nevei mellett állanak, már legközelebb nagy nyereményekkel lesznek kisorsolva és szerencséjüket fogják megalapitani, mert

KISS szerencséje NAGY!

Abris	121648	Clarika	29385	Györgyike	40669	Lidus	32464	Pista	8796
Ádi	51338	Cornélia	93344	Gyula	13664	Lili	102112	Pisti	56978
Adelka	13669	Dali	100863	Gyulácska	92317	Linácska	48144	Pistuka	102758
Adolár	21644	Dani	96055	Gyurkó	29418	Linka	100122	Póli	20194
Adrienne	02917	Danczi	100121	Gyuszi	13657	Léni	2348	Reli	93305
Adorján	192302	Dezsőke	96051	Hanni	39896	Lipi	78300	René	108782
Agátha	13540	Déda	106400	Hajnalka	82117	Lóri	8146	Rezső	91097
Agi	06888	Dódi	30787	Herminka	96599	Luczi	13684	Rika	29385
Ágnes	120186	Dodó	92318	Hermus	741	Lujzi	20185	Róza	13660
Alfréd	60119	Dódika	30907	Hidi	60116	Lulu	92338	Rozitta	102117
Aliz	20198	Dolfi	90537	Hilda	97568	Maczkó	102738	Rózsi	30941
Alisz	32454	Dóri	30897	Hugó	29552	Magda	92341	Rózsika	91095
Amádia	56847	Dórika	77892	Ibolyka	102980	Manóka	72972	Rudi	72969
Andorka	13668	Dorottya	91507	Ida	4270	Marczi	8140	Sári	60114
András	30935	Döme	61142	Ilka	32459	Malesi	105030	Sárika	45676
Angyalka	95326	Dudus	78299	Imácska	51349	Máli	86324	Samuka	5141
Amikó	100228	Dusi	90535	Ilona	800	Malvinka	8144	Sándorka	29176
Amálka	92314	Dundi	77890	Ilus	28486	Magduska	2276	Sanyi	102118
Anti	20197	Ede	92343	Iluska	15262	Manczika	60101	Sanyika	29568
Anni	02919	Edi	77890	Imi	28491	Marcsa	57223	Sarolta	30785
Annieza	156078	Edith	92342	Imre	97565	Mari	82194	Simike	56882
Annuska	40669	Edus	77885	Incze	40677	Margitka	28541	Soni	21645
Aranka	32458	Elek	92340	Irmácska	30967	Marinka	92306	Szepi	13641
Arnoldka	56840	Elemér	91506	Ivánka	13694	Matuska	32470	Szerénke	20184
Arminka	93231	Elláeska	8126	Iza	90532	Matild	13658	Szidi	78266
Árpádka	02814	Elluczi	86723	Izor	106459	Melinda	100885	Szidike	48142
Attila	06468	Elluska	92337	Jancsi	13611	Meluska	8135	Szilvia	56349
Augusztа	160121	Elzus	86731	Jani	8135	Menyus	29491	Stefi	91512
Aurél	02901	Emmácska	52013	Janika	100109	Miczi	30905	Tamáska	102122
Aurélia	193528	Emmi	15268	Janka	28219	Mici	102122	Taszi	28478
Babi	56080	Emmike	92339	Jankó	82116	Mili	20178	Tekia	106065
Babika	13617	Emilke	92350	Jenőke	102114	Mimi	51339	Teresi	92332
Bandi	92311	Emmuska	56339	Joláп	21894	Mina	102952	Teréz	40666
Bandika	32451	Endre	60123	Jolánka	51331	Miri	60122	Terka	91035
Béláeska	02915	Endrőke	86720	Józsa	13624	Misi	57225	Teruska	49304
Barbara	186723	Ernácska	102113	Józsi	8126	Miska	102115	Tibi	29400
Bella	72959	Ervin	8137	Juczika	28488	Molli	48147	Tini	108947
Bellus	60110	Erzsi	21852	Judith	13614	Móni	21642	Tinka	13661
Belluska	21948	Erzsike	51326	Juli	96970	Móriczka	13644	Tinike	29199
Bellácska	02916	Eszti	8132	Juliska	100113	Muczus	106055	Titácska	96061
Beneze	196061	Esztike	100845	Jusztina	8138	Muki	28497	Tódorka	102876
Béni	21638	Etel	8134	Jutka	21525	Náczi	52559	Tódi	13667
Benőke	51328	Etuke	92339	Kamó	102116	Nándi	56088	Tóni	102918
Berczi	13630	Etuska	51327	Kálmánka	48149	Natalia	100899	Tubi	56387
Beri	02991	Elvi	20186	Karesi	51330	Nella	21517	Tubiczám	40900
Berta	191511	Évi	57222	Kari	21646	Nelli	56375	Ulrika	32336
Bertike	56343	Évike	49953	Karolin	102717	Nelluska	13666	Vali	60115
Bertus	21647	Fancsi	60115	Károlyka	56348	Nettike	40626	Veronka	56896
Bébé	13695	Feri	72970	Katóka	82125	Nina	56538	Vidorka	13689
Bibi	60109	Ferkó	8129	Kázsa	62670	Nóri	90531	Viki	90540
Biri	93350	Fidi	29434	Klári	60106	Norka	60102	Vilike	102363
Birike	92345	Fidorka	102125	Kamilla	29462	Nusi	91514	Vilmácska	13625
Blanka	100850	Fifi	8133	Klotti	48141	Olgicza	102845	Vilmos	20182
Blankicza	91502	Fini	102800	Klotild	102840	Oli	13665	Violka	100292
Boczi	92338	Flórika	91505	Kóbi	92310	Oszi	8149	Zizi	93330
Bódika	96069	Franczi	13615	Kóra	13632	Otti	40676	Zoli	30290
Böni	92326	Franczika	96062	Kornélka	21642	Otuska	91098	Zsazsa	60105
Boriska	92315	Frédike	21639	Kuni	32460	Ódönke	60112	Zsani	102914
Borcsa	92322	Frida	57211	Laczika	56342	Örzsi	102708	Zseni	96533
Bóba	77808	Fruzsika	78291	Lajcsi	8150	Pali	29349	Zsiga	40676
Böske	91505	Gabi	97103	Lajos	100879	Palika	13613	Zsigi	2653
Bözsi	77896	Gáborka	8128	Laliko	60124	Pauláeska	51347	Zsiguczi	13647
Brigitta	93905	Gazsika	40616	László	57534	Pepi	92307	Zsóli	51343
Bubi	92349	Gézácska	92325	Laura	29475	Pipi	60125	Zsoli	100282
Buksi	105848	Gidi	8143	Lehel	13609	Pepike	102902	Zsoltika	13694
Camilla	96053	Gina	102119	Lenesike	20181	Péterke	29566	Zsuzsi	20177
Czilli	92331	Gizi	97734	Lenke	40898	Pirike	13643	Zsuzsika	60108
Czillike	100230	Gizus	78297	Lidi	8795	Piroska	20187	Zsuzska	92305

A szives megrendeléseket postafordultával kérjük, hogy a kivánt szám időközben el ne adassék. A sorsjegy megrendelése a legegyszerübben **postautalványnyal** történik. A kivánt számot kérjük az utalvány szelvényének hátára irni.

Az eddigi huzásoknál szerencsénk volt már háromszor a jutalmat 600.000 koronát = 1,800.000
és a legnagyobb főnyereményt 400.000 koronát = 400.000

Összesen **4** sorsjegyre **2,200.000** koronát igen tisztelt vevőinknek kifizetni.

Ki még eddig soha szerencse-kisérletet nem tett az osztálysorsjátékban, vegyen egy osztálysorsjegyet **Kiss bankházában,** mert KISS szerencséje NAGY!

KISS KÁROLY és Tsa

a magyar kir. szab. osztálysorsjáték főelárusitó helye.

Központi iroda: **Budapest, IV., Kossuth Lajos-u. 13.** Telefon 436.

Fiókuzletek: VI., Váczi-körut 5.. VII., Erzsébet-körut 19., VIII., Jozsef-körut 78.

A XVII. sorsjáték első osztályának huzása már jövő héten:
november hó 23-án és 24-én.

Az I. oszt. sorsjegyek árai:

Egy nyolczad	1 K	50 fill.	
Egy negyed	3	« —	«
Egy fél	6	« —	«
Egy egész	12	« —	«

ÉN CSILLAG ANNA

283 cm. hosszu óriási Loreley-hajammal; ezt a hajat az általam feltalált pomádé 14 hónapos használatával értem el. Ezt az egyedüli szernek ismerték el a haj kihullása ellen, a haj növésének elömozditására, a hajtalaj erősitésére. Férfiaknál erős szakálnövést idéz elő és már rövid használat után úgy a fej, mint a szakálhajnál természetes fényt és sürüséget ad és a legkésőbbi öregségig megóvja a hajat a korai ösziléstől. Kezeskedem, hogy teljesen ártalmatlan. A Csillag Anna asszony által föltalált hajnövesztő pomádé használatával mindenki késő öregségéig sürünek és hosszunak tarthatja meg a haját. Egyetlen szerben sincs annyi hajtápláló anyag, mint a Csillag-pomádéban, a mely joggal szerzett magának világhirü nevet, mert a nők és férfiak már az első tégely pomádé használatával a legjobb eredményt érték el, amennyiben a haj kihullása már néhány nap mulva teljesen megszünik és uj haj kezd nőni. Ezt a sikert a világ minden részéből ezrével érkező elismerő-iratok bizonyitják, mert csak az igazság koronázza a sikert. Azoknak a hölgyeknek tehát, akiknek kihull a hajuk, nem ajánlhatjuk elégzé, hogy minél előbb használják a Csillag Anna-pomádét és az illetők azonnal meg fognak győződni a pomádé hatásáról. A legjobb siker tekintetében elegendő biztositék már czégemnek 25 éves fennállása is. Egy tégely ára 1, 2, 3 és 5 forint Postai szétküldés naponta az összeg előzetes beküldése után vagy postai utánvéttellel az egész világba a gyárból, ahová minden megbizás intézendő.

Csillag Anna, WIEN, I., Graben 165.

Dr. Gölis-féle emésztő-por

(1857 óta kereskedelmi czikk.)

Étrendi szer, kitünő hatása van a különösen nehezen emészthető ételek föloldására, valamint az általános emésztésre és igy a test táplálására és erősitésére is. Naponta kétszer használva, evés után egy kávéskanálnyit téve a nyelvre s a szokásos itallal leöblitve, kedvező befolyást gyakorol a hiányos emésztés következtében föllépő jelenségeknél, minők: gyomorégés, nyálkaképződés, székrekedés, aranyeres bántalmak, altesti pangás stb.

Ásványviz-gyógymódnál mint elő- vagy utókura, vagy egyidejüleg a gyógymóddal kitünő hatást fejt ki.

Minden doboznak dr. Gölis pecsétjével és a bejegyzett védjegygyel kell lezárva lenni s mindenkor határozottan dr. Gölis-féle emésztő-por kérendő a vétel alkalmával. **Egy nagy doboz ára 2 K 52 fillér, egy kis doboz ára 1 K 68 fillér.**

Dr. Gölis-féle egyetemes emésztő-por központi székküldése: **Bécs, I., Stefansplatz 6. (Zwettlhof).** — **Főraktár: Török József** gyógyszertára **Budapest, Király-utcza 12.** és **Andrássy-ut 26. szám.**

KIRNER JÓZSEF utóda **Pirk J.** puskamüves. (Alapittatott 1808. évben.)
BUDAPEST IV., Bécsi-u. 2., gyár Rózsa-u. 7

Dúsan ellátott raktár **legujabb szerkezetü Kettős vadász-fegyverekből,** golyósfegyverek, amerikai Winchester sorozatos ismétlő-fegyverek, forgópisztolyok, szalonfegyverek és pisztolyok, **töltények és vadász-szerekből, melyek jóságáért kezeskedik.** 10846

Az asztalosok szövetkezeti Butorcsarnoka.

A budapesti asztalos-ipartestület védnöksége alatt álló

Butorcsarnok

és hitelszövetkezet, mint az országos központi hitelszövetkezet tagja, felhivja a nagyérdemü butorvásárló közönség figyelmét a

VIII., József-körut 28. szám,
Bérkocsis-utcza sarok, valamint

IV., Belváros, Ferenczieк-tere 1. sz.a.

királyi bérpalotában dusan felszerelt modern és stilszerü lakberendezéseinek megtekintésére, a melyek jutányos áron jótállás mellett adatnak el

A Butorcsarnok szövetkezet

kizárólag csak budapesti képesitett asztalos- és karpitos mesterek dolgoznak, ugy Budapest környékén készitett, vagy bécsi silány áruk elárusitásával nem foglalkozik.

Megrendeléshez tervezetet és költségvetést kivánatra készitünk. 11308

Minden egyes butordarab bizottság által felülbirálva.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

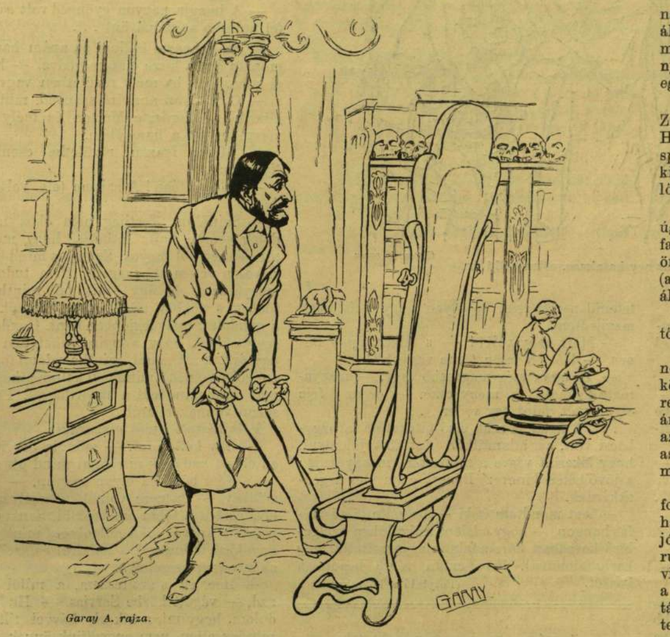

Garay A. rajza.

DOKTOR MEFISZTOFELESZ.

(Folytatás.)

Elbeszélés. — Irta SZEMERE GYÖRGY.

VII.

Az esküvő. A veres ember.

Halmy Dénes a szanatóriumból természetesen egyenesen Olgához hajtatott.

A szép leány beteg volt. Nagyon elővette a minapi izgalom. Mindazonáltal nem feküdt ágyba: várta Dénest. Beszélni akart vele, látni akarta mindenáron . . . Eddig úgyszólván nem is nézett a szeme közé. Most meg fogja figyelni: szavát, mozdulatát, tekintetét. Meg kell tudnia, valóban fogyatékos-e az elméje, avagy csak a doktor eszelte ki, hogy igy alávaló módon elrettentse tőle . . .

Dénes csengetésére felszökött a kerevetről (a melyen pihent) és eléje ment az előszobába. A jegygyűrű, a melyről alig tudta, hogyan került vissza a kezére, már nem volt ujján.

Dénes örömtől és sietségtől kipirulva csókolta meg kezét, nem egyszer, százszor.

— Szabad vagy, Olga! — zokogta inkább, mintsem mondta. — Most már visszaküldheted a gyürüjét: kiengedett.

Olga oly különösnek, szinte hihetetlennek találta e hirt, hogy nem tudott neki örülni. Nem bizott a doktor őszinteségében: visszavonulásában inkább valami alattomos cselt sejtett, mintsem nagylelküséget. (Mert természetesen egyéb okot, az igazit, még csak nem is sejthette . . .) Elsápadt, hangja remegett.

— Nem értem . . . nem, nem értem.

Az ifjút elszomoritotta a leány magaviselete.

— Hát nem örülsz, Olga?

A leánynak szive összefacsarodott a bánatos hangtól. Az ifjú keblére borult és lehunyta szemét.

— Oh örülök, örülök, csakhogy nem értem.

Dénes átölelte a leányka illatos, remegő vállát és homlokát egy gyöngéd, áhitatos csókkal illette meg.

— Rejtély előttem is, — mondta csendesen, — de nem kutatom a kulcsát. Behunyt szemmel és hálával fogadom el, valamit Isten végez.

Olgának igen tetszett ez a felelet. Felnézett az ifjú szemébe, önkénytelenül kereste benne az árnyat, de oly kristálytiszta, okos volt a szeme, nem talált benne csak hüséget és szerelmet. És végtelen boldogság járta át szivét.

— Milyen okos vagy, édes! . . . Melletted én is okos leszek . . .

Dénes elmosolyodott.

— Most húzd le a jegygyürüt, én drágám, a mit visszababonázott ujjadra az a — bűvész.

Olga kaczagva mutatta kezét.

— Már nincs rajta . . . égette az ujjamat, a fiókba tettem.

Dénes elkérte.

— Még ma visszaküldöm neki . . .

Aztán nem gondoltak többet a doktorra, leültek egymás mellé és beszélgetni kezdtek az esküvőjükről, a szerelmükről, boldog öregségükről, talán még az unokájukról is. Nincs is annyi beszédtárgy az egész világon, a mennyi bele ne férne egy fiatal szerelmespár szivébe.

Abban állapodtak meg, hogy lehető leghamarabb tartják meg esküvőjüket. Dénes még kelengyét sem akart a leánytól elfogadni, kijelentette, hogy mindennel ő akarja ellátni azt, a ki neki mindene.

Életmódjukra nézve úgy tervezte Dénes (a leány mindenbe vakon beleegyezett), hogy bérben hagyja erdélyi birtokát és hivatalt vállal. Eddig is szolgabiró volt a megyéjében, de nem tudott megbarátkozni az ottani kicsinyes állapotokkal; hiszen épen az ambiczió hozta fel Pestre . . .

Másnap formálisan és ünnepélyesen megtartották eljegyzésüket. Jelen volt a jegyesek egész rokonsága: Olga részéről a korhely apa és Zsanka huga, az erbtanti; Dénes részéről nagybátyja, Halmy Károly pénzügyminiszteri államtitkár (a Dénes szülei már nem éltek) és még három kemény Halmy gyerek, valamennyien szögletesfejű góbék és elegánsak, mint egy váczi-utczai kirakat.

Az ünnepély különben is fényesen sikerült. Zsanka néni kitett magáért: tekintettel a czifra Halmy gyerekekre, öt palaczk franczia pezsgőt spendirozott az eljegyzési asztalra. De előre kikötötte, hogy az örnagynak nem szabad belőle innia. (Mert különben mindjárt elfogy.)

Nem is ivott a szerencsétlen, minek folytán úgy érezte magát, mint ama bizonyos jégbefagyott béka. Hanem azért meg volt hatva az öreg, a nyelve nem igen oldódott meg ugyan (az csak a borra oldódik meg), hanem folyvást áldásokat osztogatott . . .

Az államtitkár egy tósztot mondott, a melytől mindenki sirt.

Egyszóval szabályszerűen ment minden, Dénes másnap bizvást intézkedhetett az anyakönyvvezetőnél a hirdetés iránt. Lakást is bérelt a városligeti fasorban: Egy háromszobás árnyékos kis fészket, a melyet (természetesen az ő költségén) együtt rendezett be a menyasszonyával. Az esküvő napjára készen állott minden . . .

. . . Az anyakönyvvezetőtől a Kálvin-téri református templomba vonult a násznép az egyházi áldásért. Az örnagy katonai parádéban és józanon, mint a sir, a Halmyak magyar diszruházásan és pengő sarkantyúsan. Az államtitkár vitte a bokrétás botot, 10-éves kis öcscse meg a menyasszony ruhauszályát. Denique megadták a módját. Meghivók útján gondoskodtak templomi közönségről is . . .

Ennek a közönségnek a sorában feltünt egy hatalmas, rőtszakállú, körülbelül negyvenévesnek látszó úr. Nem mintha valami különösen impozáns, vagy bizarr alak lett volna; inkább a magaviselete tünt fel és az, hogy senki sem ismerte a két család tagjai közül, nagy boszúságára a pletykás és kiváncsi Zsanka néninek. Bár az egyszer talán nem is ő volt a legkiváncsibb; a rejtélyes idegen egyformán magára vonta az egész násznép figyelmét.

Olyan különös is volt a magatartása, hogy az egyik hirtelentüzü Halmy gyerek már-már arra gondolt, hogy beleköt.

A veres ember ugyanis odatolakodott a rokonok közé, épen szembe a házaspárral és hidegfényü szemét a fiatal férjről egy pillanatra sem vette le. Mintha le akarta volna szürni a szemével.

Halmy Dénes észrevette egy pillanatra, de különösebben nem vetett rá ügyet. Szive mélyéből fakadó érczes hangon mondta el az esküt: . . . Holtomiglan . . . Amen.

Nem úgy a menyasszony.

Szegény Olga annyira zavarba jött az idegen úrnak férjét üldöző tekintetétől, hogy «igen»-je torkán akadt. Általános megdöbbenésre háromszor fogott hozzá, mig ki birta ejteni. Akkor is úgy belesápadt, mint a halál.

Szerencsére ilyen emóczióknak nem szoktak nagyobb fontosságot tulajdonitani. A leányos szemérem, a megindulás, a boldogság extázisa! Egy szóval, ki lehet az ilyet magyarázni könyvnyen.

Különösebben egyedül Dénest nyugtalanitotta az eset. Valami távoli, megfoghatatlan sejtelem hatása alatt elszorult bele a szive.

De erőt vett magán s a szertartás végeztével nemkülönben mosolyogva fogadta a mosolyogva adott szerencsekivánatokat.

A rejtélyes idegen már akkor nem volt a templomban. Eltünt észrevétlenül, mintha a föld nyelte volna el.

. . . A templomból kijövet, nem állhatta meg Dénes: azonmód megkérdezte hitvesétől:

— Roszul lettél, édes?

— Igen.

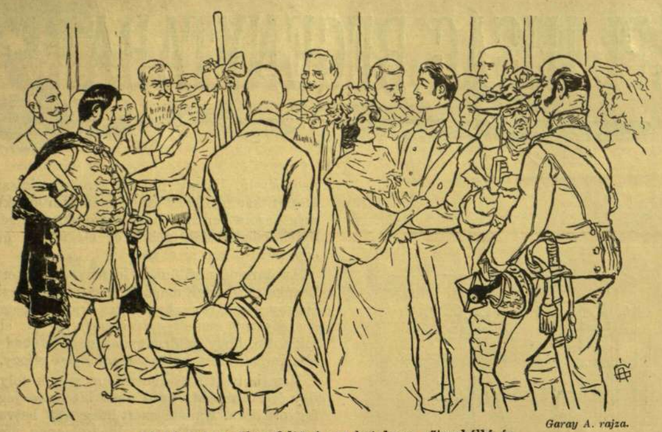

Garay A. rajza.

A násznép sorában feltünt egy hatalmas, rőtszakállú úr.

— És mitől, egyetlenem?

— Volt a templomban egy nagy vörös ember . . . úgy nézett rád, de úgy, mintha el akarna venni tőlem . . .

Dénes fellélegzett.

— Csak ennyi! — kiáltott fel boldogan. — Az enyém vagy, Olga — folytatta, neje szemébe nézve, — az enyém vagy és — nincsenek kisértetek . . .

— Igen, igen — rebegte a fiatal asszony, — melletted meg fog szűnni ez a . . . ez a gyáva idegességem, mert te jó vagy, szép és okos . . .

És hirtelen megcsókolta a férje kezét.

VIII.

Az élő kisértet.

A mézeshetek első napjaiban a legkisebb árny se merült fel a boldog pár egén. Olga lelke az új, tiszta és előkelő miliőben olyan szépen fejlődött, mint egy pompás, egészséges rózsató. Idegei megcsillapodtak, kedve kiderült, mint cseppentett hó a nap sugarán: egész szűzies lénye felragyogott szerelme tűzhelyén.

És igen-igen sokat bohóskodtak egymással: kaczagtak csókjaikon; a Zsanka néni vukliján, a doktoron, a vörös emberen. Boldogságuk tükrében minden oly szépnek és vignak tetszett nekik!

Legjobban mégis azon mulatott Olga, hogy mint félt még csak pár rövid nap előtt is a bolondos doktortól: elképzelt titokzatos erejétől, fenyegetésétől, ámításaitól. Hol is volt az esze, hogy nem látott mindjárt a lelkébe, midőn a Dénes bekövetkezendő megörülésével ijesztgette, nyilván, hogy megakadályozza egybekelésüket?!

Dénes, ez az éplelkű, okos, életerőtől duzzadó, huszonhatéves ifjú: bolond?! Milyen ostoba is volt a doktor, hogy ilyet akart vele elhitetni, de még nálánál is mennyivel együgyübb volt ő maga, hogy ez a bárgyúság, ha csak rövid ideig is, aggodalmat okozott neki!

Oly biztos egyensúlyba jött a szép asszony idegzete, hogy most már férje előtt sem titkolta el az orvossal lejátszódott utolsó jelenetének részleteit. Kaczagva mondta a szemébe:

— Azzal rémítgetett a boldogtalan, hogy meglágyul ez a te kemény, buksi fejed . . .

Dénes persze még jobban mulatott az asszonyka naivságán, mint ő maga.

— És persze — mondta nevetve, — az én kis csacsim majdnem elhitte neki.

— Valld be, — évődött vele a menyecske, — téged is csaknem megbabonázott!

A férfi tiltakozott, de az asszonyka megcsipte:

— Nem türted szótlanul, hogy ujjamra húzza a jegygyűrűt, ha? A te csaknem egyöles jelenlétedben! . . . No, most beszélj?

Dénes megcsóválta fejét és megadta magát.

— Igaz, — mondta, — akkor igen különösen éreztem magam . . .

Az esküvői veres emberről is esett szó néha, de *ezt* az emléket rövid úton elintézte Olga.

— Azért jöttem zavarba, mert olyan szemtelenül nézett reád és olyan nagy volt, hogy megijedtem.

— Mert nagy volt?! — s felkaczagott Dénes. — Hát én talán törpe vagyok?!

— Te talán még magasabb vagy, — magyarázta ki magát a menyecske, — de az ő feje olyan volt, mint egy veder . . .

. . . A fiatal párnak első látogatója a nagybácsi volt, az államtitkár. Azt jött jelenteni, hogy sikerült végre a minisztert meggyúrnia: a jövő héten kinevezi Dénest czímzetes segédtitkárnak.

— Azt mondtam neki — beszélte jóizű tréfás hangon, — hogy odalent Küküllőben szolgabíró korodban három falut magyarositottál meg karhatalommal. Erre aztán végre beadta a *kócsot*. (Folytatása következik.)

SÖTÉT ZSARNOKSÁG.

Regény.

Irta Hamlin Garland. — Angolból fordította S. A.

(Folytatás.)

Morton Viola mellett ült, a ki visszanyerte leányos vidám kedélyét, a mely annyira növelte bájosságát. Odaadta hideg kezét Mortonnak, a ki simogatta, hogy elősegitse a vérkeringést s hogy elsimitsa a mély nyomot, melyet a zsinór vágott bele.

— A fiatal embereket mind ki fogjuk zárni a bizottságból, — mondta Weissmann tréfálkozva, a mint e kedves jelenetet nézte. — Az olyan bájos médiumok, mint ön, az egész amerikai tudományos akadémiát felforgatnák.

Clarke belsőleg ujjongva, de igyekezve diadalát elleplezni, öntelten lépett Weissmannhoz.

— Nos, hát, doktor úr, hogy magyarázza meg ezeket a jelenségeket? Kinek tulajdonítja őket?

— A kisérteteknek, — felelt az öreg vidáman.

Clarke csak úgy hunyorgott örömében erre a lakonikus válaszra.

— Hát elfogadja . . .

— Kétségtelenül, ha csak azt nem akarom állitani, hogy Lambert kisasszony kibujt a bőréből, a mi pedig nem volna szép dolog tőlem. Már inkább csak megengedem, hogy a szellemeket gyanusitsuk.

Clarke arcza megnyult, a kételkedő tudós arcza és hangja nagyon is tréfálkozó volt.

Viola a csuklóját simogatva, fölnézett az öregre.

— Csak nem bujtam ki a ruhámból s ha igen, hogy kerültem volna bele vissza?

— Ha ez igaz, akkor ön veszedelmesebb betörő, mint a szellemek, melyek át tudnak bújni a kulcslyukon, — felelt Weissmann.

Az erre következő óra csupa élvezet volt a fiatalokra nézve, a kik mintha egymásnak édes és titokzatos megértésére jutottak volna. Morton szorosan Viola mellett ült s hogy ellepleze mély megindultságát, belevegyült a tréfálkozásba. Clarke komoran hallgatott, nyilvánvaló megvetéssel a tudósok könnyelműsége s Violának vizsgálóival való túlságos bizalmaskodása iránt. Azok a csodák, melyek előttük feltárultak, komolylyá tehették volna őket.

— Mondja csak, — kérdezte Viola Mortontól, — beszélt önnel a papám?

— Egy hang, a mely azt mondta, hogy az atyjáé, szólt hozzám néhány szót.

— Nagyon kedves az apám, ugy-e?

— A hangja nagyon gyöngéd volt s úgy tünt fel, mintha sajnálná önt . . .

— Én sohasem hallom az apám hangját, — mondta Viola kissé elszomorodva. — Nem jön el soha, csak ha mély révületben vagyok.

— Csakugyan annyira szenved, mint a hogy látszik? — kérdezte Morton és mély részvét visszhangzott a hangjában.

— Mikor igazán révületbe esem, nem. Nyögtem?

— Borzasztóan! A szivem tele volt önváddal . . .

— Sajnálom. Testileg nem okoz nekem a dolog semmi bajt; láthatja, hogy most már tökéletesen jól vagyok. És mégis mind kevésbbé szivesen vetem alá magam. Nem tudom megmagyarázni, de úgy tünik fel, mintha mind többet s többet adnék fel énemből. Ez az a gondolat, mely legjobban bánt. Gondolni sem szeretek rá, hogy annyira tehetetlen vagyok, úgy érzem magamat, mintha valami fogadóbeli zongora volnék: mindenki kalimpálhat rajtam, már mint mindenki a másvilágról. Pedig oly sokan vannak odatúl.

Felsóhajtott ismét e szavakra.

— Úgy kell lenni, — mondta Serviss, — ha az elhalt emberek miriádjai mind ott élnek.

— Nem bántana olyan nagyon, — folytatta a leány, — ha nem volnék megbélyegezve és elválasztva a többi emberektől. Senki se beszél velem a kedves földi dolgokról, mint más leányokkal, mindenki a halálról és szellemekről akar velem beszélni . . .

— Ime, én is azt teszem, a mitől ön borzad, — vágott közbe Serviss. — Ha meggondolom, hogy mi, a kik oly hévvel tiltakozunk rabsága ellen, nem engedtünk önnek egy szabad estét! Nem szólok egy szót se többet.

— De én akarok önnel beszélni ezekről a dolgokról. Már akkor el akartam mondani ezeket magamról, a mikor a bányába lovagoltunk, de nem mertem.

— Bár megtette volna. Nagy változást idézett volna elő az életében s az enyémben is. Ma, a mint együtt ültünk, eszembe jutott az a lovaglás. Ha tehetném, megtartanám önt olyan leányosnak, olyan vidámnak, a milyen akkor volt. Szeretek önre úgy gondolni, a milyennek akkor láttam; most is ott kellene lennünk, a helyett, hogy itt ülünk . . .

A leány elnevette magát.

— Elfelejti, hogy éjszaka van. — Aztán elszomorodott az arcza. — Vágyódom olykor a hegyek után, bár itt is szeretek lenni. Olyan jó itt ebben a kedves szobában, úgy szeretem a nővérét, érzem, hogy pompásan érezném magamat, ha azok a másféle dolgok nem volnának.

— Mindinkább furdal a lelkiismeret! — kiáltott Serviss.

— Kérem, ne vádolja magát. Nem az ön hibája volt, nagyapa akart mindenáron beszélni önnel és én — én is akartam . . .

— Ha rajtam múlnék, sohase volna szabad ülnie többé.

Clarke, a ki nagyon nyugtalan lett az asztal másik végén, félbeszakitott egy elbeszélést, melybe Kate az imént fogott (csak azért, hogy Morton bizalmasan beszélhessen Violával) — és fölkelt, nyersen szólva.

— Itt az ideje már, hogy menjünk. Pratt úr aggódni fog miattunk.

Viola arczára ismét árny borult, — Prattól való szabadságának rövid órája véget ért. Morton érezte a benne végbement változást, nemkülönben Kate is, a ki tőle telhetőleg marasztotta Lambertnét.

— Későn van már, el is vannak fáradva . . .

Lambertné Clarkera nézett, de ennek tekintete komor maradt.

— Nem, haza kell mennünk. Pratt vár ránk.

Morton szavában valami megindulás remegett, a mint ezt mondta Violának:

— Nem szivesen látom, hogy visszamegy abba az aranyozott mauzoleumba. Nagyon is körül veszik ott a beteges befolyások.

— Rettegve megyek vissza, az igaz; Pratt úr annyira untat! Lehet, hogy jó ember, sokat tesz a hitért, s iránt unk nagyon nagylelkű, de olyan követelődző! Rettentően megkínoz. Mindig a sarkamban van. Megremegek, ha megérint, mintha valami kártékony állat volna. Az anyám nem is sejti, hogy mennyit szenvedek e miatt az ember miatt.

— Mért ne maradnának itt? — mondta Serviss rábeszélőn. — Fogadják el a nővérem meghivását. Van itt hely elég. Engedje meg, hogy elküldjek a podgyászukért.

Viola kissé visszarezzent Morton mohó tekintetétől.

— Ma este ez teljességgel lehetetlen. Lehet, hogy máskor eljövünk, ha majd meglesz a próba.

Serviss gondolt arra, hogy szól a mostohaapjának küldött táviratról, de attól félt, hogy Lambert nem jön el s ezért hallgatott. Mialatt Viola a felsőruházóért ment, ő Clarkehoz fordult.

— Egyike a föltételeknek arra, hogy elvállaljam a bizottság összeállitását, az, hogy ön és Pratt nem vesznek benne részt.

Clarke arcza megkeményült.

— Ez lehetetlen. Nekem ott kell lennem minden ülésen. Jogom van ott lenni, mint az események történetirójának. Továbbá jelenlétem erősbíti a kinyilatkoztatások erejét, a mint ezt ma is megmutattam.

— Méltányolom az ön helyzetét, de ha ki akarjuk kerülni a kritikát, ki kell zárnunk mindenkit, a ki valami összeköttetésben van Lambert kisasszonynyal. Nemcsak magunkat kell kielégitenünk, hanem a közönséget is. Legyen szives ezt megmondani az «őrszellemeknek». Még az anyja sem lehet jelen az olyan ülésen, a mely az én vezetésem alatt jő létre.

— Akkor hát nem lesz ülés. Az én fölhivásom vasárnap délután nyilvánosságra kerül s a fölhivás egyik elengedhetetlen föltétele lesz az, hogy én is jelen legyek.

— Ehhez nem volna szabad ragaszkodnia, — felelt Morton gyorsan. — A leány érdekében nem. Ha ilyen föltételeket szab, ezzel őt mint ámitót bélyegzi meg, önmagát pedig mint szövetségesét. Azt hiszem, ebben megegyeznek velem az «őrszellemek» is. Ma este határozatlanok voltak, ha gondosan megfontolják a dolgot, be fogják látni, hogy igazam van.

Clarke makacs góggel válaszolt:

— Megmondtam a föltételeimet. Fogadják el, vagy utasítsák el, a hogy tetszik.

Viola visszatérve, gyöngéd, bízó mosolylyal nyújtott kezet Mortonnak.

— Pompás estét töltöttem ma.

— Nagyon kedves, hogy ezt mondja, miután megkötöztük a kezét-lábát, sötétségbe tettük, aztán pedig unalmas dolgokról kellett beszélnie. Sokkal jobban érezném magamat, ha úgy bántunk volna önnel, mint egyszerű vendégünkkel. De jöjjön el máskor is, megigérem, hogy Kate legközelebb már nem fogja faggatni.

Kate fölkiáltott:

— Te beszélsz, mikor alig vártad a kisérletet! Persze, hogy el fognak jönni, holnap este itt is maradnak s mindenkit, a ki szellemekről kezd beszélni, aludni küldünk.

Zajos, szivélyes bucsúzkodás után mentek ki az előcsarnokba s Mortont, látva Violát csinos köpönyegben, ragyogó szemmel, vidám és mosolygó arczczal, elfogta a csodálkozás és az áhitat egy neme. Olyan egészen más volt! Mintha két lélek lett volna azonegy testben.

Clarke sokkal kevésbbé vonzó látványt nyújtott, a mint kalaplevéve az előcsarnokban várakozott. Olyan volt, mint valami régimódi tragikus színész vagy levitézlett poéta, a ki örül, hogy van, a ki nézi. Betegesnek is látszott s elkeseredettebbnek, mint mikor Serviss a dolgozószobájában beszélt vele Colorowban.

— Jobb volna, ha követné Britt példáját s visszatérne a hegyek közé, — mondta neki Serviss nyájasan. — Nem való önnek ez a klima.

— A munkám ideköt, — felelt fenhéjázó tekintettel, — és én bennem nincs félelem.

Weissmann hallgatag elmélkedésben ült az ebédlő egyik sarkában, mikor Serviss visszatért.

— Nos hát, mester, mi a véleménye arról, a mit ma láttunk? Megvallom, hogy jó magam el vagyok ámulva és zavarban vagyok.

Weissmann irónikusan felelt.

— A czivilizált ember hallása bizonytalan és homályos. A szellemek jól teszik, hogy kinyilatkoztatásaikat olyan érzékre korlátozzák, a mely a legerősebben szól a képzelethez. Egyébiránt nem látom be, mi része volt Lambert kisaszonynak a ma esti különös dolgokban.

Morton nagyon komolyan felelt.

— Weissmann, hisz meg se birta mozditani a lábát. Kétségkivül ott maradt, a hova mi tettük, a csalás ki van zárva az ő részéről s megvallom, ennek nagyon örülök. De hát ki tette, a mi történt?

Weissmann lassan beszélt.

— Ez nagyon meglepő dolog. Nos, hát majd meglátjuk. A legközelebbi alkalommal ki kell zárni az anyját és Clarket.

— Az anyát? — kiáltott Serviss. — Csak nem hiszi . . .

— Nagyon is buzgólkodik a spiritizmus terén.

Kate odajött hozzájuk és a fivéréhez hajolt.

— Mindez nagyon egyszerű, — mondta. — A szellemek tették. Viola bájos, jó gyermek, s ha jól bánnak vele, el fogja csavarni valamennyitek fejét.

— Te ezt következteted egyetlen tökéletlen kisérletből?

— Nem tudom, mit neveztek ti tökéletes kisérletnek. A leány föltétlenül jóhiszemű.

— Remélem, hogy igazad van, Kate, de vannak a mai séanceban bizonyos komoly ellenmondások. Semmi olyan nem történt, a mit én is meg ne tudnék tenni, ha ott ülnék, a hol ő s a kezem szabad lenne.

— De az ő keze nem volt ám szabad. Ha a zsinór és a szög ér valamit, akkor bizonyos, hogy föltétlenül ott maradt, a hova mi tettük.

— De elfogadni azt, hogy egy könyv elmozdult a helyéről . . .

— Tudom, tudom. De mit szóljunk róla? Ti tettétek? Vagy mi tettük? Clarke talán oda tudott nyúlni onnan, a hol ült s ő kezelte a szócsövet? Hogy kivülről senki se jött be, az bizonyos.

— Különös dolog, — ismételte Weissmann, mélyen elmerülve tünődésébe s szórakozottan indult haza.

Most, hogy Viola távol volt, Morton egészen rabja lett azoknak a dolgoknak, a melyeknek tanuja volt. Első öröme azon, hogy Viola ártatlannak bizonyult, helyet engedett a ma esti csodadolgok realitásában való mélységes kételkedésnek. Azt kérdezte magától, hogy csakugyan megtörtént-e mindez? Visszament a könyvtárszobába, megvizsgálta a könyveket, a szócsövet, az asztalokat, a székeket. Beleült a Viola székébe, megpróbálta elképzelni, hogyan használhatott volna valami horgokat, vagy egyéb szerszámokat, s aztán, — a mi legnehezebb volt, — a szócsővel való manipulálás után hogy ülhetett vissza s hogy igazithatta meg újra a kötelékeit.

Lehetetlen volt ezt tennie, Morton belátta újra, egyszer s mindenkorra s ép oly nehéz lett volna az anyjának vagy Clarkenak véghezvinni ezeket a csinyeket, melyek nagy része akkor történt, a mikor Kate tartotta Clarke kezét. «Utóbb még a nővérem is bele van keveredve a szemfényvesztésbe» — mondotta magában.

Mikor eszébe jutott Viola bucsúzása, derült, bájos tekintete, bizonyos áhitatos érzés borzongott rajta végig. Őt megmenteni, őt boldoggá tenni nagyobb dolognak tünt fel, mint bármi fölfedezés. De mikor tudományos gondolkodása az «őrszellemek» képtelenségeire tért, megvetés fogta el. Hogy a testetlen halottak itt voltak, ez elképzelhetetlen volt, minden elve, világfelfogásának minden szála visszautasította ezt a gondolatot.

— Talán az anya és Clarke vannak szövetségben, s ha az egyikre vigyáznak, a másik teszi a csinyeket. Más magyarázatot nem látok. Clarkeban egyáltalában nem bizom, az anya pedig nagyon kedves és nyiltszivű, de mégis lehet, hogy Weissmannak igaza van. Az anyai szeretet nagyon hatalmas érzés. A második szellem-hang hasonló volt az övéhez. És mégis, mégis rettentő dolog akár a leányt, akár anyját szándékos csalással gyanusítani.

Igy jártak körbe gondolatai s tértek vissza mindig ugyanoda.

— De hát miért van ez az imádásra méltó leány belekeveredve ebbe az undok históriába? Clarketól függ a sorsa. Holnap a neve s az arczképének utálatos másolatai benne lesznek a város minden szenzáció-hajhászó lapjában. Reporterek leskelődnek utána talán már most is Pratt házában. Oh, ez az őrült Clarke! Talán már lehetetlenné is tette megmentését!

Aztán egy még nyugtalanitóbb gondolat ragadta meg, — vissza tudja-e nyerni normális viszonyát a világhoz, még ha a mostohaapja közbelép is? Rég meg kellett volna szabaditani ettől a pokoli dologtól, talán most már késő is.

Legmélyebbre hatottak s legrettentőbbek voltak tünődésében Viola saját tragikus szavai: «úgy érzem, mintha mindinkább egyszerű zenei hangszerré válnék, hárfává, a melyet mindenki pengethet, — és a túlvilágon oly sokan vannak».

— Ha Lambertben van még egy szikra férfiasság, segitségére fog jönni. Ha nem, én magam fogom Clarket letiporni, — mormogta Serviss összeszorított fogain keresztül. — Két év előtt megugrottam, most nem fogom ezt megtenni. Nem fogom tétlenül nézni, hogy ennek az édes leánynak akaratát, még az elméjét is kiforgassa a valójából a hírhajhász, fanatikus őrület.

Ezzel az elhatározással feküdt le.

XXIV.

Viola fellázad Clarke ellen.

Alig hogy leültek a kocsiba, Clarke kitört:

— Arra gondolniok sem szabad, hogy elhagyják Pratt házát, legalább egyelőre nem.

— Miért ne? — kérdezte Viola fölocsúdva Clarke szavainál is élesebb hangjától.

— Mert ez felboszantja Prattot s talán el is idegeniti tőlünk. Abba nem fog beleegyezni, hogy kizárják a próba-ülésekről. Máris azt követeli, hogy ezek az ő könyvtárszobájában menjenek végbe. Nem értem, miért kíván oly nagyon elhagyni ily pompás hajlékot?

— Mert gyűlölöm Prattot s mindazt, a mi vele összefügg, — felelt Viola s erős undor érzett ki a hangjából. — Ez az oka s ez elegendő ok.

— Ezt nem szabad vele éreztetni.

— Én nem törődöm vele, akár észreveszi, akár nem. Nem függünk az ő jóakaratától.

— De igenis függünk. Szükségünk van rá, a mig a próbatétel megtörtént s a könyvem kikerült a sajtóból. Szükségem van az ő ajánlására. Nagyon boszuálló szokott lenni azok iránt, a kiket hálátlanoknak vél. Denunciál minden médiumot, a mint ez elhagyja őt. Nem szabad őt megharagitanunk.

Lambertné közbeszólt:

— Apa majd megóv minket minden bajtól. Biztos vagyok benne, hogy Pratt úr nem fog tartóztatni, ha apa azt mondja, hogy menjünk el.

— Továbbra is azt kell hitetni vele, hogy az ő tanácsa és segitsége megbecsülhetetlen nekünk.

Viola hangjában lázadás csengett, mikor élesen válaszolt:

— Úgy beszél, mintha szövetkeztünk volna, hogy valamit nyerjünk tőle. Ön mindig azt mondta, hogy a képességeimet a világ javára kell fölhasználni, — most pedig úgy beszél, mintha valami személyes előnyt várna tőlük. Mit szól erre?

Clarke észrevette, hogy elszólta magát. Egyszer-másszor már megismerte Viola ellenkezését s félt tőle. Most a hangja lágy, rábeszélő lett.

— Nézze, Viola, nagy dologba fogtunk bele, a mely föl fogja villanyozni az egész művelt világot . . .

— Én ezt nem hiszem. Mit törődik a világ én velem? Serviss tanárnak igaza van, mikor azt mondja, hogy a világot megtéríteni hálátlan feladat. Kérje nagyapát, hogy engedje, hogy a saját életemet élhessem. Önre hallgat. Mondja meg neki, hogy fáradt vagyok s pihenésre van szükségem.

(Folytatása következik.)

Budapesti Takarékpénztár és Országos Zálogkölcsön Részv.-társ.

Irodái: VI., ker., Andrássy-út 5 *(saját házában).*

Befizetett részvénytőke 10 millió korona. Elfogad betéteket 4½-os kamatozással, a 10%-os betétkamat-adót az intézet fizeti. Leszámítol váltókat, előlegeket nyújt értékpapirokra.

Magyar kir. osztálysorsjegyek főelárusító-helye IV., Ferencziek-tere 2. Kézi zálogüzleti: IV., Károly-körut 18., IV., Ferencziek-tere és Irányi-utcza sarkán, VII., Király-utcza 57., VIII., József-körut 2., Üllői-út 6. sz. 10831

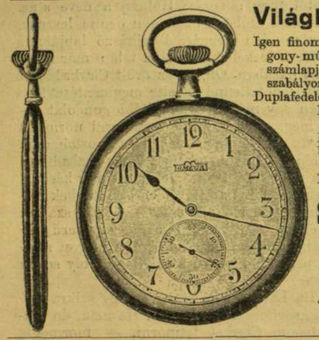

Világhirü „Omega"-óra!

Igen finom präcisio szerkezettel, 15 köves horgony-művel, melynek tokja szerkezete és számlapja a leggondosabban kidolgozva és szabályozva van ... 26 K
Duplafedeles 3 nehéz ezüstfedéllel ... 32 „
Rajz szerinti lapos kivitelben, gyönyörü számlappal ... 34 „
Hasonló duplafedéllel ... 40 „
Ugyanezek tiszta finom arany-ból ... 140—200 „
Dupla aczéltokban ... 30 „

SCHÖNWALD IMRE

magyar órás- és ékszergyárosnál, Pécsett 122.

Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve. 21103

Budapest, I., Mészáros-utcza 58. szám

Gyárt Papirtányért, bonbonniert és jardinet-dobozokat. Sajtolt kerek dobozokat, légmentesen elzárható, összehajtható dobozokat, pólyák, kötőgyapot, stb. csomagolására. **Hintődobozok,** valamint **húzott lemez-csövek** tetszés szerinti nagyságban. **Teás-dobozok** ¼ kilogr.-tól 10 kilogr.-ig, valamint 6, 10 és 20 filléres tea csomagolásához.

Gőzerőre berendezve. 300 munkás.

Napi gyártás 150,000 doboz. 11312

PARÁDI ÜVEGGYÁR RAKTÁRA
GÖRÖG ISTVÁN
BUDAPEST
V. ker. Kossuth Lajos utcza 15. sz.

Nagy választék mindenféle üvegekben. Asztali készletek stb.

Igen jutányos árakon.

KIRNER JÓZSEF utóda **Pirk J.** puskaműves. (Alapittatott 1808. évben.)
BUDAPEST IV., Bécsi-u. 2., gyár Rózsa-u. 7

Dúsan ellátott raktár **legujabb szerkezetü Kettős vadász-fegyverekből,** golyósfegyverek, amerikai Winchester sorozatos ismétlő-fegyverek, forgópisztolyok, szalonfegyverek és pisztolyok, **töltények és vadász-szerekből,** melyek jóságáért kezeskedik. 10846

ÉN CSILLAG ANNA

285 cm. hosszu **óriási Loreley-hajammal**; ezt a hajat az általam feltalált pomádé 14 hónapos használatával értem el. Ezt az egyedüli szernek ismerték el a haj kihullása ellen, a haj növésének elmozdítására, a hajtalaj erősitésére. Férfiaknál erős szakálnövést idéz elő és már rövid használat után úgy a fej, mint a szakálhajnál természetes fényt és sürüséget ad és a legkésőbbi öregségig megóvja a hajat a korai ősziléstől. Kezeskedem, hogy teljesen ártalmatlan. A Csillag Anna asszony által feltalált hajnövesztő pomádé használatával mindenki késő öregségéig sürünek és hosszunak tarthatja meg a haját. Egyetlen szerben sincs annyi hajtápláló anyag, mint a **Csillag-pomádéban,** a mely jogczal szerzett magának világhirü nevet, mert a nők és férfiak már az első tégely pomádé használatával a legjobb eredményt érték el, amennyiben a **haj kihullása már néhány nap mulva teljesen megszünik** és uj haj kezd nőni. Ezt a sikert a világ minden részéből ezrével érkező elismerő-iratok bizonyitják, mert csak az igazság koronázza a sikert. Azoknak a hölgyeknek tehát, akiknek kihull a hajuk, nem ajánlhatjuk elégge, hogy minél előbb használják a **Csillag Anna-pomádét** és az illetők azonnal meg fognak győződni a pomádé hatásáról. A legjobb siker tekintetében elegendő biztositék már ezégemnek 25 éves fönnállása is. Egy tégely ára **1, 2, 3** és **5** forint **Postai szétküldés naponta az összeg előzetes beküldése után vagy postai utánvéttel az egész világba a gyárból, ahová minden megbizás intézendő.**

Csillag Anna, WIEN, I., Graben 165.

CALDERONI ÉS TÁRSA

Váczi-utcza 1. szám. BUDAPEST Kis hid-utcza 8. sz.

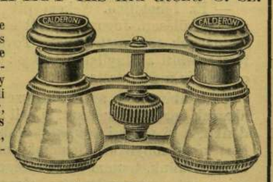

Szinházi látesövek kitünő üvegekkel különféle kivitelben. **Tábori és verseny-látesövek** erős nagyitással. **Zeiss-, Busch- és Goerz-féle prismás-távcsövek. Szemüvegek és orresiptetők** arany-, ezüst-, teknősbéka-, csont- vagy nikkel-keretekben legjobb üvegekkel vagy valódi hegyi jegeczekkel. **Salon-lorgnettek** arany, ezüst vagy teknősbéka-csontból. **Aneroidot és hömérők** diszes kivitelben. **Stereoskopok, graphoskopok, Laterna magikák.** Fényképészeti készülékek stb.

Képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

KNUTH KÁROLY
mérnök és gyáros

Cs. és kir. fensége József főherczeg udv. szállitója.
Gyár és iroda:
Budapest, VII. ker., Garay-utcza 10.
Központi viz- és gőzfütések, légszesz- és vizvezetékek, csatornázások, szellőztetések, szivattyuk, vizerőművi emelőgépek stb.
Tervek, költségvetések, jövedelmi előirányzatok gyorsan készittetnek.

Hirdetések felvétetnek a kiadóhivatalban, Budapest, IV. ker., Egyetem-utcza 4. szám.

INDRA TEA

A világ legjobb teája. — Mindenütt kapható

Indra Tea Import Company, Triest.

1.50 frt. **2 frt. Roskopf-órák plombával.**

Nikkel vagy acél Roskopf-rendszerü ... frt 1.50
Roskopf-strapaz-óra plombával ... frt 2.—
Duplafedelü ... frt 3.40
Arany-double (arany-hoz hasonló) ... frt 3.50
Val. ezüst egyfed. ... frt 3.—
Duplafedelü ... frt 4.—
3 erős fedéllel ... frt 5.—
Eredeti »vasuti« Roskopf (nem rendsz.) frt 3.50
Fenti órák a szüz Mária, magyar korona, szántó földmives vagy ló dombormüvü képével 10 krral drágábbak.

Kakuk-óra frt 2.50

Zenélő ingaóra

71 cm. magas, önmagától a legszebb dalokat, keringőket és indulókat játszva ... frt 6.—
Zene nélkül ... frt 4.—
Ütőmüvel ... frt 4.50
Toronyóraütéssel frt 5.—
Ébresztő-órák nikkelből ... frt 1.—
Dupla haranggal frt 2.—
Zenélő müvel ... frt 4.25
Kakuk-órák ... frt 3.40
Kerek konyhaórák frt 2.—

Ébresztő-óra 1 frt.
éjjel világitó frt 1·58
Dupla haranggal 2.—

Valódi ezüst Remontoir-óra cs. és kir. fémjelzéssel **3.— frt.**

urak, hölgyek és ifjak részére.
Egyfedelü ... frt 3.—
Duplafedelü ... frt 4.—
Aranyszegélyü ... frt 5.—
Három erős fedél. frt 6.—
Ezüst páncéllánc frt—·90
14 kar. arany 8 frtól felj.
14 k. aranyláncok 10 frtól
14 kar. arany fülbevaló 1 frt 20 krtól feljebb,
14 karátos aranygyürük kővel 1 frt 80 krtól felj.

5.— frt.

Három évi irásbeli jótállás. Meg nem felelőért pénzvisszaküldés. Szétküldés csak utánvéttel.

„A nagy óragyárhoz" czég MAX BÖHNEL, órás, Wien, IV., Margarethenstrasse 38. szám.

A cs. kir. államhivatalnokok szállitója. — Alapitva 1840. — Kérjen nagy árjegyzéket ezer képpel ingyen és bérmentve. 11087

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

Garay A. rajza.

DOKTOR MEFISZTOFELESZ.

(Folytatás.) Elbeszélés. — Irta SZEMERE GYÖRGY.

Dénes nem igen volt elragadtatva (különösen a korai terminus miatt), mert még nem nézte ki magát elegendőképen gyönyörü menyecskéjén.

— Hallod, Olga, besoroznak, — mondta, savanyú képet vágván.

A menyecske képe már nem volt savanyú, inkább veres, visszafojtott könnyeitől.

— Miért sietett úgy, Károly bácsi? — duzzogott az államtitkárral. — Látszik, hogy magának sohasem volt felesége.

— Biz nekem nem, — erősitette meg a jóizü bácsi tréfás komolysággal. — Minek vettem volna magamra 70—80 felesleges kilót? Notabene, — folytatta a mókázást, — én elvben csak a kövér dámákat kedvelem, olyan a gusztusom.

Denique kinevezték Dénest segédtitkárnak. A mézesheteket egy hónappal az esküvő után le kellett zárnia. Mert az az ember volt, a ki, ha mi kötelességet vállalt, egész becsületével teljesiti is. Antik erkölcsöket neveltek bele a szülői házban; azt tartotta, hogy a hanyagság lopás is; a léha hivatalnok fizetésében az államot lopja . . .

. . . A városligeti fasortól fel a várba, csinos kis séta. Villamossal kombinálva is eltart jó egy óráig.

Ergó vége lett a késön kelésnek. Hét órakor már talpon volt a menyecske és főzte a kávét. Ezt a müveletet a világért se engedte volna át a szakácsnénak, a mióta Dénes kijelentette egyszer, hogy ő a kávétündér, a többi asszony kávéja csak *lötymör* az övéhez képest.

Nyolcz órakor útnak ered Dénes, hogy pontos időre (kilencz órakor) a miniszteriumban legyen. Nem volt épen vig a séta folyamán, jobb szeretett volna léghajón repülni (különösen visszafelé, hazajövet), de azért csöppet sem ártott meg neki (saját szavaival szólván): a szapora kutyagolás. Úgy megéhezett és megszomjazott tőle, hogy a felesége alig győzte pecsenyével és — csókkal. Bort ugyanis ritkán ivott Dénes, jobb szerette helyette a csókot.

Egy reggeli séta (8—9-ig) és egy délutáni séta (2—3-ig) lehet egészséges, de nem lehet érdekes. Ha valaki hozzá tartozik a «felsőbb tízezer»-hez, ilyenkor nem találkozik «senkivel». A valakik alszanak, illetve ebédelnek ilyen tájban, *legroszabb* esetben is otthon végzik dolgaikat.

Nem is törődött Dénes az utcza népével, nem nézdelt se jobbra, se balra, egyenesen az orra irányában ment neki a várnak s csak azt vette észre, a mi ebbe az irányba beleesett.

Első útjában történetesen az esküvői veres ember is beleesett, Dénes egy pillanatra rákapta a szemét, de egyébként nem igen törődött vele. Mire felért a várba, elfelejtette. Azonban a hivatalból hazamenet újra az útjába akadt. Szabályosan skándált, mint egy lokomotiv, az ember szinte csodálkozott rajta, hogy nem zakatolt.

Dénes most már önkénytelenül jobban megnézte. A veres ember szeme rá volt függesztve és igen különös volt: dülledt és sok volt a fehérje.

Ez a benyomás már olyan élénk volt, hogy egész hazáig kisérte Dénest.

— Képzeld, asszonyka, kit láttam: — jelentette feleségének, — a veres embert.

— A veres embert? . . . Én már el is felejtettem.

— Hiszen engem sem érdekel, — mondta a fiatal férj, — csak úgy mondom.

Másnap Dénes csudálatosképen újra találkozott a veres emberrel, még pedig menet is, jövet is; és azon a szent helyen, a hol az előtte való napon.

Az eset első pillanatra meglepte, de csakhamar rájött, hogy meglepetése nem indokolt. Bizonyosan magafajta hivatalnok a veres ember, a kinek vele ugyanazon időben és egy útja van, mindössze, hogy ellenkező irányban.

Ezt a másodszori találkozást nem is mondta el feleségének. Mire hazaért, talán eszébe se jutott.

Azonban eszébe jutott harmadnap. A mint a fasorból a Király-utczába lépett, hirtelen képzelete elé termett a veres úr masina-járásával és üveges szemével. Milyen furcsa lenne — gondolta el magában, — ha ismét és ugyanazon a helyen találkoznának! (Nevezetesen menet: a budai Lánczhidfőnél, jövet a Deák-szobor előtt.)

Pedig úgy történt. A gépies ember a jelzett helyeken pontosan eléje termett. Akárcsak a krampusz a skatulyából.

Dénest mulattatta ez a különös véletlen. Bár az esetet nem is minősithette abszolut véletlennek. Bizonyitotta az mindkettőjük tökéletes pontosságát is . . .

Hiszen ő maga is perczre indult és érkezett a hivatalába, miért ne lehetne a veres embernek is ilyen rendszerető természete . . .

Puszta kivancsiságból elhatározta, hogy a következő alkalommal egy negyedórával korábban indul el, mint szokta. Majd kisül akkor: pontosságról, vagy a véletlen szeszélyéről van-e szó?

Vasárnap esvén közbe, Dénes csak harmadnap elégitette ki kivánczisigát. Egész vasárnap a veres emberre gondolt, bár boszankodott ezen a gyerekességén. (Mit érdekli őt annak a vadidegen embernek az útja, pontossága?)

Hiába boszankodott érte: a rejtélyes ember emléke még álmából is felébresztette. Reggeli öt órakor már felnyitotta s nem tudta többé lehunyni szemét.

A tervezett időben útnak indult. Feleségének azt mondta: azért megy korábban, mert sok a dolga. Sőt az is lehetséges, hogy félórával a szokottnál később érkezik haza.

Mire kiejtette ezt a jámbor hazugságot, már meg is bánta. (Hát csakugyan oly szégyenletes babonás kivánczisága, hogy eltitkolására ösztönzi férfiúi szeméremérzete még feleségével szemben is?) Elhatározta, hogy idáig nem süllyed le többé. Házastársak között bűn a bizalmatlanság. A gyengeséget el lehet nézni, a bizalomhiányt nem lehet megbocsátani.

Boszúsan indult el hazulról, de ez a fogadása megnyugtatta. Megbocsátott magának, mint a rosz gyermek, a ki pálcza alatt tesz igéretet, hogy soha többé nem lop szilvát. Hovatovább megszünt ideges kivánczisága is. Kinevette magát. Hogy is gondolhatott még gyer-

Garay A. rajza.

A gépies ember a jelzett helyeken pontosan előtte termett.

mekészszel is arra az eshetőségre, hogy újra találkozni fog a veres emberrel! Majd az felkel neki egy negyedórával korábban, hogy a véletlen (és az ő képzelgései) kezére játszszék... Ekkora bolondság! ... No, de legalább kijózanodik belőle egyszersmindenkorra . . .

Többet nem foglalkozott a hajánál fogva előránczigált thémával. Mire a Lánczhídra lépett, végkép elfelejtette.

Annál jobban megdöbbent, midőn a rejtélyes veres ember, szakasztott azon a helyen, a melyen az előbbi napokon: az oroszlánnál, eléje bukkant s egyenesen mint a zsinór, feléje húzott a maga karakterisztikus gépies járásával s rámeresztette hideg, kiülő szemét. És most már némi változás is volt rajta: álla le volt ejtve s ajka közül kilátszott alsó fogsora. Mintha vigyorogna . . .

Dénes meglepetésében megállott egy pillanatra, de, hogy a rejtélyes ember erre még jobban leejtette állát: elszégyelte magát s megszaporázta lépteit.

— Ostoba véletlen! — mormogta magában.— Egész zavarba hozza az embert. És — morfondirozott tovább, — még el is árultam előtte a zavaromat. Kinevetett! . . . Milyen csúf, kaján nevetése van!

Dénes, mint minden sanguinikus ember, nagyon érzékeny volt a gúnyra, különösen, ha nem adhatta vissza. Sokra becsülte jelleme és gondolkozásmódja kifogástalanságát s meggyűlölte vagy legalább is kerülte azt, a kinek sikerült rajta, talán egy gyenge pillanatában, csorbát ejteni.

Bizonyára ez az érzékenysége volt a pszichikai indoka amaz elhatározásának, hogy ezentúl kerülni fogja a veres embert; érezte, hogy előbb-utóbb kihozná sodrából éktelen vigyorgásával.

Hogy ne találkozzék vele, csakugyan félórával később indult el hivatalából. És most már, bár egész bizonyosra vehette és vette, hogy kikerüli: a Deák-szobor láttán leküzdhetetlen idegesség vett rajta erőt . . . Már-már el akarta kerülni a szobrot, de mégis legyőzte gyávaságát s nem tért le rendes útjáról . . .

. . . A mint befordult a szobor-park Lloyd előtti sarkán, végigfutott gerinczén a hideg. Meglátta a veres embert. Egyenesen feléje tartott rámeredő szemmel, vigyorogva, gépiesen.

Minden erejét össze kellett szednie, hogy izgatottságát ne árulja el. Erőfeszítése sikerült: kissé elfordult és nyugodt testtartással ment el kisértője mellett . . .

Egész haza úgy azon iparkodott, hogy rendezze gondolatait. Érezte, hogy különben logikus elméjében némi fogalomzavar támadt, a mit tisztáznia kell. Különösen azt nem tudta megitélni: vajjon csakugyan a véletlennek tulajdonitsa-e a veres emberrel való fatális találkozásait, vagy — szándékosságnak. (Tertium most már non datur, miután a *pontosság vélelme* útja idejének áttételével elesett.)

De bármint iparkodott is rajta, nem tudott világossággra vergődni. Véletlennek sokalta az eset immáron tizedszeri ismétlődését; szándékosságnak keveselte. Mert mi czélja lehet vele a veres embernek? Miért leselkednék rá napról-napra *czéltalanul?*

Legjobban komplikálta a kérdést a találkozás helyének pontos azonossága. Erre Dénes még csak hipothézissel sem tudott megfelelni.

Megfájult a feje, mire hazaért. Otthon az volt az első dolga, hogy mindent elmondott feleségének.

Az asszony csodálkozva hallgatta, de nem annyira a tényen csodálkozott, mint inkább férje idegességén és kapkodásán, melylyel a szerinte figyelemre se méltó tényt előadta.

— Ugyan, Dinikém, — feddte meg folyton magyarázgató urát, — okos ember létedre hogy boszankodhatsz ilyen csekélységen?!

Dénesnek jól esett az egyszerű józan megjegyzés. Megkönnyebbült tőle.

— Igazad van, — felelte, — kiverem a fejemből . . . Különben, — mentegetődzött, — nem annyira az eset boszant, mint a magam ostobasága . . . Mit törődöm vele, ha még oly különös is . . . Nem igaz?

Érezte, hogy végre belejött a helyes nyomba. Ezentúl fumigálni fogja az egész dolgot. Azt se fogja bánni, ha keresztüllép rajta a veres ember, csak rá ne taposson

Estefelé teljesen megnyugodott s annak örömére kikocsikázott az asszonynyal a városligetbe.

— Csináljunk egy kis görbenapot, Olga.

A kedves, vig asszonyka felkaczagott.

— Csináljunk.

— Menjünk Gerbeaud-hoz vacsorázni.

— Jaj, de jó lesz! . . .

Leültek az előkelő étkezőben és fényes vacsorát rendeltek. Langouste-on kezdték és dinynyén végezték, a mi, tekintve, hogy június eleje volt, nem ment épen ingyenbe. S hogy ha már egyszer benne voltak a nagyúri tempóban: egy palaczk angolos Cliquot-ot is hozatott Dénes.

Bár ne hozatott volna. Úgy becsípett ettől az egy palaczktól, hogy a nyelve is felmondta a szolgálatot.

Olgának, mióta férjhez ment, ez volt az első rosz órája. Igaz, rövid volt még az az egy óra is. Mire hazaérkeztek, teljesen kijózanodott Dénes. A helyett azonban oly búskomorság vett rajta erőt, a mely még roszabb volt a részegségnél. Sápadt volt, mint a halál és alig szólt egy szót is.

A menyecske szinte megijedt tőle.

— Dénes, Dénes, mi bajod?! . . .

— Csak az, édesem, — felelt Dénes komoran, — hogy idáig nem volt az az ital, a mi nekem megártott volna és most egypár pohár pezsgőtől elment az eszem . . . Nem értem, — tette hozzá s mélyen felsóhajtott, — úgy látszik, beteg vagyok.

Nagyon okos asszonyka volt a menyecske: leszidta urát kishitűségéért.

— Dénes, maga hiábavaló rémképeket csinál magának, minden kicsi dolognak világraszóló fontosságot tulajdonit . . . Ez elbizakodottság, Dinikém.

Dénesen, a helyett, hogy mint az imént, megkönnyebbült volna felesége okos szavaitól, valami kimondhatatlan, fájdalmas melancholia vett erőt. Hitvese keblére borult és megeredtek a könnyei. Mintha örökre búcsút akart volna venni tőle.

Olga elsápadt. Maga sem tudta miért: igen megijedt. Valami sejtelmes árny, a közelmult egy fenyegető, de rég eloszlott árnya vonult el lelki szeme előtt . . . Nem tudta mi, csak ott borongott körülötte és nem hagyta aludni egész éjszaka. De azért nem mukkant, hogy ne nyugtalanitsa férjét ezzel is.

Dénes sem aludt; tágranyitott szemmel meredt a sötétbe s nem mert megmozdulni se, nehogy gyanakodóvá tegye nejét . . . Már csalták egymást a hitvesek. Titkaik voltak egymás előtt.

(Folytatása következik.)

(Folytatás.)

— Megigérte, hogy több szabadságot enged, ha majd a próbatételen túl leszünk.

— De én rettegek ettől a próbatételtől, — oh, mennyire rettegek tőle! Serviss tanár azt mondja . . .

Clarke élesen közbevágott:

— Kérem, ne idézgesse Serviss mondásait. Ő világias szempontból nézi a dolgokat. Az én tanácsomra kellene hallgatnia, nem az övére.

— Hiszen ön akarta oly nagyon, hogy tagja legyen a bizottságnak.

— Igen, mert azt hittem, hogy az ő neve latba esik s Weissmannt is magával hozza. Most azonban nincs rá szükségem.

— Antal, ön mindig így beszél, mióta idejöttünk. Fölhasználni az embereket — mindig csak azok után szalad, a kiknek használ veheti. Ezt én nem szeretem, mert kételkednem kell miatta az ön őszinteségében. Szégyenkeznem kell ön miatt. Nem birom önt tisztelni, ha ilyen dolgokat beszél.

— A hitünk előmozdítására teszem. Nem győzhet úgy, hogy szembeszáll az emberekkel. Nagy kavarodást kell előidéznünk a világban, ha jót akarunk tenni, — nem látja ezt be?

— Az ön hangja az, a mi engem bánt. Egész más emberré lett, mióta itt vagyunk. Nyers és kegyetlen irántam, — mondta Viola elcsukló hangon. — Elvesztettem a hitemet önben s nem leszek soha a felesége! Nem törődöm vele, akármit beszélnek is az «őrszellemek». Sohasem igértem meg igazán és nem is fogom megigérni!

Lambertné elképpedt.

— Ugyan Viola! Mi lelt téged?

Clarke harmadszor is elszólta magát.

— Mindez azoknak az átkozott pogányoknak a műve, a kiktől jövünk. Az a Serviss rosz hatással volt önre az első pillanattól fogva. Attól a háztól óvakodnia kell, mert vesztére lesz.

— Nem! — felelt a leány merészen. — Az a ház szép és becsületes és egészséges és olyan gyakran fogok odajárni, a hogy kedvem van. Pratt házát minden körülmények közt el fogom hagyni. Nem maradok ott semmi áron.

— Ebbe másoknak is van beleszólása, — mondta Clarke komoran.

Viola lázadása erre teljes erejében tört ki.

— Elmegyek és ha halva összeesem is az utczán. Elmegyek, ha nagyapa egyenest az arczomba vág is. Nem akarom többé zaklattatni magamat, mint egy rabszolga. A magam életét akarom élni és ha a szellemek darabokra tépnek is érte!

Ez a kitörés annyival hevesebb volt, mint minden eddigi, hogy Clarket megrémítette s Lambertnét is megdöbbentette. A jó asszony megsimogatta leányát, mint egykor gyermekkorában.

— Ugyan, ugyan, édesem. Ne izgasd magadat. *Ők* nem fogják kívánni, hogy olyat tégy, a mi ártalmadra van.

A leány most már zokogni kezdett, újra érezve tehetetlenségét s anyja csöndes türelmét, mely már a gyöngeséggel volt határos. Egyedüli segitsége azokban az erős, vidám, öntudatos emberekben volt, a kiktől ép most jön, a kiknek szemében a nagyapa csak merő árnyék. Ők megmenthetnék a megőrüléstől, melyet már úgy érzett, mintha feléje lopózna, mint az éjjeli ragadozó vad. Idegei veszedelmesen meg voltak feszülve s Clarke, végre észrevéve ezt, nem felelt. Sápadtan és elszántan szállt ki a kocsiból s bement a Pratt házába.

Pratt, a ki mérges türelmetlenséggel várt rájuk, dühösen ment eléjük.

— Jókor jönnek, mondhatom, — bömbölte.

— Ülésünk volt, — felelt Lambertné.

— Ülésük! — kiáltott Pratt Violához fordulva. — Mért tette ezt? Mondtam már, hogy ne tartson ülést, ha nem vagyok jelen s ön megigérte.

— Nem igértem, — felelt Viola hevesen.

— Hát Clarke igérte.

Clarke sietve közbevágott.

— A fő «őrszellem» kívánta, ő akart valakivel beszélni.

— Mit bánom én a fő «őrszellemet!»

Viola végkép fölháborodva, elébe állt Prattnak.

— Micsoda jogon kérdi, hogy hol voltam, vagy mit tettem? Nem vagyok a cselédje. A vendége sem leszek többé egy napig sem. Holnap elhagyom ezt a házat, mert megvetem önt. Bárcsak sohasem láttam volna!

Fölemelt fővel és büszke lépéssel ment el mellette. Pratt megérintette kezével.

— Ugyan, várjon már.

Viola felvillanó szemmel s olyan hangon felelt, mely vágott mint az ostor:

— Kérem, hagyjon békében!

Pratt hátra hőkölt s ő fölment a lépcsőn, az anyja utána. A mint az ajtó bezáródott mögöttük, a leány villogó szemmel fordult anyjához:

— Gyalázat, hogy itt vagyunk ebben a házban! Hogy tűrheted ezt el s hogy kívánhatod tőlem, hogy eltűrjem? Ha Antalban volna irántam egy szikra igaz szeretet, az arczába vágott volna annak a gonosz öreg embernek. De oly önzőn sóvárog az után, hogy híressé tegye magát, hogy nem bánja, ha én rajtam bármilyen sértés esik. Olyanok vagyunk ebben a házban, mint a rabszolgák, mintha pénzért volnánk itt. Holnap reggel elmegyek innen.

— Ne hamarkodd el, gyermekem.

— Hát eltűrjem a sértegetést? Itt maradhatsz tovább is, a míg ki nem dobnak a házból, de én nem maradok.

— De tudod, hogy *ők* ajánlják . . .

A leány megfordult s a hangja idegenszerűen csengett.

— Mindig ez a vége, de én már megelégeltem. Hát megmondom, hogy én már abban sem hiszek bizonyosan, hogy ezek a hangok az apa és nagyapa hangja. Lehet, hogy ördögök, a kik szeretteimnek adják ki magukat. Nem hiszem, el, hogy apa azt kivánja, hogy itt maradjak ennél a rettenetes öregnél; nem engedné, hogy Antal ilyen módon kihasználjon bennünket. Serviss tanár csalódásnak mondja ezt s én azt hiszem, hogy igaza van.

Az anya rémülettel nézett leányára.

— Szegény gyermekem, micsoda rosz szellem szállt meg ma este?

— Nem bánom én! Remélem, bennem marad holnap reggelig, a mig elhagyom ezt a házat.

E szavakkal bement a szobájába, a nélkül, hogy megcsókolta volna az anyját.

Néhány perczczel később Clarke kopogtatott a nappali szoba ajtaján.

— Julia, izenni akarok valamit Violának.

Mikor Lambertné kinyitotta az ajtót, Clarke sápadt arczczal, zavartan állt előtte, a haragja elpárolgott.

— Igazságtalan volt irántam, — mondta alázatosan. — Adja oda neki ezt.

Remegő kézzel bontott föl egy papírlapot.

— Szegény fiú! — kiáltott Lambertné. — Sohase bánja, a mit Viola beszélt, csak leányos szeszély volt.

— Halálom volna, ha most elveszíteném őt, — kiáltott Clarke szenvedélyesen.

Lambertné megveregette a vállát.

— Feküdjön le, fiam, Viola el van fáradva. Reggelre csupa napfény lesz megint. Igy szokott az nála lenni.

Clarke kissé megvigasztalódva távozott, de még mindig beárnyalta a lelkét a félelem a bukástól, a vereségtől.

Pratt keserűen, komoran, boszuálló gondolatok közt reggelizett egyedül, mikor Lambertné belépett az ebédlőbe. Köszönés helyett csak úgy morgott rá. Lambertné látta, hogy még mindig forr benne a méreg s ezért habozott, vajjon leüljön-e; valami durva visszautasitástól félt.

— Hol a leány? — kérdezte Pratt nyersen.

— Nem jól érzi magát s ezért azt mondtam neki, ne jöjjön föl.

— Hm! Mi történt tegnap este ott, azoknál? Tudni akarom!

— Apám beszélt Serviss tanárral.

— Mit mondott neki?

— Nem hallottam, egyenesen csak neki szólott.

— Szeretném tudni, mivel izgatták fel a leányt én ellenem?

— Nem tudok semmiről.

— Clarke nagyon ki volt kelve magából. Hát őt mi lelte?

— Nem vettem észre. Abban biztos vagyok, hogy az apám nem mondott semmit, a mi őt megsérthette volna.

— Az egész históriát nagyon furcsának talám. De meggyőződöm belőle arról, hogy el kell kerülniök azt a házat.

Clarke ekkor jelent meg az ajtónál s felkapta ezt az utolsó mondatot.

— Ezt mondom én is, — szólt közbe. — Annak a háznak rosz a levegője. Megrontja azoknak a sok bolond beszédje, a kik tréfának veszik az életet.

Pratt fölnézett rá.

— Hogy töltötte idejét az este?

Clarke földerült.

— Nevezetes bizonyitó séance volt. Kár, hogy ön nem volt jelen.

— Hát mért nem voltam jelen? Ezt szeretném megérteni. Ott kell-e lennem az ilyen üléseken vagy sem?

— Kétségkivül. Én mondtam nekik, hogy önnek jelen kell lennie, de ők még engem is ki akarnak zárni. Igy hát nem törődöm velük, hanem megyek tovább a magam útján, a régi programmom szerint.

Pratt erősen ránézett.

— Nem tetszik nekem a maga programmja, barátom. Gondolkoztam róla s arra az eredményre jutottam, hogy jobb volna, ha nem hívna ki senkit a holnapi beszédében.

— Miért ne?

Pratt úgy szuszogott, mint egy bulldog.

— Mert én nem akarom s ez elég ok kell, hogy legyen. Én nem tettem soha semmiféle konczessziót arra, hogy hozzájuk férközzem, ezekhez a tudósokhoz s most sem akarok velük semmit kezdeni. Ezenkivül maga egész fölöslegesen kever bele minket mindenféle lármába.

Clarke is ingerlékeny hangulatban volt s gúnyosan felelt:

— Mióta van ezen az új állásponton? Tegnap még nem igy beszélt.

— Hogy én tegnap hogy beszéltem, az mellékes, a földolog az, hogy mit beszélek most. Ezek a tudósok megeszik magát, az újságok mind az ő pártjukon lesznek, majmot csinálnak magából és szégyent hoznak a leányra.

— Ezt ugyan nem fogják megtenni! A sajtónak roszindulatú öröme fog telni abban, hogy megcsipkedheti a tudósokat, mint olyan embereket, a kik mindent jobban tudnak. Nekünk is nekünk rontanak, de kárt nem tesznek bennünk. A nép velünk lesz, mert a nép szomjúhozik a kinyilatkoztatásra. Beleféradt már az élet köznapiságába, meg fogja érteni, hogy végre megjött az a médium, a ki nem a patkánylyukból való s ha megtudják, hogy ezek a tudósok, hogy Weissmann és Serviss . . .

— Hát ezzel a Servisszel mi van? — vágott közbe Pratt olyan hangon, melyből nyilvánvaló volt, hogy Clarke szónoklatából nem hallott egy szót se, kivéve a Serviss nevet. — Nős ember?

Lambertné felelt:

— Nem, a nővérével lakik.

— Mióta ismeri Violát?

— Körülbelül két év előtt Colorowban volt . . .

Pratt a szavába vágott:

— Aha, ez mindent megmagyaráz. Jobb lesz, ha nem engedik, hogy a dolgainkba beleártsa magát. Én nem akarom. Nagyon is fiatal és csinos legény arra, hogy az ilyen fiatal leány biztonságban legyen tőle. Ha volna egy kis eszük, ezt maguk is észrevették volna.

Clarkeban föllángolt a féltékenység, mert brutális nyiltsága az ő félelmét fejezte ki. A tegnapi ebédig kevés ügyet vetett Morton fiatalságára, — úgy nézett rá, mint a tudomány egy középkorú képviselőjére. Most tisztában volt vele s a szive elsötétült.

— Bolond voltam és vak, — mondta magában, a mint az asztalon át Prattra meredt a tekintete. — Az enyémmé kellett volna tennem Violát, mielőtt a Keletre jöttünk. Most már, ha . . . Nem szabad többet odamennie.

— Hát azt most már ki kell mondania, — folytatta Pratt, — hogy én jelen akarok lenni az üléseken és ezeknek itt kell lefolyni.

Clarke fölkelt, a szobájába ment, eltelve egyetlen szenvedélytől, mely most elnyelte a többit mind. A szónoklata nem ér semmit, a könyve számba se jön Viola nélkül.

— Szeretem őt s ő az enyém! — mormogta, a mint összekulcsolt kézzel járt fel s alá. — Meg kell, hogy adja magát nekem végleg és most mindjárt. Nem várok tovább! El fogjuk hagyni ezt a házat, mint csak lehet. Igaza van. Ez a Pratt vadember!

Átizent Violának, hogy beszélni akar vele. A szobaleány azzal tért vissza, hogy Viola roszul érzi magát s nem bocsát be magához senkit. Erre Clarke Lambertné ajtajához ment és kopogtatott. Mikor az asszony kinyitotta az ajtót, elváltozott hangon kérdezte:

— Mi baj? Csakugyan beteg, vagy csak engem kerül?

Lambertné megnyugtatta:

— Egészen ki van kelve magából ma reggel. Ne búsuljon, majd megbékül . . .

(Folytatása következik.)

Hogy karcsuvá lehessünk

a nélkül, hogy egészségünket ártalmára volna, használjuk a **„PILULES APOLLO“** molyek tengeri növények alapján vannak előállitva és párisi orvostekintélyektől jóváhagyva. Ezen könnyen beszerezhető gyógykezelés rövid idő alatt csalhatatlanul elhajt *túlságos embonpoint* és biztositja a *következő testiség* gyógyitását mind a két nemnél. *Ez a titka minden elegáns hölgynek, ki nyujtónk és flatalos alakját meg akarja őrizni.* Egy flacon ára utasitással K 6·45 bérmentve, utánvéttel K 6·75 **J. Ratie,** gyógysz. **5 Passage Verdeau, Paris (IX).** — Raktár Ausztria-Magyarország részére Budapesten Török József, gyógyszerész, Király-utcza 12. 11271

Ha őszül a haja

ne használjon mást, mint a

„STELLA“-HAJVIZET,

mert ez nem hajfestő, de oly vegyi összetételü szer, mely a haj eredeti szinét adja vissza. **Uvegje 2 K.**

ZOLTÁN BELA gyógyszertárában,

Budapest, V/49, Szabadság-tér, Sétatér-utcza sarkán. 11136

GERMANDRÉE

PORHANYÓS ÁLLAPOTBAN és TABLETTÁKBAN

Franczia szabadalom. A szépség titka, ideális illattal feltétlenül tartós, egészséges és diszkrét. A **Germandrée** az arczbőrnek egészséges és üde szint ad.

1900 évi Párisi Világkiállitás: **ARANYÉREM**

MIGNOT-BOUCHER, 19, Rue Vivienne, PARIS.

FOGÁPOLÓ-SZER

(Elixir, Por és Paszta)

Készitik a

BENCÉSEK

SOULAC-ban.

A. Seguin, Bordeaux

JURY-TAG

VERSENYEN KIVÜL

az 1900-iki párisi világkiállitáson.

SERAIL-ARCZKENŐCS,

Minden ártalmas alkatrész nélkül!

Minden ártalmas alkatrész nélkül!

SERAIL-ARCZKENŐCS.

ARCZ-SZÉPITŐSZER

az arczot tisztitja, fehériti és bársonypuhává teszi. **Egy tégely ára 1 kor. 40 fill., kis tégely ára 70 fill. Serail-szappan, Epe-szappan** kitünő toilett szappanok a kenőcs használatához. **Serail-crême** nappali használatra, **Serail-pouder** kiváló finom arczpor három szinben, fehér rózsaszin és créme. Egy doboz ára **1 kor.** Készíti **ROZSNYAY MÁTYÁS** gyógyszertára, **Aradon, Szabadság-tér.**

CALDERONI ÉS TÁRSA

Váczi-utcza 1. szám. BUDAPEST Kis hid-utcza 8. sz.

Színházi látesövek kitünő üvegekkel különféle kivitelben. Tábori és verseny-látesövek erős nagyitással. Zeiss-, Busch- és Goerz-féle prismás-távesövek. Szemüvegek és orresiptetők arany-, ezüst-, teknősbéka-, csont- vagy nikkel-keretekben legjobb üvegekkel vagy valódi hegyi jegeczekkel. Salon-lorgnettek arany, ezüst vagy teknősbéka-csontból. Aneroidot és hömérök diszes kivitelben. Stereoskopok, graphoskopok, Laterna magikák. Fényképészeti készülékek stb.

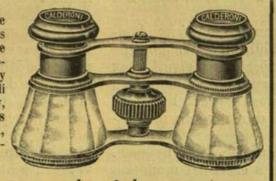

Képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

MAGYARHON ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVŰ ÓRAÜZLETE.

Alapittatott 1847.

Brauswetter János

Szegeden, Cs. és kir. kizárólagosan szab. chronometer- és müóra, föltalálója a remontoir ingaóráknak stb. stb.

ÓRÁK, ÉKSZEREK 10-évi jótállással

RÉSZLETFIZETÉSRE

Képes árjegyzék bérmentve. Javitások pontosan eszközöltetnek.

Budapest, I., Mészáros-utcza 58. szám

Gyárt Papirtányért, bonboniert és jardinet-dobozokat. Sajtolt kerek dobozokat, légmentesen elzárható, összehajtható dobozokat, pólyák, kötőgyapot, stb. csomagolására. Hintődobozok, valamint húzott lemez-csövek tetszés szerinti nagyságban. Teas-dobozok ¼ kilogr.-tól 10 kilogr.-ig, valamint 6, 10 és 20 filléres tea csomagolásához.

Gözeröre berendezve. 300 munkás.

Napi gyártás 150,000 doboz. 11312

A BALASSA-féle világhirü valódi angol 10843

Ugorkatej

a legkitünőbb szépitőszer felülmulja az összes létező szépitőszereket. Azonnal eltávolit szeplőt, májfoltot és minden tisztátalanságot az arczról és annak friss üdeségét, fiatalságot kölcsönöz.

Ára 2 korona. Ugorka-szappan 1 korona. Poudre 2 korona és 1.20. **Ugorka-Crême 2 korona.** Kapható minden gyógyszertárban és drogueriában.

Főszétküldési hely: **BALASSA** gyógytára

Budapest-Erzsébetfalva.

ÉN CSILLAG ANNA

285 cm. hosszu óriási Loreley-hajammal; ezt a hajat az általam feltalált pomádé 14 hónapos használatával értem el. Ezt az egyedüli szernek ismerték el a haj kihullása ellen, a haj növésének elömozditására, a hajtalaj erösitésére. Férfiaknál erös szakálnövést idéz elő és már rövid használat után úgy a fej, mint a szakálhajnál természetes fényt és sürüséget ad és a legkésőbbi öregségig megőrzi a hajat a korai ősszülestől. Kezeskedem, hogy teljesen ártalmatlan. A Csillag Anna asszony által föltalált hajnövesztő pomádé használatával mindenki késő öregségéig sürünek és hosszunak tarthatja meg a hajat. Egyetlen szerben sincs annyi hajtápláló-anyag, mint a Csillag-pomádéban, a mely joggal szerzett magának világhirü nevet, mert a nők és férfiak már az első tégely pomádé használatával a legjobb eredményt érték el, amennyiben a haj kihullása már néhány nap mulva teljesen megszünik és uj haj kezd nőni. Ezt a sikert a világ minden részéből ez ével érkező elismerő-iratok bizonyitják, mert csak az igazság koronázza a sikert. Azoknak a hölgyeknek tehát, akiknek kihull a hajuk, nem ajánlhatjuk eléggé, hogy minél előbb használják a Csillag Anna-pomádét és az illetők azonnal meg fognak győződni a pomádé hatásáról. A legjobb siker tekintetében elegendő biztositék már czégemnek 25 éves fennállása is. Egy tégely ára 1, 2, 3 és 5 forint Postai szétküldés naponta az összeg előzetes beküldése után vagy postai utánvéttel az egész világba a gyárból, ahová minden megbizás intézendő.

Csillag Anna, I., Graben 165. WIEN,

PARÁDI ÜVEGGYÁR RAKTÁRA

GÖRÖG ISTVÁN

BUDAPEST

V. ker. Kossuth Lajos utcza 15. sz.

Nagy választék mindenféle üvegekben. Asztali kiözleteh stb.

Igen jutányos árakon.

KIRNER JÓZSEF utóda **Pirk J.** puskaműves. (Alapittatott 1805. évben.)

BUDAPEST IV., Bécsi-u. 2., gyár Rózsa-u. 7

Dúsan ellátott raktár legujabb szerkezetü Kettős vadász-fegyverekből, golyósfegyverek, amerikai Winchester szeríes ismétlő-fegyverek, forgópisztolyok, szalonfegyverek és pisztolyok, töltények és vadász-szerekből, melyek jóságáért kezeskedik. 10846

Legfinomabb ezüst tula-órák!

Ezüst tula horgony (anker) remontoir, dupla köpenynyel, szilárd jó szerkezettel, erős tokban, gyönyörü diszitéssel ... 24 korona. Világhirü «Longines»-szerkezettel 50 korona.

15 évi jótállással!

Schönwald Imre

magyar órásmester és ékszergyárosnál PÉCS 122.

Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

1.50 frt. **2 frt. Roskopf-órák** plombával.

Nikkel vagy acél Roskopf-rendszerü ... frt 1.50
Roskopf-strapaz-óra plombával ... frt 2.—
Duplafedelü ... frt 3.40
Arany-double (aranyhoz hasonló) .. frt 3.50
Valódi ezüst egyfed. frt 3.—
Duplafedelü ... frt 4.—
3 erös fedéllel ... frt 5.—
Eredeti «vasuts-Roskopf (nem rendsz.) frt 3.50
Fenti órák a szűz Mária, magyar korona, szántó földmives vagy 16 dombormivü képével 10 krral drágábbak.

Kakuk-óra frt 2.50

Zenélő ingaóra

71 cm. magas, önmagától a legszebb dalokat, keringőket és indulókat játszva ... frt 6.—
Zene nélkül ... frt 4.—
Üdömével ... frt 4.50
Toronyóraütéssel frt 5.—
Ébresztő-órák nikkelből ... frt 1.—
Dupla haranggal frt 2.—
Zenélő müvel ... frt 4.25
Kakuk-órák ... frt 3.40
Kerek konyhaórák frt 2.—

Ébresztő-óra 1 frt.

éjjel világitó frt 1·58
Dupla haranggal 2.—

Valódi ezüst Remontoir-óra 3. frt. 5.— frt.

cs. és kir. fémjelzéssel

urak, hölgyek és ifjak részére.

Egyfedelü ... frt 3.—
Duplafedelü ... frt 4.—
Aranyszegélyü ... frt 5.—
Három erös fedél. frt 6.—
Ezüst páncéllánc frt—90
14 kar. arany 8 frtól felj.
14 k. aranyláncok 10 frtól
14 kar. arany fülbevaló 1 frt 20 krtól feljebb,
14 karátos aranygyürük kővel 1 frt 80 krtól felj.

Három évi irásbeli jótállás. Meg nem felelőért pénzvisszaküldés. Szétküldés csak utánvéttel.

„A nagy óragyárhoz" czég MAX BÖHNEL, órás, Wien, IV., Margarethenstrasse 38. szám.

A cs. kir. államhivatalnokok szállitója. — Alapitva 1840. — Kérjen nagy árjegyzéket ezer képpel ingyen és bérmentve. 11037

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

Garay A. rajza.

DOKTOR MEFISZTOFELESZ.

(Folytatás.) Elbeszélés. — Irta SZEMERE GYÖRGY.

IX.

Az örök sötétség felé.

Bármint változtatgatta is Halmy Dénes hivatalos útja idejét: két hónapon át egyetlenegyszer sem történt meg, hogy ne találkozott volna a veres emberrel. Megtámadott idegeire nézve bizonyára jobb volt ez igy, mintha csak időnként ismétlődött volna az eset, mert egy kinzó kétségét legalább megszüntette: világossá lett előtte, hogy nem véletlenről van szó, szándékosan követi, üldözi őt a veres ember.

Azonban úgyszólván még jobban izgatták őt az ezen kétsége helyébe lépő kérdések: Mi czélja lehet vele a démoni embernek? Mit vétett neki? Kicsoda? Honnan került az útjába?

Csupán egy kérdésre tudott magának megfelelni, arra is csak általánosságban: Valami titkos, nagy s bizonyára veszélyes s minden valószinüség szerint boszút czélzó terve lehet vele üldözőjének, különben miként lenne kimagyarázható az a szivóssága és fáradhatatlan ébersége, a melylyel nyilvántartja minden lépését. Ilyen erős és zaklató munkát csak egy őrült vállalhat különösebb czél nélkül.

Már arra is gondolt Dénes, hogy hátha csakugyan őrült a veres ember, de ezt a feltevést csakhamar el kellett ejtenie. Annyit ő is olvasott már az elmebetegségekről, a mennyi elég volt neki annak a megitélésére, hogy egy olyan szabályos és határozott járású ember, mint a veres idegen, agybeteg nem lehet. Ha nem is egyforma mértékben, minden elmekóros lépésén észre lehet venni némi ingadozást...

... Hát most már, ki s mi, ha nem őrült?

Dénes nem egyszer volt már azon a ponton, hogy megállitja s kérdőre vonja, vagy legalább is szóba ereszkedik vele, de a döntő pillanatban egy megfejthetetlen gyávaság visszatartotta eme szándékától. Azt vette fejébe, hogy egyébre se vár a veres ember: az lenne előkészitett katasztrófájának a kezdete.

Volt egy másik gondolata is: hogy jelentést tesz a rendőrségnél és kérni fogja az oltalmát. De ezt a szándékát sem valósitotta meg. Álszeméremből. És mert attól tartott, hogy őrültnek hinnék. De különben is belátta, hogy még a rendőrségnek sincs arra hatalma, hogy egy, különben tisztességes magaviseletü és tekintélyes kinézésü urat megakadályozzon a szabad járáskelésben.

Teljesen védtelennek érezte magát a veres emberrel szemben: rabszolgának, a kinek sorsát az tetszése szerint gyúrhatja, intézheti egész a vérevételéig. A szabadságra termett embernek legkinosabb érzése, a mitől a legczinikusabb aszkéta is képes lenne eszét veszteni.

De nemcsak a lelke betegedett meg Dénesnek: kinzó melancholiája következtében sorvadt a teste is. Gyakori szivszorongás gyötörte s aggasztóan fogyott a lélekzete is. Szeme mélyen belesülyedt üregébe és elhomályosodott.

Olga nem tudta mire vélni iment még oly hatalmas, vasidegzetü férje egészségének ily ijesztő gyors hanyatlását.

Dénes tudniillik már régen titkolta felesége előtt lelkében végbemenő szenvedéseit. Szégyelte is, nem is akarta nyugtalanitani; soha még csak nem is emlitette előtte a veres emberrel való mindennapi találkozásait. Csak tűrt némán és sorvadt teste-lelke feltartózhatatlanul.

Olgának férjéért való aggodalmában végre véletlenül egy jó ötlete támadt. Hátha egy hirtelen levegőváltozás visszaadná ura egészségét! Fejébe vette, hogy a Riviérára kell menniök.

Dénes nem is igen kérette magát: hanyatló egészségére való tekintettel szabadságot kért, s még azon a napon, a melyen megkapta, elutazott szép asszonyával Európa eme gyönyörü paradicsomába...

És csakugyan csudákat müvelt vele a levegőváltozás. (Vagy talán inkább a helycsere?!) A veres ember távollétében hamarosan összeszedte magát: teste fölpendült, kedve felvidult. A lábbadozó, egészségüket visszanyert nagybetegek végtelen boldogsága járta át szivét. Feleségét életmentőjének nevezte s iránta való forró szerelme valóságos áhitatos imádattá magasult. Annyival is inkább, hogy öt heti nizzai tartózkodásuk után egy egészséges fiúgyermekkel ajándékozta meg. Volt ugyan a gyermeknek egy szép eghibája: *két intenziv veres daganattal* a homlokán jött a világra, de ez nem aggasztotta a szülőket. Mr. Benoit, a legelső nizzai orvos megbiztatta őket, hogy négy hét alatt elmasszirozza a *bagatellum*-ot.

És megtartotta szavát. A vereshajú dundi apróság (keresztnevén: Dinkó) olyan szép lett, mint egy Murillo-Jézuska.

Atyja, ha általában szó lehet erről, még talán jobban szerette, mint anyja. De csak eleinte. Mig szint nem kapott szintelen csecsemő-haja. Akkor egyszerre csudálatos átváltozáson ment át a Dénes apai szive. Nem tudott ránézni saját gyermekére a *veresfényü* haja miatt.

De ebből a természetellenes ellenszenvéből is hamarosan kigyógyult. Alig tiz hét alatt tökéletesen helyreállott az egészsége. Boldogabb volt, mint valaha. Szabad, derült minden érzése, legfeljebb kötelességérzése hajtotta kissé. Visszakivánkozott a hivatalába.

Okos, elővigyázatos felesége hiába tartóztatta, egy esős napon pakkoltatott és megváltotta a vasúti jegyeket.

Egész úton meleg kis fészkére gondolt, tervezgetett. (Milyen bölcsőt vegyen Dinkónak: hintásat-e, kerekeset-e? És hová állitsák a Dinkó hálótermét: a két ágy közé-e, vagy az anyja ágya mellé?) A veres ember naiv boldogságában eszébe sem jutott.

Budapestre érkezve, vigan, szinte szelesen szállott ki a kupéból. Kiszedte felesége karjából a gyermeket, úgy segitett neki a leszállásnál. Bolond örömében még meg is csókolta az egész indóházi publikum szemeláttára.

A menyecske elpirult szüziesen és visszakérte férjétől a gyermeket. Dehogy is adta Dénes. Meg akarta mutatni az egész Budapestnek, hogy ő apa. Csettintgetett ujjával a gyermeknek is karikákat rajzolt a levegőbe Ő piczisége mulattatására...

... Egyszer csak... a mint igy rajzolja a karikákat — be se kerítette egészen az utolsót — egyszerre csak megáll, álla leesik, szeme kidül... és egy velőkig ható ordittással összeesik, karján a gyerek...

... Az anya, mint anya a legerősebb emberi

Garay A. rajza.

Dénes szép feleségével elutazott a Riviérára.

lény a világon: Olga lélekjelenlétét egy pillanatra sem vesztette el. Tántorgó férjéhez ugrott s még idején kikapta karjából a gyermeket. Hamarosan átadta egy segítségére sietö úrasszonynak, azzal földön heverö férje mellé térdelt, hogy eszméletre birja . . .

Ekkor egy magas, merevarczú férfi áttört az összeverödött kiváncsi tömegen és egyenesen feléje tartott. Megállott előtte s pillanatnyi habozás után egy orvosságos üvegcsét nyújtott át neki.

— Tessék, — mondta éles torokhangon, — ettől feleszmél egy percz és húsz másodperez alatt.

Olga kinyújtotta kezét s rávetette szemét. Elsápadt, mint a halál és elejtette az átadott orvosszert . . .

A veres ember volt.

*

Dr. Koleszár Titusz a tragikus esemény színhelyéről azonnal a legközelebbi sürgönyhivatalba sietett s a következő táviratot adta fel:

Dr. Brumelius
Akadémia. Berlin.

Sache reif. Nächste Woche. Weiteres brieflich. *Dr. Koleszár*, professzor.

(Az ügy megérett. Jövő héten. Bővebbet levélben stb.)

Tehát, mint a sürgöny homályos rövidségéből is kitünik, levelezésben állott dr. Brumelius-szal dr. Koleszár.

S hogy nem lehetett csekélység, a minek tárgyában leveleztek: mutatja az a tény, hogy dr. Brumelius huszonnégy órával a sürgöny vétele után már budapesti kollégája asztaláról ette a kecsegét. Tehát be sem várta a táviratban igért levelet.

X.

Dr. Brumelius.

— Remélem, nem bánta meg, hogy eljött, édes kolléga úr?

— Nem bántam meg, édes kolléga úr, a kórházak igen tanulságosak itt Budapesten.

— Ne affektáljon, kolléga úr. Nem a kórházak kedvéért jött ön ide.

— Nem azért *jöttem*, kitünő kollégám, hanem azért vagyok itt. Az ön elmélete, a mivel idebolondított, két fillért sem ér, praktikus demonstrálásába iszonytatón bele fog sülni.

— Sajnálom, hogy ezt az örömet nem szerezhetem meg önnek, kolléga úr, de első a tudomány . . . Különben biztosíthatom, hogy a sárgaságot is jobban kezelem, mint önök: nyolcz nap alatt kollégiális elnézéssel ki fogom belőle kúrálni.

— Ha szabad kérdeznem: miféle sárgaságból, kedves kolléga úr?

— Abból a sárgaságból, nagynevű kollégám, a *mibe* az én sikerem s az ön kudarcza folytán bele fog esni. Az Antiakarat, a mit az én Akaratom leczáfolására szerkesztett össze: be fog önnek füteni.

— Köszönöm, nem fázom.

— Akkor ne igyék annyi veresbort, mert meg fog pukkadni.

— Azért megiszom én a maga borát, mert jó. Honnan szedte?

— A Schwarzenberg pinczéjéből . . .

— Mennyibe kerül palaczkja?

— Nem tudom én, úgy húsz forint körül.

— Akkor önnek jól mehet itt a sora, drága kolléga, szépen beugranak a csudáinak jeles magyarjai.

— A magyarnak több esze van, mint a németnek . . .

Dr. Brumelius, a híres berlini elmegyógyász, polgári nevén Hugo Brummel, lekapta szeméről öblös kék szemüvegét és felháborodásában levesébe ejtette.

— Unerhört!

— Unerhört az ördög, — tiltakozott dr. Koleszár, a bökezü házigazda, — itt nálunk több józanesze van egy igáskocsisnak, azaz lószolgának, mint önök mondják, mint magukénál egy szakasz granadérosnak.

— Visszautasítok minden inzultust.

— Inkább egyék abból a halból, magyar hal: kecsege.

— Eszem a halból, mert jó, — dühösködött a professzor, — de a germán faj szuperiorítását nem engedem . . .

— Rakd tele a német tányérját, hátha torkán akad egy szálka . . . Tudniillik azt mondja az árva, hogy marha vagy.

Ez a felhivás már nem a professzornak szólt, hanem Jánosnak, az ebédnél felszolgáló inasnak.

— No, — mondta erre János, miközben teljesítette ura parancsát, — akkor én is azt kívánom neki hogy fulladna meg.

Dr. Koleszár, különben is pompás kedvében volt, nagyot kaczagott.

— Ne félj, János, meg fog fulladni, de nem a szálkától.

A kis kopasz német nem igen bánta, hogy a János kedvéért elhanyagolják: neki feküdt félrőfös kecsegéjének s a meddig a farkát is le nem nyelte, azzal szórakozott.

— Jól élnek a magyarok, — jegyezte meg aztán és megsimogatta a kecsege öblös sirját, — megeszik még az üdvösségüket is.

— Azt helyesen mondja, tisztelt kolléga úr, — ismerte be dr. Koleszár, — igen falánk természetü a magyar ember, különösen a gulyáshúst és a németeket szereti — megenni.

Volt valamelyes humor a kis német tudósban, nem haragudott meg a jókedvü doktor tréfájáért.

— Beszélhet nekem, mikor fáczánt ehetek, — mondta s annyi fáczánpecsenyét szedett a tányérjára, hogy egyik darabot nem birta feldarabolni a másik miatt.

— Vágd fel neki, János, — rendelkezett dr. Koleszár.

János felvágta a professzor fáczánját és visszatette eléje.

— Ne!

— Was sagt er? — kiváncsiskodott a tudós.

A doktor felvilágositotta:

— Azt mondja, hogy kedves egészségére váljék és kell-e kompót hozzá?

A kis német megcsóválta fejét.

— Eine kurz und bündige Sprache die ungarische Sprache . . .

Emelkedett kedvben folyt tovább a fényes ebéd, melyet dr. Koleszár saját lakásán Berlinből meghivott világhirü vendége tiszteletére adott. Szó sem lehetett róla, hogy a sok pompás étel és ital között komolyan hozzálássanak a tudományhoz. Az ilyenkor veszedelmes dolog, mikor kések vannak az asztalon. Mert tudvalevő dolog, hogy a tudósok igen mérges emberek, a maguk igazának védelmében bicskázni sem restellenek.

Különben is tisztában voltak az egymás tudományával. (A magyaré «Eselei» volt a német szerint, a németé «marhaság» a magyar szerint.) Dr. Koleszár nem is azért hivta Budapestre a berlini Übermensch-et, hogy vele theoretikus elmeharczba keveredjék, hanem, hogy a szemeláttára in praxi bizonyitsa be neki merész elmélete helyességét. Nem volt neki elég, hogy visszaszitta a gorombaságát, a tudományát is vissza akarta vele szivatni, mert csak úgy lesz teljes az ő diadala. Teljes, megdöntheteilen és világhirü!

Tehát egyelőre nem bántotta a Canossába szánt öregecskét: tejben-vajban füröszötte, mint a pulykát szokás leöletése előtt. Megitatta vele az egész palaczk húszforintos *Schwarzlack*-ot s tetejébe még egy félliveg 5-puttonyos tokaji aszút, a minek az lett a nem várt eredménye, hogy a jól tartott bácsi igen követelő lett: erővel jogászt, kanászt és betyárt akart látni. De mindjárt. (Folytatása következik.)

SÖTÉT ZSARNOKSÁG.

Regény.

Irta Hamlin Garland — Angolból fordította S. A.

(Folytatás.)

— *Kell*, hogy beszéljek vele! Az után, a mit az este mondott, nem birom ki tovább. Mi történt velünk mindnyájunkkal? Mintha minden megmozdulna a lábam alatt! Nem szabad engem elhagynia! Mondja meg neki, hogy beszélnem kell vele! Kérem, hogy hallgasson meg!

— Meg fogom neki mondani, — szólt Lambertné s otthagyta őt a küszöbön, mialatt bekopogtatott leányánál.

— Viola, édesem, Antal van itt. Nem beszélhetnél vele?

— Nem, — felelt kurtán Viola.

Clarke észrevette, hogy néhány könyv és családi arczkép hiányzik az asztalról. Megdöbbenve kiáltott fel:

— Csomagol! Igaz ez? Készülödik a távozásra!

Megragadta Lambertné karját.

— Mondja meg az igazat!

Lambertné zavarodottan felelt:

— Próbáltam lebeszélni, rá akartam venni, kérjen tanácsot a szellemektől, de annyira megkötötte magát, hogy hallani sem akar róla. Alig áll szóba velem is.

— Nem szabad elmennie! Nem engedem, hogy *oda* menjen! — kiáltott Clarke és fölemelte remegő kezét.

— Csitt, még meghallja! Nagyon fel van izgatva ma reggel. Kérem most menjen, majd én beszélni fogok vele.

Clarke égnek fordította arczát és csukott szemmel beszélt:

— Mac Leod Róbert, ha jelen vagy, lépj közbe érdekemben! Parancsold meg unokádnak, hogy maradjon itt! Ha elmegy, megrontja a terveidet, a mi terveinket. Jelen vagy? Hallasz engem?

Felhívására nem jött felelet, egyetlen koppanás sem.

— Elhagytál hát te is? — kiáltott Clarke félelemtől megdermedve, a dühtől fellángolva. — Istenemre, megölöm, mielőtt odamegy ahhoz a . . . Együtt fogunk bemenni a szellemvilágba.

Lambertné a rémülettől tágra nyilt szemmel hallgatta.

— Antal! Antal, menjen el innen! Meg van örülve, félek öntől!

Clarke nyersen nevetett.

— Van elég okom a megörülésre. De hisz nem úgy értettem, természetesen nem úgy értettem!

— Egészen oda van. Menjen a szobájába, feküdjék le s pihenjen.

Clarke végre engedett, de nem feküdt le, nem is tudott pihenni. Minden szó, a mit az este a leány mondott önérzetéről, mint a méreg ette bele magát az egyvelejébe.

— Most hát megvet engem!

Pratt besompolygott a szobába.

— Néhány újságíró várja önt.

Clarke hátrafordult, az őrület lobbant fel szemében.

— A pokolba magával és az újságíróival! Takarodjék elölem! Látni sem akarom sem önt, sem öket.

Pratt buta álmélkodással bámészkodott rá s lassankint rettentő dühbe jött.

— Hát magát mi lelte? A pokolba vele! Egészen fölforgatta a házamat! Minden egészen jól ment, a míg a fejébe nem vette azt a nagy beszédet s azóta minden tervünk a fejetetejére áll! A pokolba magával és a könyvével! Engem ugyan nem fog kihasználni reklámul magának! Mi . . .

Beszédközben mind nagyobb dühbe borult, az álla mozgott s a szeme csillogott, mint a támadásra készülödő medvének. Clarke iránti eddig leplezett ellenszenve, féltékenysége növekvő hirnevére s Viola fölötti uralmára most gyülöletté változott.

— Szeretném tudni, mit keres a házamban? — kiáltotta remegve a dühtől. — Maga nem más, csak egy renegát pap, képmutató! Takarodjék, ha mondom!

A páruljárt apostól erre mégis megemberelte magát.

— Elmegyek, — mondta, — de elviszem magammal Violát is. Együtt fogunk elmenni.

— Menjen és legyen átkozott az egész pereputtyával együtt! — rikoltott Pratt. — Majd én kiiratlak az újságba, mint potyázó pióczákat! Ezt fogom tenni!

Sarkon fordult és kiment, Clarket elámultan, elkápráztatva hagyva ott. Ime, most már hajléktalan, egy krajczár nélkül, szégyenben maradt.

A tegnap oly messzelevőnek tünt fel, oly nyugodtnak, oly czéltudatosnak. Most minden lépés futóhomokba vezet. A világ egy zűrzavar Viola nélkül. Clarke zokogva, nyögve rogyott a padlóra, bátorsága végkép elhagyta, az agya káprázott, a jövője kétségbeesetten sötétnek mutatkozott.

XXV.

Lambert megérkezik.

A séance utáni reggel a reggelinél Kate megszólalt:

— Mit gondoltál te a tegnap látottakról, vagyis mit gondolsz róluk most?

— Sokat gondolkodtam róluk az este. Ma reggel már kevesebbre becsülöm öket, kivéve azt, hogy a leányt mentesítik a gyanú alól.

— Ő neki nem volt a dologban semmi része, ugy-e? Ő nem vetette le a kötelékeit?

— Nem. De biztos vagy benne, hogy nem Clarke csinált mindent?

— A mennyire csak biztos lehetek. Köztünk ült az egész idő alatt s én fogtam a kezét.

— Akkor az anyáé a dicsőség.

— Oh, Morton, az a kedves öreg asszony! Morton vállat vont.

— Hát valaki csak tette!

— Hát miért ne a szellemek, mint Weissmann mondta?

— Mert az képzelhetetlen.

— Én nekem nem az. Minden nagyon egyszerű volt az este. A környezetünk teremtményei vagyunk. Mikor ott ültem a sötétben, úgy tünt föl előttem, mintha mindazok, a kikre mint halottakra gondolunk, mind körülöttem lettek volna. Eleinte megijed az ember, de a valóságban ez a világ legvigasztalóbb hite.

Morton elmosolyodott.

— Az a tegnap esti séance és a mostani beszélgetésünk szép kis história volna, ha a Carlear-egyetem elnöke ele kerülne, ugy-e?

— Mit gondolsz, mit szól hozzá az egyetemi tanács, ha belemégy egy ilyen kutatásba?

— Nem tudom, de alighanem azonnal megégetnének.

— Ugyan hogy? Nem mernék . . .

— Oh igen, megtennék, ha úgy találnák, hogy ártalmára vagyok az intézet jóhirének. Hát mit csináltak a szegény kis Combesszel, a ki pedig szerényen azt mondta, hogy hipnotizálni tudja az embereket?

— Csakhogy Combes nevetségessé tette magát az újságokban.

— Azaz, hogy az újságok tették nevetségessé. Hát nem tehetnék meg ugyanazt Weissmannal és velem? Képzelj el egy képet az élczlapokban: Weissmann egy hiányosan öltözött szép fiatal leányt bámul, a keze, mint a karmok, kapaszkodik az asztalhoz, mellette pedig egy fiatal ember kapkod a levegőben lebegő tölcsér után. Oh igen, a tegnap esti mulatság nevezetes lehetőségeket nyit meg. Szabad kérnem, asszonyom, hogy a szokottnál óvatosabb legyen?

— Az leszek, tanár úr.

Morton komolyan kelt föl.

— Jól van. Most lemegyek és megnézem, aludt-e Weissmann az éjjel.

— Van valami hired Lambert úrról?

— Egy szó se. Attól félek, hogy nem veszi figyelembe a hivásomat. Ha csak ma nem hallok hirt felőle, akkor gyávának vagy közömbösnek kell őt tartanom.

— Maga nem más, csak egy renegát pap!

— Hát akkor mit csinálsz?

Morton nagyon elkomolyodott.

— Nem tudom. Valamit tenni kell. Csak rá tudnók venni a leányt, hogy meneküljön el . . .

— Megpróbálok beszélni vele ma délután, négy szem közt.

Morton fölvette a kabátját.

— Lehet, hogy a laboratoriumban találok valami izenetet, vagy talán táviratot. A laboratoriumi czimemet adtam meg; ha történik valami, telefonozok neked. Ha nem, akkor haza jövök villásreggelire és majd kisütünk valami haditervet.

A laboratoriumba menet Serviss megpróbálta olvasni az újságot, de nem birt érdeklődni a világ háborúi és nyomorúsági iránt. A saját személyes küzdelmei és vágyódásai sokkal sürgősebbnek tüntek fel. Ezer asszony éhen hal Bombayban, Algirban ezer szűz leányt adtak el rabszolgának, — mit ér mindez ahhoz a tragédiához képest, mely a szeretett nő életét fenyegeti? Ennek így kell lenni. A különös mindig súlyosabb kell, hogy legyen, mint az általános. Ha mindenki csak az emberfaj jóvoltával törödnék és elhanyagolná az egyén jóvoltát, a faj egyszerre kihalna s az egyén elpusztulna születése pillanatában.

Weissmann megvénültnek és kimerültnek látszott, mikor a laboratoriumban megjelent. Mosoly nélkül köszönt s szó nélkül tette le esernyőjét. Leült iróasztala mellé s egymás után megszólaltatta a csengetyűket; asszisztensei bejöttek hozzá, hogy átvegyék rendeleteit. A hangja száraz, üzletszerű volt, modora hirtelen. A fiatal emberek összenéztek s ravaszul integettek egymásnak:

— Máma bal lábbal kelt föl az öreg.

Mikor négy szem közt maradtak, Servisshez fordult s így szólt:

— Nem aludtam az éjjel. Nem birtam kielégitő magyarázatot találni azokra a jelenségekre. Szeretnék még egy séanceot tartani, de úgy, hogy rajtunk kivül ne legyen jelen senki. A tegnap esti nem bizonyitott semmi egyebet, csak azt, hogy nem a leány csinálta.

— Ez pedig nekem nagy dolog, — felelt Morton. — Nagyon bántott az a gondolat, hogy szemfényvesztő. Most azt hiszem, csak annyi része van a dologban, hogy hipnotikus álomban van. A révülete nem tettetett.

— Én ezt nem mondanám, több kisérlet nélkül.

— Segitségemre lenne egy bizottságban, mely felkarolná ezt az ügyet?

— Nagyon szivesen, de azt hiszem, ki kellene kérnünk az egyetemi tanács engedélyét.

— Nem. Előre is megbotránkoznának rajta. Éreznék, hogy ha megadnák az engedélyt, az iskola hivatalosan is bele volna keveredve, ha pedig visszautasitják, ezt kihasználnák ellenük, mint a tudósok elfogultságának újabb bizonyitékát. Mint magán-kutatóknak jogunk van a dolgot felkapni és én úgy is akarok lenni. Meg akarom óvni Lambert kisasszonyt egy csomó kuruzslótól, a kik csupa reklámhajhászatból rávetik magukat az ügyére.

— Jól van, — szólt Weissmann s fölemelte deres fejét, mint egy tünődő oroszlán. — Hát akkor csak előre, én követni fogom. De legyen készen a háborúra. A nagy közönség nem számit, a máglyák tüzét tudós társaink fáklyái fogják meggyújtani. Ön fiatal és független, nincs hát mitől félnie, én pedig öreg vagyok és nem sokat törödöm az emberek dicséretével vagy szidalmaival. Igen, segiteni fogok önnek.

A két férfi szó nélkül kezet szoritott s Morton leült az iróasztalához.

Másnap reggel Serviss táviratot kapott Lamberttől, mely nagyon tetszett neki határozott hangja miatt:

— Várjon a nagy központi pályaudvarnál szombaton három órakor. Érkezésemről ne szóljon senkinek.

— A derék kis ember elvégre is hasznára lehet Violának. Csak jobban megbizna benne, mint a nagyapja szellemében, — mondta Ser, viss s fölkelt, mert már sietnie kellett a pályaudvarra. A mint az egyik kapunál állt a vonatra várakozva, újra átérezte az emberi élet sulyát és rejtelmességét. Körülötte az ember minden képzelhető tipusa nyüzsgött. Hatalmas folyama az emberiségnek, tolakodva, hömpölygve, — minden egy halhatatlan lélek Clarke szerint, láthatatlan szellemektől környezve, óva, védve, s az egész világ hemzseg hasonló teremtményektől. (Folytatása következik.)

A LEGJOBB FEJFÁJÁS ELLEN FÉL PERCZ ALATT HAT
FEJFÁJÁS, MÁTRA, MIGRÄN ESETN. A SZERT MINDEN BEVÉTELNÉL CSAKIS EZEN ÜVEGEN ÜZLETEINKBEN KAPHATÓ FELSZÓL
ANTIDOL
ÁRA 1·20 KOR. MEGSZÜNTETI AZ EGÉSZSÉGTELEN ÍZLÉSEKET IS. VILMOS SÁNDOR DEBRECZEN
KAPHATÓ MINDEN GYÓGYSZERTÁRBAN!

Hogy karcsuvá lehessünk
a nélkül, hogy egészségünknek ártalmára volna, használjuk a „PILULES APOLLO“
PILULES APOLLO
meiyek tengeri növények alapján vannak előállitva és párisi orvostekintélyektől jóváhagyva. Ezen könnyen betartható gyógykezelés rövid idő alatt csalhatatlanul elhajt *túlságos embonpoint*-ot és biztositja a *következetlenség* gyógyitását mind a két nemnél. *Ez a titka minden elegáns hölgynek, ki nyulánk és flatalos alakját meg akarja őrizni.* Egy flacon ára utasitással K 9·45 bérmentve, utánvéttel K 9·75 Z. Ratie, gyógyszerész. 5 Passage Verdeau, Paris (IXe). — Raktár Ausztria-Magyarország részére Budapesten Török József, gyógyszerész, Király-utcza 12. 11271

KÖVÉRSÉG KORAI VÉNSÉG.
Istenem, — így sóhajta ezer meg ezer ember, — mit adnék, ha elhájasodásomtól és emésztési zavaroktól megszabadulhatnék. Lám, nem is kell annyit áldoznl. Tegyen minden hölgy és férfi csak egy kiséretet Mandor savanyitó és vértisztitó porral, biztos az eredmény; ezt tekintélyes orvosi és vegyészeti bizonyitványokkal kimutathatom. — Ne mulassza senki el, erről meggyőződni; hozassa meg a Mandor port, ha be nem válik, a pénzt duplán visszaadom. Csekély 2 kor. 80 fill. Mandor doboza, orvosi utasitás és bizonyitványok mellékelve. Utánvéttel a pénz be küldése mellett; portomentesen diszkréten küldi
Mme Mandl Ida, Budapest, Károly-körut 2/V. sz.
Török József gyógy. zerész, Budapest, Király-utcza 12. sz. 11225

1.50 frt. 2 frt. Roskopf-órák plombával.
Nikkel vagy acél Roskopf-rendszerü — frt 1.50
Roskopf-strapaz-óra plombával — frt 2.—
Duplafedelü — frt 3.40
Arany-double (aranyhoz hasonló) frt 3.30
Val. ezüst egyfed. frt 3.—
Duplafedelü — frt 4.—
3 erős fedéllel frt 5.—
Eredeti «vasuti»-Roskopf (nem rendsz.) frt 3.50
Fenti órák a szűz Mária, magyar korona, szántó földmives vagy ló dombormivü képével 10 krral drágábbak.

Kakuk-óra frt 2.50

Zenélő ingaóra
71 cm. magas, önmagától a legszebb dalokat, keringőket és indulókat játszva — frt 6.—
Zene nélkül — frt 4.—
Ütőművel — frt 4.50
Toronyóraütéssel frt 5.—
Ébresztő-órák nikkelből — frt 1.—
Dupla haranggal frt 2.—
Zenélő művel frt 4.25
Kakuk-órák — frt 3.40
Kerek konyhaórák frt 2.—

Ébresztő-óra 1 frt.
éjjel világitó frt 1·38
Dupla haranggal 2.—

Valódi ezüst Remontoir-óra cs. és kir. fémjelzéssel
urak, hölgyek és diszre részére.
Egyfedelü — frt 3.—
Duplafedelü — frt 4.—
Aranyszegélyü — frt 5.—
Három erős fedél. frt 6.—
Ezüst páncéllánc frt—90
14 kar. arany 8 frtól felj.
14 k. aranyláncok 10 frtól
14 kar. arany fülbevaló 1 frt 20 krtól feljebb.
14 karátos aranygyürük kövel 1 frt 80 krtól felj.

3.— frt. 5.— frt.

Három évi irásbeli jótállás. Meg nem felelőért pénzvisszaküldés. Szétküldés csak utánvéttel.

„A nagy óragyárhoz“ czég MAX BÖHNEL, órás, Wien, IV., Margarethenstrasse 38. szám.
A cs. kir. államhivatalnokok szállitója. — Alapitva 1840. — Kérjen nagy árjegyzéket ezer képpel ingyen és bérmentve. 11037

Vértes-féle Sósborszesz
Minden házban szükséges.

Ruhamángorló, facsaró, mosó-gépek, használt és uj **irógépek** részletfizetésre is.
Würzburger és Társánál
Budapesten, IV., Ujvilág-utca 19—21.

Finom kidolgozásu, valódi 14 karátos arany uri es női lánczok
a legnagyobb választékban, a legjutányosabban.
Magyarhon első és legnagyobb óra-, ékszer- és látszerészeti üzletében
SCHÖNWALD IMRE
magyar órásmester,
ékszergyáros és látszerművesnél,
PÉCSETT 122. 11032

Valódi 14 kar. finom aranylánc 15 gr. sulyban frt 18.—
« « « « « 20 « « « 23.50
« « « « « 25 « « « 29.—
« « « « « 30 « « « 35.—
« « « « « 35 « « « 40.—
Tiszta arany suly — minden köves lógó nélkül mérve — küldetik.
Nagy képes árjegyzék ingyen.

Ha őszül a haja
ne használjon mást, mint a
„STELLA"-HAJVIZET,
mert ez nem hajfestő, de oly vegyi összetételü szer, mely a haj eredeti szinét a hja vissza. **Üvegje 2 K.**
ZOLTÁN BELA gyógyszertárában,
Budapest, V/49, Szabadság-tér, Sétatér-utcza sarkán. 11136

MÁLNÁSI
SICULIA
artézia gyógyforrás
bicarbonátokban és konyhasóban, a konstansabb legtisztább **természetes alkalikus sós savanyu vize.** *Szikla rétegen átfurt* **artézia forrás.** *Páratlan élvággyerjesztő és nyáltkiválasztó.* 11079
A gyomorégést azonnal megszünteti. Korányi, Kétly, Rigler, Vámossy, Hirschler, Irsai, Onodi, Tauszk, Polatsek budapesti egyetemi tanárok és specialisták gége-, légcső-, tüdő, gyomor-, bél-, vese-, máj- és hólyagbántalmaknál a málnási
„SICULIA" gyógyforrás
természetes alkalikus sós savanyuvizet minden eddig ismert savanyuviznél jobbnak minősítettek. — Kezelő tulajdonos **„SICULIA" r. t. Málnás-fürdő** *(Háromszék m.). Főraktár Budapesten*
LUX MIHÁLY drogéria-üzlete
IV., Muzeum-körut 7. Telefon 672.
Azonkivül : apható minden gyógyszertárban drogéria- és füszerkereskedésben és vidéken minden nagyobb városban.
Tessék a „Siculia" névre figyelni.

LEVÉLBÉLYEGEK
15,000 különf., ritka valódi, kifogástalan, teljes gyüjteményeket is küld kiválasztás végett 50—70% senf és egyéb katalogusok.
A. Weisz, Wien I., Adlerg. 8. Bevásárlás. 11136

Sachsen-Altenburg.
Technikum Altenburg.
Gé.-építés és elektrotechnik, papiritechn. Feuermann Ingy.
Állami biztos.

„FAKIR"
sványit, karcsuvá tesz, **szivről, hasról és csipőkről a hájat eltünteti,** miáltal a termet előbbi alakját visszanyeri. Apasztó-sók szerencsés összetétele révén, gyors hatásu és ártalmatlan, Számos hálanyilatkozat! **Ára 8 korona.**
Használat előtt. Használat után
Utasitással 10725
KISS M. gyógyszertárában, TISZA-DOB.

Rozsnyay vasas china bora.

Igen hatásos vérszegénység, sápkor, neurasthenia esetében. Egy 1/2 literes üveg ára **3.50** kor. Egy 4 üveget tartalmazó postaláda **14** kor. **12** fillér franco küldve.
A Rozsnyay-féle vasas china bor
egyike a legelterjedtebb és leghatásosabb gyógyboroknak.
A külföldi készitményeket felülmulja. Vérszegényeknek különösen ajánlható 11266
Főraktár Budapesten:
Török József gyógyszertára.
Továbbá a készitőnél:
Rozsnyay Mátyás gyógyszertárában **Aradon,** Szabadság-tér.

Hirdetések elfogadtatnak a kiadóhivatalban, Budapesten, IV., Egyetem-utcza 4.

FOGÁPOLÓ-SZER
(Elixir, Por és Paszta)
KÉSZITIK A
BENCÉSEK
SOULAC-ban.
A. Seguin, Bordeaux
JURY-TAG
VERSENYEN KIVÜL
az 1900-iki párisi világkiállitáson.

A MŰVÉSZETEK TÖRTÉNETE
2000-nél több szövegközti illusztrációval, számos műmelléklettel és színes táblával.
• A LEGRÉGIBB IDŐKTŐL NAPJAINKIG. •
A VALLÁS- ÉS KÖZOKTATÁSUGYI MAGY. KIR. MINISZTÉRIUM MEGBIZÁSÁBÓL SZERKESZTI =
BEÖTHY ZSOLT.

4 negyedrétü, átlag 500 lapra terjedő kötetben. A teljes 4 kötet ára diszkötésben **64** korona.

„A MŰVÉSZETEK TÖRTÉNETE" a műtörténeti kutatás gazdag eredményeit összefoglalva, korszerü feldolgozásban, világos és élvezetes formában előadja, az épitészetnek, szobrászatnak, festészetnek egyetemes történetét a legrégibb időktől a XIX. század végéig, különös tekintettel a művészetnek Magyarországon való fejlődésére és annak nemzeti vonásaira.

A megjelent első kötet,
mely 500 lapra terjed, hetedfélszáz szöveg közti illusztrációval, 20 műmelléklettel és 9 színes táblával van ellátva, az ókor művészetét tárgyalja a következő beosztással:
1. **Az ókor művészete.** *Irta Sebestyén Gyula.*
2. **Az ókor keleti népeinek művészete.** *Irta Mahler Ede.*
3. **A görögök művészete.** *Irta Láng Nándor.*
4. **A rómaiak művészete.** *Irta Zsámboki Gyula.*
5. **A római művészet Magyarországon.** *Irta Kuzsinszky B.*

A II. kötet **a középkor művészetét,** a III. és IV. kötet **az újkor művészetét** tárgyalja.

A „MÜVESZETEK TORTENETE" havi részletfizetésre is megrendelhető minden könyvkereskedésben vagy a kiadónál
LAMPEL R. KÖNYVKERESKEDÉSE
(WODIANER F. ÉS FIAI) RÉSZVÉNYTÁRSASÁGNAL
Budapest, VI., Andrássy-ut 21. sz.

Megrendelő-jegy.
Alulirott ezennel megrendelem ..... kor havi részletfizetés kötelezettsége mellett ..... könyvkereskedésében Beöthy Zs. „Müvészetek Története" cimü ..üvet 4 kötetben, diszes beköttésben. Eddig egy kötet jelent meg. Evenként egy-egy kötet jelenik meg. A teljes 4 kötetes munka ára diszkötésben 64 korona. A részletek pontos betartásának elmulasztása esetében a részletfizetési kedvezmény megszünik és az egész mü teljes vételára előre és azonnal esedékessé válik. A vételár első részlete a mü szállitásakor utánveendő. Ezen megrendelés vissza nem vonható. Szóbeli megállapodások érvénytelenek.
Nev es állás .....
Lakhely és kelet .....

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

DOKTOR MEFISZTOFELESZ.

Elbeszélés.

Irta Szemere György.

(Folytatás.)

Dr. Koleszár megigérte neki, hogy lesz minden, azzal a János segitségével ágyba dugta, mert másnap már szüksége volt a fejére.

A nemes toron szerzett mámornak nincs utókövetkezménye: másnap reggélre megjött a tudósnak a rendes európai hirű esze.

Még ki sem kelt ágyából, vékony nyakától alig feltételezhető kiabálással belekapott házigazdája *Akaratába* és mint tigris a lóhúst, kezdte széjjelmarezangolni a tételeit.

— . . . Én magam is perhorreszkálom az akarat determinizmusának elmélétét. Spinoza szamár! És szentül vallom az indeterminizmus rendszerének helyességét, de csak addig, a meddig össze nem konfundálja a fejlődési proczesszus fogalmát a bevégzett tény fogalmával. Igenis az akaródzás nem törődik a czél elérhetőségével, — ha nekibolondulunk, a Venuszcsillagot is le akarhatjuk szedni az égről, de hiába akarjuk, nem tudjuk leszedni. Az akarat minden indok nélkül határozhatja el magát valamire, tehát szabad, csakhogy (és itt a bibi) ennek a képességének határa van. Ön pedig azt merészeli állitani, hogy nincs határa . . .

Dr. Koleszár közbevágott:

— Azt nem állitom.

— Becsületemre mondom, hogy állitja.

— Becsületemre mondom, hogy hazudik.

— Azt mondja, hogy az akaratot egy millió esztendő mulva kocsiba lehet fogni, mint a lovat és húzni fogja a kocsit.

— *Azt* mondom.

— És azt is mondja, — folytatta dühösen a professzor, — hogy egyes kiváló egyének autoszuggesztió által felcsigázott akarata már az emberi fejlődésnek mai fokán is képes fizikai elváltozásokat előidézni, különösen gyengébb akaratképességgel rendelkező egyének testi szervezetében, főképen az agyában.

— Épen ezt fogom önnek bebizonyitani.

— Fogja az ördögöt.

— Hát csak öltözzön fel és ne veszekedjék, hanem menjünk.

— Nem megyek, — rikácsolta a tanár. — Azt hiszi, hogy lóvá tesz a kisérleti naplójával, a mivel ide csalt . . . Azt a fiatal embert nem az akarat-fluidumával fogja ön megtébolyitani, ha ugyan megteszi önnek azt a szivességet, hanem *mindenféle fizikai és pszichikai ráhatással.*

Dr. Koleszár dühbe jött, hogy kétségbe merték vonni az ő tudományos szavahihetőségét.

— Esküszöm önnek, — kiabálta, öklét magasra emelve,— hogy akkor, a mikor utoljára beszéltem vele, olyan épelméjü volt, a milyen csak a rendkivüli szellemenergiával megáldott vasidegzetü székely fajnál fordul elő. És esküszöm, — folytatta, öklével dühösen lecsapva az asztalra, — hogy azóta nem érintkeztem vele sem testileg, sem szellemileg.

— Valaki mást küldött a nyakára, — vágott közbe merészen a professzor.

— Esküszöm, hogy csak az akaratomat.

A sok eskü kissé megzavarta a megátalkodott kis ember czirkulusait.

— Ön nem normális ember, — mondta fitymálódva.

Hát csak ez kellett a doktornak. Egyszerre elült a szenvedélyessége, végtelen megvetéssel nézett le a tudós kopasz koponyájára.

— Lieber Freund, — mondta, — ha ön még ott tart, hogy normális agyvelővel világra szóló elmeműveket lehet teremteni, menjen vissza Berlinbe és sózassa be a maga normális agyvelejét. Hering, hát hering . . . Igenis, — folytatta, egy grandiózus gesztussal mellére ütve,— igenis abnormis az agyam. Olyan, mint az őrülteké, azzal a különbséggel, hogy az én agyam tevőlegesen abnormis, mig amazoké nemlegesen az.

A híres tudós homlokán kiütött az a redő, a mely csaknem minden elmeorvosnál sajátos, midőn betegét megfigyeli.

Dr. Koleszár ismerte azt a ránczot, de nem reagált reá.

— Nézzen ide, — folytatta, félresimitva homlokesontkinövését eltakaró haját. — Látja ezt a dudort? ! Ez nem csontkeményedés. Ez belül üres és agyvelő van benne. És ez az ötven grammnyi agyvelőtöbblet, ez a hitvány kis nyulvány az, a mi engem ön fölé — az egész tudományos világ fölé emel.

Dr. Brumeliusnak most már a szeme is kidagadt. Megesküdött volna, hogy *maniakus*-sal* van dolga.

Koleszár ezt is kiolvasta a szeméből.

— Őrültnek tart, ugy-e, tisztelt barátom? — felelt meg a doktor kidagadt szemének. — Hát

Gray A. rajza.

— Őrültnek tart, úgy-e, tisztelt barátom?

jól van: megengedem, hogy annak tartson. Abnormis az agyvelő, tehát őrült az ember. Az eddigi orvostudomány nem ismer egyéb disztinkcziót és ön nem fog csinálni új pszichiatriát. Helyes, Brumelius, — folytatta, — most már legalább biztos vagyok abban, hogy önkénytelenül végig fogja élvezni az én fiatal emberem elváltoztatását, ha egyébért nem, azért, hogy munkám közben engem, az érdekes tudós őrültet, megfigyelhessen.

A kivételesen nagy elméjü egyéneknek kivételesen kicsiny a szivük. Dr. Brumelius nem látta, mert nem nézte dr. Koleszárban az embert, hanem az érdekes megfigyelési objektumot.

— Eltalálta! — mondta a szemébe, — öltözködöm s menjünk.

Dr. Koleszár is kivételes elme volt, hát nemhogy neheztelt volna érte, de egész természetesnek találta a tudós választ. Fő, hogy alkalma legyen neki bemutatni mediumán megejtett folytatólagos kisérleteit. A többivel nem törődött, biztosra vette győzelmét.

— Ha kész lesz, — kérte Brumelius doktort, elégedetten egymásba dörzsölve kezeit,— menjen a szalonba és várjon, mig átöltözködöm.

— Stimmt.

Dr. Koleszár öltözőjébe ment és mindenekelőtt egy pánczélt öltött inge alá. Aztán egy vöröses parókát tett a fejére s hasonló szinü hosszú szakált ragasztott a képére . . . A tükörbe nézett és kidülleszlette szemét. Belefecskendett valamit, a mitől üveges fénye lett . . . . . Ő volt a veres ember . . .

* Mania: az őrültség egy neme.

XI.

Demonstratio ad oculos.

Dénest ájultságából a pályaháznál levő mentőállomás orvosa állitotta talpra. A viszonyokhoz képest eléggé helyrejött. A kiséretét felajánló orvos szivességét visszautasitotta, azt mondta: egész jól érzi magát. És kinos aggodalommal vigyázott a magatartására, főképen *lépéseire.* Határozottan és szilárdan rakta le lábait. Attól félt, hogy esetleges ingadozását az orvos *félremagyarázná.* (Már igy is eléggé *kompromittálta* idegrohama.) Mert most ötlött először eszébe az a gondolat, hogy hátha agylágyulásban szenved! Egyben emlékébe szökött a dr. Koleszár jóslata: egy éven belül meg fog tébolyodni.

Loppal ránézett a feleségére: (Miért is mondta el neki a gonosz ember fenyegetését! Most mindig arra fog gondolni.)

A szegény asszony arczáról végtelen fájdalom tükröződött vissza. Úgy nézett ki fiacskájával a karján, mint a Mater Dolorosa a kis Jézus gyermekkorában.

Dénesnek szivébe nyillalott ez a fájdalom. Összeszedte minden erejét és mosolyt erőltetett ajkára.

— Már nincs semmi bajom. Olga.

— Hál' Istennek! — mondta az asszony, de persze nem mondta őszintén. Az ő lelkében is felkavarodtak az egy év előtti sötét emlékek, bár csak elmosódva, sejtelmesen . . .

A hordárok megérkeztek a podgyászszal . . . Kocsiba szállottak.

— Városligeti fasor 30 . . .

Elbúgott a gummikerekes fiakker. Mély gondolatokba merülve ült benne a fiatal pár, hallgatagon.

A kis Dinkó (úgy látszik, megéhezett a pákosztos kis legény), fészkelődni kezdett anyja ölében s apró kezecskéivel édes keble felé kapkodott. S hogy nem kapott belőle azonnal, elkezdett visitani, a hogy csak a torkán kifért.

Anyja ráborult, hogy észre ne vegye a férje s könnybelábadt a szeme.

Otthon vígságot erőltetett magára a szenvedő asszony. Meg akarta nyugtatni a férjét. Úgy gondolta, hogy jobb lesz, ha foglalkozik vele, mint hallgatni . . . Megfőzte kedvencz kávéját és mosolyogva kinálta meg vele:

— Kávé, édes . . .

A beteg ember ijedten rezzent fel, de menten erőt vett magán.

— Angyalom, drágám, egyetlen hitvesem! . . . . . A bánat erőlködése az örömmel, a legszivfacsaróbb emberi küzdelem.

Pedig Olgának még tovább kellett mennie: el akarta kedélyeskedni férjének iménti elájulását. Kerülővel fogott hozzá.

— Mitől lettél roszul Dini? Ugy-e meleg volt?

— Ne-em . . .

— Hát mitől?

A hónapokig tartó képmutatást, melylyel felesége előtt eddig is eltitkolta idegbetegségét, annyira megszokta Dénes, hogy most sem akarta az igazat megmondani. De, vagy hogy nem jutott eszébe semmi kibúvó, vagy hogy torkán akadt a szó: egy hangot sem felelt. A helyett könny gyült szemébe és elkezdett zokogni, mint egy tehetetlen gyermek.

Tehát nem sikerült a szegény asszony kedélyeskedése. Abba is hagyta. Nagy lelkierővel leült beteg férje mellé és szorosan hozzásimulván, czirógatni kezdte.

— Mi baja az én jó Dinikémnek? . . . Ne

titkolózzék az ő kis Olgája előtt, a ki őt a világon legjobban szereti.

Dénes felugrott. Merev elhatározás fogant meg lelkében.

— Igazad van, Olga, bűn volt titkolóznom előtted eddig is . . . Olga, ne iiedj meg, én beteg vagyok, nagyon beteg.

De épen hogy megijedt Olga ettől a beszédtől.

— Mi bajod? — kérdezte s riadtan, szorongó szívvel leste a feleletet.

— Félek! . . .

— Mitől?

A szerencsétlen ember eltakarta arcát szégyenében: úgy felelt:

— Nem tehetek róla . . . a veres embertől.

— Bolondság! Nem bánt az téged . . .

— Tudom, hogy nem bánt és tudom, hogy bolondság, de épen az a borzasztó, hogy mégis félek tőle . . . Nem hiszem, mert hiszen nem áll hatalmában és mégis úgy érzem, hogy eszemet akarja venni . . . el akar tőled rabolni . . . Nem, nem, nem megyek! . . .

Az utolsó szavakat már a rémülettől rekedt hangon ejtette ki. Görcsösen belekapaszkodott felesége karjába, mintha oltalmat keresne a gyenge asszony kebelén.

Olga képéből kikelt remegő férje láttán végkép elvesztette lelki egyensúlyát. Felsikoltott . . .

Most már neki is eszébe ötlött a dr. Koleszár jóslata és rémülve látta a katasztrófa közeledését . . . Talán már be is állott és mindörökre elragadta az ő nagy, tiszta boldogságát . . .

Annyira meg volt ijedve, hogy legjobb szeretett volna elmenekülni attól, a kit a világon legjobban szeretett. De a szerető nők válságos időkben rendkívüli lelki ereje most sem hagyta cserben. Nem, nem fog félni tőle és Isten rendelte hitvesi kötelessége parancsára az utolsó állomásig végigjárja vele a kalváriát. A lehetetlent is megkísérli érte, ha kell.

Lekuporodott beteg férje lábaihoz s miközben térdére hajtotta fejét, elkezdte biztatni, vigasztalni: hogy majd beszél ő a veres emberrel, megkéri szépen, ne üldözze többet az ő édes Dinijét . . . Mindennap elkiséri a hivatalába, mindaddig, a mig a veres ember végkép le nem tűnik a szemhatárról.

A szerencsétlen ember kapva kapott felesége ajánlatán.

— Igen, igen, te áldott, beszélj vele . . . Kisérj el . . .

Úgy lön.

Másnap még pihent Dénes, harmadnap felesége karján ment a hivatalba. S a hőslelkű asszony, midőn dr. Koleszár a Lánczhidfőnél szembejött velük, egy határozott mozdulattal levált férje karjáról s elállta az útját.

— Uram, — mondta, — én nem tudom, ki ön, (mert természetesen nem ismerte fel a doktort a veres emberben), nem tudom ki ön, de ha van önben szív és lovagiasság, teljesiteni fogja kérésemet: ne keresztezze többé férjem útjait, ne tegyen bennünket szerencsétlenné.

A bátor asszony vállalkozása fényesebben sikerült, mintsem gondolta volna. A veres ember mélyen meghajolt előtte s választékos udvariassággal válaszolt:

— Nagyságos asszonyom, kérésének ugyan még csak nem is sejtem okát, de nem is firtatom. A kegyed kérése nekem parancs: rendes sétámat ezentúl másutt fogom lejárni.

Azzal, mintha rögtön meg akarná valósítani igéretét: sarkon fordult s elköszönvén, eltűnt az utcza népe között.

Dénes a hídoszlophoz támaszkodva, halottá válva, nézte a jelenetet. Észre sem vette, hogy egy kis pohos, hosszúhajú, szemüveges tudósforma ember erősen figyeli minden mozdulatát, nem vette észre, mert feleségét várta-leste az eredménynyel, oly aggodalomteljes mohósággal, mint halálraitélt a fejedelmi kegyelmet.

Olga ragyogó arczczal közölte vele, mit végzett a veres emberrel.

Dénes boldogan lélekzett fel, de azonmód újra elborult.

— Nem hiszem, — mondogatta félig magában, — hogy megtartja szavát . . . nem hiszem, nem hiszem . . .

Olga nem ellenkezett vele.

— Majd meglátjuk, Déneském . . . S ha csakugyan nem váltja be igéretét, újra és újra megkérem, s ha az sem használ, majd fogom tudni, mit tegyek . . .

— De elkisérsz holnap is? — kérdezte Dénes könyörgő pillantást vetve asszonyára. — Ugy-e elkisérsz?

— Mindennap elkisérlek . . . ezután is . . . örökké.

Dénesnek megnedvesedett a szeme.

— Te drága, te jó . . .

(Folytatása következik.)

SÖTÉT ZSARNOKSÁG.

Regény.

Irta Hamlin Garland. — Angolból fordította S. A.

(Folytatás.)

Mert elvégre is a különbség egy maláji és európai között nem nagyobb, mint egy sárgarigó és egy kanári közt s ezek az emberhullámok, szüntelen egymásra-következéssel jelenve meg az öreg földön, olyanok, mint a junius megszámlálhatatlan bogártömegei s nem egyebek, mint a megszámlálhatatlan évek megszámlálhatatlan hullámainak egyike. Sőt, a spirituális föltevés szerint mindazok, a kik éltek és meghaltak, mind érzők és tevékenyek, ha nem érzékelhetők is. Micsoda megdöbbentő, óriási felfogás! Hol élnek? Mi táplálja őket? Mivel ruházkodnak? Kevésbbé ejtenek zavarba, ha szöcskéknek képzelnők őket, az erő formáinak, a világegyetemet mozgató nagy hatalom apró megjelenési formáinak.

A kapuk kinyiltak s az utasok újabb áradata ömlött be rajtuk, nyilván a Nyugat nagy fensikjairól, egészben véve meg nem különböztethetőn azoktól, a kik éjszakról vagy keletről jönnek. Serviss élesen belenézett arczukba, keresett köztük egy csillogó szemű, fejét kissé oldalt tartó középkorú embert. El volt rá készülve, hogy Lambert széles kalappan és puha ingben jön. Pedig egész kifogástalanul volt öltözve, hamarjában az otthoni boltokban vásárolt ruhákba, kezében szintén egészen új bőrönddel. Az igaz, hogy a nyakkendője nem a legművésziesebben volt megkötve, a gallérja ódivatú volt, de a szakálla gondosan meg volt nyirva s a szemében csillogó tréfás vonás teljes önuralomra vallott, mikor megszólalt:

— Halló, tanár úr, halló!

S a mint kezet fogtak, igy folytatta:

— Nos hát, hogy vág a bajusz? Ménkű sok az ember itt! Hát a házam népe mit csinál?

Serviss habozott.

— Hosszadalmas história ez.

— Gondoltam mindjárt, de remélem, nincs most bajuk?

— Nincs, de véleményem szerint azonnal cselekednie kell. Jöjjön fel hozzánk, majd elbeszélek mindent.

Lambert erre nem tett több megjegyzést családja ügyeiről. A városról beszélt s bámulatos fejlődéséről.

— Sohasem voltam Európában, de azt hiszem, ehhez a városhoz képest London olyan lehet, mint a rozsdás garas.

— Annyira még nem vagyunk. Mondjunk mexikói dollárt.

Lambert hátranézett egy mellékutczába.

— Olyan ez, mint a czethal. Ugyan miért akar minden ember ugyanazon az egy helyen lakni, a mig nap és jó víz van másutt is? Azt hiszem, bolondok az emberek. Nálunk a nyugaton is, a mint valaki pénzre tesz szert, összeszedi a czókmókját s átadja a városi hotel-szolgának. Én bizony sokat dolgozom odaát, és meg vagyok elégedve. Csak akkor megyek a városba, ha venni akarok valamit, valami gépet vagy más effélét. Ha ebben a forgatagban kellene élnem, belebolondulnék.

— Hát hiszen mindenki azért jön a városba, hogy vegyen vagy eladjon valamit, árut vagy élvezetet, — mondta Serviss. — Mindenkit ugyanaz a rugó mozgat. Én azért vagyok itt, mert itt tenyésznek számomra legvigabban a tanulmányozni való baczillusok.

— Igaz, hisz ön tanár valamelyik egyetemen, ugy-e? Nem tudom, mondtam-e önnek, hogy jártam én is egyetemre, de nem végezhettem el, mert családi bajok miatt ki kellett lépnem az utolsó év végén. De azért tisztelem a tudományt. Ez az egyetlen, a mit tisztelek. A politikát utálom, a vallás nem érdekel, de az olyan ember előtt, a ki tanult és tudja, a mit tanult, mint azt hiszem, ön is, az előtt leveszem a kalapomat. Hát, ha jól tudom, ön már majdnem minden baczillust kitanult?

— Tudok róluk egyet-mást . . .

— Hát ha csak egyet-mást tud róluk, akkor csalódtam önben.

Serviss elnevette magát.

— Jól van hát. Rengeteg sokat tudok róluk.

— Ez már beszéd. Szeretném, ha megmutatná nekem ezeket a férgeket. Odafönn minálunk nem sok van belőlük, s kiváncsi vagyok rájuk, hogy mi fán teremnek.

Serviss nagyon jól mulatott ezen a beszélgetésen. Lambert nyugodtan, majdnem ritmikusan beszélt s kellemes volt hallgatni a hangja zengését. Senki se hitte volna, a ki hallgatja, hogy türelmetlen vagy haragos. Nyugtalanságát nem árulta el, csak mikor megismerkedett Kate-tel s bementek a könyvtárszobába. Akkor megfordult s kurtán kérdezte:

— Nos hát tanár úr, mi történik itt?

Serviss sietve magyarázta Clarke haditervét a tudósok ellen.

— Azt hiszem, ezt meg tudom akadályozni,— mondta Lambert lakonikusan. — Csak azzal a szellemmel, azzal a nagyapával nem birok, a ki uralkodik a feleségemen és a leányomon.

— Hisz benne?

— Nem, de ők hisznek s ez a baj. Az a vén ördög, akár létezik, akár nem, máris majdnem tönkre tette a leányom életét. Megpróbálom útját állani.

— Hát Clarkeról mi a véleménye?

— Nem nagyon bizom benne, de azt hiszem, hogy jóhiszemű.

— Van egy ember, a ki e pillanatban veszedelmesebb, mint Clarke. Pratt hívő spiritiszta és rengeteg gazdag. Százával vannak az uszályhordozói, a kik tapsolnak mindennek, a mit tesz. Nagyon önző ember s kihasznál minden médiumot, mint valami telefonos-leányt, a szellemvilággal való érintkezésre. Ha pedig rájuk unt, denuncziálja őket. Máris fenyegetőzött, hogy nyilvánosan megbélyegzi Violát, ha elhagyja őt.

— Ezt mondta? — szólt Lambert elgondolkozva. — Majd ebbe én is beleszólok. Viola tud idejöttömről?

— Nem.

Lambert elmosolyodott.

— Mac Leod nagyapó tehát nem értesítette róla. Juliát ez meg fogja lepni. Ő azt hiszi, hogy ez a szellem tud mindent, a mi ideát történik. Nos hát, ha elvezet Pratthoz, majd tartok vele egy kis séanceot. Elég soká voltak nála. Nem értem, hogy mehetett Julia ennek az embernek a házához.

— Clarke és az «őrszellem» tanácsolták.

A bányász kissé ingerült lett.

— Clarket és az őrszellemet vigye el az ördög. Egészen felforgatták a házamat; kezdem már elveszteni a türelmemet.

A mint kifelé mentek, Katet ott találták a fogadószobában. Mosolyogva mondta:

— Lambert úr, elhelyeztem a podgyászát abba a szobába. Remélem, elhozza a feleségét és a leányát hozzánk néhány napra.

— Köszönöm, asszonyom, igyekezni fogok. Nagyon otthonosan érzem itt magamat a tanár úrral s nem kételkedem benne, hogy az asszonyok is örülni fognak. Majd megkérdem őket.

Kate suttogva mondta Mortonnak:

— Elemészt a vágy, hogy lássam a történendőket. Veletek mehetek?

— Azt hiszed, erősebbé teszi jelenléted a föllmentő csapatot?

— Azt hiszem, igen s aztán meg akarom őket hívni ide.

— Hát akkor gyere.

A Violát fenyegető veszélyre gondolva Morton azon tűnődött, hogy mint fog olyan emberekkel, mint Clarke és Pratt megbirkózni ez a kis igénytelen Lambert, a ki most itt szemben ül vele a kocsiban. De hát elvégre ő az egyetlen, a kinek igazi beleszólása van. Lambert pedig mosolyogva fordult Katehez:

— Remélem asszonyom, ön nem részes azokban a bolondériákban?

— Nem hittem bennük, a mig a leányával nem találkoztam, de ő majdnem megtérített.

— No lám, — mondta Lambert Servisshez fordulva. — Olyan ragályos ez, mint a himlő. Én magam mentes vagyok tőle.

— Nem hisz a leánya képességében?

— Abban igen, de nem a szellem-nagyapóban. Az első feleségem szelleme eljött egyszer hozzám, de én azt mondtam, hogy a mig olyasvalamit nem mond, a mit csak mi ketten tudunk, nem állok vele szóba. Kivánságomat sohasem teljesitette s igy nem beszélgettünk egymással. Megvallom, sok olyan dolog van ezekben a mutatványokban, a mi zavarba hoz, de hisz azért tanár ön, hogy megmagyarázza.

— Bizalma bennem nagyon megható, de el van tévesztve, — felelt Serviss. A tudós ember manapság annyira speczialista, mint a szarvasgomba-keresésre betanított kutya: nem érzi meg a görény nyomát sem.

Öt óra tájt értek Pratt kapuja elé. Lambert füttyentett egyet, mikor a palota hatalmas homlokzatát meglátta.

— Ez a Pratt azoknak a börzei kalózoknak az egyike lehet, a kikről az ujságokban olvasni. Ezen a házon semmi sem vall a szellemekre.

— Ő rajta magán sem, — felelt Serviss.

— Most hát önök küldjék fel a névjegyeiket s hagyjanak engem egy darabig háttérben. Csak épen hogy kicsit a bolondját járassuk az öreggel.

A szerecsen portás méltóságosabb volt, mint valaha s Serviss azt gondolta, hogy bizonyára ez is tud már gazdájának iráutuk való ellenszenvéről. Mégis bebocsátotta őket s átvette a névjegyeiket. Csakhamar hallani lehetett Pratt morgó hangját s a portás visszatért.

— A hölgyek nincsenek idehaza, — mondta olyan hangon, melyben visszatükröződött a gazdája haragja. — Pratt úr pedig nem fogadhatja önöket.

— Mikor fognak hazajönni?

— Nem tudom.

Kate Mortonra nézett.

— Mit fognak most tenni? Azt hiszed . . .

Lambert közbeszólt:

— Nincsenek itthon? Hát majd megvárjuk őket. Mit mondott, hogy mikor fognak hazajönni?

— Csak későn.

— Clarke otthon van?

— Nincs.

— De a ház ura otthon van?

A portás habozott.

— Igen, uram . . . de el van foglalva.

— Nohát, barátom, mondja meg neki, hogy Lambert József van itt Fremont Basinból s szeretne vele beszélni.

— Megmondom, uram, — szólt a néger s elindult. Lambert utána ment az előcsarnokba.

— Meg fogja mondani a gazdájának, hogy jöjjön le, különben én megyek föl. Mondja meg ugyanezekkel a szavakkal.

Kate rámosolygott Mortonra.

— Végre van valaki, a kinek joga van követelni. Nem szép dolog ez?

Pratt megjelent a lépcsőn.

— Mi az, Jenkins?

— Ez az úr minden áron beszélni akar önnel uram.

— Maradjanak ott, a hol vannak. Lemegyek én. — rendelkezett Pratt.

Lambert nyugodt arczal várta, hogy Pratt lépésről lépésre lejöjjön, de Kate lélekzete megszorult fokozódó izgatottságában. Morton is felindult Pratt szemtelenségén.

— Nohát, mi kell? — kérdezte Pratt olyan arczczal, mint egy buldog.

Lambert várt, a mig a vén ember csodálkozni kezdett s aztán megkérdezte:

— Maga az a Pratt?

— Én vagyok.

— Helyes. Én pedig Lambert József vagyok Fremontból. Eljöttem, hogy felmentsem önt a feleségemről és a leányomról való gondoskodás alól.

Semmi sem lehetett hatásosabb, mint ez a modor. Mialatt Pratt elálmélkodva állt, Lambert a portáshoz fordult.

— Maga pedig, tisztelt néger úr, mondja meg Lambert asszonynak, hogy itt van a férje s látni akarja. Ha Clarke itthon van, ő vele is szeretnék egy szót váltani.

— Várjon, — szólt Pratt.

— *Menjen*, — szólt Lambert és a néger elkotródott. Lambert pedig Pratthoz fordult:

— Megmondom magának, öreg, hogy a hol én lakom, ott a férjnek van még egy s más joga s nem fél azt erővel is érvényesiteni.

Pratt visszavonulót fuvatott.

— Nem tudtam . . .

— Nohát most már tudja. Miért hazudott nekem?

Pratt egész más hangon kezdett beszélni.

— Annyi idegen kivánja látni Lambert kisasszonyt, ön pedig nem küldte fel a kártyáját.

— Ezek itt azonban nem idegenek: Serviss tanár a leányom barátja, előbb ismerte őt, mint az úr. Nem szeretem, hogy ön ilyen módon utasítja vissza az embereket. És nem kívánok önnek lekötelezettje lenni.

Volt valami erő és méltóság a kis emberben s Serviss egy mosolylyal felelt, mikor Kate megszoritotta a karját.

Pratt elkezdett hebegni:

— Igyekeztem az ittlétet kellemessé tenni a nejének és leányának . . .

Lambert körülnézett a hatalmas csarnokban s kevésbbé ellenséges hangon mondta:

— Kényelmük, az lehetett itt, s a mi azt illeti, adósa vagyok önnek; ezt nem is nagyon szeretem. El tudom látni a magam családját s

Ha egyetlen szót mer szólni, leütöm, mint a farkast.

nem osztozom a róluk való gondoskodásban sem önnel, sem Clarkeval egy perczre sem tovább.

Lambert asszony megjelent a lépcső tetején.

— Te vagy az, József?

— Én vagyok, Julia.

Viola örömkiáltással szaladt le a lépcsőn s átkarolta mostohaapja nyakát.

— Drága, jó apuskám, milyen jó, hogy itt vagy!

— A vállára nyugtatta fejét s úgy köszöntötte Mortont.

— Örülök, hogy önök is eljöttek. Hogy kerülhettek így együvé? Véletlenül?

— Különös véletlenség, ugy-e? — mondta Lambert kurtán és mégolelte a feleségét. — Meg vagytok lepetve, ugy-e?

Pratt ezalatt gondolkozva járt föl s alá, mint valami felbőszült elefánt. Lambertné mérsékelt örömmel üdvözölte férjét; világosan látta, hogy itt valami történni fog.

— Nagyapó nem mondta meg, hogy el fogok jönni? — kérdezte Lambert ravaszul hunyorítva Servissre. — No, de most szedjétek össze a mi czókmókotok van, harmincz percz mulva fölszedjük a sátorfánkat.

— Készen vagyunk már, minden be van csomagolva, — mondta Viola.

— Hozzánk fognak jönni, ugy-e? — mondta Kate, a mint Viola fölsietett a lépcsőn. Viola visszamosolygott rá s ekkor jelent meg Clarke a lépcsőn.

— Mit csinál? — kérdezte a leányától mélységes izgatottsággal. — Ki van ott lenn?

— Papa, — felelt a leány kurtán s bement a szobájába.

Morton és nővére Pratt meghivására bementek a fogadószobába s ott találta őket Clarke.

— Ezt nem szabad tennie, — szólalt meg.— Ez veszedelmes, végzetes dolog! Megrontja minden tervünket.

Lambert metsző hangon felelt:

— Clarke úr, az ön felügyelete leányom felett most már véget ért. — Aztán Katehöz és Mortonhoz fordult. — Hiba volt tőlem, hogy eddig is eltürtem. Dehát én csak egyszerű két kézzel dolgozó bányász vagyok s mivel Clarke tanult ember és úgy hittem, jóhiszemű is, biztam benne. Nehéz munkám volt a bányában. Az épületeket, a gépeket, — mindenemet kis híja, hogy el nem vitte a víz, de végre mégis győzedelmeskedtem rajta. Most már teljesíthetem a kötelességemet.

Visszafordult Clarkehoz.

— Egyébiránt az volt a megállapodásunk, hogy a leányom nevét semmi szín alatt sem szabad nyilvánosan felhasználnia, most pedig, a mint hallom, erre készül.

Clarke remegett az izgalomtól.

— Az őrszellemek kivánták . . .

— Én felőlem az őrszellem kivánhat, a mit akar, én nem egyezem bele! Figyelmeztetem önt is és Pratt urat is, hogy tiszteljék a feleségem és leányom jó hirnevét. Ön elég soká élt a nyugaton arra, hogy tudhassa, mit jelent ez.

Erre Pratthoz fordult.

— Harminczöt évet töltöttem olyan vidéken, a hol az ember néhanapján kénytelen a maga birája, esküdtszéke és hóhérja lenni. Hát azt mondom az úrnak, egyszer s mindenkorra, hogy ha egyetlen szót mer szólni nyilvánosan vagy magán-körben a feleségem és leányom ellen, *leütöm*, mint a farkast.

A nyugodt fenyegetés Lambert hangjában, mozdulatának minden fölösleges taglejtéstől való mentessége Prattot mozdulatlanná merevítette. Megérezte, hogy minden szó egy nagyon veszedelmes embernek a szivéből fakad.

Clarke felkiáltott:

— Tönkre tesz engem! Minden tervem . . .

— Szót se többet, — mondta Lambert. — Elég volt az egész eszeveszett históriából. Ön csak átka volt Juliának és a leánynak kezdettől fogva. Lehet, hogy nem akart roszat, de roszat tett.

A pap beesett arcza hamuszinűre vált s a hangja rekedt volt, a mint igy szólt:

— Megfélemlíthet, meg is kinozhat, de a szellem-erőkkel nem bir. Ezek szembeszállnak önnel és feldöntik hitvány akaratát.

— Hát ezt majd meglátjuk; a mi utjaink itt elválnak, — volt a kérlelhetetlen felelet.

Viola izgatottságtól remegve, kitágult szemmel jött le. Valami rettentőt látott a levegőben.

— Gyorsan, apuskám, menjünk!

A mint elsietett Clarke mellett, ez utána kiáltott, kétségbeesett hangon:

— Viola, elhagy engem!

Viola egyetlen szánakozó pillantást vetett rá és kisietett, mintha ki akarna szabadulni hatásköréből.

XXVI.

Morton győzelme.

Lambert betuszkolta Mortont a kocsiba, becsapta az ajtót s ő maga a bakra ült. Kate gyöngéden maga mellé vonta Violát az ülésre s két kezébe fogta remegő kezét.

— Ne busuljon, édesem, meg fogjuk oltalmazni.

A leány úgy szivta be elsápadt ajkain a levegőt, mintha iszonyú hideget szenvedne.

— Oh, itt vannak ők! Kám rohannak! — nyögte.

Morton valami kétségbeesett dühtől elragadtatva élesen rászólt:

— Adja ide a kezét.

Viola odaadta, mint a gyermek. Egészen jeges és merev volt a keze. Serviss mélyen a szemébe nézve szólt:

— Nem szabad magát megadnia, most új körülmények közé jut. Fel fogjuk oldani kötelékeiből. A tudomány segitségére fog menni. Gondoljon más dolgokra. Gondoljon a Mar-

KÖNYVTÁR MAGYAR KÉPZŐMŰVÉSZETI EGYETEM

shall-völgyre. Gondoljon az egészségre és napfényre. Gondoljon arra, hogy jóbarátoktól van körülvéve. Máris jobban van. A keze melegebb. A lélekzete könnyebb.

A leány arczára visszatért az élet szine, az ijedt kifejezés eltávolodott arczáról. Az előtte ülő férfi ereje, egészsége mintha eloszlatta volna azt a nehéz felhőt, mely föléje borult. Morton fölélénkülve folytatta:

— Akármi volt is az a hatalom, nincs benne többé része. Eleget szenvedett már. Ezentúl egy normális lény életét fogja élni és mi segíteni fogjuk ebben.

Elereszteté a leány kezét. Viola gyönge, csöndes mosolylyal ajkán hátratámaszkodott a kocsi-ülésben. Kate megfogta a karját.

— Mortonnak igaza van, édesem. Még akkor is, ha mind igaz, a miben hisznek, nem szabad önmagát feláldoznia ennek bebizonyítására. A mi hitünk szerint az egyénről kell gondoskodni, a tömeg majd gondoskodik magáról. Most okosat mondtam, ugy-e? — fordult mosolyogva a bátyjához.

— Mondjuk, hogy igen, — felelt ez s valamennyien elnevették magukat, csak Lambertné maradt komor és hallgatag az egész úton, mialatt Kate és Morton vidám dolgokról beszélgettek.

— Az este el fogunk menni az operába, a mint terveztük, — mondta Kate. — Bele kell fognia a mulatságba.

Viola jókedvű és piros volt, a mint Servissék lakása előtt kiszálltak.

— Milyen jó, hogy eljöttél! — mondta mostohaapjának. — Hogy kerültél ide?

— Serviss tanár idetelegrafált, — felelt Lambert óvatosan.

Viola és az anyja meglepetve tekintettek Servissre, a ki mosolyogva mondta:

— Bevallom bünömet. Előérzetem volt, hogy épen ma lesz rá szükség.

Mialatt a nők bementek szobáikba, a két férfi szivarozva ült a könyvtárszobában s megbeszélték a helyzetet. Megegyeztek abban, hogy heroikus intézkedéseket kell tenni. Morton figyelmeztette Lambertet Prattra.

— Ő vele még egyszer beszélnie kell. Olyan boszuálló, mint a mosómedve s há teheti, ártani fog a leányának. Hatalmában áll, hogy az egész ügyet odadobja prédául a sajtónak. Vigyázni kell Clarkera is. A mint tudja, szerelmes volt Violába. Szerencsétlen flótás, meg fog most szenvedni!

— Szenvedett már ma is eleget. Sajnálom, de ha választani kell, már csak a leányom mellett maradok.

— Alkotott magának valami véleményt ezekről a spiritiszta-jelenségekről? — kérdezte Serviss.

— Nem, de azt tudom, hogy léteznek.

— Nem gondolja, hogy Clarke csinálta őket?

— Hát, valamennyit nem csinálhatta, mert mikor egy részük végbement, nem volt jelen más, mint a feleségem, a leány meg én.

— Természetesen sötétben . . .

— Igen.

— Nohát, hagyjuk is őket a sötétben, a mi a leányát illeti. Nagyon is szép ő ilyen komor dolgokra.

Lambert előrehajolt és komolyan kérdezte:

— Azt hiszi, ki lehet a leányt gyógyítani?

— Biztos vagyok benne, de sok ideig fog tartani, és, — tette hozzá habózva, — el kell különiteni az anyjától.

— Igaza van, — mondta rá Lambert. — Ezt most már belátom. Julia jó anya, de nem lett volna szaban a leányt olyan teljesen rábízni. Az igazat megvallva, sohasem szerettem azt a félbolond papot s úgy éreztem, hogy Julia egész más lett irántam, a mióta ő betette a lábát a házamba. Úgyszólván ott lakott és kitúrt engem. Hiba volt tőlem. Érvényesíteni kellett volna a jogomat. Az asszonyoknak vannak gyönge oldalaik. Roppant erősek olyankor, a mikor az ember legkevésbbé várná, máskor pedig lágyak, mint a vaj. Sokkal inkább rabjai indulataiknak, mint a férfiak. Nem vette ezt észre? Vallásosabbak is. Hát Juliának is e hibája. Tulságosan sokat törődik a halottakkal: mindig is úgy tett. A mi Waldront illeti, e miatt nincs panaszom. Nem bánom, ha ő rá többet gondol, mint én rám. Csak egy igazán mély szerelem van: az első. Tehát, a mint mondom, nem veszem tőle rosz néven, hogy tiszteli első férjének emlékét, vagy hogy azt hiszi róla, hogy még él. De azt nem lett volna szabad engednie, hogy a hite megrontsa a leánya életét. Viola bizonyos értelemben az enyém is. Sohasem volt gyermekem s ő rá úgy gondolok, mint a magaméra. Mondom, én is hibás vagyok. Nem lett volna szabad megfutamodnom. De hát most itt vagyok, van időm és pénzem. Ön meg fogja mondani, mit tegyek s én meg is teszem.

Morton csak annál jobban megszerette Lambertet ezért az önvádló védekezésért. Kezet nyujtott neki s így szólt:

— Számíthat segítségemre. Meglesz minden támogatás, a mi csak a tudomány rendelkezésére áll. Most pedig menjünk a hölgyekhez.

(Folytatása következik.)

Sok millió előkelő urhölgy használja a világhirü Földes-féle
MARGIT-CREMET,
mely zsirtalan, ártalmatlan s rögtön szépit. A Földes-féle MARGIT-CREME gyorsan és biztosan ható ártalmatlan szer szeplők, májfoltok, böratkák, pattanások, kiütések s mindennemü bőrbaj ellen. A világ legelőkelőbb hölgyei használják és elragadtatással beszélnek annak páratlan és csodás hatásáról. Egy tégely elhasználása után erről mindenki meg fog győződni.
Postán utánvéttellel vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készitő: Földes Kelemen gyógysz. Arad. Budapesti főraktár: Török József gyógysz. Király-u. 12 és Andrássy-út 29. Kapható minden gyógyszertárban.

Legkedveltebb, legjobb hajfestőszer a
MELANOGENE
fekete és barna szinben.
Ezen kitünő és ártalmatlan készitménynyel hajat, szakált, bajuszt pár percz alatt feketére vagy barnára lehet festeni. A szin állandó és a természetes szintől meg nem különböztethető. Ártalmatlan és alkalmazása igen egyszerü. Nem piszkit. 10689
Ára 2 korona 80 fillér.

KÖVÉRSÉG KORAI VÉNSÉG.
Istenem, — így sóhajta ezer meg ezer ember, — mit adnék, ha elhájasodásomtól és emészlési zavaroktól megszabadulhatnék. Lám, nem is kell annyit áldozni. Tegyen minden hölgy és férfi csak egy kisérletet Mandor soványító és vértisztitó porral, biztos az eredmény; ezt tekintélyes orvosi és vegyészeti bizonyitványokkal kimutathatom. — Ne mulassza senki el, erről meggyőződni; hozassa meg a Mandor port, ha be nem válik, a pénzt dupián viszszadom. Csekély 2 kor. 50 fill. Mandor doboza, orvosi utasitás és bizonyitványok mellételve. Utánvétellel a pénz beküldése mellett; portomentesen diszkrétan küldi Mme Mandi Ida, Budapest, Károly-körut 2/V. sz. Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utcza 12. sz. 11235

MATTONI-FÉLE
GIESSHÜBLER
TERMÉSZETES
SAVANYÚ-KÚT

Legfinomabb ezüst tula-órák!
Ezüst tula horgony (anker) remontoir, dupla köpenynyel, szilárd jó szerkezettel, erős tokban, gyönyörü diszitéssel ... 24 korona.
Világhirü «Longines»-szerkezettel 50 korona.
15 évi jótállással!
Schönwald Imre
magyar órásmester és ékszergyárosnál PÉCS 122.
Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

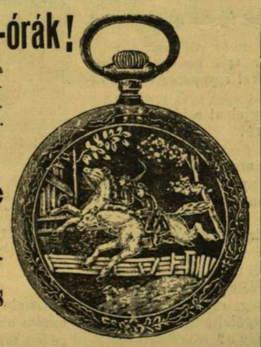

PARÁDI ÜVEGGYÁR RAKTÁRA
GÖRÖG ISTVÁN
BUDAPEST
V. ker. Kossuth Lajos utcza 15. sz.
Nagy választék mindenféle üvegekben.
Asztali kiszleteh stb.
Igen jutányos árakon.

CALDERONI ÉS TARSA
Váczi-utcza 1. szám. BUDAPEST Kis hid-utcza 8. sz.
Színházi látesövek kitünő üvegekkel különféle kivitelben. Tábori és verseny-látesövek erős nagyitással. Zeiss-, Busch- és Goerz-féle prismás-távesövek. Szemüvegek és orresiptetők arany-, ezüst-, teknősbéka-, csont- vagy nikkel-keretekben legjobb üvegekkel vagy valódi hegyi jegeczekkel. Salon-lorgnettek arany, ezüst vagy teknősbéka-csontból. Aneroidot és hőmérők diszes kivitelben. Stereoskopok, graphoskopok, Laterna magikák. Fényképészeti készülékek stb.

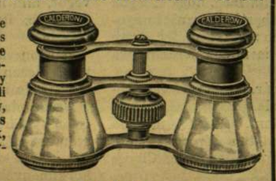

Képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

Budapest, I., Mészáros-utcza 58. szám
Gyárt Papirtányért, bonboniert és jardinet-dobozokat. Sajtolt kerek dobozokat, légmentesen elzárható, összehajthatő dobozokat, pólyák, kötőgyapot, stb. csomagolására. Hintődobozok, valamint húzott lemez-csövek tetszés szerinti nagyságban. Teás-dobozok ¼ kilogr.-tól 10 kilogr.-ig, valamint 6, 10 és 20 filléres tea csomagolásához.
Gőzerőre berendezve. 300 munkás.
Napi gyártás 150,000 doboz. 11312

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

DOKTOR MEFISZTOFELESZ.

Elbeszélés.

Irta Szemere György.

(Folytatás.)

XII.

A két orvos.

— Nos, kolléga úr, mit szól hozzá?

— Semmit.

— Nem figyelte meg?

— Dehogy nem. Mania sine delirio az extasisba való átmenet első stadiumában.

Dr. Koleszár földhöz vágta szivarját.

— Ugyan kérem, hogy mondhat valaki ilyen badarakat?

Dr. Brumelius nem reagált mindjárt a hallatlan inzultusra. Először leczibálta czipőit és papucsot húzott, aztán levette gallérját és egy iromba student-pipát dugott a szájába.

Koleszár, a házigazda, gúnyos mosolylyal nézte a czinikus tudós babrálgatását.

— Tegyen úgy, — mondta szarkasztikusan, — mintha otthon volna, akkor talán jobban fog fogni az esze.

A pohos kis német rágyújtott a csibukra és csak úgy találomra eldobta a gyufát. Épen egy értékes Bokhara-szőnyegre esett.

Koleszár rátaposott az égő gyufára.

— Mi az ördög! — kiáltott fel, — pyromaniakus ön?

— Pardon! . . . De mit is tart ilyen drága szőnyegeket?

— Mert van miből és van kinek . . .

Dr. Brumelius hátradőlt székében és vigan fújta pipáját, miközben kezével folyton kergette a füstfelleget . . . Most már, hogy így kielégítette anyagi vágyait, Isten neki: belement a disputába, habár egész valóján meglátszott, hogy inkább érdekes studiumnak tekinti a magyar orvost, mint komoly ellenfélnek.

— Hát miért is állítottam én badarakat? — kezdte s mutatóujját beledugta egy kivánatos füstkarikába.

— Csak azért, — recscsentett vissza a házigazda, — mert összekonfundálja a mania diagnozisát a melancholiáéval, az extasisét a paralysisével.

— Hm, hm . . .

— Nem látta, — folytatta a doktor és földhöz vágott még egy szivart, — hogy nem az extasis pirossága ült arczán, hanem a melancholia fakósága? Azt se vette észre, mily kinosan vigyáz lépéseire, a mi a kezdődő paralysis legelemibb ismertetőjele?

— Hm, hm, — hümmögött a kis tudós, — másszor majd jobban megfigyelem . . . Egyelőre igen lekötelezne, ha inkább magáról beszélne egy kicsit.

A doktor elkaczagta magát, élesen, mint a beretva.

— Az előéletemről beszéljek, ugy-e? Betegségeimről? Azt szeretné kisütni: milyen klasszsisba sorozzon engemet.

— Sic, sic.

— Derék, őszinte ember ön, kedves dr. Brummel, de ahhoz ön kicsi.

Brumelius kikapta szájából a pipát.

— Érdekes. Tehát elismeri magáról, hogy csakugyan beletartozik valamelyik klasszisba?

— El, el.

— S melyikbe gondolja, ha szabad kérdeznem?

— Azt hiábá magyaráznám önnek, — mond Koleszár kicsinylőleg, — mert nem lévén meg az ön könyveiben, úgy sem értene meg engem.

— Próbálja csak, hátha, hátha . . .

— Ezer ördög, mit csinál? Ne verje ki a pipáját a szőnyegemre. Nem tudja, hogy a szőnyeg gyülékony anyagból van, vagy nem látott még szőnyeget soha?

A szórakozott emberke mentegette magát és hogy eloltsa a dohány parazsát, reáköpött.

— Nono, sebaj, — mondta, szétmázolván papucsa talpával a hamut, — most már elkezdheti.

— Akkor ne pipázzék többet, hanem igyék inkább egy pohár limonádét.

— Ne féljen, figyelek.

Dr. Koleszár leült egy öblös karosszékbe a német tudóssal szembe és beszélni kezdett:

— Azt már mondtam önnek, — vezette be előélete történetét, — hogy szarvam van a hajam alatt, mint az ördögöknek; azt is tudja, hogy mi ennek a szarvnak a consistentiája: agyvelő van benne.

— Hm, hm . . . Folytassa csak.

— Tudnia kell még, — folytatta a doktor, — hogy születésemkor két ilyen szarvam volt; csakhogy az egyiket szerencsétlenségemre elkente az apám.

— Pech, pech! Mert ugy-e ezáltal kevesebb lett az agyveleje?

— Nem kevesebb, — válaszolt Koleszár, — ügyet sem vetve a gúnyra, — hanem kompaktabb, szűkebb helyre lett beszoritva, mint a minő megilleti. A szerencsétlenség az, hogy eme erőszakos és természetellenes müvelet folytán idővel rendellenessé vált agyam működése, ugyanazon okból, a melyen a nehézkór alapszik, a mi (s ezt talán nem szükséges bővebben magyaráznom önnek) az agynak abnormis terjengési nizusából, illetve annak a koponya csonthártyájához való surlódásából ered . , .

— Hm, s mikor tört ki önön első ízben az epilepsia? . . .

— Sohase. Legyürtem.

— Hopp-hopp! . . .

— Hát ezen már valóban lehet csudálkoznia, mert azt nem mindenki tudja. Az akaratenergiának olyan mértéke kell hozzá, a mi egy emberben concentrálva évtizedekig, sőt évszázadokig nem fordul elő.

A kis német homlokára tolta szemüvegét.

— Ahán. Igy jött rá ugy-e, hogy önben kivételes akarat lakik, a mit nem ártana az egekig fejleszteni?

— Úgy van, — felelte a doktor egyszerűen. — Mikor orvosi tanulmányaim közben rájöttem, hogy a természet rendje szerint hová kellett volna agybajomnak fejlődnie, rögtön tudtam, hogy kivételes ember vagyok, a ki erőszakot képes elkövetni a természeten is, s egyben rájöttem arra is, hogy ez a képesség emberfeletti akaraterőmben rejlik.

Brumelius visszanyomta szemüvegét az orrára.

— S erre hogy jött reá?

— Először talán az lenne a kérdés, — mondta az orvos, — hogy milyen betegségbe estem a szabályszerű nehézkór helyet, s milyen symptomák előzték meg ezt a betegséget?

— Beszéljen csak . . .

— Tizenötéves koromban, — kezdte a doktor, — éreztem meg először, hogy baj van a homlokom mögött. Szédülni kezdtem és nyomásokat éreztem azon a helyen, a melyen elkent homlokcsontkinövésem volt. Más gyermek semmi fontosságot nem tulajdonított volna ennek (mert hiszen a fejfájás általános és mindennapi dolog), de hát nekem szarvaim voltak, legott megéreztem, hogy valami rendkivüli lesujtó katasztrófa előtt állok, a melynek ellenében védekeznem kell. Mert semmi szin alatt sem akartam sem elpusztulni, sem az őrülés szégyenteljes, egész életen át kisérő hírébe kevereni. Rendkivül szemérmes és ambicziózus fiú voltam: ezzel a terheltséggel nem tudtam volna tovább élni. Összeszedtem minden eszemet: mit találjak ki a fenyegető baj elhárítására. Soká gondolkoztam s közben majd szétcsattant fejem a folyton fokozódó fájdalomtól, mig végre rájöttem, hogy a veszedelmesen közeledő katasztrófa ellen embernek csak egy orvossága, illetve fegyvere lehet: az akarata. Megpróbáltam: *akartam*. El akartam titkolni bajomat. És sikerült. Azt hiába kisértenem meg, hogy leirjam önnek, mily erőfeszités árán, de sikerült. Bár összeestem mérhetetlen kinjaimtól s hetekig nem jöttem eszmélethez: orvosaim, köztük egy igen jeles ember, sohasem tudták meg pozitive, hogy mi volt a bajom. És természetesen mások sem. Folytattam tanulmányaimat s míg más az én helyemen nehézelméjűségbe esett volna (a mit, remélem, az ön tapasztalatai is mutattak), addig én jobb tanuló lettem, mint valaha, pedig mindig a legelső voltam. Tehát lebirtam akaratommal agybajom utókövetkezményeit is. A természettel való küzdelmemben én bizonyultam az erősebbnek. S ez a tudat végtelen önbizalmat oltott belém. Jámbor, szerény fúból, magabiró, büszke férfiúvá értem s kezdtem megvetni a gyengébbek puhaságát és gyarlóságait . . . A többit kitalálta ön is: addig-addig foglalkoztam akaratképességemmel, illetve általánosságban az emberi akaratenergiával, míg elhatároztam, hogy életczélul tűzöm ki felderiteni annak lényegét, folyamatát, genezisét, határait és hatásait, a melyek idáig homályban voltak az emberi elme előtt. Kisérleteket tettem magamon s tudományos rendszerré épitettem ki az ezen kisérletemből levont tapasztalatokat. Igy lettem én elmeorvos (a saját elmém titkának felderitése ötletéből) s igy született meg nagy munkám: Az Akarat.

Dr. Brumelius visszafojtott lélekzettel hallgatta az orvos bizarr beszédjét. Közben egy csomó kérdés gyült nyelvére, de a végén egynek kivételével elfelejtette valamennyit . . .

— Hogy jött ön arra a gondolatra, — (ez volt az az egy kérdés), — hogy agynyulvány volt a homlokkinövéseiben s hogy mindaz, a mit elért a tudomány terén: ennek köszönhető?

Koleszár elmosolyodott.

— Százharminczhét koponyát fúrtam meg, édes kolléga. Nem voltam sem pedans, sem lelkiismeretes, midőn arról volt szó, hogy belehatoljak az emberi agyvelő misztériumaiba. Gyakran elég volt egy kajla tekintet, egy ártatlan fixa idea, egy semmi: ahhoz, hogy végrehajtsam a betegen, vagy vélt betegen az életveszélyes operácziót. Sőt! Nem egy embert öltem meg öntudatosan, puszta kiváncsiságból.

A tudósfajta czinikus, ha a tudomány érdekeiről van szó, de ez a kijelentés már mégis megborzongatta dr. Brumeliust.

Garay Á. rajza.

A vörös ember és Halmy Dénesné.

— Rettenetes! — kiáltott fel s szinte ijedten nézett a doktor szemébe. — Nincs önnek lelke?

— Nincs. Jobban mondva: szivem nincs.

— Rettenetes! — ismételte a tudós.

— Jegyezze meg magának, kedves kolléga,— felelt rá a doktor. — hogy a világ egyetlenegy nagy elméjének sem volt szive. A tudomány és haladás nem Isten műve, hanem az ördögé. Az emberiség meredek útja hullával van bevetve s a nagy magvetők nem a magot nézték, hanem az aratást. Tehát nem is kimélték a magot. Ki mit akart aratni: a szerint vetett. Napoleon százezer hullát szórt a haladás földjébe, mert czéljaihoz annyi kellett neki. Nekem csak száz egynehány kellett . . . A repczéből kevesebb kell, mint a tisztabuzából: ennyi . . . S ezek után, — fejezte be Koleszár,— ha még mindig kiváncsi s nem jött reá, hogy az őrültek melyik klasszisába tartozom: azt is megmondhatom önnek. Ugyanabba, a melyikbe Nagy Sándor, Shakespeare, Robespierre és Napoleon. Elmetülterjengésben, elmeextázisban szenvedek; önök, a kik nem ismerik ennek a divináló kórnak a természetrajzát, lángésznek, lángelméjűségnek nevezik a mi őrületünket.

Dr. Brumeliusnak eme kiszólás után mindjárt kevésbbé rettenetesnek tetszett a doktor bűnös czinizmusa: annak szempontjából indokolva volt.

— Szerfelett érdekes, — mondta s bólogatott hozzá. — Nem egészen új, de önön meglátszik, hogy nem mások után mondja.

— Ezzel, — válaszolt a doktor, — maga is beösmeri, hogy igaz.

— Az nem lényeges, hiszen én nem szenvedek elmeextázisban, — kertel a tudós némi gúnynyal, — tehát jogom van meg nem érteni azt, a mit ön emez extázisában mond. Inkább szeretnék egyebet hallani öntől, — folytatta, — valami konkrétebbet . . .

— Ha netalán tudományos kisérleteimre kiváncsi . . .

— Úgy van, — vágott közbe Brumelius, — azokra vagyok kiváncsi.

— Szivesen kielégitem . . .

Dr. Koleszár rágyújtott egy harmadik havannára, aztán így folytatta:

— Mint mondtam: először magamon végeztem kisérleteket: önmagam ellen. Hogy miképen és milyen methódussal: az egyelőre az én titkom, a miről egy későbbi művem fog beszámolni. Most csak annyit mondhatok önnek: fokozatos akaratfejlesztéssel odáig jutottam, hogy képes lettem szabályozni testem életműködését is: szivverésemet, idegeim játékát, sőt hőmérsékletemet is . . .

— Ah! . . .

— Ne csudálkozzék, mert ez még nem a java. A javát, hogy össze ne konfundáljam, nem is mondom el önnek . . . Mikor már idáig jutottam, — folytatta a doktor, — áttérhettem a *nem-énre:* az emberekre, állatokra és a szervetlen testekre . . . Ezen kisérleteim közül is csak egyet vagyok hajlandó ön előtt demonstrálni, a többivel egyelőre adósa maradok. Természetesen arról a kisérletről van szó, a melyre előkészitettem s a melynek bemutatása végett meghivtam önt.

— A Halmy-esetről? . . .

— Úgy van. Most már, hogy a dolog tudományosan be van állitva: további kommentárra nem is lenne szükség, mert hiszen minden részletről körülményesen informáltam önt: mindazonáltal talán hasznára válik, ha azt is elmondom, miért szemeltem ki épen Halmy Dénest médiumnak.

— Halljuk.

— Mert nem ő volt az első «vágyam», hanem egy szép leány: a Halmy szerelme, most már a felesége. Ezt a szép leányt azért «tűztem ki» magamnak, mert észrevettem rajta, hogy irtózik tőlem . . .

— Nagyszerű!

— Feladatom, illetve akaratom czélja az volt, hogy ezt az iszonyt lassanként forró szerelemmé változtatom át.

— És nem sikerült?

— Sikerült volna, — állitotta a doktor, — ha folytattam volna a *munkát*, valamiképen teljes mértékben sikerült az eljegyzésüket felbontanom, de nem folytattam. Egyebet gondoltam. Egy sokkal komplikáltabb, tehát nehezebb feladatot tűztem ki magam elé: megengedtem, hogy férjhez menjen a leány s elhatároztam, hogy a férjét teszem akaratom rabszolgájává, de azért a nőt sem adom fel, csak *kitolom* egy időre.

— Tehát még mindig reflektál a szerelmére? — kérdezi érdekkel Brumelius.

— Jobban, mint valaha, — válaszolt a doktor, — hiszen épen ebben áll feladatom komplikáltsága. És ezért kellett a férfit szellemileg elpusztitanom . . .

— Mindent értek, — mondta dr. Brumelius és órájára nézett, — most már talán mehetnénk is.

A doktor csudálkozva nézett vendégére.

— Mondtam önnek, hogy megigértem az asszonynak, miszerint férjével többé nem találkozom.

A kis német még jobban elcsudálkozott.

— Ah, és komoly szándéka megtartani igéretét? Akkor hogy fejezi be *munkáját?*

— Legyen nyugodt, édes kolléga, — válaszolt Koleszár, — látni fog ő már engem, *ha nem leszek is ott.*

— Hm!

— Nem tetszik önnek?

— Nem hiszem, de nem lehetetlen.

— Majd meggyőződik róla.

Dr. Brumélius minden szó helyett kalapja és botja után nyúlt, de Koleszár lefogta kezét.

— Ne siessen, hiszen még nem adtak jelt.

— Miféle jelt?

A doktor elnevette magát.

— Csak nem hitte, hogy reggeli 7 órától délutáni háromig az utczán leselkedem utána? Mirevalók a detektivek és a telefon?

— Persze, persze és mikor lyukasztaná akkor a koponyákat?

— Úgy van . . . Üljön le és várjon, míg budai detektivem nem jelzi a hivataltól való elindulását. Innen ön tiz perczcel hamarább éri a Deák-szobrot, mint ő a várból gyalog.

Alig ült le Brumelius, megszólalt a telefon csengője. Koleszár füléhez illesztette a kagylót s egy pillanat mulva visszaakasztotta a helyére.

— Most már mehet dr. Brumelius. Ha ma még nem fog dühöngni: ne essék kétségbe, majd dühöngni fog holnap, holnapután. És, — folytatta a doktor, — arra figyelmeztetem, hogy ne nagyon közelről lesse, mert még megfojtja önt tévedéséből helyettem, vagy le találja szúrni. Én már napok óta pánczélban mentem eléje . . .

— Ne féljen, — nyugtatta meg a német tudós s elmélyedve, köszönés nélkül távozott . . .

Beült a doktor által a ház elé rendelt bérkocsiba.

— Franz-Josefs-Platz!

A bérkocsi elrobogott s tiz percz mulva megállott a Gresham palotája előtt.

Brumelius intett a kocsisnak, hogy ott várjon rá, maga pedig lassú, meggondolt lépésben elindult a Deák-szobor felé és a Lloyd-épület egyik árkád-pillérje mögött megállott: úgy leste a Lánczhid felől jövőket.

Nem sokáig kellett várakoznia. Már messziről észrevette Halmy Dénest, a mint karján szép feleségével egyenesen feléje tartott . . . Semmi izgalom nem látszott rajta, bár kémkedve nézett szerteszét, inkább tetszett kiváncsinak, mint lélekbetegnek . . . Azonban midőn a szoborkerítéshez ért, megállott, mintha mellen ragadta volna valami láthatatlan erő. És igyekezett görcsösen beléje kapaszkodó feleségét lerázni a karjáról . . .

Az nem engedte magát, még jobban férjéhez tapadt s könyörögve nézett a szemébe . . .

Semmit sem használt az erőslelkű asszony erőlködése: a beteg ember az első veres szakállú ember láttára fellökte és elordította magát:

— Segitség! Segitség!

Aztán elkezdett rohanni visszafelé, czéltalanul, míg össze nem roskadt épen az Akadémia előtt . . .

Az asszonyt úgy megedzette szerencsétlensége, hogy el sem ájult: férje után szaladt.

Dr. Brumelius utána hajtatott.

Az Akadémia előtt ráakadtak a szegény őrültre. A csudájára összeverődött tömeg utat nyitott egy segitségére sietö rendőrnek és a kétségbeesett, holtravált hitvesnek.

A kis tudós ellenben dárdaként nekiszögezvén esernyőjét, nagyvitézül utat tört magának a sokaságon.

Olgához érve, levette félrőfös czilinderét és bemutatta magát.

— Dr. Brumelius von der Akademie, Irrenarzt aus Berlin.

Az európai hirű tudóst ismerte névről még Olga is. Megragadta kezét.

— Isten küldötte önt. Segitsen rajta, mentse meg nekem!

— Meglesz, — mondta lelkesen a tudós, — ne hijjanak Brumeliusnak, ha három hét alatt ki nem gyógyitom.

Azzal, a nélkül, hogy felélesztette volna, a rendőr segitségével kocsijába vonszolta a földön heverő beteget.

Azután ismét lekapta fejéről a kalapját s a csöndesen siránkozó asszony elé állott:

— Halmyné asszonyom, szabad kérdeznem a lakásuk czimét?

Olgát rendkivül meglepte, hogy néven szólitotta a híres berlini úr, de persze fájdalmában fontosabb dolga is volt a csudálkozásnál. Megmondta lakczimét és a kocsiba lépett eszméletlen férje mellé.

Észre sem vette, hogy a kis német egyet gondolt s a bakra kapaszkodott a kocsishoz. Azt a szóváltást is alig, a mit a rendőrrel (a ki a beteget kötelességéhez képest erővel a Rókusba akarta szállitani), folytatott a bakról s a mi ezzel a büszke mondással nyert reá nézve kedvező befejezést:

— Schweigen! Ich bin der Professor Brumelius.

Andris gondolta magában, hogy a ki igy mer vele beszélni, irtóztató nagy úr lehet; hiába ül a bakon: haptákba vágta magát és elszaludtált szépen.

A kocsi elrobogott.

Dr. Brumelius a bakon, mintha régi bizalmas barátja lett volna, megveregette a jóképű magyar kocsis vállát.

— Legfőbb ideje, Freunderl, hogy ideczitált az az őrült Koleszár, ezt a szegény embert is megölte volna, mi?

— Helös, — válaszolt a kocsis, a ki egy szót sem vallott germánul, — mehetünk sebesebben is.

És végignyalta a sárgát a kétrőfös abrakkal.

(Vége következik.)

SÖTÉT ZSARNOKSÁG.

Regény.

Irta Hamlin Garland. — Angolból fordította S. A. (Folytatás.)

XXVII.

Az anya hite.

Lambertné félénken ment be, kedves arcza szomorúbb volt, mint valaha. Nyilvánvaló volt, hogy az utóbbi néhány nap tapasztalatai megrázták.

— A hegyvidékről beszéltem ma, — mondta neki Serviss, leülve mellé egy székre. — Szeretnék most ott lenni, elfárasztott ez a város.

Az asszony földerült Serviss mosolyától.

— Szivesen hazamennék azonnal, de tudom, hogy Viola jobb szeret itt maradni. Oly keveset látott a városból s Clarke . . .

Némi zavarral hallgatott el, arra az örvényre gondolva, a mely most leánya s a fiatal pap között megnyilt. Serviss pedig igy szólt:

— Azt hiszem, önnek és a leányának épen elég dolga volt Clarkeval. Nem kétkedem őszinteségében, de abban biztos vagyok, hogy örvénybe vezette volna önt és leányát. Remélem, most fel fogják használni az alkalmat, hogy megszabaduljanak a befolyásától. Ebben teljesen osztozom a férje álláspontjában.

Az asszony arcza elhidegült.

— A mi ezt illeti, meg kell várni a további kinyilatkoztatást. Ezek az utolsó órák oly zavarban teltek el, egészen el vagyunk vágva szellemi vezetőinktől.

— Tőlük teszi függővé? Teljesen reális lényeknek tekinti őket? — kérdezte Serviss elgondolkozva.

— Ép oly reálisak előttem, mint ön vagy bárki más.

— Nem kételkedett a bölcseségükben ma?

— Miért kételkedtem volna?

— Hiszen nem tudtak arról semmit, hogy a férje el fog jönni.

— De tudták, csak nem hozhatták tudomásunkra Viola lelkiállapota miatt. — Aztán megrendithetetlen meggyőződéssel tette hozzá:

— Ha kételkedném bennük, kételkednem kellene mindenben.

— Nem szokásom ok nélkül lerombolni egy vigasztaló hitet s mégis megvallom, azt hittem, itt az ideje, hogy a férjét segitségül hivjam. Ezért küldtem a táviratot.

— Örülök, hogy ezt tette, ámbár én nem féltem semmitől. Tudtam, hogy az apám meg fogja találni a helyes utat, mikor megjön az ideje. Tudja, uram, — mondta aztán, őszinteségre indittatva Serviss meleg érdeklődése által, — a mig ezekben a kinyilatkoztatásokban részem nem volt, nem hittem igazán Istenben vagy a mennyországban. A siron túli világ sötét volt és hideg. Úgy tünt fel előttem, hogy a kis fiam és az uram a kegyetlen, nedves földben vannak. Nem birtam úgy érezni, hogy Krisztushoz mentek. De most a sir csak kapuja az örök világosságnak. A szellemvilág époly valóság, mint a földi világ s tele van boldog lelkekkel. Néha hallom őket énekelni, mikor Viola kezét tartom s a hangjuk nagyon szép és vigasztaló.

— Ezt meg tudom érteni, — felelt Serviss még mindig tanulmányozva az asszony arczát. — Melegebb vonzóereje van, mint bármely más vallásnak.

Az asszony mohón felelt:

— Szeretném, ha ön is hivővé lenne. A nővére azt mondja, hogy a multkor megszólalt az anyja és a nagybátyja. Mért nem fogadja el a hitet?

A fiatal tudós e szavak közben új világitásban látta az anya jellemét s elszorult a szive, ha arra a nehéz és kellemetlen feladatra gondolt, a mely még előtte állott. Kezdte észrevenni, hogy Lambertné eddig az iránta érzett tiszteletből leplezte előtte azt az evangelistaszellemet, mely pedig megvolt benne. Mégis csak nagyobb része van Viola fejlődésében, mint eddig hitte volna. Hite évek során át tett tapasztalatok szilárd alapján áll s nem egykönnyen rendithető meg. Leánya médiumsága sokkal több előtte elvont elméletnél: élő valóság s mindennapi szükséglet. Serviss utolsó kételye is odalett; ha félre van is vezetve, jóhiszemű minden izében. Nem lehet vádolni a legesekélyebb ámitással sem.

Serviss komolyan mondta neki:

— Nem hagyhatom kétségben felfogásomat illetőleg. Egy pillanatra sem fogadhatom el azt, a mi a séanceon történt, a testetlen szellemek kinyilatkoztatásának. Nem birom elhinni, hogy azok a jelenségek léteznek, — inkább fölteszem azt, hogy Clarke, vagy a növérem, vagy Weissmann tettek mindent tréfából.

Lambertné rémült, hitetlen arczkifejezéssel nézett rá, ő pedig gyorsan folytatta:

— Még ha megengedném is a közvetlen irás vagy a szócsö mozgatásának tényét, még akkor sem volnék rábirható az önök szellemkor sem volnék rábirható az önök szellemmagyarázatának elfogadására. Vannak emberek s köztük nagy tudósok, a kik azt mondják, hogy a leánya révületei és az ezekkel kapcsolatos jelenségek beteges állapot, valami titokzatos idegrendszeri elváltozás eredményei. Nem mondom, hogy a dolog igy áll, de azt mondom, hogy ha Viola folytatja ezeket a kisérleteket, el fogja veszteni szellemi képességei fölötti uralmát. Tanácskoztam ma dr. Tolmannal, a ki az ily dolgokban speczialista, s mikor az egész helyzetet elébe terjesztettem, ő és Weissmann mind a ketten azt ajánlották, hogy a kisérletekkel azonnal fel kell hagyni.

— Ezt nem tehetjük. A révületek onnan túlról jönnek, az atyám idézi elő őket, tőle függenek.

Serviss erősen ráfüggesztette tekintetét.

— Nem jutott soha az eszébe, hogy az «őrszellemek» szavai valójában nem egyebek, mint Clarke vagy Pratt kivánságainak visszhangjai?

— Hogy lehetne ez, mikor *ők* már rég jártak hozzám, mielőtt Antalt ismertem volna?

— De akkoriban nem voltak-e mások a tanácsaik? Hát ha az ön atyja élő emberek akaratának engedelmeskedik, ha az elég erős?

— Oh nem, ép ellenkezőleg. Sokszor ellenkezik Clarkeval. Néha szembeszáll valamenyiünkkel is.

— Én tökéletesen meg vagyok győződve, hogy azok a hangok, melyek a multkor hozzánk szóltak, érzéki csalódáson alapultak, valami belőlük eredő emanatio kifolyásai, — vagy pedig valami tréfacsináló bolondozásai. Az eszem ellent mond a szellemek létének.

Az asszony kissé elmosolyodott.

— Önök tudósok nagyon messze kereskednek, hogy megmagyarázzanak egy nagyon egyszerű dolgot. Olvastam néhány magyarázatot, mely ezeket a jelenségeket olyasformán értelmezi, mint ön, de ezek nehezebben érthetők, mint a tény maga. Az apám, a férjem, a kis fiam él. Ezt tudom. Senki sem rombolhatja le ebbe vetett hitemet.

— Én nem akarom lerombolni ezt a hitét, csak annyiban, a mennyiben a leánya romlásával fenyeget.

— Tökéletesen meg vagyok győződve, hogy *ők* jobban tudják, mit kell tennünk, mint bárki a föld kerekségén. Nem látom be, miért ellenzik önök a szellemvilág eszméjét, holott oly gyönyörű szép s meg birná tölteni a világot regénynyel. A biblia is tanitja, ha helyesen olvassuk. Tele van a szellemekre való utalásokkal. Nem kelt fel Krisztus halottaiból, hogy megnyilatkozzék tanitványai előtt?

— De kiűzte az ördögöket is . . .

Az asszony egy pillanatra zavarba jött, de hamar magához tért.

— De ha ön megengedi, hogy vannak rosz szellemek . . .

— Csakhogy nem engedem meg. Csupán azért mondtam ezt, hogy megmutassam, hogy a kételkedő is tud idézni a bibliából, ha szüksége van rá. Az én filozófiámban nincs helye a természetfölöttinek.

— Mi pedig ebben hiszünk, — felelt az asszony mohón. — Eleinte megrémitettek azok a dolgok, melyek Violával történtek, de most már tudom, hogy egész természetesek, ép oly természetesek, mint bármi más. Szeretteim nincsenek messze, nagyon közel vannak, de ah, oly érinthetetlenek. Ha csak megérinthetném őket!

Ez a felkiáltás az asszony lelke mélyéből fakadt. Mélyen felsóhajtott.

— Öregszem és ez azt jelenti, hogy mind jobban a multban élek. Ha Waltie eljön hozzám, el tudom magamat képzelni, a milyen voltam, mikor először kerültünk a hegyvidékre. Róbert, a férjem mind többet jelent a számomra s a félelmem a «nagy változástól» eltünt. Igazán, ha Viola nem volna, akár ma is szivesen átmennék *oda át*. A szellemek országa annyira gondtalanabbnak és derültebbnek látszik! Ez az élet csak előkészület egy jobb életre.

— Ez mind tévedés, — felelt határozottan Serviss. — Igen nagy tévedés. Még ha az ön felfogása a túlvilágról helyes volna is, nem szabad erről az életről lemondani, a mig az óránk nem ütött. Ha az ön felfogása általánossá válnék, minden igyekezet, minden találmány és föleg minden philanthropia megszünnék. Akkor a gyilkosság felebaráti cselekedetté lenne. Az ember szenvedéseinek véget vetni, erkölcsi kötelességgé válnék. A háború áldás lenne, a betegség szabadulás. Nem, nem. Igy nem szabad beszélni.

— Oh, hisz én nem gondolok igazán arra, hogy odamenjek. Érzem, hogy még itt kell maradnom, a mig Viola el nincs látva egész életére.

— Hogy érti ezt? A mig férjhez nem megy és boldog nem lesz? Vagy pedig egészen a révületeknek akarja szentelni?

— Azt hiszem, férjhez kellene mennie. Igy a hogy most van, nagyon boldogtalan.

Serviss közelebb hajolt az asszonyhoz.

— Ép ez az, a miért beszélni óhajtottam önnel. Szándékom van megkérni a leányát, hogy bizza magát az én kezeimre s remélem, ön bele fog egyezni.

— Örülni fogok, ha gondjaiba veszi s apám is nagyon kivánja, hogy ön legyen a bizottság feje.

— Oh, én nem erre értettem! Valami sokkal bensőbb, sokkal fontosabb dologra gondolok.

Ezek a szavak szemtől-szembe állitották Serviss önmagával s elhatározása, melylyel oly sokáig küzködött és habozott, most merész ugrással megérett.

— Szeretem a leányát, asszonyom, és engedelmet kérek öntől, hogy ezt megmondhassam neki.

Lambertné elálmélkodva és megrettenve hajlott vissza székében.

— Oh, nem igy értettem! Azt hittem, ön arra gondol . . . én . . .

Nem talált szavakat, de Serviss megértette őt.

— A habozása nem nagyon hizelgő rám nézve, — mondta. — Remélem, nem bizalmatlankodik bennem teljesen.

Az asszony szánalomra méltó volt zavarában.

— Oh nem! Hanem ön kételkedő. Ön nem hisz bennünk, — ő benne.

— Oh igen, hiszek benne.

— És különben is ő eligérkezett két év előtt Antalnak, — Clarkenak.

Clarke neve említésére Serviss arcza keményebb kifejezést öltött.

— De hiszen fél Clarketől és gyülöli. Szakitott vele. A növéremnek azt mondta, örökre szakitott vele.

Lambertné védelmére sietett Clarkenak.

— Ez csak szeszély, szerelmi perpatvar. Pratt és egyéb dolgok kihozták Clarket a sodrából. Nem engedhetem, hogy elhagyja, mikor bajban van. Hisz ő oly sok volt nekünk. Nemes jellem . . .

— Mindez nagyon megzavarja terveimet, — mondta Serviss könnyebb hangon, mint szándéka volt. — De elvégre én is igényt tartok arra, hogy nemes jellemnek tekintsenek.

Lambertné előtt ujra világossá lett Serviss állása a világban és Viola iránti jóindulata.

— Ezt tudom, tanár úr, — mondta. — Tisztában vagyok azzal, mennyire megtisztel engem s leányomat, de Viola nem olyan, mint a többi leányok. Ő ki van jelölve, hogy Isten akaratának eszköze legyen s jobb volna, ha egyáltalán férjhez se menne. Ezért adták őt az «őrszellemek» Antalnak, mert ez is ugyanarra a küldetésre van szentelve.

— Édes asszonyom, megdöbbent engem szavaival. Nem hiszem, hogy leányának kötelessége az embereket megtéríteni a halhatatlanságban való hitre. Nem hiszek a tanitásban, a mely arra vezeti a férfiakat és nőket, hogy egy láthatatlan világ legyen a vezérük s különösen tiltakozom az oly hit ellen, mely ezt az életet kisebb jelentőségüvé teszi bármi más, túlvilági életnél. Én szeretem ezt az életet és nincs szándékom sokat törődni azzal, hogy mi van a siron túl. Ez nem tartozik rám. Úgy tekinteni ezt az életet, mint a siralom völgyét, mely egy ragyogó mennyországba vezet, olyan középkori felfogás, hogy én visszariadok tőle.

Lambertné fölkapta e szavakat.

— Épen ez az, a miért Viola boldogtalan volna egy kételkedő oldalán.

— De én nem vagyok kételkedő. A hitem a legerősebb. Biztos vagyok benne, hogy boldoggá fogom őt tenni. Ön bizonyára nem engedné meg, hogy visszamenjen Clarkehoz.

Az asszony zavarba jutott.

— Nem tudom. Talán ez volna végre is a legjobb. A képességei nagy része Clarketől jön. De majd apámra bizom mindezt, — mondta földerülve.

Serviss ismét közelebb hajolt hozzá, mélységes komolysággal.

— Ezt nem szabad tennie. Ha csak nem tagadja meg teljesen e földi élet értékét, természetellenes anya volna, ha feláldozná a leányát egy olyan jövőnek, a milyennel Clarke biztatja. Én szeretem a leányát, mivel szép leány, bájos egyéniség s képes vagyok neki biztonságot és nyugodt életet biztositani. Teljesen nyiltan beszélek. Azt hiszem, ezeket a révületeket azok oltották bele, a kik körüle voltak s ha ő beleegyezik, hogy hozzám jöjjön, örökre abban fogom vele hagyatni. Czélom lesz meggyőzni őt, hogy az élet én velem többet ér, mint a médium legnagyobb hiressége. Ha ez ön előtt árulásnak tűnik is fel, én nem enyhithetem felfogásomat. Azt kivánom, hogy értsen meg teljesen. Egész nevelkedésem az exakt tudományokban telt el s a mi ügyességem van, arra használom, hogy ezt a világot egészségesebbé és boldogabbá tegyem az élők számára. Az ön élet-

módja és Clarke életfilozófiája az én szememben gyáva és beteges s az ön bánásmódja leánya iránt akaratlanul is kegyetlen. Ebből én őt ki akarom menteni, ha tudom. Továbbá pedig, ha ön megtagadja beleegyezését, — bár remélem hogy nem fogja megtenni, — akkor beleegyezése nélkül kell eljárnom. Ha ő hozzám jön, megszűnik médium lenni. Ha módomban van megakadályozni, soha sem vesz többé részt séanceon.

Az anya úgy ült, mintha el lett volna kábítva a férfi akaratától, szavainak zengésétől, tekintetének határozottságától. Teljesen tisztában volt a helyzettel. Tudta, hogy Viola máris jobban bizik ebben az emberben, mint bárki másban a világon s ezt tudva, érezte a helyzet egész tragikai erejét. Nem ideiglenes elválásról van szó. Az ő kis leánya, az ő ragaszkodó, szerető leánykája örökre távozik karjaiból — s elviszi magával mindazt, a mi az életben ő rá nézve érdekkel bir s a halottakkal való érintkezés minden eszközét. Ő benne nem csak leányát veszti el, hnem atyját, férjét, fiát is és a szellemvilág boldog tömegeinek áldott zenéjét is. Úgy tűnt fel neki, mintha a fény világának ragyogó útja örökké bezárult volna előtte, ennek a könyörtelen szerelmes férfinak a keze által. Hirtelen, kinos zokogással kiáltott fel:

— Oh, nem birok beleegyezni! Nem birom elviselni!

Ennek a nyugodt anyai arcznak a látása, a mint eltorzult a fájdalomtól, mialatt a szürke öreg fej lehajolt a gyöngeségtől, meglágyította a fiatal tudóst. Föléje hajolva gyöngéden biztatta:

— Édes Lambert asszony, megszakad a szivem, ha sírni látom. Kérem, ne sírjon. Nem akartam érdes lenni. Csak becsületes akartam lenni ön iránt. Szeretném, ha biznék bennem. Engedje meg, hogy a fia legyek. Még ha Viola nem szeret is annyira, mint a hogy remélem, segítségére lehetek, ha pedig ő beleegyezik a bánásmódomba, az elválás akkor is csak néhány hónapra vagy legfeljebb egy évre fog szólni.

— Elvenné tőlem minden reménységemet! Megrabolna engem! — kiáltott az asszony sápadt és eltorzult arczczal. — Ön kegyetlen és könyörtelen s én nem mondok le ő róla. Ismerem a természetét. Ő rá szüksége van a szellemvilágnak s önnek nincs joga megrontani a képességeit.

— Sajnálom, ha úgy tünt fel, mintha én az ön hite ellen támadnék. Betegességeibe sok szép dolog van beleszőve. Hinnék is benne, ha tudnék, de nem tudok s mostani lelkiállapotomban csak ismételhetem, hogy bármi kinos lehet is ez önre nézve, nem látok más utatmódot, hogy a leánya megmeneküljön a megőrüléstől. Igenis, asszonyom, a dolog ily kétségbeesetten áll az én hitem szerint, s mivel én is ő reá tettem fel életemet, be fogja látni, hogy a dolog engem is érdekel annyira, mint bárki mást. Nem szabad tovább járnia az eddigi úton egy hónapig sem.

Az asszony arczába visszatért a nyugodt makacsság kifejezése s a szemein meglátszott a szelid fanatikus.

— Ön tökéletesen téved. Azok a révületek oly természetesek, mint az álom. Pihenésre szolgálnak, jót tesznek neki, — apám mondta így. Ő vigyáz reá. Bámulója vagyok önnek, tanár úr, érzem a megtiszteltetést, melyben részesít, de nem egyezhetem bele, hogy Viola elváljon tőlem. Nem birom elviselni ezt a gondolatot. Ha ön hinne a szellemvilágban s az «őrszellemek» beleegyeznének, boldog volnék, de ön nem hisz. Ön gyülöl mindent, a mi a hitünkkel összefügg s én félek öntől. Jobb volna, ha a leányom sohase látta volna önt.

Újra elfogva a félelemtől, fölkelt:

— Hadd menjek hozzá!

Serviss szeliden visszatartotta.

— Csak egy pillanatra még. Gondolja meg, hogy én minderről nem szóltam neki egy szót sem s az ön ijedsége talán teljesen alaptalan. Mitől fél, ha az «őrszellemei» csakugyan oly bölcsek és hatalmasak? Hova lett az apostoli heve? Nem vagyok én érdemes arra, hogy megtéritsen? Miért nem engedi, hogy Viola az ön nézete felé téritsen engem?

Az asszony Serviss hangjától megzavarodva hanyatlott vissza székébe, a férfi pedig folytatta:

— Ön Clarket nagyon alkalmas eszköznek tekintette arra, hogy elterjesszse a világosságot, de én elég önző vagyok arra, hogy azt higyjem, hogy az én megtérésem többet érne az önök ügyének, mint ötven Clarkeé. Megfeledkezik arról is, hogy az atyja nagyon kivánta, hogy jelen legyek a séanceokon. Emlékszik erre?

— Emlékszem, — felelt az asszony.

— Nos, hát akkor számitsa ezt javamra. Ön engem kételkedőnek nevez, pedig valójában a bizonyitékok rabja vagyok. Elmegyek mindenhova, a hova a bizonyitékok vezetnek. A szellemvilágra nincs bizonyitékom, de nyitva van az eszem. Kivánhat tőlem ennél többet? Azt mondtam, hogy véget akarok vetni Viola médiumi pályájának. De ha az nem áll módomban, ha a kinyilatkoztatások az én ellenemre is folytatódnak, gondosan tanulmányozni fogom őket, örülve annak, hogy egy új világot nyitnak meg előttem. Ha ön annyira biztos a hitéről, annyira bizik benne, mért nem egyezik bele, hogy beszéljek Violával? Hiszen lehet, hogy meg se fog hallgatni.

— Ezt nem tehetem. Nem szabad tennem,— mondta az asszony és ismét fölállt.

Serviss mosolyogva nyujtott neki kezet.

— Az iránt való bizalom hiányát megbocsátom, mert azt hiszem, értem az érzéseit. Ne áltassa magát. Az én küzdelmem a leányért itt nem ér véget. A legközelebbi alkalmas pillanatban igyekezni fogok megnyerni a leányát a tervemnek. Csak egy dolgot szeretnék, ha megigérne: ne tegye ellenem elfogulttá a leányát. Engedje, hogy én beszéljek vele előbb a dologról. Megigéri?

Az asszony a fejét rázta.

— Meg kell hogy mondjam neki s tanácsot fogunk kérni a szellemektől.

— Jól van, hát engedje meg, hogy én is jelen legyek, hogy ezt a séanceot elhalaszszák addig, a míg én is jelen lehetek. Ezt csak megérdemlem, hiszen az eredmény oly életbevágóan érdekel, mint bárki mást. Nos hát, megigéri?

Lambertné meghajtotta fejét a beleegyezés jeléül s az ajtó felé sietett. Serviss engedte maga előtt elmenni, szánva,— mert megértve őt.

— Kérem még, ne beszéljen vele ma. Hadd élvezze ezt az estét, mint vidám leány, meg nem zavarva még az én ügyem által sem.

Lambertné Serviss tekintetétől s hangjának erélyétől megfélemlítve ment ki a szobából. Ösztöne azt súgta neki, hogy fogja a leányát és meneküljön vele, elsánczolva magát azoktól, a kik megakarják rabolni mindattól, a mi még érdekli a világon.

(Vége következik.)

Alapitva 1802. Cs. és kir. udv. szállitók, szerb kir. udv. szállitók.

Állami arany érem 1896. Jury tag. Broncze érem Páris 1900.

Kunz József és Társa

királyi kiváltságos nagykereskedők.

Vászon, asztalnemüek, kész fehérnemüek, **menyasszonyi kelengyék,** függöny, ágytakaró és szőnyegáru raktára.

Budapest, V., Deák-tér 1.

5 frtért
szétküld utánvét mellett az **Orsz. Posztóáruház** Budapest, Rottenbiller-u. 4B. I. emelet. **egy férfiöltönyre 3 méter finom** fekete, sötétkék, szürke vagy barna angol gyapjuszövetet.

Férfiöltönyt
divatos szabással, gyapjuszövetből készit **mérték után** finom kivitelben **25 kor.-ért** **LICHTMANN SANDOR** szabómester, 11090b **Budapest,** Rottenbiller-u. 4B. I. emelet. Vidékre minták *bérmentve.*

Vértes-féle Sósborszesz
Minden házban szükséges.

GERMANDRÉE
PORHANYÓS ÁLLAPOTBAN és TABLETTÁKBAN
Franczia szabadalom. A szepség titka, ideális illattal feltétlenül tartós, egészséges és diszkrét. **A Germandrée** az arczbőrnek egészséges és üde szint ad. *1900 évi Párisi Világkiállitás:* **ARANYÉREM**
MIGNOT-BOUCHER, 19, Rue Vivienne, PARIS.

GERŐ ADOLF
orthop. cipész mester, főkerczegi udvari szállító
Budapest, IV. ker., Kossuth Lajos-utca 4. sz.
ajánlja készitményeit
fájós lábakra.
TELEFON 15—95. TELEFON 15—95.

Budapest, I., Mészáros-utcza 58. szám

Gyárt Papirtányért, bonbonniert és jardinet-dobozokat. Sajtolt kerek dobozokat, légmentesen elzárható, összehajtható dobozokat, pólyák, kötőgyapot, stb. csomagolására. **Hintődobozok,** valamint **húzott lemez-csövek** tetszés szerinti nagyságban. **Teás-dobozok** ¼ kilogr.-tól 10 kilogr.-ig, valamint 6, 10 és 20 filléres tea csomagolásához.

Gőzerőre berendezve. 300 munkás.

Napi gyártás 150,000 doboz. 11312

UJDONSÁG!
Óriási megtakarítás.
Minden háziasszony egy kisérlet után állandóan használja a
„PACIFIC“ száraz tojásliszt-készitmény.
Tyuktojás felhasználásával gyártja:
Strobentz Testvérek gyár rósvény-társaság, Budapest, Üllői-ut 89.
A **Pacific** tojásliszt teljesen tiszta; sült és főtt tészták, ugyszintén czukrászsütemények és fagylaltok készitésénél kitünően használható és **teljesen pótolja** a sütésnél és főzésnél a **friss tojás sárgáját. Nem romlik és onnélfogva állandóan készletben tartható minden hastartásban.**
☛ *Következő csomagolásokban van forgalomban.*
100 gramm — — — — — — ára 2 kor. 40 fill. (160 tojás sárgáját helyettesiti),
50 gramm — — — — — — ára 1 kor. 20 fill. (80 tojás sárgáját helyettesiti),
25 gramm — — — — — — ára 60 fill. (40 tojás sárgáját helyettesiti),
4 gramm, levélben — — ára 10 fill. (6 tojás sárgáját helyettesiti).
Kapható minden nagyobb füszer- és csemegeüzletben és drogueriában.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

A VASÁRNAPI UJSÁG REGÉNYTÁRA.

DOKTOR MEFISZTOFELESZ.

Elbeszélés.

Irta Szemere György.

(Vége.)

XIII.

Az igézet megtörik.

Oh, a tébolyodott ember! Ez a dühöngő félhalott, a kinek ötször akkora az ereje, mint a legélőbb élőnek! Hol itt a harmónia, a mi Isten világának legjelentéktelenebb teremtményében is megnyilatkozik?

Az embernek attól facsarodik el legjobban a szive, a mit meg nem ért. És fél tőle, mint gyermek a sötéttől. A nagy emberi tragédiáknak szemébe néznek a bátrak, mert van szivük, az őrülttel szemben gyávák, mert — van szivük. A halott hullájától nem lehet félni, — az magasztos; az élő hullája rémítő, iszonyatos.

És szegény Olga egy ilyen hulla mellett a kocsiban! A szerelmese hullája mellett. A kötelességérzés és szerelem harcza az iszonyattal! Lehet-e valami ennél megrendítőbb?

S ebben a megrendítő harczban oly fölénynyel győzött a hű asszony szerelme, hogy még át is ölelte elalélt férjét, sőt annak lecsüngő karját is a nyaka köré fonta . . . Hátha beleharap a keblébe?! — Nem bánta volna . . . Hátha hattyúnyakába fojtja a lelkét? — Legalább az ő keze által fog meghalni; jobb, mint így élni — nélküle . . .

Olga eleinte nem tudott gondolkozni: semmire sem gondolt, csak arra, a mit látott. Azt hitte, hogy ez meg nem változhatik soha . . . Később azonban eszmélni kezdett: visszafelé és előre csapongtak képzetei. Eszébe jutott régi vőlegénye, a démoni doktor, a ki, ki tudja miféle emberfeletti tehetség révén, megjósolta az ő derék, szinjózan ura tébolyát. Még az idejét is pontosan megmondta . . . Nem hiába iszonyodott hát tőle, ösztöne megsúgta, hogy nem embernek való ember, valami vérfagyasztó csuda: az egyszerű, bájos természetnek rémséges perverzitása.

És eszébe ötlött a veres ember is. Ez a titokzatos idegen. A ki férje tébolyának okozója lett. Nagy Isten, miért? Hogyan? Szándékosan-e vagy öntudatlanul? . . .

Aztán a berlini doktor: Brumelius! Hogy tudta meg a nevét? Egyáltalában, hogy került Pestre? És miért ajánlkozott a beteg gyógykezelésére? Miért veszi magára a szükségtelen terhet, mikor van Budapesten tébolyda elég? . . . Hátha ez is csak olyan, mint az a másik kettő: démon emberi testtel? Valami csaló, nem az igazi nagy Brumelius? . . . Feltette magában, hogy nagyon óvatos lesz vele szemben. Nem bízik ő már senkiben . . .

. . . A bérkocsi épen megállott a Halmyék lakása előtt.

Olga elereszteste férje nyakát és kilépett a kocsiból. Mindenekelőtt a házmestert akarta felkeresni, hogy orvosért küldje. Az udvaron találkozott és rendelkezett vele.

Felesleges volt rendelkezése, mire visszatért a kocsihoz, már ott találta dr. Brumeliust.

A kis németnek a járdán volt a lába, de egyéb teste bent a kocsiban. A beteget élesztgette. Úgyszólván még meg se szólithatta Olga: elkészült a munkájával. Dénes felnyitotta szemét. Apathikusan maga elé nézett és a tudós harsány parancsára kiszállott a bérkocsiból.

Akkor Brumelius, meglátván Olgát, harmadszor is lekapta fejéről rengeteg süvegét és ismét ráharsant a betegre:

— Nyújtsa karját a feleségének és vezesse a lakásába, mert *beteg*. . . — Ezt a szót háromszor is ismételte: — Beteg! Beteg!! Beteg!!!

Úgylátszik, jól ismerte vén Brumelius a mesterségét, nem hiába volt európai neve, mert szavaira a betegnek csakugyan megszünt az apathiája. Zavaros szemében felcsillant az értelem világossága. Feleségéhez lépett és végtelen gyöngédséggel karon fogta.

— Te is beteg vagy? — kérdezte végtelen szánakozó hangon. — Tudom, te drága asszony, miattam vagy beteg.

Olga tiltakozni akart, de a kis német a fülébe hujjantotta:

— Hagyja rá.

Aztán egymásba dörzsölvén kezeit, megelégedése jeléül aprókat kaczagott.

— Két hét alatt *hozom* rendbe, — súgta Olgának, — nem három hét alatt . . .

. . . Olgának nem volt szüksége az óvatosságra, dr. Brumelius megelőzte gyanakodását. Mikor belépett a Halmyék lakásába, első dolga volt: megmutatta Olgának igazoló irásait.

— Asszonyom, nehogy azt higyje, hogy svindler vagyok . . .

Olga meghatva az okos tapintattól, újból meg akarta ragadni a kezét, de visszakapta Brumeliusz.

— Majd két hét mulva. Most egyelőre csak kvártélyt kérek, mert itt akarok lakni . . . Lehet: 66 éves vagyok és elhálok az előszobában is, csak pipám legyen.

Dénesnek a középső szobát rendezték be, a jobboldalit Olga magának foglalta le, a baloldaliba Brumeliust kvártélyozta el.

Talán felesleges buzgóság volt a kis némettől, de nem akarta a fiatal asszonyt se magára hagyni. Nagy volt az ő szive.

A tudománya is. Igaz, nagy könnyebbségére szolgált a Dénes elmebajának orvoslásánál, hogy apróra ismerte betegségének kezdettől fogva egész genezisét. Dr. Koleszár naplószerű jegyzeteket vezetett róla és megküldte neki. Persze más czélból, de hát a gondviselés! . . .

. . . A nagy tudós beváltotta igéretét. Két hét alatt tökéletesen felépült Dénes a keze alatt. Úgy kezdte a kurát, hogy leleplezte megrontóját: dr. Koleszárt. Aztán fejébe magyarázta (naponként három órai tudományos előadást tartott erről), hogy hasonló ördögi manőverekre nincs az az emberi agyvelő, a mely ellentállott volna, ha csak a — *hülyéé*.

Oly meggyőző és világos volt előadása, hogy Dénes már az első hét végén megértette . . . A második héten a kis tudós a betegnek a katasztrófa folytán meggyöngült akaraterejét és önbizalmát szitotta fel. Valósággal ráuszitotta megrontójára s ezen törekvésében méltóságot, rangot, minden konvencziót félretévé: olyan bursikóz volt, mint egy német studens, vagy egy szabolcsi feketekörmű zsentri.

— Ha magának volnék, elmennék a lakására és úgy vágnám nyakon! . . . Vagy: — Kirúgnám az összes zápfogát, hogy ne tudjon többé gölödényt enni . . . (Knödel fressen!)

Addig-addig ingerelte Dénest hasonló tanácsokkal, míg az csakugyan úgy fel nem bőszült a tizennegyedik napon, hogy fogta a kalapját és eliramodott. Olga megijedt, de a doktor megnyugtatta. Csakugyan, Dénes egy félóra mulva sugárzó arczczal, a kielégített boszú mámorától ragyogó szemmel jelentette feleségének:

— Megbotoztam a gazembert . . .

Dr. Brumelius meg-meghajolt a szép asszony előtt és szinte sirt örömében és meghatottságában a midőn mondta:

— A kura befejeztetett, nincs többé mitől tartania. A doktor misztikus hatalmát kedves férje felett, örökre szétverte a bot . . . — Kaczagva tette hozzá a refrént: — Az óriás akaratzsenit: egy kampós meggyfabot, egy kicsike bot. . .

Dénes megölelte és megcsókolta a lelkes kis embert s hogy az kapálódzott a megtiszteltetéstől, mosolyogva szólt a feleségének:

— Próbáld meg te, Olga, neked talán nem ad kosarat.

Olga engedelmeskedett és megcsókolta az aggastyán mindkét piros orczáját.

Dr. Brumeliusnak ettől még sokkal pirosabb lett a képesfele.

— Ilyen szép asszony, — hebegte szégyenkezve, — még meg nem csókolt soha, becsületemre nem . . .

XIV.

A ledőlt kolosszus.

Dr. Brumelius, mielőtt visszatért volna Berlinbe, még egy memorandumszerű beadványt szerkesztett össze, a melyben *saját adataival* tudományosan bizonyította, hogy dr. Koleszár közveszélyes őrült; kéri ennélfogva az emberiség nevében elcsukatását és orvosi diplomája megsemmisitését. Érezte, hogy társadalmi nézőpontból talán nem volt egészen korrekt emez eljárása, de mit törődik egy bátor elme a konvenczióval, midőn csak egyetlen embernek életéről is van szó? Hátha még száz életről.

Különben a társadalmi követeléseket is kielégitette némileg: azzal, hogy nem utazott el a nélkül, hogy még egyszer, utóljára, fel ne kereste volna Koleszárt. A szemébe is meg akarta neki mondani, a mit a háta megett cselekedett ellene. (Az őrdögtől sem félt a kis német, nemhogy Koleszártól.) Aztán meg diadalmaskodni is szeretett volna rajta a tudományával: meg akarta neki magyarázni, hogy hol hibitotta el világraszóló elméletét s hogy ezen hiba sarkpontjára épen ott jött rá, a hol ő bizonyitani akart: a gyakorlat terén. (Ezért ugyan kár volt őt Berlinből idefárasztania.) Könyvének brillans okfejtése. megvesztegető dialektikája és analizise közé úgy el tudta rejteni a Columbus tojását, hogy körülte tapogatott ugyan az Antiakaratban, de nem birta egészen megfogni, hogy beverhesse a fenekét. Mert bizony csak Columbus tojása volt a doktor elméletének megdöntése: *az akarattal összekonfundálta a cselekvést.* Ennyi. Midőn cselekedett, azt hitte, hogy *akart*. Substitutio idearum.

Igy kár volt neki a papirlappal erőlködnie, megmozdithatta volna akár a kezével és a követ is és ráfoghatta volna, hogy az akaratával mozditotta meg.

Ilyen fogalomzavar különben a legnagyobb elméknél és embertömegeknél is előfordul és épen ezeknél igen megtévesztő hatású. A mai társadalom is az erkölcs jegyében áll, holott puszta rendészeti szabályzat minden konvenczió és többször anti erkölcs, mint nem. De itt mélyen kell ásni, hogy látni lehessen. Ez nem ide való. Dr. Brumeliust kell elkisérnünk a doktorhoz s aztán vége.

Hát igen rövid ideig tartott a tudós látogatása.

A doktor ágyban feküdt és egy apácza őrködött felette. Agyláza volt az egyszarvú embernek: fantáziált.

Inasa azt mondta, hogy már több mint *három hete* (a mióta nem látta a német urat), hogy búskomorságba esett, de a katasztrófa csak két napja állott be, a mikor is egy úr nagyon elverte . . .

. . . Úgylátszik, dőlni látván világra szánt elméletét: utána dőlt a félelmetes Kolosszus.

Zseni volt? . . . Őrült volt? . . . Mind a kettő? . . .

Egy bizonyos: *nagy* volt.

Oklevelét nem a miniszter, a halál vette el. Brumelius fogta le a szemét.

———

SÖTÉT ZSARNOKSÁG.

Regény.

Irta Hamlin Garland. — Angolból fordította S. A.

(Vége.)

XXVIII.

Clarke elrontja a mulatságot.

Viola föltekintve valami régi ékszerről, melyet Kate mutatott neki, megdöbbent anyja arcza szomorúságának láttára. A következő pillanatban Mortonra tekintett, igyekezve eltalálni, hogy mi baj? Hogy a kettejök közti beszélgetés nagyon komoly lehetett, az nyilvánvaló volt s Viola érezve, hogy ő volt a tárgya, fölállt és hozzájuk lépett.

Kate azonban lehetetlenné tett minden kimagyarázkodást, mert az ebéd kész volt és sietniök kellett.

— Eredj, Morton és hivd Lambert urat. Ha nem akarunk elkésni, azonnal indulnunk kell a szinházba.

Morton örült Kate közbelépésének, mert szükségesnek látta, hogy Violával megértesse magát, mielőtt anyja kedvezőtlen befolyással lehetne rá. A mint kimentek az ebédlőbe egymás oldalán, édesebbnek találta a közellétét, mint valaha s tudatában annak, hogy nagyon életbevágóan érinti jövőjét a leány szava, szokatlanul vidám volt, tréfás megjegyzésekbe rejtve állandó, mélyen fekvő kételyét. Lambert csöndes humorral szekundált neki s ketten együtt elérték még azt is, hogy az anya arczán is megenyhültek a szenvedő vonások, míg Viola, átadva magát a szabadság és ifjúság érzésének, lerázott minden tartózkodást, egyedül Mortonra gondolva s arra a nyugodalmas, derült világra, melyben ő él (s a melyben oly nagynak és szépnek látszik). Ebben a meghitt hangulatban jutottak el a saláta elkészítéséig, a mi, — mint Kate mondotta, — Morton különlegessége volt. Össze is gyüjtött minden hozzávalót s bele akart fogni, mikor bejött a szobaleány, hogy a telefonhoz hivják.

— Jól van, mondja, hogy várjanak, — mondta Morton könnyedén. — A saláta nagyon fontos dolog.

— Mondtam, hogy az uraság ép ebédel, de ők azt mondták, hogy fontos ügyben kérik.

Morton nagyot sóhajtva kelt fel.

— Remélem, addig nem áporodik meg az olaj, — mondta. — Kérem, legyenek egy kis türelemmel.

Csodálkozva, hogy miről lehet szó, leült iróasztala mellé s füléhez illesztette a telefonkagylót.

— Halló! Ki beszél?

Gyors, majdnem lelkendező, fiatalos hang felelt:

— Dr. Serviss van a telefonnál?

— Én vagyok.

— Meg tudja mondani, hol van Lambert Viola kisasszony meg az anyja?

— Nem tudom.

Ezt úgy értette, hogy nincs felhatalmazva megmondani.

— Nekem azt mondták, hogy ma délután önnel együtt hagyták el Pratt házát.

— Kérdezősködött már fogadóban?

— Nem. Azt hittem . . .

— Tudakozódjék valamelyik vendégfogadóban, — felelt Morton.

A hang ekkor ezt kérdezte:

— Nem mondhatná meg, hogy hol lehetne megtalálni Clarke brooklyni rokonait?

— Nem ismerek senkit Clarke családjából.

— Meg kell őket találnom. Clarke öngyilkosságot követett el s értesiteni kell a hozzátartozókat és . . .

Mortonnak szinte szikrázott az agya ettől a mennykőcsapástól.

— Igazán? Mikor történt ez? — kérdezte.

— Körülbelül egy órával ezelőtt. Meg kell találnunk Lambertéket s ha adhatna valami felvilágositást . . .

— Ki beszél ott?

— A «Recorder» tudósitója. Meglátogathatnám önt néhány perczre, Serviss úr?

— Ép most indulok a szinházba, — felelt Morton oly közömbös hangon, a hogy csak tudott. Különben is attól tartok, nem mondhatnék semmit.

— A dolog nagyon fontos és Prattaztmondta, hogy ön tud mindent Lambertékről és Clarkehoz való viszonyukról. Ha . . .

— Teljességgel lehetetlen. — felelt Morton határozottan és fölakasztotta a telefon kagylóját. Néhány perczig mély gondolatokba merülve ült, az esze pontról-pontra ugrált ebben az új bonyodalomban. A mint megfontolta ennek a rettentő és tragikai esetnek a következményeit, keserűen kiáltott fel:

— Utólértél minket, Clarke! Belekeverted azt a nőt, a kiről azt mondtad, hogy szereted és összes barátait egy lármás botrányba. A neved holnap nagyobb betűkkel lesz kiirva az ujságokban, mint valaha életedben. Nem is eszelhettél volna ki hatásosabb boszút.

A helyzet minden pillanattal pokolibbnak tünt fel.

— Az én nevem ép úgy bele lesz keverve, mint a Violáé. Az anya, magánkivül a fájdalomtól és önvádtól, gyülölni fog és szemrehányást tesz mindannyiunknak. Minket fog okolni, hogy mi okoztuk a halálát. De a mi a legfontosabb, mi lesz a hatása ennek a hirnek Viola lelkiállapotára?

Gondolata Violához fordult, a hogy az imént elhagyta őt, sugárzón a reménytől és ujonnan talált boldogságtól s úgy tünt föl előtte, mintha a halott ember kinyujtotta volna könyörtelen karmait, hogy visszanyerje véglegesen a hatalmát fölötte. Az árnya ott lebegett a levegőben feje fölött, készen arra, hogy elboritsa.

— Csak el tudnám tőle titkolni néhány napig, míg befolyásom reá megerősödik. El *kell* előle titkolnom. Nem szabad olvasnia a holnap reggeli ujságokat s bennük a rémtörténetet.

— El kell hagynia a várost még az éjjel, — tünődött tovább. — Meg fogják idézni a vizsgálóbiró elé, médiumságával tele lesz a város minden utczája. Pratt keze is érezhető lesz. Neki is meglesz a maga meséje, nem fog habózni, hogy őt megbélyegezze.

Ez a fenyegető szégyen, a helyett, hogy újra fölkeltette volna bizalmatlanságát s vágyat keltett volna fel, hogy kikerülje a közelebbi összeköttetést Violával, — ép ellenkezőleg fokozta vágyát, hogy szolgáljon neki és védelmezze. A szive megtelt részvéttel és szerelemmel s a szemében komor fény csillant meg: a harcz fénye.

— Nem szabad igy megkinoztatnia, ha én megvédhetem. Lambertnek azonnal el kell hagynia a várost s elvinnie őket magával.

Fölállt és elkezdett föl s alá járkálni a szobában, hogy rendbehozza arczvonásait.

— Az a nyomorult fanatikus tudta, mit csinál. Abban bizakodott, hogy a szelleme, megszabadulva testétől, képes lesz uralkodni áldozatán. Az anya ezt meg fogja érteni és el fogja fogadni. De vajjon Viola?

Ha elképzelte Violát, hogy ennek az új és fellázitó képzelődésnek hatalmában van, — ez a gondolat fájdalommal és rémülettel töltötte el.

— Ő maga is meg lesz törve az önvádtól s ez én ellenem billentheti a mérleget.

Végre észrevéve, hogy mennél tovább marad el, annál nehezebb lesz kimagyarázni magát, visszatért vendégeihez nyugodt arczczal és határozott elszántsággal. Kate mégis észrevette, hogy valami árnyék lebeg fölötte.

— Mi baj, Morton?

— Egy ismerősöm anyagi zavarba jutott s a segitségemet kéri. Majd elmondom később, — felelt kurtán, újra hozzáfogva a salátához. Kate elhallgatott, bár nem volt megelégedve a felelettel. Az ebédet szinte kinos csendben és nyomott hangulatban fejezték be.

Violát különösen nyugtalanitotta Morton arczának elváltozása s igyekezve őt vigasztalni, igy szólt:

— Talán jobb volna, ha nem jönne ma este a szinházba. Kérem, miattunk ne fáradjon.

A tekintete s a hangja sokkal bensőbb és bizalmasabb volt, mint a milyet eddig bármikor megengedett magának. Morton mélyen meg volt hatva s elvetve magától komorságát, vidáman felelt:

— Ne engedjünk semmi idegen ügyet közénk s a vidámságunk közé. Nem nyernék vele semmit, ha itthon maradnék. Kérem, feledje el ezt az egész félbeszakitást.

A mint igy beszélt, Viola kezét maga elé tartva ült, olyan tekintettel nézve rá, mely mind merevebb lett. Szemhéjai lehunyódtak, elkezdett sápadni s a keze reszketett.

Morton egy pillanatra megragadva egy oktalan félelemtől — attól, hogy Viola, mint gondolatolvasó, talán mégis behatolhatott elméjébe s elolvasta rettentő titkát, — határozatlanul ült, vak kétségbeeséssel, megbénult akarattal. Clarke halott keze ebben a pillanatban hatalmasabbnak tünt fel, mint az élő ember volt. Ez a megdöbbenése azonban csak egy pillanatig tartott, mert aztán visszatért a fiatal tudósnak a szivébe a szerelem, a harag, az uralkodó akarat. Gyorsan, de nyugodtan fölkelve, megfogta a leány kezét és gyöngéden mondta:

— Elfeledkezik igéretéről. Nézzen rám. Látni akarom, vajjon csakugyan szembeszáll-e rendeleteimmel.

Viola lassan fölemelte fejét, de csak halkan felelt.

— Ezt nem engedhetem meg, — felelt Serviss. — Ezzel már szakitott. Nem engedem, hogy megadja magát. Én vagyok az orvosa. Az én kedvemért félre kell vetnie ezt a gyöngeséget.

Gyöngéden, nyájasan beszélt, inkább a szerelmes, mint a tudós hangján, s kezének rejtelmes ereje, a szemében csillogó szenvedélyes részvét magához téritette a leányt, a ki halkan mormogta:

— Kérem, bocsásson meg. Nem szándékosan tettem.

— Tudom. De nem szabad kihívnia a veszedelmet. A kezét rátette az asztalra. Ezt nem szabad tennie . . .

Lambertné, a ki fölállt, hogy segitségére menjen Violának, visszarogyott székébe, érezve, hogy megfeledkeztek róla olyan pillanatban, mikor ő kellett volna, hogy legyen Viola első gondolata. Ő rá nincs többé szükség. Az ő helyét más foglalta el, egy férfi, egy idegen, ellensége az ő hitének. Ettől a gondolattól megnehezült a szive, keserű lett a vereség és kétségbeesés tudatától, — kegyetlen erővel jött rá az a fájdalom és elhanyagoltatás, mely örök időktől fogva sötét oldala az anyai dicsőségnek.

Az egész roham csak néhány másodperczig tartott, de Violát közelebb hozta szerelmeséhez, mint kevésbbé bizalmas érintkezésük órái. Szerette Mortont és bizott benne, mint barátjában, mint védőjében. Fölkelt, hogy megmutassa, hogy teljesen magához tért.

— Szégyenlem magamat, — mondta alázatosan — Kérem, ne nézzen oly aggódva. — Aztán Katehez fordult:

— Biztositom, hogy csak egy kis gyöngeség volt. Hiszen nem valami jól aludtam az éjjel.

— Talán inkább maradjunk itthon, — szólt közbe Kate. — El van fáradva.

— Oh nem, kérem, ne rontsa el az estémet. Sohasem bocsátanám meg magamnak. Igazán el akarok menni.

Morton egy jelentős tekintetet vetett Katere, mire ez igy szólt:

— Jól van hát. Megyünk öltözni, mialatt az urak megiszszák a kávéjukat. Jöjjön, Lambert asszony.

Lambert asszony hallgatagon fölkelt s a három nő sietve hagyta el a szobát.

Alig hogy kimentek, Serviss nagyon komolyan fordult vendégéhez.

— Jöjjön a dolgozószobámba, volna néhány komoly szavam.

A mint az ajtó bezárult mögöttük, Morton igen határozottan szólt:

— El kell vinnie a feleségét és a leányát a városból a legközelebbi vonattal. Clarke megölte magát és Viola holnap reggelre a legrikitóbb szenzáczió tárgya lesz. El kell vinnie még ma.

Lambert állva maradt, egészen megmerevülve néhány perczre, aztán lassan leült.

— Ez volt az a telefon-izenet?

— Igen.

— És ki mondta meg?

— Egy reporter, és pedig nyilván a Pratt házából.

— Mikor történt?

— A reporter azt mondta, körülbelül egy órával azelőtt. Valamennyien bele leszünk keverve. Az ördög se eszelhetett volna ki hatásosabb boszút. Ha esetleg megmérgezte magát, talán még azzal is fognak vádolni, hogy mi

öltük meg. Máris nyomozzák önt s a rendőrség minden pillanatban itt lehet. A biróság elé okvetlenül meg fognak idézni. De ez még nem minden, — tette hozzá némi szünet után. — Félek attól a hatástól, melyet ez a hir Violára tenni fog.

Lambert szeméből eltünt az élénk csillogás és arczizmai elpetyhüdtek. Mély hangon beszélt, erős meggyőződéssel.

— *Meg fog neki jelenni.*

Aztán felcsillant a szeme és felkiáltott:

— Máris próbált hatni rá az imént.

Morton nem vetett ügyet erre a megjegyzésre.

— Ha el tudjuk előle leplezni ezt a hirt néhány napig, — mondta, — fittyet hányok az összes úgynevezett őrszellemeknek.

Lambert nyugtalanul mozgolódott székében.

— Ezt nem tudom. Clarkenak nagy hatalma volt fölötte.

— Clarke halott. Megtette a legroszabbat, a mit tehetett, — felelt Morton. — Mondom önnek, most az a feladata, hogy menjen oly messzire a várostól, a mennyire csak lehet s el kell zárni őt ettől a hirtől, ha lehet.

— Ez nem használ semmit. Viola szellemlátó. Meg fogja tudni.

— Nem tudott arról, hogy ön ma jönni fog, ugy-e?

— Nem.

— És Clarke haláláról sincs tudomása. A rohama az ebédnél, lehet, hogy nem volt egyéb gyöngeségnél. Különben is Clarke két óra óta halott s ezek a kinyilatkoztatások mindig pontosan a halál pillanatában következnek be.

Lambert felvidult.

— Ez igaz. De félek attól, a mi akkor következik be, ha Clarke mégis megjelenik.

— Legyen nyugodt. Nem fog megjelenni. Ne engedje feleségének és leányának az ujságot olvasni s csak jó későn ha megtudják a halálesetet. Erre fölteszem a reputácziómat.

— Szeretnék erről oly bizonyos lenni, mint ön, — felelt a bányász. — Annyi lehetetlen dolgot láttam már megtörténni! Meg vagyok rendülve. Ha legalább ön is velem volna segitségül!

Az ijedségtől borzongva kelt föl.

— Igaza van. Belátom. El kell innen menekülnünk. De hova? Hazamenni nem vezetne czélra.

— Üljön hajóra és menjen külföldre.

— Ez nem lehet. Nem hagyhatom el a dolgaimat oly hosszú időre.

Föl-alá járt a szobában.

— Hátha táviratot kapnék, hogy siessek Kanadába, Montrealba valami bánya-ügyben?

— Jó eszme! — kiáltott Morton. — Túl lehetnek a határon, mielőtt a hirek utólérik. A kanadai lapok aligha fognak törődni az öngyilkossággal. De vajjon el fognak-e menni a hölgyek?

— El kell jönniök, — felelt Lambert keményen. — Hagyja ezt rám.

Elővett a zsebéből egy táviratot.

— Ezt ép most kaptam, érti?

Ekkor kopogtatott rájuk Kate.

— Készen vagytok, Morton?

Morton kinyitotta az ajtót.

— Jer be, Kate, beszélni akarok veled. Attól tartok, a szinházbamenés abbanmarad. Lambert úr nagyon fontos táviratot kapott, a mely miatt el kell utaznia.

— Oh, mennyire sajnálom! — kiáltott Kate. — Nem várhatna holnapig?

— Attól tartok, nem, — felelt Lambert. — Bizony indulnom kell még az éjjel s azt akarom, hogy a nők is velem jöjjenek.

E szavakkal a táviratot kezében tartva bement a vendégszobába, a hol Viola és anyja felöltözve várakoztak.

— Nem akartok Montrealba menni? — kérdezte rábeszélő hangon.

— Mikor?

Most mindjárt.

— Oh, ne ma este. El akarunk menni a szinházba. Várjon holnapig.

Kate már-már szintén tiltakozni kezdett, mikor Morton behúzta őt a szobájába s rácsukta az ajtót.

— Ne zavarja őket. El kell menniök, — mondta hevesen.

— Hogy megmeneküljenek Clarketól?

— Igen Clarketól, vagyis jobban mondva a szellemétől. Megölte magát s ezt nem szabad megtudniok, menekülniök kell. Nem érted, hogy ez felforgathatja minden tervemet a leány megszabaditására s még jobban rabbá teheti, mint valaha! Az ujságok tele lesznek holnap Clarkeval. Pratt gazdagsága, az én összeköttetésem az egyetemmel, biztositja az óriási szenzácziót. Az anya lelkiismerete felzúdul s a pokoli tragédia egész súlya Violára fog nehezedni. Az egyedüli menekülés számára, ha átlépi a határt Kanadánál, megszökik az ujdondászok elől s az időre bizza szellemi zavarai gyógyulását.

Kate szeme ugyanattól a félelemtől tágult ki, a mely Lambertet is eltöltötte.

— Nem hiszed, hogy meg fog neki jelenni? Nem ez volt-e az, a mi az asztalnál történt?

— Nem, legalább nem abban az értelemben, a hogy te gondolod. Clarke halott és én nem félek a szellemétől, de az emléke kinozni fogja a leányt és ha ő *hiszi*, hogy eljön hozzá, ez a

— Gondolja meg, hogy most én vagyok a legfőbb «őrszelleme».

hit ép oly gyászos eredményü lesz, mint maga a tény.

— Morton, itt a bizonyság! — kiáltott Kate ünnepélyesen. — Ha van a spiritizmusban igazság, akkor Clarke meg fog neki jelenni és te ezt nem tudod megakadályozni.

— Tudom, hogy ez bizonyság és állok elébe. Ráteszem mindenemet, a mim van. A leány a lehető legvigabb volt, mikor Clarke meghalt. Tettéről nincs sejtelme ebben a pillanatban sem s minden *clairvoyance* mellett is teljesen biztos vagyok, hogy nem tudja elolvasni a gondolatainkat, ha te féket vetsz a nyelvedre.

— Hallgatni fogok, — felelt Kate. — De, oh Morton, gondolj a szegény leányra! Valami sivár kanadai fogadóban ezzel a két öreggel! Gondold meg, ha Clarke ott *eljön hozzá*, mit tehetnek? Nem jobb volna, ha itt tartanók, hadd tudja meg itt, a hol te segitségére lehetsz?

— Hogy odahurczolják a biró elé, talán megvádolják, hogy ő mérgezte meg Clarket? Nem, én meggondoltam mindent s mondom, hogy más mód nincs. El kell mennie még ma. A rendőrség idejöhet minden pillanatban.

— Akkor neked vele kell menned, — felelt Kate. — Szüksége van rád.

— Nem, ezt nem tehetem, — válaszolt Morton türelmetlenül, majdnem mérgesen. — Azzal gyanusitanának, hogy megszöktettem. Erről szó sem lehet.

Kate tudva, hogy nagy dolgot kiván, elszántan folytatta:

— Nincs senkije, a kire támaszkodjék rajtad kivül. Benned bizik s kell hogy legyen valakije, valami erős, józan segitője. Én hasznavehetetlen, sőt ártalmas volnék odafönn. Magamon kivül vagyok, ha Clarke esetleges boszujára gondolok. Egyébiránt, ha te vele mégy, nem fognak rólad oly sokat beszélni.

Morton láthatólag ingadozott.

— Gondolj azokra a vastag betűkre, melyekkel szökésemet nyomtatni fogják.

Kate megborzongott.

— Oh, tudom! Ugy-e, nem haragszol rám? Pedig én rám kellene haragudnod. Én beszéltelek rá, hogy látogasd meg először.

Morton magához vonta nővérét, igyekezve őt megvigasztalni.

— Ne bánkódj e miatt, Kate. Viola mélyen érdekelt engem kezdettől fogva s nem bántam meg a vele kötött ismeretséget, még ebben a pillanatban sem. Meg vagyok győződve, hogy alapjában véve érintetlen ettől a históriától s hogy meg lehet tisztitani Clarke hatalmától. Clarke halála eltávolitja legveszedelmesebb ellenségét, s ha rá tudom venni a szüleit, hogy hagyják őt nálunk, teljesen bizonyos vagyok benne, hogy ki tudom irtani a bajt belőle.

— Akkor hát menj, — mondta Kate. — A konvencziók nem számitanak, ha egy bájos, jó leány megmentéséről van szó. Menj és segits rajta és ha visszahozod ide, örömmel fogom fogadni.

Morton kinyitotta az ajtót s mialatt Kate Violához ment, ő igy szólt:

— Lambert úr, ha befogad a társaságába, örülni fogok, hogy önökkel mehetek.

Lambert megragadta a házigazdája kezét és keményen megrázta.

— Édes fiam, az életemet menti meg! Gondoltam arra, hogy meg fogom kérni, de nem volt rá bátorságom. Mindnyájunknak szüksége lesz önre s a leánynak leginkább. — Könnyekkel a szemében tette hozzá:

— Igen, szükségünk van önre.

Viola ragyogó arczczal jött hozzájuk:

— Oh, igaz az, hogy maga is velünk jön, tanár úr?

— Igen, ha megengedi.

— Nem is tudja, milyen öröm az nekem, hogy velünk lesz.

Morton olyan mosolylyal nézett a leányra, melynek egész jelentőségét ez nem értette meg, de valami nagyon gyöngédet és meghatót fejezett ki.

— Hát, tudja, nem merem egyedül ereszteni ezekkel az engedékeny szüleivel, — mondta Morton. — Az orvosa vagyok, kötelességem tehát ügyelni, hogy az előirásaimhoz ragaszkodjék.

Az utazás sietős előkészületei közben Morton alkalmat keresett Kate megnyugtatására.

— Mostanáig sejtelme sincs arról, a mi történt. Maradj tőle távol, a mennyire lehet. Ha van valami igazság a gondolat-olvasásban, valószinűbb, hogy előbb el tudja olvasni a te gondolataidat, mint az enyémet.

Kate szeme hirtelen elborult.

— Morton, ezt a bajt én hoztam rád s kétkedni kezdek. Most már nem szeretem, hogy te is elmégy velük. — Rátette a kezét fivére vállára.

— Mindig azt reméltem . . . mindig valami pompás, méltó feleséget kerestem számodra, s ámbár szeretem Violát, nem hiszem, hogy neked való.

— Ez engem nem bánt, édesem. A födolog rám nézve az, méltó vagyok-e én ő reá. A szivembe foglaltam első találkozásunkkor s azóta ott van. Olyankor találkoztam vele, a mikor azt hittem már, nincs asszony, a ki meg tudna indítani. Le vagyok neki kötelezve — ez az igazság. És igy, — tette hozzá, megcsókolva Katet, — ha hozzám jön, hálás leszek iránta. Ha pedig nem jön hozzám, akkor te lehetsz hálás iránta.

XXIX.

Menekülés a szellemektől.

Serviss azzal a meggyőződéssel nyitotta ki a kocsi ajtaját Viola és anyja számára, hogy élete új útra fordul. Soha azelőtt ki nem tért semmi harcz előtt s az ámitás idegen volt tőle. De most, miután mondott valamit az inasnak, a mi nem volt igaz, azon kapta rajta magát, hogy lopva vizsgálgatja a gyalogjárón közeledő emberek arczát, teljes tudatában gyengeségének és habozásának. Mert szabályos és nyilt életü ember nem válhatik szökevényné úgy, hogy teljesen bizzék szökése helyességében.

Mikor azonban már benn voltak a kocsiban, félretett minden kérdést s segitett Lambertnek, távol tartani a nőktől még a gyanuját is annak, hogy hirtelen elutazásuknak van valami jelentősége jövőjükre. A bányász felesége mellé ült le, egymás mellé juttatva igy a fiatalokat az elülső ülésen. Ez az elrendezkedés sokat tett arra, hogy betöltse Morton lelkét egy új és édes megelégedéssel, mert Viola állandóan ránézett s a kocsi minden döczczenésére karjaik érintkeztek; Viola ruhájának finom parfümje mint valami varázsló tömjénillata áradt felé, elfeledtetve vele elhagyott kötelességét, fokozva szépségében való gyönyörködését s helyreállitva saját ifjuságában való örömét. Mit határoz a világ itélete ilyenkor?

Morton keveset beszélt kocsikázás közben, csak épen hogy a társalgás tárgyát lehetőleg távol tartsa menekülésük okaitól. Lambert nagyon ügyesen a bányájára terelte a beszédet, szólt jövedelmének fokozódásáról, hireket mondott embereiről és családjukról, a melyek Violát nagyon érdekelték. Ebben az egészséges beszélgetésben jutottak a vasúthoz.

Az állomáson Morton az asszonyok mellett maradt, mialatt Lambert a podgyászt intézte el. A lehető leghamarább, de vigyázva, hogy el ne árulják sietségüket, beszálltak. A férfiak csak akkor könnyebbültek meg, mikor a vonat megindult. Lambert ekkor nagyot lélekzett s felkiáltott:

— Hála Istennek, hogy már útban vagyunk s a kofferek el vannak helyezve.

Csak Lambert asszony maradt szomorú és szórakozott. A férje hamar félrevonta külön ülésükre, egyedül hagyva a fiatalokat, a miért Morton némán, de nem kevésbbé melegen köszönetet mondott neki; itt volt az alkalom régóta óhajtott kimagyarázkodására. A kocsiban kevesen voltak s a velük szemben levő fülke teljesen üres volt s Serviss úgy érezte, mintha egyedül lett volna Violával.

— Úgy érzem magamat, mint az iskolakerülő gyerek. Mit fog majd szólni Weissmann, ha holnap nem találja első asszisztensét a helyén! Vakáczióra megyek!

A vakáczió szóra közéjük emelkedett Clarke árnya s nem akart eltünni. Hisz Clarke volt a vakáczió oka, Viola mintha homályosan sejtette volna Serviss gondolatát, mert habozva igy szólt:

— Aggódom Clarke úr miatt. Irni fogok neki, hogy most már nem gyülölöm. Kezdem igazán sajnálni.

— Nincs oka szemrehányást tenni magának. Jobb lesz Clarket egészen kihagyni életéből, — felelt Morton határozottan. — Az ő árnyékvilágából kimenekültünk egészen, önnek sohasem szabad többet «ülni» vagy «hangot» hallani. Tanácskoztam ma dr. Tolmannal, elmondtam neki — természetesen név említése nélkül — az esetét, s ő minden tekintetben felbátoritott. Azt mondta, hogy az a tény, hogy ön fiatal és teljes fizikai erejében van, lehetővé teszi, hogy olyan normálissá váljék, mint bármely más lány. És meg kell mondanom még valamit, habár talán kegyetlennek látszom is. Ha teljesen és szabadon a maga életét akarja élni, el kell különöznie magát összes régi összeköttetéseitől. Clarketől és Prattól megszabadult, de az anyjától is el kell válnia.

Viola fájdalmasan összerezzent, megértve e szavak teljes jelentőségét.

— Oh, ezt ne!

— Pedig meg kell tenni. Ön is ép oly emberi lélek, mint az anyja, s ép oly joga van egészséges, normális életre. Az anyja vigasza önnek veszedelme s ennek nem szabad alávetnie magát. Érvényesitenie kell önmagához való jogát, ő neki át kell adnia a lányáról való gondoskodást nekem s egy időre el kell önt hagynia. Ezt mondanám akkor is, ha saját anyámról volna szó.

— Nem szabad őt elitélnie, — kelt Viola anyja védelmére. — Minden bajnak én vagyok oka. Az őrszellemek azt mondták, hogy ha teljesen megadtam volna magamat nekik, békét találtam volna.

— Békét! Igen, az epileptikus vagy az őrült békéjét. Hogy megtehessek mindent, a mit önért megtenni remélek, egészen a gondjaimra kell biznia magát. Többnek kell engem tekintenie, mint orvosának vagy barátjának . . . Szeretem önt, édesem, s ha teljesen meg tud bennem bizni, akkor biztos vagyok a győzelemről. Meg tudja ezt tenni? Meg tudja mondani, hogy szeret engem, hogy eljön hozzám, bizva bennem, mint férjében?

Ha a vasúti kocsi tele lett volna lármázó nyelvekkel és impertinens kutató szemekkel, Viola akkor se tudott volna másról, mint Morton gyöngéd tekintetéről, komoly hangjáról s a hozzá intézett óriási kérdésről. Mint az elmélkedés pompás szobra ült ott, kinézve az éjszakába, megnémulva és lélekzete fojtva a szenvedélytől. Hirtelen hevesen felkiáltott:

— Nem szabad ezt kérdeznie! Nem vagyok az ön feleségének való! Hisz én médium vagyok! Megvan ez a rettentő hatalmam! Én hiszek a szellemvilágban. Néha azt mondom, nem hiszek benne, pedig hiszek!

Serviss nyugasztalón szólt:

— Nincs semmi rosz vagy szégyenletes az elméletében. A révületek, a médiumság gyakorlata az, a mit én meg akarok akadályozni.

— Ezt kivánom én is, hogy tegye meg. Gyülölöm a révületeimet és azokat a nyilvános üléseket. De végét fogja-e ez vetni azoknak a kopogásoknak és egyéb dolgoknak, melyek körülem történnek, ha ébren vagyok? Ez a kérdés.

Csakugyan ez volt a kérdés és Morton daczosan keresztültört rajta, elszántan, hogy lenyügözi, hogy lábával tapossa.

— Az igaz, a kérdés nagyon egyszerű, — mondta. — Rám tudja-e bizni magát, teljesen, mert szeret engem? Ha igen, akkor felelek a többire. Nem tudom, miért van az, hogy minden nő közül épen ön indit meg engem legmélyebben, de igy van, s örülök, hogy igy van . . .

Megértve a leány felindulását, szeliden mondotta:

— Nem kell szólnia semmit, csak tegye a kezét az enyémbe s én meg fogom érteni.

Viola keze mint valami lágy, érzékeny dolog, előbb félrehuzódott, habozva leesett, aztán a Mortonéhez röppent s elhelyezkedett tenyerében. Morton pedig — bármily megfontolt és óvatos akart lenni — felállt és megcsókolta, aztán újjongva szólt:

— Gondolja meg, hogy most én vagyok a legfőbb «őrszelleme». Nincs rajtam kivül más vezetője.

Ezekkel a szavakkal minden félelem, minden kérdés, minden gond eltünt Viola lelkéből s azok a hallucinácziók, melyek őt elkülönitették a normális nők világától, el voltak feledve bizalma és szerelme tüzében.

El az esetlen parafaczipőkkel.

Lábának rövidsége nem látható. Minden közönséges czipőt hordhat és változtathat. Kérjen W. 114. számu képes brosürát ingyen és bérmentve.

ACKER & GERLACH, Kontinental Extension Mfg.

Wien, I., Kärntnerstrasse No 28.

Hogy karcsuvá lehessünk

a nélkül, hogy egészségünknek ártalmára volna, használjuk a **„PILULES APOLLO“** melyek tengeri növények alapján vannak előállitva és párisi orvostekintélyektől jóváhagyva. Ezen könnyen betartható gyógykezelés rövid 15 napi alatt csalhatatlanul elhajt *hiúságos embonpoint* és biztositja a *könnyű testiség* gyógyitását mind a két nemnél. *Ez a titka minden elegáns hölgynek, ki nyulánk és flatalos alakját meg akarja őrizni.* Egy flacon ára utasitással 5 frank 6·45 bérmentve, utánvéttel K 6·75 **J. Ratlo,** gyógyszerész. **5 Passage Verdeau, Paris (IXe).** — Raktár Ausztria-Magyarország részére Budapesten Török József, gyógyszerész, Király-utcza 12. 11271

MAGYAR KÖNYVTÁR

SZERKESZTI **RADÓ ANTAL**

EGY-EGY SZÁM ÁRA **30** FILLÉR

Legujabb füzetek **440** szám **A legutóbb** megjelent számok

437. **F. KAFFKA MARGIT. Levelek a zárdából. Nyár.** (Két elbeszélés.) E gyönyörü elbeszélések elsejo egy zárdába került kis leány megható tragédiája, a második egy ifju *festőnő szerelmi* története.

438. **ALPHONSE DAUDET. Az utolsó leckeóra és egyéb elbeszélések.** Franciából forditotta *dr. Marquis Géza.* A nagy francia iró kisebb elbeszéléseinek legszebbjei, melyek tárgyai az 1870-iki porosz-francia háborúból vannak meritve.

439. **Dr. HANKÓ VILMOS. Régi magyar tudósok és feltalálók.** E füzet a magyar szellemnek a technikai és egyéb tudományok terén való diesőségét beszéli el.

4 0. **SZAVALÓKÖNYVEK II. Német balladák és románcok.** Forditotta *Felkó Sándor.* Igen hatásos szavalmány-darabokat tartalmaz, jeles forditásban.

429—430. **MIKSZÁTH KALMAN. A németke és egyéb elbeszélések.**

431—432. **MIKSZÁTH KALMAN.** Kisértet Lublón.

433. **MOLNÁR FERENCZ. Gyerekek.** Rajzok.

434—35. **VICTORIEN SARDOU. Andrea.** Vigjáték 4 felv. Ford. *Fái J. Béla.*

436. **BARLÁM ÉS JOZAFÁT LEGENDÁJA és a Bod-kodex egy példája.** A kodexek szövegéből bevezetéssel és jegyzetekkel kiadta *Katona Lajos.*

A Magyar Könyvtár **440** szám teljes jegyzékét bárkinek készséggel megküldjük

Kapható **LAMPEL R.** Könyvkereskedése (WODIANER F. ÉS FIAI) Részvénytársaságnál, Budapest VI. Andrássy-út 21. szám és minden könyvkereskedésben.

Magyar királyi államvasutak.

Téli élet a Tátrában.

Megfelelő intézkedések történtek arra nézve, hogy a Magas-Tátrában az idei téli szezon alatt a külföldi magasalti klimatikus helyekhez hasonlóan szórakoztató téli élet honosuljon meg. E czélból a szükséges vonatközlekedésről is történt gondoskodás és pedig f. évi deczember hó 15-től 1906. február végéig Poprádfelka és Tátralomnicz között a 802—803. számu vonatok fognak közlekedni. A 802. sz. vonat a Budapest keleti pályaudvarról este 9 órakor induló és reggel 8 óra 35 perczkor Poprádfelkára érkező vonathoz csatlakozik, mig a 803. sz. vonat Tátra-Lomniczról 6 óra 50 perczkor indulva Poprád-Felkán este 8 óra 53 perczkor csatlakozik és 8 óra 15 perczkor reggel érkezik Budapest keleti pályaudvarra. A tátrafüredi és tátralomniczi nagyszállók f. évi deczember hó 1-én ismét megnyilnak és márcz us 1-éig nyitva maradnak.

A teljes ellátásra érvényes szelvényeket a szállók részletes tervrajza alapján a magyar királyi államvasutak központi menetjegyirodája (Budapest, Vigadó-tér 1.) szolgáltatja ki. Ugyancsak az iroda tartja fenn a közlekedést a poprádfelkai állomásról Tátra-Füredre, valamint — norvég mintára készitett egyfogatu szánkóivas — Tátra-Lomnicz és Tátra-Füred között. A téli sporteszközök, a melyek a bobsleigh, toboggán, ski, skeleton és rennwolf gyakorlásához, továbbá a hockey és curling társasjátékokhoz szükségesek, a Magas-Tátra fentemlitett pontjain f. évi deczember hó 15-én megnyiló irodákban bérelhetők. A közönség kényelmére téli sportruházati czikkekből kisebb raktár áll a Magas-Tátrában rendelkezésre. A Magas-Tátrának verőfényes napokban gazdag csodálatos enyhe éghajlata, a téli sport edző gyógyhatása és a nagyszabásu szállók olcsó kényelme bizonyára uj számottevő személyforgalmat fognak előidézni a magyar államvasutak és a kassa-oderbergi vasut illető vonalain és élénkiteni fogják a Tátravidék télen eddig holt világát.

Az igazgatóság.

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.